virtual-project-eu

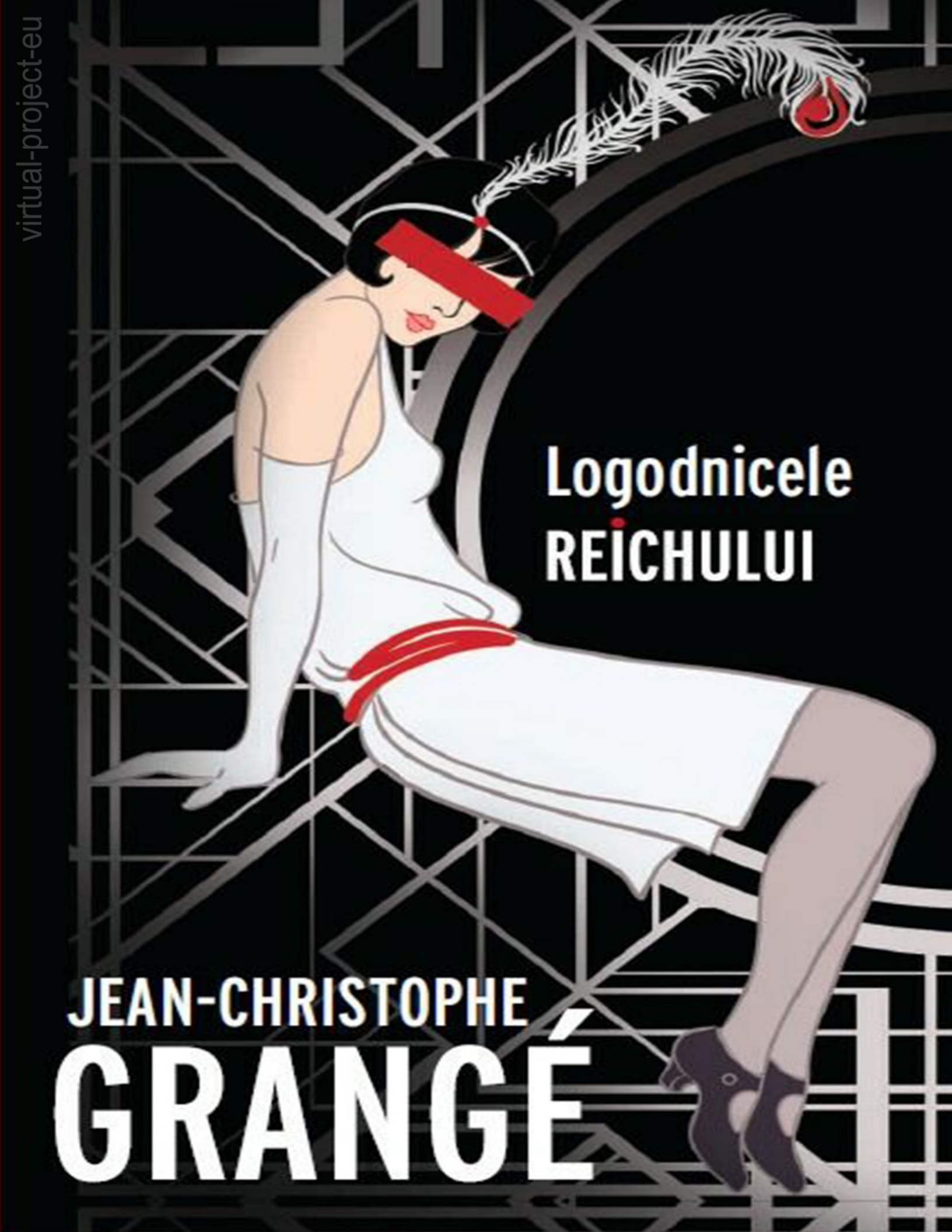

Logodnicele REICHULUI

JEAN-CHRISTOPHE

GRANGÉ

JEAN-CHRISTOPHE GRANGÉ

LOGODNICELE REICHULUI

Original: *Les Promises* (2021)

Traducere din limba franceză de:
HORIA NICOLA URSU

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

2022

PARTEA ÎNTÂI

VISĂTORII

1.

– Totul se întâmplă undeva la țară. Ea își face apariția într-o dimineață de iarnă.

— Ați reușit să identificați unde anume?

— Nu. Locuiesc de când mă știu la Berlin și nu suport să părăsesc orașul.

— Descrieți-mi fetița, vă rog.

— Poartă uniforma *Bund Deutscher Mädel*[1]: cravată neagră, fustă lungă și un ecuson cu vulturul Reich-ului. O văd apropiindu-se, prin ceață. Îmi spune: „Vin din partea lui Hitler”.

— Atât de direct?

— Da. Hitler pare a fi din familia ei, sau oricum cineva apropiat, nu știu. E absurd. De-a lungul întregului vis, toate detaliile capătă nuanțe stranii, inexplicabile.

— Dar asta se întâmplă mereu în vise, nu-i așa?

Simon Kraus îi adresă femeii un zâmbet ce se voia complice, dar femeia nu i-l întoarse. Era frumoasă, elegantă, îmbrăcată cu haine vădit scumpe. *Ca toate celelalte.*

— Continuați, vă rog.

— Fata se apropie și-i pot vedea mai bine chipul. Are un ten foarte palid și obrajii ciupiți de vărsat. Are părul blond, o nuanță de galben… dezagreabilă. Nici măcar nu-mi vine să o privesc.

— O nuanță dezagreabilă… la ce vă referiți, mai exact?

— Părul ei avea culoarea urinei. În vis, exact asta gândesc: „Fata asta are părul de culoarea pisatului”. Și simt cum mă apucă o senzație violentă de greață.

Simon nu își lua notițe niciodată. Fiecare ședință era însă înregistrată,

cu ajutorul unui microfon ascuns sub birou. În schimb, îi plăcea să schițeze, discret, portretele pacientelor sale.

Cea de față era nou-venită. O provocare așadar, pentru desenatorul amator care era. Sprâncene înalte (false, cele originale fiind epilate), având forma unor accente circumflexe. O gură micuță, cu buze ținguiate ușor. Un nas mic, rebel, mâini cu degete lungi, fine… *Concentrează-te*!

— În timp ce îmi vorbește, am timp să observ câteva detalii. În primul rând, fata ține în mână o lopată. Alături se află o roabă. Fără îndoială, ea a adus-o și nu știu…

El continua să-și plimbe creionul pe hârtie, ținând carnetul înclinat spre sine, astfel încât să nu se vadă ce anume făcea. Era obișnuit cu genul ăsta de povești. Cei care treceau pragul cabinetului său veneau să se destăinuie, să-și descrie problemele, să-și expună nevrozele și, mai ales, să-și povestească visele.

Simon Kraus era psihiatru, fără îndoială printre cei mai buni din generația sa, dar prefera să se recomande drept psihanalist, deși cuvântul acesta însuși devenise cam periculos. Însă ascultarea neliniștilor acestor doamne era îndeajuns de profitabilă pentru a justifica riscul.

— Mă ascultați, doctore?

Își ațintise asupra lui ochii cenușii. În ciuda vioiciunii privirii ei, ochii îi păreau obosiți peste măsură, spălăciți ca niște pietre înălbite pe fundul unui râu de munte. Fără îndoială, oboseala era de vină. În august 1939, la Berlin, nimeni nu își permitea să doarmă pe săturate.

— Vă ascult, doamnă… Feldman, rosti el, după o scurtă privire aruncată pe fișa din fața sa.

Vreme de câteva clipe, femeia studie decorul cabinetului. Simon însuși îl concepuse, ca să asigure confortul pacientelor sale (nu accepta să consulte decât femei). Pereții erau zugrăviți într-un alb ușor temperat, mobilierul cuprindea un fotoliu masiv de tip „elefant” din piele maro și un șezlong pe post de divan, iar covorul gros, țesut din lină cu motive Kandinsky, îți dădea senzația că pășești pe un nor. Un perete era ocupat de o bibliotecă cu uși vitrate, pe rafturile căreia își adunase lucrările de referință, iar în fața acesteia trona faimosul său birou în stil Art Deco, la adăpostul căruia obișnuia să se descalțe, discret, fără știrea celor ce se mai aflau în încăpere.

— Observ că în roabă se află o grămadă de cenușă. În lumina zorilor, mormanul acela e o pată palidă, în aceeași nuanță cu obrazul fetei… Deși e

ceață, toate par a fi uscate: cenușa, pământul învăluit de chiciură, pielea fetei… Chiar și vocea îi e uscată, de parcă sunetele pe care le scoate ar fi produse de un mecanism ruginit…

Simon aproape că isprăvise portretul. *Nu-i rău*! Ridică privirea.

— Să revenim la lopata aceea. Ce face fata cu unealta?

— Mi-o dă și îmi poruncește să sap.

În substratul acestei scene, Simon nu vedea decât dominația deja banală a spaimei care cotropise mintea oricărui berlinez, de la instaurarea puterii naziste, desigur, ba chiar de mai înainte, din timpul regimului de la Weimar…

Preocuparea psihiatrului era însă acțiunea subtilă a dictaturii asupra conștiinței. NSDAP-ul, partidul nazist, nu se mulțumea să controleze mințile germanilor, ci se insinua și în lumea viselor, sub forma unei terori în stare pură.

— Cum reacționați la acest ordin?

— Mă supun. Sap. Ciudat, la început nici măcar nu-mi trece prin minte că-mi sap propriul mormânt.

— Și după aceea?

— Când groapa e îndeajuns de adâncă, înțeleg în sfârșit situația. Fata îmi va trage un glonte în ceafă și va răsturna conținutul roabei peste cadavrul meu. Căci acolo nu e cenușă, ci var nestins. Exact în acel moment, fata râde, își scoate pistolul și-mi spune: „Avantajul oxidului de calciu e că nu atacă metalele. Aveți bijuterii, nu-i așa? Dinți de aur?” Aș vrea să fug, dar picioarele îmi sunt la fel de țepene precum coada lopeții.

Simon își lăsă deoparte caietul. Venise momentul să o însoțească pe această nou-venită în periplul ei, s-o salveze din abisul în care se cufunda.

— Știți la fel de bine ca mine, Frau Feldman, că nu e decât un vis.

Femeia nu păru să-l fi auzit. Părea gata să se sufoce.

— Fata urmează să îmi tragă un glonț în cap, iar eu, acolo, în fundul gropii… sap în continuare, de parcă aș vrea să îi arăt că n-am terminat, că trebuie să mă mai lase în viață câteva secunde, ca să-mi termin treaba… E groaznic… Eu…

Tăcu și scoase din poșetă o batistă. Își șterse lacrimile, apoi își suflă nasul. Simon așteptă răbdător ca ea să-și revină.

— Dintr-odată, mă hotărăsc să las jos sapa și încerc să urc afară din groapă, reluă ea. Iar în clipa aceea, corpul meu se frânge.

— Cum adică?

— Coloana mea vertebrală se rupe în două. Aud sunetul distinct al oaselor care se rup și mă trezesc cu fața în țărână, având senzația că cele două jumătăți ale corpului meu se mișcă independent una de alta, de parcă aș fi o râmă tăiată în două. Ridic privirea și văd că fata și-a ațintit Luger-ul asupra mea. Recunosc arma, soțul meu are una de același tip. Închide un ochi, pentru a ținti mai bine, iar ochiul rămas deschis e galben.

Femeia lăsă să-i scape un hohot de râs batjocoritor între două sughițuri de plâns:

— Galben! Culoarea pișatului!

În analiza unui vis, fiecare detaliu, oricât de mărunt, ar putea fi determinant – *semnificativ.*

— La ce vă gândiți, în acele momente?

— La dinții mei de aur.

Femeia își înăbuși un țipăt și se strânse în sine, pradă plânsului. Simon observă că aceasta purta un taior elegant pe care-l remarcase el însuși la Kaufhaus des Westens. O observație de bun augur. Pe parcursul următoarei ședințe, avea să-i pună niște întrebări despre soțul ei, despre cariera, opiniile și veniturile acestuia…

— Sunteți evreică, Frau Feldman?

Femeia sări în sus, ca arsă.

— Dar… nicidecum!

— Sunteți comunistă?

— Câtuși de puțin! Soțul meu conduce Uzinele Naționale Hermann Göring!

Simon își înălță sprâncenele, mimând surprinderea admirativă. De fapt, era o informație pe care o cunoștea dinainte: prietena care-l recomandase doamnei Feldman îl prevenise: soțul acesteia controla o bună parte din producția de oțel a Germaniei.

Simon îi adresă cel mai binevoitor zâmbet de care era capabil.

— Ei bine, Frau Feldman, e timpul să vă liniștiți. Visul dumneavoastră nu e decât expresia unei anxietăți difuze, legată de contextul actual, ca să zic așa.

— Dar ce înseamnă asta?

Î*nseamnă că vom sfârși cu toții cu un Luger la tâmplă,* fu cât pe ce să-i răspundă. Se abținu însă și-i servi expresia sa specială „*intra-muros*”: nimic

din ceea ce se pronunța în acest cabinet nu avea să devină public vreodată.

— Mintea dumneavoastră e supusă unei solicitări foarte intense, *frau* Feldman. În timpul nopții, angoasa adunată peste zi se eliberează sub forma acestor scenarii stranii.

— Am senzația că nu sunt îndeajuns de patriotă.

— Dimpotrivă. Recurența unor astfel de vise este dovada dorinței dumneavoastră de a trăi fericită aici, la Berlin, în ciuda oricărui obstacol. Vă repet, aceasta e modalitatea prin care vă exorcizați temerile. Somnul înseamnă odihnă, iar visele sunt odihna sufletului, o formă de recreere a acestuia, dacă vreți. Nu trebuie să vă faceți griji.

În timp ce rostea aceste cuvinte, gândi: *Deocamdată, nu ai de ce să îți faci griji. Deocamdată*…

*Î*și concentră privirea asupra sprâncenelor epilate ale femeii. Detesta moda asta. Liniile trasate cu dermatograf pe arcadele defrișate i se păreau pe cât de artificiale, pe-atât de obscene. Simon aprecia, mai presus de orice, frumusețea naturală. Din acest punct de vedere, se dovedea un german pursânge, și nu era prea departe de naziștii care iubeau fetele sportive cu codițe, plesnind de sănătate.

— Iertați-mă, ce spuneați adineauri? întrebă el, smulgându-se din contemplare.

— V-am întrebat dacă ședința de azi s-a încheiat?

Simon aruncă o scurtă privire la ceas:

— Fără doar și poate.

Se încălță discret sub birou, își încasă onorariul și o însoți pe femeie până la ușă. După câteva cuvinte de încurajare și o asigurare că aveau să se revadă peste o săptămână, se despărți de consoarta uzinelor siderurgice Hermann Göring pe palier. Prin minte îi trecu fulgerător o imagine: un clește de oțel smulgându-i doamnei Feldman dinții de aur…

Scutură din cap ca s-o alunge și reveni în birou. Scotoci în buzunar și scoase cheița pe care o purta mereu asupra sa, prinsă de un lănțișor atașat de căptușeala vestei, ca pe-un ceas de buzunar.

Cu băgare de seamă și mereu aceeași satisfacție, deschise ușa anexei ce se deschidea din birou. Poarta regatului său secret.

2.

încăperea strâmtă și lipsită de ferestre avea pereții acoperiți de lambriuri până-n tavan și nu avea mai mult de cinci metri pătrați. Era luminată de o lustră din sticlă mată și semăna cu o cutie de trabucuri gigantică sau poate cu o cabină de ascensor.

Pe un gheridon era așezat gramofonul cu înregistrare pe care Simon îl punea în funcțiune înaintea fiecărei ședințe. De jur-împrejur, pe pereți, erau rafturile ce conțineau arhiva înregistrărilor. Sute de discuri gravate, pe care se aflau înregistrările tuturor sunetelor clientelei sale. Ani de ascultare, de terapie și de șantaje…

Apucă discul de acetat și-l strecură într-un plic de hârtie, pe care notă numele pacientei, ziua și ora la care avusese loc ședința. Așeză apoi discul la locul potrivit și făcu un pas în spate pentru a-și admira comoara: trei pereți ticsiți cu vise clasificate atent.

Visele erau pasiunea lui Simon. Își consacrase teza de licență unei abordări biologice a somnului, apoi se apucase de psihanaliză. Citise toată bibliografia disponibilă despre acest subiect de studiu; pe-atunci, naziștii nu se apucaseră încă să ardă cărți. Mai târziu, în 1934, plecase la Paris, pentru a-i întâlni pe cei mai buni specialiști ai domeniului oniric.

Simon era fascinat de complexitatea viselor, de puterea imaginativă și constructivă a acestora, de tot ce aceste urzeli ale minții puteau să dezvăluie despre sine și despre lume. Avea propria sa teorie: pe parcursul nopții, mintea se elibera de temeri și de cenzura de orice fel și devenea capabilă să perceapă realitatea fără cosmetizări, cu o luciditate extraordinară. Din acest punct de vedere, visele erau profetice: arătau mereu tot ce putea fi mai rău, răzbătând dincolo de zidul fragil de apărare pe care mintea încerca să-l clădească.

Cine știe? Poate că Ilse Feldman avea să sfârșească într-o bună zi într-un mormânt săpat de ea însăși, cu un glonte în ceafă…

În primii ani de după venirea la putere a naziștilor, Kraus riscase, publicând câteva articole științifice cu acest subiect. Pe-atunci era membru al Institutului Göring, o societate a psihiatrilor care nu erau nici evrei și nici adepți ai teoriilor lui Freud. Apoi, odată cu mareea neagră a nazismului, devenise mai discret, preferând să nu se expună. Acum se mulțumea să ofere ședințe de terapie unor femei aflate pradă anxietății, ale căror vise vădeau sentimente puternic anti-hitleriste, așadar anti-patriotice.

Îl amuza ironia situației: Reich-ul încerca să controleze mințile

cetățenilor, să le controleze psihicul în cele mai mici detalii, însă cel care avea acces la secretele femeilor și, uneori, indirect, ale soților acestora, era el, în cabinetul său din apropierea Bibliotecii de Stat. *Hahaha*! *Uite niște secrete la care Hitler nu are cum să ajungă*!

Cu trecerea anilor, își aprofundase tot mai mult teoria. Pentru Freud, visele erau exclusiv de sorginte sexuală. Simon Kraus nu era de aceeași părere. După cum spunea în 1920 Otto Gross, un psihanalist genial care sfârșise prin a muri de foame, pe străzi, „dacă Freud vede sex pretutindeni, e din cauză că nu prea are parte de el". În opinia lui Simon, visele erau *politice*. Substratul lor era legat de relația cu ceilalți, cu puterea opresivă. Majoritatea propriilor sale vise despre asta erau: umilințele îndurate în trecut – și fuseseră destule! – ieșeau la suprafață sub forma unor povești absurde, simbolice, nebunești. Noapte de noapte, Simon suferea un martiriu, retrăind toate aceste povești, dar acesta era prețul echilibrului său.

Rănile se cereau a fi stoarse de puroi. În timpul somnului, reușea să își vindece acele răni purulente care, altminteri, l-ar fi copleșit.

În fond însă, Simon nu era decât un revanșard. Deși era strălucit, pătimaș chiar, devotat pacientelor sale și cercetărilor în domeniul onirismului, asta nu-l împiedica să fie cinic, plin de amărăciune și să se simtă veșnic singur împotriva tuturor.

Ca dovadă, deși trăia cât se poate de bine din onorariul câștigat și profita fără să-și facă probleme de sistemul nazist, ocupând un apartament din care fusese izgonită o familie de evrei, el continua să își șantajeze pacientele.

Apropo de asta, își aminti că la ora șaptesprezece avea o întâlnire cu Greta Fielitz, la care nu se cuvenea să întârzie. Punctualitatea e cea dintâi dintre virtuțile unui maestru șantajist.

3.

Simon era un bărbat chipeș. Chiar foarte chipeș.

Însă era scund. Teribil de scund.

Cu bărbia ridicată și înălțându-se în vârful picioarelor, se lăuda că ajungea la un metru șaptezeci, dar prefera să nu știe cu exactitate cu cât

anume trișa. Uitase când își măsurase înălțimea ultima oară și își impusese să uite și rezultatul de-atunci.

Faptul că era mic de înălțime îi potențase însă voința. La școală, atunci când colegii săi începuseră să se înalțe, iar el continuase să rămână scund, simțise cum această întârziere stimulase în interiorul său creșterea unei alte forțe, o energie latentă gata să explodeze în fiece clipă.

Luase parte la câteva încăierări de proporții epice, pornite de la comentarii batjocoritoare referitoare la înălțimea sa. Își amintea în mod special de o bătaie cruntă încasată în latrinele sub cerul liber de la colegiu și de sentimentul eliberator pe care-l resimțise atunci, de vântul care șuiera pe coridoarele de beton și de sunetul cartilajelor nasului său strivit de o ușă de lemn… În clipele acelea, fusese fericit să se bată și să parcurgă încă un pas pe drumul afirmării sale…

Pe cât era de mărunt la trup, pe-atât îi era de ageră mintea. Cei care-l agresau își dădeau seama curând că era surprinzător de periculos. Renunțau să-l mai brutalizeze fiindcă se temeau de inteligența lui. Da, încasa câteva lovituri, dar făptașii se alegeau cu niște porecle de care n-aveau să mai scape niciodată. Vânătăile se pot vindeca, dar ironia tăioasă lasă urme mult prea adânci.

Simon mai avea însă și o altă problemă: era sărac. Mărunt așadar, dintr-un alt punct de vedere. Pe de altă parte, sărăcia era, la rândul ei, o bună motivație. Se gândea adesea la un actor de comedie celebru, el însuși născut sărac: Charlie Chaplin. Simon încerca să-l imite în fața oglinzii – căci, la fel ca Chaplin, avea un mers asemenea pașilor de dans – și-și spunea în sinea sa, jucându-se cu bastonul, că într-o bună zi avea să ajungă și el în vârf.

De-a lungul anilor de studiu fusese mereu primul în clasă, fără vreun efort deosebit, fără să se străduiască mai mult decât colegii săi. Cu timpul, cei din jur ajunseseră să îl considere un geniu. Cu toate acestea, în mintea sa, ceea ce îl definea, mai presus de orice altceva, era blestemata sa înălțime. „Devino ceea ce ești!”, scrisese Nietzsche. Probabil că Nietzsche fusese ceva mai înalt decât Simon căci, atunci când ești nevoit să porți pantofi cu talpă ortopedică și îți iei mereu umeri în nas în înghesuiala din stațiile de tramvai, ești ceea ce devii… în ciuda faptului că ești scund.

Simon Kraus părăsise Germania între 1934 și 1936 pentru a studia în Franța. Apoi se întorsese la Berlin. În 1933 asistase la incendierea Reichstagului, la preluarea puterii depline de către Hitler, la arderea cărților,

la Noaptea Cuțitelor Lungi din 1934 și la Noaptea de Cristal din 1938… Ratase un singur eveniment: Jocurile Olimpice. Ei bine, toată această revărsare de nenorociri trecuse pe lângă el fără să-l afecteze în vreun fel. Chiar și acum, când războiul bătea la ușă, lui Simon nu-i păsa câtuși de puțin. Intenționa să supraviețuiască potopului.

O anumită amintire îi rezuma perfect atitudinea. În aprilie 1933, într-o după-amiază, pe când lucra la bibliotecă, pe coridoarele clădirii izbucnise pe neașteptate un vacarm îngrozitor. Uși trântite, zgomot de bocanci izbind pardoseala, țipete înăbușite: „Sunt dați afară evreii!" Singurul gând care-i traversase mintea atunci fusese unul egoist: „Câtă vreme n-au nimic cu noi, ăștia mai scunzi…"

„Infirmitatea" sa îl preschimbase într-un monstru. Unul inofensiv, dar nu mai puțin monstruos.

Simon se hotărî să-și deschidă șifonierul. Voia să arate bine la întâlnirea cu Greta Fielitz. *Să vedem, să vedem…* Trecu în revistă colecția de paltoane: cel de alpaca, maro închis, cel negru de lână cu două rânduri de nasturi, trenciul din gabardină… Nu se potriveau cu anotimpul. Își mută atenția asupra costumelor, toate cu rever îngust, din lână, flanelă, in… desigur, toate erau din trei piese, cu veste strâmte, pe corp și pantaloni cu talie înaltă… dar nu foarte înaltă căci, la înălțimea sa, ar fi arătat mai degrabă a salopete.

Liniile costumelor erau foarte elegante, sofisticate. Își păstrase câteva dintre costumele achiziționate la Paris și putea să le ofere drept model croitorilor talentați, cu toții evrei, pe care cu greu mai reușea să îi găsească.

Se hotărî, într-un târziu, pentru o haină de tweed și o cămașă oxford cu guler îngust, în combinație cu un pantalon cu pense și pantofi *derby*, cu șireturi. Un detaliu umilitor, deși știut doar de Simon: pantofii săi aveau tălpi ortopedice. Simon, care înțelesese de multă vreme că singura cale de a evita ridicolul era autoironia, născocise o butadă, pe când era stagiar la spitalul parizian Charité: „Care e diferența dintre Joseph Goebbels și Simon Kraus? Goebbels e șchiop de-un picior, Simon de amândouă".

Se mai privi o dată în oglinda de pe ușa șifonierului și observă că nuanțele sacoului său – în culorile mușchiului, al scoarței de copac, al jnepenilor de Highlands – aminteau de cele ale uniformei naziste. Cu-atât mai bine, avea să treacă neobservat.

Se uită la ceas și constată că era încă devreme. Parcurse coridorul în sens

invers și intră în bucătărie pentru a-și face o cafea.

Apartamentul adăpostea, în cei mai bine de șaizeci de metri pătrați ai săi, deopotrivă cabinetul și locuința sa. De fapt, cum două dintre camere fuseseră transformate în sală de așteptare și birou, partea de locuință era compusă dintr-o bucătărie, o baie și o cameră, ce-i drept, destul de mare. Îi era de-ajuns cu asupra de măsură.

Simon își mobilase apartamentul cu aceeași grijă pe care o acorda garderobei sale. În sala de așteptare, o măsuță din lemn de palisandru era flancată de două fotolii îmbrăcate în piele maro-închis, iar din tavan lumina o plafonieră pătrată din sticlă mată. În camera sa, piesa de rezistență era, nici mai mult, nici mai puțin, un paravan creat de Jean Lurçat…

Prin ce minune își putea oare permite un atare lux? Răspunsul era simplu: Leni Lorenz, una dintre pacientele sale, era căsătorită cu un bancher specializat în „arianizarea" Berlinului. Acest barbarism desemna, de fapt, exproprierea fără despăgubiri și confiscarea bunurilor evreilor. Ulterior, Hans Lorenz își consilia clienții, „buni germani", să achiziționeze toate acestea la prețuri de nimic.

Așa ajunsese Simon să dispună de acest apartament, pentru care nu plătea nici măcar chirie. Ulterior, Leni îl însoțise în hangarele unde naziștii depozitau prada din raidurile lor de confiscări și, împreună, ca doi juni însurăței ce se mută în prima lor locuință, făcuseră achizițiile de mobilier. Găsiseră chiar o cale de-a face amor la adăpostul paravanului Lurçat ales de Simon. Frumoasă amintire…

Psihiatrul ar fi putut să fie stânjenit fiind tratat ca o femeie întreținută, căci Leni îl găzduia aici ca un burghez ce se îngrijește de bunăstarea amantei sale. Dimpotrivă însă, lui Simon nu-i păsa câtuși de puțin. În adâncul sufletului, era un gigolo. La urma urmei, își plătise studiile lucrând ca dansator de companie… și uneori chiar mai mult.

Înainte de a pleca, nu scăpă ocazia de a se admira încă o dată în oglinda de la intrare. Era cu adevărat un bărbat arătos. Avea fruntea înaltă, dezvelită de părul castaniu, pieptănat pe spate și dat cu briantină, după moda vremii. Ferchezuiala sa avea însă un aer subtil de indisciplină. Era un soi de sălbatic domesticit. Uneori, câte-o șuviță rebelă scăpa pe frunte, ca o idee de geniu ce i-ar fi străfulgerat prin minte. Sprâncenele se desenau neregulat deasupra unei priviri de un albastru sumbru, scos în evidență de cearcănele de poet. Nasul fin conturat și buzele senzuale completau portretul unui crai de mare

clasă.

Simon își alese cu grijă pălăria. Dacă garderoba era comoara sa, colecția de pălării era o adevărată capodoperă. Avea o serie de pălării *trilby* din fetru, cu margine îngustă și borul ridicat în spate. Li se adăugau *homburg*-urile germane, cu faimosul lor „șanț" în partea superioară. Acestea îi erau cele mai dragi, căci calota lor țeapănă părea să-l mai înalțe nițel. Astăzi însă alese o *fedora,* dintre cele denumite greșit „Borsalino", un model din fetru din păr de iepure. Îi îndoi borul în față și-și aruncă o ultimă privire de gangster.

Își curăță ultimele scame de pe umeri și ieși. *Andiamo*!

4.

Simon Kraus nu era un brandenburghez pursânge: căci se născuse în regiunea München-ului. Cu toate acestea, se considerase a fi, dintotdeauna, berlinez. În fiecare zi când ieșea din cabinet pe străzile Berlinului „său", simțea cu fiecare terminație nervoasă farmecul acestui oraș și al atmosferei sale aparte.

Trăise o vreme la Paris, stătuse și la Londra, însă, din punctul de vedere al frumuseții arhitecturale și al armoniilor spațiale, Berlinul nu suporta vreo comparație. Nu era însă vorba doar despre asta. Acest oraș greoi și înnegrit poseda o energie specifică. Se spunea că orașul fusese clădit pe un teren cu emanații alcaline toxice, care exacerbau patimile omenești, judecând după cele întâmplate în ultimele două decenii, această legendă urbană părea să aibă un sâmbure de adevăr.

De la finalul Marelui Război, Berlinul cunoscuse toate felurile posibile de excese și toate extremele. Lovituri de stat, revoluții și atentate, pe latura politică; mizerie, dezmăț, averi făcute peste noapte și pierdute la fel, pe partea umană. În prezent, alinierea la nazism mai liniștise întrucâtva tumultul, fără a stinge însă pe deplin fervoarea intensă a urbei.

Simon parcurse până la capăt Alte Potsdamer Straße, ajungând în Potsdamer Platz. De fiecare dată, ieșirea în piață îi provoca un șoc. Acest spațiu deschis spre cer, brăzdat în lung și în lat de șinele tramvaielor și cablajul de deasupra acestora, traversat de automobile și cai… Clădirile ce delimitau piața îi aminteau de un lanț muntos ce-ar fi înconjurat un lac cu

suprafața de oțel. În centru se înălța un obelisc negru cu orologii și cel dintâi semafor ce fusese instalat în oraș. Pe latura opusă a pieței, clădirea Vaterland, cu domul său, părea o imitație ieftină a unei biserici italiene; edificiul adăpostea însă săli de jocuri, un cinematograf și restaurante unde adulții erau tratați ca niște copii, cu trenulețe electrice și avioane miniaturale care circulau printre mese.

Înfiorat, Simon sorbi din ochi mulțimea care, în această zi însorită, umplea piața: o maree de costume negre, rochii ușoare și, ici-colo, câte-o caschetă lucioasă a unui agent de circulație. Se cufundă cu voluptate în larma ambiantă: bocănitul copitelor pe caldarâm, scârțâitul acut al tramvaielor pe șine, vuietul automobilelor…

Ca de obicei, își îngădui un răgaz de câteva clipe pentru a admira Columbus Haus, colosalul edificiu cu nouă etaje din sticlă și oțel, recent construit și contrastând frapant cu arhitectura clasică înconjurătoare. Nici el nu știa prea bine de ce, dar visa ca, într-o bună zi, să-și mute cabinetul în această clădire. Pătruns de spiritul modernității, Simon năzuia să-și primească pacientele în uriașul bloc de sticlă și nu l-ar fi deranjat câtuși de puțin dacă vreo câțiva comercianți evrei ar fi fost evacuați de-acolo, pentru a le putea lua locul.

De cealaltă parte a pieței, atmosfera era mai liniștită, astfel încât avu posibilitatea să savureze prospețimea aerului liber. La acest sfârșit de vară îi era de-ajuns să facă o plimbare pe trotuarele largi, la umbra arborilor centenari, pentru a se convinge că existau lucruri mai importante decât opresiunea nazistă sau amenințarea iminentă a unui nou război: delicatețea brizei călduțe, foșnetul subtil al frunzelor, strălucirea veselă a soarelui și umbrele ușoare care păreau că valsează pe asfalt.

Trecu pe lângă cerșetorii ce-și afișau decorațiile din război, tot mai puțini la număr și pe lângă un grăsan îmbrăcat în costumul popular bavarez, cu pantaloni scurți din piele și pălărie cu pană. Simon zâmbi. Genul acesta de apariție îi demonstra, o dată în plus, că Freud avusese dreptate: cultura germană era una regresivă, precum visul unui cercetaș în care toți aspiră să escaladeze munții în pantaloni scurți.

Coti pe WilhelmStraße, o stradă largă și frumoasă ce-ar fi fost cu siguranță pe placul celor îndrăgostiți de liniile drepte. De îndată, atmosfera din jur deveni parcă mai apăsătoare, mai sumbră. Dacă agitația din Potsdamer Platz avea darul de a induce unui privitor senzația unui oraș

oarecare, cartierul Wilhelm, cu ale sale clădiri oficiale ce adăposteau ministere sau cartierul general al diverselor entități militare, îl readucea numaidecât cu picioarele pe pământ, reamintindu-i că nu era de glumit cu autoritățile.

Delimitat de Prinz-Albrecht-Straße și Anhalter Straße, cartierul acesta era un teritoriu al terorii în stare pură, căci aici își aveau sălașul forțele cele mai înspăimântătoare ale Reich-ului. Frontispiciul clădirilor și colonadele afișau sigla SS-ului și vulturi de oțel, dar mai ales blestematele de svastici omniprezente.

Lui Simon îi pieri toată buna-dispoziție. N-aveai nicio posibilitate să visezi în locurile astea căci realitatea dură te prindea din urmă. Izbucnirea războiului era, de-acum, o chestiune de zile.

Pactul germano-sovietic înlăturase ultima piedică din calea invadării Poloniei. În zadar presa – aservită de bunăvoie sau cumpărată – susținea că Hitler dorea cu orice preț să evite războiul, nimeni nu se lăsa păcălit. Anexase mai întâi Austria, apoi regiunea Sudeților, de ce să se oprească tocmai acum?

Simon traversă încordat cartierul, cu capul între umeri. Ajungând în dreptul numărului 8 de pe Prinz-Albrecht Straße trecu pe trotuarul opus: acolo se afla sediul Gestapoului.

De-abia când ajunse în Wilhelm Platz, Simon își îngădui să răsufle ușurat. Aici, lucrurile stăteau cu totul altfel. Lipseau agitația din Potsdamer Platz și, deopotrivă, atmosfera apăsătoare din cartierul Wilhelm. Era multă verdeață aici, acces neîngrădit la cerul liber și un spațiu larg, delimitat de clădiri masive și austere, dar cu un aer pașnic.

Stația de metrou Kaiserhof, cu felinarele ce-i străjuiau grilajul de fier forjat de la intrarea marcată de o colonadă bizară, în semicerc, semăna cu un mausoleu.

Vreo sută de metri mai încolo, la numărul 3, se înălța o clădire impunătoare, cu patru etaje și nenumărate ferestre, cu balcoane ornate și o terasă uriașă pe acoperiș, în stil italian: hotelul Wilhelm Platz, un adevărat palat.

Aici urma să aibă loc întâlnirea lui Simon cu Greta Fielitz.

5.

Holul hotelului era pe măsura fațadei mărețe. Prin ferestrele verticale înalte, lumina răzbătea nestingherită. În centrul încăperii vaste, printre mese și estrade, se înălțau două plante de interior de dimensiuni colosale, asemenea coloanelor lui Hercule. Trecând pragul hotelului, pășeai parcă într-o altă lume, bogată, rafinată, catifelată…

… Și agitată.

Sub țurțurii de cristal ai candelabrelor somptuoase, portari în uniforme cu fireturi, valeți în veșminte stacojii și chelneri în frac alergau de ici-colo, pentru a-și duce la îndeplinire îndatoririle. O muzică ambientală se făcea auzită discret, printre clinchetele ceștilor de cafea și sunetul cristalin al paharelor, acompaniind zumzetul conversațiilor.

Simon își îngădui câteva clipe de răgaz pentru a cântări din priviri mulțimea aflată acolo: reprezentanții vechii gărzi prusace, cu monocluri și atitudini arogante; oamenii de afaceri în negru, nervoși, zâmbitori și plini de vioiciune, căci afacerile mergeau strună în Germania prezentului. Bineînțeles, nu lipseau naziștii, cu uniformele lor de culoarea diareii și centurile din piele țeapănă, scârțâitoare, rigizi de parc-ar fi avut un laț la gât.

Din fericire, mai erau și femeile.

Mlădioase, în antiteză cu bărbații lor cei înțepați; zâmbitoare, în contrast cu mutrele acre ale lor; pe-atât de suple pe cât erau aceștia de greoi. Ele erau viața, în sens propriu, în vreme ce ei păreau întrupări ale morții.

Traversă holul pentru a ajunge în verandă, unde se afla barul. Se așeză la o masă și avu impresia că se cufundase într-un terariu supra-încălzit, în care naziștii, cu uniformele lor verzui, îndeplineau rolul crocodililor.

Prin peretele de sticlă putea să vadă trecătorii ce străbăteau piața imperială. Cu puțin noroc, avea să o repereze din timp pe Greta Fielitz și avea să-i întrevadă picioarele prin semitransparența rochiei vaporoase, în bătaia razelor soarelui.

Astfel de momente mărunte de fericire erau scopul vieții lui Simon, clipele cele mai intense ale existenței sale. Dorința era drogul său preferat. Comandă un Martini și-și scoase tabachera extraplată, cu inserții de aur și argint, Cartier, căpătată în dar de la o bună prietenă. Își aprinse o țigară Muratti.

Expirând lent fumul aromat, măsură din priviri uniformele ce-l înconjurau. La naiba, cum puteau unii să-și dorească să poarte așa ceva?

Mai ales pe-o căldură ca asta… Naziștii erau pe deplin lipsiți de simțul realității. Cu decorațiile și medaliile și fireturile lor, erau la fel de caraghioși precum portarii și valeții pe care-i văzuse mai devreme în holul hotelului.

Își ridică privirea, urmărind volutele de fum ce se înălțau în bătaia soarelui. Îi venea greu să creadă în realitatea prezentă. Măcar dacă aceia care împingeau țara spre prăpastie ar fi fost niște conducători străluciți și carismatici… Un pictor ratat, un șchiop, un drogat, un crescător de găini… cam asta era echipa aflată la vârf. Ăștia erau șefii cei mari. După cum spusese cineva, nu mai știa cine, înainte ca teroarea brună să se reverse asupra Germaniei precum cerneala dintr-o călimară răsturnată: „Beția e unul dintre elementele fundamentale ale ideologiei naziste”. Dintr-un anumit punct de vedere, preluarea puterii de către naziști merita admirație: cum naiba reușise oare adunătura aceasta de măscărici să ducă la bun sfârșit așa ceva?

Greta era în întârziere. Simon își mai comandă un Martini. Căldura indusă de alcool în combinație cu cea din veranda cu acoperiș de sticlă începea să-i cam topească limpezimea ideilor. Era el însuși mai bun decât alții? Cu siguranță nu. Se pricepuse doar să-și găsească un loc al său într-o societate a terorii, bravând sau făcând pe clovnul, căci se știa protejat de către înseși soțiile ticăloșilor care o conduceau. Poziția sa era însă extrem de precară. Câtă vreme avea să mai fie oare capabil să o păstreze?

Cu siguranță, nu pentru mult timp. Însăși profesia sa constituia o mare problemă. În aceste vremuri, la Berlin, nu era deloc indicat să te prezinți drept psihiatru, darămite psihanalist… În 1933, când naziștii începuseră să ardă cărți în piețele publice, întreaga operă a lui Freud luase calea rugurilor. Naziștii detestau ideea că ar fi fost cu putință să pătrunzi în adâncul conștiinței umane, ca și cum ai fi ridicat o cortină de catifea, pentru a-i răzbate cele mai ascunse taine.

Ei, haide, gata cu gândurile negre! își impuse Simon, aprinzându-și încă o Muratti. Nu se cuvenea așa ceva, pe o vreme atât de însorită, cu un Martini în față și așteptând sosirea uneia dintre cele mai frumoase femei din Berlin, în a cărei poșetă avea să se afle un plic doldora de bani.

Își goli dintr-o sorbire paharul și mai comandă un rând. Dumnezeule, al treilea Martini înainte de cină… Era cam mult.

— *Guten Tag,* micuțule!

În fața sa se ivise Greta Fielitz. Pierdut în gânduri, n-o reperase prin peretele de sticlă. *Păcat*! Așa cum se aștepta, purta o rochie strânsă-n talie, dintr-o țesătură pe care o identifică din prima privire: lystav, o pânză ușoară de in nesifonabilă. Culoarea ei bătea spre azuriu, o nuanță perfect asortată cu tenul ei, precum se asortează soarele cu marea.

Hitler, care avea neplăcutul obicei de a se amesteca în toate și care vedea în modă unul dintre nenumăratele comploturi ale evreilor, le sfătuise pe bunele femei germane să poarte părul împletit în cozi și oribilele rochii tradiționale. Însă, oricât de mari i-ar fi fost Führer-ului șansele de-a cuceri Republica Cehă, Franța sau Rusia, n-avea să câștige în veci un război împotriva femeilor. O berlineză n-avea să accepte niciodată să poarte un costum popular.

— Ia loc, te rog, îngăimă el, ridicându-se și trăgând deoparte scaunul din fața sa.

Ea se supuse, în foșnetul de mătase al veșmântului vaporos. Femeia era pur și simplu răpitoare și, în acel moment, se simțea el însuși „răpit" de frumusețea ei.

Jocul de cuvinte, ticul obsesiv al psihanaliștilor.

6.

De cum se așeză, femeia își deschise poșeta ornată cu perle, scoase din ea un plic și-l aruncă pe masă.

— Ticălos ce ești, micuțule!

— Încetează să-mi mai spui așa.

Ea se așeză picior peste picior, iar Simon auzi foșnetul ciorapilor ei de mătase sub rochia albastră și, fără să vrea, simți începutul unei erecții.

Deget cu deget, Greta își scoase mănușile albe și consimți să-i facă pe plac:

— Fie! Am să te înalț la rangul superior: ești un ticălos, frumosule!

— Așa mai merge.

Îi apucă mâna cu un gest blând. Gestul lui vădea un curaj de-a dreptul nebunesc: să mângâie ostentativ mâna soției unui aristocrat saxon, la hotelul Kaiserhof, în vreme ce pe masă se afla un plic cu 2000 de mărci, prețul șantajului pe care-l punea în operă asupra aceleiași femei. Era mai

mult decât un gest de curaj, era dovada unui tupeu sinucigaș.

— Vreau un Martini, spuse ea, fără să își retragă mâna dintr-a lui. N-ai de gând să-i numeri?

— Am încredere în tine.

— Ar trebui să te denunț soțului meu.

Simon se mulțumi să zâmbească. La început, Greta venise la el pentru a-și trata un început de depresie. Crize de angoasă, insomnii, stări de moleșeală… Așa cum făcea întotdeauna cu pacientele sale, Simon o invitase să-i povestească visele ei.

Ea intrase imediat în joc și îi descrisese coșmarurile recurente de care avea parte. De fiecare dată, visele ei urâte aveau un substrat antinazist. În vreme ce, în viața de fiecare zi, Greta își juca vitejește rolul de soție credincioasă svasticii, la adăpostul clandestinității oferite de somn, spaimele ei se dezlănțuiau, având drept rezultat scene de nesuportat, în care naziștii se comportau mai atroce chiar decât în realitate, dacă un asemenea lucru ar fi fost cu putință.

Desigur, nu avea cum să o șantajeze doar pe baza unor vise. Doar că, fără să vrea, pe Greta o luase gura pe dinainte și îi dezvăluise că soțul ei, un conte prusac ce avea afinități cu partidul, îl disprețuia pe Hitler și, atunci când vorbea despre el, folosea porecla pe care i-o dăduse Hindenburg: „caporalul din Boemia”.

Ținând sub braț discurile cu înregistrările, Simon o amenințase că avea să o denunțe la Gestapo. Greta se trezise astfel pusă în fața unei dileme. Fie îi mărturisea soțului ei că apelase la un psihanalist, fie plătea, sustrăgând banii din fondurile secrete ale contelui.

Alesese cea de-a doua variantă, încă de acum șase luni.

— Mulțumesc, rosti el pe un ton sobru.

Vârî plicul în buzunar, cu un gest firesc, remarcând în sinea sa ironia situației: încasa banii în urma șantajării soției unui nazist de frunte în vreme ce era înconjurat de dezgustătoarele uniforme ale naziștilor.

— Ți-am mai explicat: și aceasta face parte din terapie, rosti el, pe tonul cel mai suav de care era în stare. Această… despăgubire este cheia vindecării tale. Sigmund Freud spunea că…

— *Schnauze*! Nu ești decât un șantajist ordinar.

— N-ai decât să crezi ce vrei, replică el, mimând ofensa. O fac spre binele tău.

— Nici măcar nu sunt banii mei, ci ai soțului meu.

— Cu atât mai bine pentru tine!

— Vorbești prostii!

El se aplecă din nou înspre ea și o prinse iar de mână.

— Greta… Ai venit la mine pentru a scăpa de coșmaruri, nu-i așa?

— Da, încuviință ea, pe un ton bosumflat.

— Și de unde vin toate aceste coșmaruri?

Ea ridică ochii și privi în jur, speriată.

— Taci.

El se apropie și mai mult de ea și rosti în șoaptă:

— Vin de la NSDAP[{2}], draga mea.

— Ți-am spus să taci!

— Dar banii soțului tău? De unde vin?

Ea își cuprinse fața în mâini și începu să plângă. Scena făcută mai devreme de *Frau* Feldman se repeta întocmai. Din fericire, în larma de pe terasă, izbucnirea femeii trecu neobservată.

— Într-un fel, cel care mă plătește e însuși Hitler, urmă el, cu o voce catifelată. Nu face decât să plătească pentru pagubele pe care le-a produs minții tale.

Ea își șterse lacrimile.

— Tu și logica ta de rahat…

— Te-alinți, i-o întoarse el, aprinzându-și încă o Muratti. Banii aceștia vor fi folosiți pentru progresul științei. Trebuie să recunoști că e un scop mai nobil decât să fi fost aruncați în vânt, pentru a finanța un război care se-anunță de pe-acum drept un fiasco de proporții nemaivăzute și care, în plus, va costa milioane de vieți!

Greta se rezemă de spătarul scaunului, iar tristețea de pe chipul ei lăsă locul unei curiozități acute.

— Mă întreb cum de mai ești încă în viață.

— Asta se datorează faptului că sunt scund. Mă strecor printre picături.

— În curând, picăturile astea se vor preschimba în obuze.

— Mai e până acolo. Încă un Martini?

Ea încuviință din cap, cu gestul mecanic al cucului dintr-o pendulă. Îi plăcea să se alinte; în definitiv, era aproape o copilă.

Simon îi făcu semn chelnerului și comandă. Gândurile începeau să i se cam învălmășească în minte.

— Și ce mai face soțul tău? întrebă el, brusc, de parcă s-ar fi decis să o provoace cu orice preț.

— E agitat, replică ea. Afacerea asta cu Polonia îl excită peste măsură.

El sorbi din paharul de Martini, simțind pe limbă izul ușor cafeinizat al licorii. Imediat după, însă, un reflux de bilă îi arse fundul gâtului.

— În sfârșit a găsit ceva care să i-o scoale.

— Te rog, încetează, îi ceru ea, tăios. Dă-mi o țigară!

Simon îi întinse tabachera, iar Greta se servi. Mâinile îi tremurau.

— N-ai mai venit la terapie, observă el, aprinzându-și țigara cu o brichetă placată cu aur, un alt cadou, de la o altă prietenă.

— Ședințele tale de terapie mă costă cam scump.

Greta avea simțul umorului. Își încrucișă din nou picioarele și, din nou, foșnetul ciorapilor ei îi ajunse la urechi. De data asta, senzația auditivă se repercută dureros în zona pubiană, amplificată de influența alcoolului.

Nu era vorba de o atitudine intenționat senzuală din partea Cretei. Magnetismul său sexual acționa independent de voința ei, fiind potențat de proporțiile perfecte dintre membre și talie, de un „ceva” care exercita o forță anume de atracție, asemenea gravitației terestre.

Simon dădu pe dată uitării nazismul, cele două mii de mărci, ora și locul întâlniri lor. Nu se mai gândea decât la ideea de a se cufunda între coapsele ei, de a le pipăi, de a le mângâia. Îl înnebunea ideea de a savura iar, ca odinioară, finețea de nedescris a punctului de intersecție al picioarelor femeii.

— Întoarce-te la cabinet! rosti el, pe un ton ce nu admitea replică.

— De ce aș face-o? Ca să mă culc cu tine?

— N-are importanță de ce. Cu siguranță însă că te-ar face să te simți mai bine.

Simțea că o cam ia razna. Martini-ul îi încețoșa mintea și îl făcea să piardă urma consoanelor din fraze.

— Cine ești tu, de fapt?

— Sunt medic și, prin urmare, îmi doresc ca pacienții mei să aibă parte de cel mai bun tratament.

În timp ce își rostea răspunsul, Simon își dădu seama că era cât se poate de sincer.

— Medic și șantajist.

— Sunt două îndeletniciri aparte. Sau, dacă vrei, una e o meserie,

cealaltă e un hobby.

— Mă întreb pe care dintre cele două o consideri a fi profesia ta, de fapt.

El nu-i răspunse. Privirea i se îndreptase, fără să vrea, spre clădirea cancelariei Reich-ului, aflată de cealaltă parte a pieței. În acel moment, dictatura i se părea de-a dreptul tolerabilă, un soi de presiune constantă dar nu agresivă, asemenea celei pe care o simți când te scufunzi în apele mării, când fiecare clipă pare mai densă și unică… Toate se învălmășeau în mintea lui. Al naibii, prea mult Martini…

— M-asculți? Da sau nu?

— Poftim?

— De cât timp mai ai nevoie ca să pricepi în sfârșit că felul tău de-a fi, cinismul, rolul de seducător și ticălos de operetă nu se mai potrivesc cu vremurile pe care le trăim?

Ea își întinse mâna și-l cuprinse de ceafă, așa cum ar fi procedat cu un pisoi.

— Trezește-te, Simon, înainte ca atuurile tale să se preschimbe în slăbiciuni. Într-un lagăr de concentrare n-ai mai fi decât un omuleț fără însemnătate, înalt cât bâta celui care-l păzește. Și, crede-mă, ai lua destule bâte pe spinare…

Simon se înfioră. Greta avea dreptate: dacă se încăpățâna să mai facă pe deșteptul, gheața de sub picioarele sale avea să crape. Inteligența încetase să mai fie la modă. Cât despre protecția de care își închipuia că se bucură, din partea femeilor pe care le șantaja și cu care se culca, nu era cea mai bună garanție a bunăstării sale. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre soții încornorați avea să sfârșească prin a descoperi adevărul.

— Și dacă ne-am întoarce la hotelul Zara, ca-n vremurile bune?

Greta zâmbi.

— Îmi pare rău, dragul meu Simon. Și din acest punct de vedere ești depășit.

El emise un „Ah!” resemnat, care semăna însă mai degrabă cu un râgâit.

— Hai mai bine să ne vedem la Bayernhof, propuse ea, cuprinsă de un elan neașteptat. A trecut o grămadă de vreme de când n-am mai gustat salata lor de cartofi.

Femeia își recăpătase zâmbetul și Simon avu din nou mulțumirea că putea să o admire. Chipul ei de păpușă făcea ravagii în înalta societate berlineză și, în aceste clipe, obrajii ei împurpurați păreau animați de-o

flacără vie… asemenea celei pe care-o aprindea în pantalonii bărbaților.

— Fie, la Bayernhof, acceptă el. Vineri la douăsprezece și jumătate?

— La douăsprezece și jumătate e perfect.

Ea se ridică, provocând un nou foșnet divin.

— De data asta ai să mă lași să vorbesc, îl avertiză ea. O să lăsăm deoparte prostiile, nu cred că ne va dăuna asta nici unuia dintre noi. *Auf wiedersehen.*

Simon o urmări din priviri îndepărtându-se. Nu se simțea deloc frustrat. Observă în gând că, fiind un intelectual, îi plăcea mai mult ideea de a-i mângâia coapsele decât actul în sine.

7.

Pe drumul de întoarcere își mai reveni puțin din amețeală. În ciuda alcoolului, mintea îi rămăsese trează. Simțea plicul gros primit de la Greta în buzunar și se minuna de ingeniozitatea schemei pe care o concepuse. Câștiga bani ascultând ceea ce-i spuneau aceste femei, apoi se alegea cu alți bani promițându-le să păstreze tăcerea asupra celor auzite. *Reden is Silber, schweigen ist Gold. Vorbele-s de-argint, dar tăcerea e de aur.*

Pentru a atenua și mai multe efectele nedorite ale alcoolului, se opri la taraba unui vânzător ambulant și își cumpără doi *Wiener Würtschen* aburinzi. Una dintre plăcerile specifice Berlinului… Cu gustarea sa în mână, porni pe WilhelmStraße cu pași vioi, jucându-se jocul din copilărie ce-i impunea să evite liniile despărțitoare dintre dalele trotuarului. *Cel care atinge linia e mort*…

Traversă din nou Potsdamer Platz, aruncând din mers ambalajul gustării într-un coș de gunoi. De data asta, larma din piață i se păru insuportabilă. Aglomerația de tramvaie, autobuze cu etaj, automobile și trăsuri era dublată de o revărsare parcă fără sfârșit de pălării feminine sau masculine, mișcându-se ca purtate de valuri, pe-o mare pictată de un pictor pointilist. O imagine ce îi izbea retina în ritmul propriilor pași: *tac-tac-tac*…

Vioiciunea începea să se transforme în migrenă. Soarele se cufunda undeva dincolo de clădiri, iar zgomotele parcă îi zgâriau suprafața creierului, precum patinele pe gheața proaspătă a unui patinoar.

Intrând pe Alte Potsdamer Straße, fu năpădit brusc de o presimțire sumbră. Greta avusese dreptate: echilibristica sa nu avea șanse să mai dureze prea mult. Realitatea crudă avea să-l lovească în plin, ca o locomotivă blindată lansată cu toată viteza.

Ajungând aproape de casă, fu cât pe ce să izbucnească în râs. Ar fi putut face carieră ca prezicător… Chiar în fața clădirii i se oferea priveliștea de care orice german se temea mai mult decât de orice altceva.

În fața intrării staționa o limuzină Mercedes superbă. Rezemat de ea, un șofer în uniformă SS fuma o țigară. Ceva mai încolo, un colos în uniformă neagră, cu chipiul pe cap, stătea proțăpit cu picioarele ușor depărtate, înfipt parcă în asfaltul trotuarului.

Hahaha! *Unde-i acum micuțul Simon, cel care se strecoară printre picăturile de ploaie*? *Hai, valea*! *Lagărul te-așteaptă*!

Ignoră limuzina și pe șoferul acesteia, îndreptându-și atenția asupra colosului ce purta o banderolă cu svastică. Înfățișarea acestuia părea decupată din revistele de propagandă: veston cu diagonală de piele, pantaloni de călărie, cizme din piele moale, perfect lustruite, un pumnal SS prins cu un lănțișor la centură, o medalie SA pe piept și, desigur, insigne cu vulturul peste tot: deasupra cozorocului chipiului, la guler, pe paftaua centurii…

— Sunteți doctorul Simon Kraus?

— Da, eu sunt, răspunse Simon, care nu-și putea desprinde privirea de emblema SS de pe gulerul celuilalt.

— *Hauptsturmführer* Franz Beewen, se prezentă uriașul, pocnind din călcâie.

Se simțea că-și repetase îndelung salutul în fața oglinzii. Simon se aștepta să urmeze tradiționalul „Urmați-mă!”, dar bărbatul continuă, pe un ton aproape conciliant:

— Am putea discuta în cabinetul dumneavoastră?

Ofițerul îi arătă o insignă ovală din metal înnegrit, având gravată imaginea unui vultur cocoțat pe svastică și, dedesubt, un număr. *Gestapo, nu e limpede*?! Având în vedere înfățișarea sa, gestul exhibării insignei era de-a dreptul redundant.

— Desigur, nu e nicio problemă, rosti Simon, făcând o mică reverență, un gest ce amintea mai degrabă de Charlie Chaplin decât de Hitler.

În timp ce urca treptele de la intrarea în clădire, Simon nu-și putu stăpâni

mândria, în ciuda momentului nepotrivit. Fațada de piatră a clădiri, poarta din fier forjat… Nimic de zis, era o clădire impunătoare.

Urcară în tăcere și, din nou, Simon nu-și ascunse orgoliul provocat de rafinamentul și opulența arhitecturală a spațiilor comune. *Sărman idiot, fără îndoială e ultima oară când le vei vedea*…

Ajungând la etajul trei, deschise ușa, trăgând cu ochiul spre oaspetele său. Se întrebă în gând dacă acesta era cu adevărat chiar atât de mare sau dacă doar el, fiind atât de scund, îl percepea ca atare.

Zăboviră câteva clipe în vestibul, o încăpere mică, cu pereții zugrăviți în bej, asortați cu parchetul din lemn gabonez de culoare deschisă. Singurele decorațiuni erau o serie de schițe semnate de Paul Klee.

Hauptsturmführer-ul le contemplă câteva clipe, oarecum intrigat. Simon profită de acest moment pentru a-l măsura din nou din priviri. Nu era doar înalt, ci și chipeș. O mutră ariană tipică, dăltuită-n oțel: trăsături trasate cu rigla, maxilare inflexibile, ochi limpezi, albaștri și gura încremenită parcă într-un rictus disprețuitor. Cu o mutră ca asta, o simplă mișcare din bărbie era de-ajuns pentru a te trimite într-un lagăr de concentrare.

Cu toate acestea, masivul Siegfried avea un defect vizibil. În mod evident, suferea de ptoză, o afecțiune a mușchiului pleoapei superioare care îi menținea ochiul drept doar pe jumătate deschis. Atunci când își ațintea privirea asupra ta, părea că te ia în cătarea *Luger*-ului său.

— Pe aici, vă rog.

Intrară în birou. Pe chipul ofițerului se ivi o expresie de vădit dezgust la vederea mobilierului Art Deco, lucru grăitor în privința atitudinii sale față de cultură. Cu siguranță, fusese unul dintre cei care dăduseră foc cărților în fața Operei berlineze, în 10 mai 1933.

— Cu ce vă pot fi de ajutor, *Hauptsturmführer*? întrebă Simon, așezându-se dincolo de biroul său.

Se abținu să-și ridice picioarele pe birou, deși se simțea îndeajuns de relaxat pentru a face asta. După spaima inițială, aici, înconjurat de cărțile și mobilierul său, se simțea din nou puternic, invulnerabil. Cu siguranță, Martini-ul care-i curgea prin vine avea partea sa de vină în a-l convinge că dispunea de superputeri.

Fără să-i răspundă, bărbatul în negru făcu câțiva pași prin încăpere, observând atent fiecare detaliu. Gestapovistul nu părea deloc grăbit. Atunci când acesta se apropie de ușa mascată a camerei cu înregistrări, Simon tuși,

încercând să-i distragă atenția.

— Luați loc, vă rog, insistă el.

Fotoliul îmbrăcat în piele pârâi, chinuit, sub povara gestapovistului.

— Numele Margarete Pohl vă spune ceva?

Simon răsuflă ușurat: putea să se relaxeze. Margarete fusese una dintre primele sale paciente. Suferea de depresie cronică și, chiar și acum, îl mai vizita ocazional. Era blondă și subțire, cu fese plate și sâni mici și obraznici. Desigur, se culcase cu ea, dar asta se întâmplase demult, cu vreo doi ani în urmă.

— Sunt convins că sunteți un om ocupat, *Hauptsturmführer,* răspunse Simon, din nou sigur pe sine. Nici eu nu am prea mult timp la dispoziție. Ce-ar fi să lăsați deoparte întrebările al căror răspuns îl cunoașteți deja?

În clipa următoare, Simon putu să citească în ochii ofițerului două lucruri distincte. Pe de-o parte, uimirea sinceră că exista cineva care avea tupeul să-i răspundă astfel unui ofițer SS. Pe de altă parte, era limpede că se așteptase la o reacție mai altfel; fusese avertizat, cu siguranță, că Simon Kraus era psihiatrul personal al soțiilor multor personalități. Prin urmare, era intangibil.

Probabil că ideea de-a fi protejat al unor femei i se părea de-a dreptul patetică unui mascul precum Franz Beewen.

— Răspundeți-mi la întrebare.

— Da, este pacienta mea.

— De cât timp?

— Din câte-mi amintesc, aș spune că din mai sau iunie 1937.

— Vă… vizitează în mod regulat?

— În ultima vreme nu. E într-o etapă de remisiune. Vă servesc cu o țigară?

Franz Beewen refuză, clătinând din cap. Îl studia cu atenție pe Simon. Nonșalanța și relaxarea cu care acesta abordase discuția i se păreau remarcabile, mai ales având în vedere contextul epocii.

Cu toate acestea, în adâncul privirilor sale de-un albastru-verzui acvatic putea fi decelată o urmă de satisfacție. Simon, care era capabil să înțeleagă nu doar femeile, ci și pe bărbați, în egală măsură, percepea războinicul de dincolo de uniforma de paradă și satisfacția acestuia în aceste momente. Lui Beewen îi plăcea mult să i se țină piept.

Era limpede că avea de-a face cu un baștan, cu unul dintre membrii de

elită ai *Geheime Staatspolizei.* Ce anume determinase trimiterea aici a unei adevărate mașinării de război? Ce putea fi în asemenea măsură de important?

De parcă i-ar fi citit gândurile, gestapovistul aruncă bomba:

— Margarete Pohl a fost asasinată.

8.

Simon Kraus fu cât pe ce să cadă de pe scaun. La Berlin, asasinatele erau la ordinea zilei; mai nou, așa se făcea politica. Însă o femeie ca Margarete Pohl nu avea cum să ajungă în bătaia puștii: era ariană sută la sută, pe deplin devotată Reich-ului de o mie de ani și era căsătorită cu un Gruppenführer care fusese camarad de arme cu însuși Göring.

Pe dată, revăzu în gând imaginea blondei doar o idee mai înaltă decât el, râzând în hohote în vreme ce dansa precum Anita Berber, pe pat, înveșmântată doar în lenjeria de mătase. Ochii i se umplură de lacrimi dure, usturătoare, de parcă i-ar fi fost injectată sub pleoape o soluție salină.

— Asasinată? repetă el, prostește. Dar… când s-a întâmplat?

— Nu pot să vă dau mai multe detalii.

Simon renunță la poziția relaxată și-și sprijini coatele de birou.

— Știți cumva… cine e făptașul?

Pentru prima oară, pe chipul lui Franz Beewen se ivi un zâmbet; de fapt, era mai degrabă un rânjet metalic decât o expresie a vreunui sentiment omenesc. Ofițerul își scosese cascheta. Avea părul blond, tuns foarte scurt, precum blana unei bovine.

— Ancheta e abia la început.

Simon se trezise de-a binelea. Încerca, cu mare dificultate, să-și adune gândurile într-un mănunchi coerent.

— Dar… cum a fost ucisă?

— Vă repet, nu vă pot spune mai mult.

Vreme de o clipă, Simon luă în considerare posibilitatea unei crime pasionale. Margarete nu era câtuși de puțin castă și nici fidelitatea nu era una dintre virtuțile ei, dar soțului acesteia, un general mereu plecat în misiuni, îi păsa prea puțin de ceea ce făcea ea. Nu era câtuși de puțin genul încornoratului gelos.

Să fie oare vorba de un nou amant?

Așezat picior peste picior, Beewen își plimba acum privirile distrate prin cabinetul lui Simon, studiind mobilierul atent ales. Părea să trăiască o plăcere intensă reevaluându-și micuța gazdă, încălțată cu pantofi cu vârful înflorat. Simon însemna gargara psihologică, arta degenerată și cărțile inutile, pe când el era moartea, violența, puterea. Lumea concretă. Lumea prezentă.

— Margarete Pohl vă vizita des?

— V-am spus deja. În ultima vreme ședințele noastre erau mai rare. Ultima oară ne-am întâlnit acum cincisprezece zile.

— În ce anume consta tratamentul ei?

Simon ar fi putut invoca secretul profesional, dar asta ar fi însemnat să își asume riscul de-a fi invitat în subsolul clădirii de la numărul 8, pe Prinz-Albrecht-Straße. Nu-i ardea însă de o astfel de deplasare.

— Doar discutam, răspunse Simon, evaziv. Ea îmi descria problemele ei, iar eu îi ofeream sfaturi.

— Și ce fel de probleme avea?

Simon își aprinse o Muratti, încercând astfel să câștige un răgaz de gândire.

— Suferea de anxietate, răspunse el, într-un târziu, bătând darabana cu degetele în marginea scrumierei, un gest nervos.

— Ce anume îi provoca această anxietate?

Î*n definitiv, acolo unde se află acum, nu mai are de ce să se teamă*…

— Se temea de regimul nazist.

— Ce idee bizară!

— Nu-i așa? Asta încercam și eu să o conving.

Remarca ușor sarcastică îi scăpase fără să vrea. Colosul încremeni brusc, de parcă undeva, sub uniformă, un mecanism s-ar fi blocat pe neașteptate.

— Vă vorbea despre relația cu soțul ei?

— Bineînțeles.

— Și ce anume vă spunea?

Simon avu din nou o viziune din trecut. În camera de alături, Margarete ascultând la gramofon cântecul ei preferat, *Heute Nacht oder nie,* făcând piruete cu picioarele goale pe parchet…

— Suferea din pricina atitudinii lui. Nu-și făcea niciodată timp pentru ea. Era mereu plecat în misiune…

— Ați putea fi un pic mai explicit? De ce anume suferea?

— Sentimentul abandonului se traducea prin pierderea poftei de mâncare, un tremur nervos, stări de leșin și crize de anxietate…

Gestapovistul își ațintri privirea stranie în ochii lui Simon. În chip curios, asimetria ochilor săi îi conferea un plus de personalitate și un aer misterios, ușor clandestin, de pirat chior.

— V-a vorbit cumva despre un amant?

Simon tresări. *Să fie oare o capcană*? N-avea nici cea mai mică idee despre stadiul în care ajunsese ancheta. De fapt, nici măcar nu știa când anume fusese ucisă Margarete.

— Niciodată, răspunse el, apoi adăugă pe un ton care nu admitea replică: Nu era genul acela de femeie.

Ofițerul nazist încuviință din cap. Era imposibil de ghicit ce anume gândea. Tipul acesta ar fi avut aceeași expresie impenetrabilă chiar dacă și-ar fi pierdut mama în acea dimineață: privirea fixă și maxilarele încleștate.

— Știți cumva cum își petrecea timpul?

— Nu. Poate c-ar trebui să-i puneți această întrebare soțului ei.

Beewen se aplecă în față, rezemându-și coatele de birou, iar mișcarea lui făcu din nou să pârâie încheieturile fotoliului. Lui Simon, suprafața lăcuită a biroului nu i se păruse niciodată atât de mică.

— Presupun că vă povestea despre viața ei de zi cu zi. Nu?

Simon își stinse țigara și se ridică pentru a deschide fereastra, ca să alunge mirosul de tutun. De fapt, nădăjduia să mai reducă din tensiunea din încăpere.

— N-aș vrea să vorbesc de rău o persoană decedată, rosti el, mimând stânjeneala. Margarete, ca orice soție a unui om avut, ducea o viață lipsită de orice fel de griji și, până la urmă, lipsită de sens.

— Adică?

Simon își reluă locul.

— Coafor, cumpărături, cosmetică… Se întâlnea destul de des cu prietenele ei, la un ceai.

— Mi s-a pomenit de un anume club…

— Într-adevăr, făcea parte din Clubul Wilhelm. E un soi de salon literar, sau mai degrabă monden. Membrele sale se întâlnesc în fiecare după-amiază la hotelul Adlon.

Beewen se rezemă din nou de spătarul fotoliului.

— Cu ocazia ultimelor întâlniri, Frau Pohl vi s-a părut a fi cumva nervoasă, neliniștită?

— V-am mai spus, o tratam pentru anxietate.

— Nu faceți pe prostul! Vi s-a părut că s-ar teme de ceva anume? Primise cumva amenințări?

— Din câte știu, nu, dar…

Interogatoriul acesta cu sens unic începea să-l calce pe nervi. De regulă, el era cel care punea întrebările.

— Poate că ați putea să-mi dați câteva detalii despre moartea ei? Dacă aș ști ce s-a întâmplat, aș putea să vă dau răspunsuri mai concrete…

— Nu sunt îndreptățit să vă ofer niciun fel de informații.

Hauptsturmführer-ul își împreunase mâinile pe genunchi. Avea mâini mari, cu pielea uscată, plină de cicatrici. Mâini de țăran și, în egală măsură, mâinile unui agent SA care sfărâmase maxilare, mutre, geamuri și tot ce-i va fi ieșit pumnului său în cale, pentru a accede la această sinistră promovare, la rangul de ofițer al Gestapo-ului.

Simon mai observase un lucru: uriașul vorbea fără urmă de accent. Mărul nu cade departe de trunchi. Așadar, își avea originile la țară, dar în apropierea Berlinului. Pe de altă parte Simon avusese nevoie de ani buni pentru a scăpa de blestematul său accent bavarez.

— Dacă am înțeles bine, victima vă vizita regulat de aproape doi ani, reluă ofițerul. Vă vorbea despre problemele sale personale, despre temerile și îndoielile ei și mai știu eu despre ce altceva. Dacă e cineva în Berlin care să o fi cunoscut îndeaproape, acela sunteți dumneavoastră.

— Încă o dată vă spun, Margarete suferea din pricina unei stări permanente de neliniște. N-am auzit-o însă niciodată vorbind despre o amenințare concretă sau despre un personaj anume pe care să-l fi considerat periculos.

— Gândiți-vă bine.

Simon își aprinse din nou o Muratti și inspiră adânc fumul, cu privirea ridicată, privind în gol, ușor încruntat, încercând să exprime efortul său de a-și răscoli propriile amintiri. Dincolo de perete exista un raft pe care erau strânse înregistrările tuturor ședințelor avute cu Margarete începând din mai 1937.

— Chiar îmi pare rău, dar nu-mi amintesc nimic ieșit din comun.

Majoritatea „problemelor” care o afectau pe Frau Pohl abia dacă meritau

calificarea de nevroze, iar frământările ei sufletești nu erau decât cele normale pentru o soție neglijată. Singurul ei dușman era plictiseala, iar ea lupta împotriva acesteia prin ședințe vitejești de cumpărături compulsive, cocktailuri puternic alcoolizate încă de la amiază și ocazionalii amanți meniți să o distreze, între care se numărase și Simon însuși.

Simon reveni la prima sa ipoteză; de fapt, la cea de-a doua: făcându-și de cap în dreapta și-n stângă, prin cine știe ce mahalale ale Berlinului, Margarete sfârșise, poate, prin a se întâlni cu cine nu trebuia.

— V-a vorbit vreodată despre un anume om de marmură?

— Poftim?

— Un om de marmură.

— Cum, adică? O statuie?

Franz Beewen expiră lung, a lehamite și dezamăgire. Era pentru prima oară când afișa un sentiment omenesc și, pe neașteptate, chipul lui păru să se anime, pierzându-și duritatea și devenind parcă mai plin de viață.

— Acesta e singurul indiciu de care dispunem, recunoscu el. În mai multe rânduri i-a pomenit soțului ei despre omul de marmură, de care părea să se teamă.

— Doar atât? N-a mai spus nimic altceva?

Beewen nu-i răspunse imediat; părea că-și cântărește din priviri interlocutorul. Chiar și ochiul său de pirat părea mai puțin necruțător în această ipostază.

— Nu, răspunse Beewen într-un târziu. A refuzat de fiecare dată să spună mai multe. Repeta însă, tot timpul, că-i era teamă. O spaimă viscerală. Dar nu știm ce sau cine anume i-o provoca.

Simon nu mai insistă cu alte întrebări. Spera ca dulăul de la Gestapo avea să dispară cât mai repede. Voia să rămână singur și să valseze, pentru o ultimă dată, cu amintirile sale. Să soarbă dintr-un pahar de coniac fin în timp ce în minte i s-ar fi înfățișat imaginea Margaretei, în vreme ce în surdină s-ar fi făcut auzite cântecele lui Mischa Spoliansky.

De parcă ar fi fost conectat direct la gândurile lui Simon, Beewen se ridică brusc. Psihiatrul nu-și făcea iluzii în privința puterilor sale telepatice, în niciun caz nu-și făcea iluzii în privința capacității sale de a-și influența semenii, nu în asemenea măsură. Fusese doar o coincidență, un exemplu de sincronicitate care ar fi fost cu siguranță pe placul lui Carl Gustav Jung.

Hauptsturmführer-ul, care părea să-și fi îmblânzit întrucâtva atitudinea,

luă stiloul aflat în fața lui Simon și-și notă numele și matricola pe o foaie de hârtie.

— Mai gândiți-vă, *Herr* Kraus. Recitiți-vă însemnările și contactați-mă.

Psihiatrul nu putu decât să încuviințeze din cap. Simțea că-l usturau ochii și nu era doar din cauza fumului de țigară.

— Nu vă deranjați, cunosc drumul.

Silueta uriașului trecu pragul cabinetului, iar pașii săi grei făcură mobilierul să tremure. Nu era genul de persoană care intra de regulă aici. Cele care îl vizitau purtau blănuri, haine din stofă de lână fină și ciorapi de mătase.

Simon așteptă până când auzi ușa închizându-se cu zgomot, apoi se ridică pentru a închide fereastra. Jos în stradă, uriașul tocmai urca în Mercedesul cu care venise; sau, mai degrabă, se înghesuia în mașină. Simon urmări din priviri automobilul ce se îndepărta și-și îngădui un zâmbet. Încă o dată, sfârșea prin a fi cu un pas mai în față. Avea un as în mânecă.

Un om de marmură, așadar? Bineînțeles că-l știa. Margarete îi vorbise în repetate rânduri despre acesta. Însă Franz Beewen nu l-ar fi putut găsi, chiar de-ar fi răscolit fiece ungher al Berlinului. Singurul loc pe care-l bântuia ființa de piatră era mintea Margaretei. Omul de marmură nu i se arăta decât în vise. Era un soi de golem care-i invadase gândurile intime.

Kraus mai avea însă cunoștință de un element posibil important. Margarete Pohl nu era singura care suferea de acest sindrom. Mai multe dintre pacientele sale îi istorisiseră coșmaruri similare. Analizându-le, identificase în acestea un simbol recurent al autorității naziste sau chiar al lui Adolf Hitler însuși. De ce să-și fi ales oare Margarete Pohl tocmai o sculptură de marmură drept obsesie? Simon identificase, în fiecare caz, o imagine sau un loc pe care aceste doamne burgheze și-l întipăriseră în minte, revizitându-le în spațiul oniric.

Se îndoia că acea creație a psihicului avea vreo legătură cu moartea micuței Margarete Pohl, dar era o direcție în care merita, poate, să sape puțin.

Îi datora acest lucru tinerei sale amante vremelnice, cea care cânta *Heute Nacht oder nie* cu vocea ei subțire și firavă.

9.

Franz Beewen detesta să aibă de-a face cu lichele de felul acesta. Un parazit. Un gigolo. Un medic degenerat.

Da, avea o mutră arătoasă, dar trupul îi era cât al unei marionete. Iar avortonul ăsta își permitea să-l trateze de sus, ca pe un țărănoi oarecare? Dacă ar fi depins doar de el, l-ar fi ucis chiar acolo, în apartamentul lui burghez plin de tot soiul de artefacte de neînțeles, aduse parcă de la expoziția de artă degenerată unde coordonase serviciul de pază ceva mai demult, în 1937.

Nu, paraziții de soiul ăsta n-aveau ce căuta în Reich-ul de o Mie de Ani. Mințile sucite ale unor astfel de indivizi erau pline doar de dezmăț și vicii. *Intelectuali ticăloși*… Erau lepra societăților noi. Despicând mereu firul în patru, sfârșeau prin a corupe însuși sensul vieții și nu mai erau capabili să simtă ritmul surd, firesc și esențial, al pământului, al naturii…

Nemernicul nu-i spusese tot ce știa. De pildă, fusese evident că mai auzise vorbindu-se despre Omul de marmură. Dar nu era timpul pierdut; avea să se întoarcă. Avea să-și repete întrebările, avea să-l preseze pe psihiatru și-avea să-l stoarcă de ultima picătură de zeamă, ca pe-un fruct putred. Și, desigur, avea să-i scotocească fiecare colțișor al cabinetului, în absența sa.

Iar dacă nu avea să obțină nimic cu blândețea, avea să-l ia la poceală. În ciuda rangului la care reușise să acceadă, Beewen nu-și pierduse antrenamentul.

— Mergem la Brangbo, *Hauptsturmführer*?

— La Brangbo, da, răspunse Beewen, fără a-și ridica privirea spre șoferul său.

Atunci când urcase pentru prima oară în limuzina Mercedes-Benz 170, Beewen fusese cât pe-aci să ejaculeze de plăcere. Puternicul automobil era dovada concretă, din metal și piele, a ascensiunii sale, a reușitei, a puterii.

De-acum însă, nu-i mai acorda atenție. Omul se obișnuiește cu absolut orice, chiar și cu visurile de-o viață. Niște visuri împlinite strângând din dinți, cu pumnii încleștați și o furie turbată în suflet. Nu-i mai rămăsese de parcurs decât o singură etapă pentru a-și atinge țelul, dar iată că se trezise cu această anchetă blestemată în brațe.

Imbecilul cel mărunțel și ferchеș cu care avusese de-a face mai devreme habar nu avea de amploarea dezastrului. Margarete Pohl nu fusese prima victimă. Vineri, în 4 august, pe Insula Muzeelor fusese descoperit cadavrul Susannei Bohnstegel. Tânăra în vârstă de douăzeci și șapte de ani, desculță, fusese înjunghiată și ciopârțită.

Cazul fusese inițial încredințat celor de la Kripo[{3}], dar în absența oricărui progres și după descoperirea celui de-al doilea cadavru, aceștia fuseseră dați deoparte și dosarul ajunsese la Gestapo.

Pleașca nimerise taman în brațele lui Franz Beewen, care nu avea niciun fel de experiență în acest domeniu. În mod normal, Gestapo-ul nu urmărea criminali, ci îi inventa pornind de la nimic. Dosarele de anchetă erau fabricate temeinic, de la birou, apoi „vinovatul” era arestat și afla cu surprindere ce fapte săvârșise.

De astă dată avea de-a face cu ceva complet diferit. Un ucigaș adevărat se plimba pe străzile Berlinului și ataca nevestele unor personalități din elita nazistă. Iar el fusese însărcinat să-l prindă! *Scheiße*!

Drumul până la Brangbo avea să dureze cel puțin o jumătate de ceas. Beewen se relaxă pe banchetă și trecu în revistă, în gând, toate datele anchetei.

Așadar, în data de 4 august, cadavrul unei tinere femei fusese descoperit în extremitatea nordică a Insulei Muzeelor, în cartierul Cölln, pe malul râului Spree. Trupul neînsuflețit fusese abandonat pe chei, în fața muzeului Bode, pe aleea Am Kupfergraben.

Identificarea victimei nu prezentase probleme: era îmbrăcată și avea poșeta alături. Susanne Bohnstengel, născută Scheydt, în 1912, la Ansbach, în Franconia de Mijloc, în Bavaria. Era soția lui Werner Bohnstengel, furnizor de piese de schimb pentru Wehrmacht, armata germană, și un apropiat al autorităților SS.

Max Wiener, *Hauptmann* în cadrul serviciului de criminalistică și primul responsabil de anchetă, abordase cazul de-o manieră tradițională: răscolise cartierul în căutarea unor posibili martori, cercetase lista celor eliberați recent din închisoare (deși, în aceste vremuri, era mai ușor să intri decât să ieși de la pârnaie) și dăduse iama în lumea interlopă a urbei.

În paralel, autopsia tinerei femei scosese la iveală multiplele mutilări severe pe care le suferise aceasta. La gât avea o rană deschisă uriașă. Arma (un cuțit sau poate o baionetă) secționase jugulara și carotida externă,

precum și vasele laringiene și tiroidiene.

Această rană provocase o hemoragie puternică, ce avusese drept consecință decesul victimei. Nu fusese însă singura lovitură ce-i fusese aplicată. O serie de răni pe partea stângă a corpului dădeau de înțeles că tânăra femeie se zbătuse și încercase să se apere, în timp ce ucigașul îi imobilizase mâinile deasupra capului – fapt dedus din traiectoria rănilor, care se opreau la subsuoară. Tăieturi adânci puteau fi constatate și pe partea interioară a degetelor ambelor mâini, unele dintre falange atârnând doar în câteva fibre musculare, semn că femeia apucase lama menită să o străpungă.

Ucigașul își dezlănțuise furia asupra abdomenului victimei. O tăietură lungă pornea de sub diafragmă, din partea stângă, până în fosa iliacă dreaptă. Pe același parcurs se mai aflau încă două plăgi mai puțin adânci, ceea ce dovedea că asasinul lovise în mod repetat până să reușească să străpungă abdomenul, sfâșiindu-l de-a curmezișul.

Expertiza medico-legală arătase, de asemenea, că ucigașul practicase și o mutilare mai stranie, decupând regiunea pubiană și extrăgând cu totul organele genitale, care dispăruseră fără urmă. Asasinul prelevase ovarele, uterul și colul uterin, precum și vulva în întregime.

În aceste condiții, era imposibil de știut dacă victima fusese sau nu violată, dar Wiener era de părere că nu era cazul. Ucigașul găsea plăcere în a-și folosi cuțitul, nu propriul mădular. Beewen înclina să-i dea dreptate, căci avusese ocazia să întâlnească astfel de indivizi, fie în rândul camarazilor săi, fie în lumea interlopă.

Un detaliu bizar merita remarcat: asasinul luase cu sine și încălțările Susannei. Așadar, ucigașul avea o slăbiciune pentru organele și pantofii victimelor sale. Un nebun de mare clasă.

Wiener își începuse ancheta în forță, cu mare tam-tam. Se baza pe resursele noului laborator medico-legal berlinez de la Institutul Național de Chimie, departamentul de chimie medico-legală și statistici criminalistice, cunoscut, pe scurt, sub sigla KTI. Aici puteau fi analizate amprentele digitale și se realizau fotografii antropometrice, portrete-robot, analize comportamentale sau teste de balistică, erau identificate armele folosite la săvârșirea unor crime, se făceau analize ale reziduurilor și diverselor substanțe găsite la locul crimelor, analize de sânge și de spermă, teste toxicologice și detectarea cernelurilor invizibile…

Wiener dăduse greș. Toate analizele posibile nu dăduseră niciun rezultat, așa cum și căutarea eventualilor martori fusese zadarnică. Foarte curând, *Hauptmann* Wiener își văzu spectrul acțiunilor posibile drastic limitat. Îi era interzis să stea de vorbă cu apropiații victimei, nu avea voie să vorbească public despre crimă, nici măcar cu colegii din propriul birou. Era de neconceput ca posibilitatea comiterii unei astfel de crime, care lovise atât de aproape de vârful Reich-ului, să devină publică.

Wiener reușise doar să reconstituie felul în care victima își petrecuse ziua anterioară descoperirii cadavrului. De dimineață jucase tenis și apoi luase prânzul cu una dintre prietenele sale. Ulterior făcuse o plimbare de una singură pe Kurfürstendamm și apoi… dispăruse fără urmă.

Ancheta lui Wiener băltea de-o vreme atunci când, în 19 august, sâmbătă, fusese anunțată descoperirea unui alt cadavru, în parcul Köllnischer, lângă țarcul urșilor, nu departe de Insula Muzeelor: Margarete Pohl, născută Schmitz, douăzeci și opt de ani, originară din Württemberg. Aceleași mod de operare: beregata tăiată, eviscerare, prelevarea organelor reproductive și a întregii zone vaginale, absența încălțărilor.

Nici de data asta, cei de la Kripo nu făcuseră prea multe progrese. Aflaseră însă că cele două victime se cunoșteau. Amândouă erau membre ale Clubului Wilhelm, un salon așa-zis literar care se reunea la hotelul Adlon. Întâlnirile literare erau însă doar un pretext pentru ca tinerele soții ale industriașilor milionari și ale demnitarilor naziști să schimbe bârfe și să-și etaleze ținutele la ultima modă. De altfel, tinerele în cauză erau adesea denumite generic „Doamnele de la Adlon”.

Wiener bătuse în lung și în lat hotelul, interogase întregul personal și clienții care stătuseră aici în intervalul dintre cele două crime, dar o făcuse fără să sufle o vorbă despre acestea. Nu-i fusese însă îngăduit să discute cu „doamnele” – ar fi fost prea riscant. Și de astă dată, tot ce reușise fusese o reconstituire inutilă a ultimei zile de viață a Margaretei Pohl.

Cu trecerea timpului, rapoartele lui Wiener deveneau tot mai vagi, reducându-se la simple speculații asupra profilului psihologic al ucigașului. Una dintre ipotezele sale era că asasinul ar fi fost canibal. Alta, că ar fi fost mascat atunci când își ataca victimele. *Tâmpenii.*

*Î*n cele din urmă, superiorii săi reacționaseră.

Ancheta trebuia să fie dată în sarcina celor care, zi de zi, erau prezenți pe străzile Berlinului și-n mințile berlinezilor: celor de la Gestapo. În 26

august, *Hauptsturmführer*-ul Franz Beewen, în vârstă de treizeci și cinci de ani, fusese în mod oficial însărcinat să preia ancheta. Acesta habar nu avea de ce fusese tocmai el cel ales. Avea un dosar impecabil (din punct de vedere al ideologiei naziste), dar nu știa cu ce se mănâncă o anchetă criminalistică. Gestapo-ul era o poliție politică: aresta victime, nu vinovați.

Singurul său atu era rețeaua de informații de care dispunea *Geheime Staatspolizei*. Începând din 1933, Germania încetase să mai fie o țară și devenise o pânză de păianjen. Teritoriul fusese împărțit în regiuni administrative numite *Gaue*. Fiecare *Gau* era împărțit la rândul său în *Kreise* (cercuri). Fiecare Kreis era alcătuit din *Ortsgruppen* (grupuri locale). Fiecare *Ortsgruppe* aduna laolaltă mai multe *Zellen* (celule), care, la rândul lor, se împărțeau în *Block*-uri.

Piesa de temelie a acestei rețele era *Blockleiter*-ul. Răspunzând de aproximativ șaizeci de locuințe, acest funcționar de rangul cel mai umil știa tot ce se întâmpla în viața de zi cu zi de pe strada sa, iar informațiile pe care le strângea erau aur curat.

Având în vedere acest eșafodaj complex, cum de fuseseră posibile aceste crime? Cum de reușise ucigașul să evite nodurile rețelei? În plus, întregul Berlin era împânzit de microfoane, presa era controlată atent și fiecare angajat avea un dosar numai al său în arhivele de la numărul 8, pe Prinz-Albrecht-Straße. Vreme de o săptămână, Beewen răscolise toate fișierele, își luase la întrebări fiecare turnător și-și pusese în stare de alertă *Blockleiter*-ii, dar fără absolut niciun rezultat.

Ucigașul părea a fi însuși omul invizibil.

O altă surpriză îl aștepta pe Franz Beewen atunci când îi venise ideea să discute cu Max Wiener. Descoperise că *Hauptmann*-ul era de negăsit. Fusese concediat? Deportat? Asasinat? N-avea cum să afle, dar vestea asta nu era deloc de bun augur.

Beewen reluase parte din cele făcute anterior de Wiener. Îi interogase din nou pe soții victimelor, industriașul Werner Bohnstengel și *Gruppenführer*-ul SS Hermann Pohl. Nu aflase mare lucru, cu excepția acelui unic amănunt: generalul îi dezvăluise că soția să se temea de un om de marmură. Ce voia oare să însemne bazaconia asta?

Beewen insistase și reușise să mai obțină o informație interesantă: Margarete Pohl, care se plângea mereu că nu se simțea bine, sfârșise prin a-i mărturisi la un moment dat soțului ei că obișnuia să consulte un psihiatru.

Franz nu avusese dificultăți în a-i da de urmă lui Simon Kraus și așa ajunsese față în față cu micul escroc.

Deși ucisese el însuși la viața lui, Beewen se simțea dezorientat. Avea de-a face cu un asasin nebun, care ataca femei și căruia, în mod vădit, îi făcea plăcere să le ciopârțească. Spre deosebire de acesta, el ucidea pragmatic, strict din motive profesionale, fără patimă și fără remușcări.

Ridică privirea și observă că ieșiseră din oraș. Se lăsa seara, iar câmpurile din jur erau scăldate într-o lumină portocalie care-i provoca o ușoară senzație de greață.

— Oprește aici! ordonă Beewen.

Înainte de a ajunge la Brangbo, *Hauptsturmführer*-ul urma, de fiecare dată, un anume ritual.

10.

Stând în picioare la marginea unui câmp cultivat cu cartofi, Franz Beewen începu să se dezbrace. Își desfăcu centura și-și scoase vestonul. Se descălță de cizme și se descotorosi de pantaloni. Își împături cu grijă hainele, apoi le așeză pe capota Mercedes-ului. Eliberându-se de uniforma acoperită de grade, galoane și svastici, avea impresia că se întorcea în timp, strecurându-se în pielea celui care fusese odinioară.

Franz Beewen fusese mereu animat de un singur sentiment: ura. Mulțumită acestei furii care-i pătrundea în cele mai ascunse cotloane ale ființei și datorită dorinței sale de a-i ucide pe toți ce-i ieșeau în cale, urcase rapid eșaloanele ierarhiei naziste, devenind ceea ce era acum.

•

Să nu ne grăbim. Mai întâi, datele și locul. Se născuse în 1904, lângă un orășel numit Zossen, situat la patruzeci de kilometri spre sud de Berlin, într-o familie de țărani săraci, cu o gospodărie din care lipsea mai tot, după o perioadă de cumplite frământări politice. Cu toate acestea, mereu se mai găsea câte ceva de mâncare în fundul cuibarului găinilor.

În primul deceniu de viață fusese un țânc primitiv de la țară, dintre cei care-și fac temele așezați pe-o găleată de zinc, în duhoare de balegă, acompaniați de mugetul vitelor. Fusese un elev mediocru, dar îl pasionau romanele de aventuri.

În 1914 izbucnește Marele Război. Tatăl său e mobilizat, iar ferma rămâne în grija mamei și a micului Franz. Din acest moment, viața lui Franz devine asemenea unui tunel în care munca fără oprire e peste puterea sa de înțelegere, iar el simte că nu valorează nici cât vitele de povară la care zbiară de dimineața până seara.

1917. Tatăl său e gazat și internat la spitalul militar din Esenheim, lângă Mainz. Franz se întoarce de acolo traumatizat, orbit de durere, beat de furie. Nimic nu s-a schimbat la fermă, cu excepția unei certitudini care-și face loc în mintea lui Franz: într-o bună zi își va răzbuna tatăl.

În acele zile, Franz are o singură distracție la dispoziție. La zece kilometri de ferma părinților săi, în apropiere de Zossen, se află un lagăr de prizonieri supranumit „tabăra semilunii", fiindcă bună parte dintre cei închiși aici sunt arabi, negri și turci. De cum prinde vreun pic de timp liber, Franz se urcă pe bicicletă și dă fuga acolo, din dorința de a-i vedea pe dușmani murind puțin câte puțin. În mai multe rânduri, se strecoară pe sub gardul de sârmă ghimpată și încearcă să dea foc corturilor în care dorm prizonierii. Încercările sale sunt un eșec.

1919 e anul revenirii la normalitate sau ceva apropiat de aceasta. Tatăl său e în continuare în spital, ferma a fost ipotecată pentru a-i plăti tratamentul, iar munca a fost preluată de un băiat angajat în acest scop. *Mutter* vrea ca Franz să-și continue studiile și îl trimite la internat, la un liceu din Potsdam. Noi orizonturi se deschid în fața adolescentului.

În primul rând, sportul.

Munca la fermă întărește trupul. Până în acel moment, puterea brațelor era doar un simptom al sclaviei în care se simțea prins. Acum, mușchii sunt sinonimul forței și al victoriei.

Înfățișarea lui Franz se schimbă din mers. Dacă până acum freza lui arăta ca o rădăcină rămuroasă plină de pământ, de-acum disciplina se impune și în felul în care-și dorește să arate. Se tunde scurt, cu ceafa rasă.

Franz se antrenează sârguincios și se gândește la Marele Război și la tatăl său otrăvit. Își lucrează fiecare mușchi, fiecare celulă a corpului, din dorința de-a deveni o mașină de luptă, unealta perfectă a răzbunării.

Aude vorbindu-se despre arieni, rasa stăpânitoare. Îi place ce aude: un popor superior, o origine mistică. Deși e doar un fiu de țăran, înțelege că și el e parte din *Volk.*

*Î*n 1923, după ce și-a obținut, contrar tuturor așteptărilor, diploma de

bacalaureat, Franz se întoarce acasă. Dezolare. Germania e într-o situație tot mai disperată. Francezii nu s-au mulțumit să umilească și să spolieze țara după război, ci s-au întors pentru a ocupa valea Ruhr, confiscând capacitățile industriale din zonă și furând cărbunele.

Întreaga țară e pradă foametei și frigului. Ferma Beewen e îngropată în datorii. Mama sa și arendașul se zbat, muncind în zadar. Cu toate acestea, au măcar ce să mănânce și lemne pentru a se încălzi.

Curând, berlinezii înfometați năvălesc la țară, încercând să jefuiască ce se mai poate. Franz îi întâmpină cu arma în mână și ucide mai mulți hoți. Din aceste confruntări, află un lucru: se pricepe să tragă cu pușca. Are tot ce-i trebuie pentru a lupta, pentru a face față în vreme de război. Are nouăsprezece ani și simte nevoia de-a trece la acțiune.

Se înscrie în NSDAP, primește numărul matricol 24336, pleacă de la fermă și se înrolează în SA (*Sturmableitung*), trupele de asalt, brațul înarmat al partidului nazist, o miliție care lovește în tot ce mișcă în numele unor idei atât de simpliste încât ar face să râdă până și un copil de școală primară. Dar asta n-are importanță. Franz simte chemarea destinului. Uniforma, disciplina, ordinele, toate-i sunt pe plac și se potrivesc de minune cu furia sa interioară.

Descoperă Berlinul, în vreme ce spulberă tot ce-i apare în cale. Trupele de asalt invadează orașul, iar el e parte din marea distracție. Franz însă nu sparge mutre doar pentru a se distra. El se antrenează pentru viitorul război. Știe, simte că într-o bună zi va avea șansa de-a lupta împotriva unui dușman adevărat.

Mama sa îl sfătuiește să rămână la fermă, să o ajute, să apere avutul familiei. Încercând să-l convingă, îi dezvăluie adevărul despre intoxicarea cu gaze a tatălui. Francezii n-au avut nicio vină: în ziua fatidică, o schimbare bruscă a direcției vântului a întors împotriva propriilor trupe gazele lansate chiar de germani. „Dacă vrei să te răzbuni, va trebui să te lupți cu vântul!” îi strigă ea.

Aflând astea, Franz se înfurie, scuipă pe Biblia mamei sale, își strânge lucrurile și pleacă. La început, se descurcă destul de greu la Berlin. Trupele de asalt sunt, în realitate, o adunătură de brute, niște indivizi buni de nimic care, în mod paradoxal, sunt buni la toate. Nu-s nici soldați, nici polițiști, nici altceva. O miliție alcătuită din beți, o forță de ordine care, în loc să apere, atacă. El însuși nu se omoară cu băutura, nu râde la glumele

camarazilor săi și nu simte deloc plăcere atunci când snopește pe cineva în bătaie. E un tip cu adevărat bizar.

Franz nu rămâne însă prea mult timp în cadrul SA. În noiembrie, șeful trupelor de asalt, Hitler, pune la cale o lovitură de stat ratată. Complotul eșuează în doar câteva ore. Hitler e arestat, trupele de asalt sunt desființate, iar Franz se trezește din nou al nimănui. Se întoarce la fermă fără să fi anunțat dinainte și-și găsește mama în brațele arendașului. Își ia pușca și-l ucide pe individ, apoi îi aruncă cadavrul la porci. Se înțelege cu mama sa: în cazul unei anchete, *Mutter* va spune că omul s-a întors în ținutul său de baștină. Totuși, Franz nu mai poate rămâne acolo.

O vreme, trăiește în pădure, ca un animal. Apoi se întoarce la Berlin și începe să frecventeze lumea interlopă. E portar, paznic de noapte, hoț, chiar ucigaș, tot ce i se cere să fie, cu condiția să fie plătit.

1926. Franz are douăzeci și doi de ani. E la fel de puternic și la fel de scurt tuns, dar visele privind puritatea teutonă i s-au risipit. În mediul interlop în care se învârte se bucură de o adevărată reputație. E violent, periculos, incontrolabil. Toți se feresc de el: nu e gangster, așa cum nu mai e nici nazist. Dar ce anume a devenit?

El își macină în gând furia. Își vizitează regulat tatăl, care zace într-un azil psihiatric, căci în același timp cu capacitatea pulmonară, bătrânul și-a pierdut și mințile. Își vizitează, deopotrivă, și mama, care și-a angajat un nou ajutor la fermă.

Un an mai târziu, mama sa moare. Franz își târăște la funeralii și tatăl, care nu încetează să audă, pe tot parcursul înmormântării, șuieratul gazelor și vuietul aviației franceze. Imediat după încheierea ceremoniei, bătrânul începe să danseze în jurul gropii, fericit că germanii au câștigat războiul. Când începe să urineze pe mormânt, Franz îl lovește și îl duce înapoi la azil, leșinat.

Franz nu mai are practic familie, nu mai are niciun reper, abia își duce traiul și nu știe ce va face în viitor. Află că Hitler a ieșit din închisoare și că trupele de asalt și-au recăpătat dreptul de a exista. Se întoarce în cadrul acestora. E remarcat de superiori pentru inteligența sa, pentru aptitudinile de combatant și pentru devotament: Franz se dedică trup și suflet SA-ului, e singurul lucru care i-a mai rămas. În plus, dosarul său e impecabil: are origini sănătoase, țărănești, iar tatăl său e un erou de război. E trimis la Viena la un curs privind metodele de propagandă ale partidului și

organizarea trupelor. E foarte receptiv.

În primăvara anului 1928, trupele SA primesc din nou autorizația de a purta uniformă. E un detaliu care schimbă viața lui Franz. Acesta defilează, merge cu pas de militar, capătă comanda unui pluton, e un exemplu pentru toți. În realitate însă, Franz nu-și face iluzii: nu crede că o adunătură de cretini ca aceasta ar putea ajunge vreodată să preia puterea politică. La putere se ajunge prin vot, iar nu cu măciuca sau cu pușca în mână.

De asemenea, personalitatea lui Hitler îl lasă perplex. Un zărghit patentat care vorbește bazaconii, cu aere de divă și graseind e de natură să stârnească mai degrabă râsul. Însă, fapt de netăgăduit, Hitler are influență asupra maselor. Franz constată acest lucru în persoană, căci e însărcinat să mențină ordinea la mitinguri.

Într-o bună zi, e convocat să participe la o misiune confidențială, rezervată oamenilor de încredere: incendierea Reichstagului. Nicio problemă. Doar că o operațiune de acest fel garantează practic că acela care o va duce la bun sfârșit va avea parte de-un glonte-n ceafă câteva zile mai târziu.

Beewen primește o însărcinare aparte în cadrul acestei misiuni: înainte să pună foc Reichstagului, Franz va trebui să scoată din clădire un anume jilț, preferatul lui Hermann Göring. Execută ordinul, însă, înainte de-a lua jilțul, îl fotografiază *in situ*, în mijlocul flăcărilor. A doua zi, livrează el însuși fotoliul la adresa de-acasă a lui Göring și, discret, face o altă fotografie. Plasează în cadru ediția din acea zi a cotidianului *Völkischer Beobachter,* care are pe prima pagină chiar incendiul. O alăturare a fotografiilor e de-ajuns pentru a înțelege cum au stat lucrurile.

Plin de tupeu, Franz face o vizită șefului SA, Ernst Röhm, căruia îi arată cele două fotografii, avertizându-l că, dacă i s-ar întâmpla ceva, aceste două clișee vor fi trimise presei. „Presa ne aparține!” îi dă replica Ernst. „Mă refer la presa străină”. Din momentul respectiv, afacerea va fi dată uitării cu totul, pentru totdeauna. Mai mult chiar, Franz e înaintat în grad.

Instinctul îi șoptește însă că Hitler, devenit cancelar, nu va mai avea nevoie de SA. Dimpotrivă, această armată alcătuită din brute imposibil de controlat îl deranjează. Mai ales șeful ei, Röhm, care are gura prea mare și, în plus, mai e și pederast.

Beewen pleacă așadar din SA și devine ofițer de poliție, exact în perioada în care Göring ordonă înlocuirea bastoanelor cu arme de foc. „Mai

bine să împuști un inocent decât să ratezi un vinovat”, proclamă acesta. Beewen se simte, așadar, ca acasă în poliție.

Un an mai târziu are loc Noaptea Cuțitelor Lungi, când toți conducătorii SA sunt executați. Beewen a avut din nou fler. E avansat din nou: fost ucigaș în cadrul trupelor de asalt, fost interlop în *Unterwelt,* Franz posedă toate competențele necesare pentru a face carieră. Cu toate acestea, intuiește că a rămâne în poliție ar fi echivalent cu a înainta într-o fundătură.

Puterea nu aparține poliției. La putere se află SS-ul.

Prin urmare, își solicită transferul. Dosarul său e impecabil, așa că e primit de îndată în cadrul *Schutzstaffel,* aripa Gestapo. Urcă treptele ierarhice rapid, însă nu doar prin forța armei. Beewen e un conducător înnăscut. Își conduce oamenii cu o mână de fier, nu se teme de ieșirile pe teren și e cu totul altfel decât funcționarii care alcătuiesc majoritatea personalului Gestapoului. În situații-limită, e omul pe care se poate conta.

Iată de ce i s-a încredințat această nenorocită de anchetă.

•

Toată lumea știa că Beewen voia să facă parte din Waffen SS sau din Wehrmacht. Își dorea să ajungă pe front de îndată ce războiul avea să se declanșeze. Franz era soldat și voia să lupte.

Pentru a-l motiva, superiorul său, *Obergruppenführer*-ul Otto Perniken, îi spusese:

— Du la bun sfârșit această anchetă și îți voi acorda tot sprijinul pentru a obține transferul.

Beewen încuviințase din cap, pocnise din călcâie și-și ridicase brațul răcnind „*Heil Hitler*!”. Își dădea însă perfect seama că o încurcase. Soarta sa depindea acum de un ucigaș nebun care ciopârțea femei prin parcuri. Dar ce treabă avea el cu toate astea, pentru numele lui Dumnezeu?

În câteva zile, Germania avea să invadeze Polonia, operațiune care avea să declanșeze un Al Doilea Război Mondial, iar el era țintuit la Berlin, obligat să dea de urma unui psihopat care nu ucisese decât de două ori. Până și numărul victimelor îi părea ridicol. În definitiv, în Berlinul acelor zile, orice asasin care se respecta avea zeci de victime la activ…

— *Herr Hauptsturmführer*…

Beewen se scutură de gânduri. Ziua era pe sfârșite și întreg peisajul înconjurător părea scăldat în sânge. Sfârșise de schimbat hainele fără a-și fi dat seama.

Își așează cu grijă uniforma în portbagaj și se întoarse pe bancheta din spate. Purta acum un pantalon gri cu pense, o cămașă cu mâneci scurte și un sacou din pânză groasă. Astea erau hainele pe care le găsise în vestiarul Gestapoului, acolo unde erau păstrate hainele prizonierilor interogați sau executați.

De data asta, nici sacoul și nici cămașa n-aveau vreo urmă de sânge sau vreo gaură de glonț. Era pregătit să-și înfrunte tatăl.

11.

De fiecare dată când ajungea în apropierea azilului psihiatric de la Brangbo, Franz Beewen cădea pradă aceleiași halucinații olfactive: avea senzația cvasi-fizică a unui miros puternic de gaz iritant.

Era duhoarea morții, cea care străpunsese cauciucul măștilor și se îmbibase în pielea cizmelor, care se infiltrase pe sub paltoane și mantale în tranșeele războiului din 1914-1918 și care îl distrusese pe tatăl său.

În anii conflagrației, absența tatălui fusese pentru Franz asemenea liniștii care precede izbucnirea furtunii. Franz muncea pe brânci alături de mama sa. Nu vedea nimic, nu auzea nimic, nu vorbea cu nimeni. Își aștepta tatăl, atât. Nu reușea nici măcar să recepționeze veștile rele care ajungeau în sat și care vorbeau de mizeria din tranșee, despre atacurile cu gaz și morții nenumărați. În ochii săi, tata era Rienzi, Lohengrin, Parsifal. Era invincibil. Râdea în fața gloanțelor și a obuzelor și nici nu-i păsa de violența dezlănțuită în tranșee.

Când, la doisprezece ani, Franz își revăzuse tatăl la spitalul militar din Essenheim, nu-l recunoscuse. Ochii îi erau arși, nu mai puteau să vadă. Plămânii îi erau arși, nu mai putea să respire. Mucoasele interne îi fuseseră pârjolite. Necunoscutul de pe pat era doar un morman de carne arsă.

La insistența mamei sale, se văzuse nevoit să accepte faptul că acea epavă care zăcea în spital, într-un haos de strigăte și gemete era cu adevărat părintele său, eroul său. Această capitulare în fața evidenței îi determinase întreg cursul ulterior al vieții. Acoperindu-și gura cu o batistă, rămăsese la căpătâiul tatălui său, înregistrând însă toate lucrurile bizare care se întâmplau în jur. Erau valuri de sânge, căci se practica deschiderea venelor

pentru a scădea tensiunea arterială a celor gazați. Ochii, gura și rănile se spălau cu soluție de bicarbonat. Mirosea puternic a clor, din pricina soluției cu care se spălau pardoselile murdărite de răniți… Lumea celor gazați era una a lichidelor. Nici măcar hrana ce li se dădea nu era solidă, căci efortul mestecării și înghițirii i-ar fi determinat să consume prea mult oxigen…

Apoi mai erau cei mutilați, devorați de pureci și păduchi, cei care nu mai aveau mâini, picioare sau fețe. Aceștia puteau chiar mai tare. Pansamentele lor erau îmbibate de puroi, rănile supurau și se infectau. Unii dintre ei bântuiau prin sala îmbâcsită de fumul sobelor neizolate. Îngrozit, Franz își ținea privirea ațintită-n pământ, ca să nu-i mai vadă. Imaginea unuia dintre ei îi rămăsese însă întipărită în minte: era o mumie vie, avea capul înfășurat complet în pansamente, deschidea toate sertarele întâlnite în cale, căutându-și urechile lipsă.

Tot aici erau internați și cei lași, cei care-și retezaseră un deget sau care înghițiseră praf de pușcă pentru a face gălbinare. Aceștia își așteptau soarta. Erau îngrijiți doar pentru a fi trimiși pe front sau în fața plutonului de execuție.

În sfârșit, mai erau nebunii. Cei care nu rezistaseră traumatismului psihic al supraviețuirii în tranșee. Tremurau, gesticulau necontrolat, urlau. Pentru ei, războiul nu se sfârșise încă. Sindromul de care sufereau era numit „hipnoza câmpului de luptă”, *shell-shock* sau „obuzită”. Cei mai mulți aveau să se vindece în câteva săptămâni, dar alții, asemeni tatălui său, se cufundau tot mai adânc în negura nebuniei.

— Am ajuns.

Amplasat în mijlocul pustietății, institutul din Bragbo era doar o clădire ruinată de cărămidă, înconjurată de câmpuri năpădite de buruieni. Un edificiu uitat, în mijlocul unei câmpii lugubre. Decorul era pe măsura scopului deservit: aici erau aduși cei bolnavi mintal, dar nu pentru a se vindeca, ci pentru a fi lăsați să crape.

Beewen nu-și făcea iluzii în privința poziției partidului referitoare la demenți: aceștia trebuiau stârpiți. Niște degenerați, verigile slabe ale speciei, guri flămânde inutile care sărăceau vistieria statului. Era de-ajuns să ieși pe stradă pentru a vedea afișele de propagandă care răspândeau acest mesaj, la fel cum la cinematograf, înaintea lungmetrajelor, erau difuzate documentare exhibând figuri diforme și guri știrbe rânjite… Subtextul era limpede și insista asupra sumelor ce trebuiau cheltuite pentru asigurarea

supraviețuirii acestor monștri inutili, tot atâția bani care n-aveau să ajungă în buzunarele familiilor germane…

Franz făcuse toate demersurile posibile pentru a găsi un spital mai bun. Pretutindeni dăduse peste psihiatri grăbiți și plin de dispreț, care-și urau pacienții. Încercase să găsească o clinică privată, dar solda primită de la Gestapo nu-i permitea să plătească tariful unui astfel de stabiliment.

Prin urmare, mai rămăsese institutul de la Brangbo.

Singurul lucru pozitiv în acest loc al morții era directoarea sa, o frumoasă brunetă pe nume Minna von Hassel, care se îngrijea de bolnavii internați aici ca de propriii copii. Inițial, Beewen fusese convins că avea de-a face cu o călugăriță sau ceva de genul acesta, dar se înșela. Îi găsise dosarul la Gestapo: aparținea uneia dintre cele mai bogate familii din Berlin, aristocrați ce își investiseră averea în asfalt și construiau autostrăzile Reich-ului. Născută baroană, Minna întorsese spatele averii familiei sale pentru a deveni psihiatru și a-și consacra viața acestor oropsiți ai sorții. Iar pentru asta merita tot respectul.

În același timp, însă, Franz era destul de circumspect în privința acestei femei: gândea prea mult și se credea mai puternică decât regimul. Dar, mai ales, era prea frumoasă; atunci când o întâlnea, chipul ei micuț și ochii negri ce-i dădeau un aer oriental îl făceau să-și piardă cumpătul. Se fâstâcea, se bâlbâia, ba chiar își pierdea echilibrul…

De fapt, își schimba hainele înainte de a ajunge la Brangbo nu pentru tatăl său, care era îngrozit oricând vedea o uniformă, ci pentru Minna, care îi detesta pe SS-iști.

Mercedesul trecu de poartă, care era de fapt doar o spărtură în gardul de cărămidă, și opri în curtea azilului. Beewen coborî și, în lumina crepusculară, privi pentru câteva clipe peisajul ce-i devenise de-acum familiar. Ceea ce se numea „grădina” era de fapt doar un teren năpădit de buruieni pe care unul sau doi nebuni se încăpățânaseră să planteze totuși ceva. Nebunii erau acolo, în jurul său, înfășurați în cearșafuri murdare sau înveșmântați în cămeșoaie cârpite, bântuind de colo-colo, asemeni unor fantome.

Franz simți din nou în nări mirosul de gaz iritant, duhoarea nebuniei, ori poate cea a propriei spaime la ideea de a-și revedea tatăl, acel străin tras la față, slab ca un schelet, care îl insulta de fiecare dată și nu-și mai înceta delirul fără cap și coadă.

Cel mai rău era însă faptul că se vedea pe sine, oglindit în imaginea tatălui: în definitiv, așa cum aflase din cărți, nebunia era adeseori ereditară…

12.

– Cum se simte azi?

— E stabil.

Îl interpelase pe Albrecht, un infirmier pe care-l știa bine, singurul membru al partidului nazist din cadrul personalului azilului de la Brangbo.

— În schimb, ieri a tras o criză severă…

Beewen ridică fin umeri. Tatăl său făcuse mii de crize severe de la Marele Război încoace, iar acestea păreau mai degrabă să-l învioreze.

Fără vreun alt comentariu, o luă pe urmele malacului care o apucase deja către aripa stângă a clădirii, unde se aflau celulele de izolare. (Albrecht era aproape la fel de înalt ca Beewen și cântărea, cu siguranță, către 120 de kilograme.) Faptul că tatăl său fusese cazat singur în celulă era oare un privilegiu sau o pedeapsă?

Odată ajunși în interiorul clădirii, porniră pe un culoar cu pardoseală de beton, presărată din loc în loc cu bucăți de tencuială, în zidul din dreapta se deschideau din loc în loc uși mici de fier. Locul acesta semăna îndeajuns de mult cu arestul Gestapoului. Franz se gândise adesea că între cele două locuri exista un raport cauză-efect, că venea la Brangbo pentru a ispăși păcatele pe care le comitea la Gestapo…

Albrecht i-o luase înainte, cu mersul lui greoi, legănat, ce făcea să-i zăngăne legătura de chei din buzunar. Dincolo de ușile de fier se auzeau urletele nebunilor, în vreme ce alții, așezați pe pardoseala plină de praf, plângeau.

Dintr-odată, fără vreun motiv anume, în minte îi răsări o imagine. Era una dintre rarele ocazii în care veniseră la Berlin, toată familia. O după-amiază superbă de vară, pe Unter den Linden, bulevardul mărginit de tei. Cu mânecile cămășii suflecate, cu cureaua pantalonilor strânsă deasupra buricului, tatăl său zâmbea, în bătaia soarelui. La picioarele lui, umbra frunzișului fremăta pe asfalt, ca un cutremur al timpului însuși. O minune. Franz alerga spre el, râzând în hohote. Nu-și mai amintea cum arăta pe-

atunci, dar, judecând după râsul cristalin pe care i se părea că-l aude, nu avea mai mult de opt, poate nouă ani. Își amintea perfect, chiar și acum, fiecare detaliu. Aceste escapade erau atât de rare. În clipele acelea, fericirea devenea o senzație de-a dreptul fizică, eliberată din chingile conștiinței.

— Am ajuns.

Albrecht găsise, în sfârșit, cheia potrivită. Ușa cu balamale ruginite se deschise, zgâriind pardoseala. Beewen se gândi la cabinetul lui Simon Kraus: cât de departe era celula asta de covoarele moi și de fotoliile îmbrăcate în piele de-acolo!

— Tu cine mai ești?

Trecuseră deja mulți ani de când tatăl său nu-l mai recunoștea. Nu era un simptom al degenerării mintale, ci, mai degrabă, o consecință a luptei împotriva nebuniei, pe care mintea bătrânului o pierduse, iremediabil. Demența se reproducea, celulă cu celulă, invadându-i puțin câte puțin creierul.

— Tată, sunt eu, Franz, fiul tău.

— Minți!

Peter Beewen era așezat pe pat, cu spatele înghesuit în îmbinarea dintre pereți. La picioare avea o pătură fără culoare și fără vârstă, mototolită, iar drept singur veșmânt purta o cămeșoaie cenușie, murdară de urme de excremente uscate.

Franz păși înainte, iar Albrecht închise ușa în urma sa. Celula nu avea mai mult de zece metri pătrați. Avea zidurile și pardoseala de beton vopsite. Într-un colț, un pat-cușetă, săpat în zid. O lucarnă blocată cu gratii. Colțurile încăperii erau căptușite cu vată de sticlă. Acesta era mediul în care trăia tatăl său, de douăzeci de ani.

Beewen înaintă cu prudență. Tatăl său ar fi fost încă în stare să-i repeadă un picior în boașe. Deocamdată însă stătea ghemuit pe saltea, înspăimântat și vulnerabil, exact la fel ca toți acei imbecili pe care Beewen îi închidea, zi după zi, în arestul Gestapoului.

În chip bizar, în ciuda ravagiilor produse de gaz și de anii petrecuți la azil, tatăl său rămăsese același bărbat frumos, cu trăsături prelungi, regulate și ochi limpezi ca apa dintr-o grotă marină, de un albastru pregnant, ca un pigment exotic. Mai mult, *Vater* avea și acum o coamă albă și deasă, de rege viking.

Impresia era însă spulberată de slăbiciunea extremă. Chipul cel frumos

părea gata să se desfacă în părțile componente la cea mai modestă schimbare de expresie: riduri, mușchi, osatură, toate erau extrem de vizibile, de parcă tatăl său ar fi avut fața jupuită.

— Nu te apropia de mine!

Peter Beewen se chirci și mai mult în colțul său de pat. Era la fel de înalt ca Franz, dar cântărea cel mult pe jumătate cât acesta, sau poate doar o treime. Era asemeni unui schelet didactic căruia i s-ar fi adăugat un strat superficial de fibre musculare.

— Haide, tată, fii rezonabil…

— Ți-am spus să nu te apropii de mine! *Mistkerl*! Tu m-ai închis aici.

— Tată…

— Gura! V-ați aliat cu toții împotriva mea!

Mai apăreau uneori variațiuni în turuiala bătrânului, însă esența obsesiilor acestuia rămânea aceeași, de fiecare dată: fusese închis aici pentru a fi redus la tăcere, căci cunoștea secrete cruciale despre Marele Război, ca de exemplu cine fusese autorul așa-numitului „*Dolchstoß*” („lovitura de pumnal pe la spate”) care avusese drept consecință înfrângerea Germaniei.

Era un paradox, dar Franz constata, tocmai datorită acestor afirmații demente, că tatăl său era bine sănătos. Câtă vreme delira atât de energic, însemna că era în formă. Alt aspect bizar: coșmarul acesta ajunsese să facă parte din viața lui Beewen, ba chiar era piatra de temelie a acesteia. Datorită lui, gestapovistul avea cui să își dăruiască dragostea, chiar dacă obiectul iubirii sale era această epavă umană atât de plină de ură.

Bolnavul își reluă tirada:

— Am văzut în tranșee oameni care nu mai puteau îndura zgomotul exploziilor și-și astupau urechile, cu pumnii strânși, uite-așa…

Imită gestul, cu mâinile pe urechi și ochii ieșiți din orbite.

— … Dar dacă te uitai cu atenție, observai că indivizii ăia fuseseră tăiați în două. (Izbucni în râs.) Își astupau urechile, dar nu mai aveau picioare!

O altă obsesie a lui *Vater* erau ororile din tranșee, care, povestite de el, păreau de-a dreptul absurde. Și totuși, în această privință, totul era adevărat.

— Am văzut cadavre topite ce se scăldau în grăsime omenească, copii decapitați ale căror mame se învârteau orbește, înnebunite de durere. Mi-am văzut camarazii preschimbați în bălți de noroi roșiatic…

Franz îl asculta cu gândurile aiurea. Pentru numele lui Dumnezeu, ce mai căuta aici? Ar fi trebuit să fie acum la Berlin, în căutarea ucigașului de femei.

Bătrânul își întrerupse pomelnicul. Sub sprâncenele stufoase, ochii lui erau aidoma flăcării de acetilenă a aparatului de sudură, amenințând să dea foc căptușelii de vată de sticlă de la îmbinarea pereților.

— Ești fiu-meu, așa-i?

— Așa e.

— Ce mai face maică-ta?

— A murit, tată. De aproape cincisprezece ani.

— Bineînțeles. Au omorât-o, era evident c-o să se întâmple asta. Dar și-a meritat-o.

— Tată…

Bătrânul se îndreptă. Cu figura lui prelungă și coama-i leonină, regală, de parc-ar fi purtat o tocă de hermină, ar fi putut face carieră în teatru.

— Ce te miri? La urma urmei, ea m-a internat aici.

Mama sa nu avusese de ales. Când starea de sănătate a tatii se ameliorase în ceea ce privea capacitatea respiratorie, devenise evident că mintea îi era irecuperabil pierdută. Calvarul familiei Beewen începuse. O pensie care abia le ajungea pentru a supraviețui, călătoriile lungi cu autocarul pentru vizitele la azil…

— … Da’ n-o să-mi veniți de hac!

Franz execută ritualul obișnuit. Îngenuncheat lângă pat, apucă mâna tatălui său.

— Tată, nimeni nu-ți vrea răul. Ești aici fiindcă…

De fiecare dată, când ajungea în acest punct al frazei, se poticnea.

— … Fiindcă nu s-a putut altfel, mă-nțelegi?

Brusc, cu un gest tăios, tatăl îi impuse să tacă.

— Taci. Auzi?

— Nu.

— ASCULTĂ!

Beewen nu reacționă.

— Acum auzi?

— Ce să aud?

— Zgomotul… Zgomotul din țevi.

Franz era mereu luat prin surprindere de imaginația de care dădea

dovadă tatăl său în halucinațiile sale. Peter Beewen își petrecuse cea mai mare parte a vieții arând și semănând, însă demența părea să-i fi trezit la viață o parte ascunsă a minții. Își imagina scene imposibile, construia scenarii complexe, dădea dovadă de o creativitate debordantă.

— Iar au început, comentă el. De obicei nu-i dau drumul decât noaptea.

— Despre ce vorbești?

— Șuierul care se aude… sunt gaze. Ne otrăvesc, puțin câte puțin. Noaptea, când dormim, dau drumul gazelor… O să-ți arăt.

Traversă încăperea din doi pași, cu picioarele goale înfipte în bocancii soldățești și-i arătă două țevi sudate care ieșeau din perete.

— Uite…

Degetele lui descărnate păreau crengile moarte ale unui copac într-o iarnă fără de sfârșit.

— Prin țevile astea poroase vin gazele care ne omoară, încetul cu încetul, în timp ce dormim.

Ca de obicei, delirul lui era surprinzător de articulat, mai că-i venea să îi dea crezare.

— Nu-ți mai face sânge rău, tată. Țevile astea sunt poate ruginite, dar sunt doar parte din rețeaua de încălzire centrală.

— Cât poți să fii de prost!

Sări în picioare. Era de aceeași statură ca fiul său.

— Iar tu susții că eu sunt cel nebun?! exclamă el, ironic. Ești de-al lor. Faci parte din armata de ticăloși care și-a pus în cap să-i nimicească pe cei învinși, să-i ardă pe toți cei inutili, pe toți cei care și-au ars sufletul în numele patriei!

— Germania s-a schimbat mult, tată. Și-a revenit și…

Bătrânul izbucni într-un hohot de râs viguros.

— Germania joacă tontoroiul pe cadavrele noastre, fiule! Bocancii tăi sunt cei care-mi strivesc gura. Iar de sufocat au să mă sufoce gazele superiorilor tăi!

— Tată…

Bătrânul scuipă, disprețuitor, pe pardoseală. Întrevederea se terminase.

Ca întotdeauna, Franz părăsi celula tatălui său în stare de șoc, cu gâtul uscat și pleoapele grele de lacrimi. Și, tot ca întotdeauna, se îmbărbătă, jurând încă o dată să-și răzbune tatăl. Avea să plece pe front și avea să ucidă francezi…

Toate condițiile erau de-acum îndeplinite: Germania urma să atace Polonia. Franța și Anglia erau obligate să reacționeze. Un Al Doilea Război Mondial avea să izbucnească, iar el avea să fie acolo, în primele rânduri.

Până atunci însă, avea de rezolvat această anchetă care…

— Cum vi s-a părut azi?

Franz se întoarse. În fața sa se afla Minna von Hassel, cu brațele încrucișate și o haină de piele pe umeri. O țigară fumega între degetele ei mici și zdrelite. Imaginea se potrivea de minune cu fundalul: un zid de cărămidă care, în lumina crepusculului, părea să capete nuanțe însângerate.

Beewen clipi și, pentru prima oară, înțelese că, de fapt, venea la Brangbo pentru a o revedea pe Minna.

13.

Beewen parcursese dosarul Minnei von Hassel de o mie de ori. Era născută din părinți aristocrați și milionari, comuniști convinși, care fugiseră în Statele Unite. Fusese o studentă strălucită, iar ulterior lucrase în mai multe spitale de psihiatrie din Berlin, înainte de a i se oferi darul otrăvit: conducerea azilului de la Brangbo. Acceptând acest post, baroana Minna von Hassel devenise în egală măsură prima nemțoaică care ocupa postul de director al unui spital, dar și cea mai tânără conducătoare a unei unități medicale din istorie. Era celibatară, nu avea copii și era alcoolică în ultimul hal.

— Ce-ați vrea să vă răspund? replică el, stăpânindu-și emoția. De douăzeci de ani vin să-l văd în fiecare săptămână și n-am observat nici cea mai mică îmbunătățire a stării lui. Ocazionale agravări, da, am mai văzut, însă nicio ameliorare.

Minna trăgea din țigară, visătoare. Norișorii rozalii de fum păreau să-i cuprindă gândurile.

— Ăsta e blestemul meseriei noastre, replică ea, pe un ton deopotrivă resemnat și oarecum indiferent. Nu ne putem vindeca pacienții. Putem doar să le ușurăm întrucâtva existența. În cel mai fericit caz…

— Măcar nu vă faceți iluzii.

Ea surâse, o umbră de zâmbet mic cât o virgulă.

— Haideți să ieșim de aici.

Se îndreptară spre ieșire. În grădina azilului, mai mulți bolnavi rătăceau fără țintă, precum niște spectre scăpate din morminte. Unii dintre ei purtau cămășile de forță, cu mânecile lungi atârnând până-n pământ, în vreme ce alții, cei traumatizați de marele Război, erau desfigurați.

Franz nu mai fusese niciodată într-un spațiu atât de sinistru, deși văzuse destule locuri stresante în viața lui. Cu toate acestea, de îndată ce păși afară, se simți fericit.

Din când în când, strecura pe furiș câte-o privire către Minna, care fuma ca o adolescentă, ținând țigara cu degetele drepte. Recunoscu haina de piele cu franjuri pe care o purta aceasta: văzuse astfel de haine în filmele western și citise despre ele în cărțile lui Karl May pe care le devorase pe când era copil.

Minna von Hassel avea gusturi destul de aparte în materie de îmbrăcăminte. Astfel, în acea zi purta o pereche de jeanși croiți dintr-un denim provenit din America, iar în picioare avea pantofi ca de păpușă, cu o baretă în formă de T prinsă în jurul gleznei.

Pe Beewen nu-l interesau femeile. *Pierdere de timp*. Cu Minna von Hassel era însă cu totul altceva. În mijlocul acestor ruine numite „institut de psihiatrie”, pe fundalul unor terenuri năpădite de buruieni și botezate pompos „grădină de legume”, Minna părea singura persoană cu picioarele pe pământ, demnă de încredere.

Din punct de vedere fizic, era departe de-a fi genul său. Eroina fanteziilor lui Franz era o *Frau* de la el de la țară, genul de blondă cu sâni opulenți, zâmbitoare, cu o halbă de bere în mână. Mintea sa și dorințele pe care le nutrea hălăduiau pe aceste coclauri liniștite, la fel de banale precum faimoasele autostrăzi ale celui de Al Treilea Reich.

În schimb, baroana von Hassel avea o siluetă fragilă, înaltă de cel mult un metru șaizeci. Avea părul scurt, de-un negru a cărui intensitate îl izbea de fiecare dată pe Franz, ca un pumn în inimă. Chipul ei îl hipnotiza. Avea fața ovală, palidă ca pâinea albă, cu contururi atent șlefuite și ochii negri ca o cerneală care amenința mereu să se reverse, îmbibând o sugativă – iar acea sugativă era el însuși, care îi absorbea imaginea.

— Facem maximum posibil pentru tatăl dumneavoastră. Dar nu putem decât să îi ușurăm suferința. Să încercăm să îl eliberăm din menghina care-i imobilizează mintea.

Franz detesta felul ei de-a vorbi. Erau cuvintele unei intelectuale, care

aborda fiecare lucru cu penseta, ca să nu-și murdărească mâinile. Tatăl său era nebun, iar țicneala lui era morbidă. Atât și nimic mai mult. La ce bun să se ascundă după cuvinte?

— Azi mi-a vorbit despre niște gaze…

— Într-adevăr, asta e noua lui obsesie. E convins că ne otrăvim pacienții cu gaze pompate noaptea, prin rețeaua de canalizare.

— Și ce părere aveți despre asta?

— Vreți să știți care e părerea mea despre o astfel de tehnică?

Franz nu se pricepu să-i dea un răspuns.

— Îmi cer scuze, a fost o glumă deplasată. Având în vedere grozăviile prin care a trecut tatăl dumneavoastră, e oarecum de așteptat ca ideea gazării să îl bântuie în mod recurent, într-o formă sau alta.

Înaintau pe o cărare prăfoasă, traversând câmpurile uscate ca un fund de scrumieră. Franz trăgea în piept aerul sălbatic, încărcat cu miros de argilă și îngrășământ, încercând să nu atragă atenția. Câmpia se întindea cât se putea vedea cu ochii, unindu-se la orizont, departe de tot, cu oceanul auriu al cerului. Beewen privea disprețuitor frumusețea naturii: un snobism tipic țărănesc.

Baroana se opri câteva clipe pentru a-și aprinde încă o țigară de la cea pe care tocmai o termina, apoi ridică privirile spre înalturi. Undeva sus de tot, un stol de păsări migratoare se rotea în cerc. Erau prea departe pentru ca Franz să poată preciza specia de care aparțineau, dar înclina să creadă că erau berze. Zborul lor planat, în cercuri concentrice, erau greu de confundat.

— Știți cumva când vor începe să cadă peste noi?

— Ce anume?

— Bombele.

— Eu sunt la baza ierarhiei. Aflu ultimele știri deodată cu toată lumea.

— Dar sunt convinsă că ați mai auzit zvonuri…

— Tocmai, că deocamdată nu sunt decât zvonuri. Nimeni nu știe cu exactitate ce anume a decis *Führer*-ul.

Tăcură o vreme. Lumina aurie. Păsările. Profilul ei oriental…

— Cunoașteți cumva un psihanalist pe nume Simon Kraus?

— Îl cunosc foarte bine, am fost colegi de facultate.

— Ce părere aveți despre el?

— E un geniu.

Răspunsul ei îl scoase din sărite pe Beewen.

— Atât?

— E și băiat frumos, ticălosul.

— V-a făcut vreun rău?

Minna zâmbi, iar surâsul ei aduna laolaltă secole întregi de dominare aristocratică. Lui Beewen îi veni s-o plesnească.

— Nicidecum. Dar, atunci când ești înzestrat în asemenea măsură, n-ai dreptul să-ți risipești talentul făcând pe psihanalistul damelor mondene. Ar fi trebuit să fie aici, alături de mine. Dar așa e firea lui, o combinație de gigolo și escroc. În studenție fabrica amfetamine, pe care le vindea colegilor.

Expiră lung fumul de țigară, apoi continuă, pe un ton visător:

— Simon Kraus… Atunci când i-am parcurs teza de doctorat, am avut un șoc. Niciodată nu-mi fusese dat să citesc ceva atât de strălucitor, de bine scris…

Beewen era din ce în ce mai agasat: ideea că piticul cel unsuros era un individ de excepție îl scotea din minți.

— Și despre ce era această minunată teză? făcu el, pe un ton zeflemitor.

— Despre somn și vise. Abordarea psihanalitică a lui Kraus pornește întotdeauna de la o analiză onirică.

Din nou, cuvintele astea prețioase…

— Și dumneavoastră? întrebă el, mânat de un impuls de moment. Despre ce v-ați scris teza?

— Despre ucigașii recidiviști.

— Poftim?

— M-am ocupat de relația dintre experții psihiatri și ucigașii pasionali.

— Ucigași… germani?

— Da, cazurile celebre din ultimele decenii. Peter Kürten. Fritz Haarmann. Karl Denke. Ernst Wagner și alți câțiva, mai puțin faimoși. Pe vremea aceea îmi petreceam bună parte din timp în închisori, râse ea, un râs cristalin, de fetiță.

Beewen așează această informație într-un sertar al creierului său. Cine știe? Poate că, într-o bună zi, Minna von Hassel avea să-i poată fi de folos. În orice caz, părea mult mai calificată pentru a înțelege motivațiile spintecătorului…

— Din ce an datează teza aceasta?

— Mă tem că de-acum mai bine de zece ani.

— Atunci când v-ați documentat, n-ați dat cumva, din întâmplare, peste un individ care să fi colecționat pantofii victimelor sale?

— Nu, nu-mi amintesc de așa ceva. De ce mă întrebați?

Beewen nu-i răspunse. Deși purta haine civile acum, era mai rigid decât un stâlp de execuție.

— E un secret al Gestapo-ului? insistă ea.

El o privi, încercând să zâmbească, dar buzele îi rămaseră înțepenite la jumătatea drumului. În definitiv, femeia asta nu încerca decât să-și bată joc de el, deoarece îl considera o brută tare de cap, un ticălos de nazist.

— Nu mai încercați să mă provocați, rosti el, pe un ton conciliant. Ne aflăm aici pe un teren neutru.

— Aveți dreptate. Îmi cer scuze.

Minna îl condusese înapoi pe cărare, spre intrare. Nu avea chiar atât de mult timp de pierdut cu el.

Revăzând ruina roșie care era azilul, Beewen își pierdu orice urmă de inspirație pentru a continua conversația. Nu prea se pricepea să vorbească. Nu toată lumea putea fi ca Simon Kraus.

Se despărțiră fără să mai schimbe prea multe cuvinte, sub portalul de la intrare. Motorul Mercedesului torcea deja, în așteptare. Se lăsase întunericul.

Privind-o cum traversa „grădina de legume”, cu haina ei de Davy Crockett pe umeri, Beewen se întrebă, brusc, dacă ar fi avut vreo șansă să o cucerească. Fără îndoială, trecutul său de combatant SA, ochiul drept cu pleoapa căzută și grupa sanguină tatuată sub braț erau atuuri valoroase, care i-ar fi fost pe plac uneia dintre cele mai bogate moștenitoare din Berlin.

14.

înainte de-a intra în clădirea principală a azilului, Minna se uită la ceas. Era aproape opt seara. Pacienții cinaseră deja și urmau să se pregătească de culcare. Avea așadar de ales: fie să se ocupe de hârțogăria în care naziștii se străduiau să o îngroape, fie să se relaxeze în grădina de legume, savurând un coniac. Își vârî mâna în buzunarul vestei, scoase plosca și trase o dușcă; nu obișnuia să stea prea mult pe gânduri înainte de-a lua o decizie.

Făcu cale întoarsă și se așeză în fotoliul ei de grădină preferat: o roabă

de lemn abandonată de ani de zile. Era locul cel mai potrivit pentru a-și savura băutura, fumând și lăsându-și gândurile să zburde.

Îi era destul de greu să-și contureze o părere clară despre Beewen. Cu siguranță, nu era câtuși de puțin atât de prost precum voia să pară. În schimb, brutalitatea îi era, fără îndoială, pe măsura fizicului său. Era plăcut impresionată de opțiunea lui de a veni la Brangbo îmbrăcat în haine civile, știa că o făcea ca să evite reacțiile alergice ale tatălui său. Nu-i displăcea ochiul lui cu pleoapa căzută: era o mică fisură în armura invincibilității sale aparente. Cât despre freza lui, deși intenția era de a-i semăna lui Adolf Hitler (*grețos*!), rezultatul îl făcea să arate, în această privință, ca un băiețel de cinci ani.

Nu s-ar fi culcat în ruptul capului cu un malac ca ăsta. Trecuse la un moment dat printr-o perioadă de nimfomanie, dar vremurile acelea se sfârșiseră demult, iar ea nu mai simțea acum dorințe sexuale intempestive. Și totuși, se vedea obligată să recunoască măcar în sinea sa, că uneori se gândea la acest colos nazist înainte de-a adormi, și-l imagina gol, cu un mădular greu, ca de taur…

Sorbi din nou din ploscă și își îndreptă privirea asupra pavilioanelor în formă de U ale clădirii azilului, care încadrau perimetrul grădinii. Atunci când îi fusese încredințat acest post, căzuse pradă unui entuziasm culpabil. Avea să salveze acest azil, avea să schimbe tot… Patru ani mai târziu însă, ea era cea care se schimbase. Devenise cinică, dezabuzată și de-a dreptul alcoolică.

Nu mai era nimic de făcut pentru Brangbo, iar naziștii se înverșunau degeaba împotriva institutului. Azilul avea să se închidă de la sine, din lipsă de pacienți. Cei internați aici cădeau ca muștele; adesea, cauza morții era foamea. Atunci când Minna se plângea de problemele pe care le avea cu aprovizionarea, cei care-o ascultau își imaginau că îi lipseau medicamentele, dar ea vorbea, pur și simplu, de lipsa mâncării…

Își amintea uneori de iluziile pe care le nutrise în facultate. Nebunia e o fereastră deschisă spre artă, inteligență, imaginație. Așa gândea pe-atunci, iar cuvântul „demență” îi evoca pentru ea pe Robert Schumann, Guy de Maupassant, Vincent Van Gogh sau Friedrich Nietzsche. Visa la salvarea unor genii (și a celorlalți, desigur) și la a da libertate de cuvânt acestora…

Nimeni nu îi explicase că meseria de psihiatru era înrudită cu cea de gardian de pușcărie. În Germania, bolnavii mintal erau închiși în aziluri,

fără a li se asigura vreo formă de terapie, doar pentru a feri societatea de contactul cu aceste anomalii periculoase. Nu se putea face nimic pentru sărmanii nefericiți prinși în capcana propriului delir, cu atât mai puțin la Brangbo, unde se murea de foame, sau din pricina unei crize de diaree sau a atâtor alte afecțiuni care nu aveau nimic de-a face cu tulburările mintale.

Încă o dușcă de coniac. Dumnezeule, cum ajunsese aici? Era fiica unor milionari cu convingeri comuniste, o sintagmă care, în sine, suna a glumă. O glumă care se îngroșa la proporții grotești, dacă se lua în considerare faptul că părinții săi leniniști fugiseră în Babilonul capitalist, Statele Unite, împreună cu fratele său mai mic.

Minna rămăsese în Germania, iar acest lucru nu contribuise deloc la reducerea singurătății sale afective. Părinții săi visau la un viitor luminos pentru lumea întreagă, dar nu-și îmbrățișaseră niciodată fiica. Deplângeau mizeria lumii, dar nu-și amintiseră niciodată data nașterii ei. Pentru ei, fericirea era un termen generic, fără aplicații particulare. În tot acest timp, Minna fusese crescută de mai multe doici, care o adorau și, în același timp, o sufocau, ca un morman de perne catifelate. Nașterea mult mai târzie a fratelui ei nu adusese schimbări în bine: din acel moment, părinții săi se concentraseră exclusiv asupra micuțului.

Toată lumea era convinsă că Minna se scălda în bani. Unii insinuaseră chiar că ea ar fi trebuit să investească, în chip de Mecena, în institutul pe care îl conducea. Se înșelau cu toții: părinții săi plecaseră fără a-i lăsa cheia seifului. Încredințaseră prin procură majordomului familiei sarcina de-a se ocupa de nevoile Minnei. Încă o dată, se purtaseră de parcă ea ar fi fost o puștoaică de doisprezece ani.

Adevărul era că nu ducea lipsă de protectori. Scrisorile pline de insulte pe care le adresa lui Matthias Göring, vărul celebrului camarad al lui Hitler și directoral Institutului psihiatric de la Berlin, sau lui Herbert Linden, care răspundea de azilurile psihiatrice în cadrul Ministerului de Interne al Reich-ului, ar fi putut să-i aducă internarea într-un lagăr de concentrare. De fiecare dată însă, „unchiul Gerhard”, cel supranumit „baronul asfaltului”, fratele mai mare al tatălui său, intervenise pentru a înlătura orice consecințe neplăcute.

Fusese astfel privată până și de o răzvrătire de operetă…

În aceste condiții, ce îi mai rămăsese? Doar coniacul și azilul din Brangbo. În privința alcoolului nu ducea nicio lipsă: majordomul Eduard

era oricând gata să o aprovizioneze. În ceea ce privea azilul, acesta era populat de cei aproximativ o sută cincizeci de pacienți, vreo zece infirmieri, douăzeci de călugărițe și câțiva conțopiști pe care Minna îi bănuia a fi, cu toții, spioni ai SS-ului. O lume în miniatură ale cărei zile se scurgeau într-o liniște întreruptă din vreme în vreme de livrările de hrană și, mai rar, de medicamente…

Ce-i drept, cea dintâi care dădea iama în proviziile sosite la farmacie era ea însăși. Eter, cloroform, opiu, morfină… Toate acestea constituiau o alternativă plăcută la coniacul Hennessy.

Auzi pași undeva în urma ei. După greutatea lor, îl recunoscu pe Albrecht, un soi de monstru obez care părea că nu-și scotea bluza de infirmier nici măcar atunci când dormea. Se întoarse: el era. Era nazist, cam retardat, dar putea să conteze pe el. Se și culcase cu el de câteva ori.

— Au ajuns.

— Câte?

— La o primă vedere, câteva mii.

— Inclusiv ouăle?

— Da.

— Cum le-ai plătit?

— Le-am dat morfina care mai rămăsese.

Minna își aruncă țigara, își vârî plosca în buzunar și se ridică din roaba în care era cât pe ce să prindă rădăcini.

Aveau treabă, din nou.

15.

Ea se îndreptă spre clădirea din spate. Cea din dreapta era poreclită *Schlangengrube,* adică Șerpăria: era un spațiu amplu, în care pacienții erau închiși laolaltă. Locul își merita pe deplin numele.

În stânga era secțiunea cu celule, care-ar fi putut fi numită „pușcăria” sau „penitenciarul”, pacienții de aici fiind închiși în izolare, condamnați să petreacă ani de zile rumegându-și delirul și ușurându-se într-o găleată.

În ochii Minnei însă, adevăratul coșmar era clădirea centrală, cea destinată terapiei. Era clădirea ei, s-ar fi putut spune, și se înrudea mai degrabă cu o cameră de tortură.

Lista experimentelor desfășurate la Brangbo era lungă: dușuri cu apă rece ca gheața, aplicarea de lipitori pe frunte, ceea ce dădea naștere unor umflături ce dureau cumplit, paturi rotative (cei de la Gestapo s-ar fi putut inspira din metodele folosite aici), ardere cu fierul înroșit (vizând durerea ca izbăvire)… Pentru cei apucați de „tremurici" exista o tehnică imbatabilă: imobilizarea în ghips sau în corsete metalice care stopau, fără drept de apel, orice posibilă convulsie.

De îndată ce ajunsese aici, Minna pusese capăt tuturor acestor metode barbare de tratament, cu o singură excepție: hidroterapia, o tehnică ce producea uneori oarecare rezultate, de bine, de rău.

Aruncă o privire în interior. Erau șase căzi minuscule, câte trei de fiecare parte, așezate față-n față. Bolnavii petreceau cel puțin câte șase ore, uneori o zi întreagă, cufundați în acestea. Temperatura apei trebuia menținută pe cât posibil constantă, iar efectul asupra demenților era, în bună măsură, de calmare. Din păcate însă, apa de la Brangbo era doar călduță, iar pacienții își făceau mereu nevoile în cadă. Așa că, drept rezultat, obțineau de cele mai multe ori doar niște nenorociți care tremurau nevoie mare.

Intră în vestiar. Albrecht începuse deja să se dezbrace. Îl auzea murmurând. Infirmierul era nu doar nazist, ci avea și veleități de poet. Pe vremea când se culca cu el, acesta îi dedica versuri siropoase de genul „*Sunt torța ta / Ești flacăra mea*"… Cu siguranță, nu te puteai plictisi în compania lui Albrecht.

Începu, la rândul său, să își scoată hainele.

În ultimii ani apăruseră tot felul de noi terapii. Minna se încăpățâna să le încerce pe toate, pe rând, chiar și atunci când erau mai degrabă asemănătoare unor metode de tortură. Nebunia trebuia învinsă, cu orice preț.

Mai întâi își pusese speranțele în terapia lui Sakel. Era vorba de inducerea unei come hipoglicemice, cu ajutorul unor injecții cu insulină. Pacientul era apoi reanimat prin perfuzii „dulci", dar rezultatele se cam lăsau așteptate.

Încercase apoi să provoace pacienților crize epileptice, prin injectarea cu Cardiazol. Niciun rezultat. I se vorbise apoi de o nouă intervenție chirurgicală, constând în perforarea cutiei craniene pentru a secționa fibrele albe ale cortexului prefrontal. Nu îndrăznea însă să riște așa ceva, căci nu era chirurg.

Intenționa însă ca, atunci când avea să aibă mijloacele necesare, să încerce o tehnică dezvoltată în Italia: electroșocurile. Avusese ocazia să constate binefacerile acestei terapii pe parcursul unui stagiu în spital; medicii de acolo aplicau acest tratament pacienților traumatizați care aveau convulsii. Existau anumite riscuri: un dinte sau doi sparți, o limbă mușcată, ocazional un umăr dislocat de spasmul cauzat de șocul electric, dar metoda funcționa. După descărcările electrice violente, unii dintre cei supuși electroșocului își recăpătau calmul…

Rămasă goală, Minna îmbrăcă o salopetă de șantier dintr-un material impermeabil. Unchiul Gerhard consimțise să-i trimită recuzita necesară: salopete, câteva zeci de perechi de mănuși, vreo sută de role de bandă adezivă.

În prezent, eforturile Minnei erau concentrate asupra unui procedeu numit malariaterapie. Rezervat bolnavilor atinși de demența de origine sifilitică, tratamentul consta în inocularea paludismului, cu scopul provocării unor puseuri de febră violentă (care putea urca până la 41 de grade). Ulterior, pacienții erau tratați cu chinină. Se presupunea că vârfurile de febră contribuiau la diminuarea crizelor de demență.

Deocamdată nu obținuse niciun rezultat, dar nu-și pierduse încă speranțele. Era de preferat un tratament care funcționa într-un caz din zece, decât lipsa oricărei terapii. La Bragbo, psihiatria semăna cu un soi de ruletă nemțească.

Își puse mănușile și le atașă de mânecile salopetei, cu ajutorul benzii adezive. Nu avea voie să lase nici cel mai mic interstițiu. Apoi își luă masca de apicultor pe care o achiziționase de la o crescătorie de albine din Michendorf.

În sfârșit, era pregătită.

16.

Albrecht sfârșea de umplut toate gurile de aerisire ale încăperii cu vată de sticlă. Un alt infirmier așeza de-a lungul pereților holuri pe care le umplea cu un amestec de apă și zahăr brun încălzit în prealabil și, pe măsură ce lichidul se răcea, adăuga câte puțină drojdie. În paralel, un alt infirmier depunea lângă fiecare bol câte o lampă cu ulei căreia îi înlăturase

sticla, lăsând filamentul descoperit. În total, erau vreo douăzeci de boluri și tot atâtea lămpi de jur-împrejurul încăperii.

Minna simțea că moare de cald în salopeta ermetică și avea emoții. Cu toate acestea, era nevoită să recunoască: atmosfera încăperii, luminată doar de lămpile risipite pe pardoseală, era fermecătoare. Avea senzația că se află într-o capelă, un sanctuar, în așteptarea debutului unui ritual ezoteric.

Dintr-un anumit punct de vedere, chiar așa era.

Ținându-și sub braț masca de apicultor, Minna întrebă:

— E totul pregătit?

Infirmierii care instalaseră holurile și lămpile încuviințară. Le ordonă să iasă. Îl chestionă din priviri și pe Albrecht, care îi confirmă, la rândul lui, că terminase.

— Du-te și adu-l încoace.

În stadiul terțiar al sifilisului, pacientul e afectat de un ansamblu de simptome care atacă sistemul nervos central, având drept consecință schimbări de personalitate, tulburări de vedere, meningită, demență. La Brangbo sfârșeau destui pacienți aflați în acest stadiu al bolii, când, practic, nu se mai putea face nimic.

Malariaterapia părea să ofere o alternativă.

Minna auzi roțile brancardei. Albrecht împinse targa cu rotile în încăpere. Minna nu-și pusese încă cagula, nedorind să îl înspăimânte pe pacient, dar cel imobilizat pe targă nu era în stare să simtă nimic de acest fel. Era gol, imobilizat cu curele de piele, cu brațele pe lângă corp. Cu ochii goi ațintiți în tavan, părea cataleptic.

Pentru a se mai convinge încă o dată de oportunitatea tratamentului, Minna rememoră fișa pacientului: Hans Neumann, în vârstă de patruzeci și doi de ani, se afla într-un stadiu terțiar foarte avansat. Mai avea de trăit un an, poate doi. Pe chip i se puteau vedea stigmatele lăsate în urmă de atacul treponematozei. Osatura și mucoasele îi fuseseră afectate. Ulcerațiile îi deterioraseră nasul, din care mai rămăsese doar un ciot, iar cerul gurii i se perforase, astfel încât vocea părea că îi iese, literalmente, din orificiul nazal. Bineînțeles, era complet nebun.

Înainte de începerea acestui tratament, Minna avusese grijă să ceară acordul scris al familiei pacientului: autorizații, consimțăminte, chiar și un permis de înhumare, în cazul în care deznodământul ar fi fost nefericit.

— Începem. Închide ușa.

Albrecht se supuse, verificând încă o dată etanșeitatea izolației din jurul intrării. Pe dată, încăperea se cufundă într-o penumbră stranie: flăcările arămii ale lămpilor răspândeau luciri jucăușe, de parcă ar fi luminat din fundul unei ape.

Infirmierul își puse cagula. Fără vreun cuvânt, Minna luă rola de bandă adezivă textilă și îi înfășură mai multe straturi în jurul gâtului. Apoi își puse ea însăși cagula și fu rândul lui Albrecht să-i etanșeizeze costumația.

Voalul ce le acoperea fețele se mișca în ritmul răsuflării lor.

— Dă-mi flaconul.

Albrecht îi întinse recipientul în care se învârteau mai multe mii de țânțari. Unul dintre cercetătorii de la Institutul pentru Medicină Tropicală din Berlin era dependent de morfină. El era cel care le furniza insectele infestate și ouăle acestora, în schimbul dozelor din drogul său preferat.

Minna desfăcu capacul, eliberând un nor întunecat. În doar câteva secunde, din tavan până-n pardoseală, fiecare suprafață fu acoperită de minusculele insecte. Țânțarii, în totalitate de sex feminin, căci doar femelele-țânțar își înțeapă victimele, brăzdau încăperea în toate direcțiile.

Minna făcu un pas înapoi. La fel și Albrecht. Aveau să lase pacientul să fie înțepat de insectele turbate. Supliciul avea să dureze vreo zece minute, timp în care toți țânțarii aveau să fie mistuiți de flăcările lămpilor cu ulei. Zahărul care fermenta în contact cu drojdia elibera dioxid de carbon, care atrăgea bestiile minuscule.

Neumann părea acoperit de un strat de păcură. În acel moment, nefericitul întoarse capul spre Minna, iar privirile acestuia o tulburară adânc. În pupilele dilatate putea fi citită o groază fără margini. În mod normal, ar fi trebuit să fi fost anesteziat, dar sedativele le lipseau aproape cu desăvârșire, cu excepția unei mici rezerve pe care o păstrau pentru cazurile de urgență.

Neumann începu să urle și țânțarii îi invadară gura. Minna începu să-și fluture mâinile deasupra lui, încercând să îi alunge.

— Ajută-mă! îi strigă lui Albrecht, care se repezi să astupe gura pacientului.

Nu le mai lipsea decât un plici. Dacă n-ar fi fost tragic, ar fi fost de tot râsul. *Um Himmels Willen*! Pe când era mai tânără și visa să-l vindece pe Friedrich Nietzsche sau să lucreze cot la cot cu care Gustav Jung, nu și-ar fi imaginat nici în ruptul capului că va ajunge vreodată într-o astfel de situație.

Așadar, asta însemna călătoria împotriva fluxului conștiinței?

Țânțarii îi năpădiseră masca. Percepeau, prin vălul de tifon, dioxidul de carbon pe care-l expira. Nu mai vedea aproape nimic și-i veni să lase totul baltă.

Bună parte dintre micile bestii înaripate se repezeau acum spre holurile cu soluția îndulcită și-și pârjoleau aripile la flacăra lămpilor, ca-ntr-un joc de artificii minuscul. Pacientul urla în continuare. Albrecht fusese nevoit să-și ia palma de pe gura lui, ca să nu-l sufoce.

Insectele băteau de-acum în retragere. Fie femelele erau sătule de sânge, fie zahărul fermentat era mai apetisant decât răsuflarea lui Neumann. Vreme de o clipă, se întrebă dacă nu cumva murise. Se aplecă și văzu că buzele-i tremurau. Pe suprafața acestora, țânțarii scăldați în salivă se târau spre exterior.

Își întoarse capul și îi privi corpul înroșit de ciupituri. Pielea îi era împestrițată încă de sute de insecte, de parcă ar fi fost pradă unui acces de urticarie neagră. Greu de crezut că nu fusese infectat…

— Eu am să ies, rosti ea, de sub mască.

— Dar…

— E de-ajuns să fim atenți în momentul în care am să deschid și închid ușa, să nu scape. Iar apoi, tu o să dezinfectezi cu var.

— Înainte de asta, îl scot pe individ de-aici?

Era exact genul de întrebare la care se putea aștepta de la Alfred. În egală măsură, era și un bun indicator în privința nivelului intelectual al celorlalți infirmieri din subordinea sa.

Ajunsă în vestiar, își smulse salopeta și o aruncă în sobă, deopotrivă pentru a incinera eventualii țânțari rămași printre pliurile ei, dar și amintirile pe care ar fi putut să i le trezească.

Câteva minute mai târziu se afla în farmacia azilului. Făcuse duș, se parfumase și îmbrăcase un halat alb peste lenjeria de corp. Desigur, „farmacie” era un cuvânt cam pompos pentru a descrie încăperea cu vitrine încuiate, în bună măsură goale. Exista însă un dulăpior anume a cărui cheie o avea doar ea.

Îl deschise și-și contemplă comoara, din care nu mai rămăsese mare lucru. Morfina fusese dată la schimb pentru țânțari, cocaina fusese consumată de multă vreme deja; mai rămăseseră doar ceva amfetamine… Se hotărî pentru o sticluță de eter.

Drogurile erau singurul punct pe care-l avea în comun cu naziștii. Pe lângă tunurile gigantice, submarinele ascunse în adâncul mărilor și flota aviatică nou-nouță, naziștii sperau să câștige războiul și datorită amfetaminelor. În breasla psihiatrilor umbla zvonul că Hitler însuși își lua zilnic doza injectabilă. *Sta-i-ar în gât*…

Deschise flaconul și mirosul violent o învălui, precum parfumul unei vechi prietene. Luă un tampon de vată, îl impregnă și îl adulmecă inspirând adânc.

Minna nutrea convingerea că viitorul psihiatriei era de găsit în cercetarea din domeniul chimiei. În curând aveau să fie descoperite molecule cu un impact real asupra creierului uman. Acestea aveau să fie perfecționate atent, astfel încât administrate în anumite doze și proporții, aveau să vindece cu precizie felurite psihoze și afecțiuni…

Trimisese în repetate rânduri scrisori conducerii consorțiului german IG Farben pentru a sugera noi direcții de cercetare și câteva căi de explorare a acestora, bazate pe propriile observații. Nu primise însă niciun răspuns: se spunea că laboratoarele de acolo erau mult prea ocupate cu găsirea unei substanțe capabilă să înzecească forțele și energia soldaților arieni.

Cu siguranță însă, după ce războiul avea să se încheie, chimiștii aveau să treacă în sfârșit la treabă, pentru a crea substanțe anxiolitice demne de acest nume.

Înainte de toate însă, trebuia să se facă curățenie.

Se ridică și luă sticluța cu eter, inspirând încă o dată adânc.

Aproape că aștepta izbucnirea războiului. Ca să se termine odată, cât mai curând.

O dată pentru totdeauna.

17.

Simon își petrecuse toată noaptea ascultând înregistrările sale mai vechi. Nu le alesese la întâmplare, ci pe acelea ale ședințelor cu pacientele cărora li se arătase în vis Omul de marmură.

Susane Bohnstengel, luni, 27 iulie:

„Îl văd acolo, în fața mea, neclintit, ca o stâncă. Pare-a fi un înger al morții, ivit dintr-un mormânt…”

Margarete Pohl, vineri, 11 august:

„Chipul îi e de marmură. O marmură verde-închis, străbătută de vinișoare albe și negre. De fapt, pare că e mai degrabă o mască, ce-i acoperă doar parțial fața, lăsând gura descoperită, ca să-mi poată vorbi…”

În sfârșit, Leni Lorenz, vineri, 25 august:

„În noaptea asta, Omul de marmură s-a întors. Era așezat la un birou, ca un simplu funcționar. Ștampila niște hârtii, ridicând brațul cu ștampila foarte sus. De fiecare dată, masa tremura, iar ștampila lăsa pe hârtie o pată întunecată…”

Simon Kraus consumase un pachet întreg de țigări și multă cafea, înghesuit în încăperea sa minusculă; nu consuma niciun fel de droguri și nici medicamente, poate pentru că nu-și văzuse niciodată tatăl treaz.

De unde veneau aceste vise? Toate, în interval de numai o lună? Își luase notițe, se gândise, își întipărise în minte confesiunile acestor femei, dar nu reușise să găsească un răspuns.

Pacientele în cauză aveau mai multe lucruri în comun. Făceau parte, toate trei, din înalta societate berlineză și, din câte-și amintea, toate frecventau Clubul Wilhelm, ale cărui reuniuni zilnice aveau loc la hotelul Adlon.

În plus, toate se culcaseră cu el. O făcuseră din motive diferite și reacționaseră diferit.

Susanne Bohnstengel era o femeie înaltă, cu pomeți proeminenți și ochi verzi, genul de frumusețe fatală și autoritară. Avea mai multe obsesii și era cleptomană. Era căsătorită cu un industriaș care furniza Wehrmacht-ului piese de schimb. Susanne îl „încercase” pe Simon. Se dovedise a fi o amantă dezinhibată și senzuală, dar actul nu se mai repetase. Fusese oare dezamăgită de performanța lui?

El o tapase de niște bani, amenințând să îi dezvăluie soțului ei tendințele cleptomane. Nu insistase însă; se cam temea să se pună cu această damă burgheză mult prea inteligentă pentru a fi docilă.

Margarete Pohl suferea de depresie cronică, sau cel puțin era convinsă de acest lucru. Soțul ei avea gradul de *Gruppenführer* și fusese camarad de arme cu însuși Göring. Micuța Margarete cedase avansurilor lui Simon din plictiseală. Trăiseră clipe plăcute împreună, fie-i țărâna ușoară…

O șantajase și pe ea, căci soțul ei îl disprețuia din toată ființa lui pe Hitler și, dacă s-ar fi aflat, chiar dacă generalul era de neatins, antipatia sa ar fi făcut cu siguranță valuri. Margarete plătise cu zâmbetul pe buze, căci

ea zâmbea în orice împrejurare…

Cu Leni Lorenz, lucrurile stătea cu totul altfel. Înainte de a face parte din elita berlineză, viața ei fusese complet diferită. Se născuse într-o familie săracă, îndurase foamea ani de zile, se prostituase și apoi, printr-un concurs extraordinar de împrejurări, reușise să ajungă în vârf. Pe scurt, divorțase de peștele homosexual cu care era căsătorită, pentru a se mărita cu un bancher putred de bogat și foarte bătrân. Ascensiunea ei fulminantă era o adevărată lecție de viață.

Leni și Simon erau pe aceeași lungime de undă. Amândoi erau adevărați profitori în vreme de pace… și cine știe cum aveau să se descurce la vreme de război? Erau lipsiți de morală și aveau un singur scop: să se bucure de viață. Se putea spune că erau făcuți unul pentru altul. Relația dintre ei durase aproape doi ani, apoi Leni își căutase alte terenuri de vânătoare. Continua să-l consulte pentru a-și alina nevrozele mărunte, dar relațiile intime încetaseră.

Simon o primise pe Leni în urmă cu o săptămână, iar ea, lăsând la o parte coșmarurile de care se plângea, părea a fi în cea mai bună formă…

Pe ea nu o șantajase niciodată. Să nu mănânci niciodată acolo unde-ți faci nevoile. Sau, mai elegant spus, afacerile nu se amestecă niciodată cu sentimentele.

O altă trăsătură a acestor femei era naivitatea cu care se lăsaseră prinse într-un joc care, de fapt, era periculos îndeosebi pentru Simon. Dacă ar fi dat Gestapoului înregistrările, cel dintâi trimis în lagăr ar fi fost chiar el.

La opt dimineața, ieși din încăperea strâmtă pentru a-și face o porție proaspătă de cafea. În minte îi răsunau încă frânturi din înregistrări.

Susanne Bohnstegel, marți, 1 august:

„În noaptea asta, Omul de marmură s-a aplecat asupra mea. Îi simțeam atingerea rece a feței pe pielea mea. Masca lui vărgată părea a fi lama unei ghilotine. Cu o voce foarte blândă, mi-a șoptit: Tu nu ești de-a noastră”.

Trecuse deja o bună bucată de timp de când n-o mai reîntâlnise pe Susanne, plecată să se odihnească la reședința de vară a familiei, pe insula Sylt.

Cafeaua era gata. Simon își procura boabele prăjite, un amestec de *robusta* și *arabica,* tocmai din Piemont, și folosea o cafetieră moka. În opinia sa, micile plăceri ale vieții se cuveneau a fi savurate ca un nectar.

O altă înregistrare, făcută cu câteva zile în urmă. Leni Lorenz:

„Mă aflu la operă. Văd cortina roșie, catifeaua tapițeriei, lemnul uzat al balustradei. Se joacă *Don Giovanni* al lui Mozart. Comandorul își face apariția în scenă și cântă, cu o voce de bas.

În vreme ce în sală răsună acordurile cele mai dramatice, comandorul își înalță brațele, arătând spre mine. Îl recunosc: e Omul de marmură. Toate chipurile celor prezenți se întorc spre mine: sunt fețe terne, reci, lipsite de expresie.

Cei așezați în jurul meu se ridică, de parcă tocmai ar fi aflat că am lepră sau vreo altă boală contagioasă. Unul dintre ei, un bărbat îmbrăcat în frac, își scoate pălăria, ca într-o parodie a politeții, și mă scuipă în față".

Nu era nevoie să se numească Freud pentru a identifica simbolistica visului. Acest Om de marmură era Hitler, o personificare a nazismului său, pur și simplu, o concretizare a sentimentului de opresiune pe care regimul îl isca în mintea și-n sufletul fiecărui cetățean german:

„Nu ești de-a noastră".

Simon studia visele de mai bine de cincisprezece ani. Știa că mintea umană simte nevoia de a-și travesti dorințele și neliniștile, de a le transforma pentru a determina propria conștiință să le accepte mai ușor; Freud afirmase asta cu mult înaintea sa.

Cele trei femei se temeau de nazism. Nu era nimic de mirare sau de condamnat în asta. Deși se aflau aproape de vârful piramidei puterii, omul cu mustăcioară nu era un exemplu de statornicie, așa că soarta lor se putea schimba în orice clipă.

Dar subconștientul Susannei, Margaretei și al lui Leni apelase la același simbol: un om de marmură. În această privință, Simon avea o ipoteză îndeajuns de solidă. Observase de mai multă vreme că, dormind, omul se folosea pentru a-și compune visele de tot soiul de detalii observate pe parcursul zilei precedente, fie chiar și simple obiecte care îi acaparaseră atenția pentru doar câteva secunde.

Fără îndoială, cele trei dame burgheze văzuseră aceeași sculptură, aceeași imagine sau unul și același film înainte de a visa. Coincidența nu era chiar atât de surprinzătoare, câtă vreme ele frecventau același mediu și aveau aceleași îndeletniciri.

Din momentul în care concepuse această explicație, Simon nu se mai preocupase de aprofundarea ei. Ce-i drept, arhiva sa de înregistrări era plină de istorisirile unor coșmaruri care aveau legătură cu nazismul.

Într-o bună zi, Robert Ley, *Führer*-ul Frontului german al muncii, afirmase: „Vom pune stăpânire în asemenea măsură pe spațiul mental al germanilor încât nu le vor rămâne clipe de libertate decât în vise”. Realitatea îi întrecuse profețiile, căci până și tărâmul viselor era de-acum infectat de nazism, iar Simon putea să depună mărturie în acest sens.

Exista însă oare vreo legătură între acest Om de marmură și asasinarea Margaretei? N-avea cum să răspundă la această întrebare, câtă vreme nu știa nimic despre crimă. Singurul indiciu posibil ar fi putut fi acel obiect sau acea imagine care îi provocase visele cu Omul de marmură, obiect sau imagine care se aflau într-un loc frecventat de Susanne și Leni.

Un lucru era sigur: n-avea de gând să-i spună nimic lui Beewen. În primul rând, era o chestiune de principiu: nu avea ce să discute cu un nazist. În al doilea rând, prefera să păstreze pentru sine acest detaliu, pentru a fi oarecum cu un pas înainte. Un pas înainte… față de ce anume?

La ora nouă luase deja o hotărâre. Avea să anuleze întâlnirile programate pentru acea zi și să își înceapă propria anchetă. I-o datora Margaretei.

Mai întâi avea să doarmă câteva ceasuri. Apoi, cu mintea limpede, avea să facă o vizită la Clubul Wilhelm. Se știa apreciat acolo.

Ceea ce nu era o noutate: toate femeile îl iubeau pe micuțul Simon.

18.

– N-am auzit niciodată despre așa ceva.

— Ești sigur? O chema Margarete Pohl.

— Numele nu-mi spune nimic.

De la preluarea puterii de către Hitler, germanii mai aveau un singur drept: acela de-a tăcea din gură, lucru valabil mai ales pentru jurnaliști. De-acum, cel care le dicta articolele era Joseph Goebbels, ministrul Informației și Propagandei (nimeni nu părea a fi remarcat contradicția din titulatura respectivului minister).

Cu toate acestea, câteva publicații se încăpățânau să strecoare aluzii, folosindu-se de un dublu limbaj care, pentru un cititor avizat, putea avea alte înțelesuri ascunse printre rânduri și chiar o umbră de ironie încifrată…

Din fericire, Simon număra printre cunoștințele sale un redactor de la una dintre aceste publicații, un tip pe nume Mauritius Bloch. Îi dăduse

întâlnire în Alexanderplatz, la Aschinger, unul dintre restaurantele berlineze mai ieftine. Nu alesese locul acesta din zgârcenie, ci fiindcă adora să tragă cu ochiul la secretarele ce-și luau un prânz frugal aici; privirea-i fugea la gleznele și coapsele lor, la mutrișoara pe care-o făceau atunci când mușcau dintr-un cârnăcior sau felul în care-și savurau salatele, ridicând furculița la gură din încheietură, discret, într-un gest ce se voia elegant și care-l emoționa până la lacrimi.

— Cu siguranță, povestea are un substrat politic.

— N-aș prea crede, nu.

— Cine conduce ancheta?

— Gestapo-ul.

— Ei, poftim: QED.

Mauritius avea dreptate. Crimele de rând erau anchetate în mod normal de Kripo, secția de Criminalistică. Implicarea Gestapo-ului vădea o legătură a cazului cu anumite interese de stat. Ori poate cel care decisese această implicare considerase uciderea soției unui general drept un atentat indirect la siguranța Reich-ului?

— Ai putea să te interesezi?

— Să vedem ce pot face.

Mauritius Bloch era un tip îndeajuns de antipatic. Era guraliv, veșnic lefter și mereu încruntat, genul de mutră acră. Era roșcat, cu un ten palid, nebărbierit și tuns scurt, și avea ochii foarte negri. Părea o corcitură între o veveriță și un șobolan.

Când luau masa împreună, Bloch înfuleca mereu cu poftă, de parcă tocmai dăduse lovitura vieții lui. Comenta tot, despica firul în patru și-apoi îl pieptăna într-un sens, apoi în celălalt și, mai ales, încerca să emane aerele unui inițiat, de parcă Hitler însuși l-ar fi consultat înaintea luării unei decizii oricât de neînsemnate.

Era limpede că afacerea Pohl nu-l interesa, căci declară ritos, schimbând subiectul:

— Îi vine rândul Poloniei.

— Toată lumea știe asta.

Bloch se aplecă pe deasupra farfuriei:

— Vreau să spun că-i va veni rândul foarte curând, chiar zilele astea.

— Și ce-i cu asta?

Cu această întrebare, Simon apăsase, se pare, butonul greșit. Bloch se

lansă de îndată în lungi explicații și argumentări privind miza invaziei viitoare și interesele părților implicate. Era atât de pătimaș încât s-ar fi zis că se afla taman la masa negocierilor.

Simon nu-l mai asculta. Larma din sala cea mare a restaurantului era îndeajuns de puternică încât vocea lui Bloch se pierdea în peisajul sonor. Pe măsură ce-și depăna tirada, jurnalistul alterna explicațiile înflăcărate cu câte-o mușcătură din cârnat sau o dușcă sănătoasă din halba de Löwenbrau, abia apucând să mai respire între timp.

Prânzul ăsta nu avea să-i folosească la nimic.

Și totuși, ceva tot aflase: dacă Bloch nu știa nimic despre caz, însemna că nimeni altcineva nu era la curent cu cele întâmplate. Așadar, fie crima se petrecuse cu foarte puțin timp în urmă, fie, așa cum înclina să creadă, Gestapo-ul mușamalizase întreaga afacere.

Simon își împinse deoparte farfuria. Dormise doar trei ore și n-avea deloc poftă de mâncare. Se gândea deja cum să facă pentru a scurta această întrevedere inutilă, când celălalt îl apostrofă:

— Nu te-ai săturat încă să te holbezi la femei?

Auzind această remarcă, Simon tresări. Inconștient, privirile i se rătăciseră pe sub fustele damelor din restaurant.

— Ei, asta ne e singura distracție, nu?

— Se vede că nu ești însurat.

Simon nu-i răspunse la provocare. Mauritius păru a-i intui decepția și scoase un carnețel.

— Bun. Cum spuneai că se numește femeia? Poți să-mi spui pe litere?

Kraus îi repetă numele.

— Și soțul ei?

— Hermann Pohl, *Gruppenführer* SS.

Bloch fluieră admirativ.

— E limpede, afacerea e politică, fără îndoială.

— Deci ai să te interesezi?

— Ți-am spus deja c-am s-o fac, îi răspunse celălalt, vârând carnețelul înapoi în buzunar.

Simon se temu că jurnalistul avea să-și comande și desert, dar acesta se uită la ceas: avea o altă întâlnire.

— Haide, fac eu cinste, concluzionă Bloch, scoțând din buzunar un cartonaș roșu pe care erau tipărite cifre diverse și linii punctate.

— Ce-i aia?

Jurnalistul ridică privirea, sincer mirat la auzul întrebării.

— Ar trebui să mai ieși din când în când din cabinet, bătrâne. De la 27 august încoace, cu toții avem dreptul la tichete de raționalizare. Poți merge și tu să-ți revendici cele 70 de grame de carne și 280 de grame de zahăr.

Fără să-i răspundă, Simon cercetă mai atent bucata de carton roz, alcătuită din mai multe cupoane predecupate. Semăna cu un bilet de loterie sau poate cu grila unui chestionar medical.

— Ce ți-am spus mai devreme? făcu Mauritius pe grozavul, fluturându-și tichetele. Azi-mâine începe războiul!

19.

Hotelul Adlon era la aproximativ trei kilometri distanță de Alexanderplatz, pe Unter den Linden. În ciuda căldurii, Simon decise să parcurgă această distanță pe jos. În acest fel, avea să ajungă în jurul orei trei după-amiaza, momentul cel mai potrivit pentru a întâlni cât mai multe dame.

Lipsa de somn și pierderea de timp cu prânzul îl iritaseră. Își anulase degeaba toate ședințele din acea zi. *Scheiße*! Berlinul îi părea azi greoi, încărcat, de-a dreptul urât. Wilhelm al II-lea construise din plin aici, având în minte o singură obsesie: totul trebuia să fie altfel, reinventat. Sfârșitul secolului al XIX-lea văzuse crescând în Berlin o mulțime de clădiri care se supuneau principiilor acestuia: neo-gotice, neo-romanice, neo-baroce… Chiar și cele mai banale dintre edificii afișau o mulțime de decorațiuni, florilegii și cochetării, într-un amestec aiuritor de stiluri și epoci.

Echipa adversă, cea a săracilor, participase la rândul său la efortul de război. Revoluția industrială provocase un adevărat exod spre capitală încât fusese nevoie să fie construite mai peste tot blocuri menite să-i adăpostească pe zdrențăroșii veniți să-și încerce norocul la Berlin.

Acum, naziștii jucau cea de-a treia manșă. Nimeni nu cunoștea exact care erau proiectele lui Hitler pentru capitală, dar acestea existau cu siguranță. Întreg orașul era un șantier. Deocamdată se demola; ce avea să se construiască ulterior rămânea de văzut.

Simon n-ar fi recunoscut public în ruptul capului acest lucru, dar aprecia

cu adevărat arhitectura nazistă. Aceasta implica un simț al colosalului, un gigantism și un soi de puritate brutală care i se părea seducătoare. Felul acesta de-a construi părea că-i sfidează pe zei…

Acum tocmai înainta pe bulevardul Unter den Linden. Odinioară, artera aceasta era umbrită pe ambele părți de sute de tei maiestuoși. Umbra frunzișului lor fremăta pe asfalt, umplându-i pe trecători de fericire. Hitler răsese de pe fața pământului copacii și, în locul coroanelor bogate fuseseră plantate coloane albe având în vârf fie vulturi de bronz, fie svastici înconjurate de lauri. De-acum, parcurgând bulevardul, părea că traversezi un ghețar secționat transversal, ale cărui muchii tăioase păreau gata să te facă felii. *Nu-i rău deloc.*

Simon rememoră tirada lui Bloch asupra Poloniei și a evoluției viitoare a celui de Al Treilea Reich. Renunțase demult să se mai intereseze de politică. Nu adopta strategia struțului, ci era pur și simplu scârbit de orice avea legătură cu partidul național-socialist.

Se născuse în 1903 la Schwabach, un orășel din Bavaria, în apropiere de Nürnberg și ar fi putut spune că nazismul fusese în preajma sa încă din leagăn. Ideile sale grețoase îi fuseseră servite chiar la el acasă. Patriot, antisemit, nostalgic după măreția germană pierdută, tatăl său era o întruchipare a ranchiunei. Alcoolic și coleric, mereu înăcrit și violent, era de preferat să nu-i stai în cale.

Simon crescuse sub teroarea crizelor sale. La vremea aceea, nu înțelegea nimic din delirurile tatălui, percepea doar horcăitul său, clămpănitul maxilarelor, tremurul nervos și, desigur, sunetul pumnilor lui care izbeau fața mamei sale. Marele spirit german asta însemnase pentru el, de la bun început.

Atunci când tatăl său încercase să-i dea lovitura de grație mamei sale, lovind-o cu lopata pentru cărbuni, Simon i se aruncase în față și încasase tăișul lopeții în plină frunte, spărgându-i arcada. Prin valul de sânge, văzuse cum mama sa se prăbușea sub lovituri, iar tatăl său continuase să o lovească până când se preschimbase într-un morman de carne inertă. Apoi, tatăl fugise și nu se mai întorsese niciodată. În realitate, fără știrea lui Simon sau a mamei sale, ticălosul avea deja în buzunar ordinul de încorporare. *Drum bun spre tranșee… Vedea-te-aș crăpând cu gura deschisă, ucis de gaze și obuze…*

Rugăciunile junelui Simon fuseseră ascultate. Peter Kraus murise pe

front, îngropat de viu într-o tranșee, iar fiul și mama sa binecuvântaseră Marele Război care îi eliberase de sub tirania monstrului.

Se mutaseră la Nürnberg și, cu modesta pensie de pe urma tatălui său și cu banii câștigați din munca de croitoreasă a mamei, supraviețuiseră. Foarte curând, Simon însuși începuse să lucreze, cel mai adesea ajutând prin berării.

Aici îi fusese dat să asiste la nașterea adevăratului nazism.

În prezent, povestea oficială afirma că nazismul izvorâse din capitularea germană, din scârbosul tratat de la Versailles, din umilințele îndurate de poporul german. Posibil. Însă nazismul se născuse, înainte de orice altceva, din bere, din aburii de alcool în care se macerau creierele mușteriilor frustrați. Aspirația de a supune întreaga Europă și de-a strivi sub bocanci popoarele acesteia prinseseră contur în berăriile ce puteau a râgâituri și a pișat, blestematele idei antisemite germinaseră precum viermii într-un cadavru însângerat sub candelele tremurânde de aici.

Pe când ucenicea în cârciumile din München, Simon avusese ocazia să-l vadă pe însuși Hitler, aflat pe-atunci la începutul ascensiunii sale. Pe-atunci, *Führer*-ul de azi aducea mai degrabă cu un trepăduș plătit cu mărunțiș pentru a-și face numărul. Oamenii râdeau ascultându-l, unii dintre ei îi aprobau spusele, dar Simon intuise încă de-atunci: omul acesta era asemenea unei tumori, care nu avea să înceteze a prolifera, dând naștere unor înspăimântătoare metastaze…

Simon nu se simțea câtuși de puțin fericit acasă. Mama sa îl trata ca pe un supraviețuitor al Marelui Război. Era, într-adevăr, un supraviețuitor. Un prinț. Dar Simon nu-și dorea acest gen de dragoste și nici favorurile pe care le implica aceasta. Se voia prinț, dar nu numai pentru mama sa. Avea să demonstreze întregii lumi de ce era în stare. Știa însă că trebuia să se grăbească: nazismul însuși avea un țel asemănător.

În căpșorul său frumușel, Simon își vizualiza propriul destin ca pe o cursă contra național-socialismului. Douăzeci de ani mai târziu, s-ar fi putut spune că învinsese: reușise să-și găsească propriul loc sub soare, înainte ca *Führer*-ul să apuce să-și pună în aplicare opera de distrugere.

Fusese un student strălucit, se culcase cu cine trebuia, pentru bani, intrase în diverse combinații deloc ortodoxe și reușise să urce pe treapta cea mai de sus a societății. Avea să fie însă totul distrus de iminentul război? De-avea să se întâmple așa ceva, știa ce avea să facă: fie fugea în

Statele Unite, fie se însura cu o văduvă bogată. Sau și una, și alta. Avea însă o certitudine: asistase la nașterea nazismului și avea să fie de față la moartea sa. Nu trebuia decât să supraviețuiască.

Îl mai despărțeau doar câteva sute de metri de hotelul Adlon, poarta Brandenburg nu era departe, dar îl acoperise sudoarea. Acum îi părea rău că nu trecuse pe-acasă după prânz, căci pentru a face față cu succes damelor de la Adlon, trebuia să fie în culmea capacităților sale, din toate punctele de vedere.

Găsi o bancă la umbră și se așeză, cu gândul să se răcorească puțin. Precum un vagabond, adormi numaidecât.

20.

– Dragul meu, ce părere ai despre combinația asta: rochie de seară și o hăinuță de mătase?

— Albă sau neagră?

— Albă.

— Pentru ce anotimp?

— Primăvară. În jur de douăzeci de grade la umbră. Iar acum spune-mi: ce ar trebui să port deasupra?

— Un bolero tricotat. Din lână de angora, aș zice, fie roz, fie alb.

— Asta e! exclamă Magda, ridicându-se de pe marginea fotoliului lui Simon. Ce ți-am spus eu?

Cu sclipiri triumfătoare în priviri, femeia își îndreptă degetul arătător spre o altă femeie, pe care Simon nu o cunoștea, și adăugă:

— Iar la gât, o fundă imensă!

Se întoarse din nou către Simon, îngenunche și-și așeză bărbia pe brațele lui încrucișate.

— Iubitule, ești cu adevărat cel mai bun! rosti ea, cu glasul numai miere.

Simon acceptă complimentul cu modestie, încuviințând ușor din cap. Se lăuda mereu că asistase la prezentările de modă ale lui Coco Chanel, Jeanne Paquin și Lucien Lelong. Era o minciună, desigur. Pe vremea sejurului său parizian, locuise într-o cămăruță soioasă, iar în 1936, a fi german în Orașul Luminilor nu era tocmai un lucru de laudă. Abia dacă reușise să agațe câteva femei mai în vârstă la balul de la Coupole, cât să-și plătească chiria

mizeră.

Era trecut de patru după-amiaza. Simon dormise mai bine de un ceas, lungit pe bancă. *Halal detectiv mai sunt*! Reușise totuși să ajungă la Clubul Wilhelm în momentele sale de maximă efervescență, exact așa cum avusese de gând.

Hotelul Kaiserhof era o întrupare a spiritului vienez, cu holul său imens, plantele luxuriante și pereții săi de sticlă, dând senzația că, din clipă-n clipă, avea să răsune un vals. La Adlon, în schimb, specificul german era mai pregnant. Bolțile înalte, blazoanele germanice, coloanele de marmură și candelabrele păreau desprinse din versiunea princiară a unei taverne de proporții gigantice. La toate acestea se adăuga un aer italian, prin nuanța renascentistă a statuilor florentine și a scărilor ample, de marmură.

Clubul Wilhelm se întrunea în barul hotelului, într-o sală separată unde damele din înalta societate făceau schimb de bârfe, bând șampanie. Simon își târșâise ghetrele și prin alte saloane mondene: cel al contesei von Nostitz, de pildă, care reunea feluriți artiști cu convingeri naziste, sau cel al baronesei von Dirksen, unde prusacii de viță veche se amestecau cu proaspăt-îmbogățiții berlinezi. Și totuși, niciunul dintre aceste saloane nu putea rivaliza cu Clubul Wilhelm. De ce nu? Ei bine, fiindcă aici se întâlneau cele mai frumoase femei din Berlin! Clubul n-avea pretenții intelectuale sau artistice, ori veleități caritabile. Frumusețe, râsete și șampanie. Pentru alte lucruri, era de căutat pe altundeva.

Dintre cele aproximativ douăzeci de femei prezente, Simon cunoștea doar vreo patru sau cinci. Cele pe care ar fi vrut să le întâlnească, adică Susanne și Leni, lipseau, dar asta nu avea să-l împiedice să culeagă oarece informații. De îndată, un fapt îi păru evident: nimeni dintre cei prezenți nu aflase încă despre moartea Margaretei Pohl.

Fetele îl primiseră cu bucuria unui cârd de găini ce-și întâmpină cocoșul la vremea împerecherii, întrecându-se în a-l complimenta pentru eleganța costumului sau a pălăriei sale, ori șoptindu-i vorbe dulci la ureche. Mărinimos, Simon se lăsase în voia lor, chiar dacă toate aceste cotcodăceli îi cam zgâriau auzul.

Magda, cea care-l interogase în privința ținutei de primăvară, turuia acum despre virtuțile noii game de costume de baie Jantzen, o celebră marcă americană. Simon observă în treacăt că mai toate femeile prezente erau bronzate. Se întorseseră de curând din vacanțe și, fie că avea să

înceapă războiul, fie că nu, ele urmau să plece în curând, din nou, în alte vacanțe.

Simon zâmbi și-și duse la buze cupa de șampanie. Era tolănit ca un pașă într-un imens fotoliu tapițat cu piele.

Îi plăcea Magda. Poloneză de origine, aceasta nu împlinise încă treizeci de ani și se zvonea c-ar fi fost una dintre cele mai bogate femei din Berlin. Se căsătorise cu un prinț polonez foarte vârstnic, care se stabilise în Germania, iar la douăzeci și cinci de ani rămăsese văduvă, moștenind o avere fabuloasă.

Era cea mai frumoasă dintre membrele clubului. Avea o față ingenuu-angelică, cu sprâncene blonde ce-i exprimau extraordinar emoțiile și o gură atât de senzuală încât îi determina pe privitori să-și plece ochii, rușinați. Părul pieptănat pe spate nu-i era blond, ci aproape alb. Îi plăcea să se joace cu contrastele, astfel încât purta mereu o pereche de ochelari cu rame negre, rotunde. Lentilele fumurii care îi ascundeau ochii ieșeau în evidență pe fondul tenului ei palid, precum bănuții așezați pe pleoapele unei moarte.

Lui Simon i-ar fi plăcut mult să se hârjonească cu ea. Din păcate, nu-și exprimase niciodată dorința de a-i deveni pacientă. N-avea neliniști ascunse și nici coșmaruri recurente. Dimpotrivă, părea mereu într-o formă excelentă. Se zvonea că era o sportivă desăvârșită și că fusese cât pe ce să fie selecționată în echipa națională de natație.

— Ferește-te de istericele astea, i se adresă brusc un glas mustrător. Vor sfârși prin a te viola!

Simon ridică privirea. Sonja Low, președinta clubului, îl luă de mână pentru a-l conduce spre un colț mai retras. Simon nu se lăsă rugat. Altminteri, până la urmă, foșnetul rochiilor de muselină, al fustelor de mătase creață și al cămășilor de dantelă l-ar fi hipnotizat de-a binelea. Aici, restricțiile propovăduite de Göring – „fără unt, doar tunuri!” – și tichetele de raționalizare ale lui Bloch păreau că nu existaseră vreodată.

Simon și Sonja se așezară într-un mic alcov, în brațele primitoare ale unor fotolii tapițate cu catifea.

— A trecut mult timp de când nu te-am mai văzut.

— Munca e de vină. Noi, psihiatrii, nu cunoaștem sensul cuvântului vacanță. Dimpotrivă, știm că leneveala e un teren propice pentru instalarea nevrozelor.

— Și ce faci aici? Ești în căutarea unei noi amante?

— Nu. Mi-a fost pur și simplu dor de voi și de locul ăsta. Susanne nu-i aici?

— Cred că nu s-a întors de la Sylt.

— Dar Leni?

— E-n vacanță și ea. Mi se pare mie sau te-au apucat nostalgiile?

Toată lumea știa că Simon avusese câte-o aventură cu cele două femei. Iar acum, părea că e-n căutarea unor prospături tocmai în propriul trecut.

Sonja îl luă de braț și-și rezemă capul pe umărul său:

— Avem marfă nouă, știai? Uite, Gertrude, cea de colo, ar trebui să fie pe placul tău…

Îi arătă o tânără ce purta o rochie în stil marinăresc, cu un guler alb tivit cu albastru și o ancoră minusculă brodată între sâni. Avea o față prelungă à la Greta Garbo și o gură micuță, iar părul negru îi era tuns scurt și drept.

— Nu-i deloc rău, într-adevăr…

— Ar mai fi și Elizabeth…

Aceasta era înaltă și sculpturală, cu umeri lați și forme rotunde. Avea plete de-un auriu sclipitor și semăna cu o statuie a Atenei din bronz aurit pe care Simon o văzuse odinioară, la Paris.

Simon nu-și putea permite să le admire pe toate, pe rând, căci nu de aceea venise. Se desprinse din brațele Sonjei și o privi în ochi.

— Nu știi nimic nici despre Margarete?

Era o întrebare riscantă, dar era curios să-i vadă reacția. Președinta clubului nici nu clipi.

— Pe legea mea, nu te interesează decât fostele tale iubite? Noi nu suntem îndeajuns de bune pentru tine?

— Cred că ai dreptate, se strădui el să râdă. Am devenit nostalgic.

— A trecut ceva timp de când nu mai știu nimic de ea, sfârși prin a răspunde Sonja. Cu siguranță e și ea plecată pe undeva…

Simon scrută câteva clipe trăsăturile Sonjei; aceasta purta o pălărie înclinată care-i acoperea un ochi, ceea ce îi accentua întrucâtva expresia oarecum severă, autoritară. Nu încăpea îndoială, femeia nu era la curent cu cele întâmplate.

Simon simțea că, în acel moment, conversația lâncezea, și nu prea știa cum să o relanseze. Chiar atunci însă, una dintre tinere îl salvă, așezând pe platanul gramofonului un disc cu muzică *swing,* dintre cele interzise categoric de regimul nazist.

Parcă împins de un resort, Simon sări în picioare. Se pricepea la modă și la glume, dar adevărata sa specialitate era dansul. Mai presus de orice, era un *Eintänzer,* un dansator monden. Vals, tango, charleston, foxtrot, dar și balboa, boogie-woogie, lindy-hop… Iar piesa care începuse era *Tar Paper Stomp,* așa că Simon apucă mâna Sonjei, invitând-o la un lindy-hop săltăreț.

Ritmul melodiei era exact cel potrivit pentru a o determina pe doamna Low să-și lase deoparte reținerea, lansându-se în mișcări ample, ondulate, cu fusta în vânt, în vreme ce colegele ei de club se strânseseră în cerc și îi încurajau, bătând din palme. La rândul său, Simon trăia din plin momentul: dansa cu o femeie frumoasă, conducând-o în ritmul iute și nu prea, de mare învolburată, al unei muzici pe care Reich-ul o interzisese, dar care răsuna în separeul hotelului Adlon ca o provocare… *Doamne, cât de bine e să fii la locul potrivit*…

Simon se mișca fluid, cu agilitatea unei reptile. Faptul că era scund îi era de astă dată, de folos căci putea să-și încline partenera până aproape de pardoseală. Încheie dansul tocmai cu o astfel de mișcare, care le permise unor chelneri mai norocoși să-i vadă desuurile soției unuia dintre cei mai sinistri generali ai Wehrmacht-ului.

Când muzica încetă, Simon era convins că partida era câștigată. Nu aflase nimic nou, dar Sonja nu bănuia nimic despre ancheta sa discretă.

Aplauzele fură urmate de râsete și toată lumea se grăbi să-și umple din nou cupele de șampanie. Cu zâmbetul pe buze, Simon se apropie de partenera sa, pentru a-și savura mai pe îndelete victoria.

Sonja Low îi zâmbi, un surâs superior, de stăpână și amantă.

— Tu îmi ascunzi ceva.

21.

în timp ce făcea primii pași pe WilhelmStraße, căci se hotărâse să se întoarcă tot pe jos, Simon avu o strălucire de luciditate: nu avea cum să continue această anchetă pe cont propriu, de unul singur. Încă nu știa când și cum anume fusese ucisă Margarete. Nu știa cine erau suspecții și nici dacă exista vreun indiciu, iar de unul singur nu avea cum să afle nimic din toate acestea.

Exista o singură cale pentru a face pași înainte în anchetă: să reia legătura cu colosul care-l vizitase, *Hauptsturmführer*-ul Franz Beewen. Ca o dovadă a bunei sale credințe, avea să-i dezvăluie ceea ce știa, și anume că Omul de marmură era doar o plăsmuire din vis. Poate că, în schimb, gestapovistul avea să-i dea, la rândul său, unele informații…

Își dădu seama atunci că se afla la doar câteva străzi distanță de sediul din Prinz-Albrecht-Straße, numărul 8. Poate că ar fi trebuit să profite de acest lucru pentru a le face o vizită bunilor domni de la Gestapo? *Termină cu tâmpeniile*! N-ar fi avut în veacul vecilor un asemenea tupeu. Despre locul acela blestemat circulau o mulțime de zvonuri, dar cel mai cunoscut afirma că acolo era ușor să intri, dar imposibil să ieși.

Își continuă drumul, pășind prudent, și se bucură să constate că ajunsese în Potsdamer Platz. Se afla de-acum în propriul cartier. Acasă. Aici se simțea în siguranță. Se pregătea să traverseze piața când avu o altă revelație.

Gândul îl izbi cu o asemenea violență încât simți nevoia să se așeze pe-o bancă, lângă un chioșc. Susanne și Leni erau, la rândul lor, moarte. Toate cele trei crime fuseseră trecute sub tăcere: nimic mai simplu decât să se dea de înțeles că cele trei dame burgheze erau în vacanță pe insula Sylt.

Simon alese să-și ducă raționamentul irațional până la capăt: ucigașul lor era însuși Omul de marmură, evadat din lumea viselor pentru a săvârși aceste crime.

Dacă acesta era adevărul, o singură persoană putea să-l identifice pe asasin: el însuși, „onirologul”, specialistul în vise și confidentul celor trei victime.

22.

Scheiße! *Scheiße*! *Scheiße*!

Lui Franz Beewen nu-i venea să creadă cât putea să fie de ghinionist.

— Cine a descoperit cadavrul?

Unterscharführer-ul Günter Hölm, căruia toți îi spuneau Dynamo, se apropie, finind un carnețel minuscul în mâinile sale uriașe, de salahor.

— Doi plimbăreți. S-au rătăcit în preajma castelului Bellevue, cândva în jurul orei cincisprezece. Unii nu se tem, se pare, c-ar putea s-o ia sub

coadă…

Era o aluzie foarte subtilă la reputația parcului Tiergarten: după lăsarea nopții, tufișurile erau pline de parteneri de-o noapte, puși pe aventuri.

Beewen îi aruncă lui Hölm o privire mustrătoare, cu toată autoritatea de care se simțea capabil. Se ostenea degeaba, însă. Dynamo, a cărui poreclă avea origini necunoscute, era un element turbulent, asemenea unui cui în talpă sau unei pete de gălbenuș pe o uniformă neagră altminteri impecabilă. Beewen însă îl avusese mereu alături, încă de la începuturi. În trupele de asalt, apoi în poliția berlineză și, în fine, la Gestapo, Dynamo îi fusese coleg, tovarăș, mascotă și sac de box.

— Du-mă acolo.

Se aflau în nord-vestul parcului Tiergarten pe malul râului Spree. Beewen detesta această grădină publică, cu pâlcurile ei împădurite și umbroase, cu aleile întunecoase, cu țarcurile pline de animale sălbatice, fiindcă îi dădea impresia că se întorsese în timp, acasă, la Zossen.

Făcuse tot ce-i stătea în putință pentru a scăpa din mijlocul naturii, dar iată că pădurea îl urma chiar și aici, în capitală. Beewen spera din adâncul sufletului că Hitler, pradă delirului reconstrucției, avea să înlocuiască aceste spații verzi cu cazărmi și blocuri. *Rune, vulturi și svastici pretutindeni*!

Beewen mergea cu capul plecat, privind cum cizmele i se afundau în stratul gros de frunze uscate. Ce foc straș nic s-ar fi putut face cu frunzele astea! Se gândea la mirosul focului în serile de la fermă, la mama sa, pe care o ucisese pământul, și la tatăl său, pe care războiul îl aruncase în brațele nebuniei.

O a treia crimă. *Verdammt*! În loc să ajungă pe front în Polonia, avea să sfârșească la Oranienburg-Sachsenhausen, cu-n târnăcop în mână, la spart de piatră. Trebuia să găsească o cale să scape de responsabilitatea acestei anchete. Și mai trebuia, cât mai curând, să poată oferi un os de ros superiorilor săi. Altminteri, lagărul de muncă avea să-l înghită.

Ajunseră într-un luminiș păzit de soldați SS, în apropierea râului. Într-un colț, spre marginea din dreapta, se afla cadavrul, cu spatele, chircit parcă în rugăciune, cu figura strivită la rădăcina unui stejar secular.

Femeia era îmbrăcată: o rochie de vară și o jachetă subțire. Hainele îi erau însă sfâșiate cu cuțitul și îmbibate de sânge coagulat. Ucigașul îi ridicase poalele rochiei, expunându-i fesele albe într-o poziție deopotrivă obscenă și umilitoare.

Bineînțeles, încălțările lipseau.

Pe o rază de aproximativ un metru, fragmente închise la culoare jalonau solul: bucăți de organe. Criminalul își eviscerase victima și aruncase bucăți din măruntaiele ei în jur, așa cum vânătorii aruncă resturile prăzii la câini.

— Paznicii parcului ne-au anunțat imediat, anunță Dynamo.

— De ce tocmai pe noi?

— Toate serviciile de ordine sunt la curent cu existența unui ucigaș dement, ca în vremurile bune ale lui Peter Kürten. Și toți știu că pe noi a picat măgăreața.

Franz nu-i răspunse. Simțea cum povara gândurilor îi apăsa creierul: o senzație fizică de încordare, de parcă tâmplele i-ar fi fost prinse într-o menghină ce se strângea.

— Nimeni nu s-a atins de nimic, precizează Hölm.

— Foarte bine.

— Am știut c-o să vrei să inspectezi totul în premieră, rânji Dynamo. Întotdeauna ți-a plăcut să pipăi tot ce era de pipăit.

Beewen nu era deloc dispus să suporte glumele bolovănoase ale celuilalt. Îi aruncă o privire care spunea multe. Hölm era un soi de menajerie ambulantă: capul mare și roșu precum un cur de babuin, ochii mici, argintii, ca doi peștișori scoțând capul la suprafață, un gât ca de taur, umeri musculoși, picioare și brațe puternice. La toate acestea se adăuga o pilozitate abundentă, ca de gorilă.

Cu vârful bocancului, Beewen împinse cadavrul, întorcându-l pe o parte. În foșnet de frunze moarte, rana înnegrită de la gât se înfățișă, în toată grozăvia ei. Pântecele se căsca, scobit de toate organele, deloc ademenitor pentru privire.

În schimb, chipul victimei, în ciuda urmelor de pământ și a părului năclăit de sânge, era de-o frumusețe nepământeană. Acea frumusețe care alungă bărbații, căci le amintește cât sunt de mediocri, un motiv de eternă frustrare.

Ucigașul se înverșunase împotriva ei: un număr mare de tăieturi îi brăzdau abdomenul. La fel ca la victimele anterioare, puteau fi văzute urmele încercărilor ei de a se apăra: răni la degete, pe brațe și piept.

Beewen observă, în plus, urmele unor mușcături. Parcul Tiergarten era faimos pentru fauna sa sălbatică; în desișurile sale se ascundeau vulpi, nevăstuici și chiar mistreți… Toate aceste sălbăticiuni reușeau să

supraviețuiască acolo, în ciuda vizitatorilor, la câțiva pași de coloana Victoriei.

Beewen nu era medic, dar cunoștea natura; la o primă vedere, ar fi zis că femeia fusese ucisă în cursul dimineții, căci animalele nu apucaseră să-și folosească prea mult colții.

— Se știe cine e?

Dynamo îi întinse o poșetă. Beewen o luă și observă imediat calitatea pielii din care fusese croită și perlele încrustate cu care era decorată: din nou, aveau de-a face cu o femeie bine situată. Fără îndoială, soția vreunui demnitar. Și, de ce nu, membră a Clubului Wilhelm… *Scheiße*!

Găsi actele de identitate scotocind în mulțimea de mărunțișuri din poșetă: pudriere, rujuri și bancnote. Ucigașul nu era vreun hoț de rând.

Leni Lorenz, născută Klink, în 1908, locuia în cartierul Grünewald. Numele îi părea cunoscut. Era o prietenă apropiată a Susannei Bohnstengel și a Margaretei Pohl și figura pe lista „martorilor care nu trebuie deranjați" ce-i fusese transmisă.

O certitudine: criminalul le cunoștea pe aceste femei. Ba mai mult, frecventa reuniunile lor mondene. *Aici ar trebui săpat*! Dar Beewen nu era pregătit pentru a face asta. Nu se pricepea la frivolități și nici nu ar fi avut cum să se strecoare în acest club în mod discret…

Tot ce putea face ținea de rutina clasică a muncii de polițist. Să-l interogheze pe soțul victimei. Pe șoferul acesteia. Pe eventualele servitoare. Descoperirea acestui nou cadavru îi oferea ocazia nesperată de a relua ancheta așa cum considera el de cuviință, iar nu mergând pe urmele lui Max Wiener, polițistul de la Criminalistică. În primul rând, avea nevoie de o autopsie cum scrie la carte.

Începu să își facă planuri la o scară mai amplă. Avea să ceară arestarea tuturor criminalilor recent scăpați din pușcărie, a tuturor celor care aveau un fetiș cu încălțările, a tuturor angajaților de la hotelul Adlon, a tuturor celor care obișnuiau să se plimbe prin parcul Tiergarten, a tuturor celor care discutaseră pe parcursul ultimei luni cu Susanne Bohnstengel, Margarete Pohl și Leni Lorenz, a tuturor cunoștințelor acestora, apropiate sau îndepărtate, a celor care le întâlniseră întâmplător la tenis, la cumpărături, la o prezentare de modă sau la un restaurant… Avea să umple arestul Gestapo-ului de pe Prinz-Albrecht-Straße iar dacă n-avea să fie loc destul, avea să trimită suspecții la închisorile din Plötzensee și Spandau, în lagărele din

Oranienburg-Sachsenhausen și Dachau…

Chiar putea să facă toate acestea.

Putea să facă absolut orice, pentru numele lui Dumnezeu, doar era de la Gestapo!

— Ei, ce facem? O luăm sau nu?

Vederea mutrei roșii a lui Dynamo îl calmă. N-avea să facă nimic de genul acesta. Dimpotrivă, aici se cerea tact, iar un colaborator ca Hölm nu avea să fie în stare să se comporte cu mănuși, adecvat situației.

La urma urmei, era nedrept. Dynamo era pe placul femeilor, în mai mare măsură decât el însuși. Era posesorul unui simț al umorului deosebit și se pricepea să găsească mereu tonul potrivit care atrăgea după sine o complicitate cu interlocutorul. Altfel spus, era exact contrariul lui Beewen.

Așa merg lucrurile. Dynamo, urât ca un cur de maimuță, era capabil să agațe orice *Fräulein,* în vreme ce el, chipeș ca o statuie a lui Arno Breker, nu inspira decât teamă și dispreț. Femeile care iubeau atât de mult viața simțeau în preajma lui o adiere de moarte, distrugere, masacru. Virilitate, da. Brutalitate, nu.

— Ei, te hotărăști odată?

Beewen sfârși prin a încuviința scurt din cap.

— Să-i spui lui König că de data asta vom proceda altfel.

Walter König era medicul legist de la Spitalul Carității, cea mai mare unitate medicală din Berlin. În mod normal, Beewen sau Dynamo se mulțumeau să-i dicteze ce anume trebuia să scrie în raportul de autopsie.

— Ce vrei să spui?

— De data asta va trebui să facă autopsia pe bune, pricepi?

Dynamo se strâmbă, ironic:

— Unde-s meseriașii de altă dată?

Lui Beewen îi mai veni o idee:

— Spune-le celor de la KTI să vină încoace, poate reușesc să mai găsească ceva…

— Cui?

— Ei, știi tu, tipii de la noul laborator…

Hölm se scărpină în cap, pus în încurcătură:

— Aoleu, gata, sunt bun de pensie…

Franz privi spre agenții SS, care călcaseră în picioare întreg luminișul. Puține șanse mai erau ca specialiștii să descopere vreun indiciu folositor

aici, în teren.

Chiar în acele momente, cadavrul era ridicat și așezat pe o targă. Franz se întoarse, încercând să evite priveliștea. Văzuse destule lucruri scârboase în cei cincisprezece ani de când activa în SA și ulterior în SS, ba chiar contribuise el însuși la o mulțime de orori, dar imaginea acelei tinere de pe targă, cu pântecele sfârtecat, i se părea de nesuportat.

— Există vreun martor?

— Nimeni, în afară de plimbăreții care-au găsit-o. O să mai căutăm. Cu siguranță, vom da peste niște vagabonzi sau perverși care-și fac veacul prin parc. Dar zona asta e de regulă pustie…

Beewen se întoarse cu fața spre râu.

— Interesează-te și ce ambarcațiuni au trecut pe-aici în cursul zilei. Nu se știe niciodată.

Simțea un gust amărui, de fiere, urcându-i din fundul gâtului. Cum se putuseră întâmpla toate aceste crime? De ce lâncezea ancheta în asemenea măsură? Trei dispariții în centrul unui Berlin ticsit de oameni în uniformă și de turnători aflați în solda SS-ului…

După toate probabilitățile însă, asasinul era un individ respectabil… care le cunoștea foarte bine pe victime. Iată o capcană care se cerea evitată: nu trebuia să caute un individ cu figură patibulară, de genul „vampirului din Düsseldorf" sau al „măcelarului din Hanovra". Nu, ucigașul era, cu siguranță, un tip fermecător, un dandy, un seducător. Era genul de bărbat care n-ar fi avut nicio problemă în a le convinge pe soțiile plictisite ce aveau să-i devină victime să-l însoțească, aducându-le pe terenul lui propriu.

Se gândi, din nou, la Simon Kraus. Din destule puncte de vedere, se potrivea acestei descrieri. Trebuia să verifice dacă nu cumva Susanne Bohnstengel și Leni Lorenz se numărau printre pacientele sale. Era convins că piticul avea acces fără probleme la Clubul Wilhelm, era exact genul de individ pe care s-ar fi așteptat să-l găsească acolo. Îi era însă greu să și-l imagineze în postura de ucigaș. La cât era de scund, victimele l-ar fi dominat fizic fără probleme. Pentru a ucide, era nevoie de o forță implacabilă, o știa din proprie experiență.

Se gândi apoi la o soluție mult mai simplă: asasinul făcea parte din cercurile de elită ale NSDAP. Elita SS-ului era plină de ucigași în serie. Era, de fapt, un fel de condiție nescrisă pentru a ocupa un astfel de post. Dar

și-ar fi murdărit oare un SS-ist mâinile în acest fel, ciopârțind pântecele sărmanelor femei? Lui Beewen nu prea îi venea să creadă așa ceva: asasinii Reich-ului ucideau în masă. Urmăreau mai degrabă cantitatea, nu calitatea. În plus, aveau să-și poată elibera instinctele ucigașe cât de curând, în Polonia…

Dynamo, care-l cunoștea prea bine pe Beewen, îl bătu pe umăr:

— Hai, nu-ți face sânge rău! O să-i dăm noi de urmă. Deocamdată, orbecăim fiindcă nu suntem obișnuiți să căutăm adevărații vinovați.

Avea dreptate: nu erau polițiști, nici detectivi. Specialitatea lor era persecuția, erau călăi autodidacți, care se pricepeau doar să spargă uși și să-i înșface de păr pe suspecții ce le erau oferiți pe tavă.

Însă misiunea primită acum era de altă natură. Cel pe care-l căutau era cât se poate de vinovat. Era un prădător căruia îi plăcea să vâneze și se pricepea să scape de cei ce-l urmăreau.

Privi, printre copaci, înspre oamenii săi, ale căror caschete și gulere străluceau în soarele sfârșitului după-amiezii. Părea că un pictor își înmuiase penelul în miere, zugrăvind epoleții și vizierele.

O adunătură de nemernici, care se agitau de colo-colo fără să aibă habar ce aveau de făcut. Unul dintre ei făcea fotografii și nu se prea descurca să mânuiască aparatul. Simțindu-se privit, omul ridică ochii, îl zări pe Beewen și căpătă măcar o certitudine: dacă avea să-și rateze pozele, avea să aibă tot timpul din lume să-și perfecționeze talentul de fotograf într-un lagăr.

Beewen o luă din loc, fără să-l mai aștepte pe Dynamo, cu pași hotărâți, spre aleea principală, care traversa parcul Tiergarten de la est la vest. Se pregătea să urce în Mercedesul său, când îi fu dat să asiste la sosirea unui alai de furgonete și automobile ale Gestapo-ului. Discreția nu era punctul forte al colegilor săi.

Mercedesul demară, iar lui Beewen îi sări în ochi, dintr-odată, pustietatea parcului. Aleea principală era pustie, doar pădurea fremăta de-o parte și de alta a benzii asfaltate. Simți un fior înghețat, în ciuda luminii calde a soarelui, care scălda peisajul în nuanțele aurii.

Discreție, își repetă el, în gând. Era el însuși un vânător, știa cum să se apropie pe tăcute de prada pe care-o urmărea. Poate că, de astă dată, avea să fie nevoit să dea uitării tot ce învățase în anii tumultuoși ai apartenenței sale la SA și SS, redevenind vânătorul de neegalat care fusese odinioară, pe când era doar un puști, în pădurea strămoșilor săi.

23.

– Sunt dezamăgit, *Hauptsturmführer*. Foarte dezamăgit.

Abia revenise la sediul Gestapo-ului, când Beewen fusese convocat de superiorul său, *Obergruppenführer*-ul Otto Perninken, care părea să știe la fel de mult precum el însuși despre uciderea lui Leni Lorenz. Asta era una dintre calitățile Gestapo-ului: informația circula aici cu o viteză surprinzătoare.

— De câtă vreme ți s-a încredințat această anchetă?

— De șase zile, *Obergruppenführer*.

— Și ce rezultate ai obținut până acum?

Ofițerul nu-i lăsă răgazul necesar pentru a-i răspunde:

— Nimic. Zero. Indiciile și eventualii suspecți lipsesc cu desăvârșire. Iar acum ne-am trezit cu încă o crimă.

Perninken își încrucișă brațele pe suprafața tapițată cu piele a biroului său. Superiorul lui Beewen era un animal național-socialist pursânge, dintre cei care execută fără ezitare și pe lângă care corupția se scurge ca apa pe penele raței. Părea că nu se născuse dintre picioarele unei femei, ci direct din tranșeele de pe Somme. În vine îi curgeau sângele înfrângerii și sudoarea celor înfrânți.

Același lucru se putea însă spune și despre Beewen.

În adâncul minții însă, Perninken adera pe deplin la toate ideile regimului lui Hitler. Nu o făcea orbește, ci fiindcă împărtășea până la ultima fibră a ființei sale aceste idei și valori.

— În cazul crimei din Tiergarten avem de-a face cu același ucigaș, nu-i așa?

— Fără îndoială. Presupunerea mea ar fi că…

— Am să citesc raportul. Îți dai seama care e statutul celor trei victime? adăugă Perninken, pe un ton mai ridicat.

— Categoric da, *Obergruppenführer*.

— Îți dai seama în ce epocă istorică trăim, da?

— Sunt perfect conștient, *Obergruppenführer*.

— Și crezi că e momentul potrivit pentru a ne arăta slăbiciunea? Crezi că e-n regulă să demonstrăm că Reich-ul nu e în stare să le apere nici măcar pe soțiile celor din elita sa?

— Nu, *Obergruppenführer.*

Perninken semăna, din punct de vedere fizic, cu o acvilă regală. În primul rând, era pleșuv; avea țeasta roz, strălucitoare, dominându-i trăsăturile care, la rândul lor, păreau că emană putere și invincibilitate. În chip paradoxal, tenul îi era rozaliu, ca de bebeluș, dar se asorta de minune cu uniforma croită dintr-un material gros, negru, ce amintea de fetrul din care erau confecționate bonetele soldaților.

— … Și ce Dumnezeu faci ca să schimbi starea de fapt?

— *Obergruppenführer,* dați-mi voie să vă reamintesc că e un context dificil…

— Dacă n-ar fi fost dificil, am fi lăsat ancheta pe mâinile celor de la Kripo.

— Faptul că suntem nevoiți să păstrăm secretul asupra faptelor ne complică foarte mult investigațiile. Nu putem sta de vorbă pe șleau cu persoanele care-au fost cel mai apropiate de victime și nici nu ne e permis să colaborăm cu celelalte servicii ale poliției.

— Gestapo-ul nu are nevoie de nimeni altcineva.

— Am înțeles, *Obergruppenführer,* dar trebuie să înțelegeți și dumneavoastră că toate aceste constrângeri nu ne ușurează deloc ancheta.

Perninken se ridică și se apropie de fereastră, cu mâinile împreunate la spate. Toți șefii de poliție, de pe toate meridianele și din toate colțurile lumii au făcut acest gest. *Un gest înscris în fișa postului.*

— Ce știi deocamdată, de fapt?

Beewen fu cât pe-aci să-i răspundă „nimic!”, dar se abținu în ultima clipă.

— Victimele au mai multe puncte comune. De pildă, toate frecventau Clubul Wilhelm, un salon monden care reunește…

— Cunosc. Altceva?

Beewen nu prea mai avea mare lucru de spus, dar preferă să păstreze deocamdată pentru sine povestea bizară cu Omul de marmură și vizita pe care i-o făcuse micului psihiatru. *Nu se știe niciodată.*

— Ei bine, cele trei victime se cunoșteau și se întâlneau adesea la diverse evenimente de prestigiu în legătură cu Reich-ul, rosti Beewen pe un ton evaziv.

Perninken se întoarse. Era mai scund decât Beewen, dar intimida prin atitudinea sa.

La loc comanda, complet.

— Nu asta voiam să spun, *Obergruppenführer*. De fapt, mă gândesc că avem de-a face cu un asasin psihopat, care-și alege drept victime femei tinere și frumoase pentru a-și satisface pornirile ucigașe.

— Și ai ajuns singur la concluzia asta?

Perninken se întoarse din nou spre fereastră. În lumina soarelui după-amiezii, craniul său pleșuv, care-i dădea în mod obișnuit un aer amenințător, părea a fi un balon gata să zboare din mâna unui copil.

Generalul avea o particularitate: credea în deochi, în farmece, în magnetismul uman. Pentru a se proteja de posibile atacuri invizibile de acest gen, disimulase în birou plăci grele de plumb care răspândeau un miros aparte, de cabinet stomatologic.

— La început înclinam să cred mai degrabă în ipoteza politică, urmă Franz, de parcă n-ar fi auzit ultima întrebare ce-i fusese adresată.

— Ce vrei să spui cu asta?

Din nou, un cuvânt care îl supărase pe superiorul său. Franz își temperă, din nou, discursul:

— Mi-am dat foarte curând seama că greșeam.

— Explică-te.

— Ei bine… mă gândeam că ar fi posibil ca răspunderea politică a soților victimelor să constituie mobilul pentru toate aceste crime. Prin aceste asasinate, cineva încerca să facă rău elitei Reich-ului.

— E o ipoteză ridicolă.

— Asta a fost și concluzia mea.

— Și-atunci?

— În prezent, înclin să cred că avem de-a face cu un ucigaș care nu ucide cu un scop anume, ci doar pentru a-și satisface pornirile criminale. Le-a identificat pe aceste femei, le-a urmărit sau poate chiar le-a atras într-o capcană și a dat frâu liber apucăturilor sale barbare.

— Spune-mi ceva ce nu știam deja.

Franz inspiră adânc și spuse, raționând cu glas tare:

— Asasinul acesta își cunoaște victimele. Sau, dacă nu, știe cum să le câștige încrederea.

— Și ce-i cu asta?

— Poate că e vorba de cineva care lucrează la hotelul Adlon, de vreun șofer sau alt membru al personalului. Sunt o mulțime de oameni care

muncesc, în general fără să fie băgați în seamă, dar care le-ar putea părea cunoscuți Susannei Bohnstengel sau Margaretei Pohl.

Obergruppenführer-ul făcu câțiva pași.

— Cred că ai dreptate, Beewen.

Franz expiră. Fără să-și dea seama, își ținuse răsuflarea.

— Asasinul acesta e un om de nimic. Fără îndoială, nu e german pursânge. Posibil să fie evreu.

— M-am gândit la posibilitatea aceasta, *Obergruppenführer*.

Fals pe de-a-ntregul. Ideea asta nici măcar nu-i atinsese sinapsele, nici măcar în treacăt. Din punctul său de vedere, evreii erau acum mult prea ocupați încercând să supraviețuiască pentru a-și mai putea permite să aibă grija altora.

— Însă, în marile hoteluri, în restaurantele la modă, în locurile frecventate de elită nu mai există evrei în rândul personalului, urmă el. S-a muncit din greu, dar străzile Berlinului sunt de-acum libere de acești paraziți!

Mai lipsea doar să pocnească din călcâie. Perninken îl aprobă din cap. Beewen știa că, din când în când, enunțarea unor astfel de sloganuri prindea bine.

— Concret vorbind, în ce stadiu se află acum ancheta?

— Am reconstituit felul în care și-a petrecut ultima zi fiecare dintre victime și am trimis oameni în locurile pe care obișnuiau să le frecventeze. Am interogat personalul de serviciu, majordomii și șoferii victimelor. În ceea ce privește hotelurile și restaurantele, am delegat doar detectivi și șefi de grupă pentru cercetări.

Perninken încuviință din nou. Beewen putea spera să-l liniștească într-un singur mod: să-i dea de înțeles că ancheta mergea înainte, că se muncea din greu, dar cu cea mai mare discreție posibilă.

— Lațul se strânge, *Obergruppenführer*, adăugă Franz, prinzându-se în jocul superiorului său și vorbind ca-n filmele polițiste. Ucigașul se va prinde în plasa noastră, cât de curând.

Perninken se plimba de colo-colo, cu un mers țeapăn.

— Munca de supraveghere pe care o depunem își va arăta curând roadele, insistă el. El e singur, noi suntem sute. Berlinul e al nostru. Poliția noastră e cel mai bine organizată din Europa. N-are cum să ne scape.

Perninken încuviință din nou din cap.

— Un individ oarecare, din popor, repetă el, cu glas scăzut.

Își ținea în continuare mâinile la spate și, de câte ori trecea prin dreptul său, Franz putea să vadă că și le freca una de alta, cu nervozitate.

— Un nebun, un degenerat. Poate că nu e evreu, dar nu e un german pursânge. E o corcitură.

Își aținti privirea aspră asupra lui Beewen.

— Ați pregătit fișele tuturor celor pe care îi interogați?

— Acestea sunt în curs de completare. De altfel, având în vedere că am pus în prim-plan ipoteza unui criminal dement, am extins cercetările și în instituțiile psihiatrice din Germania.

— Da, nu e o idee rea.

Ofițerul îi dăduse replica mașinal, dar Beewen simți că ideea nu-i era câtuși de puțin pe plac. Pentru un nazist dedicat trup și suflet Reich-ului, ideea că pe teritoriul german mai existau încă handicapați, nebuni, bolnavi mintal era de-a dreptul insuportabilă.

— În definitiv, Germania a mai avut de-a face cu astfel de indivizi, strecură Beewen.

În 1939, toți berlinezii aveau încă în minte numele ucigașilor în serie care ținuseră multă vreme primele pagini ale ziarelor.

— Nu, *Hauptsturmführer,* i-o reteză Perninken. Tu vorbești acum despre un trecut care nu se mai poate întoarce. Astăzi, Germania se află sub control. Ideea că un asemenea monstru ar putea acționa după bunu-i plac aici, în inima Reich-ului, e imposibilă. Suntem o națiune puternică. Perfectă. Nu avem dreptul să facem niciun fel de greșeli. Așadar, această problemă trebuie rezolvată înainte ca ea să devină publică.

De această dată, Franz chiar pocni din călcâie, în semn de apreciere față de spusele comandantului său. În cincisprezece ani de serviciu loial în slujba Reich-ului, căpătase anumite reflexe utile. Cu toate acestea, cuvântă din nou, abordând un alt subiect spinos:

— Ar mai fi ceva…, începu el. Ar fi fără îndoială foarte util să pot discuta cu ofițerul de poliție Max Wiener, cel care…

— Exclus. Ți-am mai explicat asta, Beewen. Wiener nu s-a dovedit a fi la înălțimea misiunii ce i-a fost încredințată. Să-l dăm uitării.

— Am înțeles, *Obergruppenführer.*

— Ai trei zile la dispoziție, nicio oră în plus, pentru a-l identifica pe vinovat. Vreau dovezi clare ale vinovăției sale. Și n-am să mai tolerez

apariția vreunei noi victime, s-a înțeles? Nu mă obliga să dau această anchetă altcuiva.

Franz înțelegea cât se poate de bine limbajul specific Gestapo-ului. Traducerea suna astfel: *Nu mă obliga să te trimit într-un lagăr de muncă. Sau să ordon execuția ta.*

Întrevederea se încheiase. Beewen își salută superiorul întinzând brațul drept înainte și răcnind un „*Heil Hitler*!" care, cu siguranță, fu auzit la trei birouri distanță.

Pusese deja mâna pe clanță, când Perninken i se adresă din nou:

— Încă un lucru, Beewen. În momentul în care îl vei identifica cu certitudine pe ucigaș, am pretenția să îmi raportezi totul cât mai detaliat cu putință.

— Bineînțeles.

— Fii atent: vreau să o faci înainte de a-l aresta.

— Poftim?

— Vreau să fiu informat în privința identității sale înaintea arestării, ai priceput?

Neprimind un răspuns imediat, Perninken adăugă:

— Cazul acesta trebuie tratat cu cea mai mare precauție. Încă o dată: tu nici măcar nu îți poți da seama de importanța acestei anchete. *Reichsführer*-ul SS Himmler e cu ochii pe noi!

24.

încă din 1933, Gestapo-ul ocupa clădirea vechii Școli de Arte Decorative, situată pe Prinz Albrecht-Straße. Era un edificiu somptuos, al cărui hol principal poseda o serie de boite înalte demne de o catedrală. Trepte de piatră cioplită, cu balustrade renascentiste magnifice, duceau la etajele superioare. Fostele ateliere de pictură și sculptură erau acum ocupate de funcționari mărunți, care munceau de zor pe ogorul delațiunii, al torturii și-al morții.

Înaintând pe culoarul de la etajul doi, Beewen auzea zgomotul mașinilor de scris ce răzbătea prin ușile birourilor. Ca în orice instituție cu o birocrație bine pusă la punct, la Gestapo se lucra intens.

Efectivele Gestapo-ului adunau laolaltă mai multe tipologii umane: brutele (numeroase), sadicii (mai puțini decât s-ar fi putut crede), puturoșii (marea majoritate) și o mulțime de funcționari de bună credință. Toți aceștia își găsiseră un păstor și-l urmau behăind de zor: o turmă neagră, stupidă și periculoasă.

Cu toții aveau însă cel puțin un lucru în comun: iubeau puterea. Erau în extaz atunci când arestau un nevinovat sau chiar și atunci când doar cereau actele unui trecător. Cu doar câțiva ani în urmă, erau cu toții muritori de foame și n-aveau nici după ce bea apă. Acum însă stăpâneau fără a împărți puterea cu altcineva. Ei erau puterea însăși. Iar renunțarea la orice scrupule era un preț rezonabil pentru un asemenea rezultat.

Nici Beewen nu făcea excepție de la această regulă. Dimpotrivă, în calitatea sa de fost interlop și uciga cu vechime, se simțea acasă la numărul 8, pe Prinz-Albrecht-Straße. Aici era o lume aparte, unde vocea umanității, compasiunea sau empatia nu aveau ce căuta. O lume a cruzimii, unde ticăloșii erau premianții clasei.

— Vezi că ți-a rămas ceva în colțul gurii…

Beewen ridică privirea: inamicul său declarat, Philip Grünwald, îl privea din ușa biroului său. Avea alura unui paznic, care purta o mustață precum cea a Kaiser-ului și semăna cu un scrimer sau pugilist amator de box francez de la începutul secolului.

— Ce?

— Păi… N-ai fost să i-o sugi lui Perninken?

— Hai sictir!

Beewen trecu de imbecil și-i simți privirea urmărindu-l, precum luneta unei carabine K98. În Gestapo, fiecare era dușmanul tuturor celorlalți. Era o cerință a sistemului: suspiciunea generalizată era în vigoare și între zidurile propriului sediu. Fiecare SS-ist își pândea colegii și era pândit de aceștia. Atmosfera de rivalitate și neîncredere era de-a dreptul sufocantă.

Printre dușmanii săi se găsiseră mereu unul sau doi de care trebuia să se ferească mai mult. Unul dintre aceștia era Grünwald, care ocupa biroul vecin cu al său și părea că nu trăiește decât pentru a-și elimina rivalul. Foarte probabil, chiar era invidios din pricina anchetei ce-i fusese încredințată lui Beewen. *Idiotul*!

*Î*ntrevederea cu Perninken îi confirmase temerile. Cazul acesta era deosebit de periculos. Dincolo de crime în sine, de identitatea victimelor, se ascundea ceva ce nu trebuia, sub niciun chip, scos la lumină.

Beewen nu era convins că poseda agilitatea necesară pentru echilibristica impusă de un caz atât de complex. I se cerea, pur și simplu, să descopere un ucigaș fără a cerceta mobilul crimei. De asemenea, trebuia să creioneze portretele victimelor fără a trezi bănuieli în anturajul acestora.

Toate acestea cereau un rafinament care-i lipsea. Însă, într-un fel sau altul, avea să-și ducă sarcina la bun sfârșit. Nu avea nicio îndoială. Avea să-i servească lui Perninken numele ucigașului pe tavă, așa cum îi fusese adus regelui Irod capul Sfântului Ioan Botezătorul.

Căci această anchetă era doar o etapă preliminară. Singura care conta era urmarea acesteia, recompensa ce avea să-i fie dată: transferul la Wehrmacht sau la Waffen-SS. Războiul, sosirea pe front, Franța…

25.

Pe ușa biroului său era înscris numărul 56, iar Beewen nu înțelesese niciodată de ce. Parchet deschis la culoare, bibliorafturi lucioase, un birou din lemn masiv, cu spații de depozitare de ambele părți: avea tot confortul pe care și l-ar fi putut dori orice birocrat. Încăperea aceasta îi amintea, zi după zi, că marea majoritate a îndatoririlor sale de serviciu consta în a redacta rapoarte, iar asta nu era câtuși de puțin specialitatea sa. Cât despre

Dynamo, nici pomeneală să-i poată pasa aceste angarale: subalternul său era analfabet. Din fericire, mai avea în subordine și un tânăr secretar pe nume Alfred, cu un nivel intelectual ceva mai ridicat, iar acesta preluase munca de jos a mâzgălitului hârtiei.

Se pregătea să se așeze la birou când din încăperea alăturată se auziră bufnituri și hohote de râs. Ieși din birou și intră, fără să mai bată, pe ușa biroului alăturat, pe care-l împărțeau cei doi subalterni.

Dynamo făcea pe nebunul, mimând o întrecere, cu un coș de hârtii pe cap și cu mâinile întinse în față, de parcă ar fi fost orb.

— Ce naiba faci?

Dynamo își scoase de pe cap coșul de hârtii, fără grabă. Alfred, care se voia a fi cel serios din echipă, își râdea în pumni.

— Îi povesteam despre campionatele naționale ale trupelor de asalt. Îi arătam cum am alergat la o sută de metri cu masca de gaze pe figură, fără să pot vedea pista.

Era una dintre istoriile preferate ale lui Dynamo. Competițiile sportive din cadrul SA: curse de viteză cu masca pe figură, aruncarea grenadelor… Atunci când Hölm povestea despre aceste scălâmbăieli, ajungea mereu la concluzia că proba cea mai grea era cea care se desfășura seara: concursul de băut bere.

— Nu crezi că avem altceva mai bun de făcut? îi replică Beewen. Hai cu mine!

Abia închisese în urma sa ușa biroului, când i se adresă din nou lui Dynamo:

— Te-ai întors repede.

— Le-am lăsat altora treburile de rahat. Au venit cei de la Spitalul Carității. La ora asta, autopsia a început deja.

Dynamo nu era câtuși de puțin înzestrat pentru munca de birou. În schimb, era făcut pentru descinderi, încăierări și manifestații. Spărgea câteva mutre, apoi își umplea burta cu bere. Sau invers. La origine, Günter Hölm era un „steak”, un fost bolșevic trecut la adversar, adică la NSDAP. „Negru pe dinafară, roșu pe dinăuntru”. În realitate însă, Dynamo nu avea vreo opinie politică anume. Câtă vreme avea asigurată leafa, câteva încăierări pe cinste și puterea de a consuma toate felurile de blonde (beri și femei deopotrivă), era mulțumit.

— Nu era vorba să căutăm și niște martori?

— Am pus câțiva oameni să se ocupe de chestia asta, dar îți spun sincer, mă-ndoiesc că a văzut careva ceva, în colțul ăla pustiu al parcului. Știi ce mă pune pe mine pe gânduri? Ucigașul nostru trebuie c-a fost plin de sânge, din cap până-n picioare, după ce și-a făcut treaba. Cum naiba a ajuns acasă? Sau să se fi schimbat chiar acolo, la locul faptei?

Lui Beewen îi veni pe dată în minte râul, aflat de fiecare dată aproape. Prima crimă fusese comisă pe Insula Muzeelor. Cea de-a doua, în parcul Köllnischer, la doar un cvartal distanță de Spree. Iar acum, în Tiergarten, la doar câțiva metri de malul acestuia… Poate că prezența apei juca un rol anume în nebunia ucigașului, un rol simbolic sau cine știe… Ori poate că ucigașul fugise, de fiecare dată, înot…

În timp ce Beewen se așeza, Hölm îi trânti pe birou un dosar cu coperte cafenii, de felul celor prea bine cunoscute de către acesta. Cafeniul era culoarea informațiilor, a rapoartelor de urmărire, era stigmatul Gestapo-ului.

— Ce-i cu ăsta?

— Leni Lorenz, născută Klink. N-a fost câtuși de puțin ușă de biserică victima noastră, dacă mă-nțelegi ce vreau să zic…

Beewen deschise dosarul, fără să mai dea ascultare comentariilor lui Dynamo.

Ce-i drept, Leni se dăduse într-adevăr în stambă la viața ei. Născută în 1908 într-o familie modestă din Renania, își pierduse ambii părinți, răpuși de tuberculoză pe când ea avea doar zece ani. Petrecuse trei ani într-un orfelinat în apropiere de Köln, apoi fugise la Berlin. În 1922, își făcea veacul prin diverse cabarete. La doar paisprezece, făcea parte din distribuția unor spectacole de revistă. În anii care urmaseră fusese în repetate rânduri arestată pentru prostituție. Nimic neobișnuit pentru acele vremuri, când se spunea că „un kilogram de pâine te costă un milion de mărci, o fată te costă doar o țigară”.

Ceva mai surprinzătoare era căsătoria ei în 1929 cu Willy Becker. Iată un nume ce-i era cunoscut lui Beewen, aparținând unui personaj sinistru pe care avusese ocazia să-l întâlnească pe când făcea parte el însuși din *Unterwelt*. Becker era homosexual, o combinație de artist și escroc. Era poreclit Willy Poponarul, Willy Sodomitul sau Willy Crapul. Cum de se nimerise ca Leni Lorenz să devină doamna Becker?

Aveau să divorțeze în 1934. Un an mai târziu, Leni se căsătorea cu Hans

Lorenz, unul dintre cei mai bogați bancheri berlinezi. Beewen bănuia că divorțul dintre cele două „păsări de noapte” fusese decis tocmai pentru a-i deschide pârtie lui Lorenz, o partidă pe care una ca Leni nu avea cum să o întâlnească a doua oară în viață.

Absorbit de lectură, Franz își dădu seama că Hölm nu încetase să-i vorbească.

— Tu mă asculți sau vorbesc cu pereții?

— Scuză-mă. Ce spuneai?

— Ziceam că Willy Becker ar putea fi un suspect beton.

Clătinând din cap, Beewen îi spulberă pe dată ipoteza:

— Imposibil.

— De ce nu? Becker e un ticălos și…

— Nu e stilul lui. Nu și-ar murdări în veacul vecilor mâinile ucigând o femeie. E un tip cu principii. Și-apoi, de ce să fi făcut așa ceva?

— Din gelozie.

Beewen zâmbi.

— Nu cred că relația dintre Willy și Leni era de genul ăsta.

— Poate că ea a refuzat să-și mai răsfețe fostul pește.

Din nou, o eroare de judecată a lui Dynamo. Beewen nu le ținuse lumânarea, dar era convins că relația dintre Willy și Leni era de tipul exploatator-exploatat. Cei doi erau asociați. Chestie de nuanță.

— Hai să presupunem că Willy e făptașul, admise el. De ce a făcut-o cu atâta sălbăticie? Și de ce le-a ucis pe celelalte două?

Hölm se așezase pe scaunul aflat în fața biroului lui Beewen, rezervat de obicei inculpaților. Luase de pe masă o călimară și se juca cu ea, pasând-o dintr-o mână într-alta.

— Poate că nu le-a ucis el pe celelalte două, dar a imitat stilul acelor crime când i-a făcut felul lui Leni.

— Dar celelalte două crime n-au fost aduse la cunoștința publicului.

— Un tip ca Willy știe tot.

— Fie, cedă Beewen în cele din urmă. Am să-l interoghez deseară. Ține o cârciumă pentru pederaști în Nollendorfplatz.

— Și eu ce am de făcut?

— Tu te apuci să sapi discret după informații despre cele două Leni: *Frau* Becker și *Frau* Lorenz. Afli cu cine se întovărășea odinioară și cu cine era prietenă în ultima vreme.

— Asta înseamnă, mai mult ca sigur, o grămadă de lume. Ce-ar trebui să le spun?

— Contez pe instinctele tale înnăscute de psiholog. Le spui ce vrei, dar nu pomenești nimic despre crimă.

Beewen se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Unde pleci? îl întrebă Dynamo.

— Merg să-i dau lui Hans Lorenz vestea morții soției sale.

Hölm izbucni într-un hohot de râs cât se poate de sincer.

— Uneori mă întreb dacă știi pe ce lume trăiești. Tu chiar crezi că Lorenz n-a aflat încă? Îți garantez că, de îndată ce cadavrul a fost descoperit, el a fost cel dintâi care-a fost anunțat. Toate lucrurile astea se întâmplă pe deasupra capetelor noastre, Franz.

Beewen încuviință. În ciuda tuturor vicisitudinilor pe care le înfruntase, își păstrase naivitatea de băiat de la țară.

Poate că n-avea nimic nou să-i spună lui Lorenz. Însă Lorenz avea, cu siguranță, destule să-i spună lui…

26.

Reședința familiei Lorenz era situată pe platoul Teltow, în cartierul Grunewald. Mare parte a zonei era acoperită de o pădure falnică, o mare de verdeață din care se iveau ici-colo insule de acoperișuri.

Construită în vârful unei coline, vila domina un mic lac. Era una dintre acele construcții pe care Beewen le numea moderne, o categorie în care, în opinia lui, intra tot ce nu fusese construit în perioada wilhelmiană. Ofițerul SS nu-i putea înțelege în ruptul capului pe indivizii avuți care preferau buncărele în locul clădirilor frumoase, pline de decorațiuni. Din punctul său de vedere, un acoperiș de ardezie, stucaturile, cariatidele și alte ornamente dădeau un plus de căldură fațadelor și inspirau încredere.

Sună la poarta din fier forjat care dădea spre un adevărat parc. O menajeră veni să-i deschidă. Era rotunjoară și purta o rochie neagră și un șorț alb; exact genul său de femeie, dar acum nu-i stătea mintea la așa ceva. Menajera îl conduse spre conac, luând-o înainte pe aleea cu pietriș care traversa parcul, cu nenumăratele-i nuanțe de verde, de la cele mai întunecate la cele mai luminoase, de la cele calde la cele reci.

Pereți de beton brut, un acoperiș plat și pereți de sticlă ce păreau neterminați: din perspectiva lui Beewen, arhitectura casei era un exemplu perfect de *Entartete Kunst,* artă degenerată.

Decorațiunile interioare nu aveau însă nimic în comun cu modernismul fațadei. Aici domnea estetica teutonă pură impusă pe timpul lui Wilhelm al II-lea. Încăperile nu erau foarte mari și erau pline de bibelouri strălucitoare, iar pereții erau acoperiți de un tapet cu motive aurii și argintii. Da, interiorul era de-a dreptul *chic*.

Menajera îl conduse în prima încăpere pe dreapta, un salon sau, mai degrabă, o sufragerie, care se deschidea la rândul său spre un spațiu amplu luminat de o fereastră dublă foarte mare și mobilat cu fotolii îmbrăcate în piele roșie. Beewen făcu câțiva pași, privind în jur. Masa din lemn negru, imensă, părea umedă, într-atât de tare strălucea, în lumina ce răzbătea de afară.

În dreapta, deasupra unui șemineu de marmură se afla un orologiu aurit, al cărui tic-tac amintea de sunetul cristalin al unui trianglu. Pretutindeni erau răspândite figurine din porțelan de Saxa sau sticlă sculptată, sfeșnice atent lustruite și, la loc de cinste, o colecție de halbe cu blazoanele unor berării celebre.

Dacă mama sa ar fi avut bani, cu siguranță că și-ar fi decorat ferma exact așa. Lui Beewen îi venea destul de greu să facă legătura între acest stil „pitoresc” și un bancher precum Hans Lorenz, fără îndoială un om cultivat și rafinat.

Îl văzu de cealaltă parte a mesei, cu soarele-n spate. Părea una dintre figurinele expuse. Fața, hainele, postura, toate aminteau de un bibelou sculptat în argilă.

Purta lornion, mustață, o cămașă cu guler drept și o haină neagră cu revere rigide. Din locul unde se afla, Beewen nu-i putea vedea pantofii, dar ar fi putut să parieze că purta ghetre. Și-l imagină la biroul său, dând sfaturi privind investițiile și semnând dosare de creditare. Sugativa, registrele, stilourile și penițele, toate trebuiau să fie la locul lor… chiar dacă afacerile lui Lorenz erau ilegale.

Beewen se prezentă, fără să obțină însă vreo reacție. Bancherul rămăsese încremenit, cu ambele mâini așezate pe tăblia mesei. Într-un târziu, consimți să vorbească:

— Știu de ce ați venit. Luați loc.

Era și timpul. Din fericire, n-avea să fie nevoit să debiteze frazele de convenienţă într-o astfel de situaţie, pe care, de altfel, nici nu le prea cunoștea. Aveau să poată intra direct în miezul problemei.

Beewen își alese un loc de partea opusă a mesei și se așează. Avea impresia că îl despărțea de bancher suprafața unui întreg patinoar.

Stângaci, fără îndoială, începu prin a-l întreba pe Lorenz dacă știa că Leni să fi avut vreun dușman.

— Glumiți, presupun, replică tăios bancherul. Leni nu ducea o viață în care să fi avut ocazia să determine pe cineva să o deteste.

Beewen își drese glasul.

— Dar în trecut?

Lorenz râse scurt, un sunet asemănător cu cotcodăcitul unei găini.

— Nu m-am născut ieri. Sunt pe deplin conștient de unde provenea Leni. Gurile rele ar spune că am luat-o din șanț. Eu, în schimb, aș fi mai îngăduitor și aș afirma că starea ei anterioară mariajului nostru a avut drept cauze criza din 1923. Sau poate cea din 1929. N-am știut niciodată cu exactitate, ceea ce presupun că e un lucru de condamnat din punct de vedere profesional pentru un bancher.

— Știați că a mai fost căsătorită?

— Da, cu Willy Becker.

— Ținea legătura cu acesta?

— Cred că da. Rămăseseră prieteni.

Se pare că domnul Monoclu era un soț tolerant.

— V-a vorbit vreodată despre un bărbat provenit din acest mediu care i-ar fi inspirat teamă?

— V-am spus doar că se vedea cu Willy, nu și că ar fi frecventat în continuare mediul respectiv.

Lorenz se exprima sec și impersonal, cu elocvența unei case de marcat.

Beewen își permise să insiste asupra subiectului:

— Leni ar fi putut stârni invidia cuiva, atunci când s-a căsătorit cu dumneavoastră.

— Invidie pentru că-și găsise un soț bătrân ca mine? râse din nou bancherul. Nu văd nimic de invidiat aici.

— Mă referam la aspectele de ordin material.

— Mi-am dat seama. Dar Leni era atât de drăguță și de inteligentă, încât reușea să-i descumpănească pe toți cei care-ar fi putut să o invidieze. Cum

să mă exprim? Era dezarmantă…

În sfârșit, sub masca încremenită a bancherului, Beewen începu să discearnă semnele suferinței.

Să trecem la un atac frontal!

— Dar dumneavoastră? Aveți dușmani?

— Un bancher are întotdeauna dușmani.

… *Dar un bancher nazist trimite Gestapo*-ul *să-i strivească,* fu gata să completeze Beewen, dar se abținu. Nu era locul și momentul potrivit.

— În ce constă de fapt activitatea dumneavoastră?

— Ei, haideți, sunt convins că v-ați informat deja în această privință, zâmbi Lorenz.

— Sunteți proprietarul unei bănci private, nu-i așa?

— Exact.

— În această calitate, acordați împrumuturi în cadrul programului de arianizare?

— Am acordat dintotdeauna împrumuturi, ăsta e rolul nostru, al bancherilor. Situația prezentă fiind însă așa cum este, banca noastră se concentrează pe răscumpărarea unor societăți și patrimonii imobiliare.

— Altfel spus, speculați pe marginea confiscărilor și exproprierilor?

— Se poate spune și așa, într-adevăr.

— Și nu credeți că acest gen de activități v-ar putea aduce un număr considerabil de dușmani? Dintre cei spoliați de pildă, ajunși la disperare, care ar putea încerca să se răzbune…

Lorenz ridică din umeri; era prima mișcare perceptibilă pe care o făcea de la începutul întrevederii.

— Ca să spunem lucrurilor pe nume, dușmanii mei ar putea fi evreii ale căror bunuri le-am cumpărat pentru sume modice. La fel de sincer însă, mi-e greu să cred că în Berlinul zilei de azi, un evreu ar putea fi capabil să se apropie de cineva ca Leni Lorenz și, cu atât mai puțin, ar reuși să o ademenească într-o capcană.

Franz era pe deplin de acord. Ceea ce readucea în prim-plan același laitmotiv: ucigașul își cunoscuse bine victima. *Nu era nicidecum un evreu.*

— V-ați asumat și anumite… răspunderi politice, Herr Lorenz?

— În cadrul partidului adică? Nicidecum. Vă gândiți c-ar putea fi vorba de un atentat? Având în vedere starea în care a fost găsită soția mea, cred că această posibilitate poate fi exclusă.

— Ați văzut corpul soției dumneavoastră?

— Da, în Tiergarten.

Hans Lorenz ocupa un loc aparte în marea nebuloasă a ierarhiei naziste. El era cel care ținea baierele pungii. Mă rog, ale unei pungi. Hölm avusese dreptate. Lorenz fusese cel dintâi anunțat. Venise chiar să vadă cadavrul soției sale, înainte ca Beewen să fi fost chemat la fața locului. În cel de Al Treilea Reich, conta doar influența. Uniformele erau strict pentru paradă.

— În orice caz, cred că nu mai există prea mulți teroriști în Berlin, reluă bancherul. Cred că sunteți de acord cu mine.

Beewen recunoscu semnalul ascuns în subtextul cuvintelor folosite. Acest gen de frază nu admitea decât o singură replică.

— Muncim din greu în acest sens, rosti el, străduindu-se să nu pară ironic.

— De altfel, există sute de personalități mai importante decât mine în partid. Dacă scopul urmărit ar fi fost slăbirea Reich-ului, cu siguranță ar fi ales altă țintă. Sau, eventual, eu aș fi fost cel atacat.

Lasă baltă ipoteza asasinatului politic!

Preferă așadar să revină la chestiunile de bază:

— Știți cumva cum și-a petrecut soția dumneavoastră ziua de ieri?

— Cred că a luat masa la Bayernhof cu niște prietene.

Bayernhof era un restaurant cu ștaif în care Beewen nu călcase niciodată.

— Și apoi?

— Probabil a plecat la hotelul Adlon. Știți, bănuiesc, că Leni făcea parte dintr-un soi de club.

Beewen încuviință din cap.

— Crimele…, reluă el. Vreau să spun crima…

Ditamai gafa. Îi fusese interzis să vorbească despre celelalte crime chiar și soțului victimei.

— Știu tot.

Pe sub mustață, zâmbetul lui Lorenz se făcu din nou văzut.

— Himmler mi-a explicat personal, șopti el.

În definitiv, această scăpare nu avea cum să modifice natura interogatoriului.

— Leni v-a vorbit vreodată despre un Om de marmură?

— Un om de marmură? O statuie adică?

— Nu știu. Este o sintagmă folosită de una dintre celelalte victime.

— Nu. Niciodată. E una dintre pistele pe care o urmăriți?

Beewen evită să dea un răspuns. Oricum, terminase interogatoriul. Nu aflase nimic în afara faptului că doliul domnului bancher nu era deloc externalizat.

— Aș putea să văd dormitorul dumneavoastră?

— Vă referiți, presupun, la dormitorul lui Leni. Eu și soția mea dormeam în camere separate.

Franz își ascunse cu greu surpriza. Nu putea să conceapă ca un cuplu căsătorit de doar patru ani să-și dorească să își separe paturile. Cum era cu putință ca între un bărbat care aducea în mariaj bogăția și o femeie care aduce frumusețea, contractul matrimonial să nu se materializeze noapte de noapte? Cum era posibil ca un bărbat care părea că își iubește și își înțelege soția să nu dorească să împartă cu aceasta intimitatea supremă, cea a viselor și odihnei?

— Nu aveți de ce să fiți surprins, comentă Lorenz. În ziua de azi, toate cuplurile dorm separat. Chiar dacă această separare nu are loc efectiv, ea există în mintea celor doi parteneri. În definitiv, somnul e o activitate mai personală decât oricare alta. Un bun inalienabil.

Își scoase lornionul. Ochii părură a i se micșora și la fel întregul chip. Lipsită de accesorii, fața-i exprima, în sfârșit, durerea.

— Începând cu o anumită vârstă, urmă el, un mariaj are la bază un acord tacit. Fiecare parte înțelege ce anume îi poate oferi partenerul și poate să decidă dacă asocierea în cauză are sau nu un sens. Eu îi ofeream lui Leni bogăția, protecția și o viață confortabilă. Ea îmi dăruia frumusețea, tinerețea și voia bună. Leni era o persoană foarte plină de viață, foarte hazlie…

Renunțând la orice scrupule, Beewen îndrăzni să întrebe:

— Ați iubit-o?

— *Hauptsturmführer,* ați luat-o razna. Germania nazistă nu mai are absolut nicio legătură cu iubirea. Sunteți de la Gestapo, nu?

— Exact.

— În acest caz, știți mai bine decât oricine altcineva că Germania nu mai este o țară în înțelesul obișnuit al cuvântului. E o mașină de război, un mecanism tensionat până la refuz, care va merge înainte fără ezitare, până la pierzanie. De altfel, e de-ajuns de bizar, ca să zic așa, că niște minți…

tulburate, precum cele ale lui Hitler și Göring, au fost capabile să pună în mișcare un mecanism atât de complex și de eficace.

Beewen nu se așteptase la un astfel de discurs. Trimisese oameni în lagăre pentru mult mai puțin de-atât. Iată că, în cele din urmă, domnul Lornion se dovedea a fi o ființă stranie: funcționar în exterior, filosof în interior.

Începea să înțeleagă motivele ce o determinaseră pe Leni să se căsătorească cu bancherul. Acesta realiza sinteza perfectă: era bogat ca un nazist și inteligent ca un prizonier politic. O pasăre rară, într-adevăr.

— Camera lui Leni e la etaj, chiar în dreapta scărilor.

Franz se ridică cu băgare de seamă, atent să nu se facă de râs din pricina unui scârțâit al curelelor de piele ale uniformei. Un lucru deloc ușor de dus la îndeplinire.

Se îndrepta spre ușă când Lorenz îl interpelă din nou:

— *Hauptsturmführer*…

Beewen se întoarse. Bărbatul își pusese la loc lornionul, dar lentilele îi erau acum aburite.

— Vă implor, găsiți-l. Găsiți-l pe acest ticălos și aplicați-i celebrele dumneavoastră metode.

27.

Intrând în camera ce îi aparținuse lui Leni Lorenz, Beewen înțelese că felul în care era decorată întreaga locuință i se datora. Figurinele sculptate în sticlă, halbele de bere, șervetele fuseseră alese de ea. Bătrânul bancher își construise cu mult timp în urmă această casă potrivit unei concepții arhitecturale plină de idei moderne, pentru a ceda apoi în fața adorabilei Leni, lăsând-o să-i spulbere visele estetice cu bibelourile sale ieftine și colecțiile ce aminteau de vitrina unui magazin de suveniruri.

Camera semăna cu o bomboniera plină cu pastiluțe mov deschis. Tânăra desfrânată, care cunoscuse fără îndoială tot ce-i putea oferi viața, rămăsese în adâncul sufletului o inocentă cu inima aidoma unei pernițe de catifea roz.

Lustra de cristal, patul cu baldachin cu draperii brodate, tapetul cu dungi liliachii, lămpile cu abajur fuchsia… toate acestea alcătuiau un soi de decor de basm imaginat de-o secretară. De parcă n-ar fi fost de-ajuns, aerul din

încăpere era impregnat cu un miros puternic de parfum dulceag, de caprifoi.

Văzând această cameră care ducea kitsch-ul la o scară greu de egalat, Franz Beewen simți un nod în gât. Era imposibil să nu asocieze imaginea acestui cuib al dragostei cu cele văzute în Tiergarten, cu femeia năclăită de sânge coagulat, cu pântecele sfâșiat obscen…

Simți un soi de jenă, o anumită pudoare, la gândul că urma să răscolească această încăpere. Cu toate acestea, își puse mănușile de piele și porni la treabă.

Începu printr-un tur complet de orizont. Pe pereți, Leni atârnase o serie de afișe înrămate: tot soiul de spectacole de revistă în care probabil avusese și ea vreun rolișor. Pe o comodă erau așezate mai multe fotografii. Leni într-o rochie de vară. Leni cu o pălărie de pai pe cap, așezată într-o barcă. Leni în ținută de schi, râzând în hohote, fără îndoială în Pădurea Neagră sau poate la Garmisch-Partenkirchen…

După toate aparențele, Leni fusese îndrăgostită de propria imagine, iar Franz se văzu nevoit să recunoască că avusese de ce. Era greu de spus care anume fusese punctul forte al frumuseții ei, dar, cu siguranță, privirea, linia sprâncenelor, lumina irișilor și genele lungi ar fi trebuit să se afle în capul listei. Recunoscu chipul murdar din Tiergarten; chiar și moartă, Leni rămăsese la fel de frumoasă.

Deschise sertarele comodei. Era plin de lenjerie de mătase acolo, de dantelării vaporoase, de tot soiul de desuuri cărora lui Franz îi venea greu să le distingă fața de spate, susul de jos. Își vârî totuși mâna în mulțimea de lenjerii, având senzația că își băgase mâna într-un acvariu plin de crăpceni roz și argintii, plin de viață și greu de prins.

Nu găsi nimic.

Nici în dulap nu află nimic, deși îi cercetă fiecare colțișor și ridică fiecare obiect, fără să rateze vreun unghi mort. Intră apoi în baie. Pereți placați cu marmură, obiectele sanitare și cada din porțelan, pardoseala acoperită cu mozaic… Ansamblul acesta se încadra într-un anume curent faimos, Art Déco sau Art Nouveau, nu prea putea să le deosebească.

Pe el îl interesau însă acele locuri unde s-ar fi putut ascunde ceva. I-ar fi plăcut să sondeze pardoseala, să-și vâre degetele în spatele sobiței. Avea o atitudine de instalator, nu de arhitect. Muncitor, nu designer. Și totuși, nici aici nu găsi nimic.

Reveni în cameră și se privi în oglinda măsuței de toaletă. Era roșu la

față și năclăit de sudoare. Nu-și scosese vestonul și crăpa de cald în această încăpere parfumată. O brută într-o lume dulce, a sensibilității…

Abia acum remarcă micul șemineu de lângă fereastră, parțial ascuns dincolo de draperie. Se apropie. Vatra era acoperită, cum se practica peste tot pe timpul verii, cu o placă de fontă. Îngenunche și încercă să o dea la o parte.

Placa nu opuse deloc rezistență, semn că acesta era un gest practicat frecvent. Simți un damf puternic de cenușă rece. Sub grilajul pentru butuci, în tava pentru cenușă, observă o pată mică de culoare care contrasta cu cenușiul reziduurilor calcinate. Se gândi inițial că Leni încercase să distrugă un obiect prin ardere, dar acesta nu se carbonizase pe de-a-ntregul.

Se înșela. Era o cutie de bomboane produse de casa Erich Hamann, o cofetărie faimoasă de pe KurfürstenStraße. Beewen scoase cu băgare de seamă cutia de tablă, suflă ca să îndepărteze cenușa și, cu și mai mare atenție, o deschise.

Înăuntru se afla un teanc de scrisori și fotografii.

Pozele o înfățișau pe Leni în toată splendoarea: fie în ținuta de gală, cu pene în păr și ciorapi care urcau până la jumătatea coapselor, sau goală de-a binelea, albă, oferindu-se privirii pe patul ei de prințesă. Beewen avu astfel ocazia să constate că silueta îi era pe măsura chipului: perfectă, scandaloasă, ca o sfidare pentru simplii muritori.

Răsfoi scrisorile și constată surprins că nu era vorba de epistole de amor. Toate erau semnate de Willy Becker, iar tonul folosit de acesta indica mai degrabă o prietenie sinceră.

Leni, actrița de cabaret, și Willy cel desfrânat nu formaseră niciodată un cuplu în adevăratul sens al cuvântului. În schimb, complicitatea dintre ei putea fi decelată din fiecare rând al scrisorilor. Acestea conțineau și coloane cu cifre, ce aminteau de socotelile unui spițer. Avea să le parcurgă cu atenție mai târziu, cu mintea odihnită, căci era imposibil să deducă, lecturându-le în diagonală, cine și cui datora bani și în ce sens circulaseră mărcile despre care se pomenea aici.

Franz își vârî în buzunar scrisorile și, după o scurtă ezitare, hotărî să ia cu sine și fotografiile. Înainte de le pune în buzunar, le mai trecu în revistă încă o dată și, de astă dată, descoperi un clișeu care-i scăpase prima oară.

Ia te uită, ia te uită…

Leni era tot în costumul Evei, dar de astă dată nu era singură. Amantul

ei, gol și el, era întins lângă ea. Folosiseră probabil un dispozitiv de întârziere a declanșării aparatului. El purta pe nas lornionul soțului ei, iar ea, râzând cu gura până la urechi, avea pe cap o pălărie melon.

Lui Beewen nu-i fu greu să-l recunoască pe Simon Kraus și identifică și locul unde fusese făcută fotografia: camera mov în care se afla chiar acum.

Cei doi nemernici și-o trăgeau așadar după-amiezile chiar în reședința familiei Lorenz, în vreme ce bancherul, naiv ca toți încornoraților, trudea probabil la birou pentru a-i asigura doamnei tot ceea ce-și dorea.

Simți un gust de fiere urcându-i în gât. Începea să-l deteste tot mai mult pe acel pitic care se dădea drept mare seducător, însă era doar un depravat de cea mai joasă speță, care nu respecta pe nimeni și nimic. Poate că era o minte strălucită, așa cum susținea Minna, dar din punct de vedere uman era un degenerat corupt și lipsit de orice valoare.

În același timp, Beewen simți un fior de satisfacție. Micul ticălos începea să se potrivească tot mai bine în ansamblul poveștii.

— Noi doi, ticălosule, va trebui să mai discutăm, cât de curând, murmură Beewen.

28.

Momentul autopsiei era momentul adevărului, în toată cruzimea sa. Acum nu mai existau veșminte, sângele fusese îndepărtat, la fel și frunzele moarte, astfel încât nimic nu mai putea ascunde insuportabilele mutilări și încremenirea rănilor deschise. Totul la vedere, fără nuanțe; doar alb și negru, brutalitatea rece, de abator, a realității.

În amfiteatru, Leni își pierduse caracteristicile umane. Era lipsită de orice urmă de intimitate sau mister, un bloc organic, desprins parcă dintr-o carieră de unde s-ar fi extras carne înghețată, cu o formă exactă, minerală.

Franz nu se pricepea la autopsii. În general, de câte ori ajungea la Spitalul Carității, scopul era altul: să acopere vreo crimă comisă de unul dintre oamenii săi. Nu înțelegea jargonul medicilor și nici nu intenționa să îl învețe vreodată.

Era pentru prima oară când ajungea în această sală ovală, unde jumătate din spațiu era ocupat de gradene etajate, amplasate față în față cu pereții de sticlă ce dădeau spre grădina spitalului, care era mai degrabă un crâng des,

cu arbori apropiați, ce ascundeau întreg orizontul. Fără îndoială, acesta era unul dintre amfiteatrele în care studenții audiau cursuri remarcabile. Ce naiba căuta aici cadavrul lui Leni? Avea să fie oare obiectul unei lecții speciale? Acest cadavru era un secret de stat. În mod oficial, în regimul autoritar al celui de Al Treilea Reich, el nici măcar nu exista.

Prima plagă care-i sărise în ochi era cea care îi secționa gâtul, de la o ureche la alta. Rana fusese clătită cu apă și curățată atent și avea acum un aspect zimțat, asemeni rânjetului sperietoarelor de ciori pe care le meșterea tatăl său pe când era copil.

Pe locul secund era rana cea mai de jos, largă de cel puțin treizeci de centimetri, între cele două șolduri. Pielea pântecelui atârna flască, dând senzația clară că dedesubt nu se mai afla mare lucru.

În sfârșit, pe torace și brațe puteau fi numărate vreo douăzeci de alte răni. Beewen nu le remarcase sub rochia moartei, căci, fiind făcute după deces, nu mai sângeraseră. Acum, pe trupul gol, păreau tot atâtea lipitori grase și negre. De sub bărbie și până la abdomen, trupul sărmanei Leni era împestrițat precum blana unui linx.

Beewen se simțea depășit de ceea ce-i era dat să vadă. Crimele, torturile, mutilările îi erau familiare, dar el era un uciga de stradă, un ticălos de utilitate publică. Într-un fel sau altul, reușea întotdeauna să găsească o justificare pentru crimele sale.

— Impresionant, nu-i așa?

Walther König părea încântat de cadavrul său, precum un sculptor de cea mai recentă operă. Acesta, un individ deșirat îmbrăcat în halat alb, era conducătorul noului *Institut für Rechtsmedizin* de la Spitalul Carității, legistul-șef. Cel puțin așa îl desemna, cu litere negre în relief, cartea sa de vizită.

În realitate, meseria sa era cu totul alta.

Chiar și după moarte, un om poate spune multe. Walther König avea misiunea de a-i reduce pe morți la tăcere. Fiind plătit aproape în integralitate de Gestapo, avea sarcina de a-și scrie rapoartele după cum îi dictau ofițerii poliției secrete.

În schimbul câtorva sute de mărci, medicul dădea uitării jurământul lui Hipocrat și transforma un bărbat în halat de casă doborât cu două gloanțe în ceafă într-un suspect împușcat în cursul unei tentative de evadare. Tot așa, un biet prizonier torturat, purtând pe trup urmele de arsură provocate de un

fier încins se preschimba, sub pana sa, în victima unui înec accidental.

La Spitalul Carității, adevăratul serviciu de urgență era cel care elibera permisele de înhumare. De îndată ce rapoartele lui König erau semnate, capacul sicriului era bătut în cuie. Dacă era preferată incinerarea, cu atât mai bine.

Cel ce îndeplinea funcția de falsificator-șef, Walther König, era un bărbat politicos și simpatic. Veșnic gata să facă o glumă, cu adevărat interesat de sănătatea interlocutorului și de familia acestuia, König părea exact contrariul unui prestator al sinistrei îndeletniciri de îmbălsămător administrativ.

Își începu expunerea cu elanul rezervat debutului unui curs magistral, ridicându-și căpșorul mic, ca de găină, cocoțat la capătul unui gât lung și aparent flexibil:

— Cauza morții a fost plaga tăiată de la nivelul gâtului. Asasinul și-a atacat victima de la spate, a apucat-o de păr și i-a tras capul în spate. De menționat, era mai înalt decât aceasta. Apoi a secționat regiunea laringală și traheea de parcă ar fi tăiat beregata unui animal.

König se apropie de cadavru.

— În ce privește regiunea pelviană, ucigașul a început prin a decupa o arie largă de piele, apoi și-a cufundat mâinile în această cavitate…

Ridică cu două degete înmănușate pielea de pe abdomen. Beewen își feri privirea, dar apucă să întrevadă mușchii vineții, fibre înnegrite și oase palide. Chiar și un neofit putea să înțeleagă că ucigașul golise efectiv rana, în sens propriu.

— A prelevat întreg aparatul genital, dar și ficatul, parte din intestine și stomacul…

— Crezi că e de meserie? Adică: avem de-a face cu un medic?

— Sau un măcelar. Sau un vânător. Cert este că individul cunoaște anatomia mamiferelor. Felul în care a efectuat inciziile…

— De ce crezi că face toate astea?

Întrebarea îi scăpase lui Beewen, fără să vrea.

— N-am idee, răspunse sec König, apoi își îndreptă degetul însângerat spre Beewen. Asta e treaba ta. La urma urmei, se poate spune că voi, la Gestapo, sunteți oarecum specialiști în psihologie…

Beewen alese să ignore sarcasmul din glasul doctorului.

— Ce îmi poți spune despre arma crimei?

Medicul începu să se plimbe în jurul cadavrului, ca o santinelă făcându-și rondul.

— A fost o lamă fină, cu lungimea de treizeci de centimetri și lățimea de nouă. Asasinul nostru e dreptaci.

— Folosește aceeași armă de fiecare dată?

— N-am nicio îndoială în această privință.

— Ai cumva idee ce fel de pumnal e?

— Am mai mult decât o idee. Îmi dai voie?

Întinzându-și mâna pe deasupra cadavrului, apucă mânerul pumnalului cu lănțișor pe care Beewen îl purta la centură, fără ca acesta să apuce să-l împiedice.

Imediat după aceea, cu un gest detestabil, legistul înfipse lama într-una dintre rănile de pe piept. Lama se cufundă atât de perfect în orificiul plăgii, încât în mintea lui Beewen se ivi imaginea unei murene ce se retrăgea în vizuina ei de stâncă.

— Ce…?

König retrase lama și i-o înapoie lui Beewen, cu mânerul înainte. Nazistul se repezi la o chiuvetă pentru a o limpezi. Transpirase instantaneu, așa că își aruncă niște apă pe față.

— Lama pumnalului tău corespunde perfect cu adâncimea și forma plăgii, reluă König atunci când Beewen reveni lângă el. Și ar mai fi un detaliu și mai interesant. Uite-aici…

Aplecat deasupra cadavrului, legistul îi făcu semn să se apropie.

— Se poate observa că, de-o parte și de cealaltă a fiecărei răni, există două semne verticale, perpendiculare pe tăietură.

Oricine ținuse vreodată în mână un pumnal SS și-l privise cu atenție, remarcase că în partea inferioară a gărzii mânerului, de ambele părți ale lamei, existau niște fante minuscule, două pe dreapta, două pe stânga. De altfel, Beewen nu reușise să înțeleagă care le era rostul.

Învingându-și repulsia, se aplecă la rândul său asupra cadavrului. Era indiscutabil: fiecare dintre rănile de pe corpul lui Leni era încadrată de acele mici semne.

Un pumnal SS drept armă a crimei? Asta era o descoperire de importanță majoră. Beewen își amintea perfect ritualul de inițiere în cursul căruia îi fusese încredințat pumnalul. La lumina torțelor, fusese obligat să jure: „Îți jur ție, Adolf Hitler, *Führer* și cancelar al Reich-ului, credință și vitejie.

Promit solemn, ție și celor pe care ai să-i desemnezi drept superiori ai mei, c-am să vă ascult și-am să vă urmez până la moarte. Așa să-mi ajute Dumnezeu!”

— Atunci când am efectuat autopsia primului cadavru n-am fost chiar sigur. Și, să-ți spun drept, nici nu prea voiam să am dreptate… Însă, atunci când au adus-o aici pe Margarete Pohl, am făcut un test practic. Și mi-a fost limpede că nu mă înșelasem. Lățimea și lungimea lamei, cele patru urme din jurul rănii, toate demonstrează că ucigașul folosește un pumnal SS.

Ideea ca pumnalul unui ofițer SS să fi fost furat sau rătăcit de acesta era de-a dreptul de neconceput. Mai mult decât o armă, pumnalul era un obiect sacru. „Acesta este trupul meu, acesta e sângele meu”.

— I-am împărtășit concluziile mele lui Wiener.

— După prima autopsie?

— Nu. După moartea Margaretei Pohl.

— Dar n-am citit nimic de felul acesta în rapoartele tale.

König izbucni în râs.

— Nu fi tâmpit, Beewen. Ăsta nu e genul de informație pe care să o lași la îndemâna oricui, cu atât mai puțin în scris. De altfel, l-am sfătuit și pe Wiener să fie atent. Dacă mă-ntrebi pe mine, ți-aș spune că nu mi-a ascultat sfatul, având în vedere că a dispărut peste noapte.

— Ai fotografiat rănile?

— Nu încă.

— Fă-o imediat și trimite-mi niște cópii în plic sigilat. Când sunt gata, îl anunți pe Dynamo.

În ciuda frigului din încăpere, Beewen se scălda în sudoare. Un asasin din SS? Dumnezeule mare, era genul de caz care fie avea să-i aducă o promovare, fie să-l îngroape. Totul depindea de felul în care urma să gestioneze această informație.

— Aștept raportul tău cât mai curând cu putință. Și să nu scoți o vorbă, nimănui.

— În ceea ce privește pumnalul?

— În ceea ce privește cazul acesta, în ansamblu. Nimeni nu trebuie să afle că Leni Lorenz a fost asasinată.

— Mi s-a cerut același lucru și în cele două cazuri precedente.

Beewen își scoase mănușa, scotoci prin buzunar și scoase un pumn de mărci, pe care le îndesă în buzunarul de la piept al halatului lui König.

— Ei bine, continuă să-ți ții gura și-ai să rămâi în viață.

29.

Traversând parcul spitalului, trase în piept aroma teilor și a castanilor ce mărgineau curtea centrală.

Un asasin SS-ist.

Nu-și putea scoate din minte această asociere de cuvinte. Avertismentul pe care i-l transmisese lui König era la fel de valabil și pentru sine. Trebuia să țină sub tăcere această informație până când avea să fie capabil să îi controleze consecințele.

Alese o bancă, privi în jur și se așeză. Era singur în întreg parcul. Adulmecă încă o dată aromele grele ce-l împresurau și contemplă clădirile Spitalului Carității. Cu zidurile din cărămidă roșie, cu creneluri și turnuri, ansamblul părea o fortăreață în stil flamand. Din câte își amintea, spitalul fusese construit în secolul optsprezece, la vreme de ciumă…

O frază rostită de Perninken îi reveni în minte: „În momentul în care îl vei identifica cu certitudine pe ucigaș, am pretenția să îmi raportezi totul cât mai detaliat cu putință… Fii atent: vreau să o faci înainte de a-l aresta”.

Obergruppenführer-ul știa așadar că ucigașul făcea parte din SS. El era cel care făcuse să dispară raportul lui König despre Margarete Pohl. Și tot el îl eliminase din ecuație pe Max Wiener. Nu știa cu exactitate cine era ucigașul, dar informația privind apartenența lui era, în sine, tabu. Acesta era motivul pentru care cazul fusese încredințat spre rezolvare Gestapo-ului: se cerea discreție și se știa că poliția secretă era capabilă să o ofere. În plus, aveau și experiență în a prezenta cât mai favorabil orice situație, *post mortem*.

Cel care avea să dea în vileag identitatea asasinului putea să aibă certitudinea că avea să fie executat. Era singura metodă de păstrare a unui secret pe care o cunoștea Ordinul Negru.

Beewen avea să fie însă mai șiret. În primul rând, cunoștea sistemul. În al doilea rând, trecuseră mai bine de cincisprezece ani de când lua el însuși parte la mârșăviile comise de către SS sau de trupele de asalt. Avea să știe cum să manipuleze această informație cu grad înalt de toxicitate.

Să recapitulăm…

Asasinul, fără îndoială posesor al unui rang înalt, își alesese victimele în timpul unui dineu, al unei gale sau poate chiar la o reuniune a clubului de la Adlon, apoi le eliminase, rând pe rând. Folosindu-se de poziția și de gradul său, reușise să le câștige încrederea și le atrăsese în capcană…

Era mult prea devreme pentru a face speculații privind mobilul crimelor. De altfel, Beewen nu avea destulă imaginație pentru a face asta. Avea însă, de acum, un prim indiciu concret: cunoștea arma crimei. Sau, mă rog, modelul acesteia.

Cu ajutorul acestui indiciu, avea să poată să îi descopere proprietarul…

Iar această revelație nu reprezenta, în cele din urmă, o problemă, ci soluția cazului. Atunci când văzuse lama pumnalului penetrând în rana întunecată, înțelesese de îndată că imaginea aceea îi rezuma propria situație: găsise un indiciu care i se potrivea ca o mănușă, o dovadă de vinovăție care avea să slujească punerii în aplicare a planului său.

Mai întâi avea să îl identifice pe cel vinovat, dar avea să păstreze secretul doar pentru sine. Nu avea să raporteze nimic, nu avea să aresteze pe nimeni. Apoi, cu maximă prudență, urma să-i șoptească la ureche lui Perninken numele ucigașului, sugerând în plus o strategie pentru o încheiere cât mai discretă a acestei afaceri.

Cu siguranță, nimeni nu-și dorea o arestare sub acuzația de crimă a unui ofițer SS. Nimeni nu voia să vadă numele unui ofițer târât în noroi pentru un asemenea motiv. Toți membrii SS, fără excepție, erau niște asasini, dar felul în care își comiteau crimele își avea importanța sa. Nu se făcea să tai beregata unor femei într-un parc, mai ales a soțiilor unor naziști de frunte.

Ce mai rămânea de făcut? O eliminare discretă… Beewen ar fi putut să își asume această sarcină și știa deja în ce fel ar fi putut să o ducă la bun sfârșit. Avea să-i propună lui Perninken să se ocupe el însuși de ucigaș, închizând, de unul singur, dosarul acestor crime.

Își închise ochii și se întinse pe bancă. Cu puțin noroc, avea să scape cu viață din acest coșmar.

30.

Așezată în roaba ei, Minna von Hassel vedea viața în roz. Aceasta era

nuanța amurgului pe terenurile sterpe din jurul azilului Brangbo. Își împinsese „fotoliul” improvizat în afara incintei. Tot nuanțe rozalii avea și coniacul din care, de-o oră încoace, sorbea din când în când.

Era puțin răcoare, iar Minna se înfășurase într-o pătură în carouri. Era ceasul fermecat, momentul ei de liniște din fiecare zi. Pacienții cinaseră și urmau să meargă la culcare. Nebunia se pregătea să ia o pauză. Și, la urma urmei, ziua aceasta nu fusese deloc oribilă…

În orice caz, fusese mai bine decât era de obicei.

Își răcise gura de pomană liniștindu-i pe aparținătorii veniți în vizită, care-și exprimaseră îngrijorările legitime: venea războiul, avea să plouă cu bombe, ce urma să se întâmple cu cei internați aici? Hans Neumann era în convalescență, recuperându-se după nenumăratele pișcături de țânțari, iar malaria incuba, nevăzută, în organismul lui. În Șerpărie domnise în bună măsură calmul. Cât despre tatăl lui Beewen, acesta ținuse morțiș să o vadă pentru a-i explica, încă o dată, povestea cu gazele din rețeaua de țevi. Pe scurt, o zi în care domnise rutina.

Era mulțumită și deoarece, ca prin minune, primise un nou stoc de morfină. Iar câțiva fermieri din partea locului se oferiseră să-i vândă produsele lor. Poate că, până la urmă, avea să transforme azilul de la Brangbo într-o instituție care funcționa normal…

Iar acum era aici și-i era bine, adulmecând aroma pământului și-a ierbii cosite, cu fața spre ogoarele de pe care fusese adunată de curând recolta, umplându-și privirea cu întinderile de pământ negru, semănat ici-colo cu câte-o grămăjoară de paie… Desigur, la ferestrele mansardei sau la poartă, dincolo de grilajul de fier forjat, se aflau câțiva pacienți care o priveau țintă și, din vreme în vreme, îi mai strigau măscări sau fraze numai de ei înțelese. Era însă obișnuită, scena asta făcea parte din existența ei cotidiană. Erau pacienții ei, copiii ei, reperele vieții ei.

Deodată, un detaliu spulberă perfecțiunea clipei: un nor de praf se înălța la orizont. Dacă s-ar fi aflat în Vestul Sălbatic, ar fi fost un semn că se apropia diligența, sau poate o hoardă de indieni Cheyenne însetați de sânge. Minna era însă pregătită chiar și pentru o astfel de eventualitate: purta aceeași haină de cowboy.

Coloana de fum sau praf se apropia, limpezindu-și detaliile. Minna se ridică și ascunse sticla de coniac sub pătura mototolită, în roabă. Își duse mâna deasupra ochilor, așteptând curioasă să vadă ce anume stârnea acel

nor.

Mai întâi, deslușI cu surprindere o motocicletă militară, cu ataș, model BMW R12, care nu mai era tocmai la prima tinerețe. Inițial, fu cuprinsă de panică: erau agenții SS, veneau să o aresteze. Privind însă mai cu atenție, remarcă faptul că nici motociclistul și nici pasagerul din ataș nu purtau căști de armată. În sfârșit, vehiculul ajunse la doar câteva zeci de metri, învăluit în fum, praf și în larma îngrozitoare a motorului.

Motociclistul opri motorul, iar pasagerul se ridică destul de greu din ataș. Era un bărbat scund și îndesat, înalt de cel mult un metru șaizeci și cinci. Își scoase ochelarii de motociclist și casca de piele. La fel ca motociclistul, purta o manta neagră, lungă, iar veșmintele astea nu erau de bun augur, căci aceasta era una dintre costumațiile predilecte ale gestapoviștilor.

În timp ce praful începea să se așeze, bărbatul își scoase mantaua și o împături, așezând-o în ataș. Purta un veston militar cu nasturi descheiați, care-i scotea în evidență burta, pantaloni de echitație și cizme albite de praf. Își așeză cu băgare de seamă ochelarii pe nas și se îndreptă spre Minna.

Înainta ca un tăuraș, cu picioarele crăcănate, cu umerii lăsați și capul plecat, de parcă ar fi tras la jug. Minna îi estimă vârsta în jurul a cincizeci de ani. Avea o burtă mai mult decât respectabilă, era roșcat și afișa o mină veselă de netulburat.

Din pricina ochelarilor rotunzi, ca două bile de sticlă, părea un personaj dintr-o carte pentru copii. Era roșu la față și zâmbea larg. Avea o mutră lătăreață, încadrată de favoriți stufoși și un nas borcănat având în vârf o aluniță vineție.

O salută de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea, cu un rânjet ce se-ntindea de la o ureche la alta.

— *Fräulein* von Hassel!

Ea înaintă, cu pași nesiguri. Se pare că abuzase serios de coniac.

— Eu sunt.

El îi strânse mâna îndelung, cu căldură, gest mai degrabă uimitor din partea unui militar, chiar unul mai neglijent cu înfățișarea sa. Moda vremii era salutul cu brațul întins într-o mișcare bruscă.

— Sunt profesorul Ernst Mengerhäusen.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Își simțea mâna moale cuprinsă aproape complet în laba uriașă a celuilalt, care se afla acum la doar câțiva centimetri de ea. Dincolo de lentilele ochelarilor, ochii lui negri păreau minusculi, precum sâmburii de pepene.

— Conduc Comisia de igienă și etică a spitalelor Reich-ului.

— Îmi pare rău, n-am mai auzit până acum de această comisie.

Bărbatul făcu un pas în spate și-și duse mâna streașină la ochi, așa cum făcuse și Minna ceva mai devreme, și scrută atent adunătura de ruine pe care ea se încăpățâna să o numească „institut”.

— Am primit sarcina de a verifica condițiile sanitare ale spitalelor din landul Brandenburg.

— Sunteți… alienist?

— Nicidecum, râse el. Sunt ginecolog-obstetrician.

— Nu văd care ar putea fi legătura cu…

— E simplu. Am început prin a verifica secțiile de obstetrică din spitalele publice și maternitățile private, iar acum, autoritățile Reich-ului ne-au încredințat misiunea de a inspecta și alte instituții.

Minnei îi trecuse de tot amețeala. Dintotdeauna se temuse de o astfel de vizită. N-aveau cum să o lase să facă tot ce voia, singură de capul ei în colțișorul acela. Era convinsă: aveau să închidă azilul Brangbo.

Din reflex, aruncă o privire spre motociclist, care fuma, rezemat de motocicleta lui. Era mare cât un dulap, avea statura unui bodyguard, dar figura unui intelectual, cu ochelari și bretonul pieptănat atent pe-o parte. Cuplul acesta de vizitatori era într-adevăr bizar.

— N-ați vrea… să intrăm?

— Mulțumesc, nu e cazul. Rapoartele pe care le-am primit sunt îndeajuns de elocvente.

— Rapoarte?

— Plângeri din partea rudelor pacienților, în principal.

Minna își stăpâni cu greu o înjurătură: tocmai ea, care muncea din greu, de dimineața până seara, pentru a oferi un trai de zi cu zi decent pacienților ei, care stătea de vorbă ore în șir cu familiile înlăcrimate, avea parte, drept mulțumire, de denunțuri, de parcă ar fi fost o contrabandistă cu țigări.

Mengerhäusen continua să zâmbească. Coama roșcată și favoriții ampli îi fremătau în jurul chipului precum gulerul de spumă al unei halbe de bere.

— Nu vă întristați, vă rog, rosti el, pe-un ton plin de amabilitate.

Aparținătorii sunt veșnic nemulțumiți și nu văd decât jumătatea goală a paharului.

În cazul de față însă, paharul se spărsese demult, iar individul ăsta venise să o anunțe că nu mai avea la dispoziție decât câteva zile pentru a mătura cioburile.

— V-am adus niște fotografii, adăugă el, luându-și de sub braț o servietă prăfuită.

Mai întâi o scuturătură de praf, apoi suflă deasupra ei. Pe măsură ce culoarea pielii ieșea la iveală, Minna fu izbită de asemănarea nuanței acesteia cu cea a părului individului. *Am de-a face cu un omuleț de piele.*

Bărbatul își vârî mâna în servietă și scoase un teanc de fotografii. Toate înfățișau o clădire impozantă, cu o arhitectură de inspirație barocă, înălțată undeva pe o câmpie.

— Castelul Grafeneck! anunță el. E în apropiere de Gomadingen, în Șvabia Superioară.

— Și ce-i cu asta? replică ea, sec.

— Providența m-a trimis aici, Minna. Îmi dați voie să vă spun pe nume, nu-i așa? Inițial, castelul era un azil pentru handicapați, dar a fost integral renovat și e gata să primească noi pacienți.

— Ce fel de pacienți?

Mengerhäusen făcu un semn din cap spre clădirea pe jumătate ruinată, la ale cărei lucarne bolnavii se înghesuiau între gratii, precum niște gargui, încercând să vadă ce se petrecea în curte.

— Bolnavi mintal!

Minna nu-i răspunse. Simțea că-i plesnește capul, iar angoasa i se răspândea în trup, impregnându-i fiecare celulă. Omulețul acesta era un mesager al morții.

— Până la urmă, cred că am să vă accept invitația.

— Care invitație?

— Să mergem înăuntru.

Cu un gest hotărât, luă fotografiile din mâinile Minnei și porni înspre clădirea azilului. Minna o luă pe urmele lui. Spera, în adâncul sufletului, că majoritatea pacienților erau deja în paturile lor și că grădina n-avea să arate așa cum arăta de obicei, ca o nouă Curte a Miracolelor. Din păcate însă, bună parte dintre pacienți erau încă acolo, bântuind printre arbuștii tunși aiurea și plantele neîngrijite.

Mengerhäusen nu păru să-i fi observat. Îi atrase atenția, în schimb, o masă de grădină din fier, vopsită în alb, cu picioarele afundate în pământul clisos. Luă un scaun de metal și se așeză, iar Minna îl imită.

— Doriți o cafea, sau poate altceva? întrebă ea, pe un ton șovăitor.

— Mulțumesc, mi-e bine.

Între timp, doctorul răsfirase fotografiile pe masă în fața sa.

Cu coada ochiului, Minna observă doi pacienți care se plimbau prin curte cu privirile pierdute, goi până la brâu.

— Așteptăm un transport de haine cât de curând, spuse ea.

Se pare însă că lui Mengerhäusen nu-i păsa de ținuta pacienților. Pentru el, era un fapt stabilit că azilul din Brangbo era o cloacă imundă, potrivită cel mult pentru a găzdui vite. Această farsă sinistră ținea de trecut. El venise aici pentru a-i vorbi despre viitor.

— V-am adus o listă, confirmă el, scoțând din ghiozdanul său niște foi prinse laolaltă cu o agrafă.

Cu două degete, Minna luă hârtiile și le parcurse în diagonală, recunoscând de îndată numele înscrise acolo.

— În curând vom organiza un prim transfer. Vom veni să luăm bolnavii peste câteva zile, cu mijloace de transport concepute exact în acest scop.

— Și vreți să îi transferați la… castelul dumneavoastră? întrebă ea, arătând spre fotografiile împrăștiate pe masă.

— Exact. Trăim o perioadă ieșită din comun, Minna, nu e un secret pentru nimeni. Dacă începe războiul, va trebui să ne protejăm pacienții. E datoria noastră, ca medici. Sper că nu v-ați uitat, totuși, jurământul lui Hipocrate.

Scena aceasta era de-a dreptul grotescă. Un grotesc cu specific nazist, în care fiecare cuvânt însemna exact opusul său și fiecare mimică, fiecare expresie era de-un comic sinistru, într-un spectacol cu temă unică: moartea.

— Le va fi mult mai bine la Grafeneck! Priviți! Vor avea camere confortabile și băi impecabile. Infirmierele sunt zâmbitoare, iar hrana e sănătoasă și de-a dreptul delicioasă!

— Aveți de gând să-i ucideți?

Întrebarea îi scăpase, fără să vrea. Cele mai cumplite zvonuri îi reveneau acum în minte. Naziștii îi urau pe cei ce sufereau de demență. În opinia lor, exista o singură soluție potrivită pentru aceștia, cea definitivă.

Mengerhäusen se arătă sincer surprins de întrebare, afișând o expresie

atent studiată, cu sprâncenele ridicate și gura rotunjită într-un „O” perfect. Apoi izbucni în râs, clătinând vehement din cap, de parcă ar fi vrut să spună: „P-asta chiar n-am mai auzit-o!”

Își pipăi buzunarele vestonului și scoase o pipă lungă din fildeș gălbui și o punguță de tutun, apoi, cu gesturi atente, aproape tandre, se apucă să și-o pregătească.

— Fumați?

— Uneori.

— Foarte rău faceți.

Își aprinse pipa, pufăind până când fu învăluit de rotocoalele de fum, apoi adăugă, pe un ton alert:

— De unde vă vin asemenea idei, *Fräulein* von Hassel? E de-a dreptul incredibil ce vă trece prin minte!

Fumul inhalat părea să-i accentueze roșeața tenului. Vreme de câteva clipe, își contemplă pipa, răsucind-o între degetele grăsuțe, ca de bebeluș.

— Frumos obiect, nu-i așa? spuse el, ațintindu-și privirea asupra Minnei. Am sculptat-o eu însumi, din femurul unui soldat francez. Ne cam plictiseam în tranșee, între două asalturi…

Minna rămase cu gura căscată, fără să știe ce să-i răspundă. Individul acesta acționa asemenea unei otrăvi cu efect rapid. Cu fiecare clipă, toxicitatea îi sporea.

El izbucni din nou în hohote de râs, plesnindu-și coapsa pentru a-și accentua hilaritatea.

— Glumeam, desigur.

Redeveni brusc serios și glasul îi căpătă un accent grav.

— Dacă stau bine să mă gândesc, observația dumneavoastră e chiar interesantă. Circulă ideea asta falsă privind egalitatea tuturor… E un ideal frumos, dar fals. Cât poate valora o existență în absența unui țel și a împlinirii acestuia? Sau, mai rău, cât valorează o viață de suferință, fără nicio speranță de vindecare? Nu valorează nimic, Minna. Ba dimpotrivă, costă. Îi costă pe ceilalți, cei care muncesc, cei care întrețin o familie. Oare n-ar trebui să fie un scop în sine găsirea unui capăt pentru această inutilitate și pentru suferință?

Chiar vor să îi ucidă. Toate zvonurile erau adevărate…

— Numai Dumnezeu poate hotărî moartea unor ființe umane, îi replică ea. Noi suntem aici pentru a salva vieți, pentru a le susține, pentru a le

îmbunătăți. Ați pomenit jurământul lui Hipocrate. Aceea e datoria noastră absolută, și ea coincide cu mesajul de iubire al Sfintei Scripturi.

— Convingerile creștine vă onorează, Minna, și nu mă așteptam la mai puțin din partea unei von Hassel. Dar am să profit de faptul că le-ai adus în discuție, pentru a-ți aminti ce spune Evanghelia sfântului Matei: „Fericiți cei săraci cu duhul, căci a lor este Împărăția Cerurilor. Fericiți cei ce plâng, căci aceia se vor mângâia…" Nu este, așadar, de datoria noastră să le scurtăm suferința aici, pe pământ, grăbindu-le mântuirea acestor nefericiți? Îi așteaptă o veșnicie de fericire…

Minna se simțea greoaie, amorțită, așa cum se întâmplă uneori când bei la prânz. O cuprindea acum un al doilea val, dar nu mai era o beție, ci doar o moleșeală care-i invadase deopotrivă mintea și trupul. Nu-i venea decât să doarmă, s-ar fi culcat chiar acolo, sub masă.

— Luați dosarul, reluă Mengerhäusen, de parcă ar fi simțit că e pe cale să piardă atenția interlocutoarei sale. Priviți fotografiile, o îndemnă el, rotindu-și privirea asupra grădinii pustiite ce-i înconjura. Sunt convins că pacienții dumneavoastră se vor simți mai bine acolo decât aici.

Ca un semn de exclamare la finalul îndemnului său, de dincolo de poartă se auzi zgomotul motorului motocicletei. Mengerhäusen se ridică și-și închise servieta. Nu scosese niciun cuvânt despre numărul pacienților sau despre patologiile pentru care erau aceștia tratați aici, între aceste ziduri ruinate. Nici cea mai mică urmă de curiozitate în privința metodelor terapeutice ale Minnei sau a rezultatelor acestora.

Mengerhäusen venise doar ca să o prevină în privința a ceea ce avea să urmeze.

— Am să vă dau de știre, mai spuse el, ca pentru a-i confirma gândurile. Se pregătesc niște autocare speciale. Vă asigur, totul se va petrece așa cum numai noi știm: perfect!

Ea îl privi cum se îndepărta, adus de spate, crăcănat, făcându-i cu mâna de parcă și-ar fi luat rămas-bun de la un copil rămas în urmă pe peronul gării. Trecu de grilajul porții și, curând după aceea, dispăru într-un nor de praf, laolaltă cu motocicleta și misteriosul său însoțitor, cu proiectele lui funeste cu tot.

Minna privi în jur și își dădu seama că grădina cea stearpă a azilului se umpluse de pacienți care rătăceau de colo-colo. „Plimbarea de seară", așa i se spunea. În curând, Albrecht și ceilalți infirmieri aveau să sune adunarea.

Încă o zi trecută la azilul din Brangbo.
Minna privi lista pe care încă o mai ținea în mână.
Apoi o podidi plânsul.

31.

MIRIAM WINTER
WERNER STEIN
HANS SCHUBERT
CONRAD GROTH
KATRIN DISSEN
ALEXANDER HOFFMANN
RUDOLF GOETTER
SEBASTIAN RITSCH
LUDWIG WERNINGER…

Enumerarea continua așa, trezindu-i amintiri, aducându-i în minte felurite imagini și povara unei disperări imense. Pe lista cu treizeci de nume se aflau schizofrenici, trisomici, retardați, paranoici… Azilul pe care-l conducea nu era un spital psihiatric în sensul încetățenit al termenului, ci un loc unde puteai găsi de toate sau, răuvoitor vorbind, o ladă de gunoi… Vocația acestui azil nu era de a-i îngriji pe acești bolnavi, cu atât mai puțin de a-i vindeca. Erau trimiși aici pentru a fi ținuți departe de ochii lumii.

După ce-și șterse lacrimile, Minna încercă să se îmbărbăteze. Cele petrecute azi se pregăteau deja de ani de zile. Campania de nimicire a bolnavilor mintal devenise fățișă încă din 1935, de la adoptarea legilor de la Nürnberg. Se impunea atunci, explicit, sterilizarea handicapaților, a demenților, a tuturor celor pe care naziștii îi considerau niște anomalii ale naturii. Iar de la sterilizare la execuție nu era decât un singur pas. Unul mic…

Minna văzuse la cinematograf filmele de propagandă difuzate înaintea lungmetrajelor, iar mesajul acestora era limpede. *Leben ohne Hoffnung*, adică „Viață fără speranță”, înfățișa niște monștri cu priviri lipsite de inteligență, creaturi diforme care rânjeau, cu craniile rase, agățându-se de gratiile celulelor în care erau închise, ca la grădina zoologică. *Opfer der*

Vergangenheit, „Victimele trecutului”, proiecta pe ecran chipurile emaciate ale bolnavilor, într-un contrast obscen cu tinerii atleți din *Hitlerjugend.*

Ce era mai înspăimântător era absența oricărei urme de compasiune, de bunăvoință, din aceste imagini. Lipsea orice urmă de rușine sau regret care să însoțească dorința declarată de ștergere de pe fața pământului a acestor nefericiți. În ochii puterii, toți acești oameni erau deja morți.

Privi din nou lista și se gândi că protocolul de eliminare era pe cale să înceapă și asta chiar din azilul de care răspundea. *Scheiße*!

Se întrebă la cine ar fi putut să apeleze pentru a cere ajutor. Institutul Göring? Nicidecum; cel mai probabil, tocmai această asociație profesională era cea care superviza planul. Ministerul Sănătății? Acesta devenise o ramură a Ministerului de Interne, căci toate se aflau de-acum sub controlul SS-ului. Se gândi la câțiva dintre foștii ei mentori, dar aceștia fie erau evrei și dispăruseră, fie, dacă erau arieni, schimbaseră tabăra încă din 1933. *Violetele de martie*…

Brusc, în minte i se ivi un nume: Franz Beewen.

Era singurul nazist pe care-l cunoștea personal și, fără îndoială, acesta dispunea de oarecare putere. Cei de la Gestapo știau tot și puteau să facă tot ce doreau.

Dar cum oare avea să-l convingă să o ajute?

Simțise de multă vreme că ciclopului i se cam aprinseseră călcâiele după ea, dar asta nu avea să fie de-ajuns.

Privi încă o dată lista de nume și-i veni o idee.

Da, aceasta era singura cale…

32.

– Salutare, puricelule!

Simon Kraus, care abia se instalase la barul aglomerat de la *Nachtigall,* se întoarse: în fața sa se afla Willy Becker, în paiete și oase. Avea un metru optzeci înălțime și cel mult cincizeci de kilograme, o prăjină de om, lung și rigid, de parcă ar fi fost sculptat în lemn. Purta un smoking strâns în talie, din tafta de culoarea vinului rubiniu, cu un guler negru amplu. Pleoapele îi erau machiate în negru, până înspre sprâncene.

— M-aș bucura dacă nu mi-ai mai spune așa.

Willy își așează mâna ca o gheară pe umărul lui Simon.

— Veșnicele tale complexe de liliputan… Ce-ai comandat?

— Un *Cosmopolitan.*

Willy se aplecă înspre el, iar Simon îi simți parfumul acut de santal, amestecat cu o altă aromă, de nedefinit aceasta, dar inconfundabil masculină.

— Frate, îmi pare rău că trebuie să îți spun asta, dar aia-i o băutură de poponar.

— Păi… nu de-aia se și servește aici?

Willy își umflă pieptul altminteri scobit și afectat de tuberculoză.

— Tu ce crezi? Mie-mi plac bărbații adevărați, duri și plini de tatuaje.

Simon izbucni în râs. Poetul purta o orhidee la butonieră. Pe haina lui de-un bordo intens, floarea plină de senzualitate căpăta un ușor aer macabru.

— Mă duc să-ți aduc băutura, spuse el, și se pierdu în mulțime.

În anii ’20, Berlinul fusese capitala europeană a artelor, a music-hall-ului și a dezmățului. Nicăieri altundeva nu puteai întâlni atâtea genii, atâtea cabareturi și bordeluri. Toate acestea, în ciuda mizeriei și a haosului ambiant. Loviturile de stat și foametea se succedau cu repeziciune, dar noaptea, întreg orașul părea cuprins de convulsii, încălcând fără griji orice regulă morală.

Pe când era student, Simon trăise din plin finalul acelei epoci. Între timp, național-socialiștii intraseră în scenă, iar eroii nopților de odinioară se întorseseră în peșterile lor.

Și totuși, câte un foc nestins pe de-a-ntregul mai pâlpâia, ici și colo…

În Nollendorfplatz, în cartierul Schöneberg, mai puteau fi găsite câteva comori întunecate. Între ele, *Nachtigall,* de pildă, un local pentru homosexuali care supraviețuise, doar diavolul știa cum, în umbra metroului suspendat care traversa piața.

Patronul localului, Willy Becker, era el însuși o adevărată comoară. Dansator, actor, scriitor, acesta era, în egală măsură, homosexual, pește și escroc. În vremurile bune, fusese o vedetă a saloanelor literare, jucase în filme de groază, dansase într-o mulțime de spectacole și publicase poezii în reviste obscure. Devenise apoi impresarul Anitei Berber, o artistă celebră căreia îi plăcea să danseze goală-pușcă, dar care sfârșise în mizerie, drogată și alcoolică până în măduva oaselor.

Legenda spunea că Willy, beat ca un porc și tuberculos ca toți poeții ce

se respectă, venise la înmormântarea Anitei pe jumătate gol, pe o ploaie torențială, cu o floare-ntre dinți. În vremurile acelea, Berlinul avea tupeu, nu glumă.

Ce căuta însă micul și palidul Simon în acea seară în acest cabaret dubios? Ei bine, după moartea Anitei Berber, Willy își găsise o nouă asociată, o oarecare Leni, și ea tot dansatoare, încă minoră dar nu mai puțin depravată. Împreună trăseseră pe sfoară o mulțime de burghezi, până când Leni nimerise lozul cel mare și se căsătorise cu bancherul Hans Lorenz.

Chiar și în prezent, cele două păsări de noapte își păstraseră prietenia la fel de apropiată și Simon ar fi fost gata să parieze că bătrânul bancher era finanțatorul din umbră al clubului patronat de ofticos.

— Iată, domnul meu, rosti Willy emfatic, așezând un pahar în fața lui Simon. Un *Cosmopolitan* excelent preparat, pentru un invitat de excepție!

Își ațintise ochii ca de pisică asupra lui Simon, iar acesta, dintr-un gest reflex, își trase capul între umeri.

— Mulțumesc.

— Ia spune-mi, chiparosule, ce te-a adus aici? Te-a părăsit vreo iubită?

— Voiam să aflu ce mai știi despre Leni.

Peștele strâmbă din nas, cu dispreț.

— Nu ne-am mai văzut de-o vreme. Ne-am certat.

— Din ce cauză?

— Din cauza moșului cu lornion.

— Ar trebui să fii mai înțelegător, îl sfătui Simon. Fiecare supraviețuiește cum poate în Berlinul de azi, iar Leni s-a descurcat îndeajuns de bine.

— Totuși, bancherul ăsta… Cred că are puța mai mică decât un ban ruginit.

— Poate că Leni e mulțumită.

Sorbi din pahar. Gin, Cointreau, sirop de căpșuni, suc de lămâie… O combinație dezgustătoare, până la urmă.

Pe scenă își făcură apariția muzicanții. Saxofon, contrabas, chitară și percuție. Artiștii, trecuți cu toții de patruzeci de ani, erau îmbrăcați în uniforme *Hitlerjugend*: cămașă neagră, banderolă roșie cu svastică, centură cu capul de vultur, pantaloni scurți și șosete trei sferturi.

Se pare că lui Willy chiar nu-i era teamă de ce i s-ar fi putut întâmpla. În vremurile de-acum, acest gen de glume ar fi putut oricând să-l trimită în

fața unui pluton de execuție.

— Nu-ți face griji, rânji patronul clubului, interpretând corect expresia angoasată a lui Simon. Jumătate dintre acești *warme Brüder* sunt naziști. E o tradiție veche, de pe vremea trupelor de asalt. Dacă Hitler are nevoie de niște mădulare ca să-i apere spațiul vital, n-are decât să vină, știe unde le poate găsi.

Nachtigall era într-adevăr unul dintre puținele localuri berlineze unde lanurile de svastici și mutrele sinistre ale SS-iștilor puteau fi date uitării, măcar vremelnic.

— Așadar, nu știi nimic despre ea? reluă Simon.

— Nu.

— Cam de când?

— De vreo săptămână, aș spune.

Brusc, Willy își încruntă o sprânceană: o schimbare de expresie greu de perceput din pricina machiajului întunecat.

— Crezi că trebuie să-mi fac griji pentru ea?

— Nicidecum. Doar că n-a venit la ultima ședință programată.

Simon sorbi din nou din licoarea rozalie. Willy avea dreptate, categoric: era o băutură pentru femei. Prea dulce și, la final, de-a dreptul scârboasă.

— Probabil i-a venit mintea la cap și s-a săturat să-ți povestească tot felul de chestii porcoase și să te mai și plătească la final. Toată șmecheria asta cu psihanaliza mi se pare cam dubioasă. Când mergi la teatru, spectatorul e cel care plătește, nu actorii.

Simon încuviință din cap, de complezență. Dacă ar fi consemnat toate criticile la adresa metodei lui Freud pe care-i fusese dat să le audă, ar fi putut umple o bibliotecă.

— În orice caz, aș vrea s-o văd. Așa, ca prieten.

— Ia te uită! Când vorbești de lup…

Willy remarcase un grup de clienți noi care tocmai treceau de draperia neagră care masca ușa de la intrare.

— Scuză-mă. Trebuie să mă ocup de Clanul Negru.

Simon urmări privirea lui Willy și recunoscu – sau i se păru că recunoaște – în nou-veniți câteva dintre personalitățile regimului. Erau niște mutre ce apăreau des în paginile unor publicații de rahat precum *Völkischer Beobachter* sau *Der Stürmer.* Nu-și mai amintea însă numele lor. Oricum, erau o mulțime…

Willy îi strigă, încercând să acopere larma din club:

— Îmbată-te în sănătatea mea!

În acel moment, orchestra *Hitlerjugend* atacă o piesă americană, *It Don't Mean a Thing If It Ain't Got That Swing,* ignorând întru totul regulile privind melodiile permise. Se pare că era ziua jazz-ului, având în vedere că, mai devreme, la Adlon, dansase pe *Tar Paper Stomp.*

Imediat, feluriți dandy în costume elegante, dame cu glezne groase, marinari cu tricouri în dungi și berete cu pompon roșu, androgini cu sprâncenele epilate și rujați cu negru improvizară un mic ring de dans între mese și începură să gesticuleze la unison. Strigătele lor entuziaste se amestecau cu sunetele stridente ale saxofonului.

Simon își petrecuse îndeajuns timp în acest mediu, astfel încât era capabil să recunoască fiecare castă reprezentată aici: „băieți de etaj", care se prostituau în gașcă în holurile hotelurilor, așa-numiții *bad boys,* îmbrăcați în culori stridente și cu buzunarele pline de afrodiziace, și „puștanii sălbatici", fără vreun ban în buzunar și fără adăpost, care-și făceau veacul prin preajma Muzeului de Anatomie, în apropiere de pasajul Teilor, și care puteau fi posedați în schimbul câtorva țigări…

Porni spre scara care ducea spre toalete, străbătând contra curentului mulțimea care se precipita spre ringul de dans.

Becker nu se zgârcise deloc atunci când concepuse decorul de la *Nachtigall.* Recuperase elemente de decor de prin cabareturile deceniului anterior și încercase să le dea coerență, armonizând toate aceste fragmente de kitsch pur. Pereții decorați cu paiete evocau căi lactee iluminate violent de proiectoare în nuanțe de albastru și violet, balustrade cu motive maure ascundeau separeuri discrete, iar mesele de la parter aveau deasupra minarete și domuri butaforice; din loc în loc, în sală erau împrăștiate banchete cu broderii aurii și mormane de perne. Decorul de la *Nachtigall* se voia a fi maur sau turcesc sau poate arab… În orice caz, scopul era de-a da atmosferei o tentă lascivă și exotică.

Simon coborî la subsol, o zonă periculoasă pentru băieții cei chipeși. De-o parte și de alta a culoarului cu pereți îmbrăcați în mătase roșie se deschideau săli întunecate mobilate cu paturi, alcovuri, saltele și bărbați îmbrățișați…

— Tu ce naiba cauți aici? răsună o voce bubuitoare, în timp ce o mână puternică îl apuca de guler, izbindu-l de perete.

Avu nevoie de un răgaz de o secundă pentru a-l recunoaște pe însuși *Hauptsturmführer*-ul Beewen. Colosul renunțase la uniformă și purta un smoking negru cu guler de mătase vineție, foarte elegant. Fără îndoială, aparținuse înainte vreunui sărman evreu. Își făcuse și o freză cu inflexiuni aurii, ascunzându-și șuvița blondă de pe frunte sub o tonă de briantină.

— Răspunde! răcni uriașul, cu pumnul ridicat.

Simon reuși să zâmbească, deși abia putea să respire.

— Știi ce spunea Freud? „Violența denotă carențe de vocabular”.

Mai puternică decât frica sau rațiunea, mania sa de a-și puncta discursurile cu ironii fine răbufnise și de data asta. Beewen își repezi pumnul înainte, iar Simon închise ochii. Izbitura se produse chiar lângă urechea sa. Ridică pleoapele. Nazistul se strâmba de durere, după ce lovise peretele.

Chiorul îi dădu drumul, de parcă ar fi eliberat un pește în apă.

— Ce cauți aici? repetă el. Ești poponar?

Simon își aranjă haina.

— Nu prea… După părerea mea, ne aflăm amândoi aici din același motiv.

— Adică?

— Leni Lorenz.

— Leni e moartă, imbecilule!

Kraus simți vorbele colosului ca pe o lovitură în plin. Intuise încă de după-amiază această posibilitate, dar confirmarea ei îi provocă o durere acută, undeva în regiunea ficatului.

— A fost ucisă?

Franz Beewen încuviință din cap, cu fălcile încleștate. Părea că sfărâma cuvintele între dinți, ca pe o nucă.

— La fel și Susanne Bohnstengel? întrebă Simon.

În ochiul sănătos al ciclopului se aprinse o lucire feroce.

— Cred că noi doi avem de discutat mai pe îndelete.

33.

Se descălțară și se instalară într-un alcov slab luminat, la marginea marii arene sexuale, o sală circulară care avea în centru un ring de dans. De jur-

împrejurul ei se deschideau separeuri, luminate de lămpi cu gaz ce păreau niște licurici încăpățânați.

Fără să se fi înțeles în prealabil, Simon și Beewen se așezaseră cu spatele spre spațiul de dans și alcovurile care-l înconjurau, unde puteau fi văzuți tineri ce se sărutau pe gură, se penetrau în șir indian ori se gustau unii pe alții de parc-ar fi gustat acadelele cumpărate la bâlci.

Kraus prefera să nu-și imagineze impresia pe care o produceau unui observator din exterior: un pitic și un titan, amândoi în smoking și în șosete, rigizi ca niște candelabre, înconjurați de homosexuali ce se împreunau într-o veselie, într-un miros atotcuprinzător de cârciumă ordinară.

— De ce ai pomenit numele Susannei Bohnstengel? începu Beewen.

— Fiindcă și ea visa același Om de marmură.

— Poftim?!

— Am spus așa: și ea îl visa pe Omul de marmură.

Simon își explică afirmația. Dacă voia ca această anchetă să progreseze, avea nevoie de ajutor, și doar gestapovistul putea să i-l ofere.

De undeva se auzea un gramofon, difuzând cântece ale Marlenei Dietrich. Simon n-ar fi putut explica în ce fel, dar avusese dintotdeauna senzația că melancolia homosexuală era legată de aceste romanțe dulcege, cântate de-o femeie cu voce de bărbat.

Ich hab' noch ein Koffer in Berlin,
Deswegen muss ich nächstens wieder hin.

Când Simon sfârși de explicat, era leoarcă de sudoare. Domnea acolo o căldură sufocantă, dublată de miasme și gemete. Din câte-și putea da seama, Beewen nu-i înțelesese cu adevărat ipoteza privind un bărbat care le apărea victimelor mai întâi în vise, iar apoi le ucidea în viața reală.

Era o ipoteză lipsită de sens, era conștient de asta. Dar cum altfel să creadă că era vorba de o simplă coincidență? În orice caz, Simon își așternuse cărțile pe masă, acum era rândul lui Beewen. Avea să fie oare dispus să spună ce știa? Obsesia pentru secrete a gestapoviștilor era de notorietate.

Simon se văzu nevoit să-l tragă nițel de limbă:

— Și tu ai nevoie de ajutorul meu. Ancheta asta ți se potrivește așa cum

mi s-ar potrivi mie o uniformă nazistă.

Beewen strâmbă din buze, dar era imposibil de ghicit dacă imaginea aceea îl dezgusta sau îl făcea să zâmbească.

În cele din urmă se hotărî și depănă tot ce știa despre seria de crime. Nume, date, modul de operare și, mai ales, indiciul-cheie: arma crimei era un pumnal nazist.

Simon se simți cuprins de entuziasm. Era convins că, lucrând împreună, aveau să reușească să-l identifice pe criminal. Beewen avea la dispoziție mijloacele logistice ale celei mai bune forțe de poliție din lume. Simon, în schimb, se simțea ca peștele în apă în lumea victimelor (care era, fără îndoială, și cea a criminalului).

Însă cele două teorii privind crimele erau incompatibile. După părerea lui Beewen, criminalul era un ofițer nazist care-și alesese victimele la un eveniment oarecare. În opinia lui Simon, aveau de-a face cu o creatură pe jumătate fantastică, ivită din vise pentru a duce la bun sfârșit o pedeapsă.

De-o parte, pragmatism. De cealaltă, delir oniric.

Simon avea însă un argument menit să le reconcilieze pozițiile:

— Omul de marmură ne-ar putea spune mai multe despre ofițerul tău nazist.

— Cum așa?

Acesta era probabil ultimul loc din lume potrivit pentru o explicare prin prisma psihanalizei a mecanismului viselor, dar Simon nu se împiedică de acest detaliu:

— Pe parcursul zilei, creierul tău zăbovește o fracțiune de secundă asupra unui detaliu. Acest detaliu e atunci stocat în memoria ta pe termen scurt, un compartiment al minții în care ajung toate informațiile aparent neînsemnate. Pe timpul nopții însă, exact genul acesta de amintiri sunt folosite la elaborarea scenariului viselor. Fragmentul respectiv devine vectorul angoasei ce se cere a fi exprimată. Înțelegi?

— Nu prea, nu. Dă-mi un exemplu.

— Să zicem că iarna e pe sfârșite. Te plimbi prin Berlin și observi că petuniile de la balcoane încep să înflorească în această perioadă a anului. Gândul acesta îți ocupă mintea vreme de-o fracțiune de secundă. Însă, în acel interval infim de timp, ideea asta domină procesele tale de gândire, chiar și preocupările obișnuite. Iar asta îi conferă o importanță deosebită.

— Și ce-i cu asta?

— În noaptea care urmează, visezi că ai paisprezece ani. Faci parte din *Hitlerjugend* și ești mort de spaimă, căci *Führer*-ul urmează să treacă în revistă unitatea de care aparții. Cu această ocazie, urmează să îi înmânezi un buchet de flori, un buchet de petunii, mai exact. Așadar, pe parcursul întregului vis, vehiculul angoasei tale va fi acest buchet de petunii. Acesta este elementul purtător.

— Foarte amuzant.

— Nu glumesc. Figura Omului de marmură din povestea noastră joacă exact acest rol. Victimele au zărit această figură undeva: o sculptură, o gravură sau poate chiar un om pe care un anumit detaliu îl face să fie asociat în mintea victimelor cu piatra.

— Și ce legătură are asta cu ancheta?

Zgomotele înfundate venite din celelalte alcovuri, carnea frecându-se de carne, gemetele și respirațiile sacadate, toate acestea le parveneau asemenea bolboroselilor sinistre ale unei mlaștini.

— Potrivit datelor la care au avut loc ședințele mele cu victimele, toate doamnele de la Adlon l-au visat pe Omul de marmură în săptămâna ce a precedat crimele. Asta înseamnă că, fiecare în parte, cele trei au văzut un anumit detaliu care le-a provocat aceste vise.

— Tot nu-mi dau seama unde bați.

— Trebuie să aflăm absolut tot ce-au făcut în săptămâna ce a precedat asasinatul și să vizităm locurile prin care au trecut: ucigașul se ascunde într-unul dintre aceste locuri. Poate că e o biserică, un muzeu sau, pur și simplu, vreo anume prăvălie…

Beewen nu părea prea convins. Intenționase să îl folosească pe Simon pentru a trage cu urechea la Clubul Wilhelm, nu pentru a-i orienta ancheta în direcția acestor elucubrații.

— Cred că ai prea multă imaginație, rosti el, în cele din urmă.

— Da, ăsta ar fi un punct pe care-l am în comun cu ucigașul.

Simon se ridică. Gulerul cămășii îi era umed, iar duhoarea care domnea în acest subsol îi siluia nările. Nu mai suporta să rămână în această cloacă.

— Am să te anunț dacă aflu ceva, orice, spuse el la sfârșit. Și aș avea un sfat pentru tine: continuă să te îmbraci în civil pe parcursul anchetei. Uniforma SS nu e tocmai discretă.

Ciclopul îl apucă de încheietura mâinii.

— E-n regulă. Dar să nu uiți ceva.

— Ce anume?

— Pentru mine ești încă suspect.

— Din partea mea, n-ai decât să-mi percheziționezi casa. N-ai să găsești niciun pumnal nazist acolo.

— Nu, dar ești singurul care s-a culcat cu toate cele trei victime.

Simon încremeni.

— De unde știi?

— Simplă intuiție.

Psihanalistul preferă să dezamorseze amenințarea celuilalt printr-o glumă:

— Ai dreptate. Cine poate ști? S-ar putea ca eu să fiu omul cu mădularul de piatră…

— Ce-i drept e drept: se spune că piticii o au enormă.

34.

Ieșind de la *Nachtigall*, Franz Beewen hotărî să meargă la curve. Era, oarecum, o urgență: voia să se debaraseze de mirosurile masculine care, i se părea, se îmbibaseră în piele și-n haine.

Ajunse la mașină și se așeză la volan, căci îi dăduse liber șoferului. Porni spre sud-vest, spre Neukölln, unde se afla celebra *Clara Haus,* un local bine cunoscut de toți ofițerii SS. Nu era un bordel în sensul propriu al cuvântului, ci mai degrabă un soi de bar ce avea drept specificitate un entuziasm nemăsurat față de tot ce însemna nazism. Fetele de-aici nu voiau nici bani, nici sentimente, atâta vreme cât purtai o uniformă nazistă.

Beewen se simțea cam amețit, dar nu din pricina alcoolului, ci din cauza revelațiilor lui Kraus, care mai degrabă îl încurcase decât să-l fi ajutat. Când, în sfârșit, găsise un indiciu solid, se trezise mărunțelul să-i împuie capul cu vise și mecanisme ale subconștientului…

După plecarea acestuia, îl interogase pe Willy Becker. Tipul era dubios, chiar foarte dubios, dar nu avea cum să le fi ucis pe bietele femei, cu atât mai puțin pe Leni Lorenz, care, era evident, îi era cea mai apropiată prietenă.

Becker fusese destul de evaziv în privința scrisorilor și a hârtiilor cu calcule găsite la Leni acasă; fără îndoială, era vorba de vreo schemă de

contrabandă a celor doi. Nu prezenta interes pentru anchetă, dar asta nu-l împiedica pe Beewen să se mire că o femeie care nu ducea lipsă de nimic se lăsase antrenată în așa ceva. Fără îndoială, era o bună ilustrare a expresiei „a avea viciul în sânge”.

Lui Beewen îi făcuse plăcere mica lor întrevedere. Willy era un poponar ce se lăsa cu greu convins să vorbească. Îi amintea de vremea trupelor de asalt. Ar fi fost pe placul lui Röhm și a ciracilor să-i pederești. *Odihnească-se în pace*…

Plecase cu un imens regret în gând: nu-i spusese lui Becker că Leni era moartă. Discreția impusă de misiunea sa era mai presus de orice.

Din Nollendorfplatz până în Neukölln era o bună bucată de drum, vreo șaizeci de kilometri. Dar noaptea era liniștită la Berlin, iar străzile erau pustii. Mercedesul său parcurse distanța în mai puțin de o oră și, mai repede decât se așteptase, se trezi la doi pași de *Clara Haus*.

Detesta locul ăsta, dar nu avea nevastă și nici timpul liber necesar pentru a rezolva această problemă, așa că, vrând-nevrând, se vedea nevoit să apeleze la o soluție facilă.

În timp ce-și parca mașina, se gândi din nou la *Nachtigall* și la mulțimea de bărbați goi care-l scârbise în asemenea măsură. Auzise că în Grecia antică – o perioadă de apogeu a culturii și civilizației, așadar – toată lumea practica sodomia. *Poftim civilizație*!

*Î*naintă pe Rykerstraße apoi coti pe aleea laterală unde se hotărâseră Clara și fetele ei să-și stabilească sălașul. Intrarea discretă era păzită de două santinele în uniformă. Era, într-adevăr, un club cât se poate de select.

Fu nevoit să-și prezinte insigna pentru a i se permite să intre, căci rămăsese îmbrăcat în haine civile. Odată intrat, își spuse în sinea sa că Simon Kraus avusese dreptate: picase ca musca-n lapte în această anchetă. Se agăța de povestea cu pumnalul fiindcă era un indiciu concret, palpabil. Nu încerca să priceapă motivațiile ucigașului fiindcă știa că nu ar fi în stare de așa ceva. Nu era decât un golan devenit copoi. Pentru a înțelege un astfel de ucigaș, ar fi trebuit să fie asemeni lui Kraus: complex, vicios și familiarizat cu psihozele.

Intrarea sa în sala principală trezi interesul celor aflați acolo. Era singurul îmbrăcat în smoking. Ăsta ar fi putut fi un atu în altă parte; aici, fetele se dădeau în vânt după chipie și petlițe cu frunze de stejar. Din fericire, mutra sa feroce ținea loc cu succes uniformei.

Ultima oară când fusese aici parcă nu-i păruse a fi atât de ordinar localul. Era o încăpere mare, cu pereți cenușii. În stânga fusese instalat barul, iar mesele erau așezate în cerc, astfel încât să alcătuiască, în centru, un ring de dans. Un nor gros de fum de țigară plutea undeva aproape de tavan, iar mirosul de bere amestecat cu cel de urină erau atotstăpânitoare. Mobilierul era vizibil ieftin, perdelele erau acoperite de draperii jegoase, iar pardoseala lucea din pricina umezelii. În fundul încăperii, o scară urca spre camerele private.

Beewen se îndreptă spre bar, răsuflând greu în atmosfera încărcată de miasme. Fumul era atât de dens încât abia se putea distinge ceva la o distanță de trei metri. Comandă un schnapps, se rezemă cu cotul de tejgheaua barului și se întoarse spre sală, evaluând din priviri teatrul de operațiuni.

Ce văzu i se păru oribil. Un ofițer beat turtă sâcâia o blondă scundă, încercând să afle dacă era capabilă să tragă vânturi atunci când urina. Un altul săpa de zor cu o mână între picioarele tovarășei sale de pahar, în vreme ce cu cealaltă încerca să-și scoată arma din teacă; părea încurcat, ezitând între a-și descheia pantalonii sau a pune mâna pe revolver. Câteva cupluri pe jumătate goale se mișcau pe ringul de dans, sau mai bine spus se clătinau în ritmul unui cântec cu versuri obscene. Era despre vânători și prada lor, dar calitatea de redare a gramofonului era atât de proastă încât abia se înțelegeau versurile.

Comentariul lui Lorenz, bancherul, îi reveni în minte. În Germania prezentului, dragostea încetase să mai existe. Atunci când proaspătul văduv pronunțase aceste cuvinte, Beewen fusese cât pe-aci să izbucnească în râs. Și totuși, omul cu lornion avusese dreptate. Chiar și ura, propria sa ură, pe care o cultivase și o protejase ca pe o comoară, își pierduse din intensitate. Orice sentiment, bun sau rău, era de-acum cufundat într-o mare de noroi împuțit.

Așează o monedă pe tejghea și se îndreptă spre ieșire. Nu merita să-și irosească aici niciun minut furat din timpul de somn. În momentul în care dădea la o parte draperia care masca intrarea, fu gata să fie răsturnat de un nou-venit.

— Ce dracu’ cauți aici? întrebă el, recunoscându-l pe Dynamo.

— Venisem să te caut.

— Păi de unde-ai știut unde să mă găsești?

— Ce fel de gestapovist aș fi eu, dacă nu mi-aș spiona șeful?

— Și ce vrei de la mine?

— A fost găsit căpitanul Max Wiener.

— Unde era?

— Pe o tarla de cartofi. Se pare că nu fusese îngropat îndeajuns de adânc.

35.

Chiar și pentru un agent al Gestapo-ului, două cadavre într-o singură zi însemna cam mult.

După un drum de jumătate de oră cu mașina, spre sud, ajunseră în plin câmp.

Crescut la țară, Beewen era familiarizat cu ritmurile pământului. Coborând din mașină, nu se miră deloc simțind duhoarea care-i întâmpinase. Era vremea îngrășării ogoarelor. După recoltare, paiele rămase pe miriște erau îngropate, pentru a le accelera procesul de descompunere. Pământul era arat cu brazdă adâncă, apoi erau împrăștiate îngrășămintele, de aici și mirosul neplăcut care-i înconjura.

— Nu știu cum rezistă cei de pe-aici în duhoarea asta, comentă Dynamo.

— Unde-i cadavrul? întrebă Beewen.

Hölm îi arătă cu degetul și porniră într-acolo, înfundându-se în pământul reavăn. Echipa venită de la Gestapo făcuse tot posibilul să păstreze discreția, în cât mai mare măsură. O singură furgonetă era oprită la marginea drumului, cu farurile stinse și doar câțiva agenți își mutau greutatea de pe-un picior pe altul în zona cu pricina. Păreau a fi, mai degrabă, niște hoți de legume.

Dynamo pomenise de-o tarla cu cartofi, dar habar n-avea despre ce vorbește. De-aici se recoltase grâu sau poate orz. Nu că asta ar fi modificat în vreun fel datele problemei.

— De ce a fost chemat Gestapo-ul și nu cei de la Criminalistică?

— Chestie de baftă. Un țăran a descoperit cadavrul azi după-masă, în timp ce ara pe-aici. S-a dus glonț la reprezentantul SS din sat. Tipul ăla n-a prea știut ce să facă, pe cine să cheme. S-a sfătuit cu primarul, care e membru de partid și care are un văr la noi, la Gestapo. În cele din urmă, i-

au telefonat vărului în cauză și… iată-ne aici.

Înaintau cu mare greutate, abia smulgându-și încălțările din noroi, iar efortul acesta îi provoca lui Beewen o satisfacție ascunsă. Pământul proaspăt răscolit de plug îi amintea acut de copilăria sa și nu putea gândi decât un singur lucru: scăpase din noroi. *Dumnezeii mă-sii*! Lăsase în urmă toată mizeria asta și viața de sclav al pământului.

— Acolo e, spuse Dynamo.

În stânga, la vreo sută de metri depărtare, se zărea o foaie de cort cenușie, întinsă între două brazde. Polițiștii așezaseră bolovani pe colțurile ei pentru a o împiedica să fie luată de vânt. Improvizații rudimentare.

Dynamo dădu la o parte foaia de cort și-și aprinse lanterna Daimon Telko Trio de care era tare mândru. În lumina verzuie, un trup gol se ivi în fața ochilor celor doi. Beewen observă imediat semnele torturii. Luă lanterna din mâna lui Hölm și îngenunche, pentru a vedea mai bine.

Unghiile de la mâini și de la picioare fuseseră smulse. Degetele de la picioare erau arse; torționarul vârâse tampoane de vată între ele, apoi le dăduse foc. Arsuri de țigară pe gât și în jurul sfârcurilor. Urme de electrocutare pe organele genitale. Vânătăi cât cuprinde și toate oasele feței sfărâmate…

— De unde știm că e Wiener?

— Unul dintre agenții sosiți la fața locului a lucrat înainte la Kripo. L-a recunoscut.

Beewen se ridică și aținti lumina lanternei pe chipul tumefiat.

— Tipul cu pricina are ochi buni. Cu toate rănile astea…

— Oricum, sunt șanse serioase să fie el, nu-i așa?

— Se știe cauza morții?

Hölm își recuperă lanterna, apoi împinse cadavrul cu piciorul, întorcându-l pe partea cealaltă. În ceafă se vedeau două găuri de glonț.

— Treabă de profesionist.

Fără îndoială, fu gata să adauge „ca la noi, la Gestapo”, dar se abținu.

De altfel, nici măcar nu aveau nevoie să vorbească. Cunoșteau amândoi prea bine aceste metode de tortură. Tehnica de eliminare le era de asemenea familiară. Erau metodele Gestapoului, cele pe care le practicau și ei, de ani de zile, laolaltă sau individual.

La capătul ogorului se iviră lumini de faruri, măturând suprafața argiloasă a solului. Mijind ochii, Beewen recunoscu mașina. Era

Mercedesul negru al lui Perninken.

— *Scheiße*! Cine l-o fi anunțat?

Hölm se mulțumi să rânjească, izbind cu vârful bocancului într-o movilă de pământ.

Din nou, Beewen avu senzația neplăcută de-a fi fost cel din urmă anunțat, de parcă ar fi fost un încornorat. La Gestapo, o anchetă era dublată întotdeauna de o a doua, care-i viza pe anchetatori. *Geheime Staatspolizei* era o rețea amplă de cârtițe, turnători și pârâcioși, un cuib de vipere care se devorau între ele.

Hölm scoase din buzunar o ploscă de alcool.

— Vrei o gură de schnapps, să-ți clătești gura înainte de marele oral?

— N-ar strica, mulțumesc.

Ridică ochii spre cer și trase adânc în piept aerul nopții. Puțea a balegă, dar acesta era unul dintre mirosurile care îi erau familiare. Deasupra lui, pe bolta indigo, stelele străluceau. Oricine ar fi fost impresionat de priveliște. Nu și Beewen. Când era copil, se simțea strivit de imensitatea boltei cerești, amețea privind-o, îi provoca atacuri de panică.

Percepuse mereu stelele ca fiind niște chemări în ajutor venite dintr-o altă lume, dintr-un univers de neimaginat, de negândit. Dintr-un abis în care, într-o bună zi, avea să se prăbușească el însuși.

În acele momente, își jura că avea să meargă din nou la biserică, să stea de vorbă cu un preot, singura alinare accesibilă celor cu mintea limitată, cum se considera el. Își râse-n barbă la acest gând. Un preot… pentru el? Fiecare zi care trecea îl aducea, mai degrabă, mai aproape de iad…

Perninken se apropia acum de ei. Era îmbrăcat ca pentru o paradă pe Olympiastadion, deși era ora unu noaptea.

— Lasă-ne, îi șuieră Beewen lui Dynamo.

Fără să scoată o vorbă, Hölm așeză la loc pietroaiele pe marginea foii de cort ce-l acoperea pe Max Wiener și se îndepărtă.

Descoperind ținuta lui Beewen, Perninken fluieră fals-admirativ, o ironie tipică pentru un ofițer de la Gestapo.

— Explică-mi, ordonă el.

Deși era conștient că *Obergruppenführer*-ul era deja la curent cu tot ce știa el însuși, ba poate chiar știa mai mult, Franz își făcu datoria cât se poate de destoinic, rezumând ceea ce-i spusese Hölm.

Perninken nu ceru să-i fie arătat cadavrul. Cu cascheta pe cap, superiorul

său își pierdea cel puțin jumătate din aparența de personalitate, fiind ascunsă cea mai vizibilă dintre trăsăturile sale: chelia.

Din dorința de a-l provoca, Beewen descrise în cel mai mic detaliu felul în care decursese execuția – căci nu avea îndoieli că asta fusese – și enumeră detaliile torturilor îndurate de bietul polițai.

Obergruppenführer-ul nici măcar nu clipi. Rămăsese cu capul plecat, la doar un metru de Beewen, iar trăsăturile îi erau greu de distins. În schimb, gradele de pe umeri sclipeau, strălucitoare, în lumina lunii.

— Cum îți explici că un ofițer de la Kripo a fost îngropat tocmai aici, doborât cu două gloanțe în ceafă, după ce-a fost torturat?

Aș putea să îți pun și eu aceeași întrebare, fu gata să-i dea replica Beewen, dar reuși să se abțină, căci o atare insolență nu i-ar fi fost de niciun folos.

— E prea devreme pentru a stabili așa ceva, *Obergruppenführer,* dar ancheta…

— Nu va fi nicio anchetă, i-o reteză scurt superiorul său, pe un ton calm.

Își aprinse o țigară și începu să se plimbe, după cum îi stătea în obicei. Văzându-l cum se clătina, Beewen își privi superiorul cu alți ochi. Niciodată nu-i păruse a fi mai uman decât acum… și mai vanitos.

— Adevărata întrebare e alta: cine-a comis crima?

— Cine? Cine? repetă Beewen, adoptând fără să vrea un ton teatral.

— Poate c-ai fost tu, ori poate c-am fost eu, rosti Perninken fără să clipească. Sau poate c-au fost ticăloșii de la SD. Sau chiar, de ce nu, chiar cei de la Kripo…

— Ancheta…

— Îți repet: nu va exista niciun fel de anchetă. Nimeni nu-și va pierde timpul deschizând un dosar care, în cele din urmă, va fi oricum închis. Doar Wiener însuși e de vină pentru faptul că zace acum, aici. Necunoscute sunt căile *Führer*-ului.

Rostise ultima propoziție fără vreo urmă de ironie în glas. Pentru SS-iștii ca Perninken, era ceva ce se înțelegea de la sine: Adolf Hitler era însuși Dumnezeu.

Beewen preferă să schimbe subiectul:

— M-am întâlnit cu Herr König în seara asta.

— Știu. Mi-a telefonat.

— De ce i-ați permis să-mi dea informația privind pumnalul?

— Fiindcă nu văd cum ai putea continua ancheta fără să ai la dispoziție toate informațiile din dosar.

De data asta, fu cât pe-aci să urle: *Nu mă luați drept prost*! Preferă însă să rostească pe un ton supus, aproape umil:

— Și totuși, e prima oară când am auzit despre acest indiciu capital. În dosar nu figurează absolut nimic despre…

— Fiindcă trebuia ca mai întâi să ne asigurăm că ești de încredere.

— În ce sens?

— Te-am observat atent zilele astea, Beewen. Acum știu că, înainte de-a pune mâna pe ucigaș, vei ști cum trebuie să reacționezi adecvat situației.

— Așadar, am să vă las să-l lichidați?

Beewen fusese prea direct. Chiar și în cadrul Gestapo-ului, anumite lucruri trebuiau rostite mai cu fereală.

— Dacă am să-l arestez pe acest individ, un proces nu va fi în interesul nimănui, își mai domoli el explicația. O afacere ca asta ar murdări serios imaginea Reich-ului, chiar și în interior, ca să nu mai vorbim de presa internațională.

Perninken nu-i răspunse, dar tăcerea sa indica faptul că era în asentimentul spuselor lui Beewen.

— Desigur, totul s-ar putea rezolva cât mai discret posibil, *intra muros,* continuă Beewen. Dar chiar și o astfel de soluție ar face oarece vâlvă. Dispariția unui înalt ofițer SS nu ar trece neobservată. Ar începe zvonurile…

— Concret, *Hauptsturmführer,* ce propui?

Beewen trase aer în piept, înainte de a se avânta în necunoscut:

— Există un loc unde un ofițer SS ar putea să dispară în modul cel mai firesc cu putință.

— Care ar fi acela?

— Frontul polonez, de îndată ce va începe războiul.

— La ce te gândești?

— Găsesc ucigașul, vă dau numele lui și îl trimiteți pe front, turui el. Acolo ar putea fi executat… discret. Nimic nu e mai firesc decât să-ți pierzi viața pe câmpul de bătălie.

— Și cine ar urma să-și asume răspunderea acestei execuții? Tu?

— Exact.

Perninken zâmbi, în semiîntuneric.

— Din nou, obsesia ta cu mobilizarea.

— Am mai discutat despre asta, *Obergruppenführer*. Am…

— Am să cer aprobare pe cale ierarhică, i-o reteză Perninken. Ne lipsește însă un element de bază necesar pentru ducerea la bun sfârșit a acestui plan: numele criminalului.

— Voi afla numele acesta cât de curând, *Obergruppenführer*.

— Sper, pentru binele tău.

Otto Perninken își reluă plimbarea laborioasă printre brazde. Fără îndoială, nu realiză ironia propriilor cuvinte atunci când adăugă:

— Să fii atent pe unde calci, Beewen.

— Voi fi prudent.

— Îmi amintești de un ofițer SS pe care l-am cunoscut. Credea că se poate folosi de regimul nazist pentru a-și atinge anumite scopuri personale, ca să zic așa.

— Și ce s-a întâmplat cu el?

Generalul privi în zare, spre marginea câmpiei pierdută în beznă.

— Dacă îmi aduc eu bine aminte, e îngropat pe undeva pe-aici.

36.

întrevederea cu Ernst Mengerhäusen nu fusese prea grozavă și nici ceea ce urmase nu se dovedise a fi mai acătării. După ce plânsese din adâncul sufletului, visând să-și ducă „copiii” peste mări și țări, departe de naziști, Minna von Hassel adormise, ca o femeie de stradă, în roaba ei. Se trezise către ora unsprezece și vomitase; asta era întotdeauna consecința excesului de coniac: un somn, un episod de greață acută și arsuri biliare.

Apoi, pe neașteptate, telefonul spitalului începuse să sune…

Cartierul Moabit, situat la vest de Berlin-Mitte, era odinioară faimos pentru două lucruri: pușcăria de aici și ideile roșii ale locuitorilor săi. După șase ani de regim național-socialist, echilibrul balanței se modificase: nu mai auzeai nici să vrei vreo idee comunistă, iar pușcăriile erau pline de prizonieri politici.

Moabit era, de fapt, o insulă vastă, încadrată la sud de râul Spree, la vest de canalul Charlottenburg, la nord-vest de canalul Westhafen, iar la nord-est și est de canalul navigabil Berlin-Spandau. Era o lume în miniatură, născută

în vremea industrializării, în secolul XIX. În locuințele muncitorești, deși pline până la refuz, se mai găsea loc, în schimbul câtorva mărci pentru o saltea de paie, pentru câțiva locatari suplimentari, pentru câte-o noapte.

Și totuși, la ora unu după miezul nopții, în zona de nord a cartierului, în apropierea portului fluvial Westhafen, la ferestre nu se zărea nici măcar o lumină, iar străzile era pustii. Muncitorii dormeau somnul celor drepți.

Cea care sunase era Ruth Senestier. Trecuseră aproape doi ani de când nu mai auzise nimic despre ea. Pictoriță și sculptoriță, lesbiană și de stânga… cum reușea oare să supraviețuiască în regimul național-socialist?

— Ce s-a mai întâmplat cu tine?

Femeia nu-i răspunsese. Îi ceruse doar să se întâlnească cât mai curând la *Gineceu,* un local de lesbiene situat la marginea unei rade a portului Westhafen. *E urgent,* spusese Ruth.

Minna nu pierduse nicio clipă. Făcuse un duș rapid, se îmbrăcase și urcase în bătrânul ei Mercedes Mannheim. Avusese nevoie de o oră pentru a ajunge înapoi la civilizație, adică în Berlin-Mitte, iar de acolo cotise pe cheiul râului Spree, înspre HKW, termocentrala din Moabit.

Parcă chiar la picioarele impozantului complex, cu turnul său ca o clopotniță și coșurile de fum ce semănau cu niște obuziere gigantice. De aici, străbătu o serie de străduțe întortocheate, până când ajunse la artera principală pe care o căutase. De-a lungul acesteia se înșira o serie de pavilioane cu fațade de cărămidă, ca tot atâtea bucăți de cozonac rumen. Nu erau felinare și nici asfalt, doar un drum de pământ bătătorit și o pustietate deplină.

Minna nu se simțea deloc în largul ei. Se ruga să fie luată drept bărbat, în cazul în care ar fi întâlnit pe cineva, și se îmbrăcase ca atare: pantaloni largi, o haină cambrată de catifea, peste care îmbrăcase un impermeabil strâns în talie, completând ținuta cu o bască de pictor, purtată *à la française.*

*Î*n sfârșit, ajunse în fața depozitului în care se afla *Gineceul.* Ferestrele erau acoperite, iar intrarea nu era semnalată în niciun fel. Doar un felinar palid atrăgea privirea. Cel care avusese ideea de a instala acest local în zona docurilor fusese un geniu. Nimeni nu s-ar fi gândit să caute crema comunității lesbiene berlineze printre containerele și muncitorii tatuați din port.

Ce-i drept, în Al Treilea Reich, lesbienele nu erau oficial persecutate, așa cum se întâmpla în cazul homosexualilor. În aceste vremuri, paragraful 175

al Codului Penal german condamna doar raporturile sexuale între bărbați. Delictul de lesbianism era inexistent. Și totuși, prudența nu strica niciodată.

Minna bătu la ușă. O privire aruncată prin lucarnă, un zăvor tras, o draperie dată deoparte și ajunse în interior. Locul i se păru acum mult mai pitoresc decât și-l amintea. Zidurile de cărămidă fuseseră zugrăvite în alb, iar mesele erau luminate de lămpi cu gaz suspendate. Filamentul acestora ardea vioi, înveselind atmosfera plină de fum. Pe fiecare masă licărea și câte o candelă.

N-o zări pe Ruth în prima încăpere. Artista nu-i dăduse niciun fel de explicații, niciun cuvințel privind motivele acestei întâlniri intempestive sau vreun comentariu referitor la natura „urgenței". Minna o cunoștea însă îndeajuns pentru a ști că nu era vorba de un capriciu.

Ceva mai mică, a doua încăpere era compartimentată în mai multe separeuri, închise cu draperii albe, pe care se proiectau umbrele misterioase ale ocupantelor. Prin urmare, spațiul acesteia părea populat de fantome.

Deodată, una dintre draperii se dădu la o parte și Ruth Senestier își făcu apariția, afișând un zâmbet larg pe chipul ei de păpușă îmbătrânită. Purta exact același gen de bască precum cea a Minnei.

— Bună seara, *Fräulein*! spuse ea, pe un ton plin de afecțiune.

Minna se strecură în separeu, se așeză și rosti, râzând încântată:

— Mă bucur așa de mult să te văd!

— A trecut ceva timp, nu-i așa? Tot la țară, cu nebunii tăi?

Minna nu-i răspunse, dar chipul i se întunecă.

— Bun, mă duc să aduc niște absint, declară Ruth, ridicându-se.

Trase deoparte draperia și dispăru, iar Minna putu să vadă clientela obișnuită a *Gineceului*: femei în smoking, creaturi pe jumătate goale cu măști de vulpe sau diverse păsări și tot soiul de alte curiozități, între care cupluri feminine care se sărutau de zor.

— *Madame est servie*! spuse Ruth în franceză, strecurându-se înapoi în separeu.

Adusese cu sine, pe-o tavă de argint, o sticlă de absint, o carafă de apă cu gheață, două lingurițe, o zaharniță și două păhărușe mici, gravate.

Se spunea că la *Gineceu* se putea bea cel mai bun absint din Berlin. Din câte știa Minna însă, acesta era singurul local unde mai puteai găsi așa ceva.

O urmări pe Ruth cum îndeplinea faimosul ritual. Mai întâi, turnă o mică

doză de alcool în păhărele, apoi așeză lingurița deasupra paharului. Plasă un cub de zahăr în ea și începu să toarne încet apă cu gheață. Pe măsură ce zahărul se topea, absintul de pe fundul păhărelului se închidea la culoare.

Contemplând norișorii opaci care se formau în alcoolul verde, Minna se gândi la destinul lui Ruth. O cunoscuse în anii ’20, la începutul studiilor sale, la Spitalul Carității, pe când artista sculpta măști de aramă pentru veteranii desfigurați de Marele Război. Minna se îndrăgostise pe dată, de arta și personalitatea ei deopotrivă.

Ruth, mai în vârstă cu zece ani, fusese un model pentru Minna. Altruistă și creativă în egală măsură, era exact opusul artistului solitar închis în turnul lui de fildeș. Ca să se întrețină, colaborase multă vreme publicând desene în reviste precum *Die Dame* sau *Simplicissimus*. În același timp însă, în atelierul ei, sculpta animăluțe bizare care începuseră să aibă succes în străinătate.

Ruth Senestier parcursese în sens opus traiectoria urmată de Berlinul cel decadent. Pe când orașul era epicentrul perversității, încovoiat sub povara propriilor păcate, Ruth ducea o existență monahală, dedicându-se artei sale. Apoi, când nazismul îi potolise pe toți, Ruth își acceptase tendințele lesbiene, iar acum colecționa aventuri feminine. Era felul ei de a-și afirma singularitatea artistică și revolta.

Îi întinse Minnei un pahar ce emana o aromă puternică de anason.

— *Na zdrovie*! strigă ea, în rusește. În cinstea noastră!

Minna încuviință și sorbi din pahar, dându-și capul pe spate. Nu se dădea în vânt după această băutură licoroasă, dar de fiecare dată când se amețea cu lichidul verde, avea senzația reîntoarcerii în timp, în Parisul de la finele secolului trecut, cel al poeților săi preferați: Baudelaire, Verlaine, Rimbaud…

Își așeză cu băgare de seamă paharul pe masă, ținându-l cu două degete, și apoi întrebă:

— Haide, spune-mi care-i treaba cu urgența asta? Spune tot.

37.

Ruth Senestier nu apucă să deschidă gura, căci draperia separeului se dădu din nou la o parte. Un căpșor de vulpiță cu urechi mari și coama de

culoarea nisipului își făcu apariția. Bărbatul – pardon, femeia! – avea dinții încleștați pe mușt iucul unei pipe, asemeni lui Popeye. Era atât de beată, încât draperia părea a-i fi unicul sprijin.

— Te-am căutat peste tot! mârâi intrusa, cu un puternic accent slav.

— Cară-te!

Departe de a se supune, femeia se strecură în separeu, clătinându-se.

— Nu ai de gând să mă prezinți prietenei tale?

Întinzându-și mâna pentru a o împiedica pe cealaltă să se prăvălească peste masă, Ruth îi șopti Minnei:

— Ea e Ivana Kuokkala, pictoriță, rusoaică.

Femeia cu coama de paie, care purta un sacou cu guler rusesc, rânji.

— Dar tu cine ești?

— Minna von Hassel.

Era obișnuită cu comportamentul demenților și cu reacțiile imprevizibile ale acestora. De altfel, era ea însăși drogată sau beată jumătate din timp. Cu toate acestea, vecinătatea unei alte persoane aflate sub influența alcoolului o făcea să nu se simtă în largul ei.

— Cu ce te ocupi?

— Conduc un azil de alienați mintal.

Răspunsese cât putea de serios la întrebare. Pusă față în față cu un om beat, resimțea de fiecare dată o rușine surdă: pentru ei, pentru ea însăși, pentru întreaga omenire. Eliberarea de orice norme nu i se părea o cucerire a libertății sau vreun soi de victorie, ci îi amintea, mai degrabă, de o canalizare sau o golire a intestinelor.

— Cum îi ucizi?

— Poftim?

— Pacienții tăi… cum îi ucizi?

Minna păli.

— Cară-te, îi repetă Ruth.

— Gaze? Sau radiații?

— Ți-am spus să te cari de-aici!

Cu o lovitură de picior, Ruth o împinse pe rusoaică afară din separeu. Minna simțea că-i vine rău. Așadar, planul de eliminare era de notorietate publică. Vizita lui Mengerhäusen nu fusese doar un semn prevestitor, ci o confirmare a unei realități.

— Mai întâi elimină nebunii, râse artista, de dincolo de draperie. O să

urmeze artiștii!

— Dă-o naibii de tâmpită, spuse Ruth. Nu e rea la suflet, dar face urât la beție.

Minna încuviință din cap și sorbi din paharul de absint. I se părea că înghite un lichid fosforescent. Nu voia să se lase pradă deznădejdii și, de altfel, nu venise acolo ca să se jelească.

— Ei, spune-mi așadar, de ce m-ai chemat în miez de noapte? reuși ea să articuleze.

— Simțeam nevoia să stăm de vorbă.

— Despre ce?

Ruth ezită. Își aținti privirile în fundul paharului, de parcă ar fi putut găsi acolo o încurajare. Odinioară, chipul ei rotund îi dădea un aer de veșnică tinerețe. Acum, părea un măr gălbejit, cu cearcăne grele.

— Am făcut o prostie.

— Ce fel de prostie?

— M-am văzut cu cineva cu care n-ar fi trebuit să mă văd niciodată.

Minna încercă să glumească:

— I-auzi, i-auzi… o nouă pasiune la Berlin?

— Nu. Nu-i vorba de așa ceva. Câtuși de puțin.

— Și-atunci?

Ruth ridică din umeri, de parcă s-ar fi scuturat de ploaie.

— De fapt, n-am voie să vorbesc despre asta.

— De ce?

— E prea periculos.

— Are de-a face cu Hitler și ai lui?

— De-ar fi doar atât…

Minna începu să se îngrijoreze cu adevărat. Ce putea fi mai rău decât amenințarea reprezentată de SS?

Ruth își servi o nouă porție de absint. De data asta, ceremonialul fu săvârșit în viteza a patra. Simțea nevoia să bea, cât mai repede, cât mai mult.

— Știu de ce te-am chemat. Din egoism. Pur și simplu, am simțit nevoia să schimb…

Minna îi apucă mâna.

— O să fiu mereu aici, pentru tine.

Ruth încercă să zâmbească, dar mecanismul declanșator al surâsului

păru a se fi blocat, precum o pendulă stricată. Minna își dădu seama că erau îmbrăcate la fel. Nu doar basca era identică, ci și pantalonii și sacoul bărbătesc. Pe spătarul banchetei de piele observă un trenci care semăna leit cu impermeabilul ei.

Minna se gândi că, așezate față în față aici, în separeu, păreau a fi de-o parte și de cealaltă a unei oglinzi. Luă din nou paharul și lăsă arsura plăcută să-i umple pieptul. Simțea cum creierul i se lichefiază.

— Am acceptat o comandă, șopti Ruth, cu glasul răgușit din pricina alcoolului. A fost o greșeală.

— O comandă pentru o sculptură?

— Da, un fel de sculptură.

— Și cine e clientul?

Ruth zâmbi sumbru, de parcă tocmai ar fi aruncat apa din copaie laolaltă cu săpunul, prosopul și pruncul.

— Diavolul.

38.

Plecând de la cabaret, Minna simțea că se amețise din nou. De două ori într-o singură noapte: era un record personal. Nu-și regreta însă periplul nocturn. Ruth o chemase în ajutor și, în cele din urmă, ea însăși pleca de acolo îmbărbătată. Nu reușise să înțeleagă prea bine care era problema prietenei sale, însă, cu ajutorul aburilor aromați de absint, sfârșiseră prin a-și regăsi, împreună, buna-dispoziție. Vreme de două ceasuri puseseră lumea la cale, ignorând spectacolele pe care localul le propunea clientelor sale, la intervale regulate.

Nu-i mai rămânea acum decât să își regăsească mașina. Dacă-și amintea bine, trebuia doar să urmeze strada de pământ bătătorit mărginită de pavilioanele roșcate. La capătul acesteia, turnul termocentralei se decupa pe cerul nopții. *Nicio problemă.*

Minna știa bine acest cartier. Moabit-ul era un furnizor de nădejde al unui număr considerabil de nebuni și depresivi, muncitori la bandă care-și pierduseră puterea sau voința de-a trăi. Naziștii învățaseră cum se cuvine lecțiile taylorismului. Muncitorii la bandă erau un soi de oameni-mașinării, care-și pierdeau ușor câte-un șurubel tot strângând cât era ziua de lungă

șuruburi pe bandă. Jocul șchiop de cuvinte o făcu să izbucnească în râs, semn limpede că se îmbătase.

Casele muncitorilor își repetau fațadele identice și banale, monotonia fiind întreruptă din loc în loc de câte-o grădiniță nu mai mare decât un mormânt. Toate ferestrele erau închise. Noaptea părea că alungase toți locuitorii cartierului. Domnea o duhoare anume, un miros greu, amplificat de căldura verii. O cuprinse teama. Pașii ei păreau că se pierd, din pricina pământului moale al străzii.

Se întoarse brusc. Fusese avertizată de o tresărire, sau mai degrabă o crispare: era urmărită. Nu era însă nimeni în urma ei. Grăbi pasul. O întreprindere nu tocmai ușoară, având în vedere că întorcea mereu capul și pașii, oricât de grăbiți, rămâneau la fel de mici. Turnul era tot mai aproape. În câteva sute de pași avea să ajungă la mașină.

Din nou i se păru că aude ceva. De data asta, surprinse o umbră care dispăru imediat. Era aproape trei dimineața. Se gândi la pictorița aceea oribilă, rusoaica care o insultase, dar aceea fusese mult prea beată ca să mai fie în stare să urmărească pe cineva…

Mai repede! Ajungând în apropierea centralei, o luă mai întâi la dreapta, apoi la stânga, fără a avea însă certitudinea că, în felul acesta, se apropia de țintă. Acoperișurile păreau tot mai apropiate. Uzina nu se mai zărea acum, ci doar ziduri oarbe, ferestre închise și porți întunecate…

Î*naintează și ai să ajungi pe chei*! Din acel moment, avea să fie de-ajuns să avanseze de-a lungul danei. Strada era de-acum plată și solul dur.

Deodată, mânată de-o intuiție de moment, întoarse capul peste umăr și îl văzu. Purta o manta strânsă la brâu, avea mâinile în buzunare și pălăria trasă pe ochi. Înainta hotărât, direct spre ea.

Minna își stăpâni un țipăt și-și scoase pantofii. Îi vârî în buzunarele impermeabilului și o luă la fugă, desculță pe pământul bătătorit. Atingerea solului rece îi făcu bine. Crescu viteza, simțind cum luciditatea îi revenea, impulsionată de surplusul de adrenalină.

După un sprint, se opri brusc, dând de șinele de cale ferată. Cât vedea cu ochii, o mulțime de șine de cale ferată care se întretăiau și se bifurcau sau reuneau, ca niște țipari zvârcolindu-se sub lumina lunii. Dincolo de ele se vedeau clădirile gării de triaj, antrepozite și hangare. *Dana portului e dincolo de șine.* Se avântă, fără să mai stea pe gânduri. Fiecare pas îi zdrelea picioarele. Pământul bătătorit fusese înlocuit de pietriș cu muchii

ascuțite.

Se strecură între două vagoane și riscă din nou o privire în urmă. Bărbatul era acolo, pe urmele ei. Cu mâinile înfipte în buzunare, înainta repede, cu pași sacadați. Era lat în umeri și nu părea genul care să obosească ușor.

Se încălță la loc și porni spre hangarele întunecate. Se împleticea, pășind pe pietrișul colțuros, dar măcar nu-și mai rănea tălpile. Alergând, își imagină cam ce-ar fi văzut cineva care-ar fi privit de sus: o siluetă măruntă, cu bască și impermeabil, clătinându-se și sucindu-și gleznele într-un labirint de șine.

Vreme de o clipă, nu mai văzu nimic. Părea că se prăbușește într-un hău negru, cu gust de rugină. *Scheiße*! Căzuse. Se ridică și scuipă sânge și poate și o bucățică de buză. *Hai, mișcă-te*! El era acolo, tot mai aproape, de parcă nimic nu-i putea încetini pașii. În câteva secunde avea să o ajungă din urmă și, n-avea îndoieli în această privință, să-i taie beregata.

Vru să urle, dar nu reuși. Nu izbuti nici măcar să-și ducă vreun gând până la capăt. Porni, târându-și picioarele, șchiopătând, scuipând, gemând, în direcția antrepozitelor. Dintr-o clipă într-alta, avea să simtă cuțitul înfigându-i-se în spate sau dând ocol gâtului ei, ca o eșarfă ascuțită.

Pământul se cutremură. Șinele începură să vibreze, iar pietrișul să freamăte. Un tren. Venea un tren, pe o cale aflată la câțiva metri de ea, în față sau în urmă. Încă mai avea timp pentru a o lua la fugă și a depăși labirintul de fier. Șansele ei erau la limită, dar trebuia să încerce. Trenul, ca un uriaș ce șuiera, avea să-i taie calea asasinului.

O luă la goană. Gleznele îi erau chinuite, plămânii îi ardeau… Acidul lactic îi invada organismul, pârjolind-o pe dinăuntru. Aport insuficient de oxigen, exces de glucide consumate de celulele ei. Nu degeaba era medic: era conștientă că organismul ei începea să fermenteze, ca laptele uitat la soare.

Căzu din nou. Alternative: să moară sub loviturile ucigașului sau sub roțile trenului? Un nor, sau mai degrabă un vălătuc de fum întunecă strălucirea lunii. Cerul părea că se fisurează, umplându-se de crăpături, ca străbătut de un fulger vaporos. Sunetul sacadat al roților de tren devenise asurzitor…

Își pierduse un pantof. Pe pipăite, cercetă suprafața acoperită cu pietriș, văzând în această pierdere un semn că lupta se încheiase: avea să moară…

Cu mâna încleștată pe pantoful de piele, riscă să-și întoarcă privirea de la locomotiva ce se apropia către dreapta. Bărbatul ajunsese la câteva zeci de metri. Mâinile îi erau tot în buzunare. Borul pălăriei lui reteza negura și lumina, ca o lamă circulară căreia nu-i păsa de niciun obstacol, de nicio barieră…

Trenul era acolo. Reuși să se rostogolească la timp din calea lui, închizând ochii. Un vuiet enorm, ritmat, teluric zgudui pământul, un șuierat asurzitor acoperi tot, deopotrivă spațiu și timp. Acum, totul nu mai era decât această cadență care decupa lumea, într-un amalgam de vapori sub presiune, șuierături nesfârșite și zgomotul metalului ce atingea metalul.

Bărbatul care o urmărea nu reușise să treacă. Era salvată. Înaintă șchiopătând, încercând să-și încalțe din mers pantoful regăsit. Ajunse lângă zidul depoului. Nu se îndoia că dincolo de acesta se afla dana portului.

Găsi un pasaj de trecere și se convinse că așa era. Avea în față cheiul, apa și luminile felinarelor. Proiectoare cu becuri incandescente luminau ca ziua fiecare element al peisajului industrial: macarale mobile, trolii, cârlige de ridicare, barjele ce pluteau în dană… În ciuda panicii, nu uitase care îi era obiectivul: trebuia să ajungă la termocentrală.

Nu vedea însă turnul. Spre stânga? Spre dreapta? Totul sau nimic: una dintre extremitățile danei se unea cu canalul de navigație care avea să o conducă la termocentrală. O luă la dreapta și încetini, căutând să-și recapete suflul. Nu trebuia să se mai gândească la cele întâmplate. Nu înainte de-a fi ajuns lângă mașină, nu înainte de-a fi în drum spre casă.

Brusc, silueta se ivi chiar în fața ei, la picioarele unei macarale. Mantaua. Pălăria era o fedora, acum o distingea limpede. Nu avu timp nici să țipe și nici să se gândească. Făcu stânga-mprejur și o rupse la fugă în direcția opusă. Până la urmă, avea să o ucidă oboseala. Avea să renunțe la fugă, din lipsă de suflu, de puteri. Pur și simplu, avea să abandoneze.

Aștepta lama călăului aproape ca pe-o izbăvire, când zări o mașină. Nu era mașina sa, adică un Mercedes 170V. Era o mașină a poliției sau una militară, oricum, a unor indivizi în uniformă.

Vru să strige, dar corzile vocale îi erau arse de efort. Un bărbat în uniformă stătea sprijinit de caroserie și fuma, nepăsător și inofensiv, de parcă ar fi trăit într-o altă lume. Părea că observă ceva prin crăpătura dintr-un gard ruinat.

— *Herr Offizier*! țipă ea, în sfârșit. *Herr Offizier*!

Bărbatul își aruncă țigara. Avea capul descoperit, iar asta îi păru ciudat Minnei. Nu-i putea distinge nici culoarea uniformei; verde, neagră sau gri? Orpo, SS, Wehrmacht… Oricum, nu prea se pricepea să le deosebească unele de altele.

Continuă să înainteze. În hangar, doi soldați aflați cu spatele la ea se pregăteau să execute un bărbat în cămașă. Acesta era în genunchi și plin de sânge și părea să aibă maxilarul dislocat. Cioburi din sticla ochelarilor sparți îi luceau în jurul ochilor, precum așchiile de mică.

Între timp, șoferul își scosese pistolul. Ca într-un coșmar, Minna făcu din nou stânga împrejur și o luă la fugă.

— Oprește-te! urlă bărbatul. Oprește-te!

Văzu un turn și o ușă întredeschisă și țâșni prin ea. O scară în spirală și un miros pestilențial. Se afla într-un furnal. Urcă câteva trepte și coborî privirea. Nazistul era acolo, cu Luger-ul în mână, inspectând locurile înainte de a intra.

Ținându-și respirația, îl văzu cum începea să urce scările. Din reflex, ridică privirea, dar nu văzu decât treptele care urcau, pierzându-se în întuneric. Odată ajunsă acolo sus, avea să aibă doar două opțiuni: fie să se arunce în gol, fie să aștepte un glonte-n burtă.

Și totuși, își continuă ascensiunea, cu spatele la peretele circular, de parcă ar fi putut să se-ascundă în acesta. Mirosul neplăcut, acru, se accentuă. Avea impresia că urcă în interiorul unui orologiu ale cărui bătăi se auzeau foarte puternic, dar care nu avea decât un singur rost: acela de-a suna ceasul morții ei.

Se aplecă din nou și văzu o mână care apuca balustrada. Oare dacă ar fi coborât ca din pușcă, cu capul înainte, ca un berbec, ar fi avut vreo șansă? Nu, bărbatul ar fi avut timp destul să apese pe trăgaci.

Urcă cu spatele, auzind în minte doar tic-tac-ul orologiului, sunând asemenea unei numărători inverse: zece, nouă, opt, șapte… Deodată, zidul de care se sprijinea dispăru, iar ea fu cât pe-aci să cadă pe spate. Se întoarse, înțelegând că se afla în dreptul unei nișe, o gură de aerisire sau ceva asemănător. Urcă în nișă și se ghemui.

Pașii grei ai soldatului încălțat cu bocanci se apropiau. O persoană rezonabilă l-ar fi lăsat să treacă, rugându-se să nu fie descoperită. Dar Minna nu era o persoană rezonabilă. Atunci când zări uniforma ivindu-se în dreptul nișei, atât de aproape încât putu vedea paftaua centurii sclipind în

întuneric, își destinse picioarele, împingându-l pe soldat spre balustradă. Acesta nu căzu, așa cum sperase Minna, astfel încât ea avu la limită timpul necesar pentru a ieși din nișă, îngenunchind și apucând strâns gleznele nazistului, cu ambele mâini.

Urlă în timp ce se ridica, dar strigătul îi fu acoperit de cel al bărbatului care se prăbuși în gol. Minna nici măcar nu zăbovi cât să vadă efectele acțiunii sale: individul căzuse de la mai bine de zece metri înălțime, iar aterizarea lui stârni un nor gros de praf alcalin. Minna coborî treptele în salturi, din trei în trei, ținându-se de balustradă.

Nici măcar nu-și aruncă privirea spre trupul neînsuflețit și nici nu privi în urmă. Ajungând pe chei, trase cu nesaț în piept aerul proaspăt și își roti privirile pentru a se convinge că nu era urmărită. Era singură.

O luă într-o direcție la întâmplare, fără să-i pese încotro se îndrepta. Important era acum să pună o cât mai mare distanță între ea și naziști. Alerga de câteva secunde atunci când, din lateral, o mână o apucă violent și o trânti în colțul unei structuri metalice.

Nu era unul dintre soldații naziști, ci ucigașul, cu fața încă ascunsă de umbra borului pălăriei. Prostește, Minna constată că nu era o fedora, ci un homburg. El îi ridică capul și lipi lama pumnalului de gâtul Minnei.

Într-un fel, această clipă nu putea fi decât interesantă pentru un psihiatru. Ce gânduri îi trec prin cap unui om în pragul morții? Nici vorbă de o retrăire a unor clipe din viață pe repede înainte. Nicio urmă de gând la ființele dragi… *Care ființe dragi*? Doar o așteptare albă, orbitoare, ca un soi de moarte deja, dar de sens contrar.

În clipa aceea, însă, se petrecu ceva extraordinar. Ucigașul își întrerupse gestul, lăsă în jos pumnalul și-i dădu drumul. O secundă mai târziu, se făcuse nevăzut.

Minna se lăsă să alunece în jos, rezemată de pilonul de metal, până când ajunse așezată pe caldarâmul umed. Plângea în hohote. De bucurie, de ușurare, de umilință. Nu înțelegea nimic din ce se întâmplase.

Și totuși, printre lacrimi, o imagine își făcu loc în mintea ei. O imagine uimitoare, care aproape că spulberă coșmarul urmăririi.

Chipul bărbatului.

Nu-l văzuse prea bine, desigur, căci era întuneric, dar nu avea nicio îndoială: chipul ucigașului era de marmură.

PARTEA A DOUA

OMUL DE MARMURĂ

39.

îl trezi ploaia. Nu-și mai amintea cum anume ajunsese acasă, dar măcar dormise în propriul pat. Nu-și amintea să fi visat ceva, iar asta nu era de bun augur. Dormise de parcă și-ar fi cufundat capul într-o șapă de ciment care se întărise instantaneu, prinzându-i tâmplele ca într-o menghină…

Nachtigall, alcool, Beewen… Auzise prea multe cu o zi în urmă, pentru a-și mai aminti acum ceva. Pentru moment, întreg creierul său era un soi de magmă confuză, lipsită de orice coerență. Se ridică în capul oaselor și, întinzând mâna, reuși să deschidă geamul.

Ploua peste Berlin. O ploaie de vară, ușoară, parfumată, ca o invitată-surpriză ce atrage toate privirile, vrăjindu-i pe toți cu farmecul ei aparte. Ciuli urechile, percepând zgomotul picăturilor de ploaie pe caldarâm, rezonanța mai lungă a celor ce se prelingeau pe acoperișuri și sunetul mai grav, înfundat, al celor ce izbeau capota mașinilor oprite pe stradă. Coroanele copacilor, biciuite de aversă, scoteau un zgomot acut, fremătător, alert, un zgomot verde și strălucitor ce părea să se strecoare către ceruri.

În sfârșit, mintea i se limpezi și își aminti tot. Cele trei crime: Susanne Bohnstengel, Margarete Pohl, Leni Lorenz. Trei paciente. Trei prietene. Trei amante… Toate îi vizitaseră cabinetul, toate se întinseseră pe divanul lui și i se destăinuiseră. Și toate îl visaseră pe acel „Om de marmură”…

Se ridică și se îndreptă spre bucătărie. Habar n-avea cât era ceasul. Îl lămuri o privire aruncată ceasului de deasupra aragazului. Era ora unsprezece. Nu era grav, așadar. Nu avea programată nicio întâlnire. De altfel, vestea unor morți violente avea acest dar, de-a risipi semnificația oricăror alte evenimente.

Cafea. Râșniță. Cafetieră. Cu un gest distrat, porni micul aparat de radio cu carcasă de bachelită, marca VE 301 Volksempfänger, un model ieftin

poreclit „gura lui Goebbels”, după numele celui care-l introdusese în producția de serie.

Boabele de cafea se răspândiră pe pardoseală, umplând toată bucătăria. Râșnița îi scăpase din mână la auzul știrii ce tocmai era difuzată la radio. În acea dimineață de 1 septembrie 1939, Germania atacase Polonia, răspunzând astfel unui atac polonez asupra stației radio din Gleiwitz. În fața acestei provocări, Wehrmachtul reacționase cu toate forțele sale, ripostând simultan din nord, sud și vest. În prezent, trupele germane erau în marș forțat spre Varșovia. *Atât și nimic mai mult.*

Nimeni nu avea să dea vreodată crezare poveștii cu stația radio, fără îndoială înscenată de Himmler și ai lui. Acesta era însă doar un detaliu. Esențial era că Germania intrase în stare de război.

Ca hipnotizat, Simon privea boabele de cafea împrăștiate pe pardoseală. La radio, vocea monotonă a crainicului continua să turuie, bătând câmpii despre „intolerabila agresiune a Poloniei” și „dreptul Germaniei de a riposta”.

Război! Își amintea că Franța și Anglia promiseseră Poloniei că aveau să o susțină, iar asta însemna că și acestea se aflau pe picior de război.

Pentru numele lui Dumnezeu, în această dimineață de 1 septembrie, cel de Al Doilea Război Mondial tocmai se declanșase. *Nici mai mult, nici mai puțin.*

Deschise din nou fereastra. Prospețimea aversei, tabloul albastru-cenușiu al orașului ud, străzile pline de oglinzile bălților… Toate acestea avură darul de-al liniști. Strânse cafeaua de pe jos, o măcină și își prepară o băutură intensă ca un nectar, cu a sa cafetieră Bialetti Moka Express.

Brusc, își aminti că-și programase un prânz pentru azi, în compania Gretei Fielitz. Era trecut de amiază, nu se mai putea pune problema unei amânări a întâlnirii. Dimpotrivă, avea să fie un prilej pentru a-și începe ancheta: Greta le cunoscuse bine pe toate cele trei victime.

Își goli rapid ceașca și fugi la duș.

40.

Ploaia se oprise și căldura zilei începea să-și facă simțită prezența. În

atmosfera încă grea de umezeală, arșița părea un tăvălug uriaș ce se prăvălea peste Berlin, cu gând să îl sufoce.

De cum puse piciorul pe trotuar, Simon auzi zumzetul unor avioane care traversau cerul. Război! Era imposibil să nu se gândească la asta. În Potsdamer Platz, văzu coloanele de soldați care plecau spre est și blindate, camioane de transport, vehicule cu platforme pe care se aflau tancuri… Și nu erau doar vehicule militare, ci de tot soiul, rechiziționate pentru a transporta trupe spre Polonia.

Imaginea acestui cortegiu sub cerul încă acoperit de nori era magnifică. Chiar în acele clipe, o rază de soare se strecură printre nori, abătându-se asupra convoiului zvântat de ploaie, precum un deget divin…

Se așteptase să găsească pe străzi mulțimi efervescente, fie cuprinse de panică, fie pradă entuziasmului războinic. Nimic din toate acestea. Nu văzu pe nimeni împietrit în mijlocul străzii cu ochii-n ziar, pradă deznădejdii. Nu văzu aglomerări de spirite încinse, scandând lozinci pe un ton tot mai înfocat. Nu era niciun fel de manifestație în fața ambasadei inamicului. Prin urmare, fie berlinezilor nu le venea să creadă că izbucnise războiul, fie se așteptaseră să se întâmple asta de prea multă vreme și reacția lor era una de lehamite profundă după atâta așteptare.

La douăsprezece și jumătate fix, micuțul Kraus își făcea intrarea la Bayernhof. În ciuda veștii sumbre aflate mai devreme, își permisese răgazul de a se aranja înainte de-a ieși. Alesese o pălărie ornată cu *Gamsbart,* așa-numita „barbă de țap” ce împodobește pălăriile bavarezilor. Ideea de a se înfățișa în public arborând o alură patriotică i se părea mai potrivită ca oricând.

Bayernhob situat la numerele 10-11 pe Potsdamer Straße, data de la începutul secolului. Era un restaurant imens, demodat, mai degrabă o curiozitate istorică decât un reper gastronomic. Grădini cu fântâni sculptate în piatră, o sală spațioasă, mare cât un hol de gară, candelabre colosale, tavanul decorat cu un mozaic reprezentând menestreli și alți trubaduri de la curțile regale germane…

Greta Fielitz sosise înaintea lui. O reperă de îndată, stând dreaptă pe scaun, în colțul dinspre șemineu. Înaintă de-a lungul culoarului dintre mesele aliniate ca într-un joc de table. Toate erau ocupate, iar larma mesenilor amintea de zarva alămurilor unei orchestre, punctată de percuția tacâmurilor în farfurii.

Greta părea bosumflată. Mutrița ei ca o cireașă era întunecată, de parcă i-ar fi trecut vremea pârgului. Gura ei cu buze pline, după care se dădea în vânt întreg Berlinul, era crispată, ochii încercănați și, curat sacrilegiu!, riduri vizibile îi apăruseră în colțurile ochilor. Din locul în care se afla, putea să vadă cum încercase să le-ascundă sub un strat de pudră care-l duse cu gândul la praful de pe pleoapele unei măști mortuare egiptene.

— Mi se pare mie sau e ceva în neregulă? întrebă el, așezându-se ia masa ei.

— Tu n-ai auzit știrile?

— Dar ne așteptam la asta, nu-i așa?

— Totuși… Ce-o să se întâmple cu noi?

Tânăra femeie pescui din poșetă o pudrieră și o deschise cu un zgomot sec. Se privi câteva clipe în oglinda ei și începu să-și tamponeze fața cu gesturi nervoase, de parcă ar fi încercat să stăvilească sângele dintr-o rană proaspătă.

Simon nu era dispus să se lanseze în comentarii inutile pe teme de geopolitică. Oricum, nu acesta era subiectul întâlnirii. Trăgând cu ochiul la Greta, se întrebă care fuseseră relațiile pe care aceasta le avusese cu Susanne, Margarete și Leni… Femeile care frecventau Clubul Wilhelm se pretindeau prietene, dar relațiile dintre acestea erau mult mai complexe de-atât. Fiecare dintre ele vorbea adesea despre celelalte, atunci când se așezau pe divanul din cabinetul său. Era un amestec de gelozie, rivalitate, admirație și… dorință.

Se gândi cât de bulversată ar fi fost Greta dacă ar fi aflat despre moartea celor trei… *Uite o veste cu mult mai violentă decât știrile zilei de azi*! Își simțea gâtlejul uscat. Luă sticla de Adelholzener, apa minerală preferată a berlinezilor, își umplu paharul și sorbi cu satisfacție lichidul plin de bule.

Pentru început alese să se comporte ca de obicei, revărsând asupra interlocutoarei sale un amestec de glume, bârfe și complimente care, de regulă, aveau darul de a-i spori buna-dispoziție. În acea zi însă, strategia sa nu avu efectul dorit, căci nu reuși să o înveselească pe Greta. Simon intui că femeia avea și alte motive pentru a fi posomorâtă. La fel ca toate doamnele de la Adlon, Greta considera politica drept un simplu decor anecdotic.

Chelnerul își făcu apariția. Greta comandă, ca de obicei, *Kartoffelsalat,* iar Simon îi urmă exemplul.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el în cele din urmă, pe un ton cât mai blând cu putință. Știi că îmi poți spune orice, sunt psihanalistul tău.

— Ei, haide, nu începe cu asta!

Simon tăcu. Nu era cazul să insiste, Greta era pregătită. Nu-i rămânea decât să aștepte ca ea să se destăinuie.

— În ultimele două nopți am avut un vis cumplit…, începu ea, în cele din urmă.

Simon tresări.

— Văd un birou… Stau în fața lui și tremur, ținând în mână certificatul de apartenență la rasa ariană. La birou e așezat un bărbat care mă privește. Nu se mișcă, nu scoate o vorbă, dar îi pot simți puterea…

Simon se aplecă spre ea, împingându-și din neatenție farfuria și răsturnându-și paharul cu apa minerală.

— Bărbatul acesta… Cum arată? întrebă, recăpătându-și calmul.

— Prefer să nu vorbesc despre asta.

— Încearcă să îți amintești. E foarte important.

Ea ridică privirea. Sprâncenele ei pensate delicat, blonde la fel ca părul, desenară două umbre întrebătoare pe fruntea ei de porțelan.

— Ce vrei să spui?

— Descrie-mi-l.

Ea își plecă din nou privirea și clătină din cap, un „nu” bosumflat, apoi lăsă să-i scape:

— Nu știu cum arată. Poartă o mască… O mască înspăimântătoare.

Simon își încleștă pumnii, sub masă. *Nu se poate una ca asta*! O privea în ochi și putea să distingă în pupilele ei mici firișoare argintii. Cu puțină imaginație, și-ar fi putut imagina că acestea desenau runele siglei SS.

— O mască de marmură, continuă Greta. Cu vinișoare albe și negre și…

— Scuză-mă o clipă.

Simon se ridicase deja.

— Revin imediat.

Traversă sala restaurantului aproape în fugă. Acest local unde lumea se îmbuiba în vreme ce războiul abia fusese declarat i se păru, brusc, respingător.

Ajuns la recepție, întrebă unde putea să dea un telefon. Îi fu indicată o cabină. Îi dictă centralistei numărul și se repezi spre cabina cu pricina.

— Și ce vrei să fac? se mulțumi Beewen să-l întrebe, după ce Simon îi istorisise toată povestea.

— Vino încoace. Suntem la Bayernhof. Nu-i timp de pierdut.

— Mai bine veniți voi încoace.

— La Gestapo? Nici nu poate fi vorba. N-ar mai scoate nicio vorbă.

Beewen păru că se gândește. Simon își imagină figura încruntată a colosului, cu ochiul lui cu pleoapa căzută. Ancheta aceasta îi depășea în egală măsură inteligența și imaginația.

— Vin acolo, rosti el într-un târziu.

— Vino în haine civile, adăugă Simon. Și așa mi-e teamă că ai s-o sperii.

Reveni la masă afișând un zâmbet larg, căci nu voia ca Greta să intre la bănuieli.

Acum nu-i mai rămânea decât să câștige timp și, mai ales, nu trebuia să o lase să mai vorbească. Fiecare cuvințel al mărturiei ei trebuia să fie auzit de către Beewen. Nu știa prea bine cum, dar reuși să mute conversația timp de o jumătate de oră spre bârfe lipsite de importanță și alte nimicuri.

Brusc, Greta împietri.

— Ai chemat poliția?

Avea privirea ațintită spre ușa de intrare în sală. Simon se întoarse și-l zări pe Beewen, care-i căuta din ochi. Îmbrăcase un costum ușor, de vară, dar „camuflajul" acesta nu-i era de prea mare folos. Parcă ar fi purtat pe frunte inscripția GESTAPO, cu litere de-o șchioapă, și luminoase, pe deasupra.

Simon o luă de mână pe Greta.

— Nu-ți face griji. Totul o să fie bine.

41.

Simon își ridică mâna, iar gestapovistul îi reperă, în sfârșit. Trecerea lui printre mese suscită rumoare printre clienți. Beewen era genul de individ care nu putea să inspire decât teroare. Iar în Berlin, în septembrie 1939, sinistra sa putere părea înzecită.

Greta se ridicase deja în picioare.

— Ce vrea să însemne asta? Cum ai putut să faci așa ceva? Întinse mâna pentru a-și lua poșeta, dar Simon i-o prinse și, ca și cum ar fi fost cel mai

firesc lucru din lume, rosti:

— Ți-l prezint pe Franz Beewen, un bun prieten. N-ai de ce să te temi.

Greta nu-și lua ochii de la uriaș. Spaima îi inducea o aroganță neașteptată.

— Sunteți agent SS? întrebă ea, de parcă i-ar fi scuipat în față.

Simon își roti privirea: atenția tuturor celor din restaurant era îndreptată asupra lor. Luă un scaun de la o masă învecinată și-l invită pe Beewen să se așeze.

— Lucrez la Gestapo, confirmă Beewen, așezându-se. Dar mă aflu aici din prietenie.

— N-ai de ce să te temi, repetă Simon.

Greta se lăsă să cadă înapoi pe scaun. Părea stoarsă de puteri. Roșise, iar șuvița de păr rebelă de pe frunte îi tremura ușor.

— Aș vrea să discutăm ca între prieteni, fără să ne formalizăm, spuse Simon, încercând să pună în cuvintele sale toată căldura de care era în stare.

— Despre ce să discutăm?

— Despre visul tău. Despre Omul de marmură.

Greta îi căută privirea lui Simon, descumpănită.

— Nu înțeleg.

Simon continuă, pe același ton reconfortant:

— E simplu. Visul ăsta ne interesează. Nu-mi cere să îți explic de ce, dar acest Om de marmură joacă un anumit rol într-o anchetă la care iau parte și eu.

— Ce fel de rol?

— Liniștește-te, Greta. Și descrie-ne, te rog, acest personaj.

Ea începuse să se joace cu furculița, cu ochii ațintiți în farfurie. Secundele păreau că ard, într-o atmosferă tensionată la maximum.

— Pentru început, spune-ne cu exactitate când l-ai visat prima oară, reluă Simon, încercând să îi insufle puțin curaj.

— Alaltăieri. În seara zilei când ne-am întâlnit.

— Și visul s-a reluat ieri?

— Azi-noapte, da.

— Și spui că are fața de marmură?

— Nu. Ți-am spus deja, poartă o mască: asta îi lasă descoperită doar partea inferioară a feței… Marmura e netedă, verzuie…

— Cum poate să vadă?

— E o fantă la nivelul ochilor…

— Îți spune ceva? Ți se adresează?

— Nu. Pare a fi un simplu funcționar. E mai degrabă… indiferent.

— Mi-ai spus că stătea așezat la un birou. Îți amintești de alte detalii din decor?

— Chiar lângă el se afla o sobă.

— O sobă de teracotă?

— Nu. O sobă de fontă, ca un cazan dintr-o locomotivă. Ușa sobei e deschisă și se văd flăcările. În visul meu, scopul sobei nu e acela de-a încălzi, ci funcționează pentru a elimina gunoiul. Poate că bărbatul o va folosi pentru a-mi arunca certificatul în flăcări, ori poate chiar pe mine, dacă va considera că nu sunt o bună germană…

O vreme, se lăsă liniștea. Un chelner se apropie și-l privi întrebător pe Simon: niciunul dintre ei nu se atinsese de mâncare. Psihiatrul îi făcu semn că putea să debaraseze.

— Și mai departe? întrebă Simon, după plecarea chelnerului.

— Asta-i tot. În a doua noapte, scena s-a repetat întocmai: am sosit, Omul de marmură mi-a cerut certificatul de apartenență la rasa ariană, dar visul n-a mai continuat. N-am aflat dacă documentul meu era sau nu conform, am rămas cu privirea ațintită asupra sobei și mi-am imaginat cum ar fi să ard de vie…

Kraus aruncă o privire spre Beewen. Impasibil, inflexibil chiar, gestapovistul părea că o studiază pe Greta plin de curiozitate; probabil că nu-i era dat prea des să întâlnească femei atât de frumoase ca *Frau* Fielitz.

— Ai vreo idee unde l-ai întâlnit pe acest Om de marmură?

— Cum adică?

Simon se lansă într-una din acele explicații concise care-i ieșeau mereu de minune:

— Nu cred că acest personaj e o invenție a subconștientului tău. Spaima ta, neliniștea care te încearcă sunt cele care l-au amplasat în centrul scenariului construit în vis. Însă, după părerea mea, această figură e inspirată dintr-o amintire a ta. Ai văzut recent o sculptură sau o imagine care…

— Nu-mi amintesc.

— Gândește-te bine. Unde anume ai fi putut întâlni un individ atât de straniu? Într-o carte? La un muzeu? La un hotel?

— Nu-mi petrec viața prin hoteluri, protestă ea, vădit ofuscată.

— Într-o galerie de artă?

— Ți-am mai spus, nu știu.

Simon își vârî mâna în buzunarul hainei și scoase un stilou Dia. Cu un gest hotărât, dădu la o parte paharele, sticla cu apă minerală, șervețelele.

— Hai s-o luăm de la capăt. Ai să ni-l descrii în detaliu pe acest individ, iar eu am să încerc să fac un desen.

42.

Detesta ancheta asta. Dumnezeule, cât putea să o deteste! De dimineață, când se trezise, părea că aceasta avea să fie o zi bună, în ciuda proaspetei descoperiri a unei noi crime și a cadavrului polițistului, de care trebuia să uite cât mai repede.

Acum știa însă care fusese arma crimei, iar profilul suspectului începea să se contureze. Faptul că asasinul făcea parte din SS nu era de bun augur, dar se putea descurca, chiar și în aceste circumstanțe. Beewen reușise să găsească o posibilă soluție, iar Perninken părea de acord cu aceasta.

Iată însă că piticul se băgase iar în seamă, scoțând din pălărie încă o „visătoare”, care avea, pe deasupra, caracteristicile unei potențiale victime. Greta Fielitz. Treizeci și unu de ani, căsătorită cu Günter Fielitz, un aristocrat saxon pronazist. Bineînțeles, membră a Clubului Wilhelm.

Legănat de înaintarea Mercedesului pe drumul plin de hârtoape, își plecă privirea spre desenul pe care-l ținea în mână. Beewen se vedea silit să recunoască: Simon Kraus avea un talent deosebit pentru desen. Exista oare ceva la care nenorocitul ăsta să nu se priceapă de minune?

Concentrează-te! Bărbatul îmbrăcat într-un costum auster, așezat la un birou, purta un soi de cască ce amintea de coifurile armurilor cavalerilor medievali, dotată cu o vizieră menită să-i protejeze ochii, proeminentă, asemenea unui cioc. Doar că, spre deosebire de vizierele cu multiple perforații ale cavalerilor, aceasta avea doar o fantă orizontală care traversa masca dintr-o parte într-alta.

Absurd! Cu atât mai absurd cu cât Simon, urmând indicațiile Gretei Fielitz, reușise să redea până și structura materialului, schițând vinișoarele negre și albe caracteristice marmurei…

Lui Beewen îi venea să mototolească bucata de hârtie și să-i facă vânt pe

geam. Așadar, acesta era suspectul lor… sau, cel puțin, mesagerul din vis care anunța cine avea să fie următoarea victimă.

Ei bine, nu aveau cum să existe treizeci și șase de soluții, ci doar una singură. Fie, ieșind din sfera explicațiilor raționale, acest personaj evada din vis și își spinteca victimele, fie, conform teoriei lui Kraus, toate aceste femei îl văzuseră pe Omul de marmură la o vizită prin vreun muzeu, la o cină, într-un film sau plimbându-se cu prietenele.

Era dispus să acorde credit celei de-a doua ipoteze, dar aceasta nu le furniza nicio informație concretă. Chiar dacă admitea posibilitatea ca Susanne, Margarete, Leni și Greta să fi trecut toate prin același loc anume, deodată sau separat, văzând aceeași figură, de care își amintiseră apoi, inserând-o inconștient în visele lor, tot nu știa absolut nimic în plus despre ucigaș. Absolut nimic.

— Ajungem, *Herr Hauptsturmführer*…

Beewen își propusese să treacă pe la apartamentul în care locuia. După macabra plimbare nocturnă, se întorsese direct la sediul Gestapo-ului, îmbrăcase o uniformă și se cufundase într-o lectură atentă a dosarului anchetei, încercând să citească printre rânduri pentru a se lămuri ce anume descoperise Wiener încât să merite două gloanțe în ceafă.

— Așteaptă-mă, vin în zece minute.

Beewen se îndreptă spre clădirea dărăpănată care-i slujea drept domiciliu. Refuzase dintotdeauna să stea în cazarmă: își dorea să fie independent, să aibă propria casă. Prin urmare, din solda lui mică, își permitea doar să închirieze o cameră la această pensiune ca vai de ea, în cartierul Prenzlauer Berg. Întreaga zonă era dominată de o fabrică de bere, ale cărei cuve de fermentare emanau, zi și noapte, vapori pestilențiali. Duhoarea asta își avea rolul ei în menținerea unor chirii ieftine. Pentru numele lui Dumnezeu, pe timpul verii s-ar fi cuvenit ca localnicii să nu trebuiască să plătească deloc chirie, într-atât de sufocante deveneau miasmele venite dinspre fabrică.

Beewen decise să uite de anchetă pentru câteva minute și să se concentreze la vestea zilei, cea mai importantă: războiul tocmai fusese declarat. În curând, avea să se poată înrola, preschimbându-și rangul de la Gestapo în altul echivalent în cadrul Wehrmacht-ului. Mai întâi, frontul polonez, iar apoi Franța. În sfârșit!

Și totuși, acest eveniment capital nu-i provoca bucuria la care se

așteptase. Dimpotrivă, îl lăsa indiferent. *Mein Gott*! De o mie de ori își închipuise începerea acestui război. Și-l imaginase în cele mai mici detalii. Îl modelase în minte ca pe-un metal încălzit la o mie de grade. Îi cunoștea de pe-atunci cele mai intime resorturi și toate posibilitățile de desfășurare… Iată însă că acum, când se întâmplase, puțin îi păsa. Sau aproape deloc. Îl obseda doar ancheta. Singurul lucru urgent era rezolvarea acestui caz și închiderea dosarului. Războiul putea să mai aștepte.

Beewen împărțea o singură baie cu ceilalți locatari de la etajul său. La această oră însă – era ora cincisprezece – avea cale liberă. În aparență, baia avea de toate; faianță pe pereți, o chiuvetă, o cabină de duș, ba chiar și un bideu… Dar nimic din toate astea nu funcționa, pardoseala era umedă și rece; pretutindeni era umezeală, inclusiv pe pereți, numai în robinete nu.

În acea zi, un firicel de apă abia dezmorțită îi răsplăti speranțele, astfel încât putu să se spele, gândindu-se la încheierea întâlnirii cu Greta Fielitz. În fața restaurantului Bayernhof, o urcaseră într-un taxi, încercând să o liniștească. Beewen însuși avea să se simtă mai bine știind că avea să-i poată desemna femeii o escortă.

Înainte de a se despărți, îi întrebase pe Kraus:

— Cunoști cumva o psihiatră pe nume Minna von Hassel?

— Bineînțeles. Am fost colegi de facultate.

— Ce părere ai despre ea?

— N-am niciun fel de părere.

— O spui de parcă ți-ar sta în gât.

— Nu-mi plac mic-burghezele care fac pe mironosițele.

— Preferi așadar nevestele bancherilor naziști?

Kraus îi aruncase o privire sumbră.

— Poate că Leni și Margarete nu îngrijeau nebuni într-un azil dărăpănat, dar au luptat pentru a obține ceea ce aveau. În schimb, Minna von Hassel s-a născut cu o linguriță de argint în gură și se dă martiră.

— Te admiră foarte mult.

Simon se încruntase.

— O cunoști?

— Ea îl îngrijește pe tatăl meu.

Beewen habar nu avea ce-l apucase să împărtășească această informație. Mereu considerase boala tatălui său drept un handicap, un secret rușinos.

Simon era prea inteligent pentru a pune alte întrebări.

— Știai că și-a scris teza având ca subiect ucigașii recidiviști? reluase Beewen.

— E o lucrare de referință în domeniu, din câte am auzit, dar n-am citit-o. Nu e genul meu. Dacă bine mi-aduc aminte, a lucrat cu un psihiatru care a studiat mai multe cazuri de ucigași în serie și care a avut ocazia să stea de vorbă cu subiecții săi.

— Și unde l-aș putea găsi pe acest psihiatru?

— Nicăieri. E evreu. Și e mort, fără îndoială.

Beewen răscoli prin dulap și își alese cea mai frumoasă uniformă, cu galoane argintate, cu petlițe strălucitoare și cu un lănțișor elegant pentru pumnalul onorific.

Revenind la mașină, percepu privirile trecătorilor, în egală măsură înspăimântate și admirative. Adora reacția pe care o producea oamenilor de rând. În acel moment, în minte îi răsună din nou sfatul primit de la micuțul Kraus la *Nachtigall*: „Aș avea un sfat pentru tine: continuă să te îmbraci în civil pe parcursul anchetei. Uniforma SS nu e tocmai discretă”.

Haine civile? *Nu, zău*! *Și mai ce*?

43.

Se simțea bine îmbrăcat în uniformă, așa cum se simțea bine și la sediul Gestapo-ului, pe Prinz-Albrecht-Straße. Uriașul edificiu din piatră tăiată, care arăta aproape ca un muzeu, era adevărata sa casă. Era asemenea unei uriașe pelerine, care îl învăluia și îl proteja. Nimeni nu-și poate alege familia, iar Beewen acceptase resemnat acest adevăr: aparținea taberei celor răi.

De fiecare dată când ajungea aici, lui Franz îi venea în minte care fusese destinația acestei clădiri înainte ca naziștii să fi pus mâna pe ea: ateliere, săli de curs, bibliotecă… Toate încăperile erau pe-atunci ticsite de opere de artă, iar între pereți răsunau prelegeri despre felurite teorii estetice și se nășteau speranțele viitorilor artiști. Acum însă, lumea lui Kraus și a Minnei lăsase loc lumii lui Beewen. *Faceți loc tinerilor*! *Hahaha*!

Contrar zvonurilor care circulau în societate, interogatoriile nu aveau loc la subsol, ci în birouri. Prin urmare, urcând scările puteai auzi țipete, gemete, zgomotul înfundat al loviturilor și implorările celor interogați…

Beewen încetase să le mai dea atenție cu mult timp în urmă. La fel ca el, mulți dintre colegii săi proveneau din vechile trupe de asalt și erau cu toții obișnuiți cu aceste zgomote sinistre. Erau asemenea foșnetului pânzelor și scârțâitului scripeților pentru un marinar de odinioară.

Un fluierat admirativ îl determină să se smulgă dintre gânduri. Fără să-și fi dat seama, ajunsese la etajul său, iar Grünwald, SS-istul frustrat, era tot în pragul biroului său și se prefăcea uimit de uniforma lui impecabilă.

— Te-ai făcut frumoasă!

— Nu toată lumea e dispusă să umble murdară la cur.

Grünwald și echipa sa aveau o reputație de neglijenți și nespălați. Beewen putea să și-i imagineze prea bine pe front, bântuind pe-acolo zdrențăroși, ca niște sperietori de ciori. Aveau să se topească acolo, departe, în frig și-n bombardamente…

— Ai grijă ce spui.

Beewen rânji. Poate c-ar fi fost mai bine să-și rezolve odată pentru totdeauna problemele în curte, ca între bărbați, cu pumnul și bastonul, în loc să schimbe șicane pe coridoare, ca niște funcționari timorați. Făcu un pas spre mustăcios, apoi renunță, schițând un gest de lehamite. Avea alte lucruri mai urgente de făcut.

În birou, Dynamo stătea tolănit în fotoliul său. Pe masă, lângă mașina de scris a lui Beewen, trona o boccea mare, din pânză de cort unsuroasă.

— Ce-i aia?

Hölm se ridică, oftând teatral, apucă două colțuri ale legăturii și trase de ele: o cascadă de pumnale se revărsă pe birou, împingând dosare, ștampile și stilouri, care se împrăștiară pe podea.

— Alooo, calmează-e! răcni Beewen, încercând să limiteze pagubele.

— Dar nu asta ți-ai dorit? râse celălalt. Ți-am adus o grămadă de pumnale de la ai noștri, dar să știi că am făcut-o doar ca să-ți fac pe plac. De-aici n-ai să afli nimic în plus.

— Explică-mi.

— Am sunat la Reichzeugmesterei, biroul de control al dotării trupelor.

— Știu ce e RZM-ul, mulțumesc.

— În ciuda a ceea ce credeai, se întâmplă foarte adesea că ai noștri să-și rupă pumnalele, să le deterioreze, să le rătăcească sau chiar să le vândă unor terți, deși despre asta nu e de vorbit. Administrația urmărește comenzile, livrările și chiar se preface a-i căuta pe cei vinovați de asemenea abateri.

Dar asta înseamnă, practic, să cauți un ac anume într-un car cu ace.

Beewen rămăsese cu privirea pironită asupra mormanului de pumnale răspândit pe suprafața biroului. Erau de toate felurile, căci fie mânerele, fie lamele, tecile, legăturile acestora, lănțișoarele sau o mulțime de alte detalii prezentau diferențe infime de la o armă la alta.

— Avem aici pumnale SS modelele 33 și 36, exemplare provenind de la trupele de asalt, de la Wehrmacht, de la SS-TV, pumnale onorifice, piese de colecție, dintre care unele sunt semnate de Ernst Röhm sau Heinrich Himmler însuși… Dar toate astea nu ne folosesc la nimic. Contează doar forma lamei și semnele de pe garda pumnalelor. Ori, din acest punct de vedere, toate aceste pumnale au caracteristici identice.

Beewen privea toate aceste obiecte mortale cu pretenții artistice și vedea în ele un singur lucru: eșecul singurului său indiciu, imposibilitatea de a urmări vreo pistă pentru găsirea asasinului, pornind de la forma rănilor victimelor.

— Am discutat cu meșteri de la mai multe ateliere de la Solingen. Jacobs, Karl Eickhorn, Karl Böcker… Toți au fost categorici. Pumnalele nu pot fi deosebite după urma pe care o lasă. Cu excepția unor detalii microscopice, lamele tuturor sunt identice.

Privind retrospectiv, indiciul acesta i se părea acum mult prea evident, prea teatral. Iar gestul legistului, care înfipsese propriul său pumnal într-una dintre răni… Toate astea nu erau decât echivalentul unei frecții la un picior de lemn. Un ucigaș ce nu fusese văzut de nimeni, care nu lăsa nicio urmă și care părea capabil să se volatilizeze la comandă n-ar fi oferit niciodată pe tavă anchetatorului un atare indiciu.

Și uite-așa, o luăm de la zero.

Beewen își întinse mâna și mătură mormanul de pumnale înapoi în pânza de cort.

— Am o sarcină pentru tine, anunță el, ridicându-se. Trebuie să punem doi oameni pe urmele unei femei pe nume Greta Fielitz. Sunt convins că avem pe undeva un dosar al ei.

— E suspectă cumva?

— Nu, e în pericol. Trebuie să o protejăm.

— De unde știi că e în pericol?

— Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede…

Alfred se ivi în crăpătura ușii, după ce bătuse scurt în prealabil.

— Aveți un mesaj, *Hauptsturmführer*.

— Am să văd imediat despre ce e vorba.

— E un mesaj personal, din partea unei femei…

Dynamo rânji, iar Beewen încremeni.

— O femeie?

Din cadrul ușii, fără să intre, Alfred citi bilețelul pe care-l avea în mână. Ochelarii lui cu ramă foarte subțire aduceau cu antenele unei insecte.

— Minna von Hassel. Spune că e vorba despre tatăl dumneavoastră.

44.

Muzica de petrecere răsuna veselă din chioșcul orchestrei. De jur-împrejur, mese și scaune albe alcătuiau un cerc, sub pergolele decorate cu baloane suspendate. În centrul acestui cerc, mai multe cupluri se învârteau în ritmul unui vals, zâmbind nepăsătoare și pline de sine. Domnea aici o atmosferă îmbătătoare, de vară, plină de parfumuri florale și mirosuri de bere.

Trecuseră ani de când Beewen nu mai pusese piciorul într-o *Biergarten*. Genul acesta de berărie în aer liber nu-i plăcuse niciodată. În opinia lui, soarele și muzica nu se potriveau cu berea și mirosul de cârnați. Natura nu avea nimic de-a face cu ritmurile de vals și mirosul de grătar. I se părea că arborii semeți, cu coroana lor luxuriantă, îi priveau cu milă pe omuleții mărunți ce se agitau ca niște insecte pe ringul de dans sau se ghiftuiau de zor, pe colțurile meselor.

Această *Biergarten* situată la nord de Tiergarten nu făcea excepție de la regulă. Ceea ce îl surprinsese însă pe Franz era buna-dispoziție generală care domnea aici. Războiul tocmai fusese declarat, apocalipsa era în plină desfășurare, dar aici, sub castani, toată lumea se rotea și țopăia în ritmurile muzicii lui Josef Lanner.

Faptul că Minna îi dăduse întâlnire tocmai aici îl irita. Fusese, fără îndoială, un semn de bunăvoință din partea ei, pentru ca Beewen să nu trebuiască să se deplaseze până la Brangbo. Terasa aceasta aglomerată îi dădea însă senzația că ea alesese drept punct de întâlnire un loc public pentru a nu fi obligată să-l întâlnească între patru ochi.

O zări, așezată singură la o masă, iar imaginea ei, cu haina de cowboy și

cu bască, i se păru la fel de nepotrivită ca o pată de muștar pe o față de masă albă.

Dădu la o parte baloanele și se strecură printre chelneri și dansatorii care se înghesuiau să ajungă în ring, îndreptându-se spre masa ei. Cu uniforma lui neagră și pumnalul legănându-se la capătul lănțișorului, el însuși contrasta puternic cu această mică sărbătoare câmpenească.

— Ce-i cu nebunia asta? întrebă el, în loc de salut.

Minna învârtea cu lingurița în ceașcă cu mișcări nervoase, făcând cafeaua să se reverse în farfurioară. Tenul îi era cenușiu și ochii împăienjeniți. Părea drogată.

— Stați jos, îi porunci ea.

— Vi se pare că ăsta e un loc potrivit pentru a discuta despre boala tatălui meu?

— Tatăl dumneavoastră se simte bine.

— Poftim? Mesajul pe care mi l-ați trimis…

— Voiam să vă determin să veniți.

Beewen era nehotărât. Era tentat s-o arunce într-o celulă, ca să îi dea o lecție dură de viață. În același timp însă, se simțea ușurat că ea îl mințise și că tatăl său era bine. În adâncul minții, o admira chiar pe această femeie pentru tupeul cu care era gata să se folosească de toate mijloacele posibile și necesare pentru a-și atinge scopul.

— Chiar credeți că n-am altceva mai bun de făcut decât să beau cafele după-amiaza într-o *Biergarten*? întrebă el, așezându-se în cele din urmă.

— Voiam să discutăm despre mai multe lucruri, urgent.

Beewen se uită la ceas.

— Vă ascult. Dar vă jur că dacă m-ați adus aici ca să…

— Legea din 14 iulie 1933 vă spune ceva?

— Acum n-o să începeți și cu ghicitorile…

— E vorba de legea privind sterilizarea forțată.

— A cui sterilizare?

— A handicapaților, a pacienților incurabili, a celor ce suferă de maladii ereditare, a retardaților și demenților…

Beewen aruncă o privire în jur. Dansatorii nu păreau să obosească. Orchestra, o fanfară de alămuri, atacase acum un galop. La umbra castanilor se dezlănțuise o cavalcadă în acorduri sforăitoare și behăituri ce se voiau armonioase. Era ca un dans macabru plin de rânjete sarcastice.

— M-ați adus aici ca să-mi vorbiți despre asta?

— Nu. Voiam să știu dacă ați auzit vorbindu-se de un alt program.

— Ce fel de program?

— Un program mai… radical, menit să elimine fizic toți bolnavii mintal.

Bineînțeles că auzise. Era însă un simplu zvon, o gogoriță, precum aceea care îi credita pe naziști cu intenția de a-i extermina pe evrei sau de a-i îneca pe toți țiganii în largul portului Kiel.

— Radio-șanț.

— Cunoașteți un anume Ernst Mengerhäusen?

Numele îi părea vag familiar, dar n-ar fi fost în stare să spună concret unde sau când îl auzise.

— Nu, preferă el să răspundă. Cine e?

— E ginecolog. M-a vizitat ieri și mi-a oferit o listă.

— O listă?

— O listă cu bolnavii pe care autoritățile intenționează să îi transfere într-un spital-model, în Șvabia Superioară. La castelul Grafeneck, mai exact.

Chelnerul își făcu apariția lângă masa lor. Beewen comandă o cafea. Chelnerul încuviință și așeză cu mare băgare de seamă în fața Minnei o porție de *Mohrenköpfe*.

Ea se năpusti asupra prăjiturilor de parcă n-ar mai fi mâncat nimic de câteva zile. Felul în care masacra cu lingurița sferele acoperite cu glazură și umplute cu cremă de vanilie avea ceva dezgustător.

Franz îi făcu semn din cap chelnerului că nu mai era nevoie de el și reluă:

— Ați ajuns cu povestea la castelul Grafeneck. E o veste mai degrabă bună, nu-i așa?

— Pentru un agent al Gestapo-ului sunteți destul de naiv. Pacienții vor fi mai bine tratați fiindcă nu vor rămâne prea mult timp acolo.

— Cum așa?

— Vor fi eliminați.

Beewen se foi pe scaun. Se gândea la anchetă și la timpul care zbura, inexorabil. Ce naiba căuta el aici, ascultând năzărelile unei psihiatre deghizate în cowboy?

— Aveți o dovadă pentru ceea ce susțineți?

— Nu. Tocmai de aceea v-am cerut să ne întâlnim. Dumneavoastră

puteți afla mai multe informații.

Continua să-și devoreze prăjiturile, dar nu ca o copilă pofticioasă, ci ca o drogată, o dezechilibrată care uită în majoritatea timpului să mănânce, dar care e cuprinsă, din vreme în vreme, de-o foame irațională.

— Îmi pare rău, dar n-am timp de așa ceva.

— E important.

— În momentul ăsta sunt o mulțime de alte lucruri mult mai importante, credeți-mă.

— E important pentru dumneavoastră personal.

— Pentru mine?

— Tatăl dumneavoastră se află pe lista aceea.

Beewen tăcu. Vestea nu-l luase deloc prin surprindere. La ce ar mai fi fost oare de folos celui de Al Treilea Reich o epavă delirantă ca tatăl său? Era oarecum de așteptat să fie suprimat.

Peter Beewen nu merita în niciun fel vreun tratament aparte. Trecuseră douăzeci de ani de când trăia pe banii statului, care își plătise astfel cu asupra de măsură datoria rămasă de pe urma Marelui Război. Venise vremea să își reducă pierderile…

— Am să văd ce pot face, rosti el, ridicându-se.

Într-un fel, se așteptase la această situație de-o bună bucată de timp. Ordinul pe care îl slujea avea să îi devină curând inamic. Sau, mai degrabă, el însuși avea să devină dușmanul patriei. Pentru că nu intenționa să-și lase niciodată propriii colegi să îi ridice tatăl pentru a-i injecta cine știe ce produs letal, undeva în Șvabia Superioară.

Se pregătea să plece, când Minna îl apucă de mânecă.

— Veți încerca să aflați mai mult?

— V-am spus că…

— Trebuie să vă grăbiți! Mengerhäusen a vorbit despre mașini pentru transfer. Trebuie să-i împiedicați să facă asta!

Beewen își plecă ochii: Minna refuza să-i dea drumul.

— Stați jos, vă rog. Încă n-am terminat.

El se supuse.

— Ce mai e?

— Am fost atacată azi-noapte.

— La institut?

— Nu. În Moabit, în apropierea unui club numit *Gineceul*.

— Îl știu.

Minna nu reuși să-și ascundă surpriza, iar Beewen fu gata să adauge: „La Gestapo se știe tot”, dar se abținu. Nu îl mira deloc faptul că Minna von Hassel era lesbiană.

— Aveam întâlnire cu o prietenă acolo.

— Bineînțeles.

— Nu am înclinații de genul acela, dacă asta voiați să mă întrebați.

— Nu voiam să vă întreb nimic.

— Înseamnă că am înțeles eu greșit.

— Posibil. Ce s-a întâmplat?

— Era în jurul orei trei dimineața… M-a urmărit un bărbat.

— Un hoț?

— Nu. Un ucigaș.

Beewen poseda o capacitate de adaptare rezonabilă, dar de data asta se simți cu adevărat depășit de situație. Ce naiba căuta o tentativă de asasinat în acest peisaj?

— M-a așteptat la ieșirea din local și m-a urmărit până pe cheiul din Westhafen.

— Ați reușit să-l faceți să vă piardă urma?

— Nu. M-a ajuns din urmă și m-a încolțit la docuri, însă în ultima clipă mi-a cruțat viața.

— De ce a făcut-o?

— Cred că…

— Da?

— Cred că m-a confundat cu altcineva. Atunci când am ajuns față în față, și-a dat seama că greșise.

— Cu cine ar fi putut să vă confunde?

— Cu prietena mea, cea cu care am avut întâlnirea de la *Gineceu.* Eram îmbrăcate exact la fel.

— Aveți vreun motiv anume să credeți că ea era cea vizată?

Minna ezită. Își devorase prăjiturile și-și băuse cafeaua. Și totuși, continua să se joace cu lingurița în ceașcă. Agresiunea din noaptea anterioară ar fi putut explica, în oarecare măsură, nervozitatea ei, dar atitudinea de ansamblu îi trăda mai degrabă simptomele unui sevraj. Conform dosarului ei, tânăra mic-burgheză era alcoolică, însă Franz era convins că mai consuma și alte substanțe.

— Nu știu ce să vă spun. Ruth, prietena mea… Mă chemase ca să-mi vorbească despre o problemă cu care se confrunta însă, în cele din urmă, nu mi-a zis prea multe. În schimb, părea foarte neliniștită. Se simțea amenințată…

Beewen nu se așteptase deloc la o asemenea întorsătură a poveștii. Deși regimul nazist era cel mai periculos pentru cei care deviau de la linia oficială, infracțiunile de drept comun aproape că dispăruseră de pe străzile Berlinului. Când asasinii ajung la putere, infractorii mărunți își pierd rațiunea de-a exista.

— L-ați văzut de aproape pe individ? Ați putea să mi-l descrieți?

Ea își cuprinse capul în mâini. Ascunsă sub băscuța ei, era asemenea bucăților de lemn aduse pe țărm de valuri: cenușie și goală pe dinăuntru.

— Vedeți, o să vi se pară o nebunie ceea ce am să vă spun…

— Ce anume?

— Bărbatul… avea fața de marmură.

Beewen, singurul personaj îmbrăcat sobru în această adunare de inconștienți plini de veselie, mai că făcu un salt de pe scaunul său.

— POFTIM?!

— Vă jur că așa a fost. Purta o mască ce părea a fi de marmură. Mi s-a părut și mie total lipsit de sens.

Cu un gest neîndemânatic, fiind nevoit să-și scoată mănușa pentru a-și nimeri buzunarul, Beewen extrase de acolo desenul lui Simon Kraus.

Desfăcu hârtia în fața Minnei:

— Individul cu pricina… semăna cu cel de-aici?

Dintr-un cenușiu tern, fața Minnei deveni albă ca varul.

— De unde aveți desenul acesta? Există deja o anchetă care-l privește?

— Semăna sau nu cu cel de aici?

— Da. E exact același individ.

45.

Minna nu se așteptase la așa ceva. Fără să-i dea vreo explicație, Beewen o urcase în Mercedesul său și îi ordonase să-l ducă acasă la Ruth Senestier. Minna își imaginase că nazistul avea să se panicheze la gândul că tatăl său figura pe lista neagră și că n-avea să dea prea mare atenție poveștii cu

agresiunea asupra ei. În realitate, se produsese exact contrariul.

Beewen avea cunoștință despre existența ucigașului de marmură; mai mult chiar, avea asupra lui un portret-robot al acestuia! Dar, deși Minna îl asaltase cu întrebări, el nu îi răspunsese la niciuna.

Oare chiar era o idee bună să-l conducă pe acest torționar acasă la Ruth cea nesupusă, care avea mereu probleme cu autoritățile? Da. Prima prioritate era ca ea să fie protejată. Nu de naziști, de data asta, ci de acel ucigaș care, în noaptea trecută, intenționase să o omoare.

— Vorbiți-mi despre prietena dumneavoastră, îi ordonă Beewen.

Ocoliseră parcul Tiergarten pe latura grădinii zoologice, apoi coborâseră spre sud, trecând pe lângă Kaiser Wilhelm Gedächtnis Kirche, biserica înălțată în memoria împăratului Wilhelm, până la Kurfürstendamm (sau Ku'damm, cum îi spuneau toți cei din partea locului).

Odinioară, acest bulevard ce se prelungea cale de trei kilometri fusese un sinonim al eleganței și veseliei. În prezent însă, după Noaptea de Cristal și toate agresiunile la care fuseseră supuși comercianții evrei de aici, Ku'damm devenise un loc al rușinii și al abjecției. Desigur, nimeni nu te împiedica să admiri vitrinele, dar puteai face asta doar dacă n-aveai nimic împotriva sângelui.

— Vorbiți-mi despre Ruth Senestier, își repetă Beewen întrebarea, nerăbdător.

— O cunosc de la sfârșitul anilor '20. Pe-atunci eram încă studentă. Ne-am întâlnit la Spitalul Carității. Eram stagiară pe secția de *Kriegstraumas,* unde erau îngrijiți soldații care rămăseseră cu tulburări mintale după Marele Război. Ruth lucra pe secția vecină.

— Parcă spuneați că e artistă?

— Așa este, însă la acea vreme colabora cu Crucea Roșie, fabrica proteze faciale pentru soldații desfigurați.

— Sunteți prietene apropiate?

Minna răspunse iară ezitare, căci se bucura să poată să se exprime în favoarea lui Ruth. Artista îi fusese, într-un fel, nașa spirituală.

— Chiar foarte apropiate. Ea e cea care m-a învățat să apreciez spiritul Berlinului.

— Ce fel de spirit?

— Lăsați, n-are importanță.

— E comunistă?

— Nu, nu nutrește în mod special astfel de convingeri.

— Din ce trăiește?

— Nu cred că se poate spune că trăiește de pe urma artei, cu siguranță nu din ceea ce pictează sau sculptează. A colaborat multă vreme cu diverse reviste, desena schițe pentru rubricile de modă, făcea caricaturi… A trebuit însă să renunțe.

— De ce?

— De ce? repetă Minna, pe un ton disprețuitor. Fiindcă editura care publică revista *Die Dame* are proprietari evrei și, din 1933 încoace, i s-au pus mereu bețe în roate. Fiindcă *Simplicissimus* a trebuit să se alinieze la doctrina nazistă și Ruth n-a vrut să fie parte la așa ceva.

— Iată o femeie integră, comentă Beewen, vădit ironic.

Minna se pregătea să-i dea o replică tăioasă, dar se abținu în cele din urmă: ar fi fost o pierdere de timp. Beewen părea a fi de aceeași părere.

— De unde numele de familie francez?

— E numele soțului ei. Ruth a studiat la Paris, la Academia Julian.

— N-am auzit de ea.

— E una dintre cele mai bune școli de artă din Europa. Aici au studiat pictori ca Pierre Bonnard și Emil Nolde.

— Nici de ei n-am auzit.

— O spuneți de parcă ați fi mândru de asta, oftă Minna. În cele din urmă, Ruth s-a căsătorit cu unul dintre profesorii ei de desen, André Senestier. Bineînțeles, mariajul n-a durat prea mult.

— De ce „bineînțeles”?

— Ruth preferă femeile.

— Înțeleg.

Minna își stăpâni un oftat iritat. Beewen începea să o calce pe nervi cu aerele lui de falsă înțelegere. Se dădea mare specialist în viața berlineză, dar îndeletnicirea lui și uniforma grotescă îl făceau să fie întru totul pe dinafara subiectului.

— Ați pomenit de o amenințare la adresa ei, despre care v-a vorbit. Ce v-a spus, mai concret?

— V-am povestit deja. Regreta că acceptase o comandă.

— O pictură sau o sculptură?

— Așa am crezut, dar se pare că era vorba de altceva.

— Ce anume?

— Nu știu.

— Nu v-a oferit alte amănunte?

— Mi-a spus doar că respectivul client era… diavolul.

— Ei bine… asta nu prea ne e de ajutor.

Minna se întoarse spre el și tonul pe care i se adresă era ceva mai răstit decât și-ar fi dorit:

— Sunteți surd? Nu m-ați ascultat? Sunt convinsă că Ruth e în pericol.

Supărată pe sine fiindcă își îngăduise să cedeze iritării, Minna se ghemui pe banchetă, mormăind un „Îmi cer scuze!" prea șoptit pentru a fi auzit de Beewen. Adevărul era că Minna era foarte încordată. După agresiunea din noaptea precedentă, își găsise mașina și plecase la vila părinților săi. Dormise un somn agitat.

Când se trezi, își aminti că ascunsese provizii prin diverse colțuri ale casei, precum o pasăre în pădure: puțin eter aici, un pic de morfină dincolo… După o doză sănătoasă de substanțe, adormise din nou și se trezise pe una dintre canapelele din salon abia spre după amiază, după ora două.

— Minna, dacă vreți cu adevărat să vă ajut, va trebui să încetați cu provocările și cu tonul acesta de mic-burgheză revoluționară, atacă Beewen, fără să o privească. Se pare că n-ați auzit încă, dar în Germania de azi asemenea fantezii nu mai sunt tolerate. Credeți-mă, nici banii și nici numele dumneavoastră nu vor putea să vă protejeze la nesfârșit.

— Asta e o amenințare?

El se mulțumi să zâmbească.

— Ajungem, nu-i așa?

46.

Minna coborî din mașină în plin soare și trase adânc în piept aerul încărcat de parfumul copacilor și de gazele de eșapament, închizând ochii de plăcere. Clipele astea de fericire meritau un drum în Mercedesul unui nazist, escortată de un ofițer de la Gestapo.

Trebuia să recunoască: în ciuda ororilor petrecute pe Ku'damm, bulevardul își păstra, în bună măsură, farmecul incontestabil. Larma mașinilor și a trecătorilor și foșnetul frunzelor erau de natură să-ți insufle

viață în vene, ca un drog. Câteva miligrame de Ku'damm pe zi și oricine putea să uite de existența naziștilor… aproape de tot.

Ruth locuia într-un apartament moștenit de la o mătușă îndepărtată. Fusese o adevărată pleașcă, amplasarea sa pe Ku'damm nu era de colo. Clădirea era bine întreținută, iar spațiul avea cel puțin cincizeci de metri pătrați, fiind împărțit într-un salon și un atelier. Ruth n-avea nevoie de un dormitor, căci dormea pe jos în atelier, la picioarele sculpturilor sale.

Traversând curtea clădirii, cu Beewen în urma sa, Minna trăia bucuria revederii acestui loc fermecător, pe care nu-l mai vizitase de cel puțin doi ani. De când se autoexilase la Brangbo, Berlinul rămăsese un ideal îndepărtat.

Scara se afla sub un luminator. Urcând, aveai impresia că te înfășori într-o mantie de lumină. O viață de vis, în stil boem, cu nevoi puține și multe dorințe: așa își imaginase odinioară o fetiță răsfățată că ar fi viața de artist. Iată că existența lui Ruth nu era chiar atât de departe de închipuirile acelei fetițe.

Apartamentul se afla la etajul cinci, cel mai de sus.

— Sunteți sigură că o vom găsi acasă?

— Da, sunt sigură. După-amiaza și-o dedică întotdeauna propriilor creații.

— Nu mi-ați spus ce anume pictează și sculptează.

— Veți vedea.

Intrară pe un culoar îngust. Era limpede că, aici, confortul era departe de-a prisosi. Toaletele se aflau la capătul palierului, iar Minna își amintea că bucătăria lui Ruth era atât de mică încât nu își putea permite să gătească altceva decât clătite. Adevăratul lux al acestei locuințe consta în cu totul altceva: faptul că trăia deasupra Ku'damm-ului, că putea să creeze liberă, observându-i pe berlinezi de la înălțimea ferestrei sale, percepând agitația mulțimii aflate la picioarele ei…

Bătură repetat la ușă. Niciun răspuns.

— Nu ne rămâne decât să așteptăm. Sunt convinsă că nu va întârzia să apară. Sau aș putea coborî și să îl întreb pe portar. Am putea…

Beewen scoase din buzunar un șperaclu și, fără vreun cuvânt, atacă încuietoarea, ca un hoț ordinar.

Scena aceasta îi revelă Minnei adevărul ascuns despre toți naziștii ăștia trași la patru ace: erau cu toții o șleahtă de găinari demni de dispreț, care

puseseră mâna pe putere și acum jefuiau țara peste care se făcuseră stăpâni.

— Gata, rosti Beewen, neputându-și ascunde un zâmbet satisfăcut.

Nazistul intră în apartament, dar Minna, cuprinsă de un inexplicabil acces de pudoare, îl dădu la o parte și i se vârî în față. Ruth Senestier obișnuia să spună: „Atunci când poliția e alcătuită din criminali, cel mai firav semn de inocență face din tine un vinovat”.

Pătrunse în micul salon și încremeni: peretele din fața ei, pe care Ruth își agățase, înrămate, câteva dintre caricaturile de care era mândră, era brăzdat de o urmă lungă de sânge, verticală, ce se înălța până-n tavan.

Dedesubtul acesteia, trupul lui Ruth era prăvălit într-o poziție neverosimilă, lângă o măsuță. Avea beregata tăiată. Rana se căsca asemenea unui rânjet, în care vertebrele cervicale ce se distingeau în profunzime jucau rolul dinților. Capul era aproape cu totul desprins de trup, fiind legat de restul cadavrului doar de pielea de pe ceafă.

Ruth părea să fi încremenit la jumătatea unui spasm: avea genunchii adunați la piept, brațul drept sucit la spate, cu palma deschisă, iar stângul întins perpendicular pe tors, într-o baltă de sânge cu raza de un metru.

— Nu atingeți nimic, îi ordonă Beewen.

Minnei nici prin gând nu-i trecea însă să atingă ceva. Împietrise. Privea în jur, sperând să găsească ceva de care să-și agațe privirea, ceva care să-i demonstreze că totul nu era decât un coșmar. Zări pe-un cuier haina și bereta din seara precedentă. Avusese dreptate: ținta Omului de marmură fusese Ruth și, în cele din urmă, acesta reușise să ducă la bun sfârșit ceea ce ratase în urmă cu o seară.

Minna se prăbuși la podea.

— Reveniți-vă, pentru numele lui Dumnezeu! E Ruth Senestier?

Nu reuși decât să încuviințeze din cap. Beewen o apucă de braț și o ridică dintr-o singură mișcare.

— Stați jos și nu vă mișcați de aici. Mă duc să caut un pahar cu apă.

Văzu că ofițerul își scosese pistolul. Se lăsă să alunece pe-un scaun, vlăguită. De-abia acum își dădea seama de ce anume scăpase, în noaptea trecută. Cadavrul lui Ruth era o dovadă îndestulătoare în acest sens.

Revenind cu un pahar cu apă în mână, Beewen se opri brusc.

— Ce-i asta?

Ofițerul avea privirea ațintită spre ușa deschisă de pe peretele din fața sa.

— Acolo e atelierul…

— Mă refer la zid.

Îi oferi paharul și se apropie de peretele în cauză. Minna bău îndelung, apoi i se alătură. Se opriră în pragul atelierului. Încăperea, nu prea mare, era plină de o mulțime de sculpturi aflate în diverse stadii, iar pe jos era plin de cârpe și de găleți.

Pe șevalete erau așezate picturi, sau mai degrabă desene, reprezentând femei palide, creaturi diafane, schițate cu o mână sigură. Sculpturile erau cu totul diferite: animăluțe de gips, turnate în bronz sau sculptate în lemn și pictate, erau așezate fiecare pe micul său piedestal, pe veci prizoniere ale ametelii.

Beewen se uita însă la cu totul altceva: pe perete erau atârnate o mulțime de măști de gips. Chipuri de oameni desfigurate, cu carnea ciopârțită, găurită, brăzdată de cicatrici. Grămezi monstruoase de piele, mușchi și oase sfâșiate, inversate, amestecate.

— V-am spus că Ruth a lucrat pentru Crucea Roșie, repetă Minna. Sunt mulajele fețelor unor soldați desfigurați.

— Spuneați că făcea proteze.

— Exact. Pornind de la astfel de mulaje, fabrica măști din cupru, pentru…

— … Pentru a le reda o înfățișare umană?

— Exact.

Minna mai că putea să perceapă gândurile care circulau în aceste momente prin mintea lui Beewen. Își dădu seama că, atunci când pomenise despre proteze, nazistul își imaginase glisiere de cauciuc, articulații metalice, mecanisme complicate menite să le permită celor mutilați să-și recapete uzul maxilarelor sau un echilibru sumar al expresiei faciale.

— Puteți merge? o întrebă el, brusc.

— Da, cred că da.

— Dacă-i așa, o să mă ajutați.

— La ce?

— Am să vă explic, îi șopti el, întinzându-i o pereche de mănuși.

47.

– Ce naiba căutați aici?

În pragul ușii se aflau Beewen și micuța von Hassel, care, în ciuda hainelor de artistă de două parale, rămăsese la fel de fermecătoare cum o știa.

— Ești cu vreo pacientă? întrebă nazistul.

— Bineînțeles. De ce?

Ofițerul îl împinse deoparte și intră.

— Fă-i vânt. Avem de vorbit.

Simon o privi nedumerit pe Minna, care-l urmă cuminte pe gestapovist. Părea ametită, de parcă tocmai i-ar fi căzut în cap o bucată din Reichstag. Nici Beewen nu părea în apele lui. Ce voiau oare de la el aceste două pieze rele, la șase după-amiaza?

— Treceți în sala de așteptare, le porunci el.

Se despărți de pacienta sa, o nevrozată din Charlottenburg căreia nici măcar nu se obosea să-i înregistreze confidențele, într-atât era de neinteresantă.

Reveni și-și plecă privirea asupra bocancilor grei ai nazistului, care striveau delicatul covor cu motive cubiste. Alături, pantofiorii ca de păpușă ai Minnei păreau că plutesc deasupra formelor simetrice.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

N-avea niciun chef să-i îmbie cu o cafea sau cu alte tratații. Niciunul dintre ei nu-i răspunse la întrebare.

— Urmați-mă.

Intrară cu toții în cabinet. Beewen se așeză în fotoliu, de parcă locul acela i-ar fi fost rezervat, iar Minna ocupă loc pe divan, optând pentru o poziție rezervată, cu palmele împreunate strânse între genunchi. Fosta sa colegă îmbătrânise și nu prea. În realitate, pe chip i se puteau distinge limpede consecințele abuzului de alcool și droguri asupra tenului ei fin.

Simon nu putu să reziste ispitei de-a o tachina puțin:

— Și ce mai face călăul feminin de la Brangbo?

— Foarte bine, mulțumesc. Dar gigolo-ul tuturor doamnelor cu ce se mai ocupă?

— Mă întreb cum supraviețuiesc pacienții după tratamentele tale barbare.

— Eu măcar încerc să-i ajut. Nu-i șantajez.

— Alo! răcni Beewen. Câți ani spuneați că aveți? Avem altele mult mai

urgente de discutat.

Așezat la birou, Simon își aprinse o țigară și-și ridică picioarele pe tăblia acestuia. Voia să dea de înțeles că se afla la el acasă și putea să facă absolut tot ce dorea. Sau poate exagera, comportându-se astfel?

Zece minute mai târziu, picioarele-i coborâseră de la sine de pe birou, iar țigara Muratti se stinsese de la sine în scrumieră.

Beewen tocmai îi povestise o istorie incredibilă, în care se amestecau o tentativă de omor asupra Minnei von Hassel, un ucigaș cu cap de marmură cât se poate de real, un asasinat (reușit de astă dată) căruia îi căzuse victimă o anume Ruth Senestier, artistă, care odinioară crease proteze faciale pentru cei schilodiți în Marele Război.

Adăugând la toate acestea mărturia din urmă cu câteva ceasuri a Gretei Fielitz, cea de-a patra victimă potențială, se pare că ziua aceasta fusese plină de noi descoperiri.

— Ieri-seară, Ruth i-a explicat Minnei că regreta că acceptase o comandă, urmă Beewen, de parcă ar fi gândit cu voce tare. „Un fel de sculptură”. Poate c-a fost vorba tocmai de confecționarea unei măști?

— Așadar, ea să fi fost cea care a fabricat masca ucigașului?

— Ruth a mai adăugat că respectivul client ar fi fost… diavolul.

Minna interveni în discuție:

— Poate că acest „diavol” e un bărbat desfigurat pe care Ruth l-a cunoscut pe vremea când fabrica proteze. Poate că individul s-a întors și i-a cerut să îi confecționeze o mască imitând marmura.

— Poate că mustața lui Hitler e falsă și, de fapt, acesta e femeie.

Beewen îl fulgeră pe Simon din priviri. Psihiatrul își aprinse încă o Muratti și își privi cei doi interlocutori: colosul în uniformă neagră (și obsedat de purtarea acesteia) și micuța sa colegă de breaslă, atât de frumoasă, cu o minte strălucită, dar care, din motive doar de ea știute, se deghizase azi în costumația specifică unui puitor de capcane canadian.

— Care-i ideea voastră de bază? întrebă el, într-un târziu. Că ucigașul ar fi un soldat desfigurat în războiul din 1914-1918?

— E o ipoteză plauzibilă.

— Și de ce ar fi ucis-o oare pe Ruth?

— Fiindcă se pregătea să-l dea în vileag. A fost cât pe ce să o facă, în prezența Minnei…

Simon trase cu sete din țigară și avu impresia că fumul fierbinte îi

pârjolea nu doar căile respiratorii, ci și creierul.

— Ați găsit urme care ar putea dovedi că a dus la bun sfârșit această lucrare, în atelierul lui Ruth? reluă Simon. Orice fel de detalii care să arate că s-a reapucat de fabricat măști?

— Nu.

— Protezele erau fabricate altundeva, interveni Ruth.

— De unde știi?

— Am cunoscut-o pe Ruth în anii ’20, la Spitalul Caritații.

— În anii ’20? Pe-atunci abia ne începusem studiile de medicină.

— Da, dar eu încercam să fiu de folos oamenilor încă de atunci.

— Oare de ce nu mă mir? Sindromul Saint-Bernardului…

— În schimb, la vremea aceea, tu preparai și ne vindeai amfetamine și te culcai cu niște contese în vârstă care…

— Iar începeți?! răcni Beewen, ridicându-se în picioare.

Începu să se plimbe de colo-colo, în tăcere.

— Pe-atunci, Ruth lucra la Studio Gesicht, reluă Minna. Nu știu dacă mai funcționează și acum, dar ne-am putea interesa la Crucea Roșie.

— În ce consta procesul de fabricație?

Beewen se așeză din nou, ca un profesor ce ia loc după ce-a dat cuvântul unuia dintre elevii săi.

— Pentru a elabora acest gen de proteze, se preia mai întâi un mulaj al chipului desfigurat, începu Minna să explice. Apoi, trăsăturile feței sunt reconstituite, pe baza unor fotografii mai vechi sau a ceea ce se poate deduce din ceea ce a mai rămas din figura pacientului. Folosind plastilină, Ruth adăuga osatura lipsă, mușchii și tendoanele distruse. După această etapă, crea un nou mulaj, din ceară, apoi urma operațiunea de galvanoplastie.

— Ce însemna asta? întrebă Simon.

Așezată în continuare pe divan, Minna își însoțea explicațiile gesticulând cu mâinile ei fine, atât de fine încât păreau niște aripi diafane.

Simon prefera să n-o privească, atât cât îi stătea în putință. Îi percepea frumusețea ca pe un pumnal înfipt în inimă. În primul rând, asta se datora faptului că nu avusese niciodată prilejul de a o poseda. În al doilea rând, simțise dintotdeauna că ea îl privea cu dispreț, iar atitudinea aceasta superioară îl înnebunea. Tânăra baroneasă nu intrase niciodată în combinațiile lui. Nu-i ascultase discursurile de geniu în devenire. Deși se

droga încă din studenție, nu-i cumpărase niciodată drogurile. Și, bineînțeles, nu-l considerase niciodată un pretendent serios.

Era un pitic, un marginal, un bufon.

— Pentru acoperirea măștii, aceasta trebuie cufundată într-o baie de sulfat de cupru alimentată cu un curent continuu. Sub efectul electricității, particulele de cupru se fixează pe suprafață. După încheierea acestei etape, se obține epiteza, adică proteza facială. M-ai înțeles?

— Nu-s tâmpit. Iar pacientul urma să poarte masca asta *ad vitam aeternam*?

— Nu avea de ales. Ruth picta cu grijă masca. Găsea nuanța exactă a tenului și adăuga detalii, ca de exemplu porii pielii sau fire de barbă. Iluzia era extraordinară. Genele, de pildă, erau decupate dintr-o foiță de metal foarte fină, iar ochii erau din lemn sau sticlă. În încheiere, adăuga adesea o mustață sau o barbă falsă. În cele din urmă, masca era fixată pe chip cu fire metalice foarte discrete, sau cu ajutorul brațelor ramei ochelarilor integrați în mască. La vremea aceea, Ruth a creat zeci de astfel de măști.

Urmă un moment de liniște. Simon expiră lent fumul înspre tavan. Toată această poveste îl bulversase. Chiar și în regimul nazist, nu era obișnuit cu ideea de a vedea cadavrele înmulțindu-se în jurul său. În al doilea rând, pistele posibile către criminal păreau mai nebunești decât înseși crimele. Iar faptul că în acest moment pe divanul său se afla micuța baroană von Hassel, prinsă în acest joc de-a detectivii, i se părea de-a dreptul de negândit.

— Așadar, un asasin desfigurat bântuie prin Berlin, rosti Simon, pe un ton ușor sarcastic. Cu puțin timp în urmă, a vizitat-o pe Ruth Senestier, cea care i-a confecționat masca, după război. Dintr-un motiv pe care nu-l cunoaștem, i-a comandat acesteia o nouă mască, imitând marmura.

— Nu e decât o ipoteză, comentă Beewen.

— De ce să-i fi cerut așa ceva?

— Un capriciu de ucigaș.

Lui Simon îi venea destul de greu să-l vadă pe gestapovist în rolul unui anchetator cerebral. Însă Beewen părea să-și fi găsit locul în acest univers. În subtext, Simon bănuia că uriașul nazist era entuziasmat că avea ocazia să facă echipă cu Minna von Hassel.

— Și de ce ar fi acceptat oare Ruth Senestier să-i facă pe plac?

— Ne putem imagina absolut orice scenariu, spuse Minna, ridicându-se de pe divan.

Cei doi, Beewen și Minna, păreau sub efectul amfetaminelor. Dar, cel mai probabil, în cazul lor era vorba de o consecință a excesului de adrenalină. La urma urmei, tocmai descoperiseră un cadavru. Succesiunea evenimentelor le indusese un soi de stare de transă.

Minna se apropie de birou și, cu un gest simplu, deschise caseta cu țigări a lui Simon. Își luă o țigară, și-o aprinse cu propria brichetă și se întoarse pe divan.

Simon își încrucișă brațele.

— Și totuși, nimic din toate acestea nu explică venirea voastră aici, acum, și motivul pentru care-mi povestiți toate fantasmagoriile astea.

Beewen și Minna avură un schimb rapid de priviri, în care Simon intui o complicitate care-l scotea din sărite. Trecuseră ani de zile de când n-o mai văzuse pe Minna von Hassel, și iată că o regăsea în vreme ce ea îi făcea ochi dulci unui plăvan nazist.

— Vrem să formăm o echipă de anchetă împreună cu tine, i-o servi Minna.

48.

Simon îi privi, pe rând, pe cei doi vizitatori ai săi. Un colos nazist pe jumătate chior, înșurubat parcă în fotoliul său, și o fată de bani gata care se plimba de colo-colo prin spatele acestuia. Bineînțeles, pentru a da de urma unui criminal în serie în Berlin, nu le lipsea decât un psihiatru escroc, cocoțat pe tocurile pantofilor săi cu talpă ortopedică.

— N-ar avea rost să-i implic pe oamenii mei într-o astfel de anchetă, încercă Beewen să se justifice.

— Mda, probabil că le-ar lua foc caschetele de la atâta gândit.

— Ești cu noi sau nu? îl întrebă Minna.

Le revăzu în gând pe Susanne, Margarete și Leni. Se gândi la Greta, ea însăși aflată în pericol. Erau pacientele sale, amantele sale, victimele sale: le datora reușita sa, confortul în care trăia, cele mai plăcute clipe pe care le petrecuse în Berlin. Le datora, de asemenea, tăcerea lor, căci ele nu-l denunțaseră.

— De ce tocmai eu? se mulțumi el să întrebe.

— Tu ai acces liber la doamnele de la Adlon. În plus, ești specialist în

vise.

— Nu văd legătura.

— O vom găsi, în cele din urmă. Asta e una dintre cheile soluționării acestei anchete.

Simon își scormonea mintea în căutarea unui pretext pentru a nu accepta chiar din prima.

— Dar eu nu sunt polițist.

— Nici Minna nu este. Am nevoie să-mi fiți consilieri. Pentru tot ce ține de munca de poliție, vă puteți baza pe mine. Gestapo-ul are toate mijloacele necesare.

Vreme de o clipă, Simon o observă pe Minna, care se prefăcea că parcurge titlurile de pe cotoarele cărților din bibliotecă. Detaliul acesta îi provocă o strângere de inimă. Fără îndoială, citise și ea toate aceste cărți. Împărtășeau aceeași sumă de cunoștințe, aveau aceeași pasiune pentru nebunie, aceeași vocație pentru studierea limitelor minții umane. De ce nu se înțeleseseră oare niciodată? De ce nu reușiseră nici măcar să poarte o conversație calmă, fără ironii tăioase și reflecții acerbe?

Lupta de clasă e de vină, se gândi el, prostește. În realitate însă, el era cel care, prin combinațiile lui dubioase și prin atitudinea sa veșnic provocatoare, adâncise prăpastia dintre ei. La acestea se adăuga și complexul staturii sale. Complexul originii sale…

Reflecțiile sale se preschimbară în furie:

— Și ce se va întâmpla cu zărghiții tăi de la Brangbo? o întrebă el pe Minna.

— Mă vor aștepta. Mi-ai repetat-o de destule ori, sunt incurabili. Acum, prioritatea mea e să-l găsim pe ucigașul lui Ruth.

Simon se hotărî. La vremea dictaturii naziste, când nedreptatea putea fi întâlnită la fiecare colț de stradă, când războiul stătea să se reverse peste întreaga Europă, trebuia să înceteze să-i mai pese doar de alegerea unei pălării sau de banii pe care-i storcea de la pacientele sale.

— Fie. Mă bag, rosti el, într-un final. Care vă e planul?

— Chiar în seara asta am să dau o fugă la Crucea Roșie, să consult arhivele de la Studio Gesicht și să obțin o listă a pacienților lui Ruth Senestier.

— De ce nu poate Minna să facă asta?

— Nici măcar n-ar lăsa-o să intre acolo. De la Marele Război încoace,

situația de la Crucea Roșie a evoluat, ca să zic așa.

— Vrei să spui că toți cei de-acolo sunt naziști?

— Aproape toți, da.

Simon i se adresă Minnei, care-și reluase locul de pe divan:

— Dar tu? Ai putea să încerci să stai de vorbă cu câțiva dintre veteranii desfigurați. Incurabilii sunt pe felia ta.

— Am să încep prin a-mi cerceta propria arhivă, răspunse ea, pe un ton ferm, ignorând ironia abia mascată a spuselor lui Kraus.

— Arhiva de la Brangbo?

— Arhiva studiilor pentru teza mea de doctorat. Poate nu-ți amintești, dar am studiat…

— Îmi amintesc. Dar asta nu înseamnă că ești expertă în criminali în serie.

— Nu sunt. Însă, pe parcursul cercetărilor pe care le-am făcut când îmi scriam teza, am studiat o mulțime de profile ale unor criminali, am stat de vorbă cu psihiatri, judecători și gardieni de la închisori. Am făcut chiar, la un moment dat, o listă exhaustivă a psihopaților asasini care au acționat pe teritoriul Germaniei de la începutul secolului încoace. Unii dintre ei au fost, poate, eliberați între timp. Merită să verificăm ce s-a întâmplat cu ei.

Simon își mai aprinse o țigară și se tolăni în fotoliu, cuprinzându-și interlocutorii într-o privire.

— Și care ar fi rolul meu?

Minna fu cea care se grăbi să-i răspundă:

— Ți-am lăsat latura mondenă a anchetei.

Lui Simon îi veni să-i dea o palmă, dar nu îi stătea în fire să lovească o femeie.

— Contăm pe tine să dai de urma ucigașului la Clubul Wilhelm, explică Beewen. Dintr-un motiv care îmi scapă, totul pare să fi pornit de acolo. Omul nostru le cunoaște pe aceste femei și-și permite să le abordeze fără ezitare.

— Ceea ce pare oarecum de neînțeles, dacă avem în vedere că e desfigurat, adăugă Minna.

Simon încetase să-i mai asculte. Începuse să se sature de teoriile și sfaturile lor: prea multă vorbărie, prea multe ipoteze. Dacă îi încredințau o misiune, aveau să fie nevoiți să-l lase să aleagă felul în care decidea să o ducă la îndeplinire.

Se ridică, cu gând să le dea de înțeles că recreația – pardon, expunerea! – se încheiase. Auzise destul. Din prag, îl avertiză pe Beewen:

— Încă ceva. N-am de gând să mișc un deget până când nu voi fi citit dosarul complet al anchetei de până acum.

Scoaterea unor rapoarte de anchetă din sediul Gestapoului pentru a le încredința unui civil era o sfidare la adresa suveranității stăpânirii SS. O blasfemie, în sensul religios al termenului. Sau, dacă tot se aflau într-un cabinet de psihiatrie, un tabu, în sens freudian.

— Îl vei avea la dispoziție mâine dimineață la prima oră.

49.

Rămas singur, Simon își făcu o cafea. Simțea nevoia să reflecteze. Îi lăsase pe ceilalți doi să bată câmpii despre măști create prin electroliză, despre artista executată de clientul său, despre soldatul desfigurat capabil să se amestece printre cele mai frumoase femei din Berlin, ca un Făt-Frumos.

Dar nimic din toate astea nu stătea în picioare.

În realitate, cei doi ignorau cel mai interesant aspect al poveștii: de ce apărea acest Om de marmură în visele victimelor sale? În timp ce ofițerul SS și psihiatra delirau despre Ruth Senestier și galvanoplastie, îi venise o altă idee. Pe scurt, existau acum două căi pe care putea porni ancheta: pe de o parte, pista ofițerului SS și a pumnalului ucigaș, pe care însă Beewen părea că o abandonase, iar pe de altă parte, ucigașul desfigurat și masca lui.

Simon însă era interesat mai degrabă de a treia cale, cea a asasinului capabil să se infiltreze în vise. Ignorând orice urmă de verosimilitate, își spuse că, probabil, el însuși era în stare să îl viseze pe Omul de marmură. În definitiv, nimeni nu deține un monopol asupra viselor…

Își turnă cafeaua tare în ceașcă și se îndreptă spre cămăruța sa secretă, locul unde-și ținea ascunse comorile. Nu era vorba doar de înregistrările cu pacientele sale; sub etajerele cu discuri se afla un aparat la care ținea în mod deosebit. Îl numea „mașina de citit gândurile”. Desigur, era o exagerare: aparatul producea doar electroencefalograme înregistrate pe timpul somnului.

Mașinăria fusese inventată în anii ’20 de un psihiatru german pe nume Hans Berger, pe care Simon avusese șansa să-l întâlnească pe când era

student. Din nefericire, Berger devenise un *fördemdes Mitglied der SS* sau FM-SS, adică un binefăcător al SS-ului, un soi de Mecena care-și dăruia timpul și averea NSDAP-ului.

Să trecem peste asta. Încă din 1930, Simon avusese ideea de a utiliza această mașinărie capabilă să transcrie activitatea electrică a creierului cu ajutorul unor electrozi amplasați în diverse puncte ale calotei craniene pe niște subiecți adormiți. Perfecționase chiar aparatul, astfel încât în versiunea sa, acesta putea să înregistreze mișcările mușchilor feței și cele ale globilor oculari, precum și respirația și ritmul cardiac.

În urma experiențelor, Simon putuse să observe îndeaproape somnul pacienților săi. Identificase mai multe faze. După adormire, subiectul se cufunda într-un somn ușor, apoi din ce în ce mai adânc, caracterizat prin unde lente și o desincronizare a creierului. Urma apoi ceea ce el denumise „somnul transversal", care era intervalul rezervat viselor. La fiecare aproximativ nouăzeci de minute, omul visa, iar activitatea sa cerebrală se intensifica, ochii i se mișcau, uneori scotea sunete (articulate sau nu), iar temperatura corpului, tensiunea arterială, respirația, toate acestea erau bulversate. Apoi calmul se instaura din nou și ciclul se relua.

Își instală mașinăria și se echipă înainte de a se culca. Somnul cu electrozii atașați îl liniștea, îi dădea un sentiment de siguranță: se simțea supravegheat și oarecum apărat de orice posibilă intruziune. Iar dacă Omul de marmură avea să aleagă să-i facă o vizită, ei bine, totul avea să fie înregistrat pe hârtia milimetrică…

Se întinse și stinse lumina, cu gândul la cei doi vizitatori ai săi. Erau un cuplu de pomină. N-aveau decât să pornească pe urmele ucigașului desfigurat, în timp ce el avea să își îndeplinească misiunea de iscoadă în sânul Clubului Wilhelm, așa cum promisese.

În schimb, era convins, mai c-ar fi zis că intuiția sa științifică i-o șoptise, că noaptea avea să îi aducă o revelație.

Avea să-l întâlnească pe Omul de marmură, de cealaltă parte a zidului somnului…

50.

în Germania funcționau două Cruci Roșii. Pe de o parte, organizația-

mamă elveţiană, CICR-ul (Comitetul Internaţional al Crucii Roşii), iar pe de altă parte Crucea Roşie germană, care, de la venirea lui Hitler la putere, devenise un cuib de naziști, patronat de însuși *Führer*-ul. Cele două instituţii nu se aveau la inimă şi, de când elveţienii solicitaseră acces în lagărele de concentrare germane, duşmănia era pe faţă. *O crimă de lezmajestate.*

Ajungând la sediul *Deutsches Rotes Kreuz,* Beewen se simţi, aşadar, în elementul său. Instituţia îşi alesese drept domiciliu o clădire în stil wilhelmian care ar fi putut adăposti la fel de bine un minister al Reich-ului sau chiar Gestapo-ul. În curtea pavată ce se întindea în faţa clădirii, ea însăşi înconjurată de un zid înalt, erau parcate mai multe camioane cu prelată, cu aspect militar. Oameni îmbrăcaţi în pufoaice cenuşii încărcau de zor cutii metalice, lăzi din scândură şi saci de iută. Camioanele erau pregătite să plece spre Polonia.

Crucea Roşie devenise practic departamentul de infirmerie al Wehrmacht-ului; Beewen se îndoia că vreun polonez avea să aibă parte de măcar o fărâmă din ajutoarele trimise de *Deutsches Kreuz.*

*Î*n interior, atmosfera familiară era la fel de prezentă: ar fi putut fi, la fel de bine, în holul cartierului general al *Sicherheitsdienst* (*SD*) sau la birourile Reichsführer-ului SS. Din nou, putea contempla grandoarea locurilor care găzduiseră odinioară instituţii prestigioase, dar care acum adăposteau o hoardă de barbari.

Franz nu era deloc sigur că urma calea potrivită, pornind în căutarea unui veteran desfigurat. Încă de la începutul acestei anchete nu mai fusese sigur de nimic. Fusese oare dus cu zăhărelul de către psihiatră? Cu siguranţă, nu avusese cum să inventeze agresiunea din noaptea precedentă, iar cadavrul lui Ruth Senestier îl descoperiseră împreună. Doamnele de la Adlon. Masca de marmură. Sculptoriţa ucisă. Toate acestea erau legate. Nu-i rămânea decât să sape mai adânc…

Franz nu avu nevoie să-şi scoată insigna, vederea uniformei sale se dovedi de ajuns. Un *Heil Hitler*! răsunător îl înştiinţă că se afla între ai lui. Întrebă de arhive şi fu îndrumat către subsol. Coborî treptele negre, respirând aerul ce mirosea a mucegai, şi ajunse într-o sală enormă, fără pereţi despărţitori, unde neoanele din tavan păreau că încearcă să citească miile de bibliorafturi şi dosare acumulate pe rafturile instabile.

Nicio piesă nu lipsea din decorul tipic al unei arhive, nici măcar

arhivarul care purta un halat uzat și care moțăia într-un colț. Pe biroul său nu se afla nici măcar o foaie de hârtie, iar coșul de gunoi de la picioarele sale era gol. În mod evident, acest gardian al templului memoriei avea să plece la finele programului de lucru așa cum venise, fără să-și fi scos mâinile din buzunar toată ziua.

Beewen se prezentă și înțelese de îndată că tocmai întâlnise un prim obstacol în goana sa după informații. Individul, în vârstă de vreo șaizeci de ani, abia dacă ridică privirea, iar vederea uniformei nu-l impresionă câtuși de puțin.

Tipul aparținea, fără îndoială, categoriei pacifiștilor timpurii. La fel de limpede, era un veteran al Marelui Război. Bătrânii combatanți din leatul tatălui său erau singurii care nu dădeau doi bani pe noul regim. Sângele vărsat sau crucile de fier câștigate îi imunizaseră contra molimei naziste.

— Caut arhivele de la Studio Gesight, anunță Beewen.

— Istorie antică.

— Dar sunt aici sau nu?

— Aici sunt.

— Unde anume, mai exact? oftă Beewen.

— Am să-ți arăt.

Faptul că-l tutuise era un alt semn al lipsei de teamă. De altminteri, tipul nici măcar nu se clinti. Picioarele lui încrucișate se iteau de sub birou, părând a da cu tifla bocancilor lustruiți ai lui Beewen.

— Ce mai așteptăm?

— Ce treabă ai cu arhiva aia?

Beewen nu era în dispoziția necesară pentru astfel de negocieri. Dar omul ăsta cenușiu, de la halat și până la favoriți, îi era simpatic. Dacă n-ar fi înnebunit, tatăl său ar fi putut deveni un astfel de funcționar blazat.

— Sunt în căutarea unui criminal, explică el. A fost desfigurat în război, iar cei de la Studio Gesicht i-au confecționat o mască de cupru.

— E vorba de un criminal adevărat sau de unul dintre cei pe care voi, ăștia, îi numiți „dușmani ai țării”?

— Până acum a ucis patru femei.

Arhivarul fluieră cu pretinsă admirație.

— Aveți concurență serioasă.

Gestapovistul se mulțumi să zâmbească. În sfârșit, arhivarul consimți să se ridice. Înaintară încet, unul în spatele celuilalt, printre rândurile înguste.

Atunci, omul începu să vorbească. Așa cum se așteptase Franz, arhivarul avea o memorie fenomenală, genul de individ care cunoștea în amănunt istoria Crucii Roșii germane, de parcă ar fi avut-o în vârful degetelor sale pătate de cerneală.

— Cei de la Studio Gesicht făceau treabă bună, recunoscu el. Între 1920 și 1929 au produs sute de măști. Atelierul era condus de un chirurg excepțional, un soi de geniu de origine lituaniană, pe jumătate om de știință, pe jumătate artist, pe nume Ichok Kirszenbaum.

Arhivarul își lăsa degetele să alerge de-a lungul cotoarelor bibliorafturilor roșii cu auriu, producând astfel un zgomot sacadat, ca de motor.

— Știți cumva ce s-a ales de el?

— A dispărut. Era evreu. În ultima vreme, nu știu dac-ai remarcat, dispar o mulțime de evrei…

— Numele Ruth Senestier vă spune ceva?

— Sigur că da. Era o lesbiană care-l ajuta pe Kirszenbaum la crearea măștilor.

Beewen se opri locului, la mijlocul unui culoar.

— De unde știți toate astea?

— Pe-atunci eram un soi de curier. Făceam naveta între sediu și atelier. Căram dosarele amărâților ăstora, care-și lăsaseră fețele-n tranșee. Studioul era la numărul 11 pe Lindenstraße, în Kreuzberg. Pot să îți spun că pedalam o grămadă.

Ajunseseră la capătul unui culoar. Beewen se pregătea să se avânte pe următorul, când arhivarul izbi cu piciorul într-o ladă masivă de aluminiu așezată direct pe podea.

— Totul e aici, în cutia asta.

— Mă ajutați s-o duc?

— Alo, nu e permis să scoți nimic de aici!

— Mă gândeam s-o ducem doar până la biroul dumneavoastră.

Cinci minute mai târziu, Beewen era deja cufundat în dosarele pline de praf. La prima vedere, erau câteva sute. Nici măcar în visele lui cele mai optimiste, nu și-ar fi putut imagina o arhivă mai riguros organizată. Dosarele erau clasificate după numele sculptorului care realizase măștile pacienților respectivi. Trei albume cu coperte îmbrăcate în pânză grupau creațiile lui Ruth Senestier. Pe pagina din stânga era fotografia soldatului,

cea din dreapta indica numele, vârsta, locul, data și circumstanțele în care acesta fusese rănit. Putea fi citit, de asemenea, un scurt rezumat al diagnosticului, extras fără îndoială din dosarul medical al fiecăruia. În sfârșit, câteva rânduri erau dedicate unor precauții care se cereau a fi luate pe parcursul confecționării măștii, în timpul modelajului și al probelor intermediare.

Ruth scrisese cu pana, folosind o cerneală violet. Avea un scris drept, strict, foarte lizibil, iar asta îi plăcu mult lui Beewen. Răsfoi atent unul dintre albume, privind fotografiile. În viața lui nu văzuse ceva mai cumplit. Carnea acelor oameni fusese parcă arată cu plugul, care acționase cu înverșunare asupra țesuturilor moi și a oaselor tari, iar rezultatul era ceva ce nu putea fi descris în cuvinte. Schijele obuzelor și impactul exploziilor răscoliseră mușchii aducându-i la suprafață, săpaseră în aceștia, îi întorseseră pe dos, îi sfâșiase. Dar nimic n-avea să mai crească vreodată în brazdele săpate pe aceste chipuri ale groazei.

Beewen avusese ocazia să întâlnească destui veterani desfigurați pe când își vizita tatăl la spital, dar chipurile acestora erau atunci ascunse sub bandaje. Își amintea doar că unii dintre ei aveau un săculeț atârnat sub bărbie, menit să le colecteze saliva. Franz, pe-atunci încă un copil, fusese izbit de asemănarea acestora cu caii de la fermă, care-și mâncau orzul din sacii atârnați de gât.

De-atunci, citise o mulțime de cărți despre războiul din 1914-1918 și înțelesese motivul pentru care asemenea mutilări erau atât de frecvent întâlnite. Acest conflict fusese un război al tranșeelor, care expuneau, în principal, capetele combatanților. Frontul semăna cu o tarabă de tir dintr-un bâlci, doar că lungă de opt sute de kilometri. Progresele artileriei completaseră dezastrul.

Franz își aminti brusc că ticălosul de Clemenceau insistase ca, în momentul semnării tratatului de la Versailles, să fie prezenți și cinci indivizi cu mutrele sparte. Francezi, desigur, de parcă genul ăsta de răni ar fi fost strict apanajul hirsuților. *Francezi nenorociți*… Abia aștepta să ajungă pe front, să îi ucidă…

Închise albumul. Avea să le ia cu sine pe toate. Împreună cu Hölm și cu Alfred, aveau să facă o listă cu toți răniții care beneficiaseră de talentul lui Ruth și să verifice, într-o primă etapă dacă vreunul dintre ei avusese vreodată probleme cu legea sau dacă avea careva măcar un dosar la

Gestapo. Nu era mare lucru, dar era un început.

O șterse discret cu albumele sub braț, evitând o reîntâlnire cu arhivarul. Își spuse, din nou, că pista sugerată de Minna era destul de subțire. Însă, după decepția care se dovedise pumnalul nazist, era singura pe care putea să o urmeze.

51.

Seara, holul sediului Gestapo-ului abia era luminat. Zidurile de piatră închideau între ele tăcerea, iar balustradele scărilor aruncau umbre întunecate pe dalele pardoselii. Spațiul căpăta aerul intim al unei biserici pustii sau al unui castel adormit, genul de loc în care, copil fiind, te prelingi de-a lungul zidurilor, inspirând mirosul de piatră umedă și simțind sub tălpi conturul dalelor inegale…

În astfel de momente, Beewen uita cu totul că pășea într-un loc blestemat. Își imagina că e un nobil senior în castelul său, sau poate vreun episcop într-o catedrală, cugetând la taine de importanță capitală, precum un conducător înțelept…

Nu ar fi fost deloc de mirare ca, tocmai în acest moment, doi gestapoviști să-și facă apariția, târând între ei un om plin de sânge, sau ca vreo ușă să se trântească la etaj și un urlet să răsune în întreaga clădire; acestea erau genul de detalii menite să spulbere orice iluzii. Beewen nu era nici senior, nici episcop, ci doar un simplu inchizitor.

Ajunse la etajul unde se afla biroul său. De sub uși răzbătea câte-o dungă de lumină. Torționarii nu aveau parte de odihnă. Lenea nu avea ce să caute la Gestapo. Destule lucruri le puteau fi reproșate soldățeilor Reich-ului, dar lipsa de zel în niciun caz nu se număra printre ele.

Involuntar, Beewen păși cu băgare de seamă în dreptul biroului lui Grünwald, ca nu cumva parchetul să scârțâie, iar ticălosul cu fața de pește mort să-și facă apariția în prag. Deschise ușa propriului birou, își aruncă cascheta în cuier, de la distanță (un gest în stil american, care-i făcea o enormă plăcere) și izbi cu vârful bocancului în talpa cizmelor lui Dynamo, care dormea în fotoliu, cu picioarele ridicate pe birou.

Hölm mormăi, iritat. Beewen îi împinse deoparte picioarele și așeză pe birou albumele lui Ruth Senestier.

— Ce-s alea?

— O parte din arhiva Crucii Roșii.

— De unde până unde?

— S-ar putea ca asasinul nostru să fie undeva în dosarele astea.

Doar cu un deget, Dynamo deschise unul dintre albume și aruncă o privire.

— Bleah! Ce-i cu grozăviile astea?

— Sunt soldați desfigurați în Marele Război.

— Păi cam așa și arată…

— Nu vorbi așa. Oamenii ăștia au fost niște victime și tu știi asta.

— Eroi! hăhăi Hölm.

— Exact.

Dynamo își ridică brațele, în semn de cedare. Știa că nu era de glumă cu Beewen pe acest subiect.

— Clientul nostru ar putea fi între jupuiții ăștia?

— Posibil.

Hölm căscă sonor și se întinse.

— Să fiu al naibii dacă pricep ce cauți tu în ancheta asta.

Franz nu-și putu stăpâni râsul.

— Nici eu nu știu. Ai mai aflat ceva despre cadavrul de pe Ku′damm?

În drum spre cabinetul lui Kraus, Beewen apucase să-i telefoneze lui Dynamo și să-i transmită toate detaliile despre cele întâmplate. Credinciosul său aghiotant își asumase sarcina de-a da un apel anonim la Kripo, astfel încât domnii de-acolo să „descopere” cadavrul ce le era servit pe tavă.

Franz nu voia ca între această crimă și moartea doamnelor de la Adlon să se facă vreo legătură. Cu ajutorul Minnei, șterse toate amprentele, cercetase apartamentul și se asigurase că absolut nimic nu putea sugera o legătură cu Minna von Hassel sau cu oricare dintre membrele Clubului Wilhelm. Nu găsise nimic. Ceea ce era și bine și rău, în același timp.

Nu-și pierduse însă speranța că poate cei de la Kripo aveau să găsească vreun amănunt care să-i poată fi de folos. Îi ceruse lui Hölm să nu scape din ochi ancheta respectivă, căci Dynamo îi cunoștea pe toți.

— Ți-ai sunat prietenii de la Kripo?

— N-au nimic nou. Tipii ăia sunt varză.

În privința asta, Beewen nu era de acord. Ofițerii aceia fuseseră pur și

simplu trecuți pe linie moartă, asta era tot. Într-un stat cum era Reich-ul, unde până și ideea unei crime între civili era de neconceput, o secție de Criminalistică a poliției era teoretic inutilă, așa că această ramură devenise o umbră a ceea ce era odinioară. Începând din 1933, naziștii se infiltraseră și aici și nu erau preocupați decât de persecutarea unor nevinovați.

Beewen păstră două dintre albume pentru sine, îi dădu lui Hölm alte două și-i explică ce anume trebuia să urmărească, urmând ca apoi acesta să meargă în biroul său și să compare numele soldaților cu lista dosarelor din arhiva Gestapo-ului. Dacă era adevărat că Gestapo-ul avea date despre absolut toată lumea, cu siguranță aveau să poată afla mai multe măcar despre unii dintre ei.

Rămas singur, Franz se prăbuși în fotoliu, epuizat. După-amiaza trecuse atât de repede încât nici nu apucase să zăbovească cu gândul asupra incredibilei întâmplări care marcase ancheta în această zi. Minna von Hassel, psihiatra care îl trata pe tatăl său, fusese cea care îi deschisese o nouă pistă. Era o coincidență incredibilă, iar Beewen, care era superstițios, vedea în asta chiar mai mult: un bobârnac din partea destinului.

Fusese oare decizia de a face echipă cu cei doi psihiatri una înțeleaptă? Avea să afle, cu timpul. Această latură a anchetei era oarecum clandestină. Oricum, nimeni nu avea să afle vreodată că ceruse ajutor cuiva din afara Gestapo-ului.

Se gândi vreme de câteva clipe la Minna, care se dovedise plină de viață și strălucit de inteligentă. Nu era deloc surprins de asta, dar nu-i lipsea foarte mult pentru a gândi asemenea lui Kraus: de ce o femeie inteligentă, putred de bogată, de viță nobilă, medic, se îngropase într-o văgăună a morții cum era Brangbo?

Acest ultim gând i-l readuse în minte pe tatăl său și lista despre care-i vorbise Minna. Ernst Mengerhäusen. Castelul Grafeneck. Uitase cu totul de această problemă. Halal fiu mai era…

Își întinse piciorul și izbi de câteva ori în perete. Câteva clipe mai târziu, Dynamo își făcu apariția în prag.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai reușit să afli ceva despre Ernst Mengerhäusen?

— Despre cine?

— Medicul de care ți-am vorbit după-masă. Ginecologul.

— N-am apucat.

— Apucă-te acum. Cu siguranță avem ceva aici despre el.

Hölm bombăni:

— Lămurește-mă, vrei să mă ocup de desfigurații tăi sau de doctorul ăsta?

— Dynamo, am să-ți spun un secret: creierul are două emisfere.

— Mda, iar eu am două sfere în pantaloni…

52.

Părinții Minnei își construiseră vila în cartierul Dahlem din districtul Zehlendorf, la vest de Berlin. Era o zonă rezidențială și deopotrivă universitară care cunoscuse schimbări importante din 1933 încoace: toți evreii bogați fuseseră izgoniți de aici și locul lor fusese luat de celebritățile naziste: Martin Bormann, Heinrich Himmler, Leni Riefenstahl…

Familia von Hassel nu așteptase însă această „înnobilare" a cartierului pentru a-și înălța propriul „templu" conform preceptelor stilului Bauhaus. Ca niște buni intelectuali revoluționari ce erau, fuseseră de timpuriu interesați de creațiile genialilor arhitecți care deciseseră să pună capăt supremației stilului împopoțonat wilhelmian.

Soții von Hassel nu reușiseră să își asigure serviciile maeștrilor Walter Gropius și Ludwig Mies van der Rohe, mult prea ocupați să își dezvolte propria școală, dar îl angajaseră pe unul dintre discipolii acestora. Arhitectul proiectase un bloc de beton armat înconjurat de mesteceni și pini. Pereții exteriori erau decorați cu cărămidă aparentă, ferestrele erau uriașe, iar terasele magnifice, pe măsura întregii clădiri.

Minna moștenise așadar o vilă în stil *entartet,* în care locuia de una singură. Decorul era fantomatic: toată mobila, adevărate capodopere create de Mies van der Rohe sau Wilhelm Wagenfeld, era acoperită cu huse albe pentru a o proteja împotriva prafului, draperiile imaginate de Anni Albers mucegăiau, iar ferestrele cu motive geometrice proiectate de Josef Albers păreau gratiile unei închisori.

Principiile Bauhaus fuseseră urmate cuvânt cu cuvânt, iar pereții de beton rămăseseră netencuiți, în stare brută. De altfel, întreaga arhitectură a casei era de-o simplitate deconcertantă. Lipseau cu desăvârșire formele florale și curbele. Detaliile *Art Nouveau* și *Art Deco* nu aveau ce să caute

aici. Contau doar forma, materialele și culoarea.

În copilărie, Minna se temuse de casa aceasta. Acum însă ajunsese să se simtă bine aici, ca o zibelină ce-și are vizuina în scorbura unui copac.

Înainte de a pleca în Statele Unite, părinții săi îi dăduseră instrucțiuni ferme privind întreținerea casei în bune condiții și îi lăsaseră o sumă de bani consistentă, îndeajuns pentru a plăti leafa personalului. Minna se grăbise să facă praf banii aceia pe droguri și băutură. Concediase întreg personalul și ridicase din umeri văzând cum pânzele de păianjen câștigau teren. Doar Eduard, majordomul, rămăsese să lupte împotriva decrepitudinii ambiante.

Oricum, Minna presimțea că traiul în această casă avea zilele numărate. Într-o bună zi, domnii național-socialiști aveau să își dea seama că un spațiu util neobișnuit de mare – mai bine de patru sute de metri era amprenta la sol a clădirii – stătea nefolosit la adevăratul său potențial, într-unul dintre cartierele cele mai apreciate ale Berlinului. Următorul pas avea să fie instalarea acolo a unui minister sau a altei entități administrative. *Afară cu bețiva*!

Coborând din mașină, Minna tresări: în penumbra garajului se zărea silueta unui bărbat înalt și palid, nemișcat.

— Eduard, tu ești? M-ai speriat.

— Mă bucur să vă văd, doamnă baroneasă.

Eduard era în slujba familiei von Hassel de pe vremea domniei lui Wilhelm al II-lea. Altfel spus, făcea parte din mobilier. Deși vila era acum pustie aproape tot timpul, acesta poposea zilnic pe aici, pentru aprovizionare și curățenie.

— Și eu, răspunse ea, sec, deși prezența lui tăcută o scotea din sărite.

Eduard, care ținea la protocol, era îmbrăcat cu un sacou alb și purta papion, la o cămașă cu guler îngust. Înfățișarea lui îi amintea Minnei de chelnerii din barurile cu ștaif pe care le frecventa cu osârdie înainte de-a fi căpătat acces la un dram de respectabilitate, acceptând conducerea institutului de la Brangbo.

Majordomul avea în mâini un fel de plasă neagră, care, în contrast cu haina sa albă, părea un nor de muște ce-i dădea târcoale.

— Ce e aia? întrebă ea.

— Tifon, doamnă baroneasă, explică el. L-am primit de la primărie, pentru farurile mașinii. Ați aflat, fără îndoială, că Germania a atacat

Polonia noaptea trecută. S-a declarat starea marțială și camuflajul obligatoriu. Noaptea, este interzisă folosirea luminilor expuse. Inclusiv farurile e obligatoriu să fie acoperite.

Acest detaliu simplu o determină pe Minna să înțeleagă seriozitatea situației: Berlinul risca să fie bombardat de avioanele franceze sau engleze. Uitase cu totul de asta. *Da, camuflajul e necesar.*

Minna observă o duzină de canistre de benzină într-un colț.

— Și benzina e raționalizată, doamnă baroneasă, urmă majordomul-cioclu. Mai sunt doar câteva benzinării deschise în tot Berlinul, m-am gândit să fac ceva provizii.

— Bine-ai făcut, spuse ea, cu gând să îi facă plăcere.

— Am făcut și provizii de baterii și lanterne și…

— E-n regulă, Eduard, poți să-mi explici mai târziu.

Ieșind din garaj, zări câteva măști de gaze atârnate-n cui. O luă la fugă. Nu voia ca Eduard, cu figura lui spectrală și veștile de Casandră, să o înspăimânte mai mult decât o făcuse.

Traversă salonul fără să mai aprindă lumina și intră în bucătărie. Își prepară un ceai în faimosul ceainic din sticlă termorezistentă creat de Wilhelm Waggenfeld. Coniacul putea să mai aștepte.

N-avea prea multe amintiri din această casă. Atunci când ai săi se mutaseră aici, Minna tocmai își începuse studiile de medicină și își petrecea bună parte din timp în camera sa, învățând. Abia acum, în vremea din urmă, ajunsese să descopere aceste spații nelocuite, năpădite de praful care mai atenua din rezonanță; totul aici îi amintea perspectivele sumbre ale viitorului. Cu puțin noroc, avea să o sfârșească aici, în acest sanctuar, fie sub bombe, fie în urma unei supradoze de eter sau după o comă alcoolică.

Își turnă infuzia într-un bol sferic transparent și se așeză pe podea, lângă un șezlong semnat Mies van der Rohe care valora o mică avere și pe care, cu siguranță, naziștii l-ar fi folosit drept lemn de foc.

Ținând în mâini bolul fierbinte ca să se încălzească, se rugă din răsputeri pentru un miracol. Iar miracolul se împlini, sub forma unei averse de ploaie. Asta îi plăcea cel mai mult să facă atunci când se afla în casa aceasta mare și pustie: să asculte ploaia răsunând din toate părțile, răsunând diferit în funcție de natura suprafeței pe care o atingea, dar cântând, în fond, una și aceeași melodie: cea a vieții, a fertilității, a purificării.

Închise ochii. Ploua peste Berlin… În astfel de momente simțea că

speranțele ei căpătau contur. Forța vieții avea să fie mereu prezentă, insuflându-le energii noi supraviețuitorilor acestei perioade atroce și spulberând pleava nazistă. Asta vedea acum Minna îndărătul pleoapelor: o întrupare a speranțelor ei.

Brusc, realiză că, în mintea sa, moartea lui Ruth își pierdea consistența unui eveniment real, devenind un simplu element al anchetei, între altele. Era nevoită să recunoască: această investigație o însufleți se, aproape că o făcuse să uite în ce pericol se afla azilul de la Brangbo…

Sorbi din nou din ceașca de ceai. Era un ceai englezesc, așadar indian, cules de pe versanții Himalayei, mai valoros, în aceste vremuri, decât un vin franțuzesc. Își dădea seama acum, tot cu efect întârziat, că se bucurase să îl revadă pe Simon Kraus. Acest bărbat scund era atât de obsedat de înălțimea sa, încât se străduise să oblitereze toate căile prin care ar fi putut deveni un om mare. Era genul de individ care prefera să poarte pantofi cu talpă ortopedică decât să scrie cartea crucială pe care ar fi putut să o creeze oricând. Un avorton dat cu briantină, sarcastic și pretențios, care fuma Muratti după Muratti și se îmbrăca cu costume de-o calitate la care puteau aspira cel mult zece oameni în întregul Berlin…

Da, se bucura că se angajase în vânarea unui criminal în serie alături de el, dacă nu avusese ocazia să facă cercetări în domeniul psihiatriei împreună. În definitiv, era aproape același lucru, iar ea jubila la ideea că putea să-i fie alături acestei minți extraordinare. Da, își dorea să-i dea de urmă ucigașului lui Ruth, dar își dorea în egală măsură să fie la înălțimea coechipierului său, un bufon care nu era al regelui, ci era însuși regele bufonilor.

Se ridică, impunându-și să-și revină. Ca de fiecare dată la căderea nopții, se afla la o răspântie: muncă sau droguri? Concentrare sau derivă?

Coniacul avea să mai aștepte: în seara aceasta avea un alt program.

53.

Urcând la etaj, își zări în treacăt chipul într-o oglindă. Ce mutră avea… O față prea lungă, ochii încercănați, iar tenul… oh, Doamne! Fața ei căpătase o nuanță de roz care bătea înspre gri, precum cenușa presărată printre degete în lumina amurgului…

Intră într-o încăpere care slujea drept pod al casei. Fără niciun fel de dificultate, găsi ceea ce căuta: cutiile ce conțineau arhivele ei personale, de la primele sale jurnale intime, la notițele din timpul studenției. Identifică imediat documentația acumulată cu privire la asasinii germani, pe când își pregătea teza. Scotocise în arhiva tribunalelor, citise colecțiile ziarelor și o mulțime de rapoarte psihiatrice.

Din toate acestea, rezultase în cele din urmă un instantaneu straniu al primelor decenii ale secolului XX în Germania. În umbra Marelui Război, când cadavrele se numărau cu milioanele, fuseseră săvârșite și altfel de crime. Atentate, asasinate mișelești, dar și un soi de perle negre: crimele comise doar pentru plăcerea de-a ucide sau sub imperiul unor pulsiuni irezistibile, de către psihopați.

Și în aceste domenii existaseră „vedete”, precum Peter Kürten, „vampirul din Düsseldorf”, care ucisese și violase copii și adulți deopotrivă, în anii ’20. Condamnat la moarte și executat în 1931, după ce mărturisise nu mai puțin de optzeci de crime și povestise cum băuse sângele victimelor, acesta fusese imortalizat pentru posteritate în filmul lui Fritz Lang, *M cel blestemat*, care avea la bază crimele sale.

Fritz Haarmann fusese poreclit „măcelarul din Hanovra”, căci germanii adorau să dea porecle acestor monștri. Între 1918 și 1924, acesta ucisese aproape treizeci de bărbați, majoritatea practicanți ai prostituției. De ce „măcelar”? Se zvonise că vindea pe piața neagră bucăți din carnea victimelor sale. Fusese ghilotinat în 1925.

Nici Karl Denke nu era de lepădat. Supranumit „Papa Denke”, acesta oferea cu dărnicie mese calde celor fără adăpost. Ceea ce nu știau acești amărâți era că ei înșiși aveau să devină felul principal al meselor lui Denke. În urma percheziților, la domiciliul acestuia fuseseră descoperite cantități impresionante de dinți și oseminte umane, dar și resturi omenești conservate. Se spânzurase în celulă la scurt timp după ce fusese arestat, în 1924, astfel încât nu avusese ocazia să-și explice în fața unui tribunal gusturile canibale.

Fuseseră și alții… Dezgropând toate aceste documente, Minna fu, încă o dată, surprinsă de numărul mare de criminali care uciseseră, mutilaseră sau devoraseră victimele în Germania primelor trei decenii ale secolului. Era, de asemenea, uimită și înduioșată, în egală măsură, la vederea scrisului ei de școlăriță. Ceea ce avea în față părea jurnalul unei adolescente, deși

subiectul acestuia erau monștrii ucigași. Era un subiect care, trebuia să recunoască, o pasionase dintotdeauna, îndeosebi ceea ce ea numea „ucigașii puri”, cei care substituiau moartea iubirii, dorința de-a ucide înlocuind dorința sexuală…

Răsfoind tăieturile din ziare, dădu peste un caz interesant. Albrecht Hoffmann, născut în octombrie 1894, ucisese două femei la Berlin în 1911 și 1912. Crimele avuseseră o particularitate anume: criminalul le furase pantofii.

Tânărul delincvent minor fusese deja închis de două ori pentru agresiune sexuală și tentativă de viol (asupra propriei mame). Eliberat în 1910, o ucisese mai întâi pe Martha Weber, o modistă în vârstă de 27 de ani. Îi tăiase beregata, o eviscerase și îi furase pantofii, în Tiergarten. Cum ucigașul îi luase și banii pe care-i avea asupra sa, anchetatorii se concentraseră asupra jafului și ignoraseră faptul că victima era desculță. Un an mai târziu, Hoffmann recidivează: cea ucisă e Helena Koch, o croitoreasă în vârstă de 22 de ani. Victima e descoperită pe malul râului Spree, la extremitatea nordică a Insulei Muzeelor. Aceleași *modus operandi,* cu o excepție: de data asta, ucigașul nu s-a atins de banii victimei.

În pofida punctelor comune ale celor două crime – eviscerarea și absența încălțămintei – anchetatorii nu au nicio pistă valabilă. Abia un an mai târziu, în 1913, o întâmplare le permite acestora să pună mâna pe ucigaș. În iulie, un bărbat este surprins în timp ce despica abdomenul unei femei decedate, la morga Spitalului St. Hedwig din cartierul Spandau.

Arestat, Hoffmann mărturisește că le-a ucis pe Martha Weber și Helena Koch. Descrie anumite amănunte cunoscute doar poliției, ba chiar și altele pe care anchetatorii le-au ignorat, cum ar fi circumstanțele exacte în care le-a atacat pe cele două tinere.

Războiul n-a început încă, iar mașinăria justiției funcționează în ritm lent. Are loc procesul lui Hoffmann, care a împlinit nouăsprezece ani. Nu va fi condamnat la moarte, primește douăzeci de ani de închisoare, iar cazul este închis.

Minna nu mai știa nimic despre acest sinistru personaj. Cazul acesta beneficiase doar de o menționare în treacăt în însemnările ei marginale, marea masă de informații strânse de la începutul cercetării, dar care sfârșiseră prin a nu mai fi incluse în corpul tezei. Stătuse de vorbă cu numeroși ucigași, vizitase închisorile din Berlin și, în cele din urmă, din

întreaga Prusie. Cu toate acestea, nu-l întâlnise pe Albrecht Hoffmann, care, la acea vreme, își ispășea pedeapsa la închisoarea Moabit.

Minna mai citi încă o dată articolele. Apoi reluă lectura, a treia și a patra oară. Pantofii lipsă, eviscerarea victimelor, locul în care fuseseră comise crimele, adică Tiergarten și Insula Muzeelor… Dacă ea calculase corect, Albrecht Hoffmann fusese eliberat în 1933. Așadar, mai toate s-ar fi potrivit. Cu o excepție notabilă, însă: cum ar fi putut ucigașul să fie mutilat pe front, câtă vreme în timpul războiului acesta își executa pedeapsa privativă de libertate la Berlin?

Se uită la ceas: era ora zece seara. Simțea furnicături în tălpi și scântei în minte. Era oare posibil să-l fi găsit pe ucigaș? *Ușurel, frumoaso*…

Se gândi la singurul loc pe care l-ar fi putut găsi deschis la ora aceasta; paradoxal, era vorba de un loc veșnic închis: pușcăria de pe Lehrter Straße, în cartierul Moabit. Acolo i se pierdea urma lui Albrecht Hoffmann și tot de acolo trebuia să înceapă să-l caute.

54.

Eduard avusese dreptate: în Berlin fusese instaurat camuflajul nocturn total. În oraș nu mai putea fi văzută absolut nicio lumină. Felinarele, neoanele restaurantelor și monumentele luminate de obicei erau acum cufundate în întuneric. Circulau puține mașini, iar acestea, având farurile acoperite, erau greu de distins în beznă. Autobuzele foloseau doar o lampă cu lumină palidă, albastră, iar farurile tramvaielor fuseseră la rândul lor escamotate cu tifon negru. Cât despre ferestrele clădirilor, toate fuseseră acoperite de draperii sau doar pături.

Pietonii, în schimb, erau îndeajuns de numeroși, căci nimeni nu începuse încă să se teamă de bombardamente. Aceștia se deplasau folosindu-se de lanterne cu lumină albastră. Rezultatul de ansamblu semăna cu o Cale Lactee de culoarea safirului, o mulțime de pietre prețioase răspândite printre clădirile Berlinului, agitându-se precum un roi de licurici.

Minna se îndreptă spre cartierul Moabit.

Nu era deloc încântată de ideea de a se întoarce acolo, după urmărirea din noaptea precedentă și moartea acelui soldat. Lehrter Straße era însă îndeajuns de departe de danele din Westhafen, iar mulțimea de evenimente

neprevăzute de peste zi o împiedicase să zăbovească prea mult cu gândul la agresiunea din noaptea trecută.

Conducea cu prudență. Peste zi, bordurile de la colțuri și marginile trotuarelor fuseseră vopsite în alb, pentru a permite mașinilor și pietonilor deopotrivă să se orienteze. Minna avea impresia că rătăcește într-un labirint desenat cu cretă pe o imensă tablă neagră.

Berlinul avea destule pușcării. Columbia Haus, închisoarea din Spandau, cazarma din Lichterfelde și majoritatea uzinelor de apă unde, în fiecare cartier, SA-ul își instalase câte un centru de interogare. În plus, Gestapo și SD-ul aveau fiecare propriul arest…

Închisoarea din Moabit ocupa un loc aparte. Un adevărat model de modernitate, era singura care oferea celule individuale, chiar dacă în prezent, din pricina numărului mare de prizonieri politici, acestea erau supraaglomerate.

Închisoarea ocupa un teren de șase hectare în apropierea gării centrale a Berlinului și era alcătuită din cinci pavilioane „panoptice”. Ideea celor ce o concepuseră în acest fel era de a avea o incintă circulară, în al cărei centru se afla un turn de supraveghere ce le îngăduia gardienilor să aibă sub ochi toate celulele în același timp. Mai mult chiar, deținuții nu știau niciodată când sunt gardienii cu ochii pe ei. Era un concept englez la origini, „Supravegherea trebuie să fie lăsată în seama celor supravegheați”. Altfel spus, deținuții trebuiau să creadă că sunt mereu sub observație.

Deși pușcăria fusese construită în urmă cu aproape un secol, spiritul în care aceasta fusese concepută corespundea pe deplin ideilor ce guvernau regimul nazist, care era, la rândul său, o societate „panoptică”. Exact același era scopul lui Hitler, Göring, Himmler și al ortacilor lor: să dea tuturor cetățenilor Reich-ului impresia că se aflau în permanență sub observație.

Minna parcă în apropierea clădirii și avu astfel ocazia să o admire în ansamblul ei. Din exterior, închisoarea semăna cu o uriașă fortăreață de cărămidă, alcătuită din mai multe incinte circulare deschise, în ale căror ziduri se deschidea un număr aparent infinit de celule. În centrul fiecărei incinte circulare, un soi de far își rotea în permanență proiectorul, dar nu pentru a-i călăuzi pe marinarii pierduți în furtună, ci pentru a menține în mințile prizonierilor o stare de neîntreruptă paranoia.

Cu ajutorul legitimației sale de medic, Minna reuși să treacă fără

probleme pragul închisorii. După cea dintâi poartă, i se ceru să aștepte pe un coridor cu pereți de beton vopsit, mobilat doar de câteva scaune înșiruite și o masă acoperită cu mușama. Culoarea pereților era un soi de roșu-vinețiu, obscen. Textura vopselei era, la rândul său, ieșită din comun: se folosise un strat gros, care acoperea pereții, tavanul și podeaua deopotrivă, dându-i Minnei impresia că se afla într-o cavitate scobită sub pielea unei ființe monstruoase.

— *Heil Hitler*!

Un bărbat îmbrăcat în uniformă SS își făcuse apariția în pragul cavernei. Veșmintele lui negre contrastau puternic cu nuanța bolnăvicioasă a încăperii.

— Minna von Hassel, se prezentă ea, ridicându-se și întinzându-i documentele.

— Cine spuneați că v-a chemat? întrebă ofițerul SS, după ce îi studiase atent cartea de identitate și legitimația profesională.

— Sebastian Liebermann.

Memorase câteva nume înainte de a porni.

— M-aș mira. Liebermann s-a pensionat în urmă cu trei ani.

Strategia ei se dovedea sortită eșecului. Toți gardienii pe care-i cunoscuse la vizitele de odinioară fuseseră probabil înlocuiți de naziști precum cel care o chestiona, juni de cel mult treizeci de ani care supseseră din biberon învățăturile *Hitlerjugend* și juraseră credință *Führer*-ului pentru următorii cincizeci de ani.

— Îmi cer scuze, am făcut o confuzie. Carl Janowitz?

Bărbatul se încruntă și-și încleștă mâinile pe centură. Fără îndoială, era un truc învățat la școala de ofițeri, menit să-l facă să pară mai fioros.

— Azi v-a contactat?

Avusese noroc. Nu doar că individul încă mai lucra aici, dar era de serviciu în acea seară. Cum norocul nu vine niciodată singur, atunci când îi pronunțase numele, în minte îi revenise și imaginea lui: un omuleț scund, blond, cu părul vâlvoi.

— A telefonat la institutul la care lucrez. Voia să trec pe-aici pentru a discuta despre unul dintre deținuții de aici.

— Avem și noi medicii noștri.

— Sunt psihiatră, iar el avea nevoie de o opinie avizată privind un anumit prizonier…

— Cum se numește deținutul?

— Nu mi-a precizat acest detaliu. Mi-a spus doar că e vorba de o urgență. Am venit de la Brangbo și…

— Așteptați aici.

Acum și-l amintea perfect pe gardian: un individ relaxat, care câștigase o Cruce de Fier în tranșeele Marelui Război și, cu toate acestea, reușise să-și păstreze zâmbetul. Ce anume spera însă Minna? Ei bine, se baza pe curiozitatea lui, care l-ar fi putut determina să vină să vadă ce voia această psihiatră de la el…

— Minna von Hassel.

Carl Janowitz se afla acum în fața ei. Coama rebelă i se rărise considerabil, fără a-și pierde însă volumul: părul, de-acum alb, forma un soi de nor diafan deasupra țestei, de parcă ar fi fost vată de zahăr. Fața rotundă purta acum o marcă autoritară: o mustață deasă.

Stătea nemișcat, în poziție de drepți, cu mâinile la spate. Hainele îi erau prea strâmte, de parcă ar fi fost aceeași uniformă pe care o purta pe când cântărea cu câteva kilograme mai puțin. Nasturii auriți îl făceau să semene cu un soldat de plumb turtit de-o lovitură de ciocan.

— Vă… vă mai amintiți de mine?

El rânji larg.

— Nu vin prea multe femei pe-aici. Care-i povestea cu deținutul care ar avea nevoie de un psihiatru?

— Voiam să vă văd de urgență, așa că am inventat un pretext.

— De urgență, spuneți? rosti el sec.

Omul acesta părea strivit, din toate punctele de vedere. Nu doar uniforma era de vină, ci anii de stat cu ochii pe deținuți, disciplina strictă, atmosfera închisorii. Părea că-și este sieși gardian.

— O cafea? propuse el, arătându-și, în sfârșit, mâinile.

Ținea un țap de bere din porțelan, cu capac metalic, și două păhăruțe pentru tărie. Combinația neașteptată a recipientelor dădea de înțeles că se alesese cu acestea în urma vreunei razii prin celule.

— Mulțumesc, accept cu plăcere. Se așezară la masă, iar Janowitz turnă cafeaua în paharele mici din halba pe care erau desenați un bărbat în pantaloni scurți și o femeie purtând un *Dirndl,* cu sânii gata să-i scape din decolteu, înlănțuiți într-un *Schuhplattler* îndrăcit.

Își băură în liniște cafeaua, delicioasă și neagră ca smoala.

— Minna von Hassel…, repetă el, visător. Micuța studentă…

Ridică brusc privirea, de parcă abia atunci ar fi devenit conștient că fata din amintirile sale era acolo, sub ochii lui.

— Ce s-a ales de dumneavoastră?

— Acum sunt psihiatră. Conduc un azil pentru alienați la Brangbo.

El râse discret, pe sub mustață.

— Știam că veți reuși în viață.

— Dar dumneavoastră? întrebă ea, din politețe.

— Eu… Tot aici, în pușcăria asta uriașă. Zidurile-s tot acolo, dar în rest, totul s-a dat peste cap.

— Ce vreți să spuneți?

El mai turnă câte-o porție minusculă de cafea în pahărele.

— Odinioară, ticăloșii erau după gratii și băieții buni îi păzeau. Acum e exact pe dos.

Janowitz se considera, după toate probabilitățile, la adăpost de orice fel de represalii din partea naziștilor. Își purta „scutul” pe piept: Crucea de Fier, care strălucea ca o stea solitară pe fundalul întunecat al vestonului său.

— Domnișoară, e aproape miezul nopții, reluă el, după un moment de tăcere. Sunt convins că n-ați făcut atâta amar de drum ca să aflați cum o mai duc. Despre ce e vorba?

— Am venit ca să aflu mai multe despre un deținut de aici. Albrecht Hoffmann.

— Cunosc cel puțin doi Albrecht Hoffmann doar în aripa asta a închisorii.

— A fost condamnat în 1913 pentru crimă.

— În 1913? Individul e Matusalem în persoană! Pe-atunci nici nu lucram încă aici.

Povestea se întâmplase cu douăzeci și șase de ani în urmă. Între timp, se petrecuse Marele Război, fusese întemeiată Republica de la Weimar, național-socialiștii preluaseră puterea…

— E vorba de un criminal foarte periculos. La vremea aceea, a fost arestat pentru uciderea a două femei.

— N-a fost condamnat la moarte?

— Era minor. A luat douăzeci de ani fără drept de apel.

Ea se aplecă înspre el. Începutul nu promitea cine știe ce revelații, dar ambianța acestei încăperi, măsuța acoperită cu mușama, zidurile năclăite de

un strat prea gros de vopsea, mirosul de rachiu care persista în aer, toate i se păreau acum pline de o căldură aparte, reconfortante, dătătoare de speranță.

— Ascultați-mă, Herr Janowitz. Am motive să cred că Hoffmann a ucis din nou, foarte de curând. Totodată, am indicii că e posibil să fi participat la Marele Război.

— Cum se poate așa ceva?

— Contam pe dumneavoastră pentru a afla un răspuns.

Janowitz își plecă privirea. Bărbia îi acoperi gulerul, ca o eșarfă. Părea că se gândește. Sau poate pur și simplu dădea să aţipească, într-o poziție caracteristică îndeletnicirii sale.

— Așteptați-mă aici, rosti el într-un târziu, ridicându-se.

Ieși, cu pași vioi, iar Minna rămase singură în încăperea austeră. În așteptarea întoarcerii gardianului, ea studie cu atenție spațiul înconjurător și constată că totul era curat, ba chiar impecabil. Această observație o umplu de tristețe: până și prizonierii naziștilor aveau parte de condiții mai bune decât pacienții săi.

— Ați avut dreptate, spuse gardianul, revenit după o absență neașteptat de scurtă.

Avea în brațe un dosar cu coperte de carton, deasupra căruia era așezat un săculeț de pânză. Se așeză la masă în fața Minnei, care avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu se repezi să-i smulgă dosarul.

— Acel Albrecht Hoffmann pe care-l căutați a fost mobilizat în 1917, urmă Janowitz, în timp ce desfăcea nodul cu care era legat dosarul.

— Cum de a fost posibil?

Janowitz își umezi vârful degetului și se apucă să dea paginile dosarului.

— În anul respectiv, trupele germane duceau lipsă de recruți. Au angajat puștani, bărbați ce fuseseră declarați inapți inițial, chiar și bolnavi mintal. Carne de tun în stare pură. Totodată, pușcăriașilor li s-a promis reducerea sau chiar ștergerea pedepselor dacă acceptau să plece pe front. De ce nu? În definitiv, ăștia stăteau la căldurică, în timp ce băieții noștri erau decapitați de obuzele francezilor.

— Așa a ajuns pe front Albrecht Hoffmann?

Janowitz își înfipse degetul arătător într-o pagină scrisă de mână.

— Da, la 10 martie 1917. A fost mobilizat, însă n-a avut noroc, continuă gardianul, trecând la o altă pagină din dosar. A murit în bătălia de la Arras, în 22 aprilie în anul următor. Am fost și eu acolo. A plouat cu obuze și

schije. Un adevărat infern. Ai noștri cădeau ca muștele.

Minna era uimită: informațiile primite îi confirmau și, în egală măsură, îi infirmau ipoteza. Era convinsă că Hoffmann era în viață.

— Cum a murit? întrebă ea.

— Nu scrie nimic despre asta, îi răspunse gardianul. De cele mai multe ori, cauza exactă a morții nu era cunoscută, în război. În cazul lui Hoffmann, nu se precizează nici măcar unde anume a fost îngropat. Trebuie însă să privim toate acestea prin contextul vremurilor. Mureau mii de oameni în fiecare zi…

— Ce e în săculețul acela?

Nu-și putea lua ochii de la punga de pânză pe care Janowitz o așezase pe masă, lângă dosar.

— Sunt lucrurile lui. Nu avea familie, așa că armata le-a trimis aici, la Moabit.

— Îmi dați voie?

Janowitz încuviință. Minna luă săculețul și îl deschise, vărsându-i conținutul pe masă: o brichetă, un medalion cu Sfânta Fecioară și plăcuța de identificare a ucigașului căzut în luptă.

Pe tăblița de zinc erau gravate următoarele:

Albrecht HOFFMANN
BERLIN
15-9-1898
1067543914
Ersatzdivision, IX. A.K.
Rezervekorps: RK

Minna ținea mica placă de tablă cu degetele tremurând. În mintea ei începea să se contureze ceva…

Janowitz închise dosarul și îl împinse, dimpreună cu săculețul și conținutul acestuia, către psihiatră.

— Cadou, anunță el, încântat.

— Vreți să spuneți că…

— Luați-le pe toate. Dacă într-adevăr e tipul care vă interesează, o să vă fie mai de folos decât ne sunt nouă, aici.

— Vă mulțumesc, Herr Janowitz. Nu știu cum aș putea…

— Nu mai spuneți nimic și lăsați-mă să mă întorc la somn. Mă bucur că v-am revăzut, domnișoară!

55.

– Tu-ți dai părul cu briantină înainte să te culci?

— Nu e briantină.

Simon stătea în pragul ușii, iar părul lui reușea să fie, paradoxal, deopotrivă zburlit și unsuros. Abia se trezise, și avea ochii înfundați în orbite.

— Dar ce e?

— Gel pentru electrozi.

— Electrozi?!

— E ora două dimineața. Ce vrei de la mine?

— Cred că l-am identificat pe ucigaș.

Minna intră, fără să mai aștepte o invitație. În semiîntuneric, distinse schițele lui Paul Klee și covorul cu motive cubiste. Îi plăcea mult apartamentul lui Kraus și felul în care îmbina bunul-gust cu îndrăzneala, ca o ultimă redută a artei viitorului.

— Vine și Beewen imediat. Ne faci o cafea?

O oră mai târziu, erau toți trei instalați în cabinet, după tipicul deja cunoscut: Simon la birou, Beewen tolănit în fotoliu și Minna pe divan, cu mâinile înfipte în buzunare, rezervată în ciuda faptului că ea era cea care se pregătea să anunțe revelația acelei nopți.

Nu-i fusese deloc greu să dea de urma lui Beewen: acesta era mereu de găsit la sediul Gestapo-ului. Minna se întreba dacă avea o casă a lui.

Simon avusese nevoie de câteva minute pentru a se îmbrăca și a se pieptăna. Acum, părul îi era lipit de țeastă de parc-ar fi fost pictat acolo și purta un pulover marinăresc și pantaloni ușori de pânză, ca și cum iahtul i-ar fi fost ancorat la câțiva pași distanță.

Minna își rezumă descoperirea în doar câteva cuvinte. Profilul lui Albrecht Hoffmann corespundea cu cel al ucigașului pe care îl căutau. Fusese în război și apoi dispăruse.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi, enunță Simon, vădit iritat.

Fără prea mult entuziasm, preparase cafelele solicitate.

— Dacă tipul e mort, cu ce ne poate ajuta pe noi?

— Tocmai, eu sunt convinsă că nu a murit.

— Ce te face să crezi asta?

— Hoffmann a dispărut în bătălia de la Arras. A fost un masacru acolo. Nu i-ar fi fost greu să-și schimbe plăcuța de identificare cu cea a unui cadavru.

— Nu crezi că exagerezi?

— Las-o să vorbească, interveni Beewen, care părea a fi mult mai interesat de teoria Minnei.

Minna se ridică și se postă în spatele fotoliului lui Beewen. Avea impresia că evoluează în spatele unei coline.

— Pot să-mi imaginez scena, rosti ea, pe un ton pe care și l-ar fi dorit mai puțin înțepat. Un obuz îi face praf fața lui Hoffmann. Acesta supraviețuiește și, toată ziua, zace în noroi.

— De ce „toată ziua”? întrebă Simon, aprinzându-și o Muratti.

— Fiindcă sanitarii nu puteau să recupereze răniții decât noaptea, interveni Beewen. Ziua, ar fi fost ei înșiși ținte ușoare.

Simon ridică din sprâncene, doar pe jumătate convins.

— Așadar, Hoffmann agonizează în noroi și-n frig, reluă Minna. În timpul ăsta, se gândește: dacă va scăpa cu viață, va avea un alt chip, va arăta cu totul altfel. Dar ce îl așteaptă la sfârșitul războiului? Doar întoarcerea la închisoare. Desigur, i se va reduce pedeapsa, pentru serviciile aduse patriei, dar cu siguranță va mai avea de executat câțiva ani de pușcărie. În plus, reputația sa de ucigaș de femei îl va însoți toată viața. Și-atunci, ce face? Ia plăcuța de identificare a unuia dintre soldații morți din apropiere și i-o vâră acestuia în buzunar pe a sa. Măcelul acesta e o ocazie nesperată pentru a-și schimba identitatea. Și viața, până la urmă.

Beewen preluă cuvântul, hotărât să-i țină partea Minnei până la capăt.

— După părerea mea, n-ar fi un caz singular. În haosul de pe câmpurile de bătălie au fost destui dezertori sau care și-au înscenat moartea. Când ești deja în infern, n-ai nimic de pierdut.

Simon îl privi surprins pe gestapovist: observațiile sale, rostite cu o nuanță empatică în glas, nu se potriveau deloc cu imaginea inflexibilă pe care acesta încerca să o proiecteze de obicei.

Minna aproape că roși, auzindu-l. În seara asta, avea un aliat în Beewen, care îi susținea teoria, deși, cu siguranță, nu era cu adevărat obiectiv.

— Pe scurt, continuă ea, Hoffmann alege un camarad mort de aceeași statură sau care-i seamănă întrucâtva și schimbă plăcuța acestuia de identificare cu a sa. Fără ca nimeni să bănuiască nimic, devine un alt om. E desfigurat, dar cazierul său e imaculat.

— Și concluzia? întrebă Simon, trăgând din țigară cu o înverșunare ostentativă.

— Concluzia ar fi că Hoffmann e acum în viață, aici în Berlin, desfigurat și purtând un alt nume.

— Astea-s povești, pufni Simon. N-ai nicio dovadă pentru presupunerile tale.

— N-am dovezi, e adevărat, dar putem să verificăm ceva.

Minna se ridică, scotoci în buzunar și depuse pe birou plăcuța ovală din tablă zincată.

— Asta e plăcuța de identificare a lui Albrecht Hoffmann, cu numărul său matricol și cel al batalionului său.

— Și ce-i cu asta?

— E important. În seara asta, Franz a recuperat lista răniților de care s-a ocupat Ruth Senestier.

— Tot nu înțeleg.

— Trebuie să comparăm lista respectivă cu cea a membrilor batalionului lui Hoffmann. Dacă găsim un nume care figurează pe ambele liste, atunci nu există îndoieli: acela va fi numele pe care și i-a asumat Hoffmann pentru a-și schimba identitatea.

Urmă un moment de liniște. Minna nu era sigură că ceilalți doi înțeleseseră șmecheria lui Hoffmann. Acesta își asumase identitatea altui soldat și fusese spitalizat sub noul nume. În sfârșit, în anii ’20, ajunsese la Studio Gesicht, unde Ruth Senestier îi confecționase o mască.

Un nume nou și un chip nou.

— E-n regulă, spuse Simon. Continuă-ți raționamentul.

— Nu știu ce-a făcut Albrecht Hoffmann în toți acești ani. Știu doar că instinctul său ucigaș s-a trezit, iar el a dorit să ucidă purtând o mască anume. Prin urmare, a căutat-o pe Ruth și i-a cerut să îi fabrice acea nouă mască, cea a Omului de marmură. De aceea mi-a spus Ruth că a acceptat o comandă „periculoasă” și clientul ei e „diavolul însuși”. Albrecht Hoffmann, purtând un nou nume și având o față mutilată, a rămas același ucigaș amenințător.

— Din nou, poveşti, trase concluzia Simon.

Beewen se ridică brusc din fotoliu.

— Minna are dreptate. Există o modalitate de verificare foarte simplă. Facem rost de lista membrilor batalionului lui Hoffmann şi o comparăm cu cea a „clienţilor" ajutaţi de Ruth. Dacă găsim un nume identic pe ambele liste, ne-am găsit omul. Un individ care a murit alături de Hoffmann, ceea ce i-a permis acestuia să-i uzurpe identitatea…

Minna zâmbi: nici ea n-ar fi putut rezuma mai bine ceea ce aveau de făcut. Nu se simţea deloc mândră fiindcă descoperise această nouă pistă, dar nici iritată din pricina lui Simon, care era decis, se pare, să o saboteze. Îşi dorea un singur lucru: să-l identifice pe ucigaş. N-avea importanţă cine dintre ei avea să îl găsească. N-avea importanţă cum avea să fie povestită toată această întâmplare mai târziu.

Beewen o privi cu ochiul sănătos, căci celălalt părea că încă nu se trezise.

— Minna, aţi fi fost o gestapovistă de temut.

— Ferească Dumnezeu! Dar am putea să ne tutuim.

Simplu spectator la acest schimb de amabilităţi, Simon Kraus îşi dădu ochii peste cap, exasperat.

— Du-te şi dormi, Minna, îi spuse Beewen, cu glas scăzut. Meriţi din plin să te odihneşti. Între timp, noi vom da o fugă la arhive.

Kraus păru a se trezi din starea de prostraţie:

— Noi? Care arhive?

— Arhivele de la Deutsches Heer.

56.

Simon Kraus trăia un adevărat coşmar. Mai întâi, deşteapta de Minna se înfiinţase la el acasă şi-l trezise, agitată ca un electron. Apoi îşi făcuse apariţia şi colosul, parcă anume pentru a-i sorbi baroanei fiecare cuvinţel. Apoi ascultase toată fantasmagoria cu ucigaşul în serie ajuns la puşcărie, fusese apoi eliberat, murise pe front şi reînviase sub alt nume. O aiureală.

Coşmarul continua, însă. Se afla acum în Mercedesul lui Beewen, un mijloc de transport nazist până la ultima roată, decorat cu svastici şi vulturi de oţel, care gonea spre Kreuzberg. Acolo se afla, potrivit spuselor

gestapovistului, NSKOV, Asociația Național-Socialistă a Victimelor Marelui Război. Doar auzul acronimului fusese de-ajuns pentru a-i provoca lui Simon o migrenă.

Să se declare prost-dispus? Ar fi fost un eufemism. Atunci când Minna sunase la ușă în toiul nopții, fusese nevoit să-și smulgă electrozii de pe cap, laolaltă cu captatorul de puls și dispozitivul ce detecta mișcările pleoapelor, și nici măcar nu apucase să arunce o privire la diagramele înregistrate. Habar n-avea în care moment al ciclului somnului se afla atunci când ea i-l întrerupsese, dar nu-și amintea nici măcar o frântură de vis. *Scheiße*!

Apoi nu avusese de ales și fusese nevoit să-i asculte elucubrațiile, în timp ce trăgea din țigara Muratti ca dintr-o pompă cu oxigen. Ceva nu era în regulă cu această anchetă. Putea să înțeleagă că Minna își dorea să ajute, el însuși voia să fie de folos în aflarea criminalului. Dar faptul că Beewen, ditamai *Hauptsturmführer*-ul de la Gestapo, nu-și găsise drept aghiotanți decât pe ei doi, psihiatri marginali, fără nici cea mai mică experiență anterioară în materie de criminalistică, i se părea de-a dreptul absurd. Era convins, ofițerul le ascundea ceva. Juca un joc numai de el știut, cu scopuri doar de el cunoscute, și își imagina că îi putea păcăli…

— Am ajuns, rosti celălalt, ciocănind cu degetul în geamul portierei, cu degetele înmănușate.

Se aflau în fața unei clădiri cufundate în beznă, în fața căreia se întindea o peluză vastă. Pe măsură ce ochii li se obișnuiră cu întunericul, avură parte de o surpriză colosală: sute de lăzi de lemn, cufere și cutii metalice umpleau peluza, astfel încât pentru a ajunge la intrarea clădirii nu mai rămăsese decât un culoar îngust. Două santinele somnoroase păzeau întregul ansamblu.

— Arhivele sunt în plin proces de mutare, explică Beewen, coborând din mașină și aprinzându-și lanterna.

Două milioane de morți ocupă loc, nu glumă… Nume, date, împrejurările decesului, toate aceste detalii umpleau kilometri de rafturi cu dosare pline de foi scrise în grabă de mână, semnate și apoi ștampilate. Acestora li se adăugau alte patru milioane de răniți, fiecare dintre ei cu propria fișă ce conținea bilanțul medical și istoricul de sănătate. Tot acest munte de hârtii ar fi trebuit să ocupe mai multe etaje ale clădirii, însă, pentru moment, „morții pentru patrie” și supraviețuitorii dintre 1914 și 1918 zăceau aici, în curte, sub forma unui labirint de lăzi stivuite ce semănau cu containerele de mărfuri de la docurile din Westhafen.

Beewen dădu de urma arhivarului de serviciu și conversă cu acesta într-un limbaj codat ce conținea cifre, date, nume de regimente, batalioane, escadroane. Simon nu înțelegea nimic din toate acestea și, de fapt, puțin îi păsa. Găsi o ladă răzleață și se așeză, ca un pușstan ce stă să privească trenurile trecând.

În timp ce SS-istul și noul său tovarăș de joacă parcurgeau de-a lungul și de-a latul aleile improvizate între stivele de lăzi, parcursul fiindu-le evidențiat de fasciculele de lumină ale lanternelor, Simon începu să se simtă strivit de mulțimea morților ale căror date erau închise între scândurile lăzilor ce îl înconjurau. Își imagina tranșeele mustind de sânge, de noroi și suferință, apa poluată de așchii de carne, aerul infestat cu germenii tifosului și tuberculozei. Vedea chipuri murdare, cu părul în care mișunau păduchii, fețele mutilate de schije, gurile astupate de noroi…

I se părea că aude chiar șuierul bombelor, zgomotul exploziilor, cadența tirului cu arme automate… Iar toate aceste sunete ajungeau la el înfundate, printre cufere și lăzi, le percepea ca de la celălalt capăt al unui tunel.

Nu era specialist în istorie, dar știa, la fel ca toată lumea, că ceea ce se numise „războiul pozițiilor” fusese, în bună măsură, un schimb de grenade sau încărcături explozive improvizate azvârlite unii altora de bieții ocupanți ai tranșeelor. Ar fi putut fi comic, dacă aceste schimburi de aruncări n-ar fi pricinuit moartea atâtor oameni care fuseseră aruncați în aer sau mutilați ca din senin, în fața camarazilor.

— Am găsit!

Între două stive de cutii metalice, Beewen ridică triumfător mâna în care ținea un dosar care îi era în acel moment, se pare, mai prețios decât Sfântul Graal.

— Avem aici toți morții și răniții din 22 aprilie 1917, din batalionul lui Hoffmann! răcni el, în timp ce se apropia de Simon.

Părea încântat că atâta sânge încăpuse în atât de puține pagini. Făcuse sul dosarul și-l ținea în pumnul înmănușat, agitându-l în fața lui Simon, căruia însă îi venea greu să-i împărtășească entuziasmul.

— Vom putea compara numele de-aici cu lista desfiguraților pe care i-a ajutat Ruth și…

— Am priceput.

Expresia de pe chipul lui Beewen se schimbă, brusc. Își ținea lanterna încă aprinsă în cealaltă mână, astfel încât fața îi era luminată de jos, ca-n

filmele mute expresioniste.

— Nu crezi că ne va fi de ajutor?

— Cred, dar așa cum cred copiii în Moș Crăciun. E o poveste frumoasă, sau mai degrabă sinistră, dar, foarte sincer vorbind, trebuie să fii dispus să o crezi.

Beewen făcu încă un pas înspre el. Din precauție, Simon avu un gest de recul, deși era așezat.

— Am explorat fiecare pistă posibilă. Am aplicat toate metodele posibile de cercetare, iar înaintea mea, cei de la Kripo au făcut același lucru. KTI-ul, cel mai bun laborator de Criminalistică științifică din Europa, a studiat fiecare centimetru pătrat al locurilor unde au fost comise crimele. Nimeni n-a găsit nimic. Minna a fost cea dintâi care mi-a propus să încercăm ceva nou.

— Minna…, repetă Simon, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Ce-i cu ea?

— Nimic.

Beewen își vârî dosarul sub braț și-și aținti fasciculul lanternei asupra lui Simon, o mișcare agresivă desprinsă, fără îndoială, din arsenalul Gestapo-ului.

Simon se aștepta să urmeze o lovitură, când Beewen îl întrebă, cu un glas în care se simțea timiditatea:

— Crezi că aș avea vreo șansă?

— Poftim?

Beewen își stinse lanterna.

— Crezi că aș avea vreo șansă cu Minna?

Simon rămase tăcut câteva clipe, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Apoi nu mai rezistă și, în locul unui răspuns, izbucni într-un uriaș hohot de râs.

57.

Atunci când telefonul începu să sune, Simon deschise ochii, convins că nu apucase să doarmă deloc. În realitate, era șapte dimineața. Prin urmare, reușise să ațipească aproape două ore…

— Alo?

Beewen jubila, incandescent de-a dreptul. Avea o voce de drogat, iar Simon se întrebă dacă nu cumva nazistul era dependent de vreo substanță, căci părea, categoric, genul de individ dispus să se ofere voluntar pentru testarea vreunui nou tip de amfetamină made in Germany.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat?! repetă Beewen, aproape răcnind. S-a întâmplat că l-am găsit pe ucigaș! L-am identificat și l-am localizat!

Simon simțea un gust amar în gură și își amintea de visele din scurtul răgaz de odihnă. De data asta, își amintea perfect ce visase. Avusese timp destul pentru a parcurge un ciclu de somn complet: adormire, somn ușor, somn profund… Apelul telefonic îl trezise în plin vis.

Bineînțeles, nici urmă de Omul de marmură în visul său.

— Îți dau adresa și vii încoace.

— Poftim?

— Ne întâlnim la Meyers Hof, pe Ackerstraße nr. 132, în cartierul Wedding.

Simon nu pricepea nici în ruptul capului de ce trebuia ca Beewen să îl implice în fiecare etapă a anchetei. Ar fi putut să-i fie de ajutor, de pildă, însoțindu-l la interogatoriile doamnelor de la Adlon sau studiind profilul psihiatric al criminalului. Cu siguranță însă nu avea cum să-l ajute la arestarea unui ucigaș desfigurat. Mai ales pe o ploaie ca asta: o aversă biciuia furioasă ferestrele apartamentului.

— Am să te aștept pe trotuarul de vizavi.

— Dar… mergem numai noi doi?

— Va fi și adjunctul meu, Dynamo, și un aghiotant, Alfred.

N-avea rost să discute. N-ai cum să oprești o Kriegslokomotive lansată cu toată viteza. Simon se îmbrăcă în grabă – un lucru pe care nu-l făcea niciodată –, își luă trendul, apucă la întâmplare o pălărie și… la drum, Helmut!

Berlinul iubea ploile de vară târzie. Sau poate că nu, dar Simon le adora. Însă, în acea dimineață, mahmur și epuizat, aversa fu departe de a-i provoca aceeași senzație de tihnă înviorătoare.

La adăpostul umbrelei, porni în fugă spre Alte Potsdamer Straße, sperând să găsească un taxi liber. Nu se vedea însă nicio mașină. De când cu declararea războiului, acestea deveniseră tot mai rare.

Zări o șaretă trasă de un cal care înainta alene, cu capul plecat, indiferent

la ploaie, la mașini sau la trecători. Făcu semn vizitiului somnoros care conducea atelajul.

Șareta se opri în dreptul său: sub coviltir se zărea, la adăpost de ploaie, un morman de cartofi prăfuiți. Simon îi ceru căruțașului să-l ducă în Wedding, în schimbul câtorva mărci. Erau ceva mai mult de patru kilometri până acolo; la trap, ar fi putut ajunge în aproximativ patruzeci de minute.

Vizitiul, care nu părea a fi mult mai vorbăreț decât calul său, acceptă, iar Simon urcă lângă acesta, pe capră, la adăpost de ploaia care continua să se reverse peste oraș. Nu știa dacă-i venea să plângă sau să râdă. În bătaia aversei, care amplifica mirosul de pământ al cartofilor, în ritmul leneș al copitelor pe asfalt, se afla în drum spre cea dintâi arestare la care îi era dat să asiste. Sub coviltirul de pânză în care ploaia lovea cu încăpățânare, se simți invadat de o senzație ciudată de bine. Legănat de hurducăiala șaretei pe caldarâm, întreruptă din vreme în vreme de câte o groapă, și acompaniat de cadența lentă a trapului, simți că-l năpădește somnul și pleoapele i se îngreunează.

Îi oferi o Muratti vizitiului și fumară o vreme în tăcere, privind de-a lungul interminabilei Bellevue Straße. Simon se gândea la visul din acea dimineață; fragmente din acesta pluteau încă printre gândurile sale, ca algele în apă. Avea mereu vise complexe, turbulente, dureroase. Se trezea întotdeauna epuizat, de-a dreptul stors de puteri, și se întreba cum de reușea mintea sa, atât de greu încercată, să o ia în fiecare zi de la capăt.

Cele două ore de somn nu se abătuseră de la această regulă. În vis, își văzuse pielea albindu-se, devenind strălucitoare, ca suprafața unei perle, în vreme ce se acoperea de solzi. Între degete îi apăruseră membrane de piele și, fără să știe de ce, se trezise pe o masă de operație, orbit de o lampă ce emitea o lumină foarte puternică. Nu-i vedea pe medici, nici vreo asistentă, dar auzea clinchetul sinistru al instrumentelor chirurgicale…

Plecându-și ochii, văzu mâini înmănușate care se străduiau să-i desprindă câțiva solzi. Smulgerea solzilor îl durea și, în egală măsură, îl gâdila. Senzația cea mai puternică însă era aceea de umilire, de parcă un secret rușinos pe care-l ascunsese până atunci ar fi apărut brusc, la suprafață, în văzul tuturor.

Era gol, vulnerabil și, în același timp, monstruos. Vedea pensetele ce desprindeau plăcile albe, ca niște unghii, care erau apoi depuse într-o cutie, „pentru analize”. Ce era și mai cumplit însă era faptul că solzii continuau să

îl doară la cea mai neînsemnată atingere, chiar de la distanță.

— Sunteți bine, domnule?

Simon tresări. Tocmai visase din nou. Tremura și simțea cum sudoarea i se prelingea pe spinare. În ciuda furtunii, aerul rămăsese la fel de cald. Îi mai întinse încă o țigară căruțașului. Se bucura că era viu. Fără să vrea, își privi mâinile: nici urmă de solzi…

— Am ajuns.

Simon îi plăti căruțașului și, dintr-un salt, coborî pe trotuar, în ploaie.

58.

Așa-numitele *Mietskaserne* erau niște imobile construite la sfârșitul secolului XIX cu scopul de a adăposti familiile sărace care veneau cu miile în capitală în căutarea unei vieți mai bune. Aceste „cazărmi locative” nu aveau însă nimic în comun cu ideea de confort sau cu vreo preocupare pentru condiții sanitare decente, în definitiv, erau o manifestare a speculației imobiliare bazate pe un concept simplu: cum să înghesui un număr cât mai mare de locatari într-un spațiu cât mai mic. Rezultatul fusese o serie de blocuri-lamă dispuse în jurul unor curți interioare, ca o succesiune labirintică de fragmente dintr-o Curte a Miracolelor infinită.

Cineva aflat într-o dispoziție marxistă ar fi putut spune că aceste cuști de iepuri cu ferestre, înconjurate de trotuare cu dale de beton, unde scurgerile se puteau confunda cu gurile de aerisire ale acestor grote locuite erau expresia pură a unui Minotaur numit capitalism. Un om grăbit avea toate șansele să-și piardă mințile încercând să-și găsească drumul prin labirintul de blocuri cu intrări și vestibule identice.

Meyers Hof era, fără îndoială, una dintre *Mietskaserne*-le cele mai cunoscute din Berlin și, în egală măsură una dintre cele mai vaste. Peste două mii de oameni ocupau cele două sute cincizeci de apartamente. Așadar, în fiecare dintre acestea locuiau cel puțin câte opt persoane. Nu-i deloc rău.

Beewen nu ajunsese încă la punctul de întâlnire. Așa cum convenise cu acesta, Simon se îndreptă spre restaurantul de peste drum și, la adăpostul umbrelei, își aprinse o țigară. Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta oare aici?

Privea descumpănit cum țigara ardea încet și se gândea la destinul și cariera sa. Atâta străduanie, atâta drum, pentru a se regăsi acum, aici, cu picioarele într-o baltă, așteptând după bunul plac al unor gestapoviști duși cu pluta… Cât de departe erau cabinetul prosper la care visase, cercetările lui privind „visele și psihicul uman”, plecarea în Statele Unite pe care o plănuise…

Beewen își făcu, în sfârșit, apariția. Era însoțit de un tip solid, cu picioare scurte, și de un altul, deșirat ca un sparanghel și purtând ochelari cu lentile enorme. Toți trei erau îmbrăcați în civil. În fine, nu chiar… Hainele lungi de piele și pălăriile erau costumația civilă „discretă” pe care o adoptau mereu cei de la Gestapo, ca o a doua uniformă.

Pe un ton precipitat, ofițerul SS își prezentă colegii: dulapul cu picioare scurte era Dynamo, iar deșiratul cel miop se numea Alfred. Își strânseră mâinile, în ploaia diluviană.

— Vii după noi și îți ții gura, ordonă Beewen.

Simon încuviință, cu un gest reflex.

— Ai o armă?

— Dar… Bineînțeles că nu!

Beewen aruncă o privire spre Dynamo, care purta în bandulieră ditamai sacul, în care-ar fi încăput mai mulți iepuri morți. Scoase de acolo un pistol Luger PO8. Simon cunoștea acest model fiindcă se culcase la un moment dat cu o contesă care colecționa astfel de arme.

— Nu-mi trebuie nicio armă.

— Nu fi tâmpit, îl repezi nazistul.

Apucă arma din mâna lui Dynamo și o împinse, fără drept de apel, în mâinile lui Simon.

— Știi să tragi?

— Nu.

— Foarte bine. În caz de probleme, îți scoți arma și o agiți, va fi de-ajuns.

Simon pipăi patul din lemn al pistolului din palma sa. Obiectul era greu și îl făcea să se simtă mai în siguranță. Țeava părea a fi un coș de fabrică miniatural, gata să emane energii funeste.

— Tipul nostru se numește Josef Krapp.

— De unde știi?

Beewen se uită la ceas. Pe chip i se zugrăvi expresia unui ofițer ce se

vede obligat să dea explicații subordonaților înaintea declanșării unei operațiuni.

— Josef Krapp a fost rănit în bătălia de la Arras, în noaptea de 22 aprilie 1917. În aceeași noapte în care, chipurile, ar fi murit Albrecht Hoffmann. Făceau parte din același batalion.

— Și ce-i cu asta?

Ofițerul SS pufni exasperat, înfigându-și mâinile în buzunare.

— Cel care-a murit în noaptea aceea a fost, de fapt, Krapp. Hoffmann, rănit la față, i-a luat plăcuța de identificare și a devenit el însuși Josef Krapp. *Verstanden*?

— Ești conștient că toată povestea asta nu are niciun suport real? E doar o teorie născocită de o fată de bani gata care-a citit prea multe romane.

— Ține-ți gura. Josef Krapp locuiește în această *Mietskaserne*. Îl arestăm și îl ducem la interogatoriu. Noi, cei de la Gestapo, ne pricepem la asta.

Simon încuviință din nou, câtuși de puțin ironic. Entuziasmul emanat de cei trei gestapoviști începea să-l molipsească.

— Krapp stă în clădirea din dreapta, în cea de-a treia curte, chiar în fața noastră, la etajul doi.

Beewen făcu un pas în spate și se adresă celorlalți trei:

— Eu și Simon vom urca. Dynamo și Alfred, voi o să rămâneți jos, ca să-l luați ca din oală pe individ în cazul în care i-ar veni ideea să sară pe fereastră.

Gestapovistul se exprima ca unul dintre eroii romanelor lui Karl May, cowboy-ul care nu trecuse niciodată Rinul.

— Simon, pentru siguranță, armează-ți Luger-ul.

Kraus nu avu timp să ceară lămuriri mai precise; îi fu de-ajuns însă să imite gestul sec al nazistului, care avea și el arma în mână. Trase brusc de chiulasă, care se ridică și se îndoi ca un braț mecanic și, gata șmecheria! un glonț intrase pe țeavă.

Ceilalți doi îi imitară la rândul lor și, din nou, auzind clinchetul armelor, Simon tresări. Acum chiar își dorea să pornească cât mai repede la acțiune.

59.

Ploaia era de partea lor: privind în lungul curților înșirate, se putea vedea că erau pustii. În mod obișnuit, o *Mietskaserne* era un oraș în miniatură. Oamenii trăiau, mâncau, dormeau și chiar munceau aici. De cele mai multe ori, munca respectivă se desfășura în curte. Artizani, comercianți și furnizori de diferite servicii ocupau spațiul curților, în vreme ce apartamentele erau preschimbate în spații de depozitare. Curțile deveneau o adevărată cloacă, în care mirosul de fier incandescent se amesteca cu cel al legumelor putrede, iar atmosfera era completată de hoardele de copii și cele de șobolani…

În acea zi însă… *nichts.*

Toată lumea se grăbise să se pună la adăpost. Traversară prima curte, apoi pe cea de-a doua. Ploaia trezea rezonanțe extraordinare în spațiul închis, cu acorduri grave și greoaie sub porți, cristaline în zonele deschise ale curților. Niciuna dintre curți nu avea o suprafață mai mare de treizeci de metri pătrați. Simon își aminti că aceasta era suprafața minimă necesară pentru mânuirea unui furtun de pompieri.

Înainte de-a pătrunde în cea de-a treia curte, Beewen se opri, iar ceilalți îl imitară. Apa le ajungea până la călcâie. Plecându-și privirea, Simon întâlni imaginea reflectată în oglinda apei: trei bărbați cu mantale de piele și un al patrulea cu un impermeabil, toți purtând pălării. O adevărată trupă de șoc.

Beewen cercetă din priviri fațadele, ferestrele și atelierele închise. Nu se vedea nici țipenie de om. Îi făcu semn din cap lui Simon să îl urmeze. Ceilalți doi rămaseră la adăpost de ploaie.

Traversară în diagonală curtea și intrară în clădire. Fură izbiți de o duhoare de nedescris, un amestec de mirosuri de urină, gunoaie și putregai care păreau străjerii ce împiedicau intrarea oricărui intrus. Simon avu nevoie de mai multe secunde pentru a se obișnui cu întunericul. Cinci perechi de ochi îi priveau fără vreun cuvânt. Erau cinci puștani, așezați pe trepte, ghemuiți pe pardoseală sau rezemați de balustrada scărilor. Chipuri minuscule, stoarse de foame și de plictiseală, palide precum tuberculii care nu văzuseră vreodată lumina zilei.

Cu o lovitură de picior învățată probabil în vremea trupelor de asalt, Beewen îi împinse din drum pe cei așezați pe trepte și porni să urce. Simon își spuse că structura fragilă a scărilor nu avea să reziste la cele o sută douăzeci de kilograme ale colosului, dar se înșela. Porni pe urmele

nazistului.

După doar câteva trepte, uitase de puștii-fantomă. Noul adversar era bezna. Văgăuna aceasta nu avea nicio sursă de lumină. Se auzea răpăitul constant al ploii pe fațada clădirii și pe suprafața ferestrelor, atât de puternic încât părea că aversa răzbătea prin pereți, în interior. Pe pipăite, urcară spre etajul superior. Simon avea impresia că urca printr-un puț inversat.

Ajunși la primul etaj, nu pierdură timp nici cât să arunce o privire spre culoarele ce se deschideau spre dreapta și spre stânga. Porniră mai departe pe trepte. Simon ținea în mână Luger-ul, nevenindu-i să creadă că toate astea se întâmplau cu adevărat.

Ajunseră la etajul doi. În acest moment, lui Simon îi căzură ochii pe pantofii lui Beewen, o pereche de încălțări maro, care se potriveau ca nuca-n perete cu uniforma neagră. Contrastul dintre imaginea acestui țăran prost îmbrăcat și faptul că el deținea dreptul de viață și de moarte asupra concitadinilor să-i fi smulse lui Simon un hohot de râs nervos.

Beewen îi făcu semn să îl urmeze pe culoarul din dreapta. Pătrunseră acolo și, fără să vrea, avură un moment de ezitare. Ceea ce vedeau nu semăna cu nimic din ceea ce văzuseră vreodată, căci niciunul dintre ei nu trăise ca un troglodit într-un oraș bombardat.

Vopseaua de pe pereți se desprindea în fâșii late, găurile din ziduri erau astupate cu bucăți de carton, iar culoarul însuși, plin de epavele unor biciclete și de ghivece cu plante moarte, avea pardoseala presărată cu găleți menite să colecteze apa de ploaie ce pătrundea prin tavan.

Beewen făcu un pas mare, pășind peste cel dintâi recipient și începu să înainteze. Simon îl urmă îndeaproape.

— Krapp locuiește chiar în capăt, rosti Beewen, care avea în mână un plan mototolit al clădirii.

Trecură de primele locuințe, care aveau toate ușile deschise. Populația numeroasă a clădirii era acolo, înghesuită în încăperile ca niște cutii de chibrituri, câte cinci, câte șase, opt sau chiar zece… cu paturi, cu mobilier, cu amintiri și oale de noapte cu tot…

Împușcătura îi luă prin surprindere. Beewen se aruncă înspre stânga, într-una dintre încăperi. Simon își ridică pistolul, închise ochii și apăsă pe trăgaci. Un gest de necrezut, venit de nicăieri, cu iuțeala unui reflex ancestral uitat, moștenit de la cine știe ce strămoși războinici sau vânători.

Deschise ochii și îl văzu: avea Luger-ul ațintit spre ei, purta o uniformă SS, iar jumătatea superioară a feței îi era acoperită de un soi de voal negru, care-i lăsa descoperit un ochi. Un ochi de coșmar ce părea ațintit asupra sa din adâncul tranșeelor, dintr-o moarte respinsă, din carnea sfârtecată. Simon trase din nou.

Când deschise ochii, Krapp se făcuse nevăzut.

Prins în vârtejul violent al clipei, Simon se avântă înainte, exact în clipa în care Beewen ieșea din ascunziș. Se ciocniră, iar psihiatrul fu aruncat spre dreapta, într-o încăpere întunecată. Auzi zgomot de cratițe, un scaun îl lovi în cap și în fața ochilor i se ivi o mulțime de pantofiori: erau niște copii care abia avuseseră timp să sară deoparte pentru a nu fi loviți de adultul în impermeabil care fusese catapultat în vizuina lor.

— *Scheiße*! răcni Simon, încercând să se ridice.

Un picior i se încurcase între roțile unui cărucior, undeva pe-aproape urla un bebeluș, pe-un pat de lemn, ceva mai încolo, un bătrân părea să-și trăiască ultimele clipe, iar încăperea era plină de țânci care mișunau care-ncotro, ca șobolanii în cala unui vapor.

Simon se smulse din acest haos și porni în goană spre capătul coridorului. Beewen i-o luase înainte, pătrunzând în bârlogul ucigașului. Descoperi doar o fereastră deschisă, care atârna din balamale, draperiile fluturând în vânt, și ploaia care pătrundea nestingherită.

Sări și se agăță de marginea ferestrei.

Beewen se avântase în gol, aterizând pe acoperișul de tablă al unei magazii, cu genunchii la bărbie. Apucă să-l vadă pe Krapp care dispărea în pasajul ce ducea spre curtea alăturată.

— Beewen! răcni Simon, în vreme ce nazistul se destinse precum un resort, aruncându-se înainte.

După un salt magnific, demn de un artist de circ, ateriză pe spate într-o roabă. Alfred, cu pistolul în mână, părea împietrit. Dynamo se avântase deja în tunelul ce ducea spre curtea următoare, pe urmele fugarului.

Simon părăsi vizuina, se împiedică de o găleată și porni în sens invers, spre casa scărilor. Împușcăturile avuseseră efectul unui șut dat într-un furnicar: erau copii care alergau de colo-colo, femei care urlau și bărbați care se împingeau unii pe alții, înarmați cu bastoane sau cuțite.

Simon trase încă un foc, în sus, cu riscul de a face plafonul să se prăbușească, și reuși astfel să-și elibereze drumul până la scări. Își pierdu

echilibrul, alunecă și se prăvăli pe spate până la etajul inferior. Ținându-se de balustradă, reuși să se ridice în picioare. Se pare că avea oasele întregi și reușise să nu scape din mână Luger-ul. Îl trecu în mâna dreaptă și, rezemat de balustradă, ajunse la parter.

Afară în ploaie, Alfred îl ajuta pe Beewen să se ridice. Ferestrele se umpluseră de chipuri curioase. Ce-i drept, nu în fiecare zi le era dat să vadă un zărghit de la Gestapo chinuindu-se să se ridice dintre rămășițele unei roabe.

Simon nu simțea nici urmă de teamă sau durere, de parcă ar fi fost anesteziat. Un val de adrenalină îl cotropise și, în acest moment, se întrebă pe cine urmărea, de fapt? Pe ucigașul Hoffmann? Sau fugea după sine însuși, încerca să-l prindă din urmă pe acel Simon Kraus mai puțin ticălos decât de obicei, un tip mărunțel și curajos care avea s-o scoată cu bine la capăt?

Porni pe urmele lui Dynamo. Pereții pasajului dintre curți erau biciuiți de rafalele puternice de ploaie. Din urmă, îl auzi pe Beewen strigând: „Simon!” însă vocea acestuia i se păru îndepărtată, universul său curent fiind acaparat de ploaie, care devenise un garant al realității.

Traversă o curte, apoi încă una. La fiecare intrare în scară se iveau acum mutrițe de copii, ca niște animăluțe curioase. Dynamo nu se zărea nicăieri, așa cum nu se vedea nici urmă de Krapp/Hoffmann. Intraseră oare în vreuna dintre clădiri? Sau poate în vreun beci?

Auzi o împușcătură. Începu din nou să alerge, iar apa strânsă în borul pălăriei i se revărsă pe față.

Pătrunse în altă curte și, pentru moment, nu reuși să priceapă ce avea în fața ochilor. Din perete ieșea o grindă, din cele folosite pentru atârnarea scripeților. La capătul ei atârna o funie, iar la capătul acesteia spânzura Dynamo, cu fața însângerată, gesticulând disperat în încercarea de a slăbi strânsoarea care era pe cale să-l ucidă.

În dreapta, ucigașul sfârșea de legat celălalt capăt al frânghiei de unul dintre inelele metalice de fixare prins pe zid. Primul instinct al lui Simon fu de-a trage asupra asasinului. Își rată ținta. În schimb, Josef Krapp, cunoscut de către apropiați drept Albrecht Hoffmann, își aținti pistolul asupra lui Simon, iar acesta putu să-și dea seama, din felul în care ucigașul ținea arma, că nu era câtuși de puțin novice în folosirea ei. Se retrase în pasaj și se trânti la pământ, în rigolă, simțind de îndată cum hainele i se îmbibau cu

apă.

Se ridică cu mare greutate. Gândul nu-i era la Dynamo, care era pe cale să-și dea sufletul, și nici la Beewen, care-l striga, de undeva din adâncul labirintului. Nu se gândea la nimic, de fapt, ci doar vedea. Ochiul… ochiul monstrului, ochiul Răului, învelit în lințoliul său negru. Corpul acestui om, fața sa sfârtecată, sufletul lui destrămat, toate aparțineau acelui ochi. Ochiul era cel care poruncea, concentrând întreaga violență a clipei așa cum un paratrăsnet atrage întreaga furie a cerului.

Ucigașul ar fi putut să apese pe trăgaci, dar alese să îi întoarcă spatele și să se facă nevăzut în pasajul următor. Simon se repezi înainte. Dynamo încă mai mișca. Simon zări un butoi și-l rostogoli până sub grindă, apoi îl ridică sub picioarele celui spânzurat, care-și regăsi imediat echilibrul. Era salvat.

Simon își ridică pistolul și porni spre tunelul care ducea spre cea din urmă curte. Krapp avea să se trezească încolțit acolo. Spre surprinderea sa însă, descoperi trei fațade spălate de ploaie, cu intrările negre precum niște găuri de cârtiță și un zid de incintă dincolo de care se aflau, fără îndoială, alte terenuri și alte clădiri…

Simon se lăsă în genunchi. Rataseră prinderea bestiei. Nu doar vremelnic, în acea zi, ci probabil pentru totdeauna, căci, de-acum înainte, prădătorul se știa urmărit și avea să se păzească.

60.

Explicațiile lui Dynamo se dovediră îndeajuns de confuze. Ucigașul îl așteptase la intrarea într-una dintre curți și-l izbise cu o scândură de cofraj, apoi îl târâse până la funia aceea și… însă Beewen nu-l asculta. Era prea ocupat cu percheziționarea camerei lui Josef Krapp.

Încăperea avea vreo douăzeci de metri pătrați; plafonul era înnegrit din pricina fumului unei sobe de tuci care trona în mijlocul camerei. Un pat, o masă, un scaun, un dulap și o comodă alcătuiau tot mobilierul. Nu era deloc un apartament regal și niciun cuibușor de nebunii. Era hogeacul unui burlac desfigurat, care supraviețuia, fără îndoială, dintr-o pensie amărâtă de veteran…

Desigur, descrierea aceasta s-ar fi potrivit înaintea vizitei *Hauptsturmführer*-ului Franz Beewen. Acum, din toate acestea nu mai

rămăsese nimic. Turbat de furie, ofițerul răsturnase toate sertarele, golise pe jos conținutul fiecărei etajere, ridicase și tăiase salteaua, apoi sfărâmase somiera. Nu scăpase nici micuța chiuvetă din colțul ce servea drept bucătărie. O smulsese de pe perete și o făcuse țăndări, iar în urma ei rămăsese doar un firicel subțire de apă ce se scurgea din țeava de canalizare descoperită. Sfâșiase cu pumnalul toate cărțile care-i căzuseră în mână, rupsese hârtii și fotografii și reviste…

Cu lovituri de picior și de pumn, cercetase pereții în căutarea unei eventuale ascunzători. Drept rezultat, toate fragmentele de veselă și fâșiile de pânză care umpleau podeaua erau acum acoperite de un strat fin de praf de tencuială.

Posibil ca în manualul naziștilor, o atare dezlănțuire să fi fost catalogată drept percheziție, dar pentru un cetățean de rând semăna mai degrabă cu o criză de demență. În vreme ce abia își revenea din emoțiile urmăririi, Simon îl privise pe animal la treabă. Câte apartamente distrusese oare în felul acesta? Câte cupluri fuseseră trezite în miez de noapte cu fasciculul de lumină al unei lanterne în ochi? Câți părinți fuseseră oare stâlciți în bătaie, sub privirile copiilor lor? Câte femei fuseseră oare apucate de păr și târâte afară din propria locuință?

Acum, ofițerul nazist se repezise cu înverșunare asupra parchetului, smulgând cu mâinile goale fiecare scândură, pe care, în urma sa, Dynamo și Alfred le culegeau și le stivuiau lângă perete.

Deodată, Beewen scoase un răcnet triumfător. Ascunse între șipcile ce susțineau parchetul, descoperise o mulțime de încălțări de damă. Începu să le extragă din ascunzătoare, emițând scurte țipete încântate și azvârlindu-le peste umăr, cuprins de un soi de bucurie isterică.

Erau de toate felurile: botine, balerini, sandale, pantofi cu toc, albaștri, negri, roșii, din piele, din pânză…

După primirea cu Luger-ul în mână pe care le-o făcuse, descoperirea lui Beewen confirma, încă o dată, adevărata identitate a lui Josef Krapp. Dar însemna oare și că el era Omul de marmură?

Un lucru era sigur: Franz Beewen era bun pentru o cămașă de forță.

61.

Păşind pe treptele scării principale de la sediul Gestapo-ului, avea impresia că urcă spre eşafod. Era abia ora zece dimineaţa, dar privirile colegilor săi erau grăitoare: toată lumea aflase deja. Saluturile *Heil Hitler*! ce-i erau adresate sunau mai degrabă a rămas-bun, deloc empatice.

Parcurse culoarul cu paşi repezi, ca să evite privirile dezaprobatoare şi sarcasmul obişnuiţilor rivali în frunte cu Grünwald şi reuşi să ajungă în birou fără vreo întâlnire neplăcută.

Brusc, Hölm îi sări în spinare, îl împinse în birou şi închise fără zgomot uşa în urma lor.

— Nu era vorba că rămâi la Meyers Hof? se miră Beewen.

Dynamo, cu un pansament acoperindu-i tâmpla, făcu un gest de lehamite.

— Mi-am delegat sarcina. Nu era nevoie de mine pentru interogarea unor nenorociţi care n-au văzut şi n-au auzit nimic. Ne-au luat dosarul, adăugă el, fără măcar o pauză de respiraţie.

— Care dosar?

— Tu ce crezi, care?

— Alfred s-a întors cu tine? Poate că el…

— Alfred s-a pitit sub biroul lui. Îi e teamă pentru sine şi pentru familia sa. O să o luăm cu toţii pe coajă din cauza ta şi a ideilor tale geniale.

— Linişteşte-te, am trecut noi prin altele şi mai şi.

— De data asta e groasă.

Dynamo avea dreptate: echipa sa nu avea să supravieţuiască unui astfel de fiasco. Improvizaseră o arestare fără a-i preveni pe superiorii ierarhici. În plus, implicaseră un civil şi obiectivul intervenţiei le scăpase. Greşelile lui Beewen erau nenumărate.

— Nu-ţi face griji, încercă să-l liniştească el. O să-mi asum eu toată răspunderea.

— Ce vorbeşti? Suntem cu toţii în acelaşi rahat din care nu văd cum putem scăpa.

— Aşteaptă-mă aici.

Beewen ieşi din birou şi, din câţiva paşi, ajunse în cel al lui Perninken.

După ce răcni un *Heil Hitler*! care sună asemenea unui strigăt de luptă, atacă, fără vreun preambul:

— *Obergruppenführer,* unde mi-e dosarul anchetei?

Chiar şi aici, în această casă de nebuni, cea mai bună apărare era atacul.

Perninken se ridică, fără să trădeze vreo emoție. Nici surpriză, nici nemulțumire, nici… altceva.

— Am transferat dosarul.

— Unde?

— Te asigur că n-a ajuns departe.

— Așadar, îmi luați acest caz?

Obergruppenführer-ul se ridică fără grabă, își ocoli biroul și se proțăpi cu mâinile la spate în fața lui Franz. Nu părea deloc ofuscat de insolența subalternului său. Își putea permite să fie mărinimos cu un om deja condamnat.

— Spune-mi ce s-a întâmplat azi-dimineață la Meyers Hof.

Beewen înghiți în sec și i se păru că gâtlejul său scosese un sunet care semăna cu cel al unei lame pe piatra de ascuțit. Rezumă în câteva cuvinte cele întâmplate, dar omise câteva detalii importante: asasinarea lui Ruth Senestier, Omul de marmură și masca acestuia, substituirea de identitate, participarea la anchetă a celor doi psihiatri civili.

— Asta-i tot? vru să afle *Obergruppenführer*-ul, după ce Beewen își încheie monologul de cinci minute.

Perninken era capabil să-și dea seama când i se serveau brașoave.

— Nu, se grăbi Beewen să-i răspundă. Am găsit încălțăminte feminină în camera lui Josef Krapp.

— Și asta e de-ajuns ca să dovedească faptul c-ar fi asasinul pe care-l căutăm?

— Când am sosit, a luat-o la fugă, *Obergruppenführer.*

— Toată lumea o ia la sănătoasa când îți faci apariția undeva.

— Era înarmat, *Obergruppenführer.* E ofițer SS și-și folosește pumnalul pentru a-și ucide victimele.

Perninken începu să se plimbe prin fața lui Beewen, țeapăn ca un portdrapel. Era comportamentul său obișnuit. Franz simți mirosul de plumb și realiză că Perninken încerca din nou să-i distragă atenția. Mirosea ca la dentist.

— Așadar, azi-dimineață te-ai hotărât să mergi să-l arestezi pe acest Krapp?

— Exact.

— Și nu m-ai prevenit înainte de-a o face.

— Am considerat că era o urgență. Am greșit.

— Nu ți-ai luat nici măcar un număr minim de oameni cu tine.

— Am vrut să intervin cât mai discret cu putință.

— Pentru un ucigaș de calibrul acesta, ar fi trebuit să fii însoțit de un batalion!

Beewen își înclină scurt capul; în limbajul gestual nazist, era semn că-și recunoștea greșeala.

— Vă repet: a fost o greșeală din partea mea. Însă, în această anchetă, am primit ordin să acționez cât mai discret posibil, îndrăzni el să se justifice.

— Iar drept rezultat, suspectul a reușit să vă scape. Câți ați fost?

— Eu, adjunctul meu Günter Hölm și aghiotantul meu Alfred Mark.

— Mi s-a spus c-ar fi fost și un civil…

Cine era oare cel care îl spiona? Șoferul său? Sau era urmărit de vreun coleg de la Gestapo? Beewen era însă aproape convins că individul care ciripise era *Blockleiter*-ul de la Meyers Hof.

— Nu știu la cine vă referiți, minți el, cât se poate de convingător.

— Să lăsăm asta. Știi unde se află acum suspectul?

— Nu.

— Și cum ai de gând să îi dai de urmă?

Beewen se hotărî să dea cărțile pe față. Având în vedere unde se ajunsese…

— Problema e fața acestui individ, *Obergruppenführer*. Josef Krapp e desfigurat.

— Va fi, așadar, cu atât mai ușor să-l găsiți.

— Poartă o mască.

— O mască?

Franz preferă să rămână evaziv:

— Unii dintre veteranii cu fața mutilată au beneficiat de serviciile Crucii Roșii, care le-a confecționat proteze faciale din cupru, pentru a le menține un aspect prezentabil.

— Și care este problema?

— Nu știm cum arată masca lui Krapp.

Beewen se aștepta la o replică tăioasă, dar Perninken se mulțumi să spună:

— Josef Krapp e ofițer SS. Desfigurat sau nu, n-ar trebui să fie prea greu de găsit.

Remarca superiorului său îi insuflă lui Beewen un dram de speranță: încă nu fusese eliminat din cursă.

— De acord cu dumneavoastră, *Obergruppenführer*. Însă după această operațiune… nefericită, Krapp se va ascunde și…

— Nimeni nu poate să se ascundă de Gestapo.

Beewen pocni din călcâie și fu gata să răcnească *Heil Hitler*!, în semn de deplină aprobare.

— Dar ai dreptate. Ancheta a devenit mai complexă deoarece ai pierdut prosteşte avantajul surprizei. Iată de ce am decis să mai aduc în anchetă o echipă. O va conduce *Hauptsturmführer*-ul Grünwald.

Beewen abia se abținu să nu urle. Dintre veștile proaste posibile, aceasta era cea mai rea cu putință.

— Știu care e părerea ta despre Grünwald, continuă Perninken, pe un ton aproape amuzat.

În spatele minei sale serioase, superiorul său părea că ascunde un copil ce agita o cârpă roșie în fața unui taur furios… de dincolo de gard, bineînțeles.

— Cu toate acestea, îl știu pe Grünwald drept un ofițer devotat și conștiincios. El va aduce în echipă rigoarea care îți lipsește ție.

— Da, *Obergruppenführer*!

— Chiar acum, în timp ce noi stăm de vorbă, Grünwald studiază dosarul cazului. Vă aștept pe amândoi aici, la amiază, ca să ne lămurim cum stăm și ce e de făcut pe mai departe.

— Da, *Obergruppenführer.*

Beewen încerca să confere încuviințărilor sale un maximum de convingere. În realitate însă, simțea sudoarea înghețată prelingându-i-se pe șira spinării. În dosarul aflat acum la Grünwald nu se afla nimic în privința motivelor care-l determinaseră să îl considere pe Josef Krapp drept suspect.

Lui Grünwald aveau să-i fie necesare mai puțin de cinci minute pentru a înțelege că existase o latură ascunsă a anchetei, desfășurată cu ajutorul unor civili care, culmea, erau ambii psihiatri.

— Am să-ți mai acord încă patruzeci și opt de ore, concluzionă Perninken. Ia toți oamenii de care ai nevoie, luați tot Berlinul la pas, dați de știre în rândul efectivelor noastre, interogați-i pe *Blockleiteri* și, mai ales, fii pe deplin transparent cu Grünwald. Vreau să alcătuiți o echipă solidară.

— *Obergruppenführer,* dar asta ar însemna ca toată lumea să afle că…

Perninken izbi cu pumnul în suprafața biroului. În general, era atât de calm și rece, încât părea a fi dăltuit într-un bloc de gheață rozalie; pe de altă parte, toți cei care-l cunoșteau știau că e capabil de accese de furie la limita transei.

— Nu pricepi că e prea târziu, *Hauptsturmführer*? Dacă Grünwald va confirma soliditatea suspiciunilor tale, vom lansa asaltul final.

Beewen revăzu imaginea ucigașului în uniformă, cu chipul acoperit de un văl negru. O umbră. O fantomă.

— Tu ești cel care-a încălcat linia, se răsti Perninken. Dacă acest caz va deveni public, vina îți va aparține în întregime. Nu putem decât să sperăm că vom reuși să limităm scandalul, ca să rămână în sânul organizației. Ia oamenii de care ai nevoie, activează-ți informatorii, întoarce Berlinul pe dos și adu-mi-l pe acest monstru aici, în acest birou. Și nu uita: îl vreau viu!

— Și… cu doamnele din Clubul Wilhelm cum rămâne, *Obergruppenführer*?

Celălalt îl privi, fără să înțeleagă.

— Mă refer la doamnele care au format un soi de club, la hotelul Adlon. Ucigașul pare să-și aleagă victimele din rândul acestora și…

— Nu trebuie să știe nimic. Soții victimelor sunt la curent și e deja prea mult. Nu te apuca să împrăștii panica în cuibul porumbițelor!

Beewen se gândi la Greta Fielitz. Îi ceruse deja lui Hölm să îi asigure o protecție adecvată. Numai o altă victimă nu le lipsea acum.

Perninken își recăpătase calmul:

— Concentrează-te asupra lui Krapp, *mein Gott*! Presupun că îți sună bine ideea unei vânători de oameni în Berlin, nu-i așa?

62.

Franz Beewen nu mai așteptă ca Grünwald să termine de „studiat” dosarul și să-l potopească cu întrebări incomode. Îi explică lui Dynamo cum stăteau lucrurile și-i ordonă să facă pe prostul până când avea să se întoarcă. Apoi o șterse folosind scara de serviciu, o cale întunecată, discretă și plină de praf. Traversă curtea interioară în pas alergător, omițând să mai salute pe cineva.

Urcă în Mercedesul său și-i dădu șoferului – în care se hotărâse să aibă încredere, neavând de ales – adresa cazărmii *Untersturmführer*-ului SS Josef Krapp, aflată în cartierul Friedrichshain.

Ceruse de la arhivă dosarul lui Josef Krapp, așa că se adânci în parcurgerea hârtiilor. Ar fi trebuit să facă asta de la bun început: să-i verifice pedigree-ul individului, să-i cunoască trecutul… Ar fi știut atunci că Josef Krapp făcea parte din SS, deci poseda o armă. Adevăratul Krapp se născuse în 1895 la Leipzig, într-o familie de funcționari. Se căsătorise devreme, în 1914, iar un an mai târziu fusese mobilizat. Fusese rănit în 1917. Ca adult, nu cunoscuse decât experiența tranșeelor. Ulterior, Hoffmann preluase ștafeta. Supraviețuise și rănile i se cicatrizaseră. Apoi ajunsese la Studio Gesicht și o cunoscuse pe Ruth Senestier…

Ani de zile, Krapp/Hoffmann își dusese zilele la spitalul din Dresda, în secția rezervată invalizilor de război. Ulterior, revenise la Berlin și se înrolase în *SS-Verfügungstruppe.* Trebuia să recunoască, tipul avea un moral de fier: după cele îndurate în 1917, era nevoie de o doză serioasă de curaj pentru a deveni ofițer SS. În momentul izbucnirii războiului, desfigurat sau nu, avea să fie trimis pe front în prima linie. În plus, era veteran. Fie că se numea Krapp sau Hoffmann, individul era trecut de patruzeci de ani, ceea ce, judecând după media de vârstă din SS, însemna că era aproape un moș.

— Ajungem, *Herr Hauptsturmführer.*

Având gradul de *Untersturmführer,* Krapp ar fi trebuit să locuiască la cazarmă; mai mult ca sigur datorită infirmității sale, acesta obținuse o derogare. Din pensia de invaliditate și din solda militară, își plătea chiria apartamentului pe care Beewen și ai săi îl vizitaseră de dimineață. Beewen intenționa să îl interogheze pe îndelete pe superiorul lui Krapp, *Hauptsturmführer*-ul Hermann Fuchs. Cu siguranță, acesta își cunoștea îndeajuns de bine locotenentul.

Beewen închise dosarul: nu găsise aici nicio fotografie, contrar regulamentului. Cu siguranță, fusese o nouă concesie care-i fusese făcută lui Krapp, sărmanul soldat mutilat.

Cu un Mercedes ca al său, nu le fu greu să pătrundă în incinta cazărmii. Clădirile acesteia, așezate în formă de potcoavă în jurul unei esplanade, aveau pereții negri.

În ciuda eforturilor naziștilor, edificiile berlineze purtau încă urmele celor două decenii precedente. Ani de foamete și de mizerie, ani în care

singurul combustibil disponibil era cărbunele de proastă calitate, ars în apartamentele suprapopulate în care toți mureau de foame. Cazărmile nu făceau excepție de la regulă. Negre ca tuciul, fațadele cu nenumărate ferestre păreau a fi fost clădite din rocă vulcanică.

Era oare de preferat să locuiești într-o *Mietskaserne* precum cea de dimineață sau într-una dintre aceste cazărmi înnegrite? În ceea ce-l privea, Beewen făcuse demult o alegere. Nici prin gând nu-i trecea să se alăture soldaților din *Schutzstaffel,* care erau obligați să trăiască la comun.

Pentru ei, lumea SS nu era nicio corporație, nicio armată. Mai degrabă, o considera o crescătorie.

Heinrich Himmler, de meserie crescător de pui, era cel care venise cu această idee: soldații Reich-ului trebuiau să fie crescuți, educați, hrăniți și înmulțiți potrivit unui model unic, cel pe care-l imaginase el însuși.

În ceea ce privea educația, partitura era bine cunoscută: pentru cei mai tineri exista *Hitlerjugend,* pentru toți ceilalți, sesiuni de antrenament și seminarii, cursuri de formare care se pretindeau a oferi lecții universal valabile, dar care nu erau decât o reproducere reformulată a delirurilor rasiste din *Mein Kampf*.

Antrenamentele fizice erau de bază. Trupele SS erau sportive, fără îndoială, conformându-se idealului exprimat prin adagiul „minte sănătoasă într-un corp sănătos”. Singura problemă ar fi fost ideile naziste, nu tocmai sănătoase, precum și faptul că bună parte dintre tinerii soldați erau drogați cu amfetamine. Să trecem peste asta.

Mâncarea era o altă problemă. În cazărmile naziste se renunțase la cafeaua de dimineață și se reluase servirea micului dejun germanic tradițional: lapte și fiertură de cereale. Meniurile de prânz și cină erau concepute de specialiști în eugenie care, de remarcat, nu erau specialiști și în gastronomie.

În sfârșit, femeile. Maestrul Himmler avea de asemenea pretenția să aibă un cuvânt de spus și în ceea ce privea relațiile învățăceilor săi. Nicio căsătorie nu putea fi încheiată fără aprobare de la *Hauptamt,* conducerea centrală. Viitoarele soții trebuiau să își poată dovedi ascendența ariană și să treacă o serie de examene medicale, demonstrând că duceau o viață sportivă și că erau perfect sănătoase și capabile să dea viitorilor soți urmași arieni pursânge. În sfârșit, trebuiau să urmeze cursuri de formare „filosofică”, bazate pe rasismul și megalomania specifice regimului și, pe de altă parte,

cursuri de puericultură, de bucătărie și de cunoștințe gospodărești. O bună soție trebuia să știe să gătească, să tricoteze și, desigur, să conceapă copii.

Soldații SS erau, de fapt, niște cobai umani și, lucru de mirare, erau foarte mândri de asta.

Din toate aceste motive, Beewen, care-și dorea mai presus de orice să meargă la război, preferase totuși să se înroleze în *Allgemeine SS,* iar nu în *SS-Verfügungstruppe,* care avea să ajungă în prima linie a frontului.

Nu voia să fie un pui de crescătorie, îndopat cu grăunțe. Și, mai ales, nu voia să fie un cocoș căruia i se impun doar anumite găini.

— *Herr Hauptsturmführer, Herr Hauptsturmführer* vă așteaptă.

În armata germană, nimeni nu se temea de repetiții… Beewen îl urmă pe soldatul care i se adresase de-a lungul unei scări lungi și drepte, înnegrită și ea, care ducea la primul etaj. Regăsi aici o atmosferă familiară: aceeași ambianță neutră și anostă ca la sediul Gestapo-ului. Parchetul scârțâia, birourile erau austere, iar tapetul de pe pereți era murdar. La umbra svasticilor colosale și a vulturilor atotprezenți, aceleași mobilier ieftin, așezat conform aceleiași topografii meschine, întregea o ambianță viciată unde mirosea a închis și a funcționărime înarmată cu ștampile.

În sfârșit, intră în biroul lui Hermann Fuchs. Se prezentară și pocniră cu entuziasm din călcâie. În schimb, pentru salutul tradițional, Beewen mai avea de așteptat: viitorul său interlocutor, *Hauptsturmführer*-ul, avea doar o mână.

63.

Fuchs îi fu simpatic din prima clipă. Bărbatul la vreo cincizeci de ani n-avea mutră de SS-ist, ci de războinic adevărat. Avea o țeastă pătrățoasă, iar părul cenușiu tuns periuță părea a fi pilitură de fier. Avea fața ridată, iar gura cu buze subțiri îi era arcuită precum un zâmbet inversat. Din motive necunoscute, Fuchs răspândea un ușor miros de oțet.

— Îl știu bine pe Krapp, începu el, fără să pună nicio întrebare despre ancheta pe care o desfășura Beewen, căci, în mod evident, nu avea cunoștință despre scandalul de la Meyers Hof. E genul de om care, atunci când nu are o zi proastă, e cu siguranță pândit de tot soiul de ghinioane.

Fuchs îi oferi un scaun gestapovistului. Era limpede că avea multe de spus. Franz se așeză și își impuse să-i dea uitării pe Grünwald, Perninken și întâlnirea programată pentru amiază. N-aveau decât să se descurce fără el.

— Krapp a fost rănit la Arras. A încasat nu mai puțin de patru schije în plină figură. Sunteți prea tânăr ca să fi cunoscut războiul din 1914-1918.

Nu-s chiar așa de tânăr, gândi Beewen.

— Brancardierii nu l-au ridicat fiindcă au crezut că fusese decapitat. Capul îi era acoperit de noroaie.

Fuchs așteptă câteva secunde înainte de a continua, pentru ca spusele sale să-și facă efectul. Beewen era însă familiarizat cu astfel de grozăvii.

— Krapp nu putea să strige. Avea gura plină de noroi, nasul îi fusese smuls și mușchii feței îi erau sfâșiați. Cu toate astea, a reușit să-și adune ultimele puteri și să se târască până în tranșee, cu fâșii din față gata să se desprindă.

Iar în drum a apucat să șterpelească plăcuța de identificare a vecinului, fu cât pe ce să adauge Beewen.

Fuchs își continuă istorisirea, dar Beewen abia dacă-l mai auzea. Era fascinat de faptul că acest ofițer își pierduse un braț în luptă și povestea despre un alt soldat care-și pierduse fața, dar era evident, din felul cum rostea cuvintele, că iubea războiul. Vorbea despre război ca despre o fiară cu puteri nemărginite, demnă de respect și venerație.

În privirea lui limpede, topită parcă din același oțel ca părul lui scurt, se putea citi groaza, dar și o atracție irezistibilă pentru luptă, distrugere și clipele de viață trăită la maximum care, însumate, înseamnă războiul.

Din instinct, Beewen intui că Albrecht Hoffmann, alias Josef Krapp, era croit din același aluat. Ardea de nerăbdare să se întoarcă pe front și, în așteptare, căsăpea damele de la Adlon.

— Din câte am citit, Krapp s-ar fi căsătorit în 1914…

— Soția sa l-a vizitat la spital și, văzându-l, a luat-o la fugă. Au divorțat un an mai târziu. Au fost mii de cazuri similare, după război. Femeile nici nu mai voiau să audă de monștrii în care se preschimbaseră bărbații lor.

Beewen continua să raționeze în timp ce asculta: pentru Hoffmann, chipul mutilat era cea mai bună deghizare. Îi permisese, la propriu, să-și ia viața de la capăt.

— Care sunt sarcinile lui aici?

— În general, e vorba de sarcini administrative. Însă, atunci când vom fi mobilizați pentru a fi trimiși în Polonia, credeți-mă, Krapp nu va fi cel din urmă care va pleca.

— Cum e, de felul lui? Adică… ce fel de personalitate are?

— E un singuratic. Fuge de contactul cu ceilalți, dar e un ofițer conștiincios.

— N-ați avut niciodată probleme cu el?

Tăcerea lui Fuchs era, în sine, un început de răspuns. Beewen aștepta.

— Au mai fost plângeri…, rosti în cele din urmă *Hauptsturmführer*-ul, regretând parcă faptul că era nevoit să vorbească despre asta.

— Ce fel de plângeri?

— Din partea unor femei. Sau, mai exact, din partea soților acestora. Krapp le-ar fi agresat, afirmau ei.

— Cum?

Brusc, Fuchs păru a fi cotropit de oboseală. Trăsăturile i se posomorâră, până și ridurile păreau să i se fi adâncit.

— Nu au existat niciodată dovezi clare…

— În ce au constat aceste agresiuni?

— Pipăieli, hărțuire… Dar e greu de stabilit adevărul. Când cineva are o figură ca a lui, se întâmplă adesea ca orice acuzație să fie exagerată.

— Ați redactat un raport?

— Am preferat să îndemnăm la calm și să-l mustrăm, ca să nu facem valuri.

— Cum a reacționat?

— Desigur, a negat acuzațiile. Argumentul său a fost că nu poate face un pas pe stradă fără să creeze panică în jurul său.

— Nu înțeleg. Josef Krapp poartă o mască, nu-i așa?

— Nu l-ați întâlnit niciodată?

O siluetă în uniformă, un ochi ce se ivea de sub voalul negru… imaginea pură a unui înger al morții.

— Nu, minți Beewen.

— De la distanță, masca lui poate să dea iluzia normalității. De aproape, însă… Unul dintre ochii lui Krapp e confecționat din lemn, masca e de cupru pictat, ochelarii au rolul de a menține toate acestea laolaltă, iar chipul e încremenit.

— Aveți o fotografie a lui?

— Nu. I-a fost mereu respectat refuzul de a fi fotografiat.

Acest discurs plin de empatie era mișcător, dar Beewen cunoștea adevărul specific lumii SS: naziștii își apărau oamenii. Încă din vremea când făcea parte din trupele SA, Franz fusese nevoit să mușamalizeze nenumărate violuri, șantaje și asasinate. Toți conducătorii SS-ului aveau ani de pușcărie la activ. Concepția acestora despre lege era, prin urmare, ceva mai aparte…

— A mai fost și povestea cu patinoarul…

— Povestiți-mi.

— Krapp a fost surprins în vestiarul femeilor, în timp ce fura pantofi.

Beewen simți un val de căldură invadându-i vinele. Așadar, acum avea o explicație a felului în care Krapp își procurase colecția sa de încălțări: din vestiare! La patinoare, piscine, centre sportive…

Brusc, se hotărî să dea cărțile pe față:

— Am încercat să-l reținem azi-dimineață.

— Pentru ce motiv?

— Cunoașteți regulile: nu vă pot da detalii.

Fuchs încuviință din cap. Pentru un militar ca el, „secret” și „respect” erau sinonime.

— Ați încercat? Deci v-a scăpat?

— Da.

— Nu mă mir. În ciuda vârstei și a handicapului său, Krapp e un bun SS-ist. E rapid, intuitiv, mereu alert. E greu să-l iei prin surprindere.

Nu e de mirare că e mereu cu ochii în patru, după ce-a ucis patru femei…

— Aveți idee unde l-am putea găsi? Are prieteni la care s-ar fi putut ascunde? Colegi?

Fuchs se ridică. Mâneca stângă a vestonului, îndoită și fixată cu un ac de siguranță, îi atârna pe umăr ca un capăt de eșarfă.

— Vă repet, Krapp e un singuratic. Nu are nici prieteni, nici familie. Și nu are nici bani. Ia o pensie derizorie de la Stat și nici solda de ofițer nu e cine știe ce. La drept vorbind, Krapp ne are doar pe noi, cei de la *SS-Verfügungstruppe.*

— Credeți că s-ar putea să se refugieze aici?

— Mă îndoiesc. Încă o dată, nu e un SS-ist oarecare. E experimentat și inteligent. În plus, înfățișarea sa i-a oferit destule prilejuri să învețe diverse

șmecherii pentru a trece neobservat.

— Înfățișarea și viciile sale.

— Se poate spune și așa.

— Așadar, n-aveți chiar nicio idee?

— Ar fi ceva…

Beewen pusese ultima întrebare mai degrabă din reflex. Nu se așteptase la un răspuns pozitiv.

— Mâine e duminică și la Wittenau se va organiza o defilare a veteranilor, în semn de solidaritate cu trupele noastre plecate să lupte în Polonia.

— Credeți că el va fi acolo?

— N-am nicio îndoială, n-a ratat niciodată astfel de evenimente.

— Nu cred că va îndrăzni să-și asume un asemenea risc.

— Aveți semnalmentele lui?

— Nu.

— Atunci va fi acolo, la defilare.

64.

– Te caută o femeie.

— Cine e?

— Nu știu. Cred că-i tipa care te-a sunat ieri.

Beewen îl apucă pe Dynamo de braț și-l împinse în primul birou care le ieși în cale.

— Despre ce naiba vorbești?

— Îți jur, a sosit acum jumătate de oră. Nu știu ce le-a spus celor de jos, dar a reușit să urce. Am instalat-o în biroul tău. Se-mpute treaba, Franz. Grünwald a venit de trei ori până acuma și…

Beewen ieși din cameră ca un vârtej și se năpusti în biroul său, dând ușa de perete.

— Ce cauți aici? urlă el.

O tutuise fără să-și dea seama. Minna sări în picioare, cu o lucire panicată în privire. În ciuda furiei care-l cuprinsese, Beewen detectă semnalele contradictorii emise de prezența fetei: purta o rochie de zi plisată, cu un model în zigzag, iar pe buze își dăduse un ruj între vișiniu și culoarea

sângelui. În același timp însă, chipul îi era răvășit, de parcă ar fi plâns ore în șir.

— I-au luat, Franz…

— Pe cine?

— I-au luat, iar eu nici măcar n-am fost acolo…

— Despre cine vorbești, pentru numele lui Dumnezeu?

— Cei de pe listă! Lista cu pacienții mei! Au venit azi-dimineață, cu mai multe mașini!

Beewen trebui să facă un efort pentru a-și aminti. Brangbo, lista, Mengerhäusen, Graffeneck…

— L-au luat și pe tatăl meu?

Ea stătea chiar în fața lui, gătită și devastată deopotrivă. Era atât de micuță, nu-i ajungea nici măcar până la piept.

— Te-am mințit, Franz, rosti ea, plecând ochii.

— Cum adică?

— Tatăl tău n-a figurat niciodată pe lista aceea.

Beewen nu mai avu putere să urle.

— De ce-ai făcut asta?

— Ca să te motivez să te implici. Trebuie să-i oprim, mă înțelegi?! strigă ea, apucându-l de reverele vestonului.

Gestapovistul se eliberă din strânsoare și, cu blândețe, o ajută să se așeze. Sub rochia subțire, de vară, trupul ei firav părea gata să se destrame.

Beewen se așeză la birou și, în sfârșit, întrebă:

— Știi încotro s-au dus?

— La Graffeneck, presupun.

Ar fi putut să dea niște telefoane. Ar fi putut să încetinească mașinăria pusă în mișcare, dar în niciun caz nu putea să o oprească, câtă vreme era el însuși parte din același mecanism.

— Am să văd ce pot face.

— Ai mai spus asta. Ai aflat ceva despre Mengerhäusen?

— Nu încă.

— Ești un ticălos.

— Urmează să aflu. I-am cerut dosarul și o să găsim o cale să…

— Minți.

Beewen tăcu. Furia i se evaporase. Abia acum remarca pălăria pe care o purta Minna, o bonetă din pânză ușoară, probabil de in brodată și

sofisticată. Era un detaliu vestimentar menit să atragă atenția asupra chipului ei prelung și a ochilor uriași, de-o frumusețe ce evoca tainicele minuni ale unui harem…

— Am să-ți propun un târg, rosti ea, deodată.

— Un târg?

— I-am telefonat lui Kraus, mi-a povestit expediția voastră de azi-dimineață.

— Așa, și?

— Și mi-a spus că individul v-a scăpat și nu știți cum arată.

— Exact.

— Știu o modalitate prin care i-am putea cunoaște înfățișarea.

— Ce modalitate?

— Cu ajutorul mulajelor din cabinetul lui Ruth. Sunt convinsă că putem găsi registrul lucrărilor ei și să identificăm mulajul lui Krapp între cele agățate pe perete.

Un nou acces de furie.

— Și la ce ne ajută mulajul? răcni el. E doar amprenta părții inferioare a mutrei lui. Ne-ar trebui o mască completă!

— Cunosc pe cineva care, doar pe baza mulajului, ar putea reconstitui proteza pe care o poartă acum.

— Cine e?

Minna nu-i răspunse. Hotărârea îi șterse urmele plânsului și neliniștii de pe chip. Era la fel de frumoasă, răpitoare chiar, ca oricare dintre doamnele de la Adlon.

— Promite-mi că ai să-l cauți pe Mengerhäusen.

— Minna, nu ne jucăm…

— Promite-mi.

Franz se gândea la trecerea timpului: Perninken era la un pas de a-l destitui, Grünwald abia aștepta să-i facă felul, a doua zi urma să aibă loc acea Veteranenparade, iar Krapp avea să defileze chiar sub nasul lui, printre mii de alți mutilați și desfigurați…

— Ți-o jur.

— Azi?

— Minna, nu poți să…

Ea se ridică și își luă poșeta.

— Îți jur, am să mă ocup chiar azi, rosti el grăbit.

Ea se așează din nou și-și ațintì privirea în ochii lui.

— Pe timpul când lucra pentru Studio Gesicht, Ruth Senestier era subalterna unui chirurg foarte talentat, care, în timpul liber, se ocupa de sculptură. Beewen înțelese că Minna îi vorbea despre „geniul" evocat de arhivistul de la Crucea Roșie. Îi servea pe tavă soluția la cea mai grea dintre problemele sale.

— Știi unde e acum?

— Da.

Franz se uită la ceas.

— Crezi că ar putea reconstitui masca în mai puțin de douăzeci și patru de ore?

— Nu știu. Va trebui să-l întrebăm.

— Unde e, Minna?

— Așadar, am cuvântul tău în privința lui Mengerhäusen?

El își încleștă pumnii: trecuse o veșnicie de când cineva în civil îndrăznise să îi vorbească așa. Avea chiar îndoieli că i se întâmplase vreodată.

— Îl ai.

Ea își deschise poșeta cu gesturi calme, de parcă s-ar fi pregătit să-și scoată de-acolo o pudrieră sau alt mărunțiș. Când colo, extrase o bucată de hârtie împăturită în patru, pe care o împinse pe birou în direcția lui Beewen.

El desfăcu biletul și citi: era adresa omului de care aveau nevoie.

— E o glumă?

— Nu.

Beewen se ridică.

— Trebuie să mă schimb. Așteaptă-mă aici.

65.

Era o lume a trocului și a chilipirurilor, un soi de piață de vechituri unde nu se putea vinde decât în pierdere. În anii din urmă, în Berlin apăruseră mai multe ghetouri evreiești. *Die Juden* erau înghesuiți cu forța în zone izolate de lumea ariană. La baza acelor clădiri, zidurile erau pline de anunțuri pentru licitații ad-hoc și lichidări la prețuri de nimic… Erau și tarabe, sau doar covoare desfășurate direct pe trotuar, pe care acești

marginali de nevoie încercau să scape de ceea ce mai rămăsese din avutul lor, la prețuri derizorii, sperând să strângă destul pentru a fugi din Germania.

Aceste târguri erau acum cu atât mai jalnice cu cât evreii nu mai aveau nicio șansă să părăsească țara, căci granițele fuseseră închise după 1 septembrie.

Profesorul Ichok Kirszenbaum nu locuia chiar în Scheunenviertel, așa-numitul „cartier al grajdurilor" de lângă Spandau, ci alături, la câteva străzi distanță. Beewen și Minna trecuseră mai întâi pe la atelierul lui Ruth Senestier și nu le fusese deloc dificil să găsească mulajul pe care-l căutau. Fiecare proteză era numerotată, iar numerele cu pricina fuseseră consemnate într-un carnet, alături de numele câte unui veteran mutilat.

Minna fusese surprinsă de starea în care găsiseră apartamentul lui Ruth. Toate erau la locul lor. Părea că polițiștii de la Criminalistică, după ce recuperaseră cadavrul, nu se mai osteniseră să facă o percheziție. Ar fi preferat să găsească atelierul dat peste cap, ar fi fost un semn că poliția își dădea măcar un pic interesul pentru găsirea ucigașului. De fapt, se pare că tuturor puțin le păsa.

În drum spre Spandau, Minna își rememorase în gând profilul profesorului, un chirurg plastician genial, cel puțin după spusele lui Ruth, care-i spusese că acesta era capabil să reconstituie un chip în argilă și să realizeze proteze faciale extraordinare. Nu fusese nevoită să caute prea mult pentru a-i da de urmă. Avea destui prieteni evrei, dintre care unii țineau un soi de registre paralele, consemnând noile adrese ale fiecărei familii, ale fiecărui comerciant sau doctor… Cu siguranță, Gestapo-ul ar fi dat orice să pună mâna pe acest gen de carnet de adrese.

Pe de altă parte, nu-i ieșea din minte transferul pacienților săi. Câtă vreme aveau să mai rămână în viață? La ce metodă de eliminare aveau să recurgă zbirii naziști? Pentru ca tabloul nenorocirilor să nu se încheie aici, Hans Neumann, pacientul pe care alesese să-l vindece prin accese de febră, fusese în cele din urmă răpus de malarie. Parte dintre demenții internați la Brangbo o luaseră la fugă la vederea camioanelor militare și încă nu fuseseră regăsiți. Nu avea nicio îndoială, acesta avea să fie sfârșitul azilului.

… Și, în tot timpul acesta, ea se afla la Berlin, îmbrăcată în rochia ei cu model franțuzesc în zigzag, pornită pe urmele unui asasin, alături de un torționar chior. Era absurd. Propria viață părea că-i scăpase de sub control.

La început, perspectiva găsirii ucigașului lui Ruth Senestier i se păruse un soi de datorie morală, o obligație de neevitat. Acum, însă… Nici măcar ea însăși nu mai era foarte convinsă de povestea furtului de identitate pe care o sugerase și se temea că-l trimisese pe Beewen pe o pistă greșită. Acesta însă comitea greșeală după greșeală și părea a se fi înglodat în această anchetă ca o muscă într-un strat de clei proaspăt.

— Aici e.

Clădirea nu era în ruine, așa cum se așteptase. Dimpotrivă, era o casă cu un stil arhitectural mai degrabă îndrăzneț, cu pereți din piatră albă ce străluceau în lumina soarelui și linii grațioase ce se profilau pe fundalul albastru al cerului.

În interior, însă, cu totul altfel stăteau lucrurile. În hol, totul fusese smuls sau furat. Zidurile nu mai aveau nici urmă de zugrăveală. Pe jos erau grămezi de praf de var, iar dalele de marmură fuseseră îndepărtate. Casa scărilor nu era luminată, balustrada lipsea, iar ornamentele și decorațiunile dispăruseră.

Nu mai rămăsese nimic, cu excepția bagajelor. Clădirea însăși părea construită din lăzi metalice, cufere de lemn și valize de piele… În întuneric se zărea ici-colo lucind câte-o cataramă de curea, iar prin colțuri erau grămezi de saci pântecoși. Viețile unor oameni fuseseră înghesuite aici, legate rudimentar cu sfoară, amintirile fiecăruia umplând sacii de iută, precum bucățile de cărbune…

Și mai erau oamenii: bărbații, femeile și copiii cărora le aparțineau bagajele. Chipuri goale de expresie, trăsături frânte, ochi spectrali, afundați în orbite. Ființele acestea aparțineau unui exod întrerupt, fără scop și fără vreun orizont. Toate imobilele din ghetouri arătau exact ca acesta: simple debarcadere, în așteptarea unor nave care n-aveau să mai ancoreze acolo.

Minna îi făcu semn lui Beewen să rămână pe loc. Dimensiunile sale și alura lui provocaseră deja oarece agitație în holul clădirii. Se interesă de cel pe care veniseră să îl caute, arătându-și în treacăt legitimația de medic. Ichok Kirszenbaum locuia la etajul al treilea, în apartamentul 34.

Își croiră drum pe scări. Minna blestemă inspirația de moment ce îi sugerase să îmbrace o rochie: oricare dintre nenorociții aceștia putea acum să-i vadă sub fustă. Însă niciunul nu ridică privirea. Lehamitea învăluia tot, iar disperarea și resemnarea sălășluiau la fiecare etaj.

Ajungând la etajul doi, Minna aruncă o privire peste umăr. Beewen o

urmase. Constată cu surprindere că în ochii lui nu se citea nici compasiune și nici vreo remușcare, ci mai degrabă un soi de teamă telurică. Părea că-i era teamă să nu fie recunoscut sau să-l înghită pământul, sub povara păcatelor comise, tocmai aici, printre pasagerii care nu aveau unde să plece. Era posibil ca el însuși sau colegii săi să le fi semnat acestora ordinul de plecare.

În acele clipe, avea față de Beewen un sentiment amestecat. Colosul avea ceva atrăgător, un soi de fragilitate indusă de fantomele trecutului recent. Însă nu avea cum să-i dea uitării brutalitatea, indiferența, orbirea. Ca toți membrii SS, Beewen era, la rândul său, un exponent al răului.

La etajul trei dădu peste un peisaj similar: fantome așezate cot la cot, stive de valize și obiecte din vieți anterioare. Se orientă și porni spre dreapta, încercând să înainteze fără a-i deranja prea mult pe cei refugiați aici. În urma ei, pașii lui Beewen se auzeau distinct, grei, făcând să tremure scândurile podelei.

Ajunse, în sfârșit, în fața apartamentului 34. Se pregătea să bată, când ușa se deschise și un bătrân, doi copii și două adolescente ieșiră în șir indian. Se dădu la o parte pentru a-i lăsa să treacă și îi urmări cu privirea, până când dispărură în mulțime. Cu siguranță, cei care ocupau acest apartament se simțeau la fel ca niște cleme de rufe înșirate pe o sfoară.

Fără să-l privească pe Beewen, intră în apartament și, după lumea valizelor, îi fu dat să pătrundă într-o lume a cearșafurilor.

66.

Era un apartament mare, cu patru sau cinci camere. Odinioară fusese casa unei familii înstărite. Fiecare dintre aceste încăperi fusese împărțită în două sau trei compartimente, cu ajutorul unor paravane făcute din cearșafuri. Avea în față un adevărat labirint cu pereți din pânză albă sau din pături vechi, ce delimitau mici adăposturi cu ziduri flexibile, care ascundeau o familie, ori poate mobile sau bibelouri.

— Domnule profesor Kirszenbaum?! strigă ea, la întâmplare.

Niciun răspuns. Înaintară pe culoar, întâlnind câteva chipuri, mai multe valize și o mulțime de pantofi.

— Domnule profesor Kirszenbaum?

— Aici.

Vocea venea dintr-o încăpere aflată în dreapta. Minna se strecură printre pereții flexibili, auzind în urma sa pașii lui Beewen, ai cărui umeri lați tulburau echilibrul universului fragil ca un castel din cărți de joc.

Ridică un cearșaf cârpit și descoperi un bărbat îmbrăcat într-o cămașă de un albastru palid, așezat în fața unui reșou, pregătindu-și un ceai. Și-l amintea pe profesor și nu uitase că acesta era cu adevărat un bărbat frumos.

Rămăsese magnific, poate chiar mai mult acum, cu părul încărunțit și o mulțime de riduri ce îi încadrau trăsăturile impecabile. În amintirea ei, chirurgul era un bărbat înalt, cu maniere fine și… ironic. Buzele lui schițau mereu un zâmbet bășcălios care părea că spune: „Am văzut toate ororile războiului, am operat și am amputat membre sub cerul liber, am trăit coșmarul spitalelor de pe front, așa că nu încercați să mă luați de fraier”. Privilegiat datorită vârstei sale, i se permisese să-și instaleze culcușul în apropierea sobei. Nu era un avantaj deosebit la vreme de vară, căci acum era nevoit să doarmă în mirosul de cărbuni și cenușă rece. Când avea să vină iarna însă, acest amplasament avea să se dovedească excelent din punct de vedere strategic. Desigur, dacă avea să mai supraviețuiască până atunci.

— Bună ziua, domnule profesor. Sunt Minna von Hassel. Vă mai amintiți de mine?

Zâmbetul lui se lărgi.

— Bineînțeles, Minna… Frumos din partea ta c-ai venit să mă vezi la noua mea reședință. E puțin cam populat pentru un sihastru ca mine, dar trebuie să ne adaptăm, nu-i așa? S-au petrecut atâtea de la ultima noastră întâlnire! Cărui fapt îi datorez această minunată vizită?

Vocea medicului era pe potriva blândeții ce i se citea pe chip. Totul era lin la Kirszenbaum, precum curgerea mierii în fundul gâtului.

Minna nu avea timp pentru introduceri și politețuri inutile. Nu se obosi nici măcar să-l prezinte pe Franz, care se încurcase în șnurul unei draperii și se zbătea să scape de acesta precum o morsă prinsă într-un năvod.

În câteva cuvinte, îi rezumă situația și îi explică urgența acesteia. Scoase din poșetă mulajul facial. Kirszenbaum îl studie cu ochi de expert.

— Pe scurt, ați vrea să vă ajut să identificați un ucigaș care vânează neveste de naziști?

— Exact.

— Iar dumneavoastră ce aveți de gând să faceți pentru a-i aresta pe

ucigașii de femei și copii evrei? i se adresă el lui Beewen, care reușise în sfârșit să se elibereze.

Franz nu catadicsi să-i răspundă. Avea pe chip expresia tâmpă a unui călău care vede cum, pe neașteptate, unul dintre capetele tăiate începe să-i vorbească. Minna își dădu seama că n-ar fi trebuit să-l aducă aici. Efectul prezenței sale era sută la sută negativ.

— Îmi cereți ajutorul, reluă chirurgul. Ce îmi oferiți în schimb?

— Nimic, interveni Beewen.

Colosul înaintă un pas. Genunchiul i se ciocni de reșou. Îl despărțeau doar câteva zeci de centimetri de chirurg.

— Nu vă oferim nimic, căci, indiferent ce v-am propune, ar fi o minciună.

Kirszenbaum scutură din coama sa albă.

— În acest caz, mi-e teamă că n-am să vă pot ajuta.

— În schimb, aș putea grăbi mersul firesc al lucrurilor, reluă Beewen, pe un ton mai apăsat. Nu știu cât timp vi se va mai permite să rămâneți aici, dar eu aș putea să vă schimb destinul încă de mâine. Ar fi de-ajuns o vorbă din partea mea și…

— Asta e o amenințare? râse Kirszenbaum, sincer amuzat. Dragul meu domn, amenințările sunt eficiente împotriva cuiva care ar mai avea ceva de pierdut. Nu este cazul unor morți-vii ca noi. Credeți că m-ați putea speria, dar noi suntem deja morți și lumea în care credeam a murit și ea.

Minna interveni, căci discursul brutal al lui Beewen chiar nu era de niciun folos. De data asta, încercă să ofere un nou argument:

— Domnule profesor, asasinul pe care îl căutăm a ucis-o pe Ruth Senestier, care-i confecționase o nouă mască, cea pe care o poartă atunci când își elimină victimele. A ucis-o pe Ruth pentru a o reduce la tăcere.

Zâmbetul era încă acolo, pe chipul lui Kirszenbaum, dar era un zâmbet împietrit, suspendat, lipsit de sevă.

Minna insistă:

— Nu m-ați cunoscut prea bine, domnule profesor, dar eu vă știu de multă vreme. Pe când lucram la Spitalul Carității v-am văzut în acțiune în vreme ce salvați sute de pacienți cu fețe mutilate. V-am simțit compasiunea și generozitatea. Oricare ar fi situația în care vă aflați acum, nu puteți să ne refuzați ajutorul. Sunteți singura noastră speranță.

Kirszenbaum reflecta. Luă din nou în mână mulajul și-l studie cu

atenție.

— Nu mai am un atelier.

— Ați putea folosi atelierul lui Ruth.

Ideea aceasta i se ivise spontan în minte.

— Aș avea nevoie de cel puțin o săptămână.

— Aveți la dispoziție doar noaptea aceasta.

— Cum?

— Mâine la amiază, acest individ va participa la o paradă a veteranilor. Până atunci trebuie să știm cum arată. Doar în acest mod putem să-l recunoaștem și să-l arestăm.

Medicul își propti mâinile pe genunchii săi ascuțiți și, sprijinindu-se în acest fel, se ridică în picioare. Era la fel de înalt ca Beewen.

— Conduceți-mă la atelierul lui Ruth. Aș vrea să nu fiu deranjat sub niciun pretext.

67.

Ca să nu aibă mustrări de conștiință pentru inactivitate, căci era sâmbătă și nu avea nicio întâlnire programată, Simon Kraus se hotărî să joace rolul de gardă de corp a Gretei Fielitz.

După urmărirea de la Meyers Hof și criza de isterie a lui Beewen din apartamentul lui Krapp, Simon revenise acasă. Imaginea obsedantă a ucigașului, cu vălul negru ce-i acoperea fața și cu uniforma lui nazistă, nu-i dădea pace.

Făcuse un duș, apoi încă unul, și încă unul… Toată dimineața încercase să scape de obsesia celor văzute și trăite în zori. Criminalul cu fața lui mutilată, Dynamo bălăbănindu-se atârnat de grindă, el însuși cu Luger-ul în mână, gata să împrăștie în jur moarte și distrugere…

Pe la unsprezece, Simon revenise din nou cu gândul la pista sa preferată: chiar dacă Josef Krapp era ucigașul, care putea fi oare taina viselor? Cum se explica faptul că ucigașul le apărea victimelor potențiale în timp ce acestea dormeau?

Revenise așadar la cea dintâi teorie a sa: Omul de marmură se impusese în mintea Doamnelor de la Adlon, după ce acestea văzuseră un obiect sau o imagine care-i semăna. Era prea târziu pentru a le lua la întrebări pe Susanne, Margarete sau Leni, dar era posibil ca Greta să-și poată aminti.

Dar, mai ales, ea ar fi putut să îl conducă prin Berlin, în locurile pe care le frecventa, în căutarea unui posibil indiciu. Simon omisese însă un amănunt important: Greta nu mai ieșea din casă. Încă din ziua precedentă, el și Beewen o convinseseră că era în pericol de moarte. În consecință, tânăra femeie se hotărâse să se baricadeze în vila în care locuia. În același timp, Beewen îi repartizase doi cerberi, care făceau de strajă sub ferestrele ei.

Simon se izbi de un prim refuz la telefon. Nu se lăsase însă descurajat și dăduse o fugă acasă la Greta, la vila cochetă din apropiere de Ku′damm.

— Să fac o tură prin prăvălii, când știu că sunt amenințată de un ucigaș? urlase Greta. Ți-am mai spus, nici nu mă gândesc.

— Vom fi protejați de gărzile tale de corp. Nu riști absolut nimic.

— De ce vrei să facem asta?

Simon îi luă mâinile într-ale sale. Erau fierbinți, poate chiar avea febră.

— Sunt convins că, înainte de a-l visa, l-ai văzut undeva cu ochii tăi pe Omul de marmură.

— Și ce-i cu asta?

— Ca să-l găsim, ar trebui să refacem traseele tale obișnuite și…

— *Mein Gott*…

*Î*și dusese mâinile la față de parcă spusele lui Simon ar fi fost de ajuns pentru a-i reaminti grozăvia situației.

— O să-ți facă bine să ieși, insistă el. Nu poți rămâne veșnic claustrată aici.

— Soțul meu n-ar fi niciodată de acord.

— Și de când, mă rog, ai început să asculți de soțul tău?

Greta nu-și putu stăpâni râsul.

— Așteaptă-mă un minut.

Minutul acela se prelungise aproape o jumătate de oră, dar așteptarea îi fusese răsplătită.

Greta se schimbase din cap până-n picioare. Purta acum o rochie de vară din pânză de in roz, cu un guler brodat, și pantofiori de pânză deschiși, cu șireturi legate precum cele ale sandalelor romane. O ținută superbă, potrivită pentru statutul unei potențiale victime.

În mașină, tânăra îi șoptise:

— N-am dormit toată noaptea. Aseară am primit un telefon de la Himmler.

— Heinrich Himmler?

— Mai știi vreun alt Himmler? E prieten bun cu soțul meu.

— Ce ți-a spus?

— M-a sunat ca să mă îmbărbăteze. După spusele lui, întreaga poveste e sub control. Toate serviciile poliției Reich-ului sunt pe urmele asasinului. Pe de altă parte, însă, m-a sfătuit să fiu prudentă.

Aceasta era cea mai bună confirmare a faptului că acest caz al Doamnelor de la Adlon preocupa cele mai înalte sfere ale statului nazist. Paradoxal, tot acesta era și motivul pentru care Beewen conducea o anchetă cât se poate de discretă, folosindu-se de civili fără niciun fel de grade militare.

— Unde mergem? întrebă Simon.

— La coafor.

El nu-și ascunsese uimirea.

— Vrei sau nu să facem un tur al locurilor pe care le frecventez?

După salonul de coafură, urmase o plimbare prin marile magazine, apoi la un vânzător de covrigi. Brăzdaseră Berlinul în lung și-n lat, iar Simon cercetase fiecare vitrină, fiecare colț al galeriilor, fiecare coloană cu afișe întâlnită în cale. Nu găsi însă nicio imagine, nici măcar vreo siluetă care să amintească de Omul de marmură…

— Și-acum?

— Manichiură.

Simon nu se așteptase la un periplu prin instituții de cultură, dar asta era, parcă, prea de tot… O cunoștea îndeajuns de bine pe Greta. Îi era pacientă de patru ani și se culcase cu ea în câteva rânduri, „pentru a o ajuta să descâlcească ultimele noduri gordiene ale nevrozelor ce o stăpâneau”, sau cel puțin așa sunase textul pe care i-l servise.

O știa inteligentă, însă de-o inteligență visceralã, aplicată la toate mărunțișurile care alcătuiau viața cotidiană și relațiile ei cu alte persoane. Greta era perspicace și se pricepea să citească oamenii, dar, în rest, era aproape analfabetă.

Acesta era însă unul dintre motivele pentru care îi era dragă. Intelectualii ca el erau adesea obosiți de cei ce le semănau și de interminabilele discuții pe care le purtau. Atunci când întâlnea un mic animăluț de felul Gretei, perfect adaptat la biotopul său, se bucura să-i poată savura simplitatea, spontaneitatea și felul direct de a relaționa.

— Îți plac?

Îi arătă mâinile și unghiile acoperite de un lac delicat.

— Sunt superbe.

Era sincer. Greta își cultiva frumusețea ca un soldat ce-și ascute armele, și avea dreptate să procedeze așa. În definitiv, Simon era convins că și Beewen își demonta în întregime Luger-ul și-i lustruia atent fiecare piesă.

Urcară din nou în mașină și șoferul cel mut ca o piesă de mobilier demară.

— Care ne va fi următoarea oprire?

Greta, care se înviorase vizibil, păru a sta pe gânduri.

— Hmmmm… Ziua mea se cam încheie în acest punct.

— În general, nu mai există nicio altă oprire finală?

— Cafeneaua Kranzler.

68.

Situată la intersecția dintre Unter den Linden și Friedrichstraße cafeneaua Kranzler era una dintre cele mai populare din întreg Berlinul, iar Simon era surprins că Gretei îi plăcea acest loc, mult prea banal pentru o membră a Clubului Wilhelm.

Lui Simon, în schimb, chiar îi plăcea acest local, îndeosebi pentru firma sa luminoasă, ale cărei litere sinuoase erau suprapuse pe un fond cu striații verticale. I se părea o promisiune a veseliei și frivolității, în ciuda omniprezentelor steaguri cu svastică ce fluturau deasupra intrării.

Se instalaseră pe terasă, iar Simon studia, pasiv, trecătorii ce se rostogoleau de-a lungul bulevardului precum pietrele pe fundul unui râu repede de munte. S-ar fi așteptat ca, în umbra atâtor vulturi și svastici, printre coloanele ce se înălțau ca niște stâlpi de execuție, berlinezii să se strecoare tiptil, pe lângă ziduri.

Dimpotrivă!

Era o larmă generală, se auzeau râsete în lumina amurgului, se ciocneau halbe cu strigăte nepăsătoare de „*Prost*!” Toți cei de pe terasă păreau că sorb gâlgâit din belșugul auriu al luminii de vară târzie.

Era un du-te-vino continuu de soldați, treceau furgonete încărcate cu materiale militare, dar, departe de a fi apăsați de aceste semne ale războiului, berlinezii păreau mai degrabă că le apreciau prezența. Era semnul ordinii existente: toate aceste mașinării negre, verzi sau cenușii îi protejau, le dădeau o anume siguranță. *Fie ce-o fi,* păreau a spune toți.

— Cred că aș fi preferat să rămân acasă, în loc să îmi petrec după-amiaza alături de un cioclu ca tine, rosti Greta.

Simon ridică din sprâncene.

— Ce spuneai?

— N-ai mai scos o vorbă de o grămadă de vreme.

— Îmi pare rău.

— La ce te gândești?

— Mă gândesc că mi-am pierdut timpul.

Ea își privi unghiile, nepăsătoare.

— Ești de-a dreptul fermecător.

— Mă referam la o pierdere de timp din perspectiva anchetei.

— Asta înseamnă că acum ești în postura unui anchetator? La ce te

așteptai, spune-mi?! Te așteptai să-l vezi pe cel din visul meu ieșind din vreun gang?

— Ești sigură că n-ai ajuns și prin alte părți, în săptămânile din urmă?

— Îmi pare rău dacă n-a fost o plimbare îndeajuns de distractivă pentru tine.

— Gândește-te bine. Ești sigură că ați fost toate prin aceste magazine și la acest salon de coafură?

— Mai mult sau mai puțin… Avem obiceiuri asemănătoare, dar fiecare dintre noi își are propriile preferințe. Eu te-am dus prin locurile pe care le frecventăm obligatoriu.

Ea sorbi cu poftă din halba de Löwenbräu; plimbarea părea să-i fi redat pofta de viață: nu se mai temea de ucigaș și nici nu se gândea la prietenele ce-i fuseseră ucise.

— Ar trebui să plec. Lui Günter nu-i place să nu mă găsească acasă atunci când vine.

Simon încuviință și se ridică, lăsând pe masă câteva mărci.

— O să ne despărțim aici, o avertiză el. Am să mă întorc pe jos.

— Vrei să aruncăm o privire și în Pasajul Teilor?

— De ce ne-am duce acolo?

— Fiindcă pe-acolo ne întoarcem *întotdeauna* către casă.

Psihiatrul ridică din umeri.

— Dacă vrei, n-am nimic împotrivă.

Porniră, urmați îndeaproape de gărzile de corp, de care mai că uitaseră.

Pasajul Teilor era de nerecunoscut. Odinioară, aici ființase o galerie prăfuită, cu o succesiune de vitrine murdare, cu ornamente și o colonadă fals-renascentistă cam de prost-gust. Pe-atunci, domnea aici o atmosferă dubioasă, ce dădea vizitatorilor impresia că pătrundeau în peștera lui Ali Baba.

Totul fusese însă renovat. Acoperișul vitrat era impecabil, iar vitrinele luminate excesiv erau despărțite de suprafețe placate cu marmură. Galeria devenise un soi de palat al oglinzilor, cu reflexii orbitoare.

Deodată, imaginea îi sări în ochi.

În vitrina unei prăvălii ce vindea pasionaților afișe de cinema, Simon zări afișul unui film științifico-fantastic, *Der Geist der Weltraums* („Fantoma spațiului”), ce-l avea drept vedetă pe Kurt Steinhoff. Dincolo de profilul marelui actor se zărea un monstru ce purta o cască verzuie ce

semăna mult cu masca pe care Simon o desenase.

Nu credea că se înșelase. Dacă Doamnele de la Adlon trecuseră pe aici, după cum spusese Greta, însemna că toate avuseseră ocazia să vadă „fantoma spațiului”. Casca personajului, brăzdată de o bridă orizontală și bombată precum casca unui aviator, părea sculptată într-o marmură prețioasă; ceea ce se distingea în partea de jos a feței nu era tocmai atrăgător: buze negre, late și groase, ca un fruct întunecat, maxilare puternice, care păreau că împărtășesc duritatea minerală a căștii.

Simon o apucă pe Greta de braț.

— Uită-te la afișul acela. Îți spune ceva?

— *Mein Gott*…, murmură ea. El e! Omul din visul meu!

— Nu-ți amintești dacă l-ai văzut sau nu dățile trecute când ai trecut pe aici?

— Nu.

Simon privi în jur. O croitorie pentru bărbați. Un magazin unde se vindeau păsări exotice. Un negustor de pipe. Ceva mai încolo se zărea intrarea în Muzeul de Anatomie, preschimbat ulterior în „Muzeul Supraomului”. Apoi un bistro unde se serveau cârnăciori și bere la butoi era urmat de o librărie care, la prima vedere, era specializată în cărți vechi…

Lucra oare ucigașul într-una dintre aceste prăvălii? Făcea livrări pe aici? Sau era paznic? Un ofițer nazist care-și avea biroul undeva prin preajmă? În orice caz, remarcase el însuși acest afiș și știa că și Doamnele de la Adlon îl văzuseră… Să fie oare chiar Joseph Krapp ucigașul?

— Așteaptă-mă aici, îi ceru Simon Gretei, pe un ton ce nu admitea replică.

Intră în prăvălie și cumpără afișul, întrebându-l ulterior pe vânzător câteva lucruri, pe un ton cât mai firesc cu putință. Era afișul un exemplar unic? Mai vânduse astfel de afișe? Se mai interesase și altcineva despre acest film sau despre imaginea de pe afiș? Vânzătorul îi răspunse cam într-o doară, iar ceea îi spuse era mai degrabă de ordin general. *Der Geist des Weltraums* era un film de duzină din 1932, o incursiune izolată a cinematografiei germane în domeniul științifico-fantasticului. Vânzătorul așezase afișul la loc de cinste fiindcă îl considera cu mult mai bun decât filmul căruia îi făcea reclamă. În orice caz, era o imagine sugestivă.

Simon era de acord. Într-adevăr, afișul fusese mai mult decât sugestiv. În timp ce vânzătorul rula afișul care nu era de dimensiuni foarte mari, sub

șaptezeci pe patruzeci de centimetri, Simon continuă să privească în jur, cu fereală. Avea senzația că era pe cale să fure un obiect sacru, Lâna de Aur, de pildă.

Dincolo de tejgheaua de lemn, pe perete era atârnată o oglindă. Simon putea astfel să o observe pe Greta, care îl aștepta în fața magazinului, printre trecătorii indiferenți.

Deodată observă un bărbat care-l privea țintă, pe sub borurile late ale pălăriei sale. Stătea rezemat de un stâlp decorat cu ornamente de stuc. Purta o haină de piele, iar asta însemna că era de la Gestapo. Plasase Beewen încă un om pe urmele Gretei, fără să le fi spus? Nu, individul nu părea deloc interesat de frumoasa berlineză, deși aceasta se afla la doar câțiva metri de el. Privea, fără măcar să clipească, spre Simon.

El era cel urmărit.

69.

– N-am priceput nimic din dosarul tău.

Cu freza lui ondulată, mustățile răsucite și silueta sa cambrată, Grünwald părea descins dintr-o altă epocă. În plus, îi plăcea să adopte atitudinea unui ofițer prusac, cu mâinile la spate, sprijinindu-se pe piciorul drept și cu stângul flexat. Cu cizmele înalte, lustruite, amintea de un cavaler de la 1870, care își priponise calul afară și se împăuna la curtea lui Wilhelm al II-lea.

Aparent, Grünwald n-avea nimic nazist în înfățișare. În schimb, nebunia criminală zburda liberă pe sub țeasta lui. Din acest punct de vedere, era un exponent perfect al Casei Brune.

Era unul dintre cei mai violenți ofițeri ai Gestapo-ului, un titlu disputat cu ferocitate, de altminteri. Lui i se datorau, de exemplu, primele încercări de tortură cu ajutorul electricității. În sfârșit, se pare că-i făcea plăcere să cânte arii de cabaret în timpul ședințelor de tortură.

— Va trebui să îmi explici.

Ar fi fost o pierdere de vreme. Iar asta, în primul rând fiindcă nivelul inteligenței lui Grünwald era undeva pe la pragul ușii. În al doilea rând, dosarul în sine era doar o adunătură de piese disparate prea puțin convingătoare: fragmente din raportul lui Max Wiener, verificări standard

ale Gestapo-ului, confidențele unor *Blockleiteri* și diverse depoziții lipsite de interes.

Esența cazului se afla în altă parte.

Firul principal al anchetei era cel urmat, discret, de către Beewen, Minna și Simon. Despre acesta, Beewen nu putea să vorbească, deși îi condusese în acea dimineață la Meyers Hof.

— Întreabă-mă concret și am să-ți explic, rosti Beewen, pe un ton conciliant.

Grünwald se osteni să ridice cu două degete dosarul îmbrăcat în pânză, apoi îi dădu drumul pe masă, cu lehamite.

— Am o singură întrebare: de unde-ai scos tu că Josef Krapp ar fi ucigașul nostru?

Exprimarea posesivă, „ucigașul nostru”, nu lăsa nicio umbră de îndoială: Grünwald intenționa să se implice în anchetă, poate chiar să preia conducerea acesteia. Răbdător, Beewen îi explică, sau mai degrabă încercă să îi explice că anchetase în rândul celor cunoscuți drept obsedați de pantofi, iar Josef Krapp ocupa un loc fruntaș pe lista acestora.

— Pe bune? Dar n-am găsit nimic în dosar pe subiectul ăsta.

— Dovezile importante le păstrez la loc sigur.

— Ce vorbești, Franz? Nu există un loc mai sigur decât sediul Gestapo-ului.

Pentru a-i reteza avântul, Beewen se hotărî să-i bage nițel frica-n oase:

— Nu te-ai întrebat ce s-a întâmplat cu Max Wiener, acel *Kriminalinspektor* însărcinat la început cu această anchetă?

— A fost dat afară. Ăia de la Kripo sunt niște incompetenți, cu toții.

— Wiener era unul dintre cei mai buni criminaliști. N-a fost dat afară. A dispărut.

Vârfurile mustăților lui Grünwald fremătară.

— Mi s-a spus c-a fost transferat.

— Da, la doi metri sub pământ.

Hauptsturmführer-ul încasă lovitura. La Gestapo, nimeni nu stătea așezat într-un fotoliu ejectabil, ci mai degrabă pe propriul mormânt.

— Wiener a murit fiindcă a dat greș cu ancheta sa. Reich-ului nu-i plac perdanții.

— Ba dimpotrivă, cred eu.

Grünwald, care nu era tocmai o minte strălucită, se foi pe scaun, de parcă

uniforma i-ar fi provocat mâncărimi. Nu-i plăceau exprimările criptice, paradoxurile și misterele.

— Wiener a murit fiindcă a descoperit ceva ce n-ar fi trebuit să descopere.

— Așadar, vrei să spui că dacă vom reuși, vom sfârși noi înșine pe post de îngrășământ?

— E ceea ce aș vrea să evit dar, din capul locului, ancheta asta nu are o soluție câștigătoare. Dacă dăm greș, vom sfârși în lagăr. Dacă reușim, ne așteaptă un câmp cu cartofi.

Grünwald amuți. Mustățile i se profilau pe obraji, precum coarnele unei văcuțe. Nu-i lipsea decât un monoclu.

— Ai cumva idee ce anume ar putea fi atât de periculos?

— Nu. Dar toate acestea ascund un adevăr scandalos. Un scandal pe care nu trebuie să-l aducem la lumină.

— Cu siguranță, nu e vorba de faptul că Krapp e de-al nostru.

În privința asta, Beewen era de aceeași părere: un nazist care ucidea femei nu era deloc ceva de laudă, dar era departe de-a fi un capăt de lume.

Grünwald se ridică și făcu câțiva pași, cu capul plecat și mâna dreaptă pe mânerul pumnalului. Era o imitație destul de bună a lui Perninken, care la rândul său îl imita pe mult-iubitul *Führer*.

— Care ți-e planul? întrebă el într-un târziu.

— Trebuie să-l dăm în urmărire pe Krapp. Să ne punem toți oamenii la treabă. Să-i anunțăm pe *Blockleiteri*. Nu-l putem lăsa pe Krapp să ne scape prin golurile rețelei.

Grünwald nu părea deloc convins. Beewen reușise să-i vâre în minte viermele îndoielii.

— Și dacă îl încolțești, ce vei face? întrebă el.

— Îl vom da pe mâna justiției, ca să aibă parte de un proces în toată regula.

— Vorbesc serios.

Beewen nu intenționa să-și dea în vileag planul cu execuția pe frontul polonez. Era o afacere personală.

— Îl voi împușca ca pe un câine și-am să mă rog să nu ne fie rezervată aceeași soartă.

Grünwald continua să se plimbe de colo-colo, perplex. Scândurile podelei scârțâiau sub greutatea pașilor săi.

— Și spui că, deși ai preluat ancheta de-o bucată de vreme, tot n-ai idee ce se ascunde în spatele poveștii? reluă el.

— Nu. În afară de cazul în care Krapp n-ar fi, de fapt, cel pe care-l căutăm.

— Cum?

Grünwald își ridicase brusc privirea, șocat. Apoi își recăpătă cumpătul, încruntându-se.

— Ar fi o posibilitate, admise el. Mă gândesc și eu la alte eventuale piste.

Fu rândul lui Beewen să fie surprins.

— Care ar fi acelea?

— O să afli cât de curând.

Beewen nu putea să treacă cu vederea remarca plină de subînțelesuri.

— Ai citit dosarul și intenționezi să explorezi alte direcții? Ideile ți-au venit așa, deodată, după lectura raportului?

Pe fața celuilalt se lăți un rânjet.

— Tu ce credeai? Că abia am început să mă interesez de afacerea asta? Că n-a stat nimeni cu ochii pe tine de la bun început?

Uneori, Beewen însuși raționa mai lent. Bineînțeles! Încă din momentul în care îi fusese încredințată ancheta, Grünwald fusese *Doppelgänger*-ul său, o umbră care-l însoțea la tot pasul.

Beewen înghiți fierea care-i ardea gâtlejul. Se gândi la Minna și la Simon. Ce știa, de fapt, târâtura de Grünwald?

— Hai, spune-mi, care-ți sunt celelalte piste? insistă el. Trebuie să lucrăm în echipă la acest caz. Așa ne-a cerut Perninken.

— Am să te anunț în timp util, îi răspunse Grünwald, criptic.

Beewen se uită la ceas: își pierdea timpul cu licheaua asta.

N-avea decât să facă ce voia…

— Mă întorc la birou, rosti el, pocnind din călcâie. Când te vei hotărî să vorbești mai limpede, știi unde mă găsești.

70.

Beewen îi făcuse Minnei o promisiune, trebuia să și-o țină. Pusese așadar presiune pe Dynamo pentru ca acesta să procure dosarul lui Ernst

Mengerhäusen.

— E nazist de la începuturi, îi explică Hölm. A participat la Puciul de la Berărie. Se laudă oricui îl ascultă cu carnetul său de partid, care poartă numărul 16. Știi genul de individ.

— Practică medicina?

— Nu. E mai degrabă un soi de cercetător. Unul strălucit, din câte-am priceput eu.

— Mai spune-mi.

Hölm, așezat în fața biroului lui Beewen, răsfoi teancul de hârtii pe care-l ținea în mâini.

— Are cincizeci și patru de ani. E german pursânge. E originar din Karlsruhe, a studiat medicina la Universitatea din Heidelberg. Prima specializare i-a fost în obstetrică-ginecologie, dar nu e angajat la niciun spital. A predat la Universitatea Carității și a făcut cercetări despre hormoni, în colaborare cu societatea farmaceutică Schering-Kahlbaum, la începutul anilor ’30. În urma cercetărilor au fost obținute…

Hölm se întrerupse o clipă, pentru a silabisi, cu degetul pe foaie:

— Progynon și Proluton.

— Ce sunt astea?

— Produse împotriva sterilității. Sunt foarte eficace, sau cel puțin ăsta le e renumele. Tipul ăsta e un adevărat pionier în domeniu.

Mengerhäusen, cel atât de grăbit să elimine „gurile inutile”, lucrase inițial în slujba creării vieții. Nu era neapărat o contradicție: depindea de ce anume se înțelegea prin acea „viață”.

— În prezent, e un soi de fantomă în cadrul SS-ului. Vine și pleacă, întotdeauna cu motocicleta lui cu ataș, și nimeni nu poate spune exact cu se ocupă.

— De ce organism aparține?

— Posibil să fie la KdF, cancelaria *Führer*-ului, dar nici măcar asta nu se știe cu certitudine.

— Ce funcție ocupă în prezent?

— Nu se știe exact. Se presupune că s-ar afla la originea programului *Gnadentod.*

— Adică?

— Moartea acordată din milă. Naziștii vor să elimine handicapații și bolnavii mintal.

Beewen era siderat. Minna, lista ei, castelul Grafeneck… Așadar, toate acestea erau deja (aproape) de notorietate publică.

— Există un program oficial în sensul ăsta?

— Știi cum e la SS. Sunt niște nume care circulă neoficial, dar nu există îndoieli că Ernst Mengerhäusen este implicat în proiect, într-un fel sau altul.

— Asta-i tot ce ai reușit să afli despre el?

— Nu. Înaintea poveștii cu moartea din compasiune, a muncit mult la sterilizarea bolnavilor mintal și a țiganilor. Tipul e dus cu sorcova. În urma adoptării legilor de la Nürnberg, a practicat numeroase operații…

Dynamo se apucă din nou să citească de pe fișa lui:

— Legarea trompelor, vasectomie, castrare, extirparea uterului… Se pare însă că specialitatea lui sunt radiațiile. Mai exact expunerea nefericiților la radiații gamma, la eșantioane de radiu, cu scopul arderii organelor genitale periculoase. Ți-am spus, tipul e sonat.

Încă un dement nazist, ceea ce n-ar fi trebuit să îl surprindă, având în vedere mediul în care se învârtea. Însă acest dement anume le dădea târcoale Minnei și tatălui său…

— Tipul are un birou, nu?

Dynamo scoase din buzunar o hârtiuță.

— Asta-i adresa. Comitetul consultativ și nu mai știu cum. Ca întotdeauna, denumirea e din cale-afară de pompoasă: „Comitetul Reich-ului pentru recensământul științific al bolilor grave ereditare și congenitale”. Cei familiari cu proiectul în cauză îl numesc însă prescurtat, „Comitetul Reich-ului”. Ei bine, Comitetul ăsta nu există cu adevărat, dar adresa sediului e asta. Se pare că Mengerhäusen are un birou acolo.

Beewen despături foaia și citi: Enkircher Straße numărul 63, în cartierul Frohnau. Undeva la periferia nordică a Berlinului, așadar, la o distanță de aproximativ 15 kilometri. Avea să piardă cel puțin două ore pe drum, dus-întors, dar nu avea de ales. O promisiune e o promisiune.

Își strecură adresa în buzunar.

— Te las șef aici. Sapă în căutarea lui Krapp, vezi care-i sunt obiceiurile.

— Nicio problemă.

— Ai vreun amic în echipa lui Grünwald?

— Da, în măsura în care poți considera pe cineva din Gestapo drept amic.

— Grünwald susține că urmărește o altă pistă în afacerea de la Adlon.

Încearcă să afli despre ce e vorba.

Beewen se pregătea să deschidă ușa, când Hölm îl strigă:

— Ar mai fi ceva.

— Ce anume?

— Mengerhäusen are o gardă de corp pe nume Hans Wirth. Ditamai dulapul, cu o mutră de învățător.

— Și ce-i cu asta?

— Tipul e din Stuttgart, a lucrat la Kripo. De fapt, e un fanatic, mai rece decât o strângere de mână a lui Hitler.

— Am mai văzut noi de-ăștia, nu-i așa?

— Am vrut doar să te previn. Îl cunosc pe individ, e cu adevărat periculos.

Lui Dynamo nu-i stătea în fire să dramatizeze, așa că Beewen își notă în gând această informație. Urma să-l ia de guler pe Mengerhäusen, să-l scuture nițel, iar apoi avea să revină aici cât mai curând posibil.

71.

Pentru a ajunge la Frohnau, în extremitatea nordică a Berlinului, Beewen alese să ia trenul. Se lipsea astfel de șofer și, în consecință, de posibilitatea de-a fi turnat. În plus, îi plăcea la culme ideea de a se amesteca, îmbrăcat în civil, printre berlinezii de rând care se întorceau de la plimbare. Făcuse chiar un efort considerabil pentru a-și adapta înfățișarea: pantaloni bufanți, cămașă albă, cravată scurtă și o haină de tweed.

Se afla acum într-un tren ce gonea pe linia nordică, cea care ducea până la Marea Baltică, și simțea un fior aparte din momentul în care își ocupase locul. Încă din copilărie, lui Franz îi plăcuseră trenurile: vagoanele care se clătinau, banchetele de lemn (care i se păreau, chiar și acum, de-o eleganță aparte), zgomotul roților pe șine… Simțea de fiecare dată o nerăbdare specifică anticipării unei călătorii, deși, în realitate, nu întreprinsese niciodată o călătorie propriu-zisă.

Pe măsură ce stațiile rămâneau în urmă, gândurile îi deveneau din ce în ce mai sumbre. Ceea ce aflase despre Mengerhäusen îl neliniștea. Individul părea o personificare a urii nesmintite a naziștilor față de tot ce nu era conform normei: handicapați, alienați, asociali… El însuși, cu un tată a

cărui nebunie era poate ereditară, nu valora prea mult pe scara de valori a NSDAP-ului. Cine știe, era posibil ca el însuși să figureze pe o listă, undeva…

Frohnau era o așezare-grădină situată la nord de Reinickendorf, a cărei construcție demarase la începutul secolului. Ulterior, războiul, loviturile de stat și crizele politice făcuseră ca proiectul să fie dat uitării, iar din planurile inițiale rămăseseră acum doar o pădure întinsă presărată cu vile și un turn a cărui utilitate îi scăpa lui Beewen.

Un lucru era sigur: în acea seară, lumina apusului îi dădea așezării o aură feerică. Nu s-ar fi zis că Berlinul era la doi pași, ci peisajul aducea mai degrabă cu cele din Pădurea Neagră sau Bavaria. Era sâmbătă, trecuse de ora opt seara, iar Beewen se întrebă dacă avea vreo șansă să mai găsească pe cineva la birourile „Comitetului Reich-ului”.

Deloc surprinzător, la numărul 13 pe Enkircher Straße se afla o vilă cu ziduri albe și acoperișul din țiglă roșie, o clădire ce reflecta parcă bonomia teutonă, ale cărei semne distinctive erau tenul palid și obrajii rubiconzi. Nu era o casă de păpuși ci o păpușă de casă…

Observă motocicleta cu ataș parcată în fața grădinii. Ăsta era un semn bun. Nu se zăreau santinele, nici măcar vreun steag nazist. Mengerhäusen prefera discreția, se pare. Era omul invizibil, un duh care nu figura în nicio organigramă. Fusese nevoie de tot talentul lui Dynamo, un adevărat copoi antrenat să găsească orice pradă, pentru a face rost de informațiile privind adresa de față.

Sună, își prezentă legitimația și fu invitat într-o mică sală de așteptare. Se întrebă câte familii veniseră până acum aici, fie convocate, fie din proprie inițiativă, pentru a discuta despre eliminarea copilului lor malformat, căci nu suportau ideea de a crește un copil handicapat sub privirile dezaprobatoare ale Reich-ului.

— *Hauptsturmführer*! răsună brusc o voce stridentă ca un claxon.

Un individ roșcat, scund, pe cât de înalt pe atât de lat, își făcu apariția în încăpere. Purta un halat alb, peste un veston militar foarte uzat.

— S-ar putea spune că, dintr-un anumit punct de vedere, vă așteptam. Urmați-mă.

Mengerhäusen părea desprins dintr-un basm pentru copii. Părul roșcat și foarte des i se revărsa în valuri pe umeri, iar favoriții de aceeași culoare îi coborau până sub bărbie. Fața lui roșie avea ceva amuzant și prietenos.

Beewen îl urmă pe un culoar, trecând pe lângă birouri unde încă se mai lucra, chiar și la această oră destul de târzie. Deocamdată, erau aici doar vreo zece birocrați. În curând, aveau să fie o sută. Apoi, acest serviciu avea să-și întindă tentaculele, devenind responsabil de moartea a mii, poate chiar milioane de oameni. Fără să vrea, Beewen era fascinat de această mașinărie birocratică, dedicată și metodică, ce înlocuise barbaria urlătoare cu o cruzime discretă, cu mânecuțe și ochelari rotunzi.

Intrară într-o încăpere ce arăta ca o încrucișare între un cabinet medical și un birou notarial. O masă de consultație, o lampă pe picior, un dulap-vitrină cu instrumente lucitoare pentru latura medicală. Teancuri de dosare, o mașină de scris uriașă și o bibliotecă plină de tratate de drept (unele dintre cotoare purtând chiar titluri în latină) pentru latura juridică.

Mengerhäusen se instală la birou și scoase din buzunarul de la piept o pipă lungă, de fildeș. Beewen renunțase deja la ideea de a-l intimida pe acest barosan care, după toate probabilitățile, se trăgea de șireturi cu Heydrich, cu Himmler și poate chiar cu Hitler însuși.

Medicul își rezemă mâinile mici și grăsuțe de mașina de scris, care îi amintea lui Beewen de o orgă barbară.

— Cărui fapt datorez plăcerea vizitei dumneavoastră, Herr Beewen?

— Mi s-a spus că au existat anumite transferuri ale unor bolnavi…

— Ia te uită, ia te uită, ce repede circulă veștile!

— Herr Mengerhäusen, fac parte din Gestapo. Rolul meu…

Roșcatul îl opri, ridicându-și mâna lui micuță.

— Mă îndoiesc că serviciul de care aparțineți are vreo legătură cu respectivele transferuri.

— Gestapo-ul e interesat de tot ce se întâmplă în Germania.

— Mai puțin în cazurile în care ordinele se dau, cum s-ar spune, pe deasupra capului dumneavoastră.

Esențialul fusese așadar rostit: Mengerhäusen nu avea de gând să-și piardă timpul justificându-și acțiunile în fața unui ofițer inferior în grad.

Își umplu pipa și afișă un zâmbet larg încercând să mai îndulcească nițel amenințarea ce se ghicea din vorbele pe care abia le rostise.

— Vă rog să mă înțelegeți, urmă el, aprinzându-și pipa. Suntem pe punctul de a începe o operațiune vastă, comandată de cele mai înalte autorități ale statului. O operațiune strict secretă, desigur. Mă înțelegeți, așadar, de ce nu pot să vă dau mai multe detalii…

Beewen își spuse că făcuse tot acest drum degeaba. Ce-avea să-i poată spune Minnei?

— Totuși, am să fac un efort pentru dumneavoastră, reluă Mengerhäusen, în vreme ce se ridica.

Trase cu sete din pipă.

— De ce ați face asta? întrebă Beewen, brusc curios.

— O fac pentru tatăl dumneavoastră.

Franz înghiți în sec. Fișele! Blestematele de fișe personale ale Gestapo-ului, care recompuneau țesătura invizibilă a vieții cotidiene a poporului german. Pe neașteptate, în minte i se ivi o viziune de neimaginat: o lume în care oamenii nu-și mai proiectau umbra pe trotuar, ci lăsau în urmă un foșnet de hârtii, o reflexie dactilografiată care le însoțea fiecare pas.

Indiferent ce-ar fi spus sau ar fi făcut, *Hauptsturmführer*-ul Franz Beewen avea să rămână mereu fiul lui Peter Beewen, un soldat decorat, desigur, dar totodată și un bolnav mintal care putrezea într-un azil.

— Nu trebuie să vă faceți griji, reluă medicul, intuind semnificația expresiei de pe chipul lui Beewen. Tatăl dumneavoastră nu va figura niciodată pe listele noastre. Știm când trebuie să facem excepții, de dragul unor interese superioare aflate în joc.

— Deci intenționați să îi ucideți pe toți ceilalți?

Mengerhäusen afișă un zâmbet subțire, precis ca mecanismul unui ceas de aur.

— Am purtat deja această conversație cu prietena dumneavoastră, Minna von Hassel.

Beewen încuviință din cap. De-acum nu mai aștepta să îl convingă cineva. Îi era clar că Gestapo-ul nu-i oferea informații despre Mengerhäusen, ci chiar pe dos: Mengerhäusen primise informații de la Gestapo, despre el.

Medicul trase din pipă și se rezemă de birou, împreunându-și brațele pe burtă.

— Trebuie să terminăm cu eterna milă creștină și cu ideea necesității iubirii aproapelui, continuă el. Suntem nevoiți să recunoaștem că Dumnezeu a mai făcut și greșeli, în veșnica Sa creație. În definitiv, nu se putea gândi chiar la toate. De altfel, nu ne spune oare Geneza că Domnul l-a creat pe om după chipul și asemănarea Sa? Atunci când replica nu mai seamănă cu originalul, nu e oare corect să o eliminăm? Să-i scurtăm

suferința?

— Faimoasa „eliminare din compasiune”…

Beewen adoptase un ton sarcastic, pe care-l regretă imediat. Nu era nimic de râs.

— Trebuie să repunem în drepturi legile Creatorului și să acceptăm selecția naturală, tună Mengerhäusen. Dumnezeu se exprimă prin această selecție naturală, iar nu prin fiecare creatură în parte. E datoria noastră să-i dăm o mână de ajutor.

Trăgând din nou din pipă, arătă spre sacii poștali aruncați claie peste grămadă într-un colț al biroului.

— Care credeți că este conținutul tuturor acestor scrisori? Sunt cereri de eutanasiere adresate *Führer*-ului nostru. Primim sute în fiecare zi. Părinți care s-ar bucura să fie eliberați de povara unui copil anormal. Familii care se roagă ca „povara inutilă” să aibă parte de „o moarte fără suferință”…

Franz privi sacii de pânză și-și spuse în sinea lui că Germania o luase razna cu totul. Aspirația spre puritatea sângelui pusese stăpânire pe mințile tuturor, ca o otravă.

Mengerhäusen se urni din loc, dând ocol scaunului pe care era așezat interlocutorul său.

— Acesta e spiritul *völkisch*, Beewen. Cetățenii Reich-ului știu că, mai presus de sentimentele și atașamentul pe care le nutresc față de propria progenitură se află un scop măreț, pe cale de a fi atins.

Se aplecă peste umărul lui Beewen, de parcă ar fi vrut să-i șoptească la ureche:

— Eugenia e o știință, prietene. Ameliorarea nașterilor, eliminarea rebuturilor… Noi considerăm statul drept un organism viu, în care elementele indezirabile constituie un adevărat pericol. Am început cu sterilizarea, acum trebuie să continuăm de o manieră mai radicală. Corpul națiunii e plin de paraziți, iar noi suntem antidotul. Noi suntem remediul!

Beewen sări în picioare și se întoarse, înfruntându-l.

— Care este rolul dumitale în toate astea?

Fără să vrea, Mengerhäusen se dădu un pas înapoi. Nu-i ajungea lui Beewen nici măcar până la nodul de la cravată. Bâigui, gesticulând:

— Nu am niciun titlu aparte și nicio responsabilitate… oficială. Sunt mai degrabă un inițiator… o sursă de inspirație… un poet…

Franz îl apucă de gulerul halatului și-l ridică de parcă n-ar fi cântărit mai

mult decât un fulg. Pipa îi căzu pe podea, răspândind în jur scântei și jar.

— Să nu te mai apropii de Brangbo și de Minna von Hassel.

— Hohoho, râse celălalt, deloc intimidat. Mi se pare mie sau detectez simptomele unei relații neprincipiale?…

— Sunt convins că-mi cunoști dosarul…

Cu picioarele atârnând în gol, Mengerhäusen supralicită:

— Bineînțeles. Ești un ucigaș. O brută fără egal. Într-o societate normală, ai fi putrezit demult într-o închisoare.

Beewen îl trânti pe roșcat cu spatele de zid și rosti dintr-o suflare:

— Tu și cu mine aparținem aceluiași sistem: o dictatură care ne-a conferit, vremelnic, o putere extraordinară. Poate că nu sunt de calibrul tău, dar să știi că, dacă mi-aș propune acest lucru, aș putea găsi oricând o cale pentru a-ți face felul, așa, ca între bărbați. Iar Reich-ul nu va putea să te salveze.

Fața lui Mengerhäusen devenise vineție.

— Ce… ce vrei de la mine?

— Vreau să-ți ștergi Brangbo de pe listă și să uiți de existența Minnei von Hassel.

— Vă repet, tatăl dumneavoastră…

Luându-și o mână de pe gulerul halatului, Beewen îi repezi un pumn în plină figură, apoi îl trânti cu spinarea de biblioteca sa de notar.

— Nu despre tata vorbesc acum, ci de toți bolnavii de la Brangbo. Pur și simplu îi lași în pace și-ți vezi de ale tale.

Lui Mengerhäusen îi dăduse sângele pe nas. Culoarea îl duse pe Franz cu gândul la Minna și la buzele ei stacojii. „Între culoarea sângelui și vișiniu”, se gândi el, apoi îi făcu vânt lui Mengerhäusen, care aterizâ peste mașina de scris, iar teancul de dosare i se prăvăli în cap.

Beewen apucă de pe masă niște foi – cu siguranță, fișele unora dintre viitorii locatari ai castelului de la Grafeneck – și își șterse sângele de pe mâini. Mengerhäusen se ghemuise într-un colț al încăperii.

— Și încă ceva: să nu uiți să-i trimiți înapoi la Brangbo pe pacienții care-au fost deja ridicați!

Beewen ieși fără să privească în urmă. Pe culoar se întâlni cu mai mulți funcționari sosiți în fugă să vadă ce se întâmplase, iar aceștia se dădură la o parte din calea sa.

Reacția sa fusese de-a dreptul nebunească. Mai rău, fusese o condamnare

la moarte. Ordinul Negru nu-i putea sta în cale pentru a-și regla conturile? Ce glumă bună! Chiar mâine avea să fie arestat și executat.

Ajuns afară, trase adânc în piept aerul amurgului târziu. Viața, adevărata viață, era aici, prezentă, indiferentă la cele ce se întâmplau în Germania nazistă, rostogolindu-și anotimpurile peste grămezile de gunoi ale vremii.

Singura sa șansă de a-și obține iertarea era prinderea ucigașului Doamnelor de la Adlon și depunerea cadavrului acestuia pe altarul *Führer*-ului.

*Î*n stradă, motocicleta cu ataș rămăsese parcată în același loc. Călare pe motor, un bărbat fuma o țigară. Era de statura lui Beewen, dar avea, paradoxal, o figură de intelectual. Trăsături angulare, ochelari mici, rotunzi, cu ramă de aur, o coamă blondă lipită de țeastă și un zâmbet de-o blândețe dezarmantă. Era zâmbetul unei puteri indiferente la tot, un zâmbet de-o nepăsare ucigașă, Beewen îl recunoscu, fără a-l fi întâlnit vreodată. Era Hans Wirth, fostul polițist de la Kripo, garda de corp venită de la Stuttgart.

Franz înțelese mesajul. Dacă voia să îl ucidă pe Mengerhäusen, avea să aibă de-a face mai întâi cu acesta. Și, dacă pe ginecolog l-ar fi putut strangula oricând cu o singură mână, uriașul cu păr de aur avea să-i dea mult mai mult de furcă. Schimbară un salut în treacăt, iar Beewen, îndreptându-se spre gară, simți multă vreme privirile celuilalt care-l urmăreau, de parcă l-ar fi avut în cătarea unui Mauser.

Se gândi la defilarea veteranilor de a doua zi.

Avea să-l aresteze pe Josef Krapp.

Iar dacă nu, era condamnat la moarte.

72.

în jurul orei zece seara, cineva sună din nou la ușă.

„Din nou”, căci în urmă cu două ore cel care își făcuse apariția fusese Franz Beewen. Cu pantalonii bufanți și haina lui de tweed, nu-i mai lipseau decât o pipă din spumă de mare și un câine de vânătoare pentru a fi gata de-o excursie în Pădurea Neagră.

— Nu mai trebuie să-ți faci griji din pricina lui Mengerhäusen, anunță el.

— Cum adică?

— Nu se va mai apropia de Brangbo.

— Dar… Și celelalte aziluri? Există într-adevăr un program de eutanasiere?

— Da.

— Trebuie să oprim cumva ticăloșia asta, trebuie…

— Hai, dă-o dracului…

Băuseră șnaps. El, cu șosetele lui trei sferturi și moralul la pământ. Ea, deja amețită, căci începuse mai devreme. După vizita-surpriză la Gestapo, nu-i mai venise să se întoarcă la Brangbo.

În curând, Beewen ațipise pe canapea. Ea plecase să-i aducă o pătură, găsise una în carouri, asortată la haina lui de tweed, îl învelise și-l privise cum dormea, în timp ce continua să soarbă din când în când din șnaps.

De data asta, în prag se afla Simon Kraus, strălucitor ca o monedă nouă.

— Cum mi-ai găsit adresa? vru ea să afle.

— Toată lumea știe că familia von Hassel, ramura comunistă, locuiește într-o vilă Bauhaus în Dahlem.

— Hai, intră.

— Deranjez cumva? întrebă el, văzându-l pe Beewen pe canapea.

— Fii serios. De ce-ai venit?

— Poate că vreau și eu același lucru pe care și-l dorește el, replică Simon, făcându-i cu ochiul.

Minna preferă să nu-i răspundă.

— Ai ceva de băut?

— Întotdeauna.

Îi servi un pahar de rachiu de culoarea chihlimbarului palid.

— Beewen a încercat să dea de tine toată după-masa.

— Am fost pe drumuri.

— Credem c-am găsit o cale de a-l încolți pe Josef Krapp.

Îi rezumă evenimentele după-amiezii: parada militară, Kirszenbaum, posibilitatea de a avea o idee despre cum arăta Josef Krapp, la timp pentru a-l putea identifica. La sfârșitul dării ei de seamă, Simon emise un fluierat admirativ și ironic în egală măsură.

— Ce-i aia? întrebă ea, remarcând tubul de carton pe care el îl ținea sub braț.

Simon trase o dușcă de șnaps și își scutură capul ca un cal nărăvaș. Era adorabil. Minna încerca să evite atât cât era cu putință să acorde importanță

frumuseții fizice. Ea, Sfânta Mironosiță Minna… Și totuși, acest chip… Extraordinara proporție a trăsăturilor, ochii care luceau domol la umbra unor sprâncene arcuite ca niște ideograme japoneze atent caligrafiate…

Fără vreun cuvânt, Simon deschise tubul și scoase, apoi derulă un afiș în culori pentru un film științifico-fantastic din anii ’30: *Der Geist des Weltraums*.

Minna avu nevoie de câteva secunde pentru a înțelege. Dincolo de profilul perfect al lui Kurt Steinhoff, cel mai mare star german de cinema al vremii, aflat în prim-plan, un extraterestru verzui avansa din planul secund, părând că amenință lumea cu fulgerele planetei sale.

Era Omul de marmură.

Exact aceeași mască, acoperind oblic partea superioară a feței, pe un fond străbătut de vinișoare albe și negre. Chipul agresorului său din Westhafen.

— Dumnezeule…

— Eram sigur! exclamă Simon, bătând din palme.

Minna îl atenționă să facă mai puțin zgomot: nu voia să-l trezească pe Beewen. În primul rând, dorea să-l lase să se odihnească, iar în al doilea rând nu avea niciun chef ca acesta să se amestece în explicațiile lui Simon, care aveau să fie, cu siguranță, foarte complicate.

Avusese dreptate în ultima privință: Simon îi istorisi după-amiaza petrecută cu Greta, descoperirea afișului, ipoteza sa potrivit căreia toate victimele zăriseră acel chip lugubru, care fusese de îndată reciclat și inclus în vise…

— Și care e legătura cu ucigașul?

— Fără îndoială, la un moment dat a văzut el însuși afișul.

— Acolo, în galerie?

— Acolo sau altundeva. Filmul ăsta l-a inspirat atunci când și-a ales înfățișarea.

— Nu crezi că exagerezi?

— Nu eu sunt cel care-a fost agresat de omul cu moaca de piatră.

— Așadar, visele victimelor nu au, de fapt, o legătură directă cu ucigașul?

— Singura legătură e masca, dar ar putea fi doar o coincidență.

Povestea lui Simon era neverosimilă, dar, ca întotdeauna, inteligența, elocința și vioiciunea lui o făceau să pară posibilă, ba chiar convingătoare.

— Și care e legătura cu Josef Krapp?

Simon sorbi din nou o gură de coniac.

— Asta e problema. Dacă admitem că teoria mea e valabilă, dar îi adăugăm și un soldat desfigurat, edificiul începe să pară cam încărcat. Mult prea încărcat.

— Prin urmare, crezi că e cu putință ca nu Krapp să fie cel pe care-l căutăm?

— Nu știu… În cele din urmă, totul a pornit de la două ipoteze ale tale: că Hoffmann ar fi ucigașul și că acesta și-a asumat identitatea lui Josef Krapp. Dar, în fond, nu avem nicio dovadă directă că acesta e adevărul.

— Krapp e ofițer nazist, posedă un pumnal…

— La fel ca toți ofițerii naziști.

— Dar pantofii?

— De acord, poate că asta înseamnă că Hoffmann și Krapp sunt unul și același, dar nimic nu dovedește că el ar fi ucigașul Doamnelor de la Adlon. De altfel, cu o mutră ca a lui, nu-mi dau seama cum ar fi putut să se apropie de ele. Le-am cunoscut bine, nu erau genul care să urmeze pe oricine în pădure.

— Krapp a luat-o la fugă la sosirea voastră.

— Să fugi când îți bate la ușă unul ca Beewen? Mi se pare o dovadă de bun-simț.

— A încercat să-l ucidă pe Dynamo.

— Legitimă apărare.

În mod normal, ar fi trebuit să-și piardă calmul în fața acestui omuleț cu părul dat cu briantină care-i demonta piesă cu piesă raționamentul. Dimpotrivă însă, era bucuroasă că avea cu cine să discute: cu un om inteligent care anticipa fiecare reflecție și înțelegea, datorită unui talent înnăscut, orice personalitate.

În seara aceea, când Beewen își făcuse apariția, îi admirase forța fizică și se simțise atrasă ca de-un magnet de acel bloc de minereu brut. Acum însă își dădea seama că, din punctul ei de vedere, atracția exercitată de Simon era mult mai puternică decât cea strict fizică a SS-istului. În zadar încerca să se prefacă că o atrăgea bestialitatea celuilalt, în adâncul minții rămânea o cerebrală, și din acest punct de vedere. Nimic nu era mai seducător, după părerea ei, decât o inteligență sclipitoare. Nimic nu putea fi mai fermecător decât o gândire superioară.

— Oricum, răspunsul îl vom avea mâine, spuse Simon, împachetând la loc afișul.

— Mâine… adică atunci când Krapp va fi arestat?

— Nu crezi că va fi așa?

— Beewen nu le-a spus nimic superiorilor săi, îi răspunse Minna, îngândurată. Are de gând să încerce, din nou, o operațiune de comando.

Simon aruncă o privire spre nazistul care dormea netulburat sub pătura în carouri.

— Nu reușesc să-l înțeleg pe omul ăsta… De ce ne-a implicat în asemenea măsură în rezolvarea cazului? De ce n-a făcut mai degrabă apel la prietenii lui de la Gestapo? Abia ne cunoaște…

— Nu știu, dar sunt alături de el până la capăt. Ruth a fost omorâtă și vreau ca asasinul să plătească.

— Bineînțeles. Dar câteodată nu-i de-ajuns să strângi din pumnișorii tăi burghezi pentru a fi eficace.

Minna îl măsură din priviri, curioasă.

— Nici eu nu te-am înțeles niciodată… Erai cel mai bun dintre noi la facultate. Aveai stofă de viitor șef de secție.

— Ai uitat cum sunt priviți psihiatrii în Germania?

— Ai fi putut să contribui la progresul științei, să vindeci mii de…

El o opri din priviri. În adâncul ochilor lui luceau fărâme de argint.

— E prea târziu pentru a mai schimba mersul lucrurilor, frumoaso. În Germania de azi nu poți decât să te lași dus de val. Să îmi doresc să-i apăr pe cei care sunt deja condamnați, iată un lux pe care nu mi-l pot permite.

— Și-atunci? Ce propui? Să abandonăm tot?

Simon oftă. Sub freza lui dată cu briantină se ascundea, într-adevăr, un cap ca de păpușă, grațios și delicat, dar cu o umbră tulburată în privire care-i lucea să tresară pe cei ce-l priveau în ochi. În minte îi veni expresia „salt felin”, care nu însemna, de fapt, nimic.

— Tu te-ai născut de partea puterii, a banilor, a aristocrației. N-a fost nevoie să lupți pentru nimic și, ca atare, puterile tale sunt, ca să zic așa, intacte. Dar noi, cei ca mine și ca Beewen, am fost nevoiți să ne cheltuim întreaga energie pentru a urca.

— Și asta crezi că v-a făcut indiferenți, cinici, insensibili? Asta e scuza ta?

— Când un om sărac luptă pentru a se ridica din noroi, dreptatea e

întotdeauna de partea lui. E dreptul lui, al celui asuprit, al celui sărac, al celui nedreptățit.

— Sunt convinsă că exact așa gândește și Hitler.

Simon zâmbi și ea simți că se topește ca o bomboană ținută sub limbă.

— Am uitat cât de bine te pricepi să dai replici.

— Ai uitat fiindcă nu știi să asculți decât replicile tale.

El își ridică paharul.

— Să bem pentru cauzele noastre pierdute.

— Vrei să dormi aici?

— Cu tine?

Ea reuși să zâmbească, un surâs nervos, neîndemânatic. Din felul în care el își rostise întrebarea, ea își dădea seama că nu glumise decât pe jumătate și nici fiorii pe care îi simțea ea însăși nu erau simulați. Alcoolul ingerat o îndemna să aleagă soluția caldă și simplă de acces acolo unde nimic nu mai contează și dorințele se dilată până când anihilează orice altceva.

— Mai bine du-te acasă, reuși ea să îngaime. Ai să vii mâine la defilare?

— Nu ratez niciodată un eveniment care promite.

I-o luă înainte spre ușă și-i deschise. El dispăru în noapte, cu mersul lui săltăreț, aproape în pași de dans, ținând sub braț cilindrul de carton.

Minna închise ușa și își goli plămânii de aerul pe care-l reținuse, fără să vrea, de câteva secunde. Kraus sau Beewen? În ambele cazuri, nu era o idee bună…

73.

Două ore mai târziu, nu reușise încă să adoarmă.

Îmbrăcă un pardesiu și dădu drumul motorului Mercedesului, să se încălzească. Venise vremea să facă o vizită uneia dintre puținele persoane din Berlin care, în ciuda orei târzii, asemenea ei, nu dormea încă, cu siguranță. Porni spre Ku'damm, pe bulevardele pustii. Nu se zăreau nici faruri camuflate și nici luminile albăstrii ale vreunei lanterne. Pe cerul indigo se decupa doar conturul vulturilor și svasticilor de oțel, umbre solide și amenințătoare ce păndeau parcă momentul potrivit pentru a ataca.

La ora asta, chiar și Kurfürstendamm-ul era mort. Însă interdicția de circulație nu era decât un preambul la ceea ce avea sa de vină în curând

viața berlinezilor. O viață trăită în ecoul masacrelor și confruntărilor din toate colțurile Europei, până când, toate aceste măceluri aveau să urce înapoi spre origini, cuprinzându-i și pe locuitorii metropolei în vârtejul lor nemilos.

Minna nu se simțea câtuși de puțin în siguranță. Toată lumea știa că, la adăpostul interdicției iluminatului se petreceau mai multe furturi, mai multe violuri și chiar crime. Avusese ea însăși o experiență îngrozitoare, chiar de curând. Dacă ar fi fost agresată, nimeni nu i-ar fi putut sări în ajutor.

Înaintând de-a lungul bulevardului, văzu totuși câteva prostituate, ale căror lanterne albăstrii imprimau în beznă siajul lor de stele căzătoare. Imaginea asta o mai îmbărbătă un pic: nu era totuși singură în Berlin.

Nu se vedea nicio lumină la geamurile clădirii, dar Minna știa că, măcar într-unul dintre apartamente, exista cineva care nu dormea. Parcă la marginea trotuarului și urcă la etajul cinci.

Bătu discret la ușa apartamentului lui Ruth Senestier și așteptă. După câteva secunde, Ichok Kirszenbaum se ivi în pragul ușii, deloc surprins de vizita ei nocturnă. Purta un halat, dar nu de medic, ci de artist, legat la guler cu un cordon căruia îi făcuse un nod de tip lavalieră. Pe Minna o duse cu gândul la roba unui avocat pregătit pentru pledoaria finală. Un avocat al demnității umane și al chipurilor reconstruite.

— N-am terminat încă, o avertiză el.

— Am venit doar să vă încurajez.

Se dădu la o parte, făcându-i semn să intre. La ferestre, doctorul fixase cuverturi groase, pentru ca nimeni din afară să nu poată vedea lumina. Minna îl urmă până în atelier, evitând să calce în urma de sânge uscat rămasă pe covorul din salon.

Figura lui Krapp era aproape integral refăcută. Pe mulajul din ghips, Kirszenbaum reconstituise orbita dreaptă, dar nu dintr-o singură bucată de lut modelat, ci adăugând succesiv mușchi, ligamente și oase acolo unde acestea lipseau. Ulterior, așezase în orbite doi ochi de sticlă ce străluceau intens. Felul în care acea privire inertă se concentra avea ceva tulburător, asemenea ochilor animalelor împăiate care par, deopotrivă, împietrite și, în egală măsură, gata să se arunce asupra celor ce le admiră. Obrajii își recăpătaseră volumul, nasul fusese reconstruit, pometii prinseseră formă. De la câțiva metri distanță, iluzia era impresionantă, dacă reușeai să ignori culorile, roșu și alb, argilă și ghips. Chipul părea să-i aparțină unui om

suferind de o boală ciudată de piele. Instalat pe un scaun, Kirszenbaum își reluase lucrul. La picioare avea o valiză deschisă, în care puteau fi văzute o mulțime de peruci, bărbi și ochelari… Artistul-chirurg își păstrase măcar o parte dintre materialele de odinioară.

— A mers mai repede decât m-am așteptat, explică el. M-am bazat deopotrivă pe memorie și pe experiențele anterioare. Îmi amintesc cât a lucrat Ruth, la vremea respectivă. A fost o sarcină destul de grea, fiindcă centrul feței, în sens propriu, nu mai exista…

Minna contemplă chipul care părea că o sfidează: expresia sa era la fel de calmă și neclintită precum cea a soldaților răniți, în timp ce pozau pentru sculptori.

— De fapt, nu am reconstituit figura lui Krapp, ci masca pe care i-a fabricat-o Ruth. Dar asta e ceea ce vă interesează, nu-i așa?

— Da, categoric da.

— Înseamnă că sunt pe drumul cel bun. Ruth avea o abordare mai degrabă… poetică. Atunci când reconstituia o față, încerca să exprime și sufletul modelului său.

Ce suflet s-ar putea oare ascunde dincolo de fața lui Krapp/Hoffmann?

Chirurgul, cocoțat pe scaunul său, își termină munca de creație din câteva mișcări ale spatulei. Minna îl urmărea fascinată, așa cum ar fi admirat un muzician virtuoz sau un acrobat în salturile sale. Între timp, acesta deschisese un borcănel cu vopsea bej și dădea unitate ansamblului muncii sale, pictând masca în culorile pielii.

— Avantajul acestui tip de vopsea e faptul că se usucă în doar câteva secunde și…

— Scuzați-mă, îl întrerupse Minna, brusc.

Fără vreo explicație, făcu stânga împrejur și porni în căutarea toaletei. Se lămuri repede că nu exista așa ceva în apartament. Clătinându-se, ieși pe palier, simțind cum stomacul i se strângea, iar senzația de greață o cotropea, precum un val negru, înghețat.

Deși era o băutoare antrenată, depășise doza maximă de coniac pe care era în stare să o îngurgiteze.

La capătul culoarului, găsi încăperea ce servea întru ușurare pentru toți cei de la acel etaj. Era o toaletă turcească, cu emailul fisurat, între trei pereți de beton. Puțea insuportabil de tare.

Închise ochii și își flexă genunchii, cu capul plecat și mâinile sprijinite

pe genunchi. Vomă tot ce băuse de-a lungul întregii seri, toate acele pahare de coniac cărora le pierduse șirul. Îndărătul pleoapelor sale fierbinți avea senzația că exorciza un demon ce-și găsise sălaș în adâncul ei.

Când reveni în atelier, orice urmă de amețeală alcoolică îi dispăruse.

Între timp, aici se produsese un miracol. În fața sa se afla Josef Krapp, mulajul fiind acum completat de sprâncene și ochelari.

— Nu intenționați să-i adăugați și o barbă?

— Nu cred că poartă barbă. Partea inferioară a feței lui e intactă, nu are niciun motiv să o ascundă.

Minna era descumpănită. Fără mască, fostul soldat nu mai avea față. Dar și atunci când o purta, chipul lui era atât de banal, de oarecare, încât ar fi putut trece pe lângă el în mulțime, într-un birou sau în noapte, pe stradă, fără să îl recunoască.

— E minunat, șopti ea, referindu-se la creația artistului.

Kirszenbaum nu-și ascunse mândria.

— Se pare că nu mi-am ieșit din mână! exclamă el, ștergându-și mâinile de halat. Spuneați că vreți să-l fotografiați?

Minna își luă poșeta și scoase un aparat de fotografiat Voigtlander Avus 9x12 cu burduf. Era una dintre comorile sale, alături de Mercedesul pe care îl conducea. Orientară proiectoarele asupra capului și căutară cea mai bună expunere posibilă.

Făcu mai multe fotografii și, în timp ce apăsa pe declanșator, deveni conștientă de ironia situației: tocmai fotografia o mască, cu scopul de a da de urma omului care se ascundea cu ajutorul ei.

La vila părinților ei avea un laborator foto. Îi rămăseseră câteva bidoane de revelator și acid acetic, precum și hârtie argintată. În mai puțin de-o oră, putea să prepare soluțiile, revelatorul și fixatorul, reactivându-și astfel laboratorul. Scopul ei secret era să aibă fotografiile gata înainte ca Beewen să se trezească…

Până când Minna termină cu fotografiile, Kirszenbaum își strânse lucrurile: halatul, spatulele și dălțile își găsiră loc în mica-i valijoară. Apoi se apucă să împacheteze capul într-o bucată de pânză.

— Cadou, rosti el, oferindu-i Minnei straniul pachet.

Minna nu știu ce să-i răspundă. Doctorul își regăsise surâsul ironic, iar ea înțelese că scurtul răgaz de liniște pe care-l împărțiseră, el evreu și ea ariană, în miez de noapte, se încheiase.

— Păstrați-l drept amintire, insistă Kirszenbaum. Poate că într-o bună zi, când toate acestea se vor fi sfârșit cu bine, vă va oferi un motiv bun de amuzament.

Minna luă capul, care se dovedi mai ușor decât își imaginase.

— M-aș mira să râd vreodată de toate acestea.

— Și eu m-aș mira, zâmbi el. În orice caz, drumurile ni se despart aici și acum. Sper că veți reuși să-l prindeți pe criminal.

Minna își dori să fi avut inspirația de a-i spune câteva cuvinte de consolare, dar nu-i veni nimic în minte.

El zâmbi și-i strânse prietenește brațul.

— Întoarceți-vă la coșmarul dumneavoastră. Am să mă întorc și eu la al meu.

74.

în fața primăriei districtului Reinickendorf, la intrarea în așa-numitul Rathauspark, nu departe de cartierul Wittenau, se înălța un monument dedicat soldaților căzuți în războiul din 1914-1918. Era deja o tradiție pentru veterani să defileze aici, cu binecuvântarea naziștilor care, la rândul lor, se foloseau de monument pentru propaganda războinică.

Monumentul era un soi de arcadă de cărămidă ce adăpostea un soldat bine proțăpit pe ambele picioare, care exprima o forță și o agresivitate impresionante. Era departe de-a fi un loc pentru jelit morții. Ansamblul monumental avea ceva oriental, oarecum esoteric, de parcă soldatul de fontă, cu cască și cu arma în mână, ar fi fost o divinitate indiană sau vreun oracol persan capabil să prevestească un viitor plin de bătălii dezlănțuite și victorii răsunătoare.

Era ora amiezii, iar soarele pârjolea violent întreg cartierul și nimeni nu se putea plânge de răcoare. Ca întotdeauna, Simon se întreba ce naiba căuta acolo. Beewen nu-și dezmințise obiceiul, organizând o nouă operațiune, împreună cu echipa sa: adjunctul său Dynamo, Simon pe post de mascotă și, de astă dată, Minna în rolul de muză inspiratoare.

Veniseră să-l ia la ora zece, apoi porniseră spre nord până în această zonă plină de uzine și terenuri virane, o pustietate din care ieșeau în evidență clădirea nouă a primăriei de cartier și straniul monument închinat morților.

Având în vedere vremea splendidă, în ciuda războiului aflat în desfășurare, întreg Berlinul ieșise la plimbare pe aleile din Tiergarten sau la scăldat în lacurile din jurul orașului. Mai puțin ei, desigur. Ei așteptau acum începerea defilării săptămânale a foștilor combatanți, un eveniment care, în această săptămână, promitea să aibă o amploare aparte, din dorința organizatorilor de a susține glorioasa armată a patriei, care mărșăluia spre Varșovia.

Din nou, Minna von Hassel fusese mai deșteaptă și mai rapidă decât colegii săi de echipă, așa încât fiecare dintre ei avea în buzunar un portret al asasinului, astfel încât să-l poată recunoaște printre numeroșii veterani cu fețe mutilate.

Era lume îndeajuns de multă, astfel că Beewen, Simon, Dynamo și Minna se așezaseră de-o parte și de alta a axei pe care urmau să defileze veteranii, astfel încât, atunci când Krapp avea să-și facă apariția, să-l poată încolți.

Curând începu să se audă muzica. Alămuri și instrumente de suflat acompaniau scandările unor voci de bas. În studiile sale privind visele, Simon Kraus consacrase un loc aparte muzicii. Oare lumea viselor era o lume a sunetelor? Uneori da, în anumite coșmaruri, o muzică disonantă, vicioasă, își făcea simțită prezența. Ei bine, exact genul ăsta de muzică îl auzea acum: o fanfară ce cânta fals și prost, acoperită din vreme în vreme de scrâșnete de fiare și ritmată de bubuituri care nu tolerau nicio întrerupere.

Simon recunoscu linia melodică a piesei *Erika,* marșul militar al celui de Al Treilea Reich. Din fericire, nu era chiar imnul oficial nazist, *Horst Wessel Lied*, o punere pe muzică a unui poem aparținându-i numitului Wessel, un proxenet asasinat pe care Reich-ul se încăpățâna să-l prezinte drept martir politic.

O mulțime de drapele negre și de vulturi de oțel vestiră apariția unei forțe de nestăvilit, o forță bolnavă. Simon îi recunoscu în primele rânduri pe cei de la NSKOV, după uniformele lor albastre, cămășile negre, cravatele la fel și caschetele ce purtau simbolul *Nazionalsozialistische Kriegsopferversorgung,* serviciul social pentru ajutorarea veteranilor, cu pumnalele prinse la centură…

În filmele de propagandă, naziștii care defilau aveau cu toții aceeași înfățișare. Erau frumoși, blonzi, puternici, de parcă fiecare figurant fusese

ales de însăși Leni Riefenstahl. Realitatea însă era cu totul alta: Simon nu vedea decât bărbați slăbănogi, siluete atrofiate, chipuri de-o urâțenie respingătoare. Cu regret pentru Hitler, dar asta era tânăra gardă a SS-ului: niște adolescenți născuți din foamete, cu constituții fragile și luciri debile în priviri. Frumoși arienii ăștia, ce să spună…

Iată însă că-și făceau acum apariția și veteranii!

Opt sute de mii de mutilați, aceasta era cifra oficială. Din fericire, nu veniseră chiar cu toții în acea zi. Dar cei prezenți alcătuiau totuși o mulțime formidabilă în care, oriunde ai fi privit, întâlneai un singur lucru: suferință.

Mai întâi veniră oamenii cu roți. În cărucioare, scaune cu rotile, tricicluri, orice alte mijloace de deplasare pe roți… Oameni-trunchiuri, pe jumătate din carne și pe jumătate mecanici, care nu purtau uniforma actuală concepută de Hugo Boss, ci pe aceea din Marele Război, de culoarea noroiului și a înfrângerii.

Dincolo de această revărsare de roți care scârțâiau și de lanțuri unsuroase, dincolo de cioturile membrelor care se bălăbăneau nefiresc, Simon putea să o vadă pe Minna, cu ochii ascunși sub ochelari de soare și cu veșnica ei bonetă pe cap. Ceva mai încolo, Beewen, îmbrăcat în civil, scruta alaiul cu ochiul său sănătos. Kraus își mușcă buzele: de data asta nu-și mai puteau permite să rateze.

După oamenii pe roți, urmară protezații. Deși mutilați, aceștia se țineau pe picioare. Fiecare dintre ei își avea propria poveste, cu membre smulse, secționate sau amputate. Simon se gândi la tabloul lui Otto Dix, jucătorii de skat, care înfățișa astfel de sărmane creaturi care jucau cărți folosindu-și degetele de la picioare.

În sfârșit, veni rândul mutilaților facial. Simon își aminti cu groază de fotografiile pe care le văzuse în arhivele NSKOV, dar aici, în teren, altfel stăteau lucrurile. Cei mai mulți dintre cei care defilau își ascundeau rănile. Eșarfe, pansamente, fulare, unele albe, dar cel mai adesea negre, le brăzdau fețele sfârtecate, ascunzând insuportabilele lor răni.

Alții purtau măști, precum Josef Krapp, iar înfățișarea lor era întrucâtva mai ușor de privit. Însă, după trecerea câtorva secunde, orice privitor își dădea seama că era ceva în neregulă cu ei. Fețele erau împietrite, pielea obrajilor uscată ca iasca, ochii nu clipeau niciodată… Simon se gândi la afișul filmului *Der Geist des Weltraums*. Dintr-o anume perspectivă, și oamenii aceștia erau un soi de extratereștri.

Brusc, muzica fanfarei se opri și difuzoarele preluară ștafeta, pentru a transmite o știre de ultimă oră. Anglia tocmai declarase război Germaniei și Franța nu avea să întârzie să o imite. Toate negocierile eșuaseră. Mult-iubitul *Führer* urma să plece pe front chiar în acea zi…

În acest moment își făcu apariția Krapp.

Nu fu nevoie să arunce o privire la fotografia din buzunar: imaginea lui se imprimase clar în mintea lui Simon. Medicul-sculptor nu greșise mai deloc: era aceeași față. O mutră banală și, în același timp, împietrită, ca o mască mortuară. Avea trăsături comune, însă ușor nelalocul lor: ochiul de sticlă strălucea fix dincolo de sticla ochelarilor, sprâncenele arătau precum coama proaspăt tunsă a unui cal… Iluzia se menținea doar atâta timp cât nu-l priveai mai de-aproape.

Din reflex, Simon aruncă o privire spre Minna și Beewen: și aceștia îl reperaseră. Îi simțea la fel de încordați precum era el însuși și, cu siguranță, la fel simțea și Dynamo, care era de același parte cu el, dar îl pierduse din vedere.

Krapp tocmai ajunsese în dreptul lor. Beewen părea că stă în cumpănă: să se repeadă asupra lui, chiar acolo, chiar în acel moment? Simon fierbea de nervi. De ce naiba alesese idiotul de Beewen să se îmbrace în civil tocmai acum? Dac-ar fi fost în uniformă, ar fi putut să intervină. Gradele sale i-ar fi conferit autoritatea necesară sau măcar răgazul de a-și explica acțiunile. Dar… în civil? Serviciul de ordine avea să-l doboare numaidecât, poate chiar avea să fie împușcat pe loc, n-ar fi fost o reacție ieșită din comun în 1939…

Beewen se repezi înainte, dar Krapp dispăruse deja, de parcă s-ar fi topit printre monștri și oamenii semimecanici care defilau. Fără să mai stea pe gânduri, Simon se aruncă înainte, încercând să răzbească printre șirurile de desfigurați. Căzu o mască, scoțând la lumină un chip lipsit de maxilarul inferior și de bărbie. Psihiatrul deschise gura ca să strige, dar o altă figură monstruoasă i se ivi în cale, plină de cicatrice violacee, vindecate doar parțial. Se împiedică și căzu. Cu un genunchi sprijinit de caldarâm și capul plecat, văzu cum cei ce mărșăluiau se împiedicau de el. Văzu un ochi de lemn rostogolindu-se în praful drumului.

Deodată, o mână puternică îl apucă de guler și-l ridică de parcă n-ar fi fost decât un iepure. Totul părea că se învârte în jurul lui. Avu nevoie de câteva secunde să-și dea seama că fusese ridicat de cineva care ținea în

mână o insignă a Gestapoului, croindu-și astfel drum prin mulțime. O altă secundă îi fu necesară pentru a-l recunoaște pe Dynamo, roșu ca un rac, care îl împingea înainte printre rândurile răzlețite ale veteranilor înspăimântați.

Câteva clipe mai târziu scăpaseră din chingile mulțimii și alergau pe urmele lui Beewen și ale Minnei, care, la rândul lor, îl urmăreau pe Josef Krapp.

Auzi atunci vocea care se înălța în arșița zilei. Era glasul *Führer*-ului, mugind din megafoane în cele patru colțuri ale pieței: „AM ÎNCERCAT TOT CE S-A PUTUT PENTRU A EVITA RĂZBOIUL…”

75.

Krapp alerga acum de-a curmezișul unui teren viran, către autoturismele parcate de cealaltă parte a esplanadei. Avea oare un vehicul acolo? Pe urmele lui, Beewen câștiga teren, iar din urmă venea Minna, alergând cu pași mici, de șoricel. Dynamo și Simon, amândoi mai scunzi, erau în postura de outsideri și alergau cu capul plecat, cel dintâi ca un mistreț, al doilea mai degrabă dezlânat.

Deasupra tuturor plana vocea *Führer*-ului, ca o pasăre prevestitoare de rău: „ANGLIA A REFUZAT TOATE PROPUNERILE NOASTRE…”

Doar câțiva metri îl mai despărțeau pe Simon de șosea. Krapp trecuse de șirul de mașini, iar Beewen și Minna tocmai se strecurau printre acestea. Când Simon și Dynamo ajunseră în acest punct, erau amândoi în aceeași stare: gâfâiau amarnic, gata să se înece în propria sudoare, morți de căldură.

Pe neașteptate, o ambulanță se năpusti țintă spre ei, stârnind un nor enorm de praf.

Săriră în lături, iar Simon apucă să întrevadă, la volan, chipul împietrit al lui Josef Krapp, fără voaleta menită să-l ascundă.

„GERMANIA NU MAI POATE SUPORTA ATÂTA UMILIRE”.

— Să mergem la mașina mea! strigă Minna.

Ceilalți schimbară priviri. Beewen, frânt în două, încerca să-și recapete suflul și să-și vâre înapoi în toc Luger-ul scos degeaba. Dynamo căzuse în fund și gâfâia ca un câine, iar Simon își îndreptase privirea spre cer, încercând zadarnic să afle un răspuns în privința a ceea ce aveau de făcut.

Ca la un semn, țâșniră cu toții în urma Minnei.

Ceva mai încolo, în lungul coloanei de mașini, fură opriți de o patrulă de soldați. Nimănui nu-i era îngăduit să deranjeze parada veteranilor și apoi să scape nepedepsit. Scoțându-și legitimația de la Gestapo, Beewen începu să răcnească ordine și înjurături, în germana cazonă din care Simon nu pricepea mai nimic. Soldații se dădură la o parte și ei își reluară cursa.

„GERMANIA NU VA ÎNGĂDUI UNOR ȚĂRI STRĂINE SĂ ÎI DICTEZE LEGILE DUPĂ CARE SE GUVERNEAZĂ!”

Vocea guturală a lui Hitler părea, mai degrabă, că latră în loc să vorbească, vomitând cuvinte gândite precar.

Când o ajunseră din urmă pe Minna, ea era deja la volan și motorul Mercedesului era pornit. Urcară în grabă, iar o clipă mai târziu treceau în goană pe lângă clădirea nou-nouță din Reinickendorf și pe lângă turnul acesteia, cu acoperișul lor din tablă verde-cenușie.

— Cred că mi-a scăpat ceva, rosti Simon, care se afla pe bancheta din spate. Unde mergem?

— N-am nici cea mai vagă idee, îi replică Beewen.

— Eu știu, răspunse sec Minna, cu mâinile încleștate pe volan, în timp ce frâna violent, lângă clădirea gării din Wittenau.

Ambulanța lui Krapp era parcată de-a curmezișul în fața gării, iar un tren tocmai pornea.

— A urcat în tren, îi asigură Minna. Linia asta duce direct la gara de mărfuri de pe Eberswalder Straße, în apropiere de Gesundbrunnen. Cu puțin noroc, lui Krapp nu-i va veni ideea să sară din mers și-l vom putea prinde la sosire.

„AVEM O FORȚĂ DE TEMUT. NIMENI NU POATE SĂ…”

Fără îndoială, nu reușise să-i convingă pe deplin pe tovarășii săi, dar niciunul dintre ei nu avea vreo idee mai bună. Minna demară în trombă. Goniră așa, agățându-se de ce le venea la îndemână, cu scârțâitul pneurilor și behăitul claxonului pe post de coloană sonoră. Minna o cotea uneori pe trotuare, alteori pe contrasens, fără a încetini măcar o clipă.

În mintea fiecăruia se învârtea unul și același gând: nu aveau să aibă o a treia șansă. Rataseră la Meyers Hof. Rataseră la Wittenau. Gara de mărfuri avea să fie ultima bătălie.

Intrară pe un pod de fier. Dedesubt se întindea Nordbahnhof, Gara de Nord a Berlinului, o câmpie întreagă brăzdată de linii ferate ce se întindea

de la Bernauer Straße până la Ringbahn, o linie de centură ce înconjura orașul ca unul dintre inelele lui Saturn.

— Vine trenul, anunță Minna, după ce opri la mijlocul podului de fier.

Își ațintiră cu toții privirile asupra uriașei rețele de șine și vagoane. Un singur tren se afla în mișcare, înaintând greoi și lent, undeva în extrema dreaptă îndepărtată a peisajului. Era într-adevăr trenul care plecase de sub nasul lor la Wittenau: unele dintre vagoane erau vopsite în roșu, iar vagoanele-cisternă purtau inscripția KAT.

Minna porni din nou. La ieșirea de pe pod, vră strâns spre dreapta, pe un drum pietruit ce cobora în pantă accentuată spre gara de triaj. Cei din Mercedes se țineau care de ce apucaseră, căci denivelările drumului îi zgâlțâiau de parc-ar fi fost zaruri într-o cupă.

Minna conducea cu aceeași viteză amețitoare. Simon habar nu avusese că micuța moștenitoare von Hassel avea talentul unui Bernd Rosemeyer. Făcând slalom printre mașini și căruțe, psihiatra călca la maximum acceleratorul, apăsând continuu pe claxon. De-acum urmărirea se preschimbase într-o adevărată cursă cu obstacole, iar miza supremă devenise supraviețuirea. Lucrători de la căile ferate săreau urlând din calea Mercedesului, caii înhămați la atelaje se cambrau, nechezând sălbatic, Minna frâna și accelera într-un ritm indescriptibil și un nor de praf opac se înălța în urma lor.

Simon avu nevoie de un timp pentru a-i înțelege intențiile. Minna urmărea cu privirea trenul cu vagoane roșii, care continua să înainteze dincolo de garniturile și locomotivele staționate. Dacă reușea să-și mențină traiectoria, aveau să-l ia pe Krapp ca din oală, de cum ar fi coborât din tren.

Minna nici măcar nu mai căuta pasajele. Traversa șinele direct, acolo unde găsea vreo deschidere între vagoane, iar mașina sălta greu peste calea ferată, aterizând forțat de cealaltă parte și derapând pe balastul terasamentului.

În sfârșit, ajunseră în dreptul garniturii, care înainta tot mai încet, pe măsură ce se apropia capătul liniei. Se auzi un șuierat, venit dinspre șeful de gară invizibil, care gestiona manevra. Minna frână violent și, în clipa următoare, toți patru săriră din mașină. Locomotiva se afla chiar deasupra lor: un monstru negru, enorm, învăluit în fuioare de abur alb.

Cu un semn, Beewen îi trimise pe Simon și Dynamo de cealaltă parte a liniei, ca să supravegheze flancul opus. Porniră în pas alergător spre capătul

trenului, cu armele-n mâini, pândindu-l pe uciga**ș**.

Simon nu-**ș**i făcea prea multe iluzii în privin**ț**a **ș**anselor de izbândă ale ac**ț**iunii lor. Krapp ar fi putut să sară din tren din mers înaintea intrării în gară, sau imediat după ce garnitura intrase în perimetrul sta**ț**iei, la kilometri distan**ț**ă. Pe de altă parte, ar fi putut rămâne pitit într-unul dintre cele aproximativ treizeci de vagoane, în sfâr**ș**it, exista **ș**i posibilitatea ca Minna să se fi înșelat **ș**i el să nici nu fi urcat în tren.

Brusc, o lucire gălbuie străbătu aburii **ș**i imediat se auzi **ș**i zgomotul asurzitor al detonării. Sau mai întâi auzise împu**ș**cătura? Senza**ț**iile erau atât de puternice, încât toate se amestecau în mintea lui Simon. Îl strigă pe Hölm. Nu mai vedea nimic, iar de vină erau deopotrivă aburii, lacrimile din ochi **ș**i starea de **ș**oc.

Se împiedică de un corp uman. Hölm era chircit între traverse, îndoit în două, cu mâinile crispate pe abdomen. Simon îngenunche **ș**i-i desfăcu pufoaica. Un glonte îl nimerise în **ș**oldul stâng. Simon î**ș**i scoase sacoul, îl făcu ghem **ș**i-l apăsă pe rană.

— E grav?

Beewen tocmai se ivise dintre două vagoane.

— Trebuie să chemăm ajutoare.

— Unde-i ticălosul?

Simon întoarse capul spre terenul viran din stânga lor. Un bărbat în uniformă alerga cât îl **ț**ineau puterile, îndepărtându-se. De la distan**ț**ă, părea unul dintre acele tufi**ș**uri călătoare văzute prin filme, care se rostogolesc împinse de vânt.

Minna li se alătură. Vru să-i dea o mână de ajutor lui Simon, dar Beewen nu-i oferi nicio clipă de răgaz.

— Întoarce-te la ma**ș**ină, îi ceru el, dându-i **ș**i insigna sa de agent Gestapo. Ocole**ș**te gara, anun**ț**ă poli**ț**ia feroviară **ș**i apoi ne întâlnim la sta**ț**ia de pe Eberswalder Straße. De data asta nu-l mai lăsăm să ne scape.

Simon o văzu pe Minna dispărând între tampoanele vagoanelor, în vreme ce Beewen pornea în direc**ț**ia opusă. Î**ș**i plecă privirea asupra lui Dynamo, căutând un răspuns în ochii acestuia.

— Du-te! murmură gestapovistul.

Simon se ridică **ș**i o luă la fugă pe urmele lui Beewen. Nu reu**ș**i să înțeleagă ordinele pe care acesta i le adresase Minnei decât atunci când ajunse în sta**ț**ie. Linia de metrou U-Bahn 2 era aeriană, fiind suspendată pe

o uriașă structură alcătuită din mai multe arcade. Podul hobanat era vizibil din întreg cartierul; în cazul în care Krapp ar fi luat-o în această direcție, Minna n-ar fi avut nicio dificultate să-l repereze.

Îl ajunse din urmă pe Beewen la picioarele coloanelor care susțineau viaductul. Pe deasupra capetelor lor tocmai trecea o garnitură de metrou, cu un zgomot asurzitor, precum cel stârnit de un cutremur. Vagoanele galbene ale metroului păreau o rază de soare compactă și densă, ca o masă de stele în fuziune, purtată de propria inerție.

— Și-acum ce facem?

— Acolo!

Simon întoarse capul și-l văzu pe Josef Krapp, în uniforma lui de paradă, care tocmai urca treptele ce duceau spre peron. Fața lui, sau mai bine zis masca lui, li se înfățișa, împietrită. Simon și Beewen știau cum arăta adevărata lui față, sau ce mai rămăsese din ea după război. Masca îl făcea înspăimântător într-o cu totul altă manieră. Părea de piatră, arogant, de-a dreptul inuman.

Alergară spre intrarea stației. Minna nu ajunsese încă. Cum Beewen îi dăduse insigna sa, fu nevoit să parlamenteze cu controlorii. Figura sa era însă îndeajuns de convingătoare, așa că lucrătorii de la metrou se lăsară convinși relativ ușor.

— De-acum, fără prostii! ordonă el cu dinții încleștați, în vreme ce pe chip i se citea o furie rece. Tu ai să mergi pe peronul din stânga, eu pe cel din dreapta. Dar îl vreau viu, eu…

Un vuiet deasupra capetelor lor indică sosirea unei noi garnituri de metrou. Țâșniră amândoi, fiecare pe partea lui, urcând treptele câte patru o dată. Simon simțea greutatea Luger-ului din buzunar, izbindu-i șoldul la fiecare pas. Auzea în gând ultimele cuvinte rostite de Beewen: „Îl vreau viu”. Ce glumă bună!

Sub acoperișul boltit cu grinzi nituite al stației, berlinezii urcau și coborau din metrou. Mulți dintre ei erau în uniformă: în această zi de duminică atât de frumoasă, Berlinul era plin de ofițeri trași la patru ace. Simon îl zări pe Krapp, la vreo două sute de metri distanță și abia apucă să urce el însuși într-un vagon. Unde naiba era Beewen?

În acel moment, prin geamul vagonului, văzu o scenă care-i tăie răsuflarea. Deși din sens opus venea o altă garnitură de metrou, gestapovistul coborâse de pe peronul de vizavi, iar acum traversa liniile.

Lumina ce răzbătea din lucarnele boltei părea că-l învăluie într-o aură de un alb ireal.

Metroul se urnea din loc. Simon rămăsese cu fața lipită de geam. Nu mai vedea decât garnitura care intrase în gară din sens opus. Beewen fusese strivit? Reușise să se agațe de ultimul vagon? Simon știa un singur lucru: trebuia să-i dea de urmă lui Krapp. Poate că avea să reușească să-l urmărească de la o oarecare distanță, discret.

Înaintă printre bănci, dând din coate. Avea parte de dosurile, spinările și umerii călătorilor, împinse în fața lui, iar în nas simțea duhorile subsuorilor celor care se țineau de mânerele de sprijin. Blestemată-i soarta celor scunzi!

Ajuns la capătul vagonului, apucă mânerul de fier al ușii, o trase deoparte și fu izbit de zgomotul asurzitor al structurilor metalice în mișcare, la viteza maximă. Trecu în vagonul următor și închise ușa în urma sa.

Din nou, se văzu nevoit să se strecoare printr-o mulțime din ce în ce mai compactă și mai împuțită. Tocmai urma să ajungă la capătul opus al vagonului, când metroul se opri, cu un șuier înfuriat. Panoul de pe peron îl lămuri: se afla în stația Schönhauser Allee.

Scaunele se goliră, iar Simon trecu în următorul vagon. Ușile se închideau deja. Potrivit calculelor sale, Krapp se afla în următorul vagon. De-acum trebuia să fie de două ori mai prudent. Înaintă, încercând să-și păstreze echilibrul, ținându-se de mânere și concentrându-se asupra ușii de la capătul vagonului. Era singura de care trebuia să mai treacă…

Ușa se deschise, iar Simon îngheță, în plin elan. Josef Krapp își făcuse apariția, cu chipul lui imobil, dar gâfâind și plin de bale. Așadar, Beewen reușise să urce la bord. Fusese mai rapid decât el și reușise să treacă din vagon în vagon, încolțindu-l pe fugar.

Krapp avea Luger-ul ațintit spre podea. De cum îl recunoscu pe Simon, își ridică mâna și trase, fără să-i pese de ceilalți pasageri și de urletele acestora. Simon se prăbuși la podea; nu fusese atins, dar se lăsase să cadă din reflex. Se strecură în spatele unei bănci de lemn și reuși să-și scoată arma. Își aminti de mecanismul Luger-ului și urcă un glonte pe țeavă, cu un pocnet sec.

În răgazul necesar pentru a-și arma pistolul, o umbră îl acoperi. Ridică privirea: Krapp era deasupra lui, gata să tragă pentru a-i da lovitura de grație. Închise ochii. Nu auzi însă nicio împușcătură, ci un urlet de fiară,

acut, visceral, înspăimântător.

Clipi des, în încercarea de a se convinge că ceea ce vedea era adevărat: Beewen îl țintuise pe Krapp cu fața de geam și încerca să-l dezarmeze. În învălmășeala creată, masca ucigașului căzuse, dezvăluind un crater organic înconjurat de fibre de carne ramificate, prost cicatrizate.

Mai sinistru însă îi păru a fi ceea ce realiză în clipa următoare: urletul lui Krapp nu venea pe gură, ci prin gaura din față. Un muget se smulgea dintre cartilagiile dezgolite, din hăul întunecat de deasupra buzelor acestuia.

Krapp apăsă pe trăgaci. Glontele se înfipse undeva în tavanul vagonului. Pasagerii se târau, grăbindu-se să se ascundă pe după scaune, cu scâncete de animale panicate. Simon se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să intervină, însă duelul dintre uriaș și monstru aparținea unei dimensiuni care-i era inaccesibilă. Tezeu contra Minotaurului, Perseu împotriva Meduzei… N-avea ce să caute între ei.

O nouă împușcătură se făcu auzită. De data asta, Beewen păru că-și recapătă suflul și se apucă să izbească în geam cu fața mutilată a lui Krapp/Hoffmann. Părea că vrea să spargă geamul cu țeasta acestuia și, în cele din urmă, chiar asta se întâmplă.

Sticla geamului explodă, fața lui Krapp dispăru dincolo de acesta și o rafală striată de lumină urmată de un gheizer de sânge urmară la o secundă după aceea, într-un vuiet asurzitor, acompaniat de o pală de vânt sălbatic care răzbătu în interiorul vagonului.

În momentul în care capul lui Krapp trecuse prin geam, o garnitură de metrou sosită cu mare viteză din sens opus, dinspre Pankow, îl decapitase pe asasin, punând capăt, ca o ghilotină, anchetei referitoare la Doamnele de la Adlon.

76.

Ajuns acasă, Simon Kraus își dădu seama că era plin de sânge din cap până-n picioare.

Nu mai știa cum reușise să ajungă înapoi la el. Fără îndoială, luase un taxi. Mai ținea minte doar cum Beewen îl îmbrâncise din vagon la stația următoare, șoptindu-i scurt: „Dispari!” Bunul gestapovist intenționa să-și asume de unul singur consecințele carnagiului de dimineață. Să-i fie de bine!

Ca-n transă, Simon se trezise așadar la cabinet. Cu pași mecanici ce

aminteau de muncitorii din filmul *Metropolis* al lui Fritz Lang, se îndreptă spre baie, se ghemui în cadă și dădu drumul jetului de la duș. Avu nevoie de câteva minute pentru a-și da seama că era încă îmbrăcat.

Se ridică în picioare, fără să oprească apa ce-l biciuia, și-și scoase cu mare greutate costumul. Fusese un costum din stofă de in care acum era definitiv compromis. Rămas gol, se așeză înapoi în cadă, simțindu-se precum sărmanii alienați lăsați să zacă cu zilele în apa călduță și murdară, ca o modalitate de a-i calma.

Se opri abia atunci când apa încetă să mai curgă.

Ieși din cadă și își luă un halat. Nu-și mai dorea decât un singur lucru: să doarmă. Fără vise și fără electrozi. Să doarmă câteva ore un somn de moarte. Poate că o astfel de deconectare, o cufundare în bezna somnului, avea să șteargă sau măcar să atenueze violența celor întâmplate.

Închizând ochii, își dădu seama că-i ardeau pleoapele. Ba nu, nu pleoapele-i ardeau, ci creierul însuși îi era în flăcări, cu gânduri cu tot, iar arșița lor dogorea prin ochii înfierbântați de febră și teamă. Încercă să reziste ispitei de a-i deschide. Încă un truc învățat de la maestrul Sigmund.

Sfârși prin a adormi îndeajuns de repede, dar soneria de la ușă răsună curând. Deschise ochii, pradă stuporii stranii care urmează unei treziri bruște. Timp de o clipă, nu-și aminti nimic: nici ancheta, nici Doamnele de la Adlon, nici decapitarea lui Krapp. De îndată ce se ridică în picioare însă, amintirile îngrozitoare îl năpădiră.

Își strânse cordonul halatului și se îndreptă spre ușă. Nu aștepta pe nimeni. Câțiva pași și o privire prin vizor fură de-ajuns pentru a-l umple de neliniște. Văzu o uniformă neagră, croită dintr-o stofa prusacă frumoasă, întunecată, cu un aspect de catifea. Simon expiră a lehamite, Beewen i-o făcuse și de data asta. N-avea niciun chef să răspundă la întrebările nimănui.

Bărbatul din fața ușii îi întinse insigna, dar Simon nici măcar nu se osteni să se uite la ea.

— Sunt *Hauptsturmführer* Grünwald, *Geheime Staatspolizei.* Sunteți arestat.

— Poftim?

— Nu ne faceți greutăți. Îmbrăcați-vă.

Abia atunci Simon catadicsi să privească chipul bărbatului. Avea o față lungă și mustăți răsucite. Care urcau, curbate, spre pometi. Nu avea fizicul

obișnuit al agenților Gestapo ci, mai degrabă, cel al unui dansator monden din La Belle Époque.

— Puteți să-mi spuneți de ce sunt acuzat?

— Îmbrăcați-vă. N-avem timp de pierdut.

— E dreptul meu să…

— Ești acuzat de uciderea lui Susanne Bohnstegel, Margarete Pohl și Leni Lorenz. Mulțumit?

— Cum? Dar…

Grünwald îi repezi o palmă, cu toată puterea, care-l trânti de perete, între ramele tablourilor lui Paul Klee. Cu buzele însângerate, Simon intră în dormitor și execută ordinul. Îi era cu neputință să-și reorganizeze gândurile. Își spunea, în sinea sa, că numele lui Beewen avea să schimbe cu siguranță lucrurile. Avea să le explice și…

Cei trei îl așteptau pe hol. Șeful lor, cu mâinile împreunate la spate, părea că admiră schițele lui Klee. Nu părea însă un cunoscător, ci, mai degrabă, un prădător care se bucură anticipându-și prada.

— *Hauptsturmführer*-ul Beewen o să vă explice totul, murmură Simon.

Gestapovistul izbucni în râs.

— Ce e de râs?

— Tu… Beewen… Pe bune, mi-ai înseninat ziua, Herr Simon Kraus!

77.

– Sunt douăzeci de răniți, din rândul mutilaților de război. Diverse prăvălii și magazine au suferit pagube, și e vorba de prăvălii ale unor cetățeni germani, nu de proprietari evrei. S-au produs pagube din avutul obștesc, ca să nu mai vorbim de stricăciunile din U-Bahn.

Obergruppenführer-ul Perninken făcu o pauză, ca să-și recapete suflul. Cu tenul lui rozaliu, cu sprâncenele unite și țeasta pleșuvă, arăta ca un desen de copil. În fața biroului, în picioare, Beewen se simțea ca un deținut vinovat în boxa acuzaților.

— … Și cine se află în spatele tuturor acestor probleme? Tu.

— *Obergruppenführer*…

— Gura! Suntem o forță aflată deasupra legilor, deasupra poporului, deasupra economiei. Noi suntem ordinea și autoritatea. Dacă suntem

convinși de justețea cauzei noastre, adică dacă acționăm în interesul protejării patriei, putem să ne permitem orice. Dar despre ce cauză vorbim acum?

Beewen înghiți în sec și îndrăzni să răspundă:

— Asasinul Doamnelor de la Adlon a fost neutralizat.

— Eu am auzit vorbindu-se doar despre un handicapat, un nefericit desfigurat, victimă a Marelui Război, pe care l-ai decapitat aruncându-l pe șinele metroului.

— *Obergruppenführer*…

— Cei de la NSKOV mi-au sărit în cap, pretinzând că ai brutalizat veterani de război, mutilați, infirmi. Șefii de la SA, care a asigurat serviciul de ordine de la defilare spun că i-ai lovit pe agenții lor. Poliția rutieră m-a anunțat că goana ta nebună a creat probleme serioase în trafic. Poliția feroviară spune că ai încălcat în felurite moduri legea în jurisdicția ei. Vrei să continui? Au fost până și persoane particulare care au îndrăznit să vină aici și să ceară despăgubiri. La Gestapo!

Perninken oftă și-și vârî degetele mari la centură.

— Poți să fii mândru, ai reușit să-i împaci pe toți. Toți vor acum același lucru: capul tău.

Deocamdată n-a pomenit o vorbă despre Simon și Minna. Măcar atât.

— *Obergruppenführer,* toate indiciile arată că Josef Krapp era omul nostru, atacă el. Numele lui adevărat era Albrecht Hoffmann și…

— Unde-ți sunt dovezile? Când ai o succesiune de crime și faci tamtamul pe care l-ai făcut tu azi, ai nevoie de dovezi-beton, irefutabile.

— Am mai mult decât ar fi fost nevoie, *Obergruppenführer.*

Cacealmaua era singura ieșire posibilă în cazul de față.

— Sper, pentru binele tău. Cum se simte Hölm?

— Rana e superficială. Potrivit medicilor, se va reface repede.

Urmară câteva clipe de liniște amenințătoare. Beewen simțea că avea s-o încaseze în continuare.

— Unde-i femeia?

— Care femeie?

— Nu-mi face pe prostul, Beewen. Cine a condus Mercedesul?

— O consilieră.

— O consilieră? repetă Perninken, ridicându-se.

Furia îi aducea sângele aproape de punctul de fierbere. Chipul lui roz

căpătase culoarea unei sfecle zemoase.

— Unde te crezi? Într-o comisie de expertiză?

— E medic. Mi-a oferit o opinie avizată în cadrul anchetei.

— Și îmi spui asta abia acum?

— Sfaturile primite de la ea și-au dovedit utilitatea abia în ultimele zile.

— Ce fel de medic este?

— Psihiatru.

Perninken se strâmbă.

— Mi s-a spus ceva și despre un individ mărunțel…

— E un alt consilier, tot psihiatru.

— Ce-i cu varza asta?

Beewen văzu că Perninken avea în față dosarul Doamnelor de la Adlon. Într-o astfel de situație, exista o singură soluție: atacul.

— *Obergruppenführer,* genul acesta de ucigași nu pot fi opriți doar cu ajutorul trupelor de asalt și armelor lor ruginite.

Perninken ridică privirea.

— Aștept raportul tău mâine dimineață, la prima oră.

78.

Beewen își chemă șoferul și îi ceru să-l ducă la Spitalul Carității, unde fusese internat Hölm. Câteva cuvinte schimbate cu un doctor pe culoar fură de-ajuns pentru a-l liniști. Dynamo fusese operat și era încă inconștient. Medicul însă era optimist: bătrânul său amic avea să scape cu bine.

Beewen întoarse câteva idei pe-o parte și pe alta, în minte, la fel cum un crupier își pune în mișcare ruleta, și se văzu nevoit să recunoască: nici neagră, nici roșie, nici pară, nici impară, după-amiaza aceasta se sfârșea în… neant. Nu-i rămânea decât să se întoarcă la birou, să închidă ușa în urma sa și să înnegrească kilometri de hârțoage pentru a dovedi că haosul de dimineață fusese, până la urmă, un succes.

Nu prea îi venea să facă asta.

Nici nu-i trecea prin minte să se planteze în fața mașinii de scris, ca un birocrat al morții – căci nu asta erau cu toții, până la urmă? Sarcina asta avea să i-o încredințeze lui Alfred, însă abia atunci când avea să-și fi limpezit propriile idei îndeajuns încât să i le poată explica coerent acestuia.

Reveni la mașină, își trimise la plimbare șoferul cu un picior în fund – la propriu, căci de-acum era convins că acesta era cârtița lui Perninken – și porni spre vila familiei von Hassel. În definitiv, Minna părea cea mai potrivită atât ca parteneră de pahar, cât și pentru a privi drept în față nenumăratele întrebări care încă își mai așteptau răspunsul.

Sună, bătu la ușă, dădu ocol casei. Minna plecase, fără îndoială spre Brangbo. Porni așadar într-acolo, bine dispus. Amurgul îi scălda înaintarea într-un lac de sânge călduț. Nu ridicase capota Mercedesului. Vântul, căldura… Această expediție solitară, pe o autostradă ce fusese construită chiar de familia Minnei, era asemeni înaintării foarfecii printr-o stofă stacojie, când țesătura capitulează în fața metalului tăios. El era lama argintie, el era fulgerai din magma purpurie.

Era o seară de vară pe gustul lui Beewen, care avea încă sânge pe mâini. Se opri pe-un câmp pentru a se schimba; se descotorosi de uniforma blestemată și, îmbrăcând hainele civile, simți că-și recăpăta fața umană. Aruncă și arma în portbagaj, alături de uniformă și simți o ușurare stranie.

Trase în piept mirosul de pământ și îngrășăminte care-l învăluia și simți de-a dreptul bucurie. Nu era bucuria amintirii, cu siguranță nu, ci o bucurie a libertății, bucuria simplă de-a fi la aer curat, îi tihnea să se simtă neînsemnat, o mică verigă din lanțul neînțeles până la capăt al naturii, iar nu o rotiță dintr-un sistem sinistru pe care-l înțelegea pe deplin.

Demară, într-un vârtej de praf. Cumpărase o sticlă de coniac, o concesie rușinoasă pentru a-i face pe plac Minnei, dar fără vreun gând ascuns. În primul rând, într-o întrecere la băutură, ea l-ar fi băgat sub masă iară drept de apel. În al doilea rând, dacă chiar avea să se petreacă vreodată ceva între ei, cu siguranță nu avea să se întâmple în oribilul azil și nici în apropierea tatălui său.

Pe măsură ce se apropia de Brangbo, în nări îi ajunse un alt miros familiar, cel al miriștilor arse. La sfârșitul verii, țăranii aveau obiceiul să smulgă uscăturile de pe ogoare și să le dea foc, răspândind apoi cenușa, pentru a îmbogăți astfel solul.

Lui Beewen îi plăcea acest miros, și nu-l percepea ca pe un parfum al distrugerii ci, dimpotrivă, unul al fertilității. De fiecare dată când îl simțea, se înfiora. Vedea în acesta o chintesență a senzațiilor pe care i le putea oferi natura, reunite și amplificate în această ardere. Simțea cum acest miros îi trecea în sânge, îi urca în gât și voia să răbufnească sub forma unui urlet

entuziast. Un rug al bucuriei de-a trăi.

Curând însă începu să distingă în efluviile amplificate de goana mașinii, care-i izbeau fața și i se urcau la cap, de parcă ar fi inhalat eter, niște nuanțe care n-ar fi avut ce căuta acolo. Gudron topit, piatră calcinată, păcură și chiar duhoarea cărnii arse.

Acceleră, dându-și seama că sângeriul amurgului se împâclise, căpătând o nuanță sumbră, compactă, mai întunecată. Atunci când coti pe drumeagul ce ducea la institut, îndoielile îi fură de îndată risipite: azilul era în flăcări.

79.

Clădirile arseseră aproape în întregime. Acoperișul se prăbușise, ferestrele explodaseră, iar zidurile păreau că se topiseră, curgând ca niște râuri de asfalt. Spre interior, pavilioanele continuau să ardă, iar zgomotul incendiului dădea impresia că acolo se dădea o luptă, o înfruntare ascunsă și extrem de violentă, la adăpost de privirile oricui.

Încă de la o sută de metri distanță, abia se mai putea respira. Nori groși de fum negru se înălțau lent, dând impresia că parcul azilului se preschimbase într-un cazan uriaș, din care se ridicau aburi toxici, grețoși. Această nebuloasă neagră se înălța, luând cu asalt cerul roșu, iar priveliștea era… magnifică.

Beewen cunoștea prea bine puterea focului. Incendiase și el destule: casele unor suspecți, clădiri aparținând evreilor, sinagogi, ba chiar contribuise la incendierea Reichstag-ului. Presimțea că aici focul nu fusese întâmplător, nu se aprinsese accidental. Fuseseră mai multe focare simultane, intenționat aprinse. Clădirile și ocupanții lor nu avuseseră nicio șansă.

Nici nu voia să se gândească la tatăl său, deja nu mai spera să-l găsească în viață. Și-i imagina pe bieții pacienți, pe care ajunsese să-i recunoască, chiar să-i fie dragi, cum se zvârcoliseră în flăcări, după gratii, în cămășile de forță. Să-i ataci pe cei slabi tocmai fiindcă erau elementul cel mai vulnerabil al societății… era o culme a abjecției.

Acoperindu-și gura cu antebrațul, înaintă în curtea azilului și fu îngrozit de ceea ce-i fu dat să vadă. Călugărițele, negre de funingine din cap până-n picioare, alergau, purtând găleți cu apă. Infirmieri, clătinându-se, vomau,

asfixiați de miasme. Nici urmă de vreun pacient în grădina carbonizată. Scena era de nedescris. Din clădirile înnegrite, gata să se prăbușească și învăluite în fumul negru, nu mai rămăsese mare lucru. Aerul serii era saturat de o duhoare cumplită, de porc pârlit…

Îl zări pe Albrecht, prăvălit pe treptele unei sere cu sticla făcută țăndări. Ședea și privea în gol, prostit.

— Ce s-a întâmplat aici?

Infirmierul se întoarse spre el, părând că nu-l recunoștea. Orbitele înnegrite de fum îl făceau să arate ca un actor de film mut.

— La dracu', spune-mi ce s-a întâmplat!

Ultima suprafață vitrată rămasă intactă a serei se prăbuși, îngroșând stratul de cioburi ce înconjura scheletul de metal rămas în picioare.

— Au venit după prânz… erau vreo treizeci… Camioane, mașini mici, motociclete cu ataș, câini… Mulți câini… I-au închis pe toți bolnavii… Aveau aruncătoare de flăcări…

— Soldații ăștia… Cum arătau?

— Ca tine.

Beewen vru să îl scuture ca să-l facă să-și vină în fire, dar înghiți fum și începu să tușească.

— Erau în haine civile?

Celălalt încuviință din cap.

— Aveau mutre de soldați… dar nu aveau uniforme…

Beewen își privi propriile veșminte, o jalnică mascaradă menită să ascundă ce era de fapt. Ar fi putut fi el însuși unul dintre cei care veniseră aici după-amiază, perfect capabil să-i ia la țintă cu aruncătorul de flăcări pe cei care zăceau în cămașă de forță sau în căzi le crăpate, cu apă călduță.

— Și ce s-a întâmplat mai departe?

— Asta a fost tot. I-au împiedicat pe bolnavi să iasă, în timp ce totul era mistuit de foc. A fost ca o… ca o execuție.

Beewen și-i imagină pe cei înarmați cu aruncătoarele de flăcări Flammenwerfer 35, un model nou care urma să facă ravagii, cu siguranță, în războiul care abia începuse. Îi vedea parcă, cu cele două rezervoare purtate pe spate, unul pentru combustibil, celălalt pentru gazul propulsor, îndreptându-și jetul ce-și scuipa vuind flăcările la mai bine de douăzeci de metri depărtare, la temperaturi ce treceau de o mie de grade.

— Tatăl meu?

Albrecht îi arătă din cap înspre pavilionul central, de la ale cărui ferestre se prelingea și acum fum negru, gros. Ultimele fragmente intraseră în combustie mocnită. Uneori, câte-o ușă sau ce mai rămăsese din rama unei ferestre se prăbușea, într-o avalanșă de scântei.

— Mai vreau detalii, insistă Beewen, de parcă și-ar fi scormonit în propria rană.

Infirmierul bâigui ceva despre o motocicletă. Se lămuri curând despre ce era vorba: șeful întregii operațiuni fusese un bărbat roșcat, la vreo cincizeci de ani, care venise într-o motocicletă cu ataș. Supraveghease întreaga scenă, în timp ce pilotul lui dădea ture cu motocicleta prin incinta azilului.

Mengerhäusen.

Pradă aceluiași acces de cinism morbid, Beewen nu-și putu stăpâni un hohot de râs, gândindu-se la sărmana Minna, care se temea de o operațiune secretă. Nazismul nu avea însă nevoie de programe oculte sau de acțiuni mascate pentru a elimina paraziții de pe teritoriul său. Era de-ajuns să trimită o haită de ticăloși pentru a distruge tot. Ulterior, avea să fie floare la ureche să vorbească despre un accident, un sabotaj, o greșeală de ordin profesional.

Perninken o spusese ceva mai devreme, cât se putea de clar: „Suntem o forță aflată deasupra legilor, deasupra poporului, deasupra economiei. Noi suntem ordinea și autoritatea. Dacă suntem convinși de justețea cauzei noastre, adică dacă acționăm în interesul protejării patriei, putem să ne permitem orice”. Nazismul era deopotrivă judecător și parte în proces, mijlocul și scopul urmărit.

Nu puteai să supraviețuiești acestui sistem decât cu o condiție: să-i respecți regulile și să nu-l provoci niciodată. Asta fusese greșeala sa: Beewen îl lovise pe Mengerhäusen, îl amenințase, comițând așadar o crimă de lezmajestate; el și numai el era răspunzător pentru acest dezastru.

O căută din priviri pe Minna. Nu văzu însă decât călugărițele care continuau să se agite zadarnic, câțiva infirmieri cu halatele murdare și vreo câțiva bolnavi care agonizau în iarbă.

O reperă în cele din urmă, chircită în roaba ei, ca o elevă pedepsită să stea închisă în debara. De la distanță, părea că acolo e doar un maldăr de cârpe murdare. Nici măcar fața cenușie nu i se mai distingea de hainele pline de funingine.

Se apropia. Minna nu plângea. Fața îi era la fel de uscată precum zidurile

ce se prăbușeau dincolo de ei. Ochii ei negri, umezi în ciuda uscăciunii ambiante, păreau că vor să sară afară din orbite, derutați, siderați, fără nicio legătură cu lumea înconjurătoare. În chip ironic, fuma, cu spatele la scena incendiului.

— Minna…

Niciun răspuns.

— Minna, îmi pare rău.

Ea ridică privirea, de parcă și-ar fi amintit nu de el, ci de propria existență.

— Mengerhäusen…, murmură ea. Când a plecat, mi-a spus: „Poți să-i mulțumești prietenului tău, Beewen”.

80.

își scoase pantofii și îi scoase și pe ai Minnei, un soi de balerini fără tocuri. Nu găsi întrerupătorul, dar luna de-afară lumina suficient: spațiile largi, mobilele acoperite cu huse, geamurile uriașe care dădeau spre grădină și sculpturile incomprehensibile, toate păreau desenate cu cretă albastră, cu o precizie extraordinară.

Urcară treptele, Beewen cu pași apăsați, susținând-o pe Minna care aluneca, abia atingând fiecare treaptă cu picioarele goale. O simțea moale ca o păpușă de cârpă și cam la fel de grea.

O împinse în prima baie întâlnită în cale și, fără pic de pudoare, o dezbrăcă. Nu dădu atenție trupului ei fragil, aproape scheletic. Observă însă detaliile luxoase ale decorului: gresia în alb și negru, robinetele stilizate, fără îndoială de cupru, dar pe care el le crezu de aur, prosoapele atât de moi și de groase incit le-ar fi luat mai degrabă drept pături…

O așeză cu grijă în cadă și se apucă să o spele temeinic cu dușul, de parcă ar fi spălat un costum de scufundare impregnat de sare. Pielea cenușie acoperită de funingine își recăpătă albeața, dar nu și strălucirea. Minna îi amintea de o sculptură în sticlă șlefuită, cu transparențe opacizate ce păreau că adăpostesc o viață mocnită, sufocată și, totuși, rezistentă și încăpățânată.

O freca sârguincios, concentrându-se asupra petelor de funingine mai rebele. Nu era nici dezamăgit și nici emoționat la vederea trupului ei gol;

acesta exista, pur și simplu, iară a-i stârni vreo fantasmă.

De fapt, Beewen se gândea la tatăl său. La moartea bătrânului.

Înțelegea, abia acum, că se înșelase în privința sentimentelor pe care le nutrea față de tatăl său. Moartea aceasta, de care se temuse atât de mult… de fapt, o așteptase. Vizitându-și tatăl, cheltuindu-și întreaga soldă pentru a-l ține în viață pe bătrân, își închinase lui întreaga viață cu devotamentul unui bun german, cu o „docilitate de cadavru", fără să-și pună vreodată întrebări în privința propriilor emoții. Cu capul plecat, cu inima împietrită și creierul funcționând la minimum necesar, fusese un exemplu perfect al unui german destoinic pentru care simțul datoriei e mai presus de orice altceva.

Acum însă, nu se simțea tulburat. Nici măcar trist, ci doar ușurat. Tatăl său, care-i preschimbase copilăria într-un coșmar și adolescența într-o continuă revoltă, care devenise o povară ce-și striga existența și-l strivea puțin câte puțin la fiecare vizită… nu mai era. Nu, nu simțea nici durere și nici lipsa părintelui. După cum obișnuia să spună Hitler, venise vremea să-și cucerească propriul spațiu vital.

Găsi camera Minnei, ghidându-se nu după obiectele-i personale, ci după numărul de dosare ce se aflau aici. Eliberă patul de teancurile prăfuite și o așeză cu precauție pe tânăra femeie înveșmântată într-un halat de baie, cu gesturile grijulii ale unui prinț din basme.

O privea, dar în locul ei își vedea tatăl. Îi vedea chipul alb ca varul, șifonat, malefic, ce-i bântuise tinerețea. N-avea să se poată reculege niciodată la mormântul lui Peter Beewen, a cărui cruce de fier și al cărui craniu de piatră se făcuseră scrum. Cu atât mai bine! N-avea să se simtă obligat să-și inventeze gânduri pline de emoția pierderii, reflecții solemne lipsite de suport în realitate.

Minna dormea de parc-ar fi fost drogată, fără urmă de expresie pe chip, neclintită, de parc-ar fi fost moartă. Cu siguranță, în mintea ei se întipăreau acum șocul cumplitei tragedii și, fără îndoială, golul care avea să vină de-acum înainte. Spera, pentru binele ei, că Minna nu avea să se lanseze de-acum într-o cruciadă împotriva lui Mengerhäusen sau, mai rău, împotriva statului nazist. Oricare ar fi fost acuzațiile pe care le-ar fi putut aduce și oricâte mărturii ar fi strâns în sprijinul acestora, mașinăria birocratică a Reich-ului ar fi strivit-o, la fel de eficient ca un tanc Panzer IV. Mai degrabă ar fi trebuit să se roage ca nu cumva să fie ea însăși cea acuzată de

neglijență sau de culpe profesionale în cazul acestui „nefericit accident”.

Minna nu mai avea prezent, iar Beewen își pierduse viitorul. Odată cu moartea tatălui său, furia care îl animase atâta vreme se risipise, iar marele său vis, războiul și răzbunarea, devenise sterp. Pe cine să răzbune, în fond? Un soldat din Deutsches Heer care inhalase gaze toxice? Un veteran de război care înnebunise și sfârșise ars de reprezentanții noii armate germane?

Toate acestea i se păreau acum absurde. Deși era așezat, simți că se clătina. Gândurile i se învolburau în minte: vedea deschizându-se în fața sa un hău mai vast decât cel creat de lipsa de perspective a Minnei. Realiza acum în ce măsură războiul abia izbucnit nu era deloc războiul său. Cucerirea spațiului vital, distrugerea raselor inferioare, venirea unei rase de supraoameni cu sânge nordic? Nimic din toate acestea nu-l îndemna să se bată.

O înveli pe tânăra femeie și se îndreptă spre ușă. Simți nevoia să se sprijine de o piesă de mobilier, apoi își înăbuși un hohot de râs. Se gândi la desenele animate americane, care încă mai erau difuzate la cinematografe și care-i plăceau mult. Mereu se găsea câte un personaj care se trezea dincolo de marginea prăpastiei, alergând în gol. De fiecare dată, personajul în cauză se prăbușea înainte de a fi înțeles ce i se întâmpla.

Apoi urma căderea și hohotul de râs generalizat al spectatorilor.

Acesta era punctul în care ajunsese existența sa.

Nu mai avea tată, nu mai avea un ucigaș pe care să-l urmărească, războiul nu mai exista pentru el: avea să mai pedaleze în gol vreo câteva secunde, dar picajul era iminent…

81.

Un prim obiect fu gata să-l lovească în plină figură. O ștampilă cu sugativă, care sfârși prin a izbi ușa. Cel de-al doilea obiect, un Cod civil gros, sfărâmă vitrina unui raft de bibliotecă. Cel de-al treilea, un dosar pe care Perninken îl apucase cu ambele mâini, sfârși pe jos, după ce se lovise de perete.

Totul se petrecuse foarte repede.

Abia ajunsese la sediul Gestapo-ului, când fusese anunțat că Perninken

voia să-l vadă de îndată. Beewen nu apucase așadar să-și facă griji sau să-și pună întrebări. Bătuse la ușă, intrase și, imediat, fusese nevoit să evite primul obiect.

Obergruppenführer-ul își continua exercițiile de tir, folosind drept proiectile un coupe-papier, suportul de penițe, un telefon… Beewen își spuse că, până la urmă, atunci când n-avea să-i mai rămână de aruncat decât portretul lui Hitler, avea să se potolească de la sine…

Furiile lui Perninken erau legendare. În ciuda figurii sale caricaturale, atunci când acesta își dădea frâu liber mâniei, nimănui nu-i mai ardea de râs. Tenul îi devenea violaceu, venele i se umflau pe frunte, ochii i se injectau de sânge, iar vocea i se preschimba într-un răget răgușit comparabil cu cel al lui Hitler. În clipele acelea, vocea părea că-i iese prin ochi, iar pe gură avea să-și scuipe inima. Sprâncenele unite i se ondulau, ca o omidă neagră pe grătarul încins. Gâtul i se umfla în asemenea măsură încât părea că, brusc, îi crescuse o tumoare plină de furie turbată sau de fiere.

Beewen, care avusese ocazia să-l vadă așa de destule ori, strecură o întrebare:

— *Obergruppenführer,* puteți să-mi explicați…?

— Să-ți explic?

Cu mișcări abia coordonate, Perninken se apucă să răscolească printre dosarele de pe birou, răspândind în jur o ploaie de foi răzlețe și creioane.

În cele din urmă, găsi un plic maroniu și-i vărsă conținutul pe birou.

De data asta, Beewen fu la un pas de a o lua razna.

Fotografiile înfățișau trupul Gretei Fielitz la rădăcina unui copac, contorsionat într-un ultim spasm agonic. Un soi de colier negru, precum cele purtate în secolul XVI, îi înconjura gâtul. Rochia îi era descheiată, sfâșiată de la buric în jos, oferind privirii o cavitate respingătoare, în care se distingeau intestine, mușchi și fibre…

Era desculță.

— Ce s-a…

— Ce s-a întâmplat? urla Perninken. A repetat figura, imbecilule! În timp ce tu fugeai după un infirm, în timp ce semănai haos într-o adunare de veterani și devastai o garnitură de metrou, ucigașul, cel adevărat, executa o a patra victimă. Cum ai putut îngădui să se întâmple așa ceva? Ți-am ordonat să o protejezi pe Greta Fielitz!

— Era păzită, *Obergruppenführer*…

— Ține-ți gura, pentru numele lui Dumnezeu!

Se prăbuși pe scaun, sfârșit, iar Beewen l-ar fi imitat cu dragă inimă. Însă, înainte de a se așeza și de a încerca să cuprindă dimensiunea eșecului său, voia să fie sigur că înțelegea complet situația.

— Se știe când a fost ucisă?

— După-amiază.

— Mai spre prânz sau spre seară?

Perninken își trecu mâna peste față, exasperat.

— De ce te macină pe tine chestia asta, ia spune?! Ai omorât, da, am spus bine, ai omorât un biet nenorocit cândva pe la prânz, un nevinovat care, fără îndoială, nici măcar nu s-a apropiat vreodată de femeile astea. Iar între timp, asasinul își vedea liniștit de treabă.

Să nu cedeze. Să nu urle. Să nu izbească cu pumnul în masă sau, mai rău, să nu-l pocnească pe Perninken. Greșise pe toată linia, iar gravitatea erorii sale îi înfunda, la propriu, capul între umeri, de parcă ar fi fost prins într-un mecanism de tortură invizibil.

— Unde sunt Hiller și Markovics?

— La răcoare. I-am băgat la zdup ca să le vină mintea la cap.

— În ce calitate, *Obergruppenführer*?

— În calitate de suspecți. Nu-ți convine cumva? Cei doi idioți sunt ultimii care au văzut-o pe Greta în viață. Alții au fost executați pentru mult mai puțin de atât. Chiar și aici, dintre ai noștri.

Îi știa pe cei doi și nu erau deloc genul de căscați. Trebuia neapărat să le vorbească.

— Îmi pare rău, rosti el într-un târziu, nu tocmai inspirat.

— Și mie îmi pare rău, îi replică Perninken. Pentru tine îmi pare rău. Ești degradat.

Această măsură, demnă de o decizie a Curții Marțiale, era disproporționată. Dar știa că, în felul acesta, Perninken îi făcea de fapt o favoare; ar fi putut să o sfârșească într-un lagăr, sau poate în postura de îngrășământ, alături de Max Wiener.

— Strânge-ți lucrurile cât mai rapid. Vom vedea mâine ce facem cu tine. Deocamdată, ești încadrat în brigada lui Kochmieder, încă din acest moment. Morții te așteaptă, Beewen!

Pe scara nu tocmai strălucitoare a Gestapo-ului, brigada lui Kochmieder, așa-numiții *Totengräber,* se afla pe treapta cea mai de jos.

În timp ce ieșea, Perninken îl strigă:

— Unde ai fost aseară? Te-am căutat peste tot.

— Eram la azilul din Brangbo.

— Cu ce ocazie?

— A murit tata, *Obergruppenführer*.

Perninken făcu un gest de lehamite, de parcă ar fi vrut să îi spună „La câte ai pe cap…”

82.

De cum intră în vilă, tăcerea care domnea i se părea de rău augur.

— Minna?

Niciun răspuns. Fără îndoială, nu se trezise încă. Subconștientul îi șopti însă că era posibil să fie vorba de altceva. Urcă la etaj și intră în camera ei.

— Minna?

Era chircită pe pat, într-o poziție ce amintea de statuia unui martir supus supliciului. Recunoscu imediat poziția, figura palidă, gura deschisă ca pentru a absorbi moartea care pusese stăpânire pe acest loc.

Sinucidere.

Datorită meseriei sale, era obișnuit cu acest gen de situație. Unii evrei, intuind ce îi așteptа, preferau s-o sfârșească cu viața numaidecât. Văzuse nenumărate cazuri de spânzurare, otrăvire, gazare…

Însă, după o primă privire mai îndeaproape, Franz se lămuri că, în cazul Minnei, nu era totul pierdut. Se repezi să-i verifice pulsul și căută prin încăpere ca să se lămurească ce anume înghițise. Găsi mai multe cutii de pastile pe noptieră, dar numele nici uneia nu-i spunea nimic.

Din două, una: fie se hotărâse să iasă din scenă și, având în vedere cunoștințele ei medicale, avea să reușească să-și atingă scopul, fie totul era o cacealma, sau mai degrabă un strigăt de ajutor, în varianta cea mai dură cu putință.

Beewen se hotărî: încă mai putea fi salvată.

Trebuia însă să acționeze, iar asta însemna, în primul rând, să nu facă nimic. Nu trebuia să-i dea să bea ceva, nu trebuia să o forțeze să vomite, astfel încât să nu acționeze involuntar pentru digestia substanței otrăvitoare.

Singura urgență era să o ducă la un spital.

Părea mult mai grea decât o simțise la întoarcerea de la Brangbo. Fără îndoială, era povara suplimentară a morții care-i invada trupul. Coborî treptele cu băgare de seamă, ca nu cumva să o lovească cu capul de zid și, după ce ajunse la parter, de mobilierul straniu ale cărui funcțiuni nu le înțelegea. Din câțiva pași, fu în Mercedesul său, care încă avea capota coborâtă. Demară, fără să arunce vreo privire în urmă spre vila care, cu cele câteva ferestre rămase luminate, părea că-l observă.

Conduse cu viteză, dar fără să exagereze. În adâncul său, simțea că Minna avea să supraviețuiască. Zâmbi. El, ofițerul de la Gestapo, un ticălos, o salva pe micuța psihiatră drogată ce-și văzuse toate visurile incendiate cu aruncătorul de flăcări.

Nu știa nimic despre spitale. Gestapo-ul nu era genul de întreprindere care le poartă de grijă clienților săi. Pe Prinz-Albrecht-Straße la numărul 8, medicii care lucrau la serviciul de interogatorii aveau o singură sarcină, aceea de a le prelungi cât mai mult viața celor chestionați, pentru a putea spune tot.

Acest gând atrase după sine o idee: la sediul Gestapo-ului exista mereu un medic de serviciu, pentru interogatoriile nocturne. Iar genul ăsta de doctor avea între altele și obiceiul de a-i salva de la sinucidere pe cei care încercau să se sustragă astfel torturii. Porni spre cartierul Wilhelm.

Berlinul părea că-i deschide larg piețele, bulevardele și străzile sale. Fluiditatea traficului, în aerul blând al nopții i se păru încă un semn că întreg universul era de acord ca Minna să fie salvată. Și, în anume măsură, odată cu ea, și el însuși.

Începu să fredoneze o melodie dintr-un film de la începutul anilor ’30, *Das Lied einer Nacht*:

> *Heute Nacht oder nie sollst du mir sagen nur das Eine*:
> *Ob du mich liebst*…

„În seara asta sau niciodată, n-ar trebui să-mi spui decât un singur lucru: că mă iubești”.

Era stăpânit de o stare de spirit bizară, o relaxare de neînțeles.

În intervalul a doar câteva ore, își pierduse tatăl, slujba și orice speranță de-a fi trimis pe front. În plus, tocmai aflase că ancheta pe care o credea finalizată fusese cel mai mare fiasco din viața lui. Își consacrase toate

puterile pentru a urmări un nevinovat, sau nevinovat cel puțin în acest caz. Și, în tot acest timp, adevăratul Om de marmură își continua masacrul.

Niciun fel de prezent, niciun fel de viitor… Cine dă mai mult?

Aruncă o privire spre Minna, care zăcea inconștientă lângă el. Părul ei scurt vibra în vântul călduț al nopții.

Zâmbi din nou: avea s-o salveze, era sigur de asta.

Iar ăsta era singurul lucru important.

83.

Când se trezi, se gândi că fusese arestată. Patru pereți de ciment, o saltea țeapănă, o pătură murdară, iar în tavan, un bec fără abajur, care difuza o lumină intensă, albă, ostilă. Se afla la Gestapo, oare? Dar în ce calitate? Prizonieră?

În braț avea înfiptă o perfuzie. Mirosea a vomă. Fusese îngrijită, îi făcuseră spălături la stomac. Fusese spălată cu grijă. Cu toate acestea, spitalul ăsta nu avea prea multe calități, la capitolul aspect…

Totul îi reveni în minte, deodată.

Incendiul. Medicamentele. Coma. Beewen crezuse probabil că intenționase să se sinucidă. Deși… ea nu voia decât să doarmă… să uite tot… și să nu se mai trezească.

Mda, n-avea niciun rost să se joace cu cuvintele.

Văzuse institutul arzând. Auzise pielea plesnind sub mușcătura flăcărilor, oasele explodând pe măsură ce temperatura creștea. Oamenii lui Mengerhäusen o reținuseră. Făcuse un soi de criză de isterie, apoi se prăbușise în roaba ei. Fără să se mai miște, fără să mai gândească. O stare cataleptică. Iar între timp, azilul continua să ardă…

Dar de ce făcuseră una ca asta?

„Poți să-i mulțumești prietenului tău, Franz Beewen”.

În ciuda stării de comă de peste noapte, nu putea să uite propoziția asta. Așadar, era vina lui…

Beewen dormea la căpătâiul ei, așezat pe jos, cu un cot rezemat de saltea și capul plecat pe acesta. Somnul lui îi amintea de cel al unui animal: profund și ușor în același timp, odihnitor și totodată alert.

De fapt, nu putea să îi poarte pică. Ea era cea care-i ceruse ajutorul, ea îl

împinsese spre confruntarea cu Mengerhäusen. De altfel, totul avea rădăcini mai adânci și o amploare care îi depășea. Erau duși de valul unei viituri a ororii și abjecției și orice-ar fi făcut echivala, cel mult, cu zbaterile zadarnice ale unui om gata să se înece.

— Te-ai trezit? întrebă Beewen, ridicând capul.

— De o bucată de vreme, da. Unde mă aflu?

Ochiul lui sănătos era doar cu puțin mai deschis decât celălalt.

— La sediul Gestapo-ului.

— De ce?

— Aici era singurul medic pe care-l cunoșteam. Cum te simți?

— Cred că mai bine decât tine.

Fâșii de amintiri: gesturile delicate ale lui Beewen, Mercedesul lui, atingerea vântului pe obraji…

— De unde ai știut că nu trebuie să mă forțezi să vomit?

— Am învățat niște noțiuni de prim-ajutor, la SS.

— Pentru victimele voastre?

El zâmbi. Ea zâmbi. În scoarța acelei clipe se cuibărise ceva tandru, fugar, ca un scurt moment de fericire contemplat în trecere într-o oglindă.

— Ce părere ai tu? îl întrebă ea, abrupt, alegând să rupă farmecul tăcerii de-o clipă. Crezi că am încercat să mă sinucid?

— Nu cred nimic.

— N-am încercat să mă sinucid.

— Bine. Te cred.

Își recăpătase acea intonație ironică ce o scotea din sărite.

— Habar n-ai ce spui, îi replică ea, disprețuitor.

El se apropie și îndrăzni să-i ia mâinile într-ale sale.

— Ascultă-mă. Hai să spunem că n-ai vrut să te sinucizi, deși ți-ai fi dorit puțin lucrul ăsta. Nimeni nu e la adăpost de surprize, în definitiv.

— În orice caz… mulțumesc.

Din nou, mintea îi fu asaltată de imagini ale incendiului: urletele, sunetul acoperișului ce se prăbușea într-o ploaie de scântei… Mengerhäusen o obligase să privească. O pusese față în față cu răspunderea ei, cu inconștiența de care dăduse dovadă, cu aroganța pe care o afișase. Nimeni nu avea voie să se opună celui de Al Treilea Reich. Nimeni nu putea pune la îndoială intențiile divine.

„Poți să-i mulțumești prietenului tău, Beewen”.

Gestapovistul se ridicase și își scutura pantalonii, pe care rămăseseră încă urme de cenușă și funingine.

— Mă duc să-ți aduc o cafea.

— Aș prefera un coniac.

— N-avem așa ceva în meniu.

— Am glumit.

— Desigur. O glumă de beție.

Rostise aceste cuvinte pe un ton dur, încărcat de reproșuri. Dacă-i îngăduia să se apropie prea mult, Beewen avea să-și afișeze tot arsenalul de remarci, interdicții și bunăvoința odioasă. Nu-i lipsea nimic din toate astea.

— Poți să mergi? o întrebă el.

— Cred că da.

Beewen ridică de pe podea o zdreanță maronie și i-o întinse. Minna avu nevoie de câteva secunde pentru a-și recunoaște faimoasa haină de cowboy, arsă pe margini și cu o gaură mare la mijloc.

— Mergem la morgă, spuse el. Să-ți schimbi puțin starea de spirit.

84.

O dimineață de luni, la Berlin.

Înaintau, cu pletele-n vânt, iar ziua se anunța frumoasă. Soarele se ițea deja deasupra acoperișurilor, dând orașului o strălucire aparte. Încă ametită, Minna încerca o stare de plutire, fascinată de culorile contrastante ale răsăritului. Pe străzi, fiecare obiect, fiecare detaliu părea că se trezește și se avântă în lupta pentru existență a acelei zile.

Minna închise ochii și-și imagină că era în India. Nu fusese niciodată acolo, dar văzuse fotografii color din acele ținuturi îndepărtate. Reținuse că acolo toți aveau pielea închisă la culoare, purtau haine în culori pestrițe și umblau mereu cu flori în mâini. O beție a simțurilor. O scaldă într-o mare de petale cu efluvii putrede. Deschise din nou ochii: în dimineața aceea, așa vedea Berlinul.

Proprietarii de cafenele în halate albe ce-și măturau trotuarele dinaintea prăvăliilor, firmele ce străluceau în soare, femeile care se grăbeau spre locul lor de muncă, toate adăposteau același gen de contraste. Chipuri cufundate-n umbră, culori strălucitoare pretutindeni, potențate de lumina zorilor, de parcă orașul s-ar fi încăpățânat să demonstreze că nazismul nu reușise să

vopsească totul în cenușiu.

Beewen, cu privirile ațintite la drum, o punea la curent cu cele întâmplate. Încă o femeie fusese ucisă. Josef Krapp/Albrecht Hoffmann nu era și nu fusese niciodată Omul de marmură. Murise degeaba… sau, în orice caz, vinovăția sa nu includea și această serie de crime. Erau cei mai nepricepuți anchetatori care existaseră vreodată, în frunte cu Minna, care era la originea fabulațiilor despre Hoffmann.

Bineînțeles, ancheta îi fusese luată lui Beewen, iar el fusese trimis în beciul ierarhiei SS. Ea și Simon aveau să se întoarcă la meseria lor de psihiatri; mă rog, mai puțin ea, căci nu mai avea obiectul muncii. Avuseseră o șansă și o rataseră. Gestapo-ul avea să pună alți copoi pe urmele ucigașului.

În apropiere de Spitalul Carității, Beewen trase pe dreapta și încercă să o lămurească cum stăteau lucrurile:

— Nu avem niciun drept să-i facem o vizită legistului. Nu pot spune că mi-e prieten. Dar König – așa se numește – n-are de unde să știe că nu mai conduc ancheta. În dimineața asta va trebui să obținem de la el maximum de informații posibil. E ultima noastră șansă.

Minna abia dacă-l asculta. Cum avea să reacționeze la vederea cadavrului? Specialitatea ei erau demenții subnutriți. Această nouă victimă, frumoasă la fel ca și cele de până atunci, bine hrănită, delicat proporționată, avea să fie mult mai greu de privit decât toate cadavrele pe care-i fusese dat să le vadă. Moartea ca sacrilegiu, care spulberă frumusețea și tinerețea…

Beewen se întoarse spre ea, cu cotul rezemat de spătarul scaunului ei și cu cealaltă mână pe schimbătorul de viteze.

Mirosea a cenușă, a transpirație, a noapte nedormită.

Iar ei chiar îi plăcea mirosul lui.

— Hai să ne lămurim cu incendiul, porunci el. Alaltăieri, m-am dus să-l scutur nițel pe Mengerhäusen. L-am amenințat. L-am lovit. A fost o greșeală gravă. Raționam de parcă am fi trăit într-o lume normală, în care oricui i-ar fi teamă de pumnii mei. Dar nu și unuia ca Mengerhäusen, fiindcă el e dintre cei care-au instaurat frica asta. Ei m-au creat, pe mine și pe celelalte brute din SS.

Felul lui de-a prezenta lucrurile o scoase din sărite pe Minna.

— Tu vorbești doar despre tine, iar eu nu dau doi bani pe stările tale sufletești. Când te naști în bălegar, nu trebuie să te miri când te trezești cu

nasul în el. Pacienții mei sunt morți și nimic nu-i mai poate readuce la viață.

— Erau oricum condamnați, iar tu știi asta. Se pregătește un program de eliminare sistematică a celor ca ei. Nu știu exact cum se va proceda, dar ceea ce s-a întâmplat la Brangbo e un preludiu la ce se va întâmpla la castelul din Șvabia Superioară. De-acum, centre de exterminare vor apărea în toată Germania.

— Și toate astea se vor întâmpla sub comanda lui Mengerhäusen?

— Mai mult sau mai puțin. Mengerhäusen are un statut ciudat. E acolo, fără a fi oficial acolo. După părerea mea, e angrenat într-o mulțime de alte programe, al căror scop e, în cele din urmă, același.

— Care anume?

— Să elimine toate anomaliile, dând întâietate verigilor puternice.

— Și cum vor să facă asta?

— Nu știu și nici nu vreau să mă hazardez să-mi imaginez. Cel mai bine-ar fi să-l dăm uitării pe acest gunoi.

Beewen avea dreptate, desigur. Dar cum ar fi putut să-l uite pe ticălosul cu pipa lui sculptată într-un os omenesc? Cum să-și șteargă amintirea strigătelor bolnavilor cuprinși de flăcări?

— N-ai nimic de băut aici?

— Sunt convins că nu asta e soluția.

— Răspunde-mi la întrebare.

Cu o apăsare scurtă, Beewen deschise torpedoul, dând la iveală comoara sa ascunsă: o sticlă de whisky. Minna o deschise și bău direct din ea.

Prima gură de alcool a zilei, deși era abia opt dimineața. Nu era cea mai neplăcută experiență. Arsura alcoolului o făcu să închidă ochii și să dea capul pe spate.

— E mai bine?

Ea nu-i răspunse. Nu se putea gândi decât la gustul caramelizat al băuturii. Existența ideală. Un punct de vedere animalic, care nu ținea cont de inteligență și reflecții. Trebuia să-și trăiască clipa, iar dacă acea clipă însemna o gură de alcool, cu atât mai bine.

— Unde e Simon? întrebă ea deodată.

— N-am idee. După incidentul de la metrou, a plecat spre casă. Era în stare de șoc. Sper că Gestapo-ul îl va lăsa în pace.

— Se știe c-a fost cu tine în metrou?

— Se știe tot. Dosarul a fost preluat de altcineva. E un tip pe nume Philip Grünwald, pe cât de tâmpit, pe-atât de crud. Un adevărat pericol public. După ce termin aici, vom merge acasă la Kraus, să ne asigurăm că totul e în regulă.

Traversară parcul. Minna își strecurase brațul sub cel al lui Beewen și stătea, practic, agățată de el. Intrară în clădire, urmară diverse culoare, trecură prin mai multe porți. În cele din urmă, ajunseră la un mic amfiteatru care avea peretele îndepărtat din sticlă. Era sala unde se țineau cursurile de anatomie, Minna îi știa pe de rost fiecare cotlon.

— Vă așteptam, rosti bărbatul în halat alb.

Se apropiară de acesta. König ridică cearșaful, descoperind cadavrul. De îndată, instinctele de medic ale Minnei se treziră la viață. Nu zăbovi cu privirea pe rana căscată, care oferea o perspectivă asupra măruntaielor, și nici nu încercă să-și întipărească în minte fața împietrită, asemenea unei cariatide.

Preferă să se concentreze pe ansamblul corpului: textura pielii, proporția membrelor… Observă mai întâi, pe șolduri, meandrele fine ale vergeturilor. Apoi mai mult ghici conturul varicelor incipiente de pe interiorul pulpei. Văzu edemele care-i însemnau coapsele și genunchii. Urcă cu privirea spre fața femeii și observă pe tâmple petele datorate expunerii la soare.

— Femeia aceasta a fost însărcinată, declară ea.

König o privi mai întâi suspicios, apoi se relaxă. Recunoscuse în ea o colegă de breaslă, o inițiată. Șarpele de pe toiagul lui Esculap crea o legătură între medici. Erau cu toții parteneri, dacă nu chiar frați.

Legistul își desfăcu brațele.

— Bineînțeles, rosti el, pe un ton sobru. La fel ca și celelalte trei dinaintea ei.

PARTEA A TREIA

LEAGĂNELE

85.

Simon Kraus nu înțelesese nimic din cele ce i se întâmplaseră. Îi urmase pe SS-iști fără să stea la discuții, se trezise într-o dubă, iar apoi la Gestapo, într-o celulă. Nu mai putea să respire, nici să gândească, se aștepta ca, din clipă în clipă, să fie bătut sau, de ce nu, să i se tragă un glonte în cap.

Nimic din toate acestea nu se întâmplase.

Chiar și interiorul clădirii i se păruse mai puțin impresionant decât s-ar fi așteptat. Își imaginase că avea să vadă sânge pe pereți și să audă urlete pe culoare și împușcături în curtea interioară. *Nada*. În noaptea aceea, în sediul *Geheime Staatspolizei* domnise liniștea.

Cu toate acestea, nu reușise să doarmă. Retras într-un colț al celulei, așteptase. Spaima făcuse restul, paralizându-i corpul și otrăvindu-i fiecare gând. Își petrecuse noaptea tresărind, pândind și tremurând.

Abia în zori, rațiunea își făcuse simțită prezența. Odată cu primele raze ale soarelui ivite prin lucarna din tavan, începuse să analizeze situația.

Ceva nu era în regulă. Numitul Grünwald îi declarase că era acuzat de moartea Doamnelor de la Adlon. Desigur, avea toate datele pentru a se încadra în categoria suspecților. Fusese psihiatrul și amantul fiecăreia dintre victime, putea să intre când dorea la Clubul Wilhelm. Un bărbat ca el ar fi putut să le convingă pe Susanne, Margarete sau Leni să vină pe Insula Muzeelor sau în parcul Tiergarten… Dar de ce mai era bănuit, câtă vreme principalul suspect, Josef Krapp, murise chiar sub ochii săi, în aceeași dimineață?

Gândindu-se bine, ajunse la concluzia că Grünwald era, cu siguranță, rivalul pe care superiorii lui Beewen i-l impuseseră acestuia drept coechipier în anchetă. Dar la ce folosea această anchetă paralelă? De ce fusese tocmai el cel vizat? Nu-i rămânea decât să se roage ca Beewen să

poată demonstra limpede vinovăția lui Krapp… În acest punct ajunsese cu analiza sa atunci când, pe neașteptate, la primele ore ale zilei, fusese eliberat, fără vreo explicație. Simon se trezise afară, continuând să-și rumege ipotezele.

Cu siguranță, Beewen își trimisese raportul pe cale ierarhică. Moartea lui Krapp/Hoffmann îl absolvise de orice bănuială.

Simon se dovedise nevinovat. Mai că-l dezamăgea acest lucru. Petrecuse o noapte întreagă în acest bastion al terorii și nu avea absolut nimic interesant de povestit…

Așa se făcea că acum se plimba, de bună dimineața, prin Berlin.

Ajunse la cabinet mai degrabă ghidat de instinct, precum caii bătrâni cu ochelari de piele, care înaintează încotro îi poartă pașii. Un duș, haine curate, o cafea. Conștiința sa începea să identifice fiecare obiect și fiecare detaliu ca pe un semn fatidic pozitiv: scăpase de tortură și de moarte. Scăpase de ceea ce îi înspăimânta cel mai mult pe toți berlinezii: un sfârșit sub loviturile gestapoviștilor sau agățat de gardul electrificat al unui lagăr. Era salvat! îi venea să-și îmbrățișeze cafetiera italiană, schițele lui Paul Klee și fiecare piesă de marcă a mobilierului…

Tocmai își închisese ochii, precum un motan gras, tolănit într-un fotoliu, când auzi soneria. Se grăbise cu bucuria… Cu inima strânsă, măruntă ca un tăciune, se îndreptă spre ușă, întrebându-se dacă nu cumva, de astă dată, ar fi trebuit să ceară permisiunea de a-și lua cu sine și o valiză.

În prag se aflau Beewen și Minna, braț la braț, dar nimeni n-ar fi avut ideea de a-i lua drept un cuplu. Atât fizic cât și estetic, erau la capetele opuse ale spectrului. El purta haine civile pe care părea că le furase de la vreun om al străzii mort în șanț, iar ea, haina de cowboy, arsă cine știe din ce cauză. Mutrișoara ei atât de seducătoare, de languroasă, părea și mai micuță.

Ideea că cei doi veniseră probabil ca să sărbătorească victoria îi dădu un început de durere de cap. La ora opt dimineața, numai de sărbătorit nu se simțea în stare. Dar chipurile lor numai triumfătoare nu erau. Ce naiba se mai întâmplase?

Se așezară și acceptară oferta lui de-a fi serviți cu cafea. Simon se grăbi să le povestească arestarea sa. Beewen se încruntă la auzul numelui lui Grünwald.

— Important e că mi-au dat drumul, nu-i așa? spuse Simon, vesel.

Credeam că raportul tău a ajuns unde trebuia și…

— N-am predat niciun raport. Ai fost eliberat fiindcă s-au întâmplat anumite lucruri noi…

Zece minute mai târziu, Simon era cel care zăcea fără cuvinte în fotoliu. El, care crezuse că anecdota arestării sale avea să facă senzație… Azilul Minnei fusese incendiat. Asta e. Domnișoara von Hassel ajunsese în comă. *Mă mir că nu i se întâmplă mai des chestia asta.*

*Î*nsă, iar asta era vestea cea mai importantă, o altă crimă fusese comisă. Greta Fielitz, cea din urmă dintre femeile care-l visaseră pe Omul de marmură, cea de-a patra de pe listă, era moartă…

Greta, draga mea Greta… Depozită informația într-un cotlon al minții. Avea să o plângă mai târziu, pe tăcute, în singurătate.

În concluzie, se înșelaseră amarnic.

Simon nici măcar nu apucă să savureze cum s-ar fi cuvenit ironia situației: în vreme ce el își aștepta execuția într-o celulă din sediul de pe Prinz-Albrecht-Straße, Beewen și un medic o îngrijeau pe Minna, la câteva uși distanță. *Ce glumă proastă*!

Vizitatorii săi păstraseră însă bomba pentru final: Greta Fielitz, la fel ca și celelalte trei victime, fusese însărcinată!

Lucru curios, ceea ce îl sâcâia cel mai mult în acest moment era măsura în care cele patru femei își bătuseră joc de el. Le ascultase, le analizase spusele, le sedusese și le manipulase, ba chiar le șantajase… Și, în tot acest timp, ignorase un fapt esențial: în lunile din urmă, corpul lor se metamorfozase, căci urmau să aibă un copil; iar el, total pe dinafară, le amenința că avea să le denunțe la Gestapo…

M-am înșelat, încă o dată… Dar de ce veniseră atunci la întâlnirile cu el? De ce țînuseră să-i facă confidențe incomplete? Cu siguranță, nu-și inventaseră acele vise amenințătoare… Poate că aici era cheia. Erau însărcinate. Cu soțul lor. Cu amantul lor, poate. Asta era o chestiune care le privea doar pe ele. Dar Omul de marmură continua să le bântuie visele. Groaza provocată de acesta era cea care le determinase să îl viziteze în continuare: voiau să scape de el și să aștepte liniștite momentul nașterii, purificându-și astfel sufletele…

— Și, de fapt, ce vreți să faceți acum? întrebă el, mai degrabă pentru a-și înăbuși propriile reflecții.

— Vrem să reluăm ancheta de la zero.

86.

Simon nu era convins că voia să meargă mai departe. Cea de-a patra crimă, dacă pricepuse el bine, se petrecuse în timpul detenției sale. De aceea fusese eliberat dimineață. Văzuse însă ghilotina trecând mult prea aproape. Nu-i prea ardea să-i mai provoace pe SS-iști.

Beewen nu-i lăsă timp de gândire:

— Eu și Minna credem că sarcinile sunt mobilul crimelor.

— Cum adică?

— După spusele legistului, ucigașul a furat de fiecare dată fătul. Simon își amintea fotografiile pe care le văzuse. Asasinul își vârâse mâinile în măruntaiele victimelor. Le ciopârțise, le profanase. Toate acestea nu fuseseră însă nicio manifestare a cruzimii lui, nici elementele unui ritual abject. Încerca să scoată fetii.

— Ar putea fi cumva un ginecolog? se hazardă Simon.

— Posibil, îi răspunse Minna. În orice caz, știe să opereze, ceea ce nu poate oricine.

— De ce ar face asta?

— N-am idee, dar e cert că știa despre aceste sarcini, deși secretul era bine păzit.

— Ce te face să spui asta?

— Tu.

— Cum adică eu?

— Dacă nici psihiatrul lor nu știa nimic, înseamnă că femeile astea chiar nu voiau să spună nimic nimănui despre sarcinile lor.

Minna își aprinse o țigară și, pe tonul cel mai serios cu putință, declară:

— În definitiv, ucigașul ar putea fi chiar ginecologul lor.

— Va trebui să verificăm cu prioritate cine erau medicii care le aveau în grijă, spuse Beewen. S-ar putea să fie una și aceeași persoană.

Simon se strecură la birou și-și aprinse o Muratti. Cei doi începeau să-l calce pe nervi. Uitaseră deja cât de eronate se dovediseră a fi primele lor ipoteze? Că, din pricina delirului lor, murise un om? Cadavrul lui nici măcar nu se răcise încă, iar ei o luaseră de la capăt.

— Ia stați puțin, interveni Simon. Renunțați mult prea ușor la ceea ce abia ieri consideram adevărat. Așadar, asasinul nu mai e obsedat de pantofi? Nu mai e atras de împrejurimile râului Spree? Masca nu mai are

nicio importanță?

Minna se ridică și, la fel ca la prima ei vizită, se prefăcu a studia cotoarele cărților de psihiatrie din bibliotecă.

— Nu renunțăm la nimic, îi răspunse Beewen. Dar am văzut cu toții unde ne-au dus toate astea. Trebuie să ținem seama de-acum de ceea ce am aflat între timp. Ucigașul știa că femeile acestea erau însărcinate. Prin urmare, fie a fost vorba de medicul lor, fie de cineva apropiat. Sau, cine știe, poate că împărțeau același amant. În direcția asta trebuie să săpăm.

Minna se întoarse spre Simon.

— Cine știe? Poate tatăl ești chiar tu…

Se gândise deja la asta. În cazul Susannei și al lui Leni era exclus, nu mai avusese relații cu ele de cel puțin un an. Cu Margarete, erau mai bine de șase luni…

Cât despre Greta… Nu, nici cu Greta.

— De ce nu am presupune pur și simplu că soții lor sunt tații?

De fapt, Simon însuși știa cel mai bine care era răspunsul. Nici industriașul Werner Bohnstengel, care cântărea mai mult decât un camion plin cu osii, nici generalul Hermann Pohl, care era tot timpul plecat în aplicații, și nici bancherul Hans Lorenz, trecut de șaptezeci de ani, nu îndeplineau cu adevărat criteriile unui genitor ideal, deși, cine știe…

Mai rămânea Günter Fielitz, un aristocrat în vârstă de vreo cincizeci de ani, care era, fără îndoială, gata să-și asume îndatoririle conjugale. Însă Greta nu părea prea încântată la capitolul acesta. În realitate, atunci când cele patru își descriau viața sexuală, întinse pe canapeaua din cabinetul său sau chiar în patul lui, repetau mereu același lucru: că nu se întâmpla nimic.

— Care e ideea voastră, de fapt? relansă Simon discuția. Patru femei aveau același amant, iar acesta s-a distrat încercând să recupereze ceea ce uitase în pântecele lor? Chiar n-aveți ceva mai inteligent de propus?

Niciunul nu-i răspunse. Tăcerea aceasta, care se prelungea, aduna laolaltă eșecurile lor individuale, predispoziția fiecăruia dintre ei de a lansa ipoteze gratuite, ușurința cu care-și distribuiau bănuielile și, în sfârșit, marea lor înfrângere comună: moartea lui Josef Krapp.

Da, era o poveste frumoasă. Minna avea un real talent în a construi castele din cărți de joc, iar Beewen, în rolul brutei de serviciu, părea mereu gata să o urmeze fără a pune întrebări. În definitiv, nici Simon nu era cu nimic mai breaz: presupunerile sale privind un asasin capabil să treacă după

bunu-i plac din realitate în vis nu erau cu nimic mai prejos.

— Un lucru e sigur, spuse în cele din urmă SS-istul. Povestea cu sarcinile nu poate fi o coincidență. Trebuie să o luăm de la capăt, pornind de la asta. Să-i interogăm pe tați, să vorbim cu ginecologii. Cu siguranță există o legătură cu crimele.

— Niciuna dintre ele nu-și dorea copii.

— Poftim? tresări Minna.

— Niciuna dintre aceste femei nu-și dorea copii, repetă Simon. Își îndeplineau îndatoririle conjugale, dar cu precauțiile necesare. Se temeau de viitor, de lumea pe care Hitler vrea să o construiască.

Beewen ridică din umeri.

— Te-au mințit, asta-i tot. Am impresia că nu aveau încredere în tine atât cât ai crezut…

Sare pe-o rană deschisă.

— Că veni vorba de încredere…, contraatacă Simon. Cum se face că legistul ți-a vorbit despre sarcini de-abia după ce-a de-a patra crimă? Și a făcut-o doar fiindcă Minna era prezentă și a putut să constate cu propriii ochi?

Beewen se strâmbă.

— König, legistul, mi-a mărturisit că a primit instrucțiuni clare ca nici eu și nici Max Wiener să nu fim puși la curent în privința acestui fapt esențial.

— De ce?

— Habar n-am. Poate că superiorii mei considerau că astfel s-ar fi amplificat scandalul. În lumea nazistă, nimeni nu are voie să se atingă de mame.

Simon se ridică, ocoli biroul și își aprinse o țigară rezemându-se de un colț al mobilei.

— Dacă vreți, continuați-vă investigațiile pornind de la povestea cu feții furați. Eu am să mă concentrez în continuare asupra măștii.

— Adică? întrebă Minna, cu adevărat curioasă.

— Adu-ți aminte, îi răspunse. Tu ești cea care ne-a spus că Ruth Senestier lucra pentru un studio cinematografic.

— Așa e. Fabrica decoruri și recuzită.

— Dar dacă ea e cea care a confecționat masca din *Der Geist des Weltraums*? N-am nicio îndoială, Ruth îl cunoștea pe asasin. Și tot ea e singura care a fost ucisă din motive obiective, ca să zic așa. S-a dorit

reducerea ei la tăcere. Cred că putem afla niște răspunsuri pe platourile de filmare.

Beewen își izbi genunchii cu palmele, un gest de țăran care nu se potrivea deloc cu ceea ce devenise, dar care, în context, era cât se poate de potrivit.

— Bun. Pornim la treabă numaidecât. Lucrez de la prânz încolo, dar până atunci pot avansa un pic.

— Ce lucrezi?

— Am o nouă însărcinare la Gestapo. Prefer să nu vorbesc despre asta.

— Încă o nobilă misiune…

— E chiar mai rău decât ți-ai putea închipui. Dar, mai întâi, am să îmi recuperez întreg dosarul anchetei de la sediu.

— Ți se va permite să-l iei? se miră Minna.

— Bineînțeles că nu. Dar am să fotografiez piesele principale, iar tu vei developa clișeele.

Beewen și Minna schimbară priviri complice. Simon își încleștă pumnii, iritat. *Nu se poate una ca asta, Dumnezeule mare*! Cei doi idioți nu doar că se considerau mari detectivi, ci păreau că se și îndrăgostesc unul de altul.

Simon rămăsese rezemat de birou, cu privirea ațintită asupra ușii: o invitație cât se putea de limpede de a se căra.

— Apoi, Minna va începe să îi caute pe ginecologii care s-au îngrijit de victime, continuă Beewen, ignorându-i total atitudinea.

Simon își aminti că era luni și că avea întâlniri programate pentru toată după-amiaza. Dacă voia să afle mai multe despre relația dintre Ruth Senestier și studiourile cinematografice, avea să fie nevoit să le contramandeze. Dacă mai dura mult afacerea asta, avea să ajungă la sapă de lemn.

Cu mâinile vârâte în buzunare, se îndreptă spre ușă pentru a-i conduce.

— Încă ceva, îl avertiză Beewen. Ferește-te de Grünwald. Nu-i genul care să lase să-i scape atât de ușor prada.

— Dar ce-ar putea să-mi facă? Câtă vreme n-am ucis-o eu pe Greta, iar el știe asta, n-are ce să-mi facă.

— Păzește-te, asta-i tot.

Faptul că un profesionist al terorii îi dădea astfel de sfaturi însemna că nazistul din ajun era cu adevărat un tip înspăimântător. *Vom vedea.*

*Î*nchise ușa în urma vizitatorilor săi și se prăbuși într-un fotoliu. Din nou

îi reveni în minte, obsedantă, umilirea supremă: minciunile pacientelor sale. Cum de îi scăpase așa ceva? Cum de nu simțise nimic? Fuseseră amanți. Iar ele, însărcinate… Se gândi la discurile sale, la al său „templu al adevărului” și îi veni să râdă amar.

Mai presus de orice, nu înțelegea rațiunea profundă a acestor minciuni. De ce veniseră la terapie, dacă voiau doar să-i servească tromboane sau să-i ascundă realitatea? Fără îndoială, fusese manipulat. Dar de ce? Era vorba de o acțiune concertată?

Își spuse că nu i-ar fi stricat un pahar de șnaps, dar nu se mai ridică din fotoliu. Adormise buștean.

87.

– Continuă să mergi înainte.

— Până unde?

— Ceva mai încolo. Și vino să mă iei peste o jumătate de oră.

— Crezi că îți va fi de-ajuns?

— Nu-ți face griji. Oprește aici.

Beewen coborî din Mercedes, luă aparatul de fotografiat al Minnei și o salută pe aceasta cu o înclinare a capului. Reveni pe Prinz-Albrecht-Straße în pas alergător, intersectându-și traiectoria cu cea a santinelelor, care nu-l priviră pieziș și nici nu încercară să îl oprească. Poate că, la urma urmei, vestea destituirii sale nu făcuse încă turul tuturor birourilor, ori poate că moartea lui Krapp nu fusese încă anunțată oficial. Ciudat.

Traversă holul scăldat în lumină și începu să urce treptele. Se așteptase ca sediul Gestapo-ului să-i pară oarecum străin, ba chiar ostil. Nicidecum. Bătrâna școală de arte frumoase îl întâmpinase ca pe un prinț ce se întoarce la castelul său.

La etajul doi, Beewen iuți pasul, fără a atrage însă privirile cuiva. Ușa biroului său era încuiată. În clipa aceea, tânărul Alfred își făcu apariția, cu pasul său ușor. Avea un mers demn mai degrabă de-o coleopteră decât de un soldat încălțat cu bocanci cu blacheuri de metal.

— *Hauptsturmführer*? Dar ce…?

— Am uitat să-mi iau niște lucruri. Ai cheile de la biroul meu?

— Da, dar…

— Dă-i drumul, deschide.

Alfred execută ordinul.

— Să nu fiu deranjat, ceru Beewen, de parcă ar fi fost încă stăpânul acestor locuri.

Luă legătura de chei din mâinile lui Alfred, trase ușa și o încuie. În sfârșit, rezemat de ea, răsuflă ușurat. Își îngădui chiar să se așeze. Nu la birou, ci pe scaunul rezervat de obicei suspecților. Avea să-i lipsească locul acesta? Cu siguranță nu. Aveau să-i lipsească responsabilitățile? Cu atât mai puțin. Gradele? Până la urmă, toată povestea cu ierarhiile era o himeră. Dintr-un anumit punct de vedere, cei aflați la baza scării ierarhice își îndeplineau mai destoinic datoria. *Glorie celor fără grade*…

Luă aparatul Minnei. Grünwald nu-și trimisese încă zbirii să-i răscolească arhiva. Selectă rapid documentele cele mai importante din dosar; n-avea timp să fotografieze chiar tot, iar Minna nu-i dăduse decât trei role de film, cu câte douăzeci și patru de poziții fiecare. Etală foile pe birou și se puse pe treabă.

Acționă rapid, scăldat în sudoare – de teamă, de căldură, așteptându-se ca clanța să se miște dintr-o clipă într-alta. Când sfârși, se uită la ceas: douăzeci și trei de minute. Era în avans față de întâlnirea pe care i-o dăduse Minnei. Așeză cu grijă dosarele la locul lor și aruncă o privire pe culoar. Drumul era liber.

Vârî filmele în buzunar, ascunse aparatul sub veston și ieși. Puținii ofițeri în uniformă cu care se întâlni nu păreau să-l bage în seamă. Poate că, pur și simplu, devenise invizibil.

Îi înapoie cheile lui Alfred și își văzu de drum. Ajunsese în capul scărilor, când se auzi strigat:

— Beewen!

Se întoarse și descoperi un individ îndesat, îmbrăcat într-o uniformă ponosită. Fața lui avea forma și culoarea unei ridichi. Era pletos și avea ochii de un cenușiu spălăcit. Unul dintre ei era acoperit de o peliculă albă. O privire de orb. Tipul ăsta nu vedea mare lucru, era sigur de asta.

— Sunt *Untersturmführer*-ul Kochmieder. Noul tău șef, prietene.

Bărbatul îi strânse mâna de parcă ar fi avut de gând să i-o strivească.

— Încântat să vă cunosc, îi răspunse Beewen.

Bărbatul izbucni într-un hohot de râs feroce. Avea dantura făcută praf; ca toate ruinele, individul merita tot respectul. Replica lui Beewen putea fi

văzută și ca o provocare; nu se vorbea așa la Gestapo.

— Nu începe prin a face pe prostul, îi spuse Kochmieder. Camionul e în spate, în curte. Plecăm în zece minute.

— Ce misiune avem?

— Ți-am mai spus, nu-mi face pe prostul.

Beewen îl privi în ochi pe *Untersturmführer*. De-acum înainte, avea să-și petreacă zilele în compania unor epave umane ca acesta. *Totengräber*. Strângătorii de cadavre. Hienele SS-ului.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare.

Kochmieder trase aer în piept și rosti pe un ton sentențios:

— Aș spune că misiunea noastră va fi aceeași cu cea de ieri și cu cea de mâine.

Expresia de pe chip i se modifică brusc, devenind feroce:

— Vom aduna toate cadavrele blestemaților de evrei pe care-i găsim în Berlin. Asta vom face.

— Un fel de servicii post-vânzare, cum s-ar spune.

Kochmieder îi făcu cu ochiul, iar globul ocular albicios dispăru îndărătul unei pleoape vineții.

— Presimt c-o să-mi fii pe plac, spuse nazistul și scuipă o flegmă groasă. O să faci exact ce ți se spune și o să dai uitării toate fasoanele. Cu alea s-a terminat. Apropo, să faci bine să-ți scoți gradele de pe uniformă. Acum ești la nivelul bocancilor mei și ai face bine să te rogi să nu te pun să mi-i lingi.

Beewen pocni din călcâie.

— Am înțeles, *Untersturmführer*.

— Așa, prostovane, replică Kochmieder. Și-am să-ți mai dau un sfat: lasă aerele de mironosiță acasă. *Die Juden* nu-s toți morți de-a binelea la sosirea noastră. Dar noi suntem acolo tocmai pentru a-i termina. Pricepi? Când iubești, nu stai să numeri.

Brusc, în mintea lui Beewen își făcu loc o amintire din tinerețe: într-un roman de aventuri citit pe vremea aceea, cu acțiunea în India, se vorbea de o castă aparte – de fapt, nici măcar nu avea statutul unei caste – a oamenilor de neatins, singurii cărora le era îngăduit să atingă cadavrele pentru a le da foc pe malul fluviului.

Tocmai devenise și el unul dintre oamenii de neatins ai nazismului. *Bravo, Beewen.*

— Ne vedem jos, în cinci minute. *Heil Hitler*!

Beewen nici măcar nu se obosi să îi răspundă. Făcu stânga-mprejur și coborî în salturi treptele: întârziase deja trei minute față de momentul convenit cu Minna. Aceasta n-avea să-l poată aștepta prea mult în fața clădirii Gestapo-ului. Acolo, staționarea era interzisă, bineînțeles. Până și pietonii preferau să treacă pe trotuarul opus.

Când ajunse în fața clădirii, Mercedesul tocmai se apropia, înaintând încet. Traversă și ocoli mașina. Minna abia dacă mai trebui să încetinească. Beewen sări pe locul de lângă șofer.

— E a treia oară când ocolesc clădirea! se răsti ea. Cred că santinelele se pregăteau deja să mă împuște!

Beewen îi vârî în mână cele trei role de film și îi înapoie aparatul.

— Când crezi că pot fi gata imaginile?

— Am să le prelucrez după-amiază.

— Ne vedem la tine, mai spre seară.

Minna întoarse în intersecție și porni înapoi spre numărul 8 de pe Prinz-Albrecht-Straße. În momentul în care opri în fața intrării, Beewen îi zâmbi și sări afară. În vreme ce pătrundea din nou în holul clădirii, își aminti că gărzile de corp ale Gretei, Hiller și Markovics erau în arest, la subsol.

Fără să mai stea pe gânduri, porni într-acolo și în curând intra pe culoarul îngust al arestului. Ceru gardianului să-i deschidă celula celor doi. Aceștia fuseseră închiși împreună, ba chiar erau legați cu lanțuri unul de altul.

— Ei, sunteți mândri de voi? atacă Beewen.

— Am pierdut-o, *Herr Hauptsturmführer,* spuse unul dintre ei pe un ton spăsit. Nu mai e nimic altceva de zis.

Enunțarea gradului său pierdut îi făcu plăcere.

— Unde?

— La hotelul Adlon.

Mereu se întorceau în același loc. Cum de nu reușiseră să afle măcar un indiciu la blestematul de club care devenise ținta ucigașului?

— La ce oră?

— În jurul orei nouăsprezece.

— De ce nu-mi spui ora exactă?

— Greta Fielitz a ajuns la club la ora optsprezece. Am ținut-o sub observație pe rând eu și Markovics. Ușa nu era închisă. Se putea vedea

foarte bine ce se întâmpla în interior.

— Și mai apoi?

— Nimic. Când Doamnele de la Adlon au plecat, Greta Fielitz nu mai era acolo.

Era un enunț atât de simplu, ca o mâncărime sau o durere de dinți. Greta pur și simplu plecase folosind o altă ieșire.

Le era greu să reconstituie ultimele ore de viață ale victimelor fiindcă fiecare dintre acestea avea ceva de ascuns. Se prea poate să fi fost întrucâtva complice cu cel care le ucisese.

Se gândi la faptul că toate fuseseră gravide; fără îndoială, acesta era cel mai puternic indiciu de până acum. Care era legătura între sarcinile lor secrete și dispariția lor? Era ucigașul medic ginecolog? Un amant? Părintele copiilor? Sau, dimpotrivă, era cel pe care îl contactaseră pentru a se debarasa de „bagajul" nedorit?

De ani de zile, politica demografică a Reich-ului era cât se putea de drastică. Scopul era de a avea cât mai mulți copii: aceasta era calea regală pentru a invada Europa și a-i impune autoritatea Germaniei. Altfel spus, un avort în Berlinul anului 1939 era o idee la fel de bună ca o convertire la iudaism.

Un medic dispus să facă avorturi. Asta era o pistă care merita explorată.

— O să fim eliberați? întrebă Hiller.

Beewen bătu în ușa de fier, pentru a-i da de înțeles gardianului să o deschidă.

— Mai vedem, aruncă el, de parcă ar mai fi avut vreun cuvânt de spus în această privință.

Urcă treptele în fugă și alergă apoi spre curtea interioară. Ajunsese la timp. Tocmai începuse apelul, ca la școală.

Pentru a avea cui să încredințeze muncile cele mai de jos, Himmler ordonase eliberarea a numeroși deținuți de drept comun, marea majoritate fiind foști membri ai trupelor de asalt care, exagerând cu violurile, jafurile și crimele, sfârșiseră prin a ajunge la zdup.

Aceștia reveniseră așadar în societate, proaspeți ca niște prunci în scutece, cu gurile deformate de-un rânjet de moarte, încurajați de regim să-și vadă de viciile și brutalitatea ce le erau caracteristice. Mai mult ca oricând, aveau vânt din pupa și erau liberi să îi nimicească pe cei ce nu le erau pe plac.

Erau cam o duzină. Unul dintre ei era extrem de tânăr, doar un puști, cu părul aproape alb și uniforma atât de prăfuită încât părea ieșit chiar atunci dintr-un sac cu făină. Un altul purta o manta de piele lungă până-n pământ și bocanci grei, cu catarame metalice; pe căldura asta, era moarte curată. Un al treilea avea vestonul descheiat și pieptul gol, iar la gât un lanț gros de argint, ca un proxenet de pe Ku'damm.

— Ah, ai binevoit să apari? Treci în rând, ca toată lumea. *Schnell*!

Până la urmă, se pare că ochii de culoarea vodcii ai lui Kochmieder nu erau chiar atât de inutili.

Beewen se supuse. Apucase să-și smulgă gradele și galoanele. Cu uniforma descusută și leoarcă de sudoare, se încadra perfect în decor.

Între cei de neatins. Pleava societății.

Iar el, în mijlocul lor.

88.

în ciuda consemnului impus de Beewen, Minna nu plecase direct la vilă pentru a developa fotografiile. Preferase să dea o fugă la Brangbo, pentru a discuta cu Albrecht, infirmierul cu veleități de poet.

Văzând ruinele înnegrite a ceea ce fusese în urmă cu doar o zi azilul pe care îl conducea, fu cuprinsă de un acces de plâns, așa că opri mașina și, minute în șir dădu apă la șoareci ca o fetiță. Călugărițele plecaseră. Albrecht recrutase câțiva țărani din partea locului pentru a răscoli ceea ce mai rămăsese din clădirile institutului.

În cele din urmă, Albrecht – negru de funingine din cap până-n tălpi, ca un coșar – îi explică pe îndelete cum stăteau lucrurile. Nu reușise să identifice niciun cadavru și, de altfel, datele pacienților le erau necunoscute, căci arhiva arsese în întregime. Naziștii își îndepliniseră cu brio misiunea: demenții dispăruseră la propriu, atât din punct de vedere fizic, cât și administrativ. Pentru o primă încercare, rezultatul metodei lui Mengerhäusen fusese fabulos.

Minna se gândea la rudele pacienților. Cum ar fi putut să îi anunțe despre cele întâmplate? Nu își aducea aminte nici măcar de numele pacienților, darămite de adresele rudelor lor. Avea să fie nevoie ca rudele în cauză să se manifeste, ceea ce se întâmpla destul de rar. Brangbo, azilul

celor uitați, fusese șters de pe hartă.

În disperare de cauză, îi ceru lui Albrecht să se înțeleagă cu cei din sat, astfel încât să existe acolo o cutie poștală și un număr de telefon la care familiile bolnavilor să poată suna sau scrie, urmând a le fi explicată situația de fapt.

Trebuia oare organizată o slujbă în memoria atâtor suflete pierdute? Minna decise că răspunsul trebuia să fie afirmativ. Ideea aceasta fu de-ajuns pentru a o face să simtă cum o părăseau puterile.

Îl îmbrățișă pe bătrânul Albrecht, care avea să fie nevoit să-și găsească de lucru într-un alt azil, ba chiar, poate, într-unul dintre noile institute de felul celui de la Grafeneck. Mai confortabilă, mai bine plătită, o astfel de slujbă avea să ofere destule avantaje. Dacă aveau să gazeze sau să ardă pacienții, asta urma să se întâmple în încăperi dedicate, la care „personalul de îngrijire" nu avea să aibă acces.

Înainte de a urca înapoi la volan, înghiți în sec. Simți cum gustul de arsură îi umplea cavitatea bucală, de parcă ar fi avut pe limbă un cărbune stins. Scuipă, urcă în Mercedes și demară fără să mai privească înapoi.

Ajunse la vila părinților ei la cinci după-amiaza. După expediția lugubră la Brangbo, era mai mult decât fericită să se închidă în laborator și să-și dedice, cu o sticlă la îndemână, mai multe ore prelucrării fotografiilor în cvasi-întunericul camerei obscure.

Prima etapă a procesului cerea întuneric absolut. Îi plăcea să acționeze orbește, în vreme ce toate celelalte simțuri îi erau tulburate de alcool. Avea impresia că face munca unui artizan în timp ce se prăbușea într-o prăpastie.

Pe pipăite, derulă cu grijă peliculele pe o spirală pe care o așeză apoi într-o cuvă cilindrică. După ce clișeele fuseseră astfel izolate, putea aprinde lumina. Turnă revelatorul în cuvă. Ținând cont de sensibilitatea DIN (Deutsches Institut für Normung) a filmelor utilizate de Beewen, developarea trebuia să dureze opt minute și jumătate, la temperatura de douăzeci de grade.

Începu să agite cilindrul ca un barman care agită un shaker. Din vreme în vreme, lovea cu fundul recipientului în marginea chiuvetei, pentru a evita formarea de bule în interior.

Comparația cu shaker-ul îi stârni setea, așa că-și acordă câteva secunde pentru a bea o dușcă de whisky. Simți arsura delicioasă concentrându-i-se în fundul gâtului, precum un păcat rostit în șoaptă în confesional. Închise

ochii, năpădită de plăcere.

Revino-ți. După scurgerea celor opt minute și jumătate, scoase filmele din cuvă și le limpezi cu apă curentă, pentru a stopa efectul revelatorului. Le cufundă apoi într-o baie de fixator și, în sfârșit, putu să verifice negativele. Erau perfecte. Beewen făcuse niște fotografii foarte clare.

Ceva mai devreme, pornise soba, pentru a încălzi puternic încăperea. Suspendă filmele pe un fir, cu ajutorul unor cleme de rufe. Apoi se grăbi să părăsească încăperea supra-încălzită, țâșnind afară ca un tăciune ce se rostogolește din vatră. Își aminti că mai avea o sarcină de îndeplinit: să afle cine erau ginecologii care se îngrijiseră de cele patru victime.

Pentru un medic, nu era o sarcină dificilă. NSDAP-ul preluase registrele Securității sociale germane, creată la finele secolului anterior. Telefonând la biroul de sănătate publică, reuși să găsească un interlocutor potrivit la Serviciul de evidență. Naziștii consemnau absolut tot, mai ales când era vorba de natalitate, punct nodal al politicii Reich-ului. Prin urmare, pe fișa fiecărei femei era notat și numele ginecologului pe care obișnuia să îl consulte.

Minna avu noroc: la celălalt capăt al firului nimeri o femeie care părea hotărâtă să nu încheie convorbirea până când nu avea să afle informațiile ce-i fuseseră solicitate. Rezultatul veni destul de repede: nici Susanne Bohnstengel și nici celelalte trei nu erau înregistrate ca fiind pacientele vreunui ginecolog. Era un nonsens, fiind vorba de niște femei adulte, cu atât mai mult pentru niște gravide.

Minna nu insistă însă și se întoarse în cuptorul în care-și transformase laboratorul. Opri soba, apoi deschise ușa pentru a aerisi și răcori încăperea.

Instală aparatul de mărit și strecură negativele sub obiectiv. Apoi închise ușa și aprinse lampa inactinică, a cărei lumină roșie nu avea niciun efect chimic asupra sărurilor de argint. Cu ajutorul riglelor de margine, fixă hârtia fotosensibilă sub obiectiv, apoi începu să proiecteze pe rând fiecare fotografie. Își pregătise din timp cele trei tăvi, cu aceleași substanțe pe care le folosise la developarea negativelor: revelator, apă, fixator.

Asta era o altă etapă care-i plăcea mult: să lase hârtia să plutească în revelator și să urmărească cum, unul câte unul, detaliile imaginii se iveau în lumina stacojie, precum pletele unei înecate care se ridică la suprafața apei.

Niciun ginecolog… Oare ce putea să însemne asta? Cu siguranță, cele patru erau pacientele unei somități din elita Reich-ului, care nu figura în

registrele medicilor de rând. Ernst Mengerhäusen? Nu. De ce s-ar fi interesat roșcatul de cele patru doamne burgheze? De altfel, Mengerhäusen nu mai profesa…

Minna alesese pentru fotografii formatul de 13x18, Prima doză de revelator avea să fie suficientă pentru a developa vreo treizeci de fotografii. Urmări imaginile care apăreau. Rapoartele dactilografiate erau lizibile, la fel și rapoartele de analiză și fotografiile cadavrelor.

Se implica din nou în anchetă… Preferă însă să nu zăbovească asupra nici unuia dintre clișee. Pentru moment, lucrul manual îi era suficient.

Fotografiile erau gata, lucrase bine. Le înșiră la uscat și ieși în grădină pentru a lua o gură de aer proaspăt.

Se plimbă până la marginea piscinei. Un șezlong. Un pahar de whisky. Soare. Zâmbi spre cer. Orice-ar fi făcut, orice ar fi putut spune, avea să rămână mereu fata lui tata, izolată sub un clopot construit din multe Reichsmark.

89.

Telefoanele date la studiourile cinematografice nu îi oferiseră niciun răspuns. În mod evident, cei de-acolo aveau altele mai bune de făcut decât să-i răspundă la întrebări. Cât despre Ruth Senestier, i se spusese că nu mai trecuse pe-acolo de luni bune. Lista filmelor la care lucrase? Pentru a primi această listă, trebuia să consulte registrele de la Universum Film AG (UFA), principalul ei angajator.

Simon nu mai insistă. Se hotărî că, la finalul după-amiezii, era mai util să treacă pe la Adlon, pentru a vedea care era atmosfera în cel mai interesant salon monden din Berlin.

Se pregăti și, în mod excepțional, alese un costum croit dintr-o stofă de in deschisă la culoare. Voia să accentueze puțin stilul „lejer și nepăsător”, pozând în genul de om care nu auzise despre invadarea Poloniei și nici de faptul că, de-acum, nu doar Regatul Unit, ci și Franța, Noua Zeelandă și Australia intraseră în război împotriva Germaniei. Altfel spus, voia să pară cât mai rupt de realitate.

Dar, în acea zi, reuniunea de la Adlon avea un gust ciudat, de priveghi funebru.

Toată lumea era îmbrăcată în negru. Simon, cu pălăria Panama albă și costumul albastru deschis, contrasta vădit cu ambianța. Părea a fi un oaspete pregătit pentru nuntă care nimerise la o înmormântare.

În salonul rezervat de Doamne, atmosfera era dominată de lacrimi și șoapte. Simon se apropie și, după o primă reacție de uimire, își îngădui un răgaz pentru a se minuna de propriul destin: cu câteva ore în urmă, zăcea într-o pușcărie nazistă, iar acum era înconjurat de cele mai frumoase flori ale Reich-ului, într-un local plin de lux și rafinament, unic în Berlin.

Astfel de suișuri și coborâșuri erau, fără îndoială, legate de clima Germaniei naziste. Un climat hipercontinental, uscat, pradă unor variații bruște de temperatură…

Sonja se repezi la el de cum îl reperă. Ca de obicei, pălăria îi era înclinată peste ochi.

— Tu ce părere ai?

— Ăăă…

— Ce se va întâmpla cu noi? Toată lumea e împotriva noastră!

Simon zâmbi binevoitor, de parcă ar fi vrut să liniștească un copil. Admira libertatea care domnea în Clubul Wilhelm. Aceste doamne, care nu știau nimic despre politică și care abia dac-ar fi fost în stare să arate Dantzig-ul pe hartă, puteau să se îndoiască, să își pună întrebări și să critice – adică, în general, să facă și să spună toate lucrurile pe care Gestapo-ul le-ar fi calificat drept „antipatriotice” – tară să se teamă de orice fel de represalii.

Mai mult chiar, dacă voiau să strige că-l doresc pe Goebbels „*Kopf und Schwanz*”, adică cu cap și coadă, fiindcă acesta avea amante pretutindeni, sau dacă voiau să-l imite pe Hitler lipindu-și degetul arătător sub nas, puteau să facă chiar și aceste lucruri. Nimeni nu le putea spune nimic. Erau în inima cercului interior al puterii, acolo unde nici măcar puterea nu se putea întoarce împotriva lor.

În prezent, Sonja se lansase într-un discurs anxios despre război, pe care Simon nu se prea obosea să îl asculte. Așadar, nimeni nu remarcase absența Gretei? Sau a celorlalte? Nimeni nu-și punea întrebări? Femeile acestea ar fi trebuit să-și facă griji mai mari din alte pricini, nu din cauza războiului…

O zări pe Magda Zamorsky, așezată într-un colț. Părea tulburată. Fusese dintotdeauna atras de această zeiță cu părul aproape alb și, în același timp, se simțise intimidat, de parcă i-ar fi fost impusă o anumită distanță.

— Ce zici, n-am dreptate?

Sonja îl privea atentă, cu ochii ei mari și negri. De sub borul pălăriei, privirea ei încărcată de cerneală părea să înregistreze o copie la indigo a fiecărei clipe.

— Cred că e prea devreme să ne lansăm în astfel de analize, îndrăzni el să spună.

— Altfel spus, n-ai nicio părere.

Simon izbucni în râs și se ridică.

— Exact! Scuză-mă puțin…

Se îndreptă spre colțul Magdei și așeză pe brațul fotoliului ei o cupă de șampanie.

— N-ai mai degrabă o bere?

Simon se repezi de îndată la bar. Chipul Magdei îl fascina, făcându-i inima și nervii să vibreze. Femeia avea mereu aerul că tocmai ieșise dintr-un râu repede și limpede de munte, care-i umplea părul de picături de apă ca niște perle și-i făcea ochii cenușii să strălucească.

— E totul în regulă? întrebă el, atunci când reveni cu o Löwenbräu.

— Am să plec din Berlin, spuse ea, după ce sorbi îndelung din bere.

Un firicel subțire de spumă albă îi rămăsese pe buza superioară. Magda Zamorsky era prințesă și, în același timp, una dintre cele mai bogate văduve din Berlin. Răposatul ei soț fusese până la moarte unul dintre binefăcătorii partidului nazist. Finanțase încă de la începuturi trupele de asalt și partidul național-socialist, prin intermediul unui consorțiu de bănci americane. Se zvonea c-ar fi virat sume importante și în conturile personale ale unor demnitari naziști, inclusiv într-al lui Hitler.

— De ce vrei să pleci?

— În curând, nici unui polonez nu-i va fi prea bine la Berlin.

— Și vrei să te întorci acolo?

Magda îl privi, consternată.

— Dacă mă întorc la Varșovia vor spune că sunt nemțoaică. Dacă rămân la Berlin, mi se va arunca în față că sunt poloneză și nimeni nu-și va aminti de milioanele pe care soțul meu i le-a dat lui Hitler.

Magda, pe care o considerase mereu superficială și pusă pe glume, părea să fi făcut progrese substanțiale în ceea ce privea profunzimea și realismul gândirii. De regulă, subiectul ei predilect erau hainele de blană și costumele de baie.

— Și unde ai de gând să te duci?

— În Statele Unite. Ca o evreică, rosti ea, strâmbându-se disprețuitor.

Dintotdeauna, Simon auzise tot soiul de anecdote din care reieșea că antisemitismul polonezilor ar fi fost chiar mai aprig decât cel al germanilor.

— Greta nu-i pe-aici? întrebă el, plimbându-și privirea distrată împrejur.

— Care Greta?

— Fielitz.

— Se pare că nu, îi răspunse ea și-i zâmbi, iar umezeala din ochi îi dispăruse. Voiai s-o vezi?

— Mi-ar fi făcut plăcere, da. În ultima vreme nu le-am mai văzut nici pe Susanne sau Leni.

— Sunt plecate-n vacanță la Marea Baltică, din câte am auzit.

Se cerea o cale de atac mai directă:

— Am aflat o chestie ciudată despre Greta. Știai că… În fine, mi s-a șoptit c-ar fi însărcinată.

— Greta? repetă Magda, părând sincer surprinsă. Chiar m-aș mira să fie așa.

— De ce?

— O cunoști, nu? Nu-i genul care să-și modifice garderoba ca să poată umbla cu burta la gură.

Situația n-ar fi putut fi descrisă mai plastic de-atât.

— Doar dacă nu cumva…, murmură ea.

— Ai vreo idee?

Magda îl privi intens, apoi, ca din reflex, își luă ochelarii cu lentile fumurii. Avea ochii foarte sensibili. Foarte adesea, marginile pleoapelor îi erau iritate, iar alteori albul ochilor îi era injectat.

— Greta nu e deloc ca noi.

— Ce vrei să spui?

— E mult mai… convinsă.

— Convinsă de ce anume?

Magda arătă înspre ușa întredeschisă a salonului. Simon îi urmări privirea, sau mai degrabă intui încotro își îndreptase suprafața neagră a lentilelor. Doi ofițeri naziști discutau dincolo de ușă, în picioare, cambrați ca niște armăsari în plin avânt.

— Vrei să spui că are convingeri național-socialiste?

Era o întrebare lipsită de sens. În Berlinul anului 1939, toată lumea avea

convingeri național-socialiste. Dar poate că Greta avea convingeri militante, chiar fanatice. Pe canapea, în timpul ședințelor de terapie, nu-și exprimase deloc convingerile politice. Părea să considere nazismul drept o fatalitate, o realitate periculoasă de care încerca să se distanțeze ducând o existență frivolă și profitând din plin de averea soțului ei.

Poate că Greta îi ascunsese și asta, nu doar sarcina… Pe măsură ce ancheta avansa, întreaga sa activitate de psihanalist îi părea tot mai mult a fi o farsă. Ședințele și înregistrările sale nu serviseră la nimic. Micuța Fielitz și celelalte îi jucaseră o comedie. Dar cu ce scop?

— Și ce legătură ar avea asta cu sarcina?

— N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre *Führerdienst*?

— Slujirea *Führer*-ului?

Nu era o lege propriu-zisă, ci mai degrabă o regulă de care era indicat să se țină seama: fiecare femeie germană trebuia să conceapă un copil pe care să-l dedice lui Adolf Hitler. Adesea, cel desemnat era ultimul născut. Un fel de „efort de pace”, prin analogie cu „efortul de război”, prin care numărul de copii germani, deja considerabil, avea să crească simțitor.

— Vrei să spui că Greta s-ar fi hotărât să facă un copil… pentru *Führer*?

Magda nu-i răspunse. Părea că zărise un detaliu interesant, sau vreo nouvenită, în partea opusă a sălii. Tinerei văduve îi păsa mai mult de propriile griji decât de ce făcuse Greta pentru Hitler.

— Magda…

Prințesa cu ochelari negri păru să-și amintească brusc de Simon.

— Cel mai bine ar fi să mergi la liturghia de seară, spuse ea, în timp ce se ridica din fotoliu.

— La liturghie?

Magda luă de pe masă un bloc-notes purtând inițialele hotelului Adlon și mâzgăli repede o adresă.

— Capela din Kampen, aproape de Alexanderplatz. Slujbele au loc în fiecare după-amiază. Du-te acolo mâine după-amiază și o să înțelegi.

— Dar…

Magda îi așează o mână pe umăr, în semn de rămas-bun, apoi se îndreptă spre un alt grup. Audiența se încheiase. Simon privi vreme de câteva secunde foaia de hârtie pe care o ținea în mână, o puse în buzunar și goli paharul cu bere al văduvei poloneze.

Ieși de la Adlon șocat. Mersul său ca-n pași de dans se preschimbase

într-o înaintare clătinată, ezitantă. Simțea cum soarele după-amiezii îi pătrundea în orbite de parc-ar fi fost ceară topită și-și simțea creierul uscat precum carapacea unui scorpion.

Greta Fielitz, rămasă însărcinată cu un tată misterios.

Greta Fielitz, fanatică nazistă.

Greta Fielitz, credincioasă catolică practicantă.

Privi de-a lungul bulevardului Unter den Linden și i se păru că acesta fusese sculptat într-un ghețar albăstriu. Vulturii de fier. Svasticile. Umbrele. Războiul era ca un val inevitabil și iminent, un tsunami care avea să măture totul în calea sa.

Berlinul său de odinioară nu mai exista.

Berlinul lui Hitler n-avea să mai existe, după trecerea valului.

Între aceste două prăpăstii, mai rămăsese ancheta. Dacă tot nu avea puterea să împiedice declanșarea unui Al Doilea Război Mondial, Simon și tovarășii săi puteau măcar să oprească un uciga**ș** cu chip de marmură, care-și revărsase furia asupra unei mulțimi de frumuseți. *Hai, că nu-i chiar a**ș**a de rău*!

90.

– Caută acolo, puștiul tău e în viață, spuse Kochmieder.

Bărbatul cu fața însângerată rămase locului, neclintit. Un ochi îi ieșise din orbită vreun centimetru, iar celălalt abia se vedea din pricina umflăturii. Nasul îi era spart în mai multe locuri. Dintre buzele tremurătoare îi scăpa un șuier bizar, prin dantura ciobită, înainte de a-i elimina, membrilor echipei de *Totengräber* le făcea plăcere să-i „frăgezească” pe evrei, adică să le „spargă mutrele îngălate”.

— Hai, caută. Încă mai poți să-l salvezi.

Bărbatul abia se ținea pe picioare în fața unui camion a cărui platformă era plină de cadavre. De pe platformă, sângele se scurgea pe sol, și forma bălți roșii. Până și noroiul căpătase o nuanță roșiatică. Beewen nu văzuse niciodată atâta sânge la un loc, deși nu era câtuși de puțin un începător în acest domeniu.

— Dă-i drumul, nu m-auzi? Fiul tău e acolo.

Kochmieder îl apucă pe nenorocit de ceafă și-l obligă să urce pe

maldărul de cadavre. Fără să scoată o vorbă, deținutul făcu o primă încercare de a se sprijini pe platformă, dar alunecă, iar căderea sa în noroi fu întâmpinată de un cor de râsete.

După mai multe încercări, agățându-se de hainele victimelor, reuși în sfârșit să urce în vârful grămezii. Soldații SS îl contemplau încântați pe sărmanul nenorocit, încremenit în patru labe în vârful piramidei de trupuri fără viață. Râsetele se amestecau cu insulte și încurajări.

Beewen nu asista pentru prima oară la o astfel de scenă. Îi amintea de misiunile de altă dată, când făcea parte din trupele de asalt și avea ordin să lovească în tot ce nu purta o uniformă neagră, în așteptarea momentului în care respectivii aveau să îmbrace o uniformă cu dungi albastre verticale. Pe-atunci tortura de acest fel era la ordinea zilei. Acum însă, călăii aveau o cu totul altă motivație. Nu mai luptau, ca pe timpul milițiilor SA, ci doar făceau curățenie. Evoluau pe un teren deja cucerit.

La începutul după-amiezii, prima însărcinare primită îi dusese la nord de Berlin, pe un teren mlăștinos de lângă un lac. Aveau de încărcat vreo zece cadavre care fuseseră uitate acolo. Întârziaseră mai mult decât ar fi trebuit din pricina unor evrei curajoși care veniseră să revendice trupurile apropiaților lor. Obișnuit, se pare, cu astfel de negocieri, Kochmieder se târguise ca într-o piață de vite. În schimbul câtorva sute de mărci, rudelor avea să le fie permis să ducă unul sau doi morți…

Beewen nu fusese niciodată antisemit. În schimb, începea să se simtă, tot mai mult, antinazist. Fără să crâcnească, alături de camarazii săi, îngropase acele cadavre într-o groapă comună. Solul umed, mustind de apă, scotea sunete sinistre de fiecare dată când înfigea lopata.

Nu fuseseră primii gropari care trecuseră pe aici. De fiecare dată când bocancul i se cufunda în solul îmbibat de apă, stârnea un roi de muște care își luau zborul din pământul clisos. Beewen avea impresia că simte sub tălpi fețele, umerii, pieptul celor îngropați aici, la doar câțiva centimetri de suprafață.

Următoarea misiune fusese să evacueze niște evrei dintr-o clădire ce purta inscripția *Juden,* apoi de a-i transporta la gara centrală pentru a-i înghesui într-un tren de marfă. În fața fiecărui vagon așteptа câte un muncitor feroviar, care, după ce vagonul se umplea, avea sarcina de a sigila ușile glisante cu plumb topit.

Acum tocmai își încheiau ziua la Hellesdorf, în curtea unui imobil, unde

un om pe jumătate viu își căuta copilul pe jumătate mort într-o grămadă de cadavre.

Soldații izbucniră în aplauze. Bărbatul își găsise copilul. Cu genunchii proptiți în două spinări inerte, se străduia acum să extragă trupul micuțului din grămadă. Nici măcar unul dintre ticăloșii care-l priveau nu mișcă un deget ca să îl ajute. Dimpotrivă, priveliștea părea că-i de natură să le provoace o erecție.

Când bărbatul reuși în sfârșit să extragă puștiul din amestecul de brațe și picioare în care fusese prins, îl privi și în singurul ochi cu care mai vedea se ivi o geană de lumină. O lumină ternă, voalată: nu era copilul său.

Fără vreun cuvânt sau vreun strigăt, îl împinse pe băiat, făcându-l să se rostogolească până la marginea platformei camionului. Deși încercă să-l prindă, cadavrul își continuă traiectoria și se prăbuși în noroi, lângă roata camionului.

Bărbatul coborî de pe platformă la rândul său, clătinându-se, amețit.

— Îmi pari cam dezamăgit, prietene, comentă Kochmieder. Nu e el, nu-i așa? M-am înșelat?

Își scosese deja pistolul. O clipă mai târziu, își lipi țeava armei de tâmpla copilului și trase.

— Îmi pare rău prietene. Nici măcar nu pot să-ți promit c-am să încerc să mă descurc mai bine data viitoare, fiindcă nu va exista o dată viitoare.

Bărbatul căzu în genunchi, așteptând lovitura de grație.

Kochmieder se întoarse spre Beewen.

— E rândul tău, camarade.

Franz așteptase cu groază acest moment, întreaga după-amiază. Botezul focului. Sau, mai degrabă, al sângelui.

Își scoase revolverul PO8, urcă un glonte pe țeavă și trase. Craniul bărbatului îngenuncheat se făcu țăndări. Gestapovistul avu pentru o clipă senzația că avea să se prăbușească în hăul lăsat în urmă de împușcătură, ca într-o prăpastie. Se gândi la Doamnele de la Adlon și înțelese că singurul lucru care-i mai rămăsese era ancheta. Era poate doar o scuză pentru lașitatea sa, dar însemna cu siguranță un motiv real pentru a-l determina să rămână în viață.

Trase încă un glonte în cel deja mort. Pentru Susanne.

Încă unul, pentru Margarete.

Un al patrulea, pentru Greta.

Kochmieder izbucni în râs:

— Frate, da' știu că nu ți-s dragi deloc evreii!

91.

– Pregătește-te. În seara asta ieșim.

Beewen împinse ușa cu umărul și intră în apartamentul lui Simon. Hainele îi erau pătate de sânge. Puțea a hoit și era plin de noroi până la genunchi.

— Ce-i cu ținuta asta?

Fără să vrea, Simon făcuse un pas înapoi, pentru a-i face loc să intre, dar și pentru a evita mirosul pestilențial.

— Astea sunt hainele mele de lucru. Pot să mă spăl la tine?

— Ăăă… da, sigur.

Beewen avea în mână un sac purtând sigla nazistă. Apucase să treacă pe la sediul Gestapo-ului pentru a-și lua o ținută festivă, încă i se mai permitea accesul la vestiar. Trecuseră mai multe zile de când nu mai ajunsese pe-acasă. Tot de atunci, se îmbrăcase cu hainele unor morți, atunci când nu-și purta hainele de lucru. Nu semăna doar cu un vagabond, ci chiar ajunsese un vagabond, în umbra Porții Brandenburg și a svasticilor omniprezente.

— Unde-i baia?

Simon nu-i răspunse imediat. Părea derutat. Poate că dormea deja, deși era abia trecut de zece. Fața îi era însă șifonată, precum scrisorile pe care evreii le trimiteau în fiecare zi pentru a cere vești despre familiile lor, și pe care Beewen le mototolea și le arunca la coș fără să le citească.

În sfârșit, gazda îl conduse la baie. Beewen se aruncă sub duș, temându-se ca nu cumva să spargă ceva. Baia lui Simon era chiar mai rafinată decât a Minnei. Faianță de un alb imaculat, care amintea de cea de pe pereții metroului, feronerie de culoare închisă, marmură cât cuprindea. Chiuveta și cada aminteau de imaginile cu temple grecești pe care le văzuse odinioară, iar robinetele erau mai complicate decât un nod de cravată.

Se spălă conștiincios, gândindu-se că Simon își însușise prin furt această baie (odată cu apartamentul de care aparținea) de la o familie de evrei. Era la fel ca el, doar că la altă scară: Beewen purta hainele celor dispăruți, în vreme ce Kraus locuia în apartamentul unor deportați. Erau doi

paraziți, două hiene care trăiau din resturile celor persecutați.

— Ți-am făcut o cafea.

— Mulțumesc.

Beewen îmbrăcase smokingul pe care și-l adusese și tocmai observase că haina avea două găuri de gloanțe cu contururi arse, în spate, la nivelul inimii.

— Care-i treaba cu costumul ăsta?

— Ți-am spus că vom ieși în seara asta.

Simon adusese cafeaua în cești de porțelan îmbrăcate în filigran de aur. Văzându-le, lui Beewen îi veni să spargă tot ce avea în jur: era prada de război a unui om care nici măcar nu pusese mâna pe armă.

— Unde mergem?

— La *Nachtigall.*

— De ce?

Franz așeză cana pe farfurioară, strângând-o prea tare între degete. Toarta de porțelan îi rămase în mână.

— Îmi pare rău.

— Nu e nicio problemă, mai am și altele.

Bineînțeles. Servicii întregi, care aparținuseră unor familii nevinovate ce sfârșiseră cu gurile astupate de pământ.

— De ce tocmai la *Nachtigall*? repetă Simon.

— Vreau să îți arăt ceva.

92.

– O masă pentru trei persoane!

Beewen își rostise ordinul de parcă ar fi răcnit: „Împușcați-i!” Picolo-ul, un efeb costumat în haine de paj, se supuse numaidecât. Trecuseră să o ia și pe Minna „cu cât mai mulți, cu atât mai mare distracția” – și ajunseseră la cabaretul lui Willy Becker la două noaptea. Era ora de vârf în localul din Nollendorfplatz. Se dansa pe mese, se bea în neștire; tolăniți pe canapele, unii se sărutau languros, amestecându-și limbile, de parcă ar fi fost sortiți să moară a doua zi – ceea ce, pentru unii dintre homosexualii adunați aici, nu era chiar departe de adevăr.

Se instalară într-unul dintre separeurile decorate în stilul balcoanelor

maure și, în primele clipe, admirară decorul. Părea că intraseră într-o poveste din *O mie și una de nopți*. În local, proiectoarele se învârteau fără încetare, precum tunurile apărării antiaeriene. Lustre având forma lămpii lui Aladin, atent lucrate, trimiteau scântei de lumină în toate colțurile sălii.

— Franz, ce căutăm aici? urlă Simon, în vreme ce pe scenă se desfășura o scenă de Striptease masculin acompaniată de o fanfară zgomotoasă.

Beewen își plimbă privirea asupra mulțimii, amuzat: fătălăii se bâțâiau pe parchetul lustruit al ringului de dans ca niște broaște-n apa clocotită. Unii dintre ei purtau pantofi de lac și smokinguri lucioase (nu foarte diferite de al său), în vreme ce alții trecuseră Rubiconul și erau travestiți în femei. În sfârșit, mai erau și unii care purtau măști: ciocuri de pasăre, dominouri simple, măști de lup sau altele ce închipuiau figuri umane strâmbate-n grimase. *Nu contează cu cine te-mbeți, important e s-o faci…*

După cele îndurate peste zi, asta era, cu adevărat, apoteoza. Ultimul hohot de râs al coșmarului. De fapt, după ce-și petrecuse ziua în compania „camarazilor" din echipa de *Totengräber,* Beewen și-ar fi dorit mai degrabă să doarmă sub o lespede de piatră, dar unul dintre *Blockleiterii* săi îi lăsase un mesaj. O informație proaspătă pe care voia să o verifice personal.

Beewen își măsură din priviri complicii, sau mai degrabă partenerii. Începeau să-i fie dragi. Deși nu era un sentiment cu care să fi fost familiarizat, era conștient că atenția pe care le-o acorda era ceva aparte. Pe Simon îl privea cu un amestec de dispreț și afecțiune pe care l-ar fi rezervat mai degrabă unui frate mai mic. Un mărunțel căruia îi ierți aproape orice, fiindcă boacănele sale sunt neînsemnate în comparație cu emoția pe care e capabil să o provoace cu o privire sau un zâmbet.

Altfel stăteau lucrurile cu Minna. Era atras de ea, desigur. O atracție fizică banală și chiar una intelectuală, pentru o femeie cu chip misterios și o minte complexă. Dar atracția pe care o simțea se amplificase, mai mult decât și-ar fi dorit. Acum nu mai reușea să cuprindă sentimentele confuze pe care i le stârnea și avea senzația că avea să se piardă între ele, ca într-un labirint.

O voce răsună pe deasupra lor, asemănătoare țipătului unui răpitor nocturn.

— Cu ce vă pot servi, rățușteloor?

Ridicară privirile și-l descoperiră pe Willy Becker. Purta un smoking alb cu guler mov, tivit în forma unor note muzicale. Ca întotdeauna, chipul lui

părea colțuros, din pricina orbitelor machiate cu negru. Își desenase două aripi întunecate, din adâncul cărora ochii de hematii priveau țintă, precum cei ai unei măști antice.

Beewen așeză o bancnotă pe masă.

— Șnaps pentru toată lumea.

— Unde te crezi, prietene, la berăria din München? replică Becker, schimbând tonul. Nazist sau nu, aici toată lumea bea doar cocktailuri. Eleganța ne obligă.

Franz își roti privirea asupra faunei pestrițe care-i înconjura.

— Într-adevăr, se vede că suntem într-un club de elită.

— Exact. Ai uitat de Antichitatea greacă, tâmpitule? Mă rog, e posibil ca un țăran ca tine să nu fi auzit de așa ceva, ceea ce n-ar fi deloc de mirare.

Beewen își încleștă pumnii pe sub masă, dar nu era momentul potrivit să se lase pradă furiei. Zâmbi ostentativ, dorind să dezamorseze orice fel de tensiune.

— Atunci te las pe tine să alegi, dar ai să-ți plătești singur băutura.

Willy Becker găsi resursele necesare pentru a afișa o bunăvoință mieroasă.

— Plăcerea va fi de partea mea, monseniore, făcu el, mimând o reverență.

Deodată, proiectoarele se stinseră. Dansatorul de adineauri se făcu nevăzut, ca o amintire neplăcută. Alte reflectoare se aprinseră și se îndreptară asupra scenei. Beewen jubila, încântat că avea să-și șocheze, încă o dată, însoțitorii.

O femeie se bâțâia ușor, așezată pe un leagăn. Purta o bustieră, port-jartier și o pălărie cu boruri tari. Era un soi de Marlene Dietrich mai ciudată, care fredona, în ritmul legănării, faimosul cântec din *Îngerul albastru*:

Ein rätselhafter Schimmer
Ein je-ne-sais-pas-quoi
Liegt in den Augen immer
Bei einer schönen Frau…

Marlene nu avusese însă niciodată vocea atât de gravă și nici gleznele atât de groase. Bărbatul care juca acest rol nu semăna deloc cu ea, cu

excepția costumației. Fața îi era tencuită cu alb. În ciuda grosimii stratului de machiaj, trăsăturile negroide nu se potriveau cu personajul, iar gura – imensă, provocatoare, transgresivă – se deschidea precum ciocul unui pelican pentru a intona, cu vocea-i groasă:

Doch wenn sich meine Augen
Bei einem vis-à-vis
Ganz tief in seine saugen
Was sprechen dann sie?

Veniră băuturile, iar Beewen, cu ochii ațintiți spre scenă, își goli paharul dintr-o sorbire. Travestiții îi provocaseră mereu un sentiment de disconfort, iar cel de pe scenă nu avea deloc să dreagă lucrurile. Picioarele lui păroase, mulate în ciorapi albi, de mireasă, talia prea fină, înălțată de un soi de tutu, mâinile cu articulații noduroase agățate de funiile ce susțineau leagănul, toate acestea întregeau un spectacol sinistru, complet nenatural, jenant.

— Ai de gând să ne explici odată ce naiba căutăm aici? îl întrebă din nou Simon, cu glas scăzut.

Beewen zâmbi și-și înălță paharul în direcția „solistei" de pe scenă.

— Vi-l prezint pe Günter Fielitz, soțul Gretei.

93.

Pe vremea când abia o cunoscuse pe Ruth Senestier, Minna avusese adesea ocazia să viziteze cabinele artiștilor de cabaret. Erau alte vremuri. Berlinul era pe-atunci o explozie a simțurilor și a creației. Dansatoarele se afișau despuiate, artiștii erau cu toții dependenți de droguri, bărbații cunoșteau plăcerile erosului și sfârșeau prin a suferi de tuberculoză, jucând rolul de Dame cu camelii în hoteluri păduchioase, în vreme ce femeile beau coniac direct din sticlă și se sărutau pe gură fără rușine. Dezmăț, da, dar nu numai atât. Cei mai mari pictori ai Europei își stabiliseră cartierul general în mansardele berlineze, expresionismul se manifesta pretutindeni, cinematograful oferea acces la cuvânt inconștientului și viselor…

Minna trăise în siajul acelei străluciri de cometă și cunoscuse, în sens propriu, cealaltă față a decorului. Atunci când o însoțea pe Ruth în culise,

după ce fusese încântată de o piesă sau alt spectacol minunat (mai ales dansul îi părea a fi o artă feerică), avea ocazia să descopere o realitate infestată de ploșnițe. Era o lume a mizeriei și abandonului, unde artiștii se drogau pe-un colț de masă, iar sticlele de șnaps se rostogoleau pe podea de parc-ar fi fost pe puntea unei ambarcațiuni în derivă.

Exact asta simțea și acum, urmându-i pe Beewen și Simon prin labirintul de culoare cu pereți zugrăviți în negru. Această escapadă nocturnă era asemenea înaintării într-un tunel lipsit de sens și de țintă. Când cei doi veniseră să o ia, Simon arăta impecabil într-un smoking croit pe măsură, iar Beewen părea gata să explodeze într-al său.

Rezistase la întreg numărul absolut sinistru al lui Günter Fielitz. Acesta, deghizat în Lola-Lola, părea a fi ultimul aristocrat care căzuse victimă unei lumi răvășite de dezmăț și cinism, o lume care se distrusese pornind din interior, pradă viciilor și disprețului.

Întrebarea nerostită a lui Beewen era cât se poate de limpede: având un astfel de soț, cu cine rămăsese însărcinată Greta? Aceeași întrebare era valabilă, desigur, și pentru celelalte trei doamne.

Înainte de a deschide ușa cabinei, Beewen își izbi pumnul în palmă. Își pusese mănuși.

— În seara asta, jucăm după cum spun eu.

Cioc-cioc-cioc. Beewen împinse ușa fără să aștepte o invitație. Învești mântat într-un halat de mătase, Günter Fielitz era așezat în fața unei mese de toaletă, a cărei oglindă era înconjurată de becuri minuscule. Își scosese peruca, oferind vederii părul lipit de cap cu ajutorul unei plase.

Chipul lui nu exprima nici cea mai mică urmă de feminitate, ci, mai degrabă, drama interioară a unui clovn trist. O figură tragică, incapabilă să stârnească râsul, dar prea demnă de milă pentru a declanșa plânsul. Rimelul de pe sprânceana stângă i se scursese, exact ca pe obrazul unui August Prostul.

— Ei, dar ce se întâmplă? rosti Günter, cu vocea lui profundă, de bas.

Buzele groase îi invadau fața îngustă, nasul turtit era încadrat de riduri adânci, semn de amărăciune, zadarnic acoperite cu o tonă de pudră. Cât despre ochi, păreau pierduți în adâncul orbitelor date cu un amestec de khol și mascara.

Beewen le făcu loc să intre lui Simon și Minnei, apoi închise ușa și se rezemă de ea.

— Am venit să-ți prezentăm condoleanțele noastre, Fielitz.

— Ce vrea să însemne asta?

Beewen își scoase insigna de gestapovist și o vârî rapid înapoi în buzunar, nelăsându-i timp lui Fielitz să citească inscripția. Mesajul fusese însă transmis.

— Suntem de la Reichszentrale, camarade!

94.

Biroul central al Reich-ului pentru combaterea homosexualității și avorturilor, creat la jumătatea anilor ’30, era coșmarul cel mai negru al mediului artistic-literar berlinez. Începând din 1936, vânătoarea de pederaști își dublase intensitatea, la insistențele lui Himmler, care-i detesta din cale-afară, atât ca anomalii ale naturii, dar și ca frâne în calea reproducerii rasei ariene.

A fi surprins de o brigadă de la Reichszentrale echivala cu o eliminare imediată din societate. În cel mai bun caz, pierdeai tot și viața ta se prăbușea. În varianta și mai neplăcută, te aștepta un lagăr de concentrare sau poate chiar castrarea la tine acasă, în urma unei vizite surpriză la domiciliu.

— Nu știți cu cine aveți de-a face, replică Fielitz pe un ton autoritar, umflându-și pieptul.

Având în vedere machiajul său de bufon, postura asta era departe de-a impune respect.

— Am să mă plâng *Führer*-ului și…

— Să-l lăsăm pe *Führer*-ul nostru mult-iubit acolo unde este. Acum avem alte chestiuni de discutat.

— Voi…, începu Fielitz, ridicându-se în picioare.

Cu o singură mână, Beewen îl obligă să se așeze la loc.

— Află că eu și prietenii mei aici de față considerăm că ai un mod de-a dreptul bizar de a-ți purta doliul.

— Felul în care îmi alin durerea nu mă privește decât pe mine.

— Durere? Soția ta a fost ciopârțită de un nebun sadic, iar tu te unduiești în fața unei adunături de poponari?

Beewen îl apucă de organul genital și i-l răsuci violent. Fielitz urlă, iar

Beewen îl trânti cu fața într-o pudrieră deschisă.

Bărbatul se agață de masa de toaletă, iar Minna îi remarcă inelul, pe care era gravat blazonul familiei Fielitz.

Beewen îl obligă să-și ridice fața: sub stratul de pudră, pielea travestitului se înroșea văzând cu ochii.

— Ascultă-mă bine, *Schwanzlutscher,* n-ai decât să i-o sugi cui îți vine ție, pe noi nu ne interesează. Am venit ca să discutăm despre răposata ta soție.

Fielitz tuși, apoi vomă câteva jeturi de fiere rozalie. Rujul de pe buze i se scurgea, făcând ca gura să-i pară o rană deschisă, sângerândă.

— Dacă ne răspunzi la întrebări, am dispărut în cinci minute. Faci pe nebunul, te vei trezi la Gestapo, unde-au să-ți spargă rozeta cu bastonul de cauciuc.

Beewen îl mângâie pe creștet, cu un gest de falsă tandrețe.

— Crede-mă, triunghiul roz o să ți se asorteze minunat la ten.

Minna era scârbită și, în egală măsură, impresionată de știința abjectă în care Beewen se dovedea specialist. Știința violenței și a umilirii, a cuvântului care lovește și a loviturii care dezleagă limbi. Fiecare silabă pe care o rostea era ca o lovitură de berbece în temeliile demnității umane.

În calitate de psihiatru, Minna observa cu interes starea mentală a lui Beewen. Era asemenea unei substanțe chimice care se precipita. În adâncul sufletului ofițerului SS se cristalizase un amestec de negativitate, ură și cruzime. O forță de sens negativ, toxică și corozivă.

Fielitz sfârși prin a îngăima:

— Nu știți cine sunt…

— Știm prea bine cine ești și, după cum se spune la mine în sat, cu cât mai de sus cazi, cu-atât mai tare te doare curul. Ai auzit vorbindu-se de paragraful 175, iubito?

Beewen se aplecă asupra lui.

— A fost considerabil îmbogățit, poți să mă crezi pe cuvânt. Uite că în zilele noastre, dacă ești un domn respectabil, nu se cade să sugi ștromeleaguri, pe onoarea mea. Himmler ar vrea chiar să vă castreze pe toți. Sunt convins că-l cunoști personal, așa că nu-i nevoie să îți desenez: când crescătorul nostru de găini își bagă ceva în cap, e tare greu să-l faci să se răzgândească.

Fielitz mormăia cuvinte de neînțeles, cu capul plecat spre coapsele

strânse-n jartiere. Beewen îl apucă de gulerul halatului.

— Ce spui? Nu te-aud.

— Lăsați-o pe Greta acolo unde e și duceți-vă dracului. De-acum se odihnește în pace. Dumnezeu…

— Dumnezeu?

Beewen îi vârî degetele mari în ochi.

— Dumnezeu? Ce caută cuvântul ăsta în gura ta murdară de muist? Poponar blestemat, ești o blasfemie umblătoare, o ofensă adusă cerului, un gunoi!

Beewen își apăsă vârful degetelor pe globii oculari ai lui Fielitz, gata să-i facă să sară din orbite.

— Ai să ne spui tot ce știi, curist împuțit, dacă nu vrei să experimentez pe tine ideile lui Himmler despre castrare!

Îl aruncă pe podea, răsturnând în trecere produsele de machiaj de pe masă. Din reflex, Fielitz se chirci, într-o încercare de-a stăvili astfel loviturile care aveau să urmeze.

— Dar ce-ați vrea să vă spun? gemu el.

— Ai putea să ne spui, de pildă, cum se face că soția ta a rămas gravidă. Cu siguranță tu n-ai fost în stare s-o lași borțoasă.

Fielitz ridică capul. Sângele și lacrimile i se amestecau pe fața albă, desenând râuri rozalii.

— Greta? Gravidă?

— Vrei să spui că n-ai știut?

— Dar… Niciodată! Greta nici nu voia să audă de copii!

— Cu tine, nici n-ar fi de mirare. Cum îți explici minunea asta?

În acel moment, ușa se deschise, un dansator strecură o privire înăuntru și țipă scurt, îngrozit. Beewen, surescitat, își scoase pistolul și-l aținti asupra vizitatorului.

— Cară-te!

Bărbatul nu se clinti. Tremura ca o imagine dintr-un film vechi, încremenit în cadrul ușii. Beewen trase în rama ușii.

— ȚI-AM SPUS SĂ TE CARI!

Bărbatul se făcu nevăzut. Trecură câteva secunde, îndeajuns pentru ca toți trei să remarce un sunet care nu se potrivea cu scena de față. Fielitz, rămas în genunchi pe podea, se legăna din față-n spate, pocnindu-se cu capul de perete. Părea a-și fi pierdut mințile.

— Greta, însărcinată…, repeta aristocratul, rânjind.

— Îți vine să râzi?

Fielitz își ridică fața însângerată, de martir.

— Însărcinată…, râse Fielitz, neîncrezător.

Beewen îl pălmui.

— Avea vreun amant?

Fielitz nu-i răspunse. Dăduse ochii peste cap și doar albul ochilor îi rămăsese la vedere. O privire de șaman în transă.

— Nu, spuse el în cele din urmă.

— De unde știi?

— Eu… știam totul despre soția mea.

Rostind aceste cuvinte, Fielitz aruncă o privire încărcată de semnificații spre Simon. Minna înțelese pe dată că Greta se culcase cu Simon și că soțul acesteia era la curent cu acest lucru. *Halal echipă*!

— Cum adică… știai tot? Ai urmărit-o?

— Nu era nevoie. Șoferul ei îmi raporta tot, în fiecare zi. Greta nu avea amanți… Sau cel puțin nu a avut în ultimele luni.

— Era însărcinată, imbecilule! Cineva i-a tras-o, asta nu se poate pune la îndoială!

— E imposibil.

— E un fapt. Legistul a fost cât se poate de clar. Am văzut-o cu mațele la aer pe masa de autopsie. Acolo nu mai încap niciun fel de secrete.

— Dar nu se vedea cu nimeni. Știu sigur.

— Ce-mi poți spune despre moartea ei?

Chipul palid păru să încremenească vreme de-o clipă, apoi Fielitz cedă brusc și izbucni în hohote de plâns.

— Răspunde-mi! urlă Beewen.

— Nu știu nimic!

— Tocmai mi-ai spus că știai tot.

— Da, dar nu și despre uciderea Gretei.

— Era supravegheată de doi dintre oamenii mei. A dispărut ca prin farmec de la hotelul Adlon. Cum îți explici asta?

— N-am nicio explicație.

— Și-a manifestat vreo teamă în ultimele zile? Ți-a vorbit de ceva care o îngrijora?

— Lăsați-mă…

— Să te lăsăm?

— Lăsați-mă cu durerea mea.

Beewen izbucni în râs.

— Stai liniștit, ticălosule, că n-ai să termini așa de ușor cu plânsul. Între tine și cei de la Reichszentrale nu mai e decât un firicel. Următoarea ta destinație de vacanță va fi lagărul.

SS-istul își sprijini un genunchi pe podea și ordonă:

— Dă-mi numele șoferului!

— Weber. Hans Weber.

Beewen scoase din buzunar un carnețel și-și notă conștiincios numele.

— N-o să vă spună nimic, murmură Fielitz. E omul meu, este…

Beewen îi trase un pumn în maxilar.

— Să nu-mi spui că i-o tragi și ăstuia?!

Îl scuipă cu dispreț și făcu stânga-mprejur. Părea că uitase cu totul de Simon și Minna, care se grăbiră să îl urmeze.

— Însărcinată, Greta… Însărcinată! urlă Fielitz.

Râsul i se înecă într-un gâlgâit însângerat.

— Greta e Sfânta Fecioară!

95.

După ce îl lăsară acasă pe Simon, Minna porni spre vila părinților săi. Beewen, care rămăsese în Mercedes, fuma țigară de la țigară, ursuz. Gestapovistul locuia în cartierul Prenzlauer Berg, care era în afara traseului. Îi ceruse Minnei să-l lase în fața vilei ei, avea să se descurce singur să ajungă acasă.

Minna era scârbită. Beewen era o brută și un asasin. Dar ce altceva sperase? Făcuse parte din trupele de asalt, apoi devenise agent al Gestapo-ului. Urcase treptele ierarhice ale unei asociații de răufăcători. Violența era în firea lui. Sânge pentru sânge, brutalitatea transformată în lege. Era lupul din povești, ucigașul din romanele ieftine, ticălosul pe care-l urăști cu plăcere. Un vaccin radical împotriva oricărei tentative de a-l îndrăgi sau de a-i deveni prieten.

Cum de se înhăitase cu el? Cum de fusese în stare să-i ceară ajutorul și să se lase sedusă de înfățișarea lui de căpcăun chior?

Când ajunse la Dahlem, începu să plouă. Opri în fața porții pentru a ridica acoperișul mașinii, cu ajutorul lui Beewen. El nu scotea o vorbă, cu dinții încleștați, încă rumegându-și furia insuficient digerată.

Măcar de nu m-ar ruga să-l las să doarmă la mine…

Beewen făcu însă ceva și mai rău: încercă să o sărute. După felul în care se purtase la *Nachtigall,* era ultimul lucru pe care Minna ar fi fost dispusă să-l accepte.

Minna îl împinse deoparte cu blândețe, clătinând din cap. Însă, în ciuda calmului, gestul ei era încărcat deopotrivă de consternare și dispreț. *Așa ceva nu se poate întâmpla între noi.*

Beewen își înăbuși o înjurătură. Un mormăit în care se exprima întreaga amărăciune și frustrare a unei vieți și, cine știe, poate chiar resentimentul imemorial al bărbatului față de femeie.

— Nici măcar nu vrei asta, murmură ea, încercând să îl calmeze.

— Știi tu mai bine ce vreau eu?

— De săptămâni întregi te gândești la asta și te-ai hotărât să acționezi exact în ziua în care ai tăbăcit un biet nevinovat?

— Așadar, mă consideri un ticălos?

Minna zâmbi.

— Ar trebui să începi prin a te considera tu însuți unul. Apoi mai discutăm.

O nouă înjurătură înăbușită, ecou al celei dintâi. Mai stinsă, mai lipsită de convingere.

— Voi, intelectualii, mă obosiți, mormăi el.

— Te obosești de unul singur, încercând să pari mai prost decât ești. Nu-i o rușine să gândești și cu atât mai puțin să ai niște principii și să le respecți. N-ai să poți rămâne toată viața omul bun la toate al unei puteri corupte.

Beewen râse sinistru.

— Puterea asta n-o să aibă o viață prea lungă.

— Sper. În orice caz, nu poți să rămâi toată viața gropar.

— De unde știi ce fac?

— Mirosul e de vină.

Își trecu degetele pe sub reverul smokingului, într-un gest autoironie. Stăteau la intrarea în grădina vilei, ignorând ploaia măruntă.

— Se simte chiar și prin costumul meu de gală?

— Miroși a moarte din toți porii pielii.

Undeva în cer, foarte sus, se auzea vuietul înfundat al unei escadrile ce survola Berlinul. Amenințarea era mereu prezentă, difuză, o permanentă conștiență a unor mișcări colosale care se desfășurau fără știrea muritorilor de rând. *Un cutremur în marș înspre noi…*

— Am ajuns cu adevărat la capătul de jos a tot ce înseamnă umanitate.

— Nu. De-abia acum trebuie să dai dovadă de umanitate.

— Știi, și tu mă dezguști. Te joci cu cuvintele. Nimic nu are consecințe pentru tine. Toate-s doar vorbe goale. Vorbești ca o fată de bani gata care-a avut mereu luxul de-a putea să aleagă. Da, azilul tău a luat foc și ți-au murit toți pacienții. Cu ce-ți va schimba asta viața?

Minna nu renunță la tonul blând:

— Uită de mine. Uită de toată furia adunată în tine. Acționează strict în prezent, nu te gândi nici la trecut, nici la viitor.

— Mai lasă-mă…

Își vârî mâinile în buzunare, de parcă ar fi purtat o banală pufoaică militărească, iar nu un smoking, și îi întoarse spatele. Îi privi silueta înaltă ce se pierdea în întuneric, precum se pierde un înecat în valuri. Îi descoperise o latură fragilă, o vulnerabilitate ascunsă sub carapacea dură, care-i amintea de alienații ei, în egală măsură violenți și neputincioși, agresivi și neajutorați.

— Așteaptă!

El se întoarse și Minna îi zâmbi în întuneric.

— Dacă vrei, poți să dormi aici.

El făcu cale întoarsă, cu capul între umeri și mâinile-n buzunare. Nu era tocmai genul de bărbat cu care să te afișezi la un bal al aristocrației berlineze, dar puține femei l-ar fi refuzat.

— Vorbești serios? întrebă el.

— Vorbesc serios. Dar n-o să se întâmple nimic.

Fu rândul lui Beewen să zâmbească.

— Se va întâmpla că vom dormi sub același acoperiș.

— E prea puțin?

— Dimpotrivă. Pentru mine înseamnă mai mult decât orice altceva.

96.

Ploaia îi curgea șiroaie pe față, dar se afla în patul său. Din cer se scurgeau miliarde de picături strălucitoare, dar el se afla în camera sa. Fulgerele îi sfâșiau așternutul, preschimbându-i pliurile în fisuri albăstrii, luminate parcă de blitz-ul unor aparate de fotografiat. Visa, desigur. Dar visul era atât de violent, încât Simon se zvârcolea ca o viperă sub apăsarea unui bocanc cu ținte, iar capul i se izbea de pernă de parc-ar fi fost un baros lovind în piatră. Doamne, această furtună în alb și negru, cu zigzagurile ei luminoase și rafalele de ploaie, avea puterea unei dezlănțuiri adevărate a naturii, solicitându-i toate simțurile…

Brusc, deschise ochii și se ridică în capul oaselor. Furtuna era reală. Tunetele făceau geamurile să vibreze, iar lucirea orbitoare a fulgerelor lumina toată strada.

În acel moment, îl văzu.

Era în picioare în cadrul ușii, cu trendul ud și pălăria cu boruri late, nemișcat, cu mâinile în buzunare. La fiecare fulger, masca i se ivea din beznă, verde, țuguiată și macabră. Părea un lup de marmură ce-și ascundea ochii.

Era de statură medie, un fizic normal, și totuși nu semăna cu nicio ființă cunoscută. Pe jumătate om, pe jumătate extraterestru, arăta ca o creatură umanoidă pe care fuseseră grefate, din loc în loc, bucăți de carne, fragmente de țesuturi vii… Sau poate invers…

Simon era deopotrivă îngrozit și uimit. Era oare într-o altă etapă a visului? Reușise, în sfârșit, să-l atragă pe Omul de marmură în plasa viselor sale? Sau totul nu era decât o halucinație provocată de furtună?

Își trecu mâna peste față, așa cum ar fi întors o pagină pentru a afla deznodământul unei povești. Creatura dispăruse. Simon sări din pat, își smulse electrozii lipiți de țeastă și trecu în camera vecină, sala de așteptare: nu era nimeni. Și cabinetul era gol.

Alergă spre ieșire și apucă să vadă o siluetă dispărând prin ușa deschisă. Fu cât pe ce să se arunce în urmărirea ei, când realiză că era doar în izmene. Dintr-un puseu conformist, o condiționare morală sau cine știe ce prejudecată similară, reveni în cameră și se grăbi să îmbrace o ținută decentă.

Afară, aversa era mai cumplită chiar decât îi apăruse în vis. Strada părea că levitează, dematerializându-se într-o suprafață ondulată ce sfârâia asurzitor. Era greu de spus dacă picăturile izbeau solul sau dacă o maree de

bălți, pâraie și scurgeri de pe clădiri era pe cale de-a ridica asfaltul de parc-ar fi fost un banal covor.

Nu se zărea nicio mașină, niciun trecător și, bineînțeles, niciun Om de marmură. Ud până în măduva oaselor, Simon se încăpățâna să gândească rațional și respingea ideile aberante care-l asaltau, cu himera trecută din vis în realitate înainte de-a se face nevăzută pe o stradă din Berlin.

Făcu câțiva pași pe strada pustie și, între două mașini parcate lângă bordură, zări o gură de canal deschisă, al cărei capac de fontă fusese așezat deoparte, pe trotuar.

Omul de marmură coborâse în acest puț și fugise prin tunelurile prin care curgea un torent furios. Sprijinindu-se pe marginile puțului, Simon își bălăbăni picioarele în gol până când, cu vârfurile lor, găsi scara. Se întoarse, prinzându-se de margine, și începu să coboare, prins ca-ntr-o menghină între aversă și apa care bolborosea dedesubt. Începea să înțeleagă ceva de neconceput: în acest moment, pătrundea în coșmarurile Doamnelor de la Adlon.

Contactul cu apa rece ca gheața îi tăie răsuflarea. Mai întâi călcâiele, apoi genunchii, apoi mijlocul îi transmiseră senzația că era tăiat în două de un fierăstrău nemilos. Nu avea însă de ales; cufundat în șuvoi până la brâu, încercă să se adapteze la arsura paralizantă a frigului.

I se păru că distinge o siluetă, la vreo două sute de metri distanță. Da, ceva se mișca acolo, altceva decât viitoarea înspumată. Simon, încercând să ignore menghina de gheață în care se simțea prins până în talie, își luă avânt și începu să înainteze ca printr-o mlaștină, încordându-și fiecare mușchi pentru a se împotrivi curentului contrar. Ploaia se revărsa prin grilele gurilor de canal și prin orificiile de scurgere; adevărate cascade păreau că urmează să umple galeria cât de curând.

Ochii începeau să se obișnuiască cu bezna și remarcă un lucru neobișnuit: tunelul era roșu. Bolta și pereții, integral din cărămidă, căpătau o nuanță stacojie, care se reflecta în apele întunecate ale torentului, preschimbându-l într-un râu de sânge.

Înainta cu dificultate. Plafonul și solul erau rotunjite și nu înceta să-și piardă echilibrul, în vreme ce lupta contra curentului. Nu câștiga teren, ci, dimpotrivă, părea că pierde, dar acum îl vedea mai bine pe omul cu pălărie care, la rândul său, înainta undeva în față.

Apa îi ajunsese de-acum la coate; șuvoiul înghețat nu înceta să crească,

alimentat de apa revărsată prin gurile de canal. Avea să piardă cursa prin abandon, căci, peste câteva minute, nu avea să mai atingă solul. Încă din copilărie, fusese mereu cel dintâi care nu mai atingea fundul.

Strângând din dinți, își jură că în acea noapte faptul că era atât de scund nu avea să mai fie un handicap. Luându-și avânt, începu să înoate. Înaintarea îi deveni mai ușoară, căci la suprafață curentul nu era chiar atât de puternic.

Văzu că adversarul său făcuse același lucru. Își pierduse pălăria, iar Simon putea acum să vadă reversul măștii, care era mai degrabă un soi de cască, ce-i cobora spre ceafa precum coiful unui cavaler medieval.

De când pornise să înoate, alternând stilurile bras și crawl, celălalt câștigase un oarecare avans. Omul de marmură era un înotător de excepție, ceea ce confirma o bănuială a lui Simon: asasinul acționase în preajma râului Spree – pe Insula Muzeelor, în parcul Köllnischer, la nord de Tiergarten – sau pe malul lacului Plötzen, anume ca să poată să se îndepărteze înot. Apa era elementul său favorit, era împărăția lui.

Apa și visele…

Fluxul subteran se preschimbase într-o viitură. Simon înălță capul, încercând să nu-și scape din vedere prada. Chiar în acel moment, ucigașul dispăru spre stânga, măturat de o forță invizibilă. Nu trecură decât câteva secunde și, ajuns în același punct, fu absorbit la rândul său ca o bărcuță de hârtie în rigolă. O galerie perpendiculară aduna, din această intersecție, apele din mai multe galerii, fierbând parcă cu o spumă galbenă și antrenând totul în curgerea lor nestăvilită. Lui Simon încetase să-i mai fie frig. Se zbătea în torent, aspirat, înghițit, scufundat de șuvoiul de neoprit.

Reperă, de-a lungul pereților galeriei, tuburile sistemului pneumatic – mândria Berlinului! – liniile telefonice și cablurile electrice… Tresări și reuși să se agațe de un cablu. De-acum nu-i mai păsa de Omul de marmură. Sub bolta galeriei, apa îi ajunsese la nivelul gurii. La fiecare încercare de înaintare, înghițea apă și apoi o scuipa, tușea și expectora… Iar nivelul apei continua să urce, lăsându-i doar câțiva centimetri de aer liber.

Brusc, îi veniră în minte gurile de scurgere. Luă o gură de aer și dădu drumul cablului de care se ținea. Fu imediat împins sub apă, dar se strădui să-și țină ochii deschiși. Chiar și în bezna care-l împresura, putea să distingă lucirea vagă ce răzbătea prin găurile de scurgere.

Deodată, deasupra sa se ivi o astfel de lumină difuză. Întinse mâna și se

prinse de bordura de ciment. Reveni îndărăt până în dreptul deschiderii și, printre picăturile de apă, reuși să tragă aer în piept. Nu mult, doar cât să nu crape imediat.

Închise ochii, mai luă o gură de aer și dădu drumul bordurii. Smuls de îndată din loc, deschise iar ochii, pândind următoarea deschidere. Lipsa oxigenului îi pârjolea plămânii. Cât timp putea oare să reziste în felul acesta? Nu calculase distanța dintre două guri de scurgere, nici măcar nu-i trecuse prin gând să o facă.

Din nou o lumină, sau mai degrabă o zonă unde bezna nu era la fel de densă…

Într-o secundă, reuși să-și vâre mâna în deschidere. Se cramponă cu degetele și își împinse capul într-acolo, în vreme ce toată apa din lume se revărsa prin deschidere, în gura sa. Ridică bărbia și reuși să inspire câțiva mililitri de aer.

Practic, absorbea viață picătură cu picătură, țuguindu-și buzele, cu gâtul încordat, ca o fiară încolțită. Valuri de apă i se revărsau pe față, în urechi și în ochi… dar putea să respire. În plus, îi venise o idee. Mai devreme sau mai târziu, avea să dea peste o gură de canal. Poate că avea să reușească să împingă deoparte capacul și avea să scape astfel din acest infern.

Inspiră din nou o gură de oxigen și se lăsă purtat de curent, ca o particulă nesemnificativă. Senzația de plutire către propria moarte era, într-un fel, amețitoare. Chiar așa, de ce să-i mai reziste?

În sfârșit, o gură de canal. Simon reuși să se agațe de ea și-și lipi gura de grilajul capacului. Cu mâinile se ținea strâns de bare, în vreme ce gura îi căuta doza de viață. Sorbea din însăși substanța nopții, lingea barele de fontă cum își linge un bețiv gâtul sticlei goale.

Începu să zgâlțâie grilajul cu ambele mâini. N-ar fi crezut niciodată că poseda atâta forță, mai ales având în vedere că era pe jumătate sufocat, dar n-avea de ales; alternativă era moartea. *Câtă vreme există speranță, există viață.* Lovea, apăsa, împingea cu capul, cu pumnii, cu umerii. Se mișca mânat de energia cuiva care nu mai are nimic de pierdut.

Deodată, capacul se deplasă puțin. Insistă și, de astă dată, avu succes. Capacul sări de la locul său. Îl împinse deoparte și reuși să-și umple plămânii cu aer.

Era salvat. Era în viață. Era afară în ploaie și era el însuși ploaie și viață, aer și noapte.

97.

Reveni acasă tremurând, buimac și epuizat, deși ceea ce i se păruse o cursă nebună până la capătul nopții îl îndepărtase doar cu trei sau patru sute de metri de apartamentul său. Se vârî direct sub duș, reglând temperatura la maximum.

Sub jetul fierbinte, începu să cântărească în minte revelațiile acestei nopți.

În primul rând, Omul de marmură nu era nici Josef Krapp, nici vreo ființă imaginară descinsă din coșmaruri. Era un bărbat de înălțime medie care purta o mască, avea pălărie și impermeabil și care se pricepea să pătrundă discret în orice locuință.

Simon se șterse. Tremurul aproape i se potolise. Se duse să-și pregătească o cafea. Era ora trei dimineața, dar era mai alert decât dacă l-ar fi trezit toate deșteptătoarele din cartier.

O altă informație: ucigașul era un foarte bun înotător. Simon însuși era antrenat, căci foarte adesea își petrecea duminicile înotând în lacurile Müggel, Weißen, Schlachten sau Plötzen, însă oricine l-ar fi catalogat drept un începător, în comparație cu un atlet de o asemenea anvergură.

Așadar, Omul de marmură își dusese victimele la malul râului Spree sau al lacului Plötzen pentru a putea apoi să dispară înot. Nu era o componentă a psihozei sale criminale, ci doar o alegere strategică și atât.

În realitate, acest indiciu nu era determinant, mai ales într-o Germanie care exalta virtuțile exercițiului fizic practicat în aer liber. Jumătate din Berlin se bălăcea în râurile și lacurile nenumărate din jurul capitalei. Nazismul era o dictatură plină de vitalitate, care-și făcea conștiincioasă gimnastica în fiecare dimineață.

Arabica. Râșniță. Cafetieră. Gesturile i se succedau cu rapiditate. Din nou, la fel ca după eliberarea sa, simțea o recunoștință generică, universală, pentru tot ce îl înconjura, de la gresia din bucătărie la flacăra albastră a aragazului. Se simțea pe veci dator cerului și pământului care-l întâmpinaseră la ieșirea din canal. La naiba, era viu! Era încă funcțional…

Trebuia însă să fie atent. După ce supraviețuise arestului de la Gestapo și scăpase de la înec, rezervele de noroc îi erau, cu siguranță, pe sfârșite. Ulciorul nu merge de multe ori la apă…

Brusc, își aminti de mașinăria sa și de electroencefalogramă. Își puse deoparte ceașca de cafea și se întoarse în camera sa. Cu un gest nervos, apucă cei câțiva metri de hârtie acoperită de sinusoide care înregistraseră, din punctul de vedere al undelor cerebrale, vizita Omului de marmură.

Liniile acestea exprimau un adevăr capital: atunci când vizitatorul nepoftit își făcuse apariția, Simon nu visa. Era în starea de somn profund, iar asta însemna că nu visase furtuna și nici pe Omul de marmură, ci le văzuse… Fusese trezit de un tunet și, în starea de semiconștiență, amestecase realitatea cu somnul.

Înțelese în acel moment în ce fel se ivea Omul de marmură în visele victimelor sale: pur și simplu le făcea o vizită nocturnă. Le trezea, probabil doar pentru o fracțiune de secundă, astfel încât să-și întipărească imaginea în creierul lor, care raționa prea greoi, prea amorțit de somn pentru a se trezi de-a binelea. Se strecura, eufemistic spus, într-o falie a conștiinței lor. Mintea acestor femei făcuse restul. Omul cu masca de lup verzui marmorat se insinuase, ca un grăunte ce încolțește, în adâncul minții lor…

Exact la fel procedase și cu Simon. Furtuna, tunetul, silueta întunecată, ar fi regăsit toate acestea atunci când și-ar fi rememorat visele, dacă nu s-ar fi trezit și i-ar fi îngăduit ucigașului să se cuibărească în creierul său. În schimb, el se trezise, se smulsese din ghearele somnului și i se alăturase agresorului pe tărâmul realității…

Ce scop avusese această vizită? Intenționa Omul de marmură să îl ucidă? Sau poate doar să îl sperie? Ori voia să-i orienteze cercetările într-o anumită direcție?

Ținea încă în mână panglica de hârtie a electroencefalogramei, studiind distrat curbele activității sale cerebrale, când observă că, de la întoarcerea sa în apartament, ceva se schimbase.

Un anumit element, un detaliu îi declanșase alarma, dar n-ar fi putut spune care era acesta. Ieși din cameră în sala de așteptare: toate erau la locul lor. În bucătărie, în afara mirosului de cafea prăjită, nu era nimic demn de semnalat. Reveni în holul de la intrare, unde ordinea nu era tulburată decât de hainele sale ude, lepădate și neadunate încă.

Sfârși inspecția în cabinet, gândindu-se la discurile sale: poate că Omul de marmură îi furase înregistrările? Dar nu, camera secretă era încuiată.

Și-atunci, ce anume nu era în regulă?

Reveni în centrul biroului și își plimbă încet privirea, studiind fiecare

element: divanul, biblioteca, tablourile, platoul de lemn furniruit pe care erau etalate stilourile sale, sugativele, agenda, carnetul de notițe…

Toate erau la locul lor.

Toate, cu excepția unui singur element.

Descoperirea aproape că-l determină să urle și nici el n-ar fi putut spune dacă ar fi fost un strigăt de triumf sau de disperare. Tubul de carton în care se afla afișul filmului *Der Geist des Weltraums* dispăruse.

Așadar, acesta era obiectul la care râvnise Omul de marmură. Fetișul său. Modelul care-l inspirase. Așadar, Simon avusese dreptate: imaginea achiziționată din micuța prăvălie din Pasajul Teilor era obiectul venerației ucigașului. Nu o cumpărase din discreție, sau poate doar dintr-o teamă sacră. Preferase să o admire în vitrină, ca pe-o icoană atârnată într-un ungher ascuns al bisericii.

Simon încă ezita: să își strige victoria sau să geamă de oftică fiindcă își pierduse singura probă concretă.

În cele din urmă Simon – sau mai degrabă maxilarele sale – optă pentru cea de-a treia cale, izbucni în râs, dar fără să-și poată stăpâni lacrimile să curgă.

Era terminat, micuțul Kraus…

Da, era terminat. Dar era viu.

98.

Se treziseră în zori și, de comun acord, deciseră să facă o vizită acasă la Günter Fielitz, la Charlottenburg. Nu aveau de gând să-l ia din nou la întrebări pe travestit ci plănuiau să îl interogheze pe șoferul Gretei, Hans Weber. Odată ajunși la destinație, valetul îi informă că, după moartea patroanei sale, Hans Weber se mutase înapoi la mama sa, la Wandlitz, la nord de Berlin.

Acum stăteau la pândă în așteptarea eroului zilei, după ce-și lăsaseră Mercedesul la capătul drumului de pământ ce ducea la fermă. Beewen cunoștea mersul lucrurilor la țară. Știa că Weber muncea deja de mai multe ore și că, înainte de-a-și lua micul dejun frugal, tipic țărănesc, avea să iasă pe prispă ca să se spele.

Decorul semăna cu o gravură tradițională, de soiul celor atârnate pe

pereții casei natale. În lumina portocalie a răsăritului, pe fundalul câmpiei se profila o casă țărănească tipică pentru zona Brandenburg, cu acoperișul mansardat, cu șindrila prelungită deasupra intrării, și ferestrele cu obloane. Toate elementele aveau culori în tonuri similare: brun, cenușiu, roșu, siena… La temelia casei erau paie adunate de vânt, unelte ruginite prin curte și câte o găleată răzleață, noroi și bălți în bătătură. Toate acestea păreau să fi fost date cu un strat de baiț.

Minna îi împrumutase unul dintre costumele tatălui ei, care, se vede treaba, era la fel de solid ca el. Poate puțin cam strâmt pe la încheieturi, dar se potrivea. În sinea lui, Beewen era impresionat că i se oferea ocazia să poarte un astfel de costum: mătase, revere brodate, pantaloni cu talie înaltă. Îl încerca, totodată, o oarecare jenă că, în loc să poarte hainele unui mort, se îmbrăcase cu cele ale însuși baronului von Hassel.

La ora opt, Hans Weber își făcu apariția, în pantaloni de călărie susținuți cu bretele late de pânză și o cămașă groasă.

— Beewen, azi mă lași pe mine să pun întrebările, îl avertiză Minna. Nu vreau să te-atingi de băiatul ăsta.

Franz mormăi o încuviințare, întrebându-se ce strategie avea să adopte Minna. *Iar ne pierdem timpul*…

Weber umplu o găleată cu apă, apoi se instală pe prispă, în apropierea intrării. Se așeză pe un scăunel și își cufundă capul în găleată. Când se ridică, în fața lui se aflau Minna von Hassel și Franz Beewen.

Hans era un tinerel longilin, cu trăsături fine. O mutră de poponar cu un corp androgin, se gândi Franz. L-ar fi halit dintr-o înghițitură, dar o lăsă pe Minna să își facă numărul. La o adică, puteau oricând să recurgă la metodele clasice.

Fără vreo introducere, Minna îi porunci:

— Vino cu noi!

Beewen constată uimit că ea avea în mână un Luger, pe care-l ațintise asupra lui Weber. De unde făcuse rost de armă? Până la urmă, metodele baronesei nu difereau prea mult de ale sale.

În vârful colinei ce domina casa se înălța un copac solitar, un tei cu trunchi cenușiu și frunze de-un verde crud. Porniră într-acolo. Beewen se aștepta ca, din clipă în clipă, mama tânărului să se ivească în prag, cu pușca-n mână. Nu se întâmplă așa; se pare că mama Weber era ocupată să mulgă vacile în fundul grajdului.

— Șezi aici.

Hans se supuse, prăbușindu-se la rădăcina teiului.

— Cine sunteți? întrebă el cu glas pierit. Ce… ce vreți să faceți cu mine?

Nu înceta să arunce priviri panicate spre Beewen, distribuit de astă dată în rolul uriașului chior care nu scoate un cuvânt, ci doar lovește atunci când e nevoie. Apoi întoarse privirea spre Minna și spaima lui spori. Tocmai scosese din geantă un sterilizator și pregătea o injecție.

Weber începu să plângă ca un copil. Fragil și delicat, tânărul șofer-țăran probabil că se simțea mai bine în așternutul lui Günter Fielitz decât la fermă, la muncă grea.

— Ce vreți să-mi faceți? întrebă el din nou, printre lacrimi.

Minna fixă un ac în seringă și rupse extremitatea unui flacon.

Cu o mișcare fluidă și calmă, care vădea experiență, aspiră produsul din flacon în seringă. Expulză câteva picături din ea, pentru a elimina eventualele bule de aer.

Beewen îi privea intrigat fiecare mișcare. Substanța din seringă avea vâscozitatea uleiului și era purpurie ca miezul unui fruct.

— Ridică-i mâneca, ceru ea.

De data asta, Beewen nu mai rezistă și ținu să-și astâmpere curiozitatea:

— Ce-i aia?

— Ceva ce-o să te împiedice să îl lovești.

Celălalt abia dacă se mai zbătu atunci când Beewen îi dezgoli antebrațul; se împotrivi mai puțin decât un copil aflat prima oară la dentist.

Beewen ura injecțiile. Acul care străpungea țesuturile moi sau era introdus într-o venă i se părea mai violent decât toate torturile pe care le practica la Gestapo. Cu toate acestea, reuși să-și mențină concentrarea. Era asistentul Minnei, nu-și putea permite să întoarcă privirea.

Weber începu să tremure. Atmosfera bucolică sporea stranietatea scenei. Păsările ciripeau, rouă strălucea, frunzele teiului foșneau îmbietor. Se anunța o zi splendidă.

Ținând seringa între dinți, Minna înfășură în jurul bicepsului „pacientului” un garou de cauciuc. Lovi ușor interiorul cotului, pentru a scoate în evidență o venă, și porunci:

— Numără.

— Ce-mi injectați acolo?

Ea își înfipse acul în vena albăstrie ce se umfla sub piele.

— Numără.

Weber își înăbuși un geamăt. Durerea îl făcu să-și încordeze trupul și ceafa i se lovi violent de scoarța teiului.

Fu cuprins de un tremur puternic și începu să tresalte în iarbă ca un motor cu explozie. Beewen îl forță să rămână nemișcat, în vreme ce Minna continua să apese pistonul seringii. Pe măsură ce substanța din seringă dispărea în vena albăstrie, Beewen își imagina traseul acesteia prin corpul lui Weber, tot mai departe prin circuitul sanguin.

Brusc, ceafa lui Weber înțepeni de-a binelea și torsul îi rămase nemișcat. Pe chipul congestionat se iviră broboane de sudoare, udându-i obrajii ca o maree de lacrimi.

O forță extrem de puternică părea că pusese stăpânire pe pieptul său și urca acum spre creier. Beewen văzu cum forța îi acapara gâtul și apoi fața, ca un șarpe vâscos ce s-ar fi insinuat între țesuturi, sufocându-l.

Minna scoase acul și apăsă un tampon de vată pe locul înțepăturii.

— Numără, repetă ea încă o dată, aparent indiferentă la suferințele lui Weber.

Privirea puștiului se încețoșă. Își dădu ochii peste cap și pleoapele-i căzură pe jumătate, inerte.

— Numără! porunci iar Minna și trecu la celălalt braț.

Prinse din nou seringa între dinți și înnodă garoul cu o viteză remarcabilă. În clipa următoare, acul găsise deja o nouă venă.

Tremurul reîncepu. Beewen se gândi că vreo câteva perechi de palme ar fi fost mai cu folos decât această tortură chimică. Minna părea însă a fi foarte sigură de ceea ce făcea.

În sfârșit, trupul lui Weber se destinse.

— Numără! îi ceru ea, pentru ultima oară.

Cu o voce venită parcă de dincolo de mormânt, Weber începu:

— *Eins, zwei, drei*…

Beewen observa fascinat metamorfoza. Cu mâinile în iarbă și palmele întoarse spre cer, Weber părea că se topește în lumina dimineții.

— *Vier, fünf, sechs*…

Nu reuși să meargă mai departe cu numărătoarea: adormise.

— Pe legea mea, murmură Beewen. Ce i-ai injectat?

— Tiopental sodic. Sună cunoscut?

— Nu.

— Pentotal?

— Tot nu.

— E un anestezic. Utilizat în anumite doze, slăbește sistemul nervos central și anihilează voința. Mai e numit și „serul adevărului”. Mă mir că nu-l folosiți și voi, la Gestapo.

Beewen nu îndrăzni să-i răspundă că metodele lor erau ceva mai… rudimentare. Cu toate acestea, se vorbea deja la *Geheime Staatspolizei* despre utilizarea unor produse chimice pentru a le da de capăt elementelor foarte recalcitrante. Minna s-ar fi descurcat de minune în calitate de consilier pentru instituția ce-și avea sediul la numărul 8, pe Prinz-Albrecht-Straße.

Minna îl pălmui cu toată puterea pe Weber, apoi începu să-i vorbească blând, simulând o complicitate îndelungată. Pe obrajii lui Weber lacrimile se prelingeau ca niște pârâiașe, iar ochii fremătători exprimau o tihnă deplină.

— Ești bine?

Nu primi răspuns. Trupul lui Weber părea a se lichefia în continuare în lumina puternică, iar tânărul dădea impresia că avea să devină în curând doar o baltă de energie leneșă, molcomă, roșiatică.

— Ești bine?

— Da, murmură el, în sfârșit.

— Suntem prietenii tăi. Suntem aici ca să te ajutăm.

Weber făcu un efort de-a ridica privirea spre ei, dar nu părea că îi vedea.

— Ai să ne spui tot ce știi?

— Da…

99.

– Cum te numești?

— Hans Weber.

— Ce meserie ai?

— Sunt șofer.

Minna nu mai apucă să-i pună altă întrebare, căci Weber glăsui din nou, foarte volubil de astă dată.

— Contează doar Codul rutier. Codul trebuie știut pe de rost.

— Tu-l cunoști?

— Mai bine decât oricine altcineva.

— Ce mașină conduci?

Weber nu-i răspunse. Părea că e-n căutare de aer, închizând și deschizând gura fără niciun sunet, precum peștii. La colțul gurii i se usca un firicel de salivă.

— Contează Codul rutier, repetă el, mai potolit.

— Bineînțeles. Vorbește-mi despre Greta Fielitz.

Prin fața ochilor zburătăceau niște muște. Unele dintre ele îndrăzneau chiar să i se așeze pe fața transpirată.

— Contează și reflexele…, continuă el, de parcă n-ar fi auzit întrebarea Minnei. Pe șosea, reflexele sunt cheia…

Vocea i se stinse. Beewen se aștepta ca, din clipă-n clipă, bietul om să se prelingă-n iarbă ca vărsat dintr-o găleată.

— Hans.

Weber adormise din nou.

Hans!

Încă o palmă. Tânărul își reveni. Pupilele, care se făcuseră din nou nevăzute, reapărură de sub pleoapele blege, ațintindu-se spre orizont.

— Vorbește-mi despre Greta Fielitz.

— E șefa mea.

— Ce poți să-mi spui despre ea?

— E moartă. A fost ucisă.

Șoferul era așadar la curent, probabil datorită relației „privilegiate” pe care o avea cu soțul victimei. Ce încurcătură!

— Tu o duceai peste tot prin Berlin?

— Peste tot, da.

— Avea prieteni?

— O grămadă.

— Bărbați sau femei?

Weber râse scurt. Sunetul cristalin păru să vină de undeva de sus, din frunzișul teiului sau din cerul de un albastru intens.

— Și bărbați, și femei.

— Unde se întâlneau?

— La hotelul Adlon, la cafeneaua Zigler…

Continuă să enumere, cu glas scăzut, o serie de locuri din Berlin. Vocea

îi era tărăgănată, păstoasă, aproape neinteligibilă.

— Își vizita prietenii?

— Uneori.

— Avea vreun amant?

— Nu, n-avea amanți.

— Ești sigur de asta.

— Absolut sigur.

— De ce ești atât de convins?

Hans Weber dădu capul pe spate. De la distanță, ar fi putut părea că încerca să-și amintească niște versuri; își mișca ușor buzele, cu ochii ațintiți spre coroana scăldată în soare a teiului.

Beewen percepu în căldura născândă a zilei o anumită toropeală. Asista la o scenă stranie, un soi de interogatoriu leneș, sub cerul liber, desfășurat în timp ce natura se trezea la viață. Cu totul altceva decât interogatoriile din biroul său, care presupuneau utilizarea musculaturii.

— E interzis…

— De către soțul ei?

Hans râse iar scurt, apoi își întinse în față brațul drept, un gest moale care se voia a fi salutul hitlerist.

— De către *Führer*!

Psihiatra nu acceptă provocarea: omul trebuia lăsat să-și debiteze divagațiile, prinzând din zbor răspunsurile relevante. Beewen intui că Minna era expertă în acest gen de interogatorii. Cu siguranță, cu ajutorul barbituricelor, descoperise în numeroase rânduri traume vechi și simptome ascunse în subconștientul pacienților săi.

Hans își ridică degetul arătător și declară:

— Vorbea foarte serios *Führer*-ul nostru…

— Ce-ai spune dacă ți-aș zice că Greta era însărcinată?

El întoarse capul și o privi pe Minna. Părea dezamăgit. De ignoranța sau stupiditatea ei. Sau, pur și simplu, de inocența de care dădea dovadă.

— Habar n-aveți de nimic. Hitler vrea ca toate femeile să aibă copii. Trebuie cât mai mulți copii.

— Și eu și tu știm că tatăl nu era Günter Fielitz.

— Bineînțeles că nu.

— Știi cumva cine era tatăl?

— Nu.

— Dintre prietenii ei, a fost vreun bărbat cu care să se fi întâlnit mai des? Îți amintești s-o fi dus vreodată într-un loc mai special?

Weber izbucni într-un râs isteric. Minna își mușcă buza inferioară. Chiar și ea începea să-și piardă răbdarea, darămite Beewen. A-l asculta pe șoferul drogat care debita tâmpenii nu folosea la nimic. Cu pumnii ar fi obținut rezultate mult mai rapid.

Hans își continua maimuțărelile. Își duse arătătorul la buze.

— Ssst! E secret…

— Greta avea vreun amant? Știi cum se numește?

— N-a fost niciun amant. În Germania, în ziua de azi, nu-i nevoie de un amant sau de-un soț pentru a face un copil.

Minna aruncă o scurtă privire către Beewen. Nu înțelegeau sensul acestei propoziții, dar intuiau că se aflau în pragul unei revelații.

De-acum, Hans vorbea în șoaptă:

— E de-ajuns să pronunți cuvântul magic…

— Care cuvânt?

— *Lebensborn*…

100.

Heinrich Himmler avea o problemă. Marele Război decimase populația Germaniei. Ulterior, în timpul Republicii de la Weimar, mizeria, condițiile de trai îngrozitoare și pesimismul care plutea în aer provocaseră o adevărată prăbușire a numărului nașterilor. Cuplurile se codeau să facă copii, numărul de avorturi nu fusese niciodată atât de mare…

După instaurarea celui de Al Treilea Reich, un alt pericol plana asupra națiunii: războiul. Neluând în seamă nenumăratele crime săvârșite de regimul nazist, conflictele iminente aveau să provoace milioane de morți. Reich-ul de O Mie de Ani trebuia să găsească prin urmare un mijloc de a-și spori rândurile. Dominația nazistă avea nevoie absolută de un atu: numărul. Pentru a invada Europa și a cuceri lumea, nemții trebuiau să fie pur și simplu… mulți.

Încă din 1933, Heinrich Himmler lansase o campanie de propagandă menită să încurajeze procrearea. Afișe, mesaje radio, filme, dar și legi, avantaje, alocații… Obiectiv vizat: patru copii în fiecare familie, dintre care

unul conceput cu dedicație pentru Adolf Hitler. *Führerdienst,* „slujirea *Führer*-ului”…

Această strategie nu era însă suficientă. După măcelul din Marele Război, Germania anilor treizeci număra mai multe femei decât bărbați. Dar toate aceste *Mutter* potențiale trebuiau să poată procrea. Himmler a dat tonul pentru eliminarea valorilor sacrosancte ale burgheziei și creștinismului. Căsătoria, fidelitatea, căminul conjugal, toate acestea erau baliverne egoiste și antipatriotice. *Reichsführer*-ul SS propovăduia de-acum adulterul, poligamia, liber-schimbismul. La regulat înainte, *Mensch Meier*! Doar asta conta.

Mamele adolescente reprezentau o dificultate aparte: tinerele rămase însărcinate și abandonate de celălalt părinte făceau tot ce le stătea în putință pentru a scăpa de greșeala săvârșită. Trebuiau stopate, de urgență, aceste avorturi.

Himmler avusese prin urmare ideea clinicilor *Lebensborn* – un nume care asocia cuvintele *Leben* (viață) și *Born,* un arhaism care semnifica „izvor” sau „fântână”. Aceste „izvoare de viață” erau concepute pentru a veni în sprijinul mamelor adolescente, femeilor adultere și tuturor acelora cărora le-ar fi putut veni ideea întreruperii unei sarcini dintr-un motiv sau altul.

Create în 1935 sub egida Biroului central pentru puritate rasială și populație, așezămintele *Lebensborn* propuneau deopotrivă îngrijiri prenatale, asistență la naștere și urmărire post-natală. Astfel, clinicile ofereau o alternativă valabilă femeilor care nu doreau să-și recunoască și să-și crească copiii. Reich-ul prelua aceste responsabilități, pentru ele sau, mai degrabă, pentru copiii născuți astfel, fără părinți: aceștia erau recunoscuți și deveneau, în sens propriu, „copiii națiunii”.

Cam asta era tot ce știa Minna despre aceste așezăminte înconjurate de mister. Căci Himmler săvârșise o eroare: refuzase să susțină o campanie de informare clară despre aceste clinici. Drept urmare, despre ele și programul *Lebensborn* circulau doar zvonuri.

— Tu știi ce înseamnă *Lebensborn*? întrebă Minna, pe drumul de întoarcere.

— Mi-am auzit adesea colegii discutând despre ele, râse Beewen. Sunt un soi de bordeluri, cred. Bordeluri pentru trupele SS.

Beewen era câteodată atât de previzibil încât devenea de-a dreptul

înduioșător.

— Așadar, Greta ar fi fost o curvă?

— N-am spus-o eu.

— Și la fel ar fi fost și Susanne, Margarete, Leni?

SS-istul nu-i răspunse. Hans Weber le dezvăluise că își condusese în mai multe rânduri patroana, în secret, la o clinică *Lebensborn* situată la sud de Berlin, clinica Zehertofer.

Informațiile sale erau lipsite de acuratețe – un efect secundar al Pentotalului – dar scoteau în evidență un fapt decisiv: Greta Fielitz contactase o clinică *Lebensborn* înainte de-a fi rămas însărcinată, cândva în lunile martie sau aprilie.

Această informație confirma, poate, unul dintre zvonurile care circulau despre clinicile *Lebensborn.* Se spunea că anumite așezăminte puteau, în anumite condiții, să furnizeze un părinte-donator candidatelor la maternitate. De aici, legendele care asimilau aceste așezăminte unor bordeluri…

Se adresase oare Greta clinicii Zehertofer pentru a găsi un tată deoarece soțul ei homosexual nu putea să o fertilizeze? Nu găsise niciun amant care, voit sau nu, să-i facă acest serviciu? Simon Kraus, de pildă?

— Lasă-mă aici, îi ceru Beewen.

Nu ajunseseră încă în dreptul sediului de pe Prinz-Albrecht-Straße, dar gestapovistul nu voia să fie văzut coborând dintr-un Mercedes Mannheim WK10 condus de o femeie cu părul scurt. Nu voia să iasă în evidență.

Minna opri și se întoarse spre el. Abia atunci, ea îi observă expresia răvășită, de parcă s-ar fi aflat pe drumul spre un infern bine definit, cunoscut doar de el. Își îmbrăcase din nou uniforma fără grade și distincții, care putea a carne putredă și a sânge coagulat. Arăta ca un om al străzii asasin.

— Ești în regulă?

— Las-o moartă.

— Ce înseamnă exact noua ta slujbă?

— Ți-am spus, las-o moartă.

Era imposibil să-i fie milă de el. Pentru Minna, în blestemata aceasta de Germanie nazistă, cuvântul de ordine era clar: *ticălos azi, ticălos pentru totdeauna.* Beewen bătea fără milă evrei, comuniști, homosexuali sau țigani și făcea asta de ani de zile. Îl apucaseră dintr-odată remușcările? Nu mai

suporta să ucidă cu sânge rece oameni nevinovați, pe deplin vulnerabili?

Nu, nu ea avea să fie cea care-i plângea de milă. Și totuși, în ciuda dezgustului, a repulsiei pe care i-o provoca în unele momente, se trezi încuviințând din cap atunci când el murmură:

— Ne vedem deseară.

Parc-ar fi fost un cuplu în vârstă.

Ce glumă…

Demară înainte ca el să fi închis portiera.

Acum venise momentul să afle mai multe despre clinicile *Lebensborn.*

Nimic mai simplu.

Printre cunoștințele sale se număra unul dintre principalii Mecena ai Ordinului Negru. Un fel *de förderndes Mitglied* suprem al acestei selecte societăți. Generosul donator, binefăcătorul tainic al naziștilor, nu era altul decât unchiul său, fratele tatălui, cel pe care presa îl numea „baronul asfaltului”.

Sau, pentru apropiații din clanul von Hassel, unchiul Gerhard.

101.

Gerhard von Hassel locuia într-un conac uriaș, nu departe de villa Bauhaus a părinților Minnei, la marginea pădurii Grunewald. La fel ca părinții Minnei, nu așteptase ca Dahlem să devină un cartier la modă pentru a alege să se stabilească acolo. În realitate, imensa clădire fusese construită de tatăl său la începutul secolului.

Aici, în adâncul unui parc plin de arbori cu coroane bogate, proprietarul uneia dintre cele mai mari averi industriale ale Germaniei prospera netulburat. Nimeni și nimic, cu atât mai puțin naziștii, nu l-ar fi putut clinti din fortăreața sa pe unchiul Gerhard.

În copilărie, conacul îi inspira groază Minnei. Clădirea neogotică sau neorenascentistă (deosebirea era imposibil de făcut) era încadrată de două aripi cu numeroase ferestre și turnulețe. Ansamblul părea greoi și se oglindea într-un lac de pietriș al cărui sunet se auzea și acum, sub pașii Minnei.

Bineînțeles, în centru se înălța o arteziană, în care se scăldau îngerași, în susurul liniștitor al apei. De-a lungul uneia dintre aripile conacului fusese

construită o galerie cu coloane de lemn, ce adăpostea o serie de boxe în care mai mulți cai trăiau o viață mai bună decât însuși Papa. Aceasta era singura amintire plăcută pe care Minna o păstrase despre reședința unchiului său: lungile plimbări călare de-a lungul și de-a latul pământurilor familiei, o suprafață atât de vastă încât te puteai crede oricând în mijlocul câmpiei.

Minna nu își anunțase vizita, dar cunoștea obiceiurile unchiului său. Bărbatul, care era de multă vreme divorțat sau văduv – Minna nici nu-și mai amintea exact – rămânea acasă diminețile, guvernându-și imperiul prin telefon, mesaje pneumatice, telegrame sau scrisori ce-i purtau sigiliul. Gerhard nu avea glasul unui dictator, ci pe acela al unui dictafon, dintre cele cu cilindri de ceară, mai exact.

Încă de la intrare, vizitatorul pătrundea în epoca de marmură. Duritatea și reflexiile erau cuvintele de ordine. Pardoseala era de marmură, la fel și treptele reci ce duceau la etaj. Lambriuri tot de marmură îmbrăcau pereții holului supradimensionat, dând impresia intrării într-un cavou, iar pașii sunau asemenea clopotelor de înmormântare.

Minna nu se mai simțea însă intimidată: în copilărie își tocise pantofiorii de fetiță alergând pe suprafețele lustruite, lunecând ca pe patinoar, jucându-se șotron sau chiar dându-se cu bicicleta…

Ușa înaltă de sticlă se deschise și un majordom al cărui nume îl uitase îi ieși în întâmpinare. Personalul care deservea clădirea era la intersecția a doua specii distincte, între om și robot. Aveau ceva rigid, mecanic, care îi anima, conferindu-le o precizie demnă de piesele ce alcătuiau mecanismul unei pendule.

Minna venea dintr-o familie bogată. Ca atare, personalul de serviciu îi era familiar, oamenii aceștia îi erau dragi (cei de-acasă și cei de la unchiul său deopotrivă), dar atașamentul față de ei era similar cu cel față de un obiect, un bibelou, anumite detalii din casă. Uneori, aceștia erau înlocuiți și, după câteva zile, i se ștergeau deja din amintire.

— Herr von Hassel vă va primi imediat.

Majordomul i se adresa ca unei ambasadoare venită în vizită la un cap încoronat, un apelativ pe care nici ea, nici unchiul Gerhard nu-l meritau. Ea era o psihiatră șomeră, iar unchiul său, un industriaș producător de asfalt care se compromitea în fiecare zi tot mai mult, colaborând cu naziștii.

Salonul conacului amintea de holul hotelului Adlon: aceleași bolte bavareze, aceleași tablouri sinistre pe pereți, același aspect de cavernă

dintr-o legendă wagneriană. Pe post de adaos personal, Gerhard adăugase câteva armuri medievale și halebarde încrucișate pe pereți. Așa cum se cuvenea, pe peretele din dreapta se afla un șemineu atât de impozant incit ar fi încăput în el un cal pus la proțap. Fotolii îmbrăcate în piele, mese de stejar și covoare turcești completau acest decor în nuanțe întunecate, ruginii.

— Scumpa mea! exclamă deodată o voce gravă, care răsună în acest spațiu vast cu sonoritatea clopotului unei biserici.

Al naibii Gerhard! Avea un corp masiv și puternic care părea clădit pentru a lua spațiul cu asalt, și o față pătrățoasă, cu unghiuri aspre, cioplită parcă cu toporul. Cuvântul care îi venea în minte oricui îl întâlnea pentru prima oară era „densitate". Întreaga lui ființă exprima o anumită intensitate, de parcă ar fi fost construit dintr-o magmă a cărei răcire declanșase un fenomen de contractare. Privindu-l, Minnei îi veni în minte ceva citit mai demult, despre nucleul stelelor moarte; se spunea că o linguriță de materie din acest nucleu cântărea cât un Mercedes (dar cine făcuse oare aceste calcule?).

Figura lui, prizonieră a propriei masivități, avea solemnitatea unei defilări militare. În mod ciudat, expresiile pe care le afișa nu se succedau fluid, ci în salturi, sacadat, de parcă fața nu i-ar fi fost alcătuită din carne și oase, ci din oțel și angrenaje cu roți dințate. Asta se remarca cel mai bine atunci când râdea, căci râsul lui, cu dinții strălucitori la vedere, se prelungea întotdeauna cu o secundă, îndeajuns încât să pară înspăimântător.

Ochii săi limpezi, dimpotrivă, exprimau o suplețe deosebită în care strălucea fiecare emoție, fiecare sentiment. Nu era o privire rece ci, dimpotrivă, una fierbinte, al cărei albastru nu era cel al gheții, ci culoarea din partea superioară a flăcării, acolo unde temperatura e cea mai înaltă.

Unchiul Gerhard avea încă o trăsătură din cale afară de agreabilă: coeziunea profundă dintre fizic și social. Omul arăta, până în cel mai mic detaliu, până la ultima cusătură a costumului său, drept ceea ce era: un bărbat solid, unul dintre cei mai influenți industriași ai celui de Al Treilea Reich, ale cărui decizii făceau să se cutremure economia Germaniei.

Nu avea absolut nimic în comun cu conducătorii naziști, care nu se mulțumeau doar să își pună în aplicare principiile incoerente și de-a dreptul ucigașe, ci erau, la propriu, niște uzurpatori din punct de vedere fizic. *Cum recunoști arianul ideal*? *Simplu. E blond ca Hitler, înalt ca Goebbels și*

zvelt ca Göring.

Minna nu avea însușiri paranormale, însă, văzându-l pe acest om zâmbitor, care-și deschidea brațele spre ea, putea să prevadă că familia von Hassel avea să supraviețuiască nazismului, războiului și prăbușirii ce avea să îi urmeze. Într-o zi, în urmă cu un prea mult timp, unchiul Gerhard îi spusese următoarele: „Noi lucrăm pentru un alt *Führer,* draga mea, unul mult mai puternic decât mustăciosul. Un zeu aflat deasupra tuturor acestor patetice încercări de a schimba cursul istoriei: banul. Lumea se întemeiază pe cel dintâi capitalist din istorie: omul. Aceasta e cea mai importantă valoare, care nu scade niciodată și nu dă greș: egoismul încăpățânat al ființei umane".

— Cărui fapt îi datorez plăcerea vizitei tale?

O strânsese atât de tare în brațe încât o dureau umerii. Unchiul Gerhard răspândea un parfum ciudat: un amestec de lemn de santal, lavandă, dar și arome de mic dejun: cafea și pâine prăjită…

Fără să-i lase timp să răspundă, continuă:

— Cum o mai duce azilul tău?

Întrebarea nu era ironică. În toate marile familii există câte-un marginal, un artist, un excentric; acesta e păcatul benign al fiecărei dinastii demnă de acest nume. În familia von Hassel, acest rol era jucat de Minna.

Nu avusese inimă să-i spună că institutul fusese incendiat și că autorii crimei erau chiar cei pe care-i finanțau banii familiei von Hassel.

— Totul e în regulă.

El își așează mâinile pe umerii ei, scoțând în evidență diferența de scară dintre ei, de-a dreptul uimitoare. Minna îi ajungea până la piept și probabil că în sacoul lui ar fi încăput patru sau cinci cât ea.

— Coniac?

Gerhard era la curent cu viciile nepoatei sale. Ea se grăbi să accepte. Era deja ora unsprezece.

Industriașul se apropie de o servantă încărcată de sticle și carafe. Era cu spatele spre Minna, iar ea putu să aprecieze coeziunea tabloului ce i se înfățișa: silueta lui masivă, decorul aurit, sunetul grav al dopului de sticlă care se ciocnea de gâtul carafei. Își imagină alcoolul ce umplea treptat transparența paharului de cristal cu lichidul de chihlimbar și simți furnicături de dorință până-n creștet.

— Ei, micuțo? Ce vânt te-aduce?

Îi întinse un pahar și o obligă să se așeze într-un fotoliu.

— Am venit să-ți vorbesc despre *Lebensborn,* rosti ea, sigură de sine.

102.

– *Lebensborn*? repetă el, mirat. Sper că n-ai făcut vreo prostie.

— E vorba de o prietenă.

— Așa spun toți care-au comis o prostie.

— Îți jur, nu-i vorba de mine. Prietena mea a luat legătura cu clinica Zehertofer de lângă Berlin. Aș vrea să mă asigur că nu riscă nimic. Se vorbesc o mulțime de vrute și nevrute despre așezămintele astea. Sunt sigură că tu știi adevărul.

— Mă flatezi, draga mea.

Se lăsă să cadă, greoi, în fotoliul din fața ei. Nuanțele costumului lui – brun, verde închis, ciocolatiu – îi făceau poftă să se cuibărească la pieptul lui și să adoarmă. Era unchiul ei cel drag, baronul asfaltului, cald și periculos deopotrivă.

— Tu ai presupus că eu finanțez aceste așezăminte, și nu greșești. De fapt, toți membrii de partid sunt obligați să cotizeze pentru *Lebensborn.* De asta depinde viitorul patriei, sunt sigur că ai înțeles.

Nu renunțase la tonul ironic. Purta la rever o mini-broșă ovală argintie. Erau șase frunze de stejar, cu inscripția „Mulțumiri din partea SS pentru sprijinul credincios în anii de luptă”. Era o distincție rezervată donatorilor dinaintea anului 1933. Mai mult ca sigur, la vremea respectivă von Hassel îi finanțase în egală măsură pe comuniști și pe naziști. Nu se știa niciodată…

— De unde-ai vrea să încep?

— De la bun început, cred că ar fi o idee bună.

El sorbi din coniac, apoi începu să povestească, cu glasul său de bariton:

— La început, erau doar simple maternități fondate de către SS. Niște cămine care le ajutau pe mamele adolescente să nască în deplină discreție. O alternativă la avorturi, care erau foarte numeroase la timpul respectiv. Originalitatea clinicilor *Lebensborn* consta în faptul că, în caz de nevoie, mamelor li se propunea să li se păstreze copilul, care era ulterior dat în grija unei familii de buni germani care aveau probleme de fertilitate și, ca urmare, toată lumea era mulțumită.

— Asta-i tot?

— Nu chiar. Fenomenul a luat amploare atunci când Himmler și-a început propaganda pentru *Führerdienst.* Știi că Germania e țara unde se face cel mai mult sex, nu?

Minna, din dorința de-a rămâne cât mai lucidă, se străduia să nu se atingă de paharul de coniac, dar simțea furnicături în degete.

— Toată țara e acum pradă unei adevărate isterii sexuale. Se regulează tinerii din *Hitlerjugend,* se regulează domnișoarele din *Bund Deutscher Mädel* și fiecare reuniune *Reichsarbeitsdienst* se preschimbă într-o orgie generalizată. Pe scurt, toți și-o trag într-o veselie! Îți dai seama, doar o fac pentru plăcerea *Führer*-ului nostru…

Era greu de făcut diferența între realitatea obiectivă și plăcerea unchiului Gerhard de a provoca. Minna tot nu se clintise. Paharul îi făcea cu ochiul și-și simțea buzele uscate de sete.

— Astăzi, clinicile *Lebensborn* au înflorit de-a dreptul. Există vreo douăzeci deja. În Bavaria, în Saxa, în Brandenburg… Naziștii speră să ajungă la cinci sute de nașteri pentru fiecare maternitate, pe an. Himmler, care judecă totul din punct de vedere militar, își imaginează Germania peste douăzeci de ani, îmbogățită cu șase sute de noi regimente. În anii ’80, după calculele lui, o sută douăzeci de milioane de germani vor domni asupra întregii lumi!

Minna își îngădui, în sfârșit, să soarbă scurt din paharul de coniac. Aroma alcoolului, înțepător și vătuit în egală măsură, o înfioră din cap până-n picioare.

— Uneori clinicile *Lebensborn* păstrează copiii, nu-i așa?

— Tot mai adesea, într-adevăr.

— Presupun că, în acest caz, respectivii copii au parte de o educație mai deosebită?

— Bineînțeles. Totul e conceput astfel încât ei să devină buni mici naziști. De altfel întreg procesul începe dinaintea nașterii, în momentul selecționării viitoarelor mame. Nu toată lumea e binevenită aici. Trebuie să fii blond, să ai ochi albaștri și să îndeplinești felurite alte criterii fizice. Himmler ține morțiș la ideea lui privind rasa ariană. Vrea să repopuleze Germania cu uriași blonzi și *Fräulein* atletice!

— Cum se desfășoară selecția asta?

— Fetele însărcinate sunt consultate de specialiști în problema rasială.

Sunt măsurate, examinate, interogate. Se cercetează originea lor și cea a tatălui (care este obligatoriu să fie identificat). Nu sunt reținute decât cazurile în care copilul are toate șansele să aparțină rasei nordice.

— Probabil că sunt o mulțime de respinși, nu-i așa?

Gerhard râse batjocoritor.

— Da, mai ales în Bavaria, unde germanii-s scunzi și bruneți. Ce nu vrea să înțeleagă Himmler e că modelul lui e mai degrabă polonez sau suedez. După părerea mea, când vom fi cucerit țările astea, se vor face recrutări de-acolo, de la fața locului. Ceea ce, trebuie să recunoști, e destul de ironic: să hrănești sângele națiunii învingătoare cu o transfuzie de la cei învinși.

— Și care-i treaba cu educația copiilor?

— Himmler s-a gândit la toate. El supraveghează meniurile, decide care-s discursurile cu care vor fi plictisiți sărmanii copii, alege ce cărți vor studia. Știai c-a crescut găini înainte să conducă SS-ul, nu-i așa? Ar fi ridicol, dacă n-ar fi de-a dreptul tragic.

Care erau convingerile lui Gerhard era destul de incert. În intimitatea familiei, afișase mereu un dispreț profund pentru naziști; cu toate acestea, făcea afaceri cu ei și le construia zor-nevoie, autostrăzile pe care și le doreau.

— Ai făcut cercetări în direcția asta, nu-i așa? întrebă ea, dându-i ghes să continue.

El umplu din nou paharele. Alcoolismul Minnei nu îl deranja. Din punctul său de vedere, dependența ei de alcool era parte din personalitatea ei excentrică.

— Îmi place să știu unde se duc banii mei. Așa că am angajat niște detectivi care să sape nițel.

— O treabă destul de periculoasă.

— Au fost plătiți pe măsură.

— Ce altceva ai mai aflat?

Gerhard se așeză picior peste picior, la fel de în largul său în fotoliul îmbrăcat în piele de piton precum se simțea în costumul ce părea de fetru, apoi izbucni în râs.

— Am aflat că toate astea nu-s decât o fațadă. În realitate, ca în tot ce fac naziștii, tot programul *Lebensborn* e un haos absolut. S-au descotorosit de medicii evrei și i-au descurajat pe toți cei care mai cred încă în jurământul

hipocratic, așa că nu mai are cine să le conducă „fântânile vieții”. Uneori, șeful clinicii e doar un simplu dentist. Și mamele sunt o specie aparte. Majoritatea sunt niște fanatice isterice. Unele, când nasc, au privirea pironită asupra portretului lui Hitler, de parcă ar fi o icoană. În cazul altora, e vorba doar de sarcini false, induse de obsesia lor de a-l „sluji” pe *Führer*. Altele, dimpotrivă, refuză să intre în joc. De îndată ce au născut, își iau bebelușul în brațe și fug cu el la prima biserică pentru a-l boteza. Sau se internează acolo doar pentru a profita de regimul privilegiat de care se bucură pacientele din aceste clinici: cafea și ciocolată la discreție… În ceea ce le privește pe infirmiere și puericultoare, acestea fură cu nesimțire tot ce pot, de la medicamente la cearșafuri, jefuiesc rezervele de hrană și șterpelesc ciorapii sau bijuteriile pacientelor. Oamenii mei au fost pur și simplu șocați de ce au aflat. Dincolo de aparența de ordine și rigoare, e jale. Bebelușii sunt confundați între ei în momentul înregistrării nașterilor. În ciorbe mai nimerește câte-un cui, sub paturi mișună șobolanii. Paznicii încearcă să le-o tragă mamelor, înainte sau după naștere. Câinii lor o iau razna în momentul în care adulmecă atâtea femei cărora le revine ciclul. Mi s-a vorbit de bebeluși uitați la soare, sufocați în pătuțuri sau chiar de epidemii care ar fi decimat „promoții” întregi de sugari… Tot nazismul e rezumat în ceea ce se întâmplă acolo: un proiect delirant, pus în aplicare de o șleahtă de golani analfabeți.

Cu asta, unchiul Gerhard puse punct predicii sale.

Mai rămânea însă o întrebare majoră:

— Anumite zvonuri descriu clinicile *Lebensborn* ca pe niște bordeluri pentru ofițerii SS, niște locuri unde femeile merg de bunăvoie ca să și-o tragă cu niște uriași arieni, reluă Minna. Ce părere ai despre asta?

Gerhard scoase din buzunarul de la piept un trabuc de dimensiunile unui obuz. Îi luă mai bine de un minut să îl aprindă. Minna așteptase acest ritual încă de când sosise aici. De când se știa, unchiul său fusese mereu înconjurat de un nor gros de fum.

— Zvonurile astea nu vor să se risipească…, spuse el, înconjurat de-acum de un halou albăstriu. Pur și simplu nu ai ce să le faci.

— Deci povestea asta e falsă?

— Detectivii mei n-au găsit niciun fel de dovezi în acest sens, dar nu poate fi exclusă existența unui program de „procreare dirijată”.

Von Hassel expiră fumul și râse din nou cu poftă.

— Himmler ar fi capabil să inventeze așa ceva. Un soi de crescătorie de oameni, unde femeile ar veni ca să fie fecundate de *Zuchtbullen,* taurii comunali… În definitiv, mă gândesc că ăsta e visul său ascuns, pasiunea sa secretă. Să creeze o super-rasă!

Gerhard se ridică și-și desfăcu brațele, teatral. În definitiv, un pic de interpretare nu putea decât să folosească la sporirea elocvenței.

— La urma urmei… de ce nu? Câtă vreme totul se întâmplă de bunăvoie…

— Aș vrea să-mi sprijini candidatura la programul acesta.

Rostise această propoziție dintr-o suflare, fără să se gândească.

— Poftim?

— Aș vrea să mă ofer drept voluntară pentru a întâlni un potențial părinte arian.

— Ce-ai pățit, draga mea? Îți lipsește ceva? Dacă ăsta e motivul, pot să-ți prezint o legiune de tineri moștenitori putred de bogați, care să-ți mute gândul de la artiștii tăi oficoși…

— Nu. Dar vreau să intru în contact cu acest birou secret al clinicilor *Lebensborn.*

Gerhard își flutură mâna, încercând să risipească norul de fum albastru.

— Dar ți-am spus că nu e decât o ipoteză!

— Biroul acesta există, o știi la fel de bine ca mine. Vreau să-i întâlnesc pe cei care conduc această… crescătorie. Vreau să mă ofer ca voluntară pentru o fecundare.

Aristocratul își încruntă sprâncenele.

— Ce te-a apucat? Ții morțiș să faci un copil cu un nazist? Nu-mi pare deloc ceva în stilul tău.

— N-am de gând să merg până la capăt, dar vreau să știu cum decurg lucrurile.

— De ce?

— Fiindcă sunt sigură că prietena mea a urmat această cale.

Între timp, gândurile i se așezau în ordine. Greta nu avusese nevoie nici de soțul ei și nici de vreun amant pentru a rămâne însărcinată. Făcuse apel la clinicile *Lebensborn*. Într-o zi din martie 1939 se prezentase la o clinică de la periferia Berlinului și se oferise să poarte în pântece unul dintre „copiii lui Hitler”.

— Nu înțeleg, spuse Gerhard, așezându-se din nou. Dacă tu crezi că

prietena ta a făcut asta, de ce n-o întrebi pe ea cum s-a întâmplat?

— Fiindcă e moartă. A fost ucisă, mai exact.

Dincolo de perdeaua de fum, expresia baronului se schimbă, devenind contrariată.

— Fii foarte atentă în ce te bagi, micuțo. Berlinul a devenit un oraș foarte periculos. Se moare foarte ușor.

— Vreau să știu ce i s-a întâmplat.

— Crezi că moartea ei are vreo legătură cu programul *Lebensborn*?

— Nu știu. Dar știu că vreau să iau legătura cu acei oameni.

Unchiul Gerhard se afundă în fotoliu.

— Îmi pare rău, Minna. Nu te pot ajuta.

— Nu poți sau nu vrei?

— Îmi pare rău, dar e prea riscant.

— În ce sens?

— Când ai de-a face cu oameni ca Himmler, trebuie să te aștepți la orice.

Minna se ridică, fără să mai insiste. Avea să se descurce singură. Avea să-i ceară ajutorul lui Beewen și, de ce nu, lui Simon.

Unchiul său o conduse până în holul de marmură. Părea îngrijorat.

— Cum se numea prietena asta a ta?

— Nu-ți face griji, îi răspunse ea, depunând un pupic pe obrazul său. Uită toată povestea, nu e chiar atât de importantă.

Traversă curtea, trecând pe lângă arteziana care susura molcom și urcă în Mercedes. Se simțea pătrunsă de o căldură ciudată, iar senzația nu avea nicio legătură cu coniacul pe care-l băuse pe post de mic-dejun. Descoperise o nouă pistă, era convinsă de asta.

Mobilul crimelor avea legătură cu programul *Lebensborn.*

103.

Studiourile Babelsberg erau situate la Potsdam, la periferia sud-vestică a Berlinului. Erau singurele din Europa care puteau să rivalizeze cu Hollywood-ul și aici se scrisese istoria cinematografiei germane. Aici fuseseră turnate *Nosferatu* și *Metropolis.*

O idee general răspândită era că aceste studiouri își încetiniseră activitatea după venirea naziștilor la putere. Nu era însă așa. Puterea Reich-ului pusese stăpânire pe producția cinematografică, dar nu pentru a o

distruge. Dimpotrivă. Începând din 1933, studiourile Babelsberg lucrau la foc continuu, producând aproape o sută de filme pe an.

Se spunea, de asemenea, că toate talentele fugiseră din calea nazismului. Din nou, inexact. Sigur, Fritz Lang, Robert Wiene, Marlene Dietrich, Peter Lorre sau Samuel Wilder își făcuseră bagajele, însă un număr considerabil de actori și regizori rămăseseră în țară. Cuceriți de valorile naziste sau pur și simplu oportuniști, aceștia lucrau cu mai mult spor decât o făcuseră vreodată și, cel puțin pe teritoriul Germaniei, rămâneau staruri care se bucurau de adulația publicului. Emil Jannings, Lil Dagover, Kurt Steinhoff și Gustav Fröhlich erau în continuare pe ecrane, iar regizori precum Georg Wilhelm Pabst sau Veit Harlan nu șomau câtuși de puțin…

Simon cunoștea bine cinematografia germană. În primul rând, fiindcă adora filmele. Pentru el era o plăcere nemaipomenită să le admire pe aceste ființe gigantice, niște semizei argintați, care exprimau sentimente universale pe fundalul unor decoruri splendide și acompaniați de o muzică romantică. În al doilea rând, avusese printre pacienții săi numeroși actori, actrițe și alte figuri notabile din acest mediu. Ca de fiecare dată, ignorase una dintre regulile elementare ale psihanalizei – cea privind menținerea distanței față de pacient – și acceptase cu plăcere, în nenumărate rânduri, invitațiile acestora de a vizita studiourile de la Babelsberg sau cele ale UFA, de la Tempelhof.

În acea zi însă nu se afla acolo pentru a căsca gura. Însoțit de Minna o căutau pe Sylvia Müthel, costumieră de multă vreme la UFA. Ea lucrase, între altele, și pentru filmul *Der Geist des Weltraums/Fantoma spațiului,* apărut în 1932.

Neubabelsberg era o câmpie vastă, presărată cu hangare fără ferestre, adică studiourile propriu-zise. Potrivit informațiilor aflate de Simon, Frau Müthel lucra acum pe platoul filmului *Nu răspunde, domnule,* un film cu cântece și dans, cum se produceau cu zecile în acea perioadă.

O altă prejudecată: naziștii n-ar fi turnat decât filme de propagandă. Dimpotrivă, aceștia preferau să-și tâmpească publicul cu tot soiul de comedii sentimentale și operete lacrimogene. Pentru fiecare film ca *Triumph des Willens/Triumful voinței* de Leni Riefenstahl sau *Hiderjunge Quex/Tânărul hitlerist Quex* existau zeci de filme ușoare, în care toate problemele se rezolvau cu un cântec.

Platoul filmului *Nu răspunde, domnule* fusese instalat în cel de-al treilea

hangar de pe partea stângă. Porniră așadar pe marea alee centrală, trecând pe lângă camioane pe care erau montate reflectoare și întâlnind un pluton de soldați purtând uniforme și căști țuguiate din războiul din 1870.

Simon și Minna se întâlniseră de dimineață, fiecare considerându-se aducătorul unei mari revelații: cel dintâi îl urmărise pe adevăratul Om de marmură, cealaltă căpătase certitudinea că Greta apelase la o clinică *Lebensborn* pentru a rămâne însărcinată. Care dintre vești era mai importantă? Cei doi se ciondăniseră pe această temă, iar informațiile lor se anulaseră, practic, reciproc, iară a le aduce prestigiul scontat. În plus, descoperirile lor nu aveau, cel puțin în aparență, absolut nicio legătură. Prin urmare, nu le erau de folos pentru a alcătui un tablou coerent.

Ajunseră la studioul pe care îl căutau. Ușa era deschisă, astfel că pătrunseră în imensul hangar cufundat în întuneric. Doar decorul era luminat și, în acest uriaș spațiu invadat de tenebre, părea o machetă din lemn de balsa, ceea ce nu era departe de adevăr. Se împiedicară, cum se întâmplă mereu în astfel de studiouri, de niște cabluri și reflectoare.

Își cerură scuze și solicitară să o întâlnească pe Sylvia Müthel; fără să vrea, vorbeau în șoaptă, ca într-o biserică. Un mașinist le indică o cabină înghesuită în colțul cel mai întunecat al studioului, un soi de rulotă cufundată în beznă.

Bătură la ușă, nu primiră niciun răspuns, așa că intrară. Spațiul era împărțit în rânduri strânse de haine așezate pe umerașe: ținute de la curtea regelui Frederick al II-lea, zdrențe din Evul Mediu, redingote specifice aristocrației ruse… Plutea aici un miros straniu, un amestec de rumeguș, putregai și praf. Un miros de moarte și uitare.

Se strecurară printre pereții separatori și ajunseră la mesele de croitorie și cusut. Aici dădură peste o femeie care se ocupa de un maldăr de stofă, așezată lângă o mașină de cusut uriașă ce aducea cu o piesă de artilerie.

— Bună ziua.

— Cu ce vă pot ajuta?

Sylvia Müthel aducea cu o învățătoare: frunte înaltă, ochelari cu lentile mari, părul cenușiu strâns într-o coadă deasupra cefei. Purta o bluză de pictor, cu mâneci foarte largi care o făceau să arate ca un magician din cărțile pentru copii.

Se prezentară. Erau amândoi psihiatri și căutau informații despre realizarea unui film intitulat *Der Geist des Weltraums*. Voiau să știe care

fusese rolul jucat de Ruth Senestier în crearea măștii fantomei.

— De ce vreți să aflați toate astea?

— Fiindcă Ruth Senestier e moartă, răspunse fără ezitare Minna. Fiindcă a fost prietena mea și fiindcă suntem convinși că există o legătură misterioasă între dispariția ei, acest film și masca purtată de către Fantomă.

— În ce calitate realizați ancheta asta?

— În calitate de prieteni, în numele memoriei lui Ruth.

— Și ce ați dori să știți?

— Tot ce vă puteți aminti.

— Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat atunci. Filmul ăsta a fost supranumit *Marele blestemat.*

104.

– A fost o filmare ieșită din comun, începu ea. Scenograful pusese la punct un cer înstelat și eram obligați să ne mișcăm într-o beznă aproape totală, de dimineața până seara. Apoi, actorii care jucau rolul navigatorilor din spațiu purtau căști care le amplificau sunetul respirației. Pe platou, suflul ăsta înspăimântător era amplificat la rândul lui de ecourile pe care le stârnea între pereții studioului.

— De aceea ați vorbit de un blestem? întrebă Minna.

— Nu. Încă din prima zi a filmării s-au întâmplat tot felul de accidente. Un platou de filmare e ca o navă. Bănuielile privind un blestem se propagă repede. Au fost de-ajuns unul sau două evenimente dramatice pentru ca toți să fie convinși că filmul fusese deocheat de cineva.

— Dar ce s-a întâmplat? vru să afle Simon.

Rămăseseră în picioare în fața mesei de lucru, ascultând-o pe femeia așezată între teancurile de eșantioane și țesături. Mirosul de praf îngreuna atmosfera, conferindu-i materialitate. De undeva se auzea șuieratul intermitent al unui fier de călcat cu aburi.

— Mai întâi, unui mașinist i-a căzut în cap un reflector supra-încălzit. Părul i-a ars ca o torță. Apoi, un electrician a căzut de la mai bine de cinci metri înălțime și și-a rupt ambele picioare. A fost de ajuns pentru ca lumea să înceapă să cârcotească.

— Da’ de ce ar numi cineva aceste evenimente un blestem? insistă

Minna.

Sylvia Müthel făcu un gest nepăsător.

— Vă repet, lumea cinematografului e foarte superstițioasă. Mereu apar zvonuri despre fantome răuvoitoare care bântuie studiourile. E parte din folclorul breslei. Ceea ce le-a dat tuturor apă la moară a fost personajul lui Edmund Fromm.

— De ce? Ce avea ieșit din comun respectivul personaj?

— Ieșit din comun era actorul care juca Fantoma, adversară lui Kurt Steinhoff, eroul cosmonaut și vedetă națională.

Kurt Steinhoff era un june-prim care frânsese inimile tuturor generațiilor de doamne și domnișoare germane cu chipul său de toreador și freza sa dată cu briantină. Simon nu auzise însă de Edmund Fromm până atunci. Fără îndoială acesta avea mutra tipică a unui reprezentant al răului. Evocarea acestui actor care purta masca fantomei îl înfioră. Își amintea de noaptea trecută și de escapada sa în canalizarea orașului. *Lucrurile se mișcă prea repede.*

— Ce avea mai aparte Fromm? întrebă Minna.

— Mai tot. În primul rând, fața. Fromm a jucat mereu roluri de monștri sau fantome, adesea fără machiaj. În plină epocă a expresionismului, înfățișarea lui era tipică, la fel ca decorul în anamorfoză sau luminile în clar-obscur.

— Asta-i tot?

— Nu. Avea o personalitate mai… hai să zic mai specială.

— Explicați-ne.

— De pildă, nu-și scotea niciodată masca.

— O clipă, interveni Minna. Masca fusese confecționată de Ruth?

— Bineînțeles. Pornise de la o sculptură pe care o avea la atelier. Apoi a folosit o șmecherie numită galvanoplastie, ceva ce mai folosise după război pentru…

— Știm.

Costumiera se strâmbă. Nu-i plăcea să fie întreruptă. Reluă pe același ton sec, descriind cele întâmplate fără cea mai mică nuanță în intonație și fără vreo inflexiune ce-ar fi putut vădi vreun sentiment, oricare ar fi fost el.

— Bun. Deci s-a fabricat acea mască absolut îngrozitoare, după părerea mea, pentru ca Fromm s-o poată purta un timp ceva mai îndelungat. Ruth o prevăzuse cu niște fante suplimentare, pentru aerisire, și dublase stratul de

fetru de pe partea interioară a măștii, astfel încât aceasta să poată absorbi mai bine transpirația. Totul era așadar perfect, doar că Fromm nu-și mai scotea deloc masca, ba chiar o lua cu sine acasă, seara târziu.

Simon și Minna schimbară o privire semnificativă. După afacerea Krapp, se fereau să tragă concluzii imediate asupra primului posibil suspect, dar un individ bizar care se identifica cu un Om de marmură era, categoric, un bun candidat.

— Mai avea și alte comportamente stranii?

— Adică dacă era complet sărit de pe fix? Da. A fost comparat cu Max Schreck, actorul care l-a jucat pe Nosferatu, dar vă asigur că Schreck era un tip fermecător. În schimb, nu m-aș mira să aflu că Fromm era cu adevărat un vampir.

— Ce vreți să spuneți?

Sylvia Müthel oftă, de parcă s-ar fi gândit cum să explice ceva… inexplicabil.

— Nu-și părăsea niciodată cabina, iar când o făcea, avea masca pe față. Au început să circule tot felul de zvonuri. Și-apoi au fost și acele mirosuri bizare…

— Ce fel de mirosuri?

— Ceva organic amestecat cu miros de fier, cam ca sângele. Într-o zi, un regizor a decis să arunce o privire mai îndeaproape. A găsit în cabina lui borcane umplute cu sânge și un fel de pastă făcută din organe.

— Resturi de animale?

— Da, asta a spus Fromm că erau. I-a răspuns directorului de producție că erau rămășițele pisicii sale, pe care o adorase și de care nu voia să se despartă. Însă, cu altă ocazie, a pretins că era vorba de un iepure. În sfârșit, cu un alt prilej, a susținut că urma un regim pe bază de carne crudă. Un stagiar a jurat că l-a văzut bând sângele dintr-un borcan…

Tăcere și un nou schimb de priviri între cei doi vizitatori.

— Unde e acum Fromm? întrebă Minna.

— A murit.

— Când?

— În ′33 sau ′34, nu mai țin minte exact. S-a sinucis. Nimeni de la studiouri nu l-a regretat. Tipul ăla era mult prea ciudat…

Din nou, se agitaseră degeaba. De cum apărea câte-un posibil suspect, se găsea ceva care să îl elimine de pe listă.

— Vorbiți-ne despre Ruth, interveni Simon.

— Era o fată bună, rosti croitoreasa.

Nu întrebase nimic despre moartea artistei, acest gen de întrebări nu își aveau rostul în Germania nazistă.

— Era o profesionistă de mare clasă și era o plăcere s-o ai în preajmă. Veșnic cu inima deschisă, veșnic disponibilă.

— Ce ne puteți spune despre masca Fantomei?

Müthel ridică din umeri ușor, o mișcare care era în sine un răspuns.

— Nu mare lucru. Ruth era specialistă în iluzii, știa să imite suprafețele minerale. Masca asta se presupunea c-ar fi fost de marmură sau un material similar marmurei, adus de pe o altă planetă, pricepeți? Mi-aduc aminte cu câtă grijă a pictat Ruth vinișoarele de la suprafață. Iluzia era perfectă. Muncă de primă mână.

— Știți cumva unde se află această mască acum?

— A fost distrusă, ca toată recuzita unui film la încheierea filmărilor.

Fromm era mort, iar masca nu mai exista. Interogatoriul acesta era o fundătură. Și totuși, Simon nu se putea împiedica să-și imagineze actorul băutor de sânge, care se plimba pe platoul de filmare cu masca lui pictată, cu ciocul ascuțit ca lama unui cuțit.

— Vă amintiți cumva ce relații erau între Ruth Senestier și Edmund Fromm? întrebă el.

— Da.

Simon tresări, căci nu se așteptase la un răspuns pozitiv.

— Lui Ruth i se făcuse milă de el. Toți cei de pe platou îl evitau – era ca un soi de conspirație. Ruth făcea însă opinie separată în această privință. Era mereu disponibilă atunci când el avea nevoie de ea. Mi-aduc aminte că nu înceta să-i îmbunătățească masca, să-i adauge detalii. Avea o răbdare teribilă, picta vinișoare noi pe marmura falsă, mai șlefuia câte o margine, retușa pe altundeva…

Lui Simon îi veni brusc o altă idee:

— Mi-ați spus că platoul era mereu cufundat în întuneric. Se întâmpla vreodată ca membrii echipei de filmare să adoarmă?

Pentru prima oară de la începutul discuției, Sylvia Müthel păru să se înveselească:

— Se vede că nu cunoașteți ce presupune meseria noastră. E atâta larmă pe un platou de filmare, se țipă nonstop, doar un surd ar putea adormi…

— Dar nimeni nu lua o pauză, măcar din când în când?

— Nu înțeleg unde vreți să ajungeți…

— Nu s-a întâmplat ca vreunul dintre colegii dumneavoastră să-l viseze pe monstrul spațial?

Costumiera izbucni în râs:

— V-am spus că eram cu toții cam înfricoșați, dar Fantoma nu ne obseda chiar în asemenea măsură!

105.

După interogatoriul șoferului Gretei, Beewen dăduse o fugă la Spitalul Carității, să afle cum se mai simțea Dynamo. Adjunctul său se înzdrăvenea văzând cu ochii. Găsise chiar puterea să glumească și să dea sfaturi, precum: „Mai ales, fă-te mic!” sau „Nu te mai amesteca în afacerea asta de rahat!” Dynamo, dincolo de înfățișarea sa de fanfaron brutal, avea bun-simț: jucaseră jocul și pierduseră. Partida era încheiată. A insista însemna pur și simplu o sinucidere.

Beewen îi dăduse dreptate, ca să-l liniștească. Vestea bună era că Dynamo avea să scape cu bine. Nu doar că n-avea să fie retrogradat, dar rana primită avea să-i slujească drept scut. Poate chiar aveau să-l avanseze…

Nu te mai amesteca în afacerea asta de rahat. Și totuși, iată-l aici, la etajul doi al clădirii Gestapo-ului, nu departe de fostul său birou.

— Nu mai ai ce căuta aici.

Se întoarse. *Hauptsturmführer*-ul Grünwald, desigur… Stătea proțăpit în pragul biroului său ca un paznic în fața gheretei.

— Am venit să-mi văd foștii colegi.

Grünwald se mulțumi să chicotească. Cu pieptul lui scobit, mustățile uleiate și părul dat cu briantină, de culoarea rahatului de câine, arăta exact ca o mătură de latrină.

— Nu mai ai niciun prieten aici, Beewen. Ești *persona non grata.*

Beewen se apropie, iar celălalt se prefăcu a-l adulmeca.

— Nu ți se pare că, deodată, miroase ceva ciudat? E așa, un miros de carne stricată…

Se aplecă spre Beewen și murmură:

— Ah, scuze… Am impresia că noua ta însărcinare se cam ține după tine. Îți pute gura ca a unui șacal…

Beewen făcu un pas înapoi și, vreme de câteva secunde, cochetă cu ideea de a-l apuca de guler și de a-l atârna undeva, într-un cuier. Nu. Din punct de vedere ierarhic, n-aveau cum să-l mai degradeze, mai jos de-atât nu se putea. Dar ar fi putut ajunge la arest, iar el avea altele mai bune de făcut.

— Ar trebui să-i lași pe foștii mei colegi să spună dacă le mai sunt sau nu prieten.

— Nu-i nimeni aici. Tu ce credeai? Poate că pe vremea ta, toți belfereau, dar acum, sub comanda mea, ancheta avansează.

Beewen deschise gura pentru a-i răspunde, dar Grünwald i-o luă înainte:

— Păcat, nu vei avea ocazia să-ți iei adio.

— Adio?

— În curând o să fii trimis în Polonia, imbecilule, la strâns cadavre de evrei cu roaba. Au nevoie de specialiști ca tine pe front.

Scuipă la picioarele lui Beewen.

— În definitiv, asta ți-a fost mereu valoarea.

Beewen zâmbi. În felul lui, Grünwald dădea dovadă de curaj. Beewen cântărea de două ori cât el, iar nemernicul n-avea experiența acestuia în materie de violență. Era un conțopist din naștere, născut cu mina de creion în gură. Însă Grünwald miza, în primul rând, pe respectarea ierarhiei naziste. Beewen nu-și putea permite să ridice mâna asupra unui superior. Așa ceva era pur și simplu imposibil, de negândit.

Beewen mai făcu un pas spre el, iar celălalt se dădu un pas înapoi.

— În orice caz, măcar eu am scăpat cu viață, îi șopti el. Ceea ce nu va putea spune chiar toată lumea. Amintește-ți de Max Wiener.

— Ce-i cu el?

— Ancheta asta e periculoasă, Grünwald. Cei care și-o asumă au tendința de-a o păți.

Văzu cum celălalt înghiți în sec. Făcu stânga-mprejur și-l lăsă în urmă, cu pumnii strânși, neîndrăznind să-i folosească.

— Uitasem, Beewen…

Franz se întoarse.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău. Probabil însă că n-a suferit prea mult. Bătrânii au tendința să ardă ca iasca și…

Philip Grünwald nu-și mai încheie fraza.

Pumnul lui Beewen tocmai îi spărsese puntea nasului, trimițându-l – cu freza lui lustruită, mustața, uniforma și cizmele date cu ceară cu tot – în zbor planat spre pardoseala biroului său de *Hauptsturmführer*.

106.

Cobora treptele scării principale, când îi ieși în cale Alfred, cel pe care-l căutase și mai devreme, de altfel. Zărindu-l, tânărul ofițer avu o ușoară mișcare de recul; fără îndoială, se temea că Beewen avea să-i ia din nou cheile sau să-l oblige să facă cine știe ce treabă compromițătoare.

Franz îl apucă de guler și-l trase după sine sub treptele de piatră, la adăpost de orice priviri și de omniprezentele urechi ale Gestapo-ului.

— Cum evoluează ancheta?

— Dar…

— Ai intrat în echipa lui Grünwald, nu?

— Da.

— Deci?

— Ancheta nu duce nicăieri. Grünwald a ordonat interogarea a zeci de potențiali martori, oameni care locuiesc în jurul lacului Plötzen. Nimeni n-a văzut nimic.

— Cum justifică interogatoriile astea?

— Anchetă socială și recensământ. Însă, în general, atunci când ajungem la o adresă, nimeni nu pune întrebări.

Grünwald era, așadar, mai puțin prost decât îl crezuse. Se folosise de teroarea pe care o inspira Gestapo-ul pentru a scotoci din poartă-n poartă iară a-i păsa de posibilele consecințe. În definitiv, cei de la *Geheime Staatspolizei* își virau mereu nasul pretutindeni.

— Altceva?

— Grünwald a dat ordin să fie pieptănată atent zona unde-a fost găsită Greta Fielitz. Speră să găsească vreun obiect sau vreun indiciu…

Cu asta, *Hauptsturmführer*-ul își pierdea timpul degeaba. La fiecare scenă a crimei se tăcuseră astfel de cercetări amănunțite, fuseseră chemați cei de la KTI pentru a despica firul în patru și a face toate analizele posibile. Zadarnic.

— Și în ceea ce-i privește pe apropiații victimei?

— Acolo e ceva mai dificil. Nu frecventa decât cercuri din elita puterii. Dar Himmler i-a dat mână liberă lui Perninken, care, la rândul lui, i-a ordonat lui Grünwald să renunțe la orice fel de precauții. Ofițerii noștri sunt acum pe cale de-a-i interoga pe toți prietenii și rudele Gretei Fielitz… Asta înseamnă o grămadă de lume.

— Soțul?

— Nu spune nimic. Se pare că e strivit de durerea pierderii suferite…

Beewen îl revăzu în gând pe Günter Fielitz fâțâindu-se pe balansoar, îmbrăcat ca Marlene Dietrich… *Să trecem peste.* Grünwald conducea o anchetă în stil mare, lărgind mult cercul investigațiilor. De ce nu, la urma urmei? Tehnica sa, concentrată asupra unui număr limitat de fapte, cu ajutorul a numai doi civili, nu dăduse rezultate.

— Asta-i tot?

— Nu. *Obergruppenführer*-ul a fost chemat astăzi de două ori la *Reichsführer.*

Beewen nu mai putea cu atâția *Führer*-i; îl enervau la culme denumirile gradelor din SS. Dar informația era de reținut: în ciuda războiului și a numeroaselor chestiuni de care se ocupa, Himmler nu scăpa din vedere cazul Doamnelor de la Adlon, ceea ce, gândi Beewen, era de înțeles: patru victime provenind din familii de prestigiu, înjunghiate și eviscerate sub nasul dictaturii SS… asta nu dădea deloc bine la imagine.

Se uită la ceas: era ora paisprezece, ora adunării. Trebuia să se întoarcă la colegii săi *Totengräber.*

— Am să mai trec să te văd, îi spuse lui Alfred, strângându-l de braț.

Traversă holul de piatră și coborî scările spre subsol, unde fostul depozit de opere de artă fusese compartimentat pentru a deveni arestul sinistru al Gestapo-ului.

Beewen intră în vestiar, unde rebuturile SS beau, mâncau și dădeau vânturi, povestindu-și anecdote sinistre, amestecând poveștile despre sex cu circumstanțele detaliate ale unor execuții.

În momentul sosirii lui Beewen, Kochmieder tocmai explica o metodă excelentă pentru a se debarasa de cadavre. Sinistrul personaj se voia inventator. Mai avusese o ispravă de acest gen în iunie 1933, când azvârlise în râul Dahme mai multe cadavre cusute în saci lestați pe care-i confecționase personal.

Acum își imagina că ar putea vârî capul cadavrului într-un cofraj de

lemn, umplut ulterior cu ciment. După câteva minute, rezultatul era un cadavru al cărui cap cântărea cinci kilograme.

— Aruncă-l în apă și-ai să vezi rezultatul! râse el.

Ceilalți aprobară din cap, vădit admirativi în fața unei atare demonstrații de ingeniozitate. De cum îl zări pe Beewen, care încerca să treacă neobservat, *Untersturmführer*-ul se grăbi să-l ia la trei păzește.

— Astăzi schimbăm meniul, prietene, îl anunță el.

— Adică?

Ofițerul nebun își desfăcu brațele ca un magician pe scenă, în momentul în care se pregătește să scoată din neant un porumbel sau o eșarfă.

— *Zigeuner*!

107.

Hitler îi ura pe evrei. Mai era însă un grup etnic care nu-i era la inimă: țiganii. La început, pe când scria *Mein Kampf, Führer*-ul nu prea avusese treabă cu acești nomazi. Cu trecerea anilor însă, se convinsese că țiganii erau cel mai deplorabil exemplu de etnie marginală, antisocială, degenerată. Prin urmare, țiganii intraseră în colimatorul naziștilor și orice pretext era bun pentru a-i persecuta.

Plutonul de *Totengräber* urcase în camionul cu platformă, cel folosit și la groapa comună cu câteva zile mai devreme. Se legănau ca niște saci de cartofi, învăluiți în mirosul de sânge și carne putredă. Din fericire, coviltirul platformei fusese îndepărtat. Potsdam. Michendorf. Seddiner See. În curând, camionul înainta prin câmpia arsă de soare și toropită de căldură. Mirosea a fin cosit și a iarbă pârjolită.

Beewen se retrăsese într-un colț al platformei și încerca să nu se gândească la nimic. Ancheta, noua sa însărcinare, trecutul… Voia să le alunge pe toate astea din gânduri. Pe jumătate adormit, se lăsa zgâlțâit de hopurile drumului și se întreba ce avea să urmeze.

— Care-i povestea azi, până la urmă? îl întrebă el în cele din urmă pe camaradul de alături.

— Niște țigani care și-au făcut de cap.

— Adică?

— S-au opus la o percheziție. SS-iștii i-au ucis pe toți bărbații. Fără

milă! concluzionă el, întinzând mâna cu pumnul strâns, ca și cum ar fi ținut o armă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Ieri.

— Și cadavrele au rămas acolo vreme de douăzeci și patru de ore?

— Are vreo importanță? Oricum, n-aveau cum să o ia din loc.

Camionul coti de pe șosea pe un drum de pământ. Beewen avu o presimțire sinistră. La capătul acestui drum printr-o câmpie magnifică îi aștepta un coșmar. O ticăloșie tipic SS-istă, pe cât de mârșavă, pe-atât de grețoasă.

Ajunseră într-un luminiș larg, înconjurat de copaci tineri. Tufișuri în floare înveseleau marginea crângului, frunzele păreau saturate de sevă și de viață. Era vreme de-un picnic de după-amiază sau de-o plimbare cu barca, în costume de baie, în acompaniament de jazz la gramofon. Tot atâtea lucruri pe care nu le făcuse niciodată și de care nici nu se aștepta să aibă parte prea curând.

În vreme ce camionul se înclina periculos, abia evitând să se răstoarne în șanț, lucrurile începură să se limpezească. Trecură pe lângă căruțe carbonizate care încă mai fumegau, trimițând aburi cenușii spre cerul senin. Mai încolo, în largul luminișului, se vedeau mormane de zdrențe colorate, întinse în bătaia soarelui, iar și mai departe, la lizieră, o movilă de noroi brun.

Câțiva metri mai încolo, Beewen putu să vadă mai limpede. Mormanele de zdrențe erau în realitate un grup de oameni: copii și femei, îmbrăcați cu toții în hainele pestrițe specifice țiganilor. Îngenunchеați, unii lângă alții, urlau, boceau sau cântau. Movila brună se dovedi un morman de trupuri goale, intrate în putrefacție, umflate de căldură și asaltate din toate părțile de roiuri de muște.

Mijind ochii, Beewen putu să distingă capetele morților, drepte sau înclinate, înghesuite unele într-altele ca într-un mozaic al terorii în stare pură. Unii rânjeau, alții se strâmbau, din pricina trăsăturilor deformate și a paraziților care circulau deja pe sub epidermă. Se puteau vedea și rănile: treabă ca la carte potrivit manualului SS: un glonte în tâmplă sau în frunte, mai rar în piept.

Corul tragic al bocitoarelor continua să se vaiete, iar larma sa acoperea până și răgetele motorului camionului care patina pe pământul înnoroiat și

presărat cu balegi de vacă. Soldații se ridicaseră în picioare pe platformă și se țineau de marginea acesteia, observând curioși grupul bocitoarelor.

Vocile le erau deopotrivă tulburătoare și insuportabile. Un cor menit să smulgă lacrimi, ce zgâria în egală măsură timpanul și inima, dar care, din rațiuni inexplicabile, transmitea și o senzație aproape plăcută, o mângâiere aspră, o emoție gata să se exprime prin flegme însângerate.

În mijlocul grupului stătea o femeie fără vârstă, cu părul de-un negru intens și chipul acoperit de-un năvod de riduri. Ea părea solista, cea care dădea tonul melopeii, în vreme ce alte femei și copiii se adunaseră pe lângă ea, ca un trib în jurul unui totem, și-i țineau isonul. Cel mai surprinzător era faptul că membrele corului învești în zdrențe colorate, dar în care se zăreau din loc în loc sclipiri de aur și argint, îi priveau în ochi pe cei adunați grămadă – tați, soți, frați ale căror pântece se umflau văzând cu ochii și ai căror obraji plesniseră din ioc în loc, lăsând să se întrevadă gingiile devenite autostradă pentru furnici.

În jurul grupului erau dispuse cununi de flori împletite, desenând un arc de cerc.

— *Hergott*! exclamă vecinul lui Beewen. Ce-i oare minunea asta?

Beewen nu-i răspunse. Părea a fi o ceremonie sacră, ceva înspăimântător, inexplicabil, un ritual închinat unor zei antici sau unor duhuri invizibile.

Camionul se opri și groparii săriră imediat de pe platformă. Ajunși jos, descoperiră că noroiul era alunecos, astfel încât aveau dificultăți în a rămâne în picioare. Soldații SS însărcinați cu supravegherea locului le ieșiră în întâmpinare.

— *Scheiße*! răcni unul dintre ei. Unde dracu' ați fost până acum? De azi dimineață înghițim putoarea asta și ascultăm jelania ăstora! Nu mai putem, e prea mult!

Beewen arătă din cap spre cununile de flori.

— I-ați lăsat să împletească coroane.

— Pe naiba, deșteptule. Asta le e meseria, sunt culegători.

Ca toți țăranii, Beewen se temea de țigani. Avea mintea plină de legende și superstiții legate de ei. Oamenii aceștia aveau relații tainice cu o lume ocultă, puternică și neliniștitoare. Degeaba erau vânați și persecutați, tot ei erau cei mai puternici.

— De ce i-ați împușcat?

Individul ridică din umeri. Casca îi aluneca peste ochi. Beewen observă

că Mauser-ul 98K nici măcar nu-i era armat.

— N-am fost noi, explică el. Batalionul de ieri a făcut-o. Au refuzat să îi urmeze sau cam așa ceva. Mă rog, dacă au crăpat aici și nu într-un lagăr, măcar s-a economisit cu transportul.

— Și ce-o să se aleagă de femei și copii?

— Marzahn.

De la Jocurile Olimpice din 1936, NSDAP-ul făcuse curățenie. Toți țiganii de la periferiile Berlinului fuseseră internați în lagărul de la Marzahn, pe platoul Barnim, la nord-est de valea râului Spree.

Copiii plângeau, femeile cântau, groparii le loveau cu coada lopeților ca să le determine să tacă și, în tot acest haos, Beewen observă un detaliu de-o cruzime aparte. Între cadavrele ce începuseră să putrezească erau legați mai mulți bărbați încă vii. Beewen auzise pomenindu-se despre această tortură practicată prin lagărele de concentrare, pe care SS-iștii o considerau o glumă.

La vederea bărbaților goi, legați fedeleș lângă cadavre, pe cale să devină ei înșiși hoituri datorită contaminării, simți cum se umfla în el o indignare ce nu prevestea nimic bun. Atâtea practici infecte, atâta cruzime inutilă – cu neputință de îndurat.

Își aruncă lopata și-și scoase cuțitul, un frumos pumnal nazist ce-i rămăsese din zilele sale de glorie. Din câțiva pași ajunse lângă grămada de trupuri moarte și tăie legăturile unui individ mărunțel și negricios, cu mușchi bine proporționați ce-i jucau sub pielea mătăsoasă. Apoi eliberă un tip înalt, care gemea stins și, în cele din urmă, un al treilea, care părea mai mult mort decât viu.

Un puștan se smulse din agitația creată în jurul corului de bocitoare și se aruncă în brațele țiganului înalt. Nu era nevoie să înțeleagă limba țigănească pentru a-și da seama că asista la o reuniune între un tată și fiul său.

În acel moment, unul dintre soldații din detașamentul de *Totengräber* se apropie, cu cazmaua ridicată, gata să-i spargă capul puștiului. Beewen îl apucă de guler și-i vârî vârful pumnalului la beregată. Luat prin surprindere, SS-istul își scăpă din mână cazmaua.

— Cară-te. Du-te și sapă-ți groapa și uită de ăștia. Altfel, îți jur că tu vei fi cel pe care-l voi îngropa primul.

Bărbatul își apucă cazmaua și fugi.

Kochmieder, care asistase la scenă de la oarecare distanță, urlă:

— Ușurel, Beewen! Nu tu ești ăla care face legea aici!

Franz luă din grămada de haine împrăștiate în iarbă o cămașă și o pereche de pantaloni și i le întinse mărunțelului de lângă el, cel cu trupul sculptat parcă într-un trunchi de abanos.

Îmbrăcându-se, țiganul începu să turuie în graiul lui greu de înțeles, din care Beewen pricepea doar frânturi răzlețe:

— Coaie, n-o să uit ce-ai făcut azi, vere, ticăloșii ăștia, prietene, căcănarii ăștia, ascultă ce-ți spun, coaie, într-o zi o să plătească pentru toate ticăloșiile…

Scuipă, nu departe de vârful bocancilor lui Beewen.

— Iartă-mă, „coaie”, dar nu-nțeleg o boabă din ce spui tu acolo.

— Nu-i grav, vere, ți-o jur, prietene, o să te răsplătesc.

Beewen nu prea știa cum intenționa uscatul ăsta, cu mutra lui negricioasă și pantalonii suflecați din care i se iveau tălpile desculțe, să se revanșeze. Tocmai pornea pe drumul către cine știe ce lagăr. Totuși, îi zâmbi, iar celălalt îi întoarse zâmbetul, dezvăluindu-și dinții de aur ce se iveau din gingiile vinete.

Confuz, Beewen înțelese că țiganul spunea adevărul: chiar avea să îl răsplătească la un moment dat.

108.

Capela din Kampen, în cartierul Alexanderplatz, era un edificiu modest, cu pereți din piatră neagră. Nu era genul de lăcaș de cult care inspiră la convertire, dar avea un farmec discret, tihnit, în contrast cu larma dimprejur.

Simon îi propusese Minnei să meargă împreună la slujba de la ora șase după-amiaza, fără să-i dea prea multe explicații, iar ea se lăsase convinsă.

După vizita pe care i-o făcuseră Sylviei Müthel la studiourile Babelsberg, reușiseră ceva grozav: obținuseră permisiunea pentru o proiecție a filmului *Der Geist des Weltraums* într-una dintre sălile utilizate de obicei pentru vizionarea montajelor inițiale ale filmelor.

Simon își făcuse destule speranțe în legătură cu această vizionare; spera să observe o cheie, un mesaj sau pur și simplu un indiciu care să-i îngăduie să înțeleagă mai bine obsesia ucigașului. Avuseseră parte însă doar de un

film science-fiction banal. Scenariu fără complicații, actori lipsiți de carismă, decoruri de carton… Chiar și Fantoma din titlu părea inofensivă. Văzând cum monstrul spațial intra în nava lui, acompaniat de umbre sugestive și acorduri muzicale dramatice, îți venea mai degrabă să râzi.

Se hotărâră să își umple ora care le mai rămăsese într-o cafenea micuță, cu vitrine din sticlă mată, nu departe de capela din Kampen. Recapitulaseră din nou întreaga poveste, revăzuseră fiecare detaliu, elaboraseră și dezbătuseră ipoteze, totul fără să avanseze nici măcar un pas.

Venise acum vremea să asiste la liturghia cvasi-secretă, care promitea să arunce o lumină nouă asupra Doamnelor de la Adlon. Cel puțin, asta susținea Simon, el însuși fiind influențat de una dintre Doamne, o anume Magda Zamorsky.

Intrând în capelă, Minna se simți intimidată. Nu era obișnuită cu lăcașele de cult modeste. Părinții ei, chiar și atunci când voiau să-și exprime umile condiția de păcătoși protestanți, optau pentru marile monumente ale capitalei: catedrala din Berlin, un monstru cu trei cupole amplasat pe Insula Muzeelor, templul francez de la Friedrichstadt sau biserica memorială a împăratului Wilhelm, aflată la intrarea pe Ku'damm… Construcții masive, specific germane, edificii pompoase care se potriveau cu credința contradictorie a familiei von Hassel, simplă și arogantă, sobră și ultrabogată deopotrivă.

Doar primele rânduri erau ocupate, iar altarul aflat în centru strălucea ca o iesle scăldată în lumină. Simon și Minna se strecurară spre dreapta, înaintând de-a lungul stranelor până când găsiră un loc potrivit, pe jumătate ascuns în spatele unei coloane de piatră.

Minna era uimită la vederea frescelor murale; protestanților nu prea le place să se lase distrași de la credință de zadarnice reprezentări ale unor scene biblice. Pe pereții acestei biserici însă, îngerii își luau zborul spre bolta înecată în umbră, sfinții își închideau ochii și își împreunau mâinile întru rugăciune, iar Hristos își purta crucea, pe jumătate șters de trecerea vremii și povara privirilor.

Își lungi gâtul pentru a-l vedea pe preotul care oficia liturghia și nu-i veni să creadă ce vedea. Deasupra tabernacolului fusese desfășurat un drapel cu svastică, iar runele Ordinului negru sfâșiau parcă fundul absidei, ca o dublă fisură ce-ar fi îngăduit însuși *Führer*-ului să-i pândească pe credincioși. Desigur, nu lipsea nici vulturul de oțel al Reich-ului, cu

ghearele înfipte în lemnul altarului. Nu mai lipseau decât niște pumnale și torțe pentru ca liturghia să semene cu una dintre ceremoniile păgâne care erau atât de pe placul naziștilor.

Toți bărbații, sau aproape toți, erau în uniforme. Verzi, negre, cenușii. Trecuse destul de când Minna renunțase să le mai deosebească. Femeile veneau dintr-o lume a eleganței. Nu le văzuse niciodată pe Doamnele de la Adlon, dar era sigură că majoritatea celor de-aici erau membre ale clubului. *Cele mai frumoase femei din Berlin*… Erau acolo, cu capetele plecate și ochii închiși, reculegându-se în tăcere. Dar oare cărui Dumnezeu se rugau?

— Le cunoști? întrebă Minna în șoaptă.

Simon încuviință din cap. La fel ca și ea, părea fascinat de această ceremonie ce aducea a liturghie neagră.

— Frații mei, surorile mele…

Preotul parcurgea ritualul ceremoniei fără să clipească, de parcă decorul-sacrilegiu ar fi fost de la sine înțeles. Chiar și textul recitat amesteca citatele biblice cu maxime ale *Führer*-ului. În mintea Minnei se ivi cuvântul „sincretism”, dar aici nu era vorba de asocierea a doua culte, ci de un melanj curios între religie și un crez politic.

Privirile Minnei nu se puteau desprinde de femeile din asistență. Pe fundalul lumânărilor votive și al crucilor, acestea păreau în extaz, iar credința pe care o emanau parcă le desena o aură deasupra capetelor. Nu asistau la o demonstrație de fanatism bigot, ci la exaltarea unor inițiați strălucinați de o viziune.

Venise momentul predicii, iar oficiantul, cu o voce blândă și calmă, descria invadarea Poloniei într-o variantă christică, conform căreia *Führer*-ul fusese nevoit să recurgă la puterile-i supranaturale pentru a răspunde atacurilor mârșave, neîncetate, ale acestor slavi degenerați:

— „Căci n-avem a lupta cu carnea și sângele, ci împotriva asupririi, a puterii, a prinților acestei lumi a întunericului, împotriva duhurilor rele din locurile celeste”.

Minna cunoștea acest citat din epistola care Efeseni a lui Pavel din Tars și se întreba ce legătură avea citatul cu lucrurile care se întâmplau aici. În gura acestui preot, cuvintele păreau că-i îndeamnă pe germani să pornească împotriva Europei și să distrugă tot ceea ce nu era arian.

— Să ne rugăm, fraților! le porunci preotul, ridicându-și brațele.

Enoriașii își plecară capetele într-o mișcare sincronă, precum armarea

puștilor la ordinul dat unui pluton de execuție. Acum urma atacul. Aveau să-l invoce pe Domnul tuturor dorințelor, cerându-i să nu își uite alesul, unealta și poate chiar, de ce nu, fiul…

Descumpănită, Minna aruncă o privire spre Simon. În semiîntunericul încărcat de miros de tămâie, putu să distingă expresia evident iritată de pe chipul lui. Avea fața unui tâlhar ce tocmai a fost jefuit. Ani de zile crezuse că-și păcălea discret clientele. Când colo, el era cel care fusese tras pe sfoară. Doamnele de la Adlon, pe care le crezuse niște neveste speriate sau pițipoance superficiale, se numărau printre cele mai înverșunate susținătoare ale *Führer*-ului.

Spre deosebire de psihanalist, Minna nu era chiar atât de surprinsă. O interesase dintotdeauna raportul nemțoaicelor cu nazismul. În 1933, acestea votaseră masiv în favoarea NSDAP-ului, iar *NS-Frauenschaft* (Liga femeilor național-socialiste), care număra în 1935 două milioane de aderente, ajunsese în prezent la zece milioane.

Printr-un mister inexplicabil, Hitler, cu înfățișarea sa posacă și cu mustața lui ridicolă, reușise să le farmece, la fel ca o vedetă de cinema. Nu contase faptul că lătra la microfon, că gesturile îi erau exagerate și că arăta ca un dement numai bun de internat. Reușise să le insufle o pasiune, un entuziasm orb care nu se lăsa șters cu una, cu două. *Hitler, generatorul electric al acestor doamne.*

Minna nu era așadar deloc surprinsă că la vârful societății berlineze putea fi întâlnit același fenomen. Dincolo de aerele lor de mari frivole, Doamnele de față constituiau un soi de sectă exclusivistă, total devotată stăpânului Reich-ului.

— Mergem, nu? sugeră Simon.

— Ai dreptate, răspunse ea, înghiontindu-l. Ne-am luat doza de tâmpenii pentru ziua de azi.

109.

Revenind acasă, la vilă, Minna caută o hartă a Berlinului și o desfășură pe masa lungă din salon, o piesă masivă, cu prelungiri, din lemn de trandafir și palisandru. Cu ajutorul câtorva cărți, fixă colțurile hărții, apoi luă în mână un pumn de monede.

Se hotărâse să recapituleze întreaga poveste pornind de la zero. *Nu mă întrebați de ce. O facem și gata*! Cei doi bărbați – Simon, îmbufnat ca de obicei, și Beewen, care tocmai ieșise de sub duș – îi ascultau, mai degrabă blazați, expunerea.

— Vineri 4 august 1939 este descoperit cadavrul Susannei Bohnstengel, aici, la vârful Insulei Muzeelor.

Așeză o monedă pe hartă, la extremitatea insulei, chiar lângă Bode-Museum.

— Două săptămâni mai târziu, sâmbătă 19 august, e găsit cadavrul Margaretei Pohl, în parcul Köllnischer, în apropiere de țarcul urșilor. Locul e aproape de Insula Muzeelor, ceea ce îi determină pe cei de la Kripo să creadă că aceasta ar fi zona de predilecție a ucigașului. A fost prima pistă falsă.

Așeză a doua monedă, pe malul râului Spree.

— Douăsprezece zile mai târziu, trupul mutilat al lui Leni Lorenz e zărit de niște plimbăreți la nord-vest de Tiergarten, în apropierea castelului Bellevue.

Simon fu primul care cedă:

— Știm pe de rost toate astea. Unde vrei să ajungi?

Minna îl ignoră și mai așeză un pfennig pe masă.

— Duminica trecută, a patra victimă: Greta Fielitz, ucisă pe malul lacului Plötzen. În ciuda faptului că locul e frecventat, cadavrul nu e descoperit decât în jurul amiezii.

De data asta, Beewen fu cel care interveni:

— Chiar n-avem nimic mai urgent de făcut?

— Nu, îi răspunse ea, așezând ultimul pfennig peste pata albastră care reprezenta pe hartă lacul. Ucigașul urmează o anumită logică, iar noi trebuie să încercăm să o înțelegem.

Simon își încrucișă brațele și afișă o expresie fioroasă, vădit sarcastică.

— Prea bine. Te ascultăm.

— Primul lucru pe care îl putem remarca e că ritmul în care sunt comise crimele se accelerează. Fie crizele sale de nebunie s-au îndesit, fie ucigașul se simte presat de ceva, un eveniment exterior.

— Ca de exemplu?

— Războiul. Sfârșitul verii. Ciclul lunii. Migrația păsărilor. De unde vrei să știu eu? Cert e că ucigașul pare că se grăbește să termine ceea ce și-a

propus să facă…

— Să zicem că-i așa. Și ce-i cu asta?

— Alt fapt este că ucigașul are grijă să își ducă victimele în apropierea râului sau a unui lac, urmă Minna, evitând să răspundă la întrebare. Fără îndoială, apa figurează într-un anume fel în ritualul uciderii.

Simon ridică mâna, ca la școală. Febra anchetei începea să-l cuprindă din nou.

— Răspunsul e mai simplu. Omul de marmură e un înotător de excepție. Ucide în apropierea apei ca să poată scăpa înot. Asta-i tot.

Minna se ridică și se îndreptă spre bar, o piesă de mobilier orientală cu fețe lăcuite decorate cu dragoni și orhidee. Deschise barul și turnă câte-un pahar de coniac pentru fiecare dintre cei prezenți. Alcoolicii sau drogații numesc această strategie „a împărtăși”, dar scopul e mereu cel de a corupe, de a-i atrage pe cei din jur în propriul abis.

— Ce putem să presupunem despre acest ucigaș? reluă ea. Își cunoaște victimele. Reușește destul de ușor să le convingă să îl urmeze până acolo unde plănuiește să le ucidă.

Beewen clătină din cap.

— La început, cei de la Criminalistică și apoi și Gestapo-ul au stat de vorbă cu apropiații și cu toate cunoștințele victimelor și n-au ajuns la niciun rezultat.

— Poate că ne înșelăm. Poate că ucigașul dispune de o altă modalitate de convingere.

— Ca de exemplu?

— O uniformă.

Franz își repetă gestul de negare, încărcat de lehamite.

— Asta-i altă direcție în care am săpat deja, cea cu ofițerul nazist, pumnalul etc. Altă fundătură. De altfel, nu cred în varianta „răpirii” femeilor ăstora de către un tip în uniformă. În primul rând, ele s-ar fi opus. Sau ar fi fost nevoie ca ofițerul respectiv să fie cel puțin *Obergruppenführer* ca ele să se supună. De altfel, femeile astea au dispărut discret, de parcă s-ar fi evaporat, iar discreția asta nu se potrivește cu gradele strălucitoare și cu pocnitul din călcâie.

Minna își așează palmele pe masă.

— Foarte bine. O altă chestiune importantă ar fi masca. De ce poartă ucigașul o mască în momentul în care ucide?

— Am vorbit despre asta de o mie de ori, interveni Simon. Noi doi am văzut azi filmul și n-am rămas cu nimic. Aș spune că individul e obsedat de mască și de vise. Poate că se consideră el însuși ca fiind parte dintr-un vis. Un vis ucigaș.

Beewen comentă, prost-dispus:

— La ce bun tot rumegăm toate astea? Știm că tipul e bolnav la cap, dar asta nu ne ajută în niciun fel să ne dăm seama cum să-l prindem.

Minna păru să capete din nou elan:

— Așadar, singurul element care ne-a rămas este programul *Lebensborn.*

— Adică?

— Sunt șanse serioase ca Greta Fielitz să fi fost fertilizată la clinica Zehertofer. De ce nu s-ar fi întâmplat la fel și în cazul celorlalte?

— Despre ce vorbești?

Psihiatra își aținti privirea în ochiul de ciclop al lui Beewen.

— Împreună cu Simon am asistat în seara asta la o liturghie bizară, cu niște naziști fanatici care se rugau pentru ca *Führer*-ul să își poată câștiga spațiul vital.

— Nu înțeleg.

— Am putea presupune că, în ciuda aparențelor, Susanne, Leni, Margarete și Greta au aparținut acestei adunături de fanatici. Dacă a fost așa, de ce n-am presupune că au vrut să-i dedice un copil lui Hitler?

— Fie cum spui tu. Ce legătură ar avea asta cu asasinatul?

— Nu știu. Tot ce știu e că trebuie să cercetăm ce e cu clinicile *Lebensborn.*

— N-ai cum să pătrunzi acolo, i-o reteză Beewen. Clinicile sunt adevărate buncăre.

— Am un plan.

Beewen pufni, iar Simon oftă. Nu păreau deloc dispuși să participe la o nouă aventură ivită din mintea baronesei von Hassel.

— E-n regulă, am să mă descurc de una singură, spuse ea, văzându-le mutrele sceptice.

— Adică?

— Voi proceda la fel ca Doamnele de la Adlon. Am să cer să fiu fecundată la clinica respectivă.

Beewen, care se juca cu paharul de coniac, nu-și putu ascunde surpriza:

— Și mai departe?

— În felul ăsta voi avea acces la fișierele din clinică și voi putea să verific ipoteza conform căreia toate victimele ar fi apelat la respectivul așezământ *Lebensborn,* ba poate chiar și numele taților.

— Și care ar fi legătura cu crimele?

— Poate că vorbim de unul și același tată-donator. Iar acesta ar putea fi asasinul…

Simon bătu din palme, de parcă ar fi aplaudat revărsarea de absurdități pe care-i era dat să o audă.

— Minunat! Și de ce ar fi respectivul tată-donator ucigașul?

— E doar o ipoteză.

— De ce nu unul dintre medici? Un infirmier? Sau poate portarul clinicii, dacă tot e să emitem ipoteze?

— În orice caz, odată ajunsă acolo voi putea să-mi notez nume, vom afla identitățile celor implicați…

— Candidatele pentru programul *Lebensborn* sunt supuse unui proces de selecție foarte drastic, o întrerupse Beewen.

— Și ce-i cu asta?

— Nu vreau să te superi, Minna, dar n-ai nicio șansă să fii aleasă.

— De ce?

— Se caută cu prioritate femei blonde și atletice. Nu prea se potrivește cu profilul tău.

— Ai uitat un criteriu și mai important: sângele meu. Chiar dacă sunt mică și brunetă, sunt o von Hassel. Genealogia mea e, fără îndoială, cea mai pură din întreg Berlinul. Familia mea e aici cel puțin din secolul al XII-lea și e o ramură aristocratică de prim ordin. Reich-ul de O Mie de Ani nu poate refuza o atare candidatură.

Fu rândul lui Simon să zâmbească.

— Că veni vorba de sângele tău…

Întinse mâna peste masă și-i luă din mână paharul.

— Dacă vrei cu adevărat să încerci să faci asta, trebuie să treci pe sec. Venele tale sunt saturate de alcool. N-ai putea depăși nici măcar prima parte a examenului.

Minna înghiți în sec.

— Te simți capabilă să faci asta?

— Nicio problemă.

110.

Simon se hotărâse să se întoarcă acasă pe jos, luând-o pe lângă Landwehrkanal, iar apoi urmând cursul râului Spree până în Potsdamer Platz: cinci kilometri de marș aveau să-i facă bine.

Așadar, micuța von Hassel câștigase din nou partida. Atenția avea să se concentreze asupra clinicilor *Lebensborn* și a proiectului ei de infiltrare. Iată că Minna găsise încă o cale de-a fi mai interesantă. Nici măcar nu discutaseră despre mască și despre filmul *Der Geist des Weltraums*… Și totuși, Simon era convins că aceea era direcția în care avea să fie descoperit ucigașul. Un individ dezechilibrat – actor, regizor, mașinist sau oricine altcineva de pe platoul de filmare – fusese fermecat de acea mască. Opt ani mai târziu, atunci când nevoia de a ucide devenise insuportabilă, o contactase pe Ruth Senestier și se pregătise…

În timp ce trecea prin dreptul așa-numitei Shell-Haus, un imobil recent construit a cărui fațadă reproducea ondularea unui val, luă o hotărâre. Din nou, avea să acționeze de unul singur; avea să viziteze iar platourile de la Babelsberg, avea să găsească alte afișe și avea să obțină o listă a întregii echipe care filmase *Der Geist des Weltraums*…

Încă-și nota în gând o listă cu tot ceea ce intenționa să facă atunci când ajunse la capătul străzii sale. Artera era teatrul de desfășurare a unei agitații neobișnuite, și totuși familiară celor trăitori în Berlinul anului 1939.

Tocmai era evacuată încă o familie de evrei.

Piese de mobilier zburau prin ferestre, se spărgeau geamuri, bucăți de țesătură pluteau prin aer… Bărbați în uniformă și alți câțiva în civil supravegheau manevrele, postați în poziția caracteristică gardienilor din pușcărie: cu picioarele depărtate și mâinile la spate, aceștia aveau grijă ca evacuarea să decurgă conform protocolului obișnuit.

Mai făcu câțiva pași și își dădu seama că imobilul vizat era chiar cel în care locuia el. Clipi și recunoscu, printre resturile de asfalt o consolă creată de Marcel Breuer, exact același model care îi împodobea camera, apoi identifică o măsuță scundă și un lampadar pe care-l știa prea bine… Era mobilierul său!

Începu să alerge, în vreme ce scotocea prin buzunare în căutarea actelor de identitate.

— Alo, trecerea e interzisă!

Un gestapovist în civil îi tăiase calea.

— Locuiesc aici în clădire, bâigui Simon.

Continua să-și pipăie buzunarele și nu reușea să-și găsească actele.

— Tocmai îmi goliți apartamentul! E o greșeală!

Nazistul, cu gulerul ridicat și pălăria moale trasă peste ochi, schiță un zâmbet.

— Întotdeauna este o greșeală.

În fine, Simon reuși să își găsească cartea de identitate. Polițistul râse și-l lăsă să treacă. În momentul în care se pregătea să intre în clădire, se văzu nevoit să sară în lături, ca să nu îi cadă în cap niște tablouri de Paul Klee.

Urcă scările din patru în patru și își văzu covorul cu motive Kandinsky, rulat, trecând în picaj pe lângă el, prin golul scărilor, pentru a ateriza la parter.

Din prag, văzu că în apartament polițiștii și soldații care îl invadaseră se distrau de minune. Smulgeau tapetul, sfărâmau scaunele, despicau pânza tablourilor cu lama pumnalelor. Ceea ce văzu îi calmă de îndată nervii, căci reuși să-și imagineze ce s-ar fi întâmplat cu propria țeastă în contact cu bocancii acestor brute.

Pătrunse în apartamentul devastat și îl abordă pe unul dintre bărbații în civil, cât mai politicos cu putință. Își arătă actele, menționă că avea cunoștințe în cadrul NSDAP…

Drept răspuns, celălalt se scotoci prin buzunare și scoase o hârtie mototolită.

— Ai fost expropriat, prostovane. Păstrează asta drept amintire.

Simon azvârli cât colo hârtia, înfuriat, și se prăbuși. Se trezi stând în fund, rezemat de perete, scuturat de un tremur incontrolabil. După mobilier și covoare, în curând avea să-i vină lui rândul să fie azvârlit pe fereastră.

Individul în civil, care puțea a usturoi, a piele tăbăcită și a sânge, se aplecă asupra lui și-i șopti la ureche:

— Am început să ne cam săturăm de micii profitori ca tine. E război, amice, și nu mai e loc pentru un gigolo de teapa ta. Ticălosule!

Simon asudă într-o clipă, era ud din cap până-n picioare. Prin ușa deschisă a cabinetului, văzu cum biroul îi era răsturnat și dosarele împrăștiate; foile zburau prin încăpere ca niște pene de pasăre.

În curând, privind printre picioarele vandalilor în haine de piele, descoperi ceva și mai cumplit: intrușii spărseseră ușa tainiței sale și distrugeau acum discurile cu înregistrări, atâția ani de cercetări și indiscreții… Gramofonul zăcea în țăndări, pe podea. Pâlnia îi fusese călcată în picioare, fiind preschimbată într-un triunghi ridicol lipit de parchet.

Izbucni în lacrimi.

Nimeni nu-l băgă în seamă. Distrugerea, atunci când e efectuată metodic, e o muncă acaparatoare. Se șterse la ochi și, în patru labe, înaintă până-n pragul dormitorului său: aici, ticăloșii spărseseră ușile dulapurilor, rupseseră prețiosul paravan, dar, din motive necunoscute, ignoraseră un obiect a cărui utilitate nu o cunoșteau, fără îndoială: a sa „mașină de citit visele", aflată la căpătâiul patului.

Sări în picioare și se repezi înainte. O debranșă de la priză, înfășură cablul de alimentare și multiplele fire cu electrozi în jurul corpului principal al aparatului, apoi părăsi încăperea, ținând aparatul sub braț.

În hol, dădu iar peste gestapovistul de la intrare.

— Cine v-a dat ordin să faceți asta? urlă Simon, dând uitării orice sentiment de teamă.

Bărbatul rânji din nou, un surâs ce semăna cu o plagă infectată. Fără să-i răspundă, se aplecă și ridică de jos hârtia azvârlită mai devreme de către Simon. O despături fără grabă.

— Nu ești foarte atent, pentru un doctor. Scrie aici, rahat cu ochi. „Ordin semnat de *Hauptsturmführer* Grünwald".

Bărbatul cu mustăți răsucite. Nazistul care-l arestase și-i promisese cele mai crunte torturi. De ce se înverșuna împotriva sa în asemenea măsură?

Gestapovistul mototoli iar hârtia, făcând-o cocoloș, apoi i-o înfipse în gură lui Simon. Îl apucă de umeri, îl întoarse și-i făcu vânt pe scări cu un picior în dos.

Sufocându-se cu hârtia, Simon încercă să se prindă de balustradă, se dezechilibră și căzu pe spate, alunecând astfel până la etajul inferior, în vreme ce își ținea mașinăria deasupra capului.

Pe jumătate asfixiat, scuipă cocoloșul de hârtie. Dacă se întrebase vreodată care-i era cota pe piața berlineză, acum avea răspunsul: valora exact cât un picior în dos și un rânjet în loc de rămas-bun. Nu merita nici măcar o execuție în plină stradă sau un bilet doar până-n lagăr… Și acestea ar fi fost prea mult pentru un avorton ca el.

111.

Nu mai avea nimic. Nici cabinet, nici casă, nici pacienți. Dosarele se împrăștiaseră, înregistrările fuseseră distruse și toate ușile îi erau de-acum înainte închise. El, Simon Kraus, care fusese cel mai răsfățat psihiatru din Berlin și avusese parte de câteva dintre cele mai frumoase femei din oraș…

De multă vreme se întrebase cum se simțea un evreu în Germania anilor ’30. Situația în care se afla îi oferea acum o aproximare pe cât de amară, pe-atât de exactă. Era în cădere liberă și nimeni nu-i întindea o mână de ajutor, iar în cale nu-i apărea nicio stâncă salvatoare de care să se agațe.

Ținându-și mașinăria sub braț, porni înapoi spre vila Minnei, singurul loc din Berlin unde putea spera să găsească adăpost. Ce ironie! Să se refugieze în casa uneia dintre cele mai celebre familii aristocratice germane nu era chiar așa de rău, având în vedere că devenise un paria!

Făcând cale întoarsă de-a lungul canalului, traversă o parte din Tiergarten și porni pe Ost-West-Achse, un imens bulevard creat de naziști cu scopul de a le găzdui paradele monstruoase în pas de defilare. Simon se mulțumea să meargă agale la umbra coloanelor albe ce susțineau vulturi auriți și a stindardelor cu svastică.

Singurătatea sa și situația de-a dreptul patetică în care se afla, la baza acestor simboluri arogante ale unei puteri ce era pe cale să distrugă tot ce întâlnea în cale i se părură aproape comice. Meschinăria, inconștiența și cinismul său îșI spuneau acum cuvântul: în toți acești ani se crezuse un învingător; de fapt fusese doar un condamnat a cărui pedeapsă era amânată…

Poate că trebuia să privească această decădere ca pe o șansă, o ocazie de a face, în sfârșit, ceva bun. Să identifice un ucigaș de femei, să lucreze din nou într-un spital…

În seara asta însă, puțin îi păsa de toate acestea. Avea senzația că îi plesnise o venă sub țeastă și sângele se răspândea printre circumvoluțiunile creierului său, ca o cerneală neagră ce i-ar fi întunecat mințile…

Ajunse la Opera berlineză, rebotezată „Deutsche Oper” de către naziști. Încă un paralelipiped în stil neonuștiucum, care fusese lărgit și înălțat pentru a deveni un alt lăcaș de cult închinat puterii…

Porni spre sud, intrând în labirintul străzilor rezidențiale în care era

situată vila Minnei. În cele din urmă, văzu parcul plin de verdeață și copacii cu coroane luxuriante și, în sfârșit, se simți mai liniștit.

Nu fu nevoie să sune la poartă, căci aceasta era deschisă. Traversă peluza cufundată deja în întuneric. Nu-i era deloc rușine revenind de unde plecase, deși era, metaforic spus, gol-pușcă. Un omuleț într-un costum șifonat, cu părul dat cu briantină acum vâlvoi, abia ținându-se pe picioare de oboseală și din pricina șocului prin care trecuse: asta era acum și nu intenționa să se mai ascundă sau să se mai prefacă.

Ușa de la intrare era încuiată. Sună și, în chip de răspuns, auzi un urlet oribil. Un soi de țipăt prelungit în care se amestecau surpriza și furia.

Ușa se deschise și Beewen își făcu apariția în prag, cu chipul răvășit. Simon auzi un nou urlet, mai limpede și mai aproape; venea de la etajul superior.

— Nu pot să te las nici măcar o oră singur, că iar te-apuci să torturezi pe careva?

— Ai venit la țanc, îi replică Beewen. Am nevoie de un doctor.

Încă un urlet. De la suferința animalică se făcea acum trecerea la o furie diabolică; parc-ar fi fost țipătul unui demon închis undeva, care-și urla neputința.

Urcară la primul etaj și intrară în ceea ce era probabil camera Minnei. La început, fu cât pe ce să nu o recunoască. Ea se zvârcolea pe pat într-o cămașă de noapte murdară. Fața i se metamorfozase. Pielea își pierduse orice culoare. Ochii îi căpătaseră o strălucire bolnăvicioasă, infectată. Buzele îi erau vinețiii și gura îi părea a fi mai mare.

— De cum ai plecat, a vrut să bea ceva. Am reușit să o liniștesc. Apoi, pe neașteptate, s-a repezit spre bar. Ne-am luptat. A făcut o criză de… nu știu cum să-i spun… Și am târât-o până aici. De ore întregi încerc s-o stăpânesc…

Delirium tremens. Alcoolismul Minnei nu era o glumă. Nu putea să-și ia ochii de la buzele ei vinete, care se uscaseră sub imperiul unei incontrolabile senzații de sete.

Pe vremea când lucra în spital, Simon Kraus tratase destui bolnavi de alcoolism cronic, care sufereau deopotrivă de ciroză și demență. Era ca un naufragiu fizic și mental al cărui sfârșit era previzibil.

La cum evoluau lucrurile, Minna avea să vadă toată noaptea șobolani fugărindu-se pe plapuma ei sau șerpi care i se strecurau sub cămașa de

noapte.

— Vomită întruna și a făcut pe ea.

Simon se îndreptă spre baie. Proviziile farmaceutice ale unei drogate cum era Minna conțineau cu siguranță psihotrope puternice.

Delirium tremens. Nu exista o explicație clară a acestei stări, dar alcoolul acționa ca un depresant al sistemului nervos. O renunțare bruscă declanșa o hiperactivitate a creierului care, în anumite cazuri, putea conduce până la delir.

Așa cum se așteptase, dulapul de medicamente era plin cu fiole, flacoane și pilule. La o primă privire, părea doar o rezervă de prim-ajutor bine dotată, dar tot ce se afla acolo putea fi categorisit drept drog. Cocaină, morfină, hașiș, opiu, eter…

În toată această panoplie, Simon identifică și câteva medicamente care ar fi putut fi un remediu eficace pentru starea Minnei, dar înțelese, după un scurt răgaz de gândire, că nu putea să i le administreze. Chiar și cea mai inofensivă dintre aceste substanțe ar fi lăsat urme în sângele ei și i-ar fi redus la nimic tot efortul de a părea „curată”. Așadar, aveau să fie nevoiți să-i lase mintea în derivă întreaga noapte, așteptând fără să intervină ca accesul de nebunie să i se astâmpere de la sine. Singurul lucru pe care putea să-l facă pentru ea era să-i satisfacă nevoile de ordin fiziologic.

Prima prioritate, rehidratarea organismului. Într-un alt dulăpior găsi potasiu, magneziu și câteva vitamine. Găsi de asemenea seringi, catetere și câteva flacoane goale care aveau să-i îngăduie să improvizeze o perfuzie.

Reveni în cameră cu brațele încărcate și descoperi că starea Minnei se înrăutățise. Viteza procesului de sevraj era uimitoare.

— Vino să mă ajuți! îi răcni Beewen, în vreme ce Minna se zbătea în pat.

Simon puse deoparte medicamentele și materialele medicale, își scoase sacoul și o apucă de încheieturi pe tânăra femeie. Răsuflarea, transpirația, lacrimile… toate îi miroseau a alcool. Otrava ieșea la suprafață prin fiecare por al pielii, iar veninul se impregna în așternuturi, haine și în păr.

Îi venea destul de greu s-o imobilizeze în vreme ce, între două urlete, ea alterna înjurături, implorări și gemete. Această apropiere intimă, nu de Minna, ci de demonul ce se ascundea în ea, i se părea de-a dreptul obscenă.

Beewen reveni, aducând cu sine cordoane de halat, curele pentru rochii și chingi pentru valize. Se apucă, foarte conștiincios, să-i lege Minnei mâinile și gleznele de picioarele patului. În sfârșit, Simon putu să îi dea

drumul. Spasmele continuau.

Desigur, criza asta avea să treacă. A doua zi dimineață, Minna avea să-și revină în fire. Din acel moment avea să înceapă adevărata luptă împotriva abstinenței… dacă avea într-adevăr de gând să lupte. În privința asta, Simon nu era foarte optimist. Era convins că, de îndată ce avea să treacă de examenul de la *Lebensborn,* Minna avea să se reapuce de băut.

Examenul de la Lebensborn… Până și cuvintele acestei formulări i se păreau absurde. Nu putea să și-o imagineze pe micuța brunetă slăbănoagă prezentându-se la acea clinică sută la sută ariană și solicitând un potențial tată, de parcă ar fi solicitat eliberarea unei rețete. Și mai departe? Chiar avea de gând să se culce cu un ofițer SS, doar pentru a avea o șansă de-a scotoci în două sau trei sertare dintr-un secretariat medical?

Simon se îndreptă din nou spre baie. Se spălă pe mâini și pe față și încercă zadarnic să șteargă petele de vomă de pe cravată. Gesturile acestea îi amintiră că nu mai poseda decât un singur costum, cel cu care era îmbrăcat, și că nu mai avea casă.

Se întoarse în cameră și-l găsi pe Beewen care tocmai se străduia să vâre un prosop între saltea și spatele Minnei. Fără îndoială, se scăpase din nou pe ea. Kraus se rugă, de dragul ei, ca ea să nu-și amintească nimic despre această noapte.

Minna adormise. Simon luă un scaun de lângă o masă de toaletă, îl întoarse și se așeză. Abia în acel moment deveni conștient de decorul care îl înconjura.

Era camera unei tinere fete germane, dar nu în sensul clasic al expresiei. Cu câțiva ani în urmă, Minna von Hassel nu visase la baluri și la feți frumoși. Își tapetase pereții cu afișe de spectacole de teatru obscure, de filme expresioniste sau conferințe despre psihiatrie, literatură franceză sau anarhie – toate acele lucruri despre care se vorbea înainte de 1933. Zări pe rafturi cărți de medicină, de filosofie și de poezie. Alte afișe pe pereți evocau reuniuni ale *Wandervögel* („Păsările migratoare”), un soi de cercetași boemi care militau pentru pace și întoarcerea la natură. Simon putea să și-o imagineze într-adevăr pe Minna, adolescentă, purtându-și visele în drumețiile acelei organizații și, seara, citind din Rainer Maria Rilke sau Arthur Rimbaud la lumina focului.

Privirea îi zăbovi asupra tinerei femei, care zăcea acum nemișcată pe pat. Avea un trup de gimnast, cu coapse musculoase și umeri largi. Dintr-

odată, nu mai văzu o femeie subnutrită cu tenul palid, într-o cămașă de noapte pătată, ci o fetiță de bani gata, protejată de ai săi, purtând o rochie cu volănașe și chiloței bufanți, care traversa parcul în fugă. O văzu pe malul unui râu, în vreme ce tatăl sau mama ei, n-avea importanță, o lua de mâini și o rotea tot mai repede și mai sus, peste iarba înaltă. Brusc, i se dădea drumul, iar fetița nu mai râdea, ci se cufunda în apele râului. Fără să înțeleagă, vedea cum părinții se îndepărtau, în vreme ce ea se scufunda în apele repezi și întunecate ale nazismului, orice speranță privind fericirea risipindu-se…

Fetița era acum o tânără cu ten cadaveric, într-un așternut murdar. O creatură derizorie, hrănită cu alcool și droguri, care pretindea că voia să-i salveze pe alții, în vreme ce nu era în stare să se salveze nici măcar pe sine…

112.

Tablete de ciocolată. Covrigei sărați. Pâine integrală cu maia. Ciuperci uscate. Castraveciori murați. Caviar de la Marea Baltică. Ulei din semințe de dovleac. Conserve cu varză roșie. Dulceață de fragi. Miere din Pădurea Neagră…

Lui Beewen nu-i venea să-și creadă ochilor. Tocmai se trezise și, deschizând la întâmplare un dulap din bucătărie, dăduse peste o adevărată peșteră a lui Ali Baba. În vreme ce Germania intra în război și hrana era deja raționalizată, aici se găseau destule bunătăți pentru a hrăni o armată de flămânzi cu gusturi fine vreme de mai multe săptămâni…

Beewen își pierduse obiceiul de-a mânca. Nici măcar n-avea un rețou la el acasă, iar lăturile care li se serveau la Gestapo păreau să fie gătite de un evreu răzbunător. Salivând dinainte, deschise cu băgare de seamă borcanul cu miere și-i adulmecă parfumul. Avu impresia că întreg sistemul său gustativ se lichefia, devenind onctuos și fluid ca substanța chihlimbarie pe care o ținea în mână.

— Sper că nu te deranjez?

Franz fu cât pe ce să scape din mână borcanul. Minna se ivise în spatele lui. Făcuse un duș, era curată și proaspătă, se îmbrăcase, iar părul îi era încă umed. Își recăpătase culorile din obraji; erau rozalii, de parcă ar fi

făcut dragoste toată noaptea.

Neîncrezător, el îi arătă conținutul dulapului:

— Tu pe ce planetă trăiești?

— Pe planeta părinților mei. Servește-te fără să-ți faci griji, sunt aprovizionată zilnic.

— Cum rămâne cu raționalizarea?

— Ăsta e un cuvânt necunoscut pentru familia von Hassel.

El privi din nou la etajerele supra-încărcate.

— Și chiar mănânci toate astea?

— Nici nu le ating. Știi bine că pentru mine hrana e mai degrabă lichidă. Majordomul meu recuperează discret livrările, după câte două-trei zile.

Minna înaintă spre aragaz și puse apă la încălzit. Cu gesturi sigure – doar era la ea acasă – se apucă să macine cafea într-o râșniță de tip vechi.

— Cum te simți?

— Golită pe dinăuntru.

— A fost greu.

— Mai ales pentru mine.

Beewen se apucă să deschidă sertarele, în căutarea unei lingurițe.

— Acolo, îi spuse Minna, arătând spre sertarul cel mai îndepărtat.

Franz găsi ceea ce căuta și, fără să mai aștepte, gustă mierea.

Intensitatea dulcții îi reteză picioarele, iar el se lăsă să cadă pe un scaun. Între timp, Minna își făcea de lucru cu o presă de cafea ce semăna cu retorta unui alchimist.

Fără grabă, umplu două căni cu cafea, iar parfumul acestora îi readuse lui Beewen în minte aroma unei epoci uitate, cea a cafelelor făcute de mama sa, la fermă.

— În orice caz, rosti el cu vocea lubrifiată de miere, acum nu mai ai pic de alcool în sânge.

— În sânge nu, într-adevăr. Dar în minte…

— Asta se va vedea la examen.

Întinse mâna, pentru a-i demonstra că nu mai tremura deloc.

— Așa sper.

— Și care urmează să fie succesiunea operațiunilor?

— Am să mă fac frumoasă și voi o să mă conduceți la *Lebensborn.*

— Ai o programare?

— Mizez pe o candidatură spontană.

— Efectul von Hassel, nu?

— Exact.

Beewen golise deja jumătate din borcanul cu miere. Cu simțurile anesteziate, o privea pe Minna care își aprindea o țigară. Era îmbrăcată într-un soi de pijama neagră, fără îndoială din mătase, ornată cu motive aurii.

Franz n-ar fi știut să spună ce simțea pentru ea, nici măcar ce simțise mai înainte. Un lucru era sigur: în ciuda a tot ce înduraseră împreună, o respecta ca pe un idol.

— Unde e Simon?

— În salon, doarme.

— Nu l-am zărit.

— Probabil s-o fi ascuns pe sub pernele de pe canapea, ca un cățeluș.

— Umor ieftin.

— Mi-e teamă că asta-i tot ce ne-a mai rămas.

În câteva cuvinte, îi povesti cum fusese Simon izgonit din apartament. Toate bunurile îi fuseseră confiscate. Nu reușise să salveze decât o mașinărie ciudată și un costum rupt. Adăugă, încercând să-și dea puțină importanță, că individul care inițiase operațiunea, Philip Grünwald, era rivalul său și, în felul acesta, urmărea să se răzbune pe el prin Simon.

— Eu nu mai am azilul, zâmbi Minna. El nu mai are cabinetul, iar tu nu mai ai un birou…

— Avem, în schimb ancheta.

— Întrebarea este: va mai exista viață și după aceea?

Tânăra nu mai așteptă un răspuns.

— Merg să mă schimb. Plecăm la unsprezece.

Îl măsură din cap până-n picioare. Avea degetele lucind de la miere și purta doar o pereche de izmene pătate. Se prăbușise de oboseală în zori și nu mai avusese putere să se spele.

— La ultimul etaj, a treia ușă pe dreapta, e camera tatii. Știi drumul, te descurci. Găsești acolo un costum pe măsura ta. E și o baie alături. Să faci bine să te speli, puți de la o poștă.

Beewen deschise gura, dar baroneasa i-o reteză:

— Să nu-mi spui că-i vorba de voma și pișatul meu. Nu e o scuză acceptabilă.

Gestapovistul închise cu grijă borcanul cu miere.

— Ai niște haine și pentru Simon? Nici el nu poate să iasă așa.

— E acolo toată garderoba fratelui meu.

— Inclusiv hainele de când era mic?

— O ții langa cu umorul de doi bani.

Beewen zâmbi. Era bucuros că niciunul dintre ei nu adusese vorba despre coșmarul din noaptea trecută.

— Ai dreptate. O să încetez.

Ea se pregătea să iasă din bucătărie, când el o interpelă:

— Ești sigură că vrei să mergi până la capăt cu *Lebensborn*?

Ea-și scutură părul scurt, negru precum cerneala dintr-o călimară a unui școlar și râse, un râs în nuanțe de roz, inocent și provocator totodată:

— Nu, bineînțeles că nu.

113.

Clinica Zeherthofer era amplasată în inima unui parc întreținut cu grijă; grădinarii îmbrăcați în halate cenușii vegheau ca totul să arate perfect. Palizi și slabi, aceștia păreau să provină dintr-un lagăr de concentrare. Cine-ar putea fi mai discret decât niște servitori care pot fi împușcați ca niște câini la fiecare câteva săptămâni?

Minna von Hassel nu avea programare, dar trecu de acest obstacol fără probleme; în fiecare după-amiază aveau loc consultații deschise pentru candidatele dispuse să se supună probelor de selecție.

Locul acesta părea să aplice o politică de tip cald/rece în toate situațiile. Parcul arăta îmbietor, plin de verdeață, dar pe aleile sale patrulau soldați însoțiți de câini-lup. Maternitatea părea o oază de pace, dar deasupra intrării flutura steagul negru, cu runele SS la vedere.

Traversă parcul cu pași hotărâți, strivind sub călcâie pietricelele aleii de parcă ar fi fost niște insecte cu carapacea friabilă. Mintea nu-i era foarte limpede și nu-și mai amintea de noaptea care trecuse. *Mai bine așa.* Ideea că vomitase, urinase și urlase ca o descreierată, pe jumătate goală, sub ochi lui Beewen și Kraus, nu avea nimic care să o entuziasmeze.

Clădirea veche, zugrăvită în alb, aducea cu o cabană. Fusese, fără îndoială, construită în secolul al XIX-lea. Nu era nimeni la intrare. Niciun indicator, nicio firmă. Doar steagul negru cu dublul S flutura în vânt, la soare…

Minna zăbovi o clipă, contemplând parcul cu arbori maiestuoși și tufe zburlite savant. Lumina soarelui răzbătea printre coroanele copacilor, cu o generozitate ce avea darul de-a înveseli privitorul. Razele de soare nu se împleteau cu umbrele, cum se scria prin cărți, ci luminau porțiuni ample, uniforme, ale peluzei, alcătuind un tablou abstract, încremenit pentru eternitate.

În acel moment, dinspre o movilă acoperită cu gazon, văzu apărând o serie de cărucioare ce erau împinse de infirmiere îmbrăcate din cap până-n picioare în alb imaculat. Era o viziune demnă de-a fi imortalizată: infirmierele păreau că înaintează în cadență, ca un batalion al Wehrmacht-ului.

Fără să vrea, Minna se surprinse zâmbind: ajunsese în *Kinderland,* țara copiilor.

Printre ciripituri de păsărele se distingeau fragmente din conversația fetelor, sonorități specific germane, guturale și grave, amestecate cu chicoteli și exclamații.

— Ce căutați?

Din spate se apropiase o infirmieră. Halat alb, un șorț de culoare deschisă, corsaj cu mâneci bufante: era îmbrăcată la fel ca celelalte, dar înfățișarea ei emana un aer de autoritate superioară.

— Am venit pentru o consultație.

— Pe aici, vă rog.

Infirmiera făcu stânga împrejur, iar Minna porni în urma ei, aruncând o ultimă privire peste umăr. Cărucioarele dispăruseră. Rămăseseră doar grădinarii deportați, cu fețe palide, care tundeau gardul viu cu gesturi lente, de muribund. Din nou, contrastul cald/ rece…

Holul de intrare. Minna fu de îndată uimită de atmosfera primitoare care domnea aici. Pereți albi, parchet lustruit cu ceară, o consolă cu flori. Era o maternitate adevărată care nu mirosea nici a dezinfectant, nici a medicamente, ci mai degrabă a lapte, a prăjituri și a flori.

Singura notă neliniștitoare era dată de citatul inscripționat cu litere gotice pe perete:

> A AVEA MULȚI COPII E CEEA CE DĂ CU ADEVĂRAT SENS VIEȚII. FIECARE FEMEIE GERMANĂ ARE DATORIA DE A-I DĂRUI UN COPIL FÜHRER-ULUI. FECUNDITATEA E CUVÂNTUL DE ORDINE…

— Sala de așteptare e la capătul culoarului.

Minna urmă indicațiile fără să comenteze, trecând în revistă tablourile agățate pe pereții culoarului: o mamă ce alerga împreună cu copiii ei într-un peisaj montan, mame care alăptau sau își legănau copiii, cu o expresie de Sfântă Fecioară germană întipărită pe chip… La capătul culoarului trona un portret mult mai puțin entuziasmant: Hitler, cu chipul marcat de mustața sa îngustă, cu brațele încrucișate, parcă sprijinindu-se în inscripția de dedesubt: KINDER / KÜCHE / KIRCHE.

Copii, bucătărie, biserică… Nu era una dintre formulele epocii: se

pretindea c-ar fi aparținut Kaiser-ului Wilhelm al II-lea. Naziștii o preluaseră, fără a insista asupra celui din urmă K, biserica. Ordinul Negru nu se prea dădea în vânt după religie, decât dacă era vorba de a-l considera pe *Führer* un soi de Dumnezeu.

În sala de așteptare, Minna își găsi un loc și începu să studieze asistența. Un adevărat buchet de flori de primăvară, zâmbitoare, pline de rouă și polen. Erau toate blonde, viguroase și atrăgătoare. Femei născute sub semnul energiei și-al bunătății.

Cu figura ei cenușie și privirea neliniștită, Minna părea un rebut, un soi de „rățușca cea urâtă". Se cuibări și mai adânc în fotoliu, evitând contactul vizual cu membrele clanului lăptăreselor.

— În ce lună sunteți?

Vecina ei îi zâmbea larg. Era o blondă maiestuoasă, cu umeri lați și un gât puternic sub capa ușoară de blană. Burta ei enormă amintea de-un dovleac uriaș cocoțat deasupra volanelor rochiei de vară.

— Nu sunt însărcinată.

Femeia ridică din sprâncene a mirare. Aducea cu Brigitte Helm în *Metropolis*. Avea gropițe-n obraji și, când zâmbea, Minna avu impresia că acestea formau runele naziste. Categoric, era obsedată.

— Nu? chicoti femeia. Ați venit doar pentru o mică vizită?

În ciuda sarcinii avansate, femeia părea veselă și grațioasă. Când zâmbea, gângurea ca o turturea, iar când o privea pe Minna, ochii îi sclipeau vesel.

Minna alese calea provocării. De altfel, era singurul mod în care știa să abordeze o conversație.

— Am ascultat chemarea și am venit pentru a fi fecundată.

Deloc surprinsă, cealaltă nu-și pierdu zâmbetul.

— Da, da, mi s-a spus că se poate asigura și acest gen de asistență, rosti ea pe un ton complice, aproape lubric.

Chicoti din nou. Fata era chiar simpatică… desigur, cu condiția să-ți placă florile de colț cu umeri de luptătoare de greco-romane.

— Ei, ce nu facem ca să-l slujim pe Hitler, nu-i așa? adăugă Minna.

Cealaltă femeie începu din nou să râdă. Exact atunci, ușa cabinetului se deschise și o *Schwester* îi aruncă fetei o privire fără echivoc: era rândul ei să intre.

Fata se ridică greoi, apoi i se adresă Minnei:

— S-aveți noroc!

— Și dumneavoastră!

Minna rămase în compania altor gravide, toate parfumate și înveșmântate cu rochii vaporoase. Nu pierduseră niciun cuvânt din conversație, dar erau mai rezervate și nu îndrăzniră să relanseze dialogul.

Cu atât mai bine. Minna n-avea chef să stea la povești. Încă nu se gândea la alcool, dar simplul fapt că îi venise în minte acest lucru însemna că otrava era încă acolo, cuibărită în profunzimile creierului ei. Era ca o dorință, un gol care nu înceta să se adâncească, precum sechelele unui chiuretaj chirurgical.

Făcuse un efort pentru a fi cât mai elegantă. O rochie de in de culoare crem și o pălărie de pai cu boruri largi, mănuși de piele, o poșetă și sandale romane, toate într-o nuanță deschisă de bej.

Simțind cum creștea nevoia de alcool, sau poate cuprinsă de teamă, se gândi la Simon și Beewen, care o așteptau afară, la o distanță sigură de clinică. Amândoi promiseseră că aveau să o aștepte oricât avea să fie nevoie, indiferent cât avea să dureze consultația. Din motive necunoscute Minnei, Franz avea o zi liberă, iar Simon oricum nu avea unde altundeva să meargă.

Simți o crampă la stomac, cu iuțeala unei mușcături de viperă, ca o șerpuire solzoasă ondulându-se în adâncul măruntaielor ei. Se agită pe scaun, încercând să găsească o poziție mai comodă. Transpira intens.

Ar fi putut profita de acest prilej pentru a se lăsa în sfârșit de băut. Nu avea însă hotărârea necesară. Dimpotrivă, lupta de prea multă vreme împotriva culpabilității specifice alcoolicilor, care nu era decât o presiune socială în plus, o dezaprobare burgheză. Bea mult și asta nu era bine, dar n-avea de gând să permită nimănui să-i strice plăcerea. Dacă tot păcătuia, de ce să nu o facă până la capăt?

Avea mâinile încleștate pe mânerul poșetei. Trebuia să reziste. Trebuia să se concentreze asupra acestui ucigaș care nu se dădea prins. De aceea venise în acea zi la clinica *Lebensborn*…

— *Fräulein,* vă rog…

Realiză că rămăsese singură în sala de așteptare. Iar acum tocmai îi venise rândul.

114.

O urmă pe infirmiera care o invitase să intre. Traversară din nou holul, apoi urcară niște trepte. Clinica nu era cu mult mai mare decât vila familiei von Hassel, iar asta îi dădu un plus de încredere. Locul îi inspira intimitate, confort și simplitate, totul părea conceput astfel încât pacientele să se simtă ca în familie.

Memorează topografia locului! N-avea să-i fie foarte greu să regăsească biroul administrativ. Era convinsă că, în cadrul programului *Lebensborn,* fiecărei viitoare mame i se întocmea o fișă detaliată, conținând particularitățile ei fizice și psihologice, la care se adăuga, desigur, și numele celuilalt părinte. Era de-ajuns să găsească locul unde erau ținute toate aceste fișe…

La primul etaj, intrară pe un nou culoar. Prin ușile deschise, văzu paturi de fier, de spital, despărțite de paravane din pânză plisată. În fața fiecărui pat, un leagăn își aștepta ocupantul. Dincolo de paturi, spre peretele opus ce era îmbrăcat în faianță, se vedeau un șir de chiuvete și un altul de mese de înfășat.

Totul era alb și extrem de curat. Prea alb și prea curat. Minna își spuse că se afla, poate, în prezența uneia dintre „vitrinele de prezentare” care le plăceau atât de mult naziștilor, acele eșantioane ireproșabile ce serveau drept model într-un plan care, invariabil, deraia, cu rezultate ce lăsau de dorit.

În alte încăperi liniștea era departe de-a fi stăpână. Se gemea, se plângea sau se gângurea din adâncul leagănelor, iar doicile se agitau cu biberonul în mână și un zâmbet larg pe față, toate fiind dăltuite din același zăcământ de răbdare în stare pură. Siluetele lor albe contrastau cu cenușiul fierului din care fuseseră construite paturile, un duel acut și tăcut, în alb și negru.

Ceea ce vedea era departe de poveștile unchiului Gerhard, cu infirmierele hoațe și cioburile din ciorbă. Încă o dată în plus, Minna își întări convingerea că Zeherthofer era o clinică-pilot.

— Pe aici, rosti infirmiera, deschizând o altă ușă.

Minna intră într-un cabinet medical standard. O masă de examinare ginecologică, un cântar și o scală pe înălțime. În vitrine, diverse obiecte complicate din lemn sau metal; probabil tot instrumente de măsură, dar

păreau a fi din familia astrolabelor și a cadranelor solare de odinioară.

Medicul – sau poate era vorba de un „expert rasial”? – o aștepta, așezat la birou. Așadar, acesta era unul dintre specialiștii capabili să emită un certificat de apartenență la rasa ariană sau să explice cum strămoșii cuiva coborâseră direct din ghețarii Himalayei. Un savant, așadar.

Birocratul, ocupat să transcrie ceva într-un caiet, ridică privirea. Era scund, cocârjat și mustăcios. Baricadat dincolo de diverse ștampile și călimări, părea a fi un animal la pândă, căci privirea lui avea ceva amenințător, viclean.

Minna nici măcar nu apucă să se așeze. Bărbatul chicoti, fără a-și ascunde deloc disprețul.

— Puteți să vă întoarceți liniștită acasă, *Fräulein.* Nu are rost să ne pierdem timpul.

— Cum așa?

El se ridică și zâmbi, punându-și lornionul.

— Nu corespundeți absolut deloc tipologiei pe care o căutăm.

Fără să se lase intimidată, Minna se apropie, căutând între timp în poșetă, apoi își puse actele de identitate pe birou.

Curios, șobolanul conțopist le parcurse în diagonală și, deodată, ochii lui se făcură mari de tot, gata să sară din orbite.

— Sunteți fiica baronului von Hassel?

— Nepoata.

Bărbatul sări în picioare și-și întinse mâna micuță.

— Sunt *Sturmbannführer* Peter Koch. Vă rog să mă scuzați pentru această neînțelegere.

— Se poate să fiu examinată, așadar?

— Bineînțeles.

— Ce trebuie să fac?

— Ei bine…

Arătă către un paravan de pânză de partea cealaltă a încăperii.

— Am să vă rog să vă dezbrăcați și putem începe examinarea.

Din câteva gesturi doar, Minna se debarasă de rochie și pălărie.

— Pot să păstrez lenjeria? întrebă ea, de după paravan.

— Bineînțeles.

Din tonul vocii individului, ghici că acesta era surescitat. Doar avea să examineze o baroneasă! O von Hassel! Cu totul altceva, așadar, față de

țărăncile gravide pe care le vedea în fiecare zi.

Minna ieși de după paravan, încrucișându-și brațele, într-un gest reflex, deasupra sânilor. Nu-și păstrase decât sutienul și chiloții și, pe deasupra, un furou de mătase.

— Apropiați-vă.

În picioare, Koch abia o depășea ca înălțime.

— Așezați-vă sub scală, vă rog.

Ținea în mână un creion și un carnețel. Dacă ar fi purtat un halat cenușiu, ar fi arătat exact ca un vânzător de la Wertheim, de la raionul de bricolaj. Ea se supuse și „specialistul rasial" nu-și putu reprima o grimasă atunci când îi măsură înălțimea. Minna avea puțin peste un metru șaizeci, nu cine știe ce pentru o viitoare mamă ariană.

O cântări, îi măsură tensiunea arterială, îi ascultă plămânii cu stetoscopul, îi verifică reflexele și îi palpă abdomenul. Deocamdată, examenul clinic nu se deosebea cu nimic de o vizită oarecare la un medic generalist.

— Luați loc, vă rog.

Îi indică un scaun aflat lângă masa de examinare și deschise una dintre vitrinele cu instrumente bizare. Alese de acolo un soi de șubler de metal, care amintea de scala verticală pe care o folosise mai devreme pentru a-i măsura înălțimea.

— Am să vă rog mai întâi să-mi semnați acest acord.

— Despre ce acord e vorba?

— Prin prezenta, certificați faptul că vă supuneți de bunăvoie acestui examen.

Minna semnă: n-avea nici timp, nici chef să citească formularul interminabil. Toate astea nu erau, oricum, decât o mascaradă.

— Acum vă rog să nu vă mișcați. Stați dreaptă pe scaun, vă rog.

Koch îi măsură cu răbdare dimensiunile craniului, înălțimea pomeților, adâncimea arcadelor, curbura, lățimea și înălțimea nasului…

În timp ce medicul își făcea de lucru cu aparatul lui, luându-și notițe, Minna studia gravurile afișate pe pereți. O reproducere a Omului vitruvian al lui Leonardo da Vinci, schițe anatomice ale unor corpuri de femeie… Se gândi la Doamnele de la Adlon. Erau candidatele perfecte pentru *Lebensborn.* Blonde atletice, cu o frumusețe suverană și curbe generoase…

În sfârșit, Koch își puse deoparte instrumentul și, rămânând în picioare,

continuă să-și noteze cine știe ce în carnețel. Acum arăta ca un antreprenor care ia măsurile înainte de-a pune gresie într-o bucătărie.

— De cât timp sunteți însărcinată?

— Nu sunt însărcinată.

— Poftim?

— Pentru asta am venit. Ca să rămân însărcinată.

Mărunțelul se apropie de ea. Minna își aminti de ochii profesorului Kirszenbaum, care păreau că plutesc în suprafața lentilelor uriașe ale ochelarilor să-i ochii lui Koch erau exact opusul: mici și nervoși, pupilele nu încetau nicio clipă să se miște, dincolo de lornion, ca niște pești captivi într-un acvariu prea mic.

— Doar fiindcă vă numiți von Hassel, nu înseamnă că vă e permis să vă bateți joc de…

— Nu-mi bat joc de nimic. Vreau să ofer *Führer*-ului un copil și contez pe dumneavoastră să găsiți pe cineva potrivit pentru a-i fi tată.

Koch închise vitrina, vădit ofuscat, și reveni dincolo de birou.

— Se pare că ați fost greșit informată. Clinica noastră găzduiește femei care sunt deja însărcinate. E o maternitate, înțelegeți?

— Nu s-ar putea măcar să mi se consemneze candidatura? Ar trebui să discutați cu superiorii dumneavoastră. Sunt o von Hassel. În întreaga Germanie nu există alte zece familii la fel de vechi și de nobile ca a mea. Iar eu sunt dispusă să vă ofer sângele familiei mele pe-o tavă de argint. Cred că merită să reflectați la acest lucru.

Sturmbannführer-ul Koch se juca cu un creion, vădit încurcat. În cele din urmă, sprijinindu-și mâinile pe cotierele scaunului său, se ridică iar în picioare.

— Îmbrăcați-vă și veniți cu mine, vă rog.

115.

Din nou fu nevoită să aștepte, în aceeași sală plină de alte viitoare mămici, fiecare dintre ele exhibându-și cu mândrie, dacă nu chiar cu aroganță, pântecele bombat ca un balon.

Minnei nu-i era deloc teamă. Dimpotrivă, se felicita pentru gândul de a fi venit aici. N-avea nici cea mai vagă idee despre ce urma să se petreacă după

ce examinarea avea să se încheie, dar un lucru era sigur: avea să fie convocată pentru continuarea procesului, iar cu acea ocazie avea să încerce să se strecoare în biroul administrației clinicii…

Se gândea la Kraus și la Beewen, care o așteptau, iar acest gând fugar fu de-ajuns pentru a o liniști. Nu i se putea întâmpla nimic. În sfârșit, îi veni în minte faptul că, de la începutul consultației încoace, nu se gândise deloc la alcool. *Asta-i chiar foarte bine*…

Brusc, ușa se deschise și micuțul Koch își făcu din nou apariția.

— O infirmieră vă va conduce la un alt pavilion, unde veți avea posibilitatea să spuneți ce așteptați.

— Cu cine urmează să discut?

— Veți vedea.

Minna nu mai insistă. Se apropia de elita programului *Lebensborn.* Avea să le vadă fețele, să le afle numele și să pună mâna pe lista potențialilor tați care deserveau clinica.

Ieșiră prin partea din spate a clădirii. Din momentul în care trecu pragul, Minna nu mai putu să vadă nimic. Lumina albă a soarelui o orbea. Își duse mâna streașină la ochi și, puțin câte puțin, regăsi peisajul cu arbori plini de viață și patrule de soldați însoțiți de câini.

Luând-o pe urmele infirmierei, intră într-un parc nou, un regat umbrit cu ierburi și garduri vii ce păreau la fel de compacte de parcă ar fi fost stânci. Se auzea ciripit de păsări și bâzâit de insecte, iar Minna simți că o cuprindea o stare ușoară de amețeală. O beție de vară, diafană, verticală…

O nouă clădire, mai mică decât maternitatea, acoperită de iederă. Semăna cu un pavilion de vânătoare sau cu o casă de vacanță în stil german. Oare acesta era cartierul general al șefului clinicii? Sau poate că aici era secția de fertilizare? Sau unul dintre bordelurile naziste despre care se zvonise în întregul Berlin?

Auzi râsete, ceea ce ar fi putut însemna un început de răspuns. Pe partea dreaptă, pe o terasă cu umbrele, un grup de femei și bărbați pălăvrăgeau, savurând băuturi răcoritoare. Ele purtau rochii lejere de vară, ei erau în uniforme de ofițeri SS. Ele păreau surescitate, ei râdeau la propriile glume. Râsete și citronadă: un bun preludiu înaintea împreunării…

Cu toții erau blonzi. Nu vreo nuanță deschisă de castaniu, nici galben-pai, ci un blond aproape alb în bătaia soarelui. Râsetele se țineau lanț, iar Minna se întrebă dacă nu cumva li se decolorase și creierul…

— *Fräulein*…

Intrară în clădire, iar răcoarea o învălui, de parcă ar fi pătruns într-o grotă. Un nou vestibul, de data asta fără panouri sau lozinci pe pereți. În penumbră se puteau ghici câteva tablouri în culori blânde, asortate la fotoliile îmbrăcate în piele roșcată, totul topindu-se într-un clar-obscur cu nuanțe arămii.

— Pe aici, vă rog.

Nici vorbă de vreo sală de așteptare și nici de alte femei însărcinate. Avea să-l întâlnească pe cel ce conducea această „fântână a vieții”. Era oare o decizie înțeleaptă să își joace cărțile pe față? Din acest moment avea să poată fi identificată și, posibil, urmărită. Dar Minna nu mai avea de ales, iar instinctele îi șopteau că urma să se descurce. Era pe cale să reușească în misiunea pe care și-o asumase: avea să pătrundă în inima dispozitivului, infiltrându-se în interiorul mașinăriei.

În cele din urmă, infirmiera deschise o ușă capitonată în piele, iar Minna se trezi față în față cu ultima persoană pe care se așteptase să o vadă în acel loc. Deși, dacă stătea să se gândească, prezența sa aici nu era chiar o surpriză…

Ernst Mengerhäusen stătea în capătul opus al biroului, în fața unor uși glisante ce se deschideau spre o terasă aflată la nivelul grădinii. În lumina puternică a soarelui de-afară, silueta lui părea a fi decupată în fier forjat: un bărbat scund, cu burtă și o coamă roșie, care fuma o pipă cu țeavă lungă, decorată cu măiestrie.

O secundă mai târziu, infirmiera se făcu nevăzută, lăsând-o pe Minna singură în încăperea al cărei mobilier n-ar fi fost nelalocul lui într-un cabinet notarial al secolului precedent, în vreme ce ticălosul pufăia din pipă, cu nasul în vânt.

Prin minte îi trecu o idee nebunească: dar dacă l-ar fi ucis pe acest monstru chiar acolo, chiar atunci? Ar fi putut profita de acest moment de intimitate pentru a-l elimina definitiv pe acest gunoi. I-ar fi putut scoate ochii cu o peniță, sau să-i taie beregata cu un *coupe-papier*…

— Ce anume căutați? întrebă el, pășind înapoi în birou și închizând ușile glisante în urma sa, fără să-și scoată pipa din colțul gurii. Un bisturiu, cumva? Sau poate un pistol?

Râse cu poftă, apoi se așeză la birou. Arăta ca într-una dintre ilustratele tradiționale ce pot fi achiziționate din prăvăliile de suveniruri din Bavaria.

Nu-i lipsea decât să poarte un *Lederhose.*

— Luați loc, *Fräulein* von Hassel. Și nu fiți atât de melodramatică. Poate că ați venit aici animată de-un spirit al răzbunării, ori poate c-ați venit dintr-un cu totul alt motiv. În orice caz, merită să purtăm o conversație.

Simți că o lasă puterile și se prăbuși pe un scaun.

— Nu știu dacă și unde ați făcut cercetări pentru a-mi da de urmă, dar sunteți cu siguranță surprinsă să mă găsiți aici, într-un loc ce nu are nimic în comun cu primele noastre întâlniri.

Minna păstră tăcerea.

— Aș putea să vă întorc complimentul, adăugă el, agitând în direcția ei pipa cea lungă, de parcă ar fi mustrat-o părintește.

Ea-și aminti că, la prima lor întâlnire, pretinsese că pipa era sculptată în femurul unui soldat francez. „Glumesc, desigur", se grăbise să adauge. *Ei, nu zău*?

— Am să vă explic totul, continuă el pe un ton conciliant. Și, desigur, aștept aceeași atitudine și din partea dumneavoastră.

Minna izbucni:

— Cum ați putut să dați foc azilului meu?

— Fiecare acțiune își are consecințele sale.

— Ce acțiune?

El o privea țintă.

— Toată această poveste vă depășește, așa cum mă depășește și pe mine. Nu e vorba de noi, *Fräulein,* e vorba despre Reich. Reich-ul Celor O Mie de Ani, înțelegeți?

— Nu văd nicio legătură. De ce mi-ați ucis pacienții?

El se ridică și începu să se plimbe gânditor, norișorii de fum urmându-i pașii.

— Eugenia nu e câtuși de puțin o idee nouă. Statele Unite au pus-o în practică încă de la începutul secolului.

Se întoarse spre ea.

— Știți, există două feluri de altruism: cel care acționează pe termen scurt și celălalt, cel adevărat, care ia în calcul un termen mai lung. E ușor să-ți fie milă de creaturile diforme, fragile, vulnerabile. Dar oare înseamnă protejarea lor cu adevărat o faptă de caritate, o dovadă de umanitate? Să-ți iubești aproapele nu înseamnă să te gândești la viitorul acestuia, să acționezi astfel încât întreaga omenire să acceadă, împreună, la o fericire

universală, curățată de impurități, fără defecte și fără greșeli?

Minna era încordată și-și ținea dinții încleștați.

— Vă știu toate balivernele despre „semioameni”, „avariați” și „guri inutile”, reuși ea să-i dea replica. Vă purtați de parcă omenirea ar fi un stoc de mărfuri perisabile.

El își ridică brațele a neputință.

— Mi-ați pus o întrebare, eu v-am răspuns.

— Dar de ce a trebuit să îi ardeți?

— În general, preferăm metodele mai blânde. Nu avem niciun interes să desfășurăm acțiuni spectaculoase. Dar, v-o spun încă o dată, ne-ați provocat.

— Eu?!

— Trimisul dumneavoastră, Beewen.

Minna își mușcă buzele.

— Regretele nu au niciun rost, continuă el. Pacienții dumneavoastră ar fi avut, oricum, aceeași soartă. Planul inițial era să-i transferăm pe toți, cât mai curând, la Grafeneck.

— Cinismul ăsta mă lasă fără cuvinte.

El râse scurt, de parcă ar fi tușit, între două pufăituri din pipă.

— Ei, haideți, să discutăm ca între medici. Planul nostru s-a pus în mișcare. Nu mai aveați ce să faceți, doar să acceptați inevitabilul. Pentru a vă demonstra bunele noastre intenții, suntem pe cale să dăm publicității o versiune „accidentală” a incendiului de la Brangbo. Nimeni nu vă va putea aduce vreo vină. Le-am scris și rudelor și apropiaților pacienților, pentru a le da vestea.

— De unde le-ați știut numele?

— Din arhivele azilului. Le-am recuperat cu puțin timp înainte de… sfârșit. Nu suntem niște brute lipsite de sentimente. Fiecare familie trebuie să fie informată. Nu vom permite niciodată ca poporul german să fie manipulat.

O discuție cu acest individ era inutilă. Cu atât mai puțin o revărsare emoțională. Ar fi echivalat cu o încercare de-a discuta rațional cu un buncăr sau de-a încerca să îndulcească o mitralieră.

— Ce naiba căutați aici? îl apostrofă ea, înfuriată.

— Bună întrebare, pe care am să v-o întorc imediat, zâmbi el. N-am să vă spun probabil nimic nou reamintindu-vă că nazismul nu e un program

politic, ci un proiect biologic. *Führer*-ul nostru vrea să întărească Germania, da, dar mai presus de orice vrea să-i fortifice pe germani. Poporul nostru are un destin. Era momentul să-i îngăduim să și-l asume.

Cu un gest distrat, se apucă să-și scuture pipa într-o scrumieră, apoi, cu ajutorul unui bisturiu, începu să curețe interiorul vetrei acesteia.

— Acest program are doi versanți. Cel dintâi, din păcate, este bazat pe eliminare. Pentru a întări un popor, acesta trebuie filtrat, purificat. Pentru a mă face înțeles, am obiceiul să mă folosesc de metafora copacului. Un grădinar de duminică crede că ocrotește natura dacă se îngrijește de stejarul care îi mărginește grădina. Dar adevăratul grădinar știe că nu trebuie să ezite să taie crengile uscate, chiar dacă în aparență îl vă urâți, dar îi va oferi astfel o dezvoltare ulterioară sănătoasă.

În timp ce mărunțelul perora, Minna se gândea: dosarele care o interesau, conținând date despre femeile fertilizate și părinții donatori, se aflau aici sau într-unul dintre birourile alăturate. Trebuia să se întoarcă aici, să le răscolească, să găsească ceea ce căuta. Dar când? În această noapte?

— Vorbiți-mi mai bine de celălalt versant al programului, interveni ea.

El își așează pipa deoparte și-i desfăcu mâinile grăsuțe.

— Dar suntem chiar aici, pe celălalt versant!

— Așadar, e vorba despre *Lebensborn.* Fântânile vieții.

— Exact! Ca să revin la metafora copacului: nu vrem doar să ameliorăm viața arborilor existenți, ci trebuie să plantăm alții noi! Mulți alții! Ne-am întâlnit, mi-e teamă, pe versantul cel mai abrupt și cel mai puțin înțeles al programului nostru, dar mă bucur să vă întâmpin azi în această maternitate care reprezintă viitorul rasei noastre.

— Tot ce-am văzut e o banală clinică pentru mamele adolescente.

— Nu încercați să mă provocați! Ați înțeles prea bine care este miza aici. Femeia germană este fertilă de la natură. Noi vrem să o încurajăm, să o stimulăm, să o însoțim. Ea constituie, la propriu, matricea victoriei noastre.

Biroul se afla la parter. Forțarea ușilor glisante n-avea să pună probleme. Aveau să aibă oare Beewen și Simon curajul să o urmeze până aici? Da, cu siguranță.

— Printr-o propagandă intensă și bine gândită, continuă medicul, am creat o veritabilă dinamică: tinerele însărcinate nu încetează să ne contacteze. Nici vorbă de dragoste, de mariaj sau de botez, toate aceste capricii burgheze. Importantă este doar nașterea. Pentru a ne repopula

Lebensraum-ul. Spațiul vital care îi este atât de drag *Führer*-ului nostru!

— Și totuși, nu le oferiți acest ajutor tuturor femeilor însărcinate.

— Bineînțeles că nu. Selecția se operează încă de la sursă. Încurajăm și ajutăm doar femeile aparținând clar rasei ariene. E vorba de ceea ce am numit „procreare dirijată". Vrem să obținem o întreagă generație pursânge.

— În dauna celor brunete și scunde, cum sunt eu.

Un zâmbet îi traversă chipul, ca o spadă despicând un dovleac.

— Nu fiți atât de modestă. Știți prea bine că sângele dumneavoastră e mai prețios decât orice altceva.

— Așa o fi, dacă asta spuneți.

— E ceea ce i-ați spus colegului meu și aveați perfectă dreptate. Dar asta nu ne răspunde la cea mai importantă întrebare: ce căutați aici?

În acel moment, Minna înțelese că nu-i folosea la nimic să joace rolul nazistei dedicate sau pe cel al candidatei la maternitate. Mengerhäusen n-ar fi înghițit niciuna dintre aceste minciuni. Aveau deja o istorie împreună, iar înfruntarea dintre ei le definise foarte clar pozițiile. Minna era mult mai credibilă în calitatea sa de baroneasă care se infiltrase aici, gata să-i taie beregata inamicului ei, decât în cel al unei simpatizante naziste oarecare.

— Am venit din pură curiozitate.

— Ați pretins că ați fi în căutarea unui părinte donator.

— Vi se pare că arăt ca una care-ar veni să agațe ceva aici?

Mengerhäusen chicoti și-și umplu din nou pipa. Mirosul tutunului de Balcani îi gâdilă o clipă nările.

— Mă gândeam eu…, rosti el, căzut pe gânduri. Dar de ce ați ales să jucați tocmai acest rol?

— Fiindcă clinicile *Lebensborn* nu par a fi foarte deschise pentru simple vizite.

El își înfipse pipa între dinți.

— Aici greșiți. Suntem mai mult decât bucuroși să ne deschidem porțile pentru cei curioși. Mai ales când poartă numele von Hassel!

Minna era descumpănită. Orice minciuni i-ar fi îndrugat, veșnic jovialul Mengerhäusen părea să aibă răspuns la toate.

— Veniți cu mine. Vreau să vă prezint unor prieteni.

116.

Ieșiră, iar Mengerhäusen o conduse pe Minna spre grupul care savura băuturi răcoritoare sub umbrelă, pe terasă. Ea înainta șovăitoare, soarele era atât de orbitor incit vedea pete negre de fiecare dată când clipea.

— Prieteni! strigă medicul, adresându-se ofițerilor SS și gâsculițelor în rochii de vară. Mă bucur să v-o prezint pe baroneasa Minna von Hassel!

De ani de zile nu mai fusese numită așa. Clătinându-se în lumina soarelui, ea surâse timid și acceptă să se așeze acolo unde fusese invitată. Mobilierul terasei era din fier forjat alb, iar în lumina după-amiezii, materialul i se păru chiar mai dur decât se așteptase.

Observând carafele de limonadă goale, Mengerhäusen începu să strige la un chelner care stătea deoparte, tot un biet flămând purtând un soi de pijama gri. Doamne, ce căuta ea acolo? Nu mai înțelegea nimic.

Din fericire, petrecăreții nu-i acordau prea multă atenție. Bărbații continuau să flirteze cu tinerele care se fâțâiau în rochiile lor transparente, precum peștii în râu.

Minna putea simți dorința care plutea în aer. Ființele astea, atât de blonde și de asemănătoare între ele încât păreau reflecții în oglindă, păreau atrase reciproc de o forță magnetică.

Simțea prezența lui Mengerhäusen undeva în spatele ei, veghind asupra protejaților săi ca un învățător bonom și zâmbitor. Ce urmărea? De ce ținuse ca ea să participe la această agapă saturată de energie sexuală? Voia s-o invite să participe la o partidă în grup?

Carafa cu limonadă își făcu apariția pe masă, din nou plină. Minna se repezi la ea. Îi era sete, simțea că arde și, din nou, nevoia de alcool din adâncul ei se zvârcolea ca un șarpe la soare. Își umplu de două ori la rând paharul, fără să țină seama de cei din jur. Se simțea îmbătată de soare.

Închizând ochii, lăsă prospețimea răcoroasă a lichidului să-i invadeze țesuturile înfierbântate. Vocile celor din jur se întrepătrundeau, iar ea nici măcar nu mai încerca să le pătrundă înțelesul.

Își aminti deodată de Simon și Beewen. Trebuia să-și recapete forțele, să se ridice și să plece…

— Știu exact ce urmăriți.

Ea tresări și se întoarse, sprijinindu-și mâna pe spătarul scaunului.

— Ce-ați spus?

Mengerhäusen stătea aplecat asupra ei, ținându-și mâinile împreunate la spate, ca un profesor care-și surprinde elevul copiind.

— Ce credeați, *Fräulein*? Că nu m-am informat despre dumneavoastră? Că nu v-am pus sub supraveghere?

Își simțea gâtlejul uscat, din nou, și nu se mai simți în stare să-i răspundă.

— Îmi sunteți dragă, Minna. De aceea vreau să vă avertizez: dați uitării toată povestea asta. Uitați de Simon Kraus și Franz Beewen. Nu știți cu cine vă măsurați puterile.

— Nu… Nu înțeleg la ce vă referiți.

El afișă un zâmbet ca o lovitură de seceră ce doboară un snop de grâu, apoi o ocoli și îi umplu din nou paharul.

Minna privea ca hipnotizată carafa aburită, curgerea limonadei în pahar, cantitatea enormă de lichid ce se revărsa peste marginea acestuia…

Întinse mâna, luă paharul și bău lacom, cu înghițituri mari.

În clipa aceea, lumea se răsturnă cu susul în jos.

Văzu umbrela albă. Cerul albastru.

Apoi nu mai văzu nimic.

117.

Când își recăpătă cunoștința, totul în jur era negru. Un negru dens, profund, absolut. Prima senzație fu migrena deosebit de puternică. Apoi simți căldura. Era arșița obișnuită a acelui anotimp, care, însă, o strângea ca într-o menghină, o împresura din toate părțile, conspira cu propria ei sudoare pentru a o asfixia. Dumnezeule, era goală! Cea de-a treia senzație, înspăimântătoare, fu dată de conștientizarea legăturilor, la încheieturi și la glezne. Era țintuită pe un pat, imobilizată cu curele late, din piele.

Închise ochii, conferind beznei o dimensiune suplimentară. Încercă să reconstituie ultimele clipe de luciditate. Își aduse aminte că se afla sub o umbrelă – o imagine prea albă care exploda dureros în mintea ei – zâmbind prostește, în vreme ce-și sorbea limonada…

Fusese drogată.

Cum de se lăsase păcălită cu atâta ușurință? Se aventurase pe teritoriul inamicului. Prin urmare, ar fi trebuit să fie atentă în fiecare moment, la fiecare cuvânt, la cel mai neînsemnat gest. Când colo, acceptase fără să se ferească deloc primul pahar de limonadă. Mai mult chiar, băuse pe săturate.

Vigilența ei se dovedise cea a unei copile răsfățate. Insuficient de obișnuită cu situațiile potrivnice, contând mereu, fie și inconștient, pe protecția oferită de numele și averea familiei sale…

Încercă să înghită și își dădu seama că era moartă de sete. Avea impresia că gura îi era plină cu rumeguș. Întreaga ei ființă simțea nevoia de a bea fie și doar câteva picături, pentru a pune capăt uscăciunii…

Se străduia să-și impună să urmeze un fir logic de judecată, dar gândurile îi erau întrerupte, retezate parcă, de imagini care apăreau și dispăreau cu repeziciune. Pipa lui Mengerhäusen. Bisturiul cu care îi curățase interiorul. Carafa strălucitoare plină cu limonadă…

Ochii începeau să i se obișnuiască cu întunericul. De ce fusese încuiată în această încăpere? Ce voiau să-i facă? Cunoscându-l pe Mengerhäusen, își imagina diverse lucruri, care de care mai cumplite: tortură, experimente medicale, viol (dar nu cu Mengerhäusen în rolul agresorului, nici măcar cu vreun alt bărbat, ci cu câini, reptile, mașinării animate).

Delira. Poate că voiau doar să o pună la încercare. Mengerhäusen o luase în serios. Voia să o studieze pentru a se putea decide dacă era „aptă pentru a sluji”. Își aminti de eforturile făcute (și de noaptea de coșmar) pentru a putea oferi acestor ticăloși un sânge pur… Și totuși, nimeni nu pomenise de eventuale analize de sânge…

Spaima puse din nou stăpânire pe mintea ei. În ierarhia naziștilor nebuni, Mengerhäusen ocupa un loc de onoare. Convins de valorile Ordinului Negru, fiind el însuși inspiratorul unor idei abjecte, Mengerhäusen era în stare de absolut orice. Poate că intenționa să-i extragă organele pentru a le analiza culoarea și structura… Viscerele unei von Hassel, o raritate… Poate că urma să o sterilizeze sau, dimpotrivă, să o fertilizeze printr-o tehnică inedită. Poate că…

Ușa încăperii se deschise, decupând în beznă un dreptunghi amplu de lumină. Avu timp să observe că era o lumină gălbuie, deci artificială. Prin urmare, se înnoptase. Dormise mai multe ore. Umbra unui bărbat se ivi în dreptunghiul de lumină. Scund, îndesat, cu părul vâlvoi: Mengerhäusen însuși, medicul ce-și făcea vizita de seară…

Închise ușa și lăsă vocea să se înstăpânească în beznă:

— Ați greșit, *Fräulein.* Ați greșit grav…

Imposibil să-i răspundă; gura îi era în continuare parcă plină de praf.

— Azi după-amiază am încercat să vă previn, dar era deja prea târziu.

Reuși să pună capăt propriei tăceri:

— Prea târziu pentru ce?

— Pentru a renunța, pentru a uita, pentru a dispărea.

— Despre ce vorbiți?

Ea îi auzea pașii. Se învârtea în jurul ei ca un prădător nocturn.

— V-aș fi putut ierta atitudinea față de programul nostru.

— Programul vostru…?

— Nu mai faceți pe proasta. Vorbesc despre Gnadentod, „moartea din milă". Această eliberare pe care am pregătit-o minuțios și pe care o vom oferi tuturor acestor nefericiți…

Se opri și plescăi din buze. Sete. Îi era sete…

— Vă credeți modernă, dar aparțineți trecutului. Psihiatria așa cum o concepeți nu-și mai are locul în prezent. Aș fi putut să vă iert această greșeală, ba chiar aș fi putut încerca să vă insuflu principiile noastre revoluționare… Însă nu v-a fost de-ajuns, a trebuit să faceți paradă de prerogativele pe care le aveți…

— Dar despre ce vorbiți?

Pași. Vocea lui, foarte aproape.

— Vorbesc despre Doamnele de la Adlon, *Fräulein.* Despre asasinul de pe malul fluviului și al lacului… Vorbesc despre acest atac intolerabil îndreptat împotriva soțiilor unor membri ai elitei noastre. Povestea asta e periculoasă, mult mai periculoasă decât credeți. V-ați lăsat atrasă prostește de Beewen și asta e de neiertat. Beewen nu e decât un ofițer de la Gestapo limitat, un câine bun doar să ne aducă noi indicii… Pe dumneavoastră însă, nu vă putem lăsa să mergeți pe această cale…

În adâncul minții ei, gândurile i se zvârcoleau asemenea flăcărilor. Nu mai înțelegea nimic. Așadar, se afla acum aici, legată de un pat, gata să fie sacrificată, nu din cauza incendiului de la Brangbo și nici din pricina interesului pe care îl arătase față de clinicile *Lebensborn,* ci din cauza anchetei. Dumnezeule! Avea să plătească cu viața pentru niște informații pe care nici măcar nu le deținea și în numele unui adevăr ce-i era necunoscut…

Brusc, în mintea ei explodă un gând, iar suflul acestei deflagrații păru a se dilata în spațiul craniului ei, la fel cum se întinde un hematom.

Mengerhäusen era Omul de marmură!

— Am decis să vă accept oferta, *Fräulein*…

— Mi-e… mi-e sete, reuși ea să îngaime.

Urmă o clipă de tăcere, cuprinsă-n tăcerea ce deja se înstăpânise. Mengerhäusen reflecta Apoi auzi din nou pași. Îi distingea cu mare greutate silueta, căci acesta renunțase la halatul cel alb. Un lucru era sigur: se mișca prin încăpere de parcă ar fi făcut-o la lumina zilei.

Clinchet de pahare. Gâlgâit de apă. Apoi, sunetul scos de o carafă la contactul cu o tavă.

— Poftiți!

Își strecură mâna sub ceafa ei și-i ridică ușor capul. Îi percepea atingerea ca pe-aceea a unui șarpe, ceea ce o făcu să tresară. Vreme de o clipă, se temu că recăzuse în starea de delirium tremens.

Imediat, simți răcoarea atingând-o, ca un har divin. Miracolul se întâmplase. Senzația era atât de violentă încât avu senzația că apa rece îi crăpa buzele. Acum, privind retrospectiv, se întreba cum de reușise să reziste atât de mult timp… Apa o umplea de bucurie, de seninătate, de recunoștință. După o astfel de fericire, putea să moară…

Senzația aceasta încetă brusc, atunci când auzi sunetul carafei așezată înapoi pe masă. Acum, Minna nu se mai temea nici măcar c-ar fi putut fi iar drogată. Dimpotrivă. Orice formă de anestezie ar fi fost binevenită. Se temea însă de suferință, pe care era convinsă că Mengerhäusen se pricepea să o ofere, sub forma unor rafinate torturi.

Clipea des, încercând să vadă ce se petrecea, căutând să distingă forme și repere în bezna ce o înconjura. Tot ce vedea era însă silueta compactă și întunecată a medicului, aflat în picioare lângă ea, cu mâinile la spate.

— Spuneam că am decis să vă accept oferta.

— La… la ce vă referiți?

— Ați vrut să fiți fertilizată? Vă vom ajuta în acest sens.

— Vreți să mă operați? reuși ea să îngaime.

El începu să râdă.

— Unde vă duce mintea? Nu vom face altceva decât să vă înlesnim o întâlnire. Asta-i tot ceea ce facem aici. Știați că, odinioară, această clădire a fost un pavilion de vânătoare? Cred că e o coincidență ironică, nu-i așa?

Minna nu reușea să formuleze niciun gând coerent. Ce însemna oare asta? Avea să fie violată aici, pe masă, imobilizată ca pentru o vivisecție? În comparație cu suferințele pe care și le imaginase, ideea îi păru aproape suportabilă.

— Sunteți o von Hassel, reluă Mengerhäusen. Prin urmare, trebuie să aveți parte doar de ce-i mai bun. Alegerea mea s-a îndreptat spre un om de încredere. Un părinte-donator cu care colaborăm în mod regulat. E un om din vârful elitei, credeți-mă, din toate punctele de vedere…

— Nu puteți să-mi faceți asta…

Îi auzi pașii îndepărtându-se spre ușă.

— Când veți simți creația noastră crescându-vă în pântece, veți veni să mă implorați în genunchi să vă fac un avort sau poate chiar să vă ucid. Am să văd în ce dispoziție voi fi, la acel moment.

— Nu…

— Totul va fi bine. N-am primit decât aprecieri pentru donatorul în cauză.

— Am să vă denunț! Am să povestesc totul…

— Cui? Nu uitați, ați venit aici din proprie inițiativă și chiar ați semnat de bunăvoie un acord prin care ne eliberați de orice răspundere.

Minna nu mai apucă să-i dea o replică. Ușa se deschise și se închise imediat.

În timp ce ultima geană de lumină i se risipea sub pleoape, Minna avu o tresărire de speranță. Simon și Beewen aveau să o elibereze. Așteptau deja de ore întregi, probabil erau morți de îngrijorare și încercau să găsească o cale pentru a pătrunde în clinică.

Efectul reconfortant al acestui gând nu stărui prea mult. Setea revenea și, odată cu ea, neliniștea. „Trebuie să aveți parte de ce-i mai bun”… „un om de încredere”… Percepea ironia cruntă conținută în aceste cuvinte. Fără îndoială, Mengerhäusen alesese un ofițer SS foarte violent, sau poate un individ dotat cu un organ disproporționat de mare. Cu siguranță, cineva care avea să-i provoace o suferință cât mai mare, astfel încât să se învețe minte să se mai amestece în treburile altora.

Gândurile ei o luară razna. I se păru că vede întipărindu-se pe ziduri un contur și mai întunecat, mai dens, o siluetă a unui animal… Stier. Taur. Zuchtbulle. Taur de montă. Se afla într-un labirint și în curând avea să dea peste Minotaur. Se afla în subterana unei piramide, încolțită de Apis, zeul egiptean cu cap de taur…

Începu să râdă. Înnebunea? Nu-i venea să creadă că toate acestea chiar se întâmplau aievea…

Ușa se deschise. Din nou, lumina de dincolo de ea se răspândi în

încăpere, într-un arc mare de cerc. Bărbatul zăbovi în prag. Nu era foarte înalt și era despuiat, o siluetă sculpturală decupată pe fondul luminos al culoarului. Nu-i distingea sexul și nici fața, dar părea o reproducere la scară a uneia dintre statuile monumentale ale lui Arno Breker sau Josef Thorak, care împodobeau stadionul olimpic din Berlin.

Niciun cuvânt.

Nicio mișcare.

Colosul își studia în tăcere prada.

Minna începu să se panicheze. Pieptul i se ridica și cobora spasmodic, fără însă să poată striga. Picioarele ei depărtate alcătuiau, în combinație cu trupul și mâinile, o cruce a Simțului Andrei vie, gata să fie asaltată…

Fără grabă, bărbatul se întoarse și închise ușa. Bezna puse din nou stăpânire pe încăpere. Însă întunericul nu mai era același. Pentru Minna, tot ce o înconjura era de-acum iluminat ca ziua, în urma unei revelații. În agitația pe care i-o provocase spaima, întorsese capul și văzuse legăturile ce o țintuiau pe masă și, în ciuda nebuniei, observase un detaliu. Ba nu, era mai mult decât un simplu detaliu: era colacul de salvare!

Cunoștea prea bine acest tip de chingi, erau identice cu cele folosite la Brangbo pentru imobilizarea pacienților recalcitranți. Confecționate din piele groasă, cu niște inele metalice, erau concepute astfel încât cine nu era obișnuit cu ele să nu le poată deschide decât folosind ambele mâini. Erau numite curele Walfisch, după numele celui care le inventase. Cu toate acestea, puteau fi deschise cu un singur gest, ca prin magie, cu condiția să fi cunoscut mișcarea potrivită: un du-te vino rapid, de la dreapta la stânga, un fel de zigzag în spațiu. Această șmecherie permitea eliberarea pacientului într-o situație de urgență, atunci când era rănit sau trebuia să fie reanimat, de pildă.

„Curele Walfisch”… Dumnezeu nu o abandonase. Cât timp bărbatul era ocupat să încuie ușa cu cheia, Minna își desfăcuse deja cele două brățări și trăgea sec de legăturile care îi imobilizau picioarele.

În întuneric, bărbatul nu putea să vadă ce se petrecea, dar se repezi spre ea, înțelegând că era vorba de o tentativă de evadare.

Minna își destinse picioarele cu toată puterea, lovind ceva tare, fie bărbia, fie vreun alt os al feței.

Auzi un zgomot surd, apoi nimic altceva. Nici cel mai mic freamăt. Cu băgare de seamă, Minna își trase genunchii la piept, se roti și apoi își așeză

picioarele pe pardoseală. Acum putea să distingă un corp palid, întins la picioarele ei. Bărbatul era inert. Minnei nu-i venea să creadă. Era imposibil să-l fi ucis cu o simplă lovitură de picior.

Se ridică. Cu spatele lipit de perete, fără să scape din ochi trupul prăbușit la podea, ajunse lângă ușă, răsuci cheia în broască și o deschise.

Nu voia să vadă ceva din exterior, ci doar să lumineze interiorul încăperii.

Ceafa bărbatului forma un unghi drept cu un radiator de fontă, în minte îi veni o expresie comică: „lovitura iepurelui”. Îi veni să râdă, dar se stăpâni. Deschise și mai larg ușa și se aplecă deasupra victimei sale. Nu era un monstru și nici vreun taur comunal. Nu era nici măcar un ofițer SS construit ca un Panzer și cu sexul în erecție cât al unui armăsar. În schimb, era pur și simplu cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată. Un chip uimitor, ireal, desprins parcă dintr-o convergență unică a timpului și spațiului.

Un chip pe care-l cunoștea prea bine.

Ca toate nemțoaicele, de altfel.

Kurt Steinhoff. *Kurt der Geliebte. Kurt die Sonne.* Starul absolut al cinematografiei germane. Un actor care domina ecranele argintii de două decenii și care traversase toate tulburările politice fără a i se clinti un fir de păr din cap. Un nume care era suficient, chiar și în prezent, pentru a umple sălile. O vedetă pe care până și puterea nazistă se grăbise să și-o asocieze.

Pentru moment nu avea timp să zăbovească cu gândul asupra nici unui fel de fapte sau idei. Stăpânindu-și surpriza, îi luă pulsul și constată, ușurată, că era încă în viață. Reușise doar să-l facă să-și piardă cunoștința. Din nou, avusese noroc sau poate un înger păzitor ori însuși Dumnezeu veghease asupra ei.

Bărbatul avea ceasul pe mână. Era douăzeci și trei și treizeci de minute. Se gândi la Kraus și la Beewen. O mai așteptau oare?

Goală, păși peste trupul inert și riscă o privire pe culoar. Nu era nimeni. Liniștea nopții nu era tulburată de nimic.

Trebuia să profite de această șansă.

118.

în primul rând, trebuia să-și găsească niște haine.

Înaintă pe culoar, mai tăcută decât însăși liniștea. Un oficiu…

Cearșafuri. Scutece. Șorțuri… Îmbrăcă un halat, ieși din nou pe culoar și zări, pe stânga, casa scărilor. Se afla la primul etaj al clădirii.

Înainte de a fugi de aici, trebuia să dea de urma fișelor femeilor ucise: Susanne Bohnstengel, Margarete Pohl, Leni Lorentz și Greta Fielitz. Femeile acestea fuseseră fertilizate aici, prin urmare dosarele lor se aflau cu siguranță tot în această clădire.

Își aminti că discuția cu Mengerhäusen avusese loc la parter. Se hotărî așadar să coboare. Oare Doamnele de la Adlon avuseseră și ele parte de legături Walfisch și de bezna absolută din acea încăpere? Cu siguranță nu. Un astfel de tratament era rezervat celor prea curioase, indezirabilelor…

La parter, prima încăpere se dovedi pustie. În cea de-a doua, văzu o formă umană adormită, învelită cu un cearșaf. Fusese inseminată? Aștepta procedura? În cele din urmă, iată că Beewen, cel spurcat la gură, avusese dreptate: această clinică era un soi de casă de toleranță.

Cea de-a treia ușă era încuiată și i se păru că recunoștea ușa biroului lui Mengerhäusen. Constată, înfiorată, că încăperea aceasta se afla chiar dedesubtul celei în care fusese captivă până de curând. Oare câte cupluri își făcuseră mendrele deasupra capului lui Mengerhäusen?

Începuse deja să se întrebe cum ar fi putut să forțeze acea ușă – sau poate era mai bine să iasă din clădire și să spargă un geam al ușii dinspre terasă? – când îi trecu prin minte să încerce și ușa de lângă. Era deschisă. Intră într-un birou întunecat. Suprafețe lăcuite ce reflectau lumina lunii ce răzbătea de afară. Dulapuri, bibliorafturi, o mașină de scris… Nimerise la secretariat.

Era o noapte senină, așa că se putea orienta îndeajuns de bine în încăpere. Începu prin a deschide ușile dulapurilor, găsi tot soiul de dosare cu acte, dar nu cele pe care le căuta.

În timp ce își efectua percheziția, înțelese de ce *der Stier,* taurul clinicii, ținea să-și facă treaba în întuneric. Kurt Steinhoff era o stea de cinema. Venea aici incognito, cu scopul de-a lăsa însărcinate niște tinere femei. Monta avea loc în condiții de maximă discreție, nici măcar voluntarele nu aveau idee cine era cel ce le inseminase. Nici nu bănuiau norocul care dăduse peste ele: avuseseră parte de sămânța marelui Kurt! Kurt cel preaiubit, Kurt-soarele… „Veți avea parte de ce-i mai bun!” Cel mai bun, într-adevăr, cu condiția să nu i se vadă fața.

Continua să caute. Transpirația îi curgea șiroaie sub halat. Caiete,

registre, bibliorafturi, însă nicăieri vreo urmă de liste cu mamele-purtătoare. Nu se mai gândea la Steinhoff, care avea să-și revină în fire cât de curând. Nu se gândea la santinelele care patrulau prin parc și a căror vigilență avea să fie nevoită să o înșele pentru a evada de aici. Nici măcar Beewen și Simon nu mai aveau loc în mintea sa. Ajunsese la locul potrivit și nu intenționa să părăsească această încăpere înainte de-a fi găsit ceea ce căuta.

Dintr-odată, o revelație își făcu loc în mintea ei, fără s-o fi căutat: Kurt Steinhoff era protagonistul filmului *Der Geist des Weltraums*. Nu putea fi doar o întâmplare. Coincidențele de acest fel sunt pentru cei cu mintea odihnită, nu pentru o baroneasă pe jumătate goală, însetată de alcool și îngenuncheată într-un birou străin, cu lumina stinsă.

Albrecht Hoffmann/Josef Krapp, asasinul desfigurat, nu mai avea ce să caute pe lista suspecților. Edmund Fromm, actorul sărit de pe fix căruia i se atribuiseră toate viciile posibile era și el scos din cauză. Nu mai conta nici măcar Mengerhäusen, pe care-l bănuise pentru scurtă vreme. Cap de listă era acum Kurt Steinhoff. Un om care jucase în filmul aflat la originile măștii, care fusese în preajma acesteia. Un taur de montă asociat cu clinica *Lebensborn* vizitată de Greta.

Mai exista oare și altă conexiune? Ei bine, da!

Tocmai găsise lista cu numele femeilor ce fuseseră inseminate la clinica Zeherthofer. Nu avu nevoie de prea mult timp pentru a o găsi pe Greta Fielitz și, curând după aceea, pe celelalte trei victime. Între aprilie și mai 1939, toate vizitaseră pavilionul din inima parcului. Numele lor erau acolo, la fel și datele. Și, într-o coloană din extrema dreaptă a paginii, numele partenerului lor, înscris cu grijă, caligrafic, cu peniță.

De fiecare dată, același nume: KURT STEINHOFF.

De la convergență la coerență.

De la coerență la evidență.

Kurt Steinhoff, taurul de la Zeherthofer.

Kurt Steinhoff, omul cu masca de marmură.

Kurt Steinhoff, ucigașul Doamnelor de la Adlon.

Din motive necunoscute, actorul/părinte-donator se hotărâse să-și recupereze, în cel mai violent mod cu putință, propria creație: pruncii nenăscuți. De ce? Nu era timpul potrivit pentru a medita la acest subiect…

Minna smulse paginile respective din registru și ieși pe terasa spre care dădea și biroul lui Mengerhäusen.

Sub tălpile ei goale, răcoarea ierbii era asemeni unui balsam divin.

119.

Simon își petrecuse ziua stând la pândă, înghesuit în Mercedesul Mannheim WK10 al Minnei, parcat la colțul străzii, cu o perspectivă discretă asupra porților clinicii. O veșnicie.

Beewen fusese nevoit să plece la începutul după-amiezii, pentru a face act de prezență la Gestapo, și revenise după ora șapte seara. Tot nimic. Nici cea mai mică mișcare dinspre *Lebensborn.*

De-a lungul acestor ore interminabile, Simon fusese nevoit să-și înfrunte propriile neliniști, jucându-se de-a șoarecele și pisica cu ideile lui sumbre, cu puseurile de optimism și cu spațiile pe care nu reușea să le înțeleagă. Ce Dumnezeu făcea Minna? Trecuse prin toate stadiile, își imaginase toate scenariile posibile. Ar fi putut suna la poarta clinicii. Ar fi putut să-și asume rolul de șofer al Minnei, îngrijorat de întârzierea stăpânei. Ar fi putut escalada zidul, strecurându-se în parc. Căldura din mașină devenise înăbușitoare, iar el pierduse probabil undeva către doi litri de sudoare, în vreme ce se topea în gândurile generatoare de anxietate.

Din fericire, în tot acest timp, santinelele care păzeau clinica nu se apropiaseră de limuzină. Pe de altă parte, de la distanță, habitaclul părea gol, căci Simon, așezat pe locul șoferului, abia dacă depășea înălțimea volanului. Paznicii nu aveau de ce să devină curioși la vederea unei mașini parcate la soare.

După întoarcerea lui Beewen, continuaseră să observe în tăcere strada, zidul de incintă și intrarea în clinică, unde luminile se stinseră conform consemnului la lăsarea întunericului. Peisajul înconjurător se cufundase, încet-încet, în beznă, iar ei continuau să aștepte.

De mai multe ori deciseră să coboare din mașină și să se apropie de proprietate. Nimic. Niciun zgomot. Nici măcar un lătrat, deși această maternitate mai specială era păzită de soldați SS, înarmați cu automate Mauser și însoțiți de câini-lup puși pe harță.

Deodată, către miezul nopții, Minna își făcuse apariția în stradă sărind de pe zidul de incintă, cu fesele la vedere, purtând doar un halat pe jumătate sfâșiat. Alergaseră toți trei spre Mercedes, iar Simon demarase cu

accelerația apăsată până-n podea.

Acum știau tot.

Minna le povestise întreaga tărășenie, apoi plecase să facă un duș. La întoarcere, deschisese o sticlă de coniac, dar niciunul dintre ei nu îndrăznise să emită vreun comentariu. Își câștigase din plin dreptul de a se remonta astfel. Să se lase de băut? Pe bune? *Pentru a lua hotărâri cruciale, trebuie să ai un viitor înainte.*

Cei doi bărbați nu scoteau o vorbă. Erau sub imperiul a ceea ce se numește în vremuri de război *Bläst*, efectul de suflu. Un amestec de stupoare și groază, comparabil cu sfâșierea cărnii sub acțiunea undei de șoc a unei explozii puternice. Toate certitudinile le fuseseră spulberate, risipite-n neant ca pulberea în vânt…

— Tu ce crezi? întrebă Simon, adresându-i-se Minnei.

De-acum rolul fiecăruia era știut. Minna era teoreticiana echipei. Simon era cercetătorul, alchimistul. În sfârșit, Beewen juca rolul pragmaticului, cel ce gândea cu o minte de polițist și încerca să privească totul cu detașare, calmând spiritele prea încinse.

— Aș spune că Doamnele de la Adlon au jucat dintotdeauna la două capete, începu ea, cu paharul de coniac în mână. În aparență, erau niște gâsculițe elegante, frumoase și superficiale. În realitate, erau naziste convinse, însărcinate să spioneze în cercurile înalte ale partidului și să raporteze la Gestapo, ori poate chiar la SA (*Sicherheitsdienst*)[4], cu scopul de a alimenta așa-numitele *Stimmungsberichte,* „rapoartele de ambianță" care ofereau o dare de seamă asupra temperaturii opiniei publice… Toate erau căsătorite cu demnitari sau notabili ai lumii naziste și ar fi putut să se mulțumească cu acest rol subteran, însă aleseseră să facă mai mult. Se hotărâseră să dăruiască Reich-ului un copil. Erau îndeajuns de bine situate pentru a ști că, la nevoie, clinicile *Lebensborn* puteau să furnizeze un părinte-donator: un *Zuchtbulle,* un taur de montă. Prin urmare, apelaseră la Mengerhäusen.

— Îl cunoșteau dinainte? întrebă Beewen.

— Cu siguranță îl întâlniseră la vreo reuniune de-un fel sau altul a NSDAP-ului.

— Și i-au cerut lui Mengerhäusen să le furnizeze un partener?

— Nu orice fel de partener. În mediul pe care îl frecventau și-ar fi putut găsi fără probleme un amant. E plin de ofițeri frumoși și bine făcuți. Ar fi

putut, măcar unele dintre ele, să facă un copil cu propriul soț. Adevărata îndatorire față de Hitler presupunea însă să-i dăruiască un vlăstar magnific. Un copil arian pur, cu trăsăturile fizice și capacitățile intelectuale specifice.

Simon preluă cuvântul:

— Mengerhäusen l-a ales așadar pe acest actor, Kurt Steinhoff.

— Exact. În principiu e considerat cel mai frumos bărbat din Germania.

— Pe bune?

Întrebarea îi scăpase lui Beewen, iar în felul în care o rostise se putea percepe și un dram de invidie. Sărăntocul nu ajungea decât foarte rar la teatru sau la cinematograf, iar lumea starurilor îi era cu totul necunoscută.

— Steinhoff și-a pus sângele în slujba Germaniei. Pentru Mengerhäusen, acesta era piesa principală a crescătoriei sale, taurul suprem.

Tăcu câteva secunde, fără îndoială sub asaltul propriilor amintiri.

— Crezi că el e ucigașul? o interpelă Simon.

— Da. Dintr-un motiv inexplicabil, și-a dorit să-și recupereze odraslele nenăscute și să le distrugă pe femeile pe care le însămânțase.

— Ce te face să fii atât de convinsă de asta?

— S-a aflat în preajma măștii. Probabil a încercat-o la un moment dat și a fost… fermecat. O cunoștea pe Ruth Senestier. Opt ani după filmările la *Fantoma spațiului,* când s-a simțit pregătit să ucidă, a căutat-o. Cel care trebuia să lovească era Omul de marmură.

— De ce?

— Pentru moment nu putem decât să facem presupuneri, dar obsesia aceasta stă la originea crimelor. Am convingerea asta. În noaptea asta, când s-a aflat lângă mine, am simțit ceva.

— Ce anume?

— Omul emana sadism și cruzime pură. Steinhoff nu fertilizează gâsculițele albe de la *Lebensborn* nici din plăcere, nici din patriotism. Are o altă motivație, iar aceasta ar putea fi cruzimea despre care vorbesc. Într-un scenariu pe care și l-a construit în minte, îi face plăcere să fecundeze aceste femei, să le lase să se „coacă", pentru ca apoi să le asasineze, smulgându-le ceea ce consideră că-i aparține… Ceva de genul ăsta.

Simon intui că Beewen pierduse firul logicii acestei discuții, așa că îi veni o idee nouă:

— Poate că există o explicație mai simplă. Un mobil mult mai evident.

— Te ascultăm.

— Ucigașul ar putea fi soția lui Steinhoff.

— Poftim?

— Gândiți-vă puțin. De ce au fost ucise aceste femei? De ce le-a fost extirpat pruncul? Simplu: din gelozie.

— Elaborează.

— Nu știm nimic despre viața privată a lui Steinhoff. Haideți să aflăm cine-i este soție, dacă această soție există, sau dacă are cumva o amantă. Nici nu e nevoie să citim revistele mondene ca să știm că-i plac femeile.

— Sau bărbații, adăugă Beewen, de parcă ar fi vrut să complice ipotezele pe care le lansaseră ceilalți doi.

— Nu ne încurca mai mult decât e cazul, îl opri Simon. O femeie nevrozată, care nu poate suporta ideea că bărbatul ei face copii cu altele. Merită să săpăm un pic și în direcția asta, nu?

Minna își umplu din nou paharul cu coniac.

— Poate, dar ceva nu se leagă. L-am văzut cu ochii mei pe Omul de marmură. A fost acolo, în fața mea, cu un pumnal strălucitor în mână. Nu era o femeie. O femeie n-ar putea face una ca asta…

Simon se vedea nevoit să fie de acord. Și el îl zărise pe asasin. Nu era chiar atât de înalt, dar era puternic și bine clădit. Nicidecum nu arăta a femeie. Existența unei motivații nu transformă pe nimeni automat într-un ucigaș, iar Steinhoff corespundea mult mai bine profilului pe care-l creionaseră. Un om bântuit, care purta masca dintr-unul din filmele sale și vina mamele viitorilor să-i copii. Un soi de Uranus care s-ar fi temut atât de mult de progeniturile sale incit le ucidea înainte ca ele să se nască…

— Ce ai de gând să faci? o întrebă el, brusc, pe Minna.

— În ce privință?

— *Lebensborn.* Mengerhäusen.

— Păi… nu știu.

Beewen interveni:

— Dacă tu crezi că va lăsa în libertate pe cineva care i-a dejucat capcana și i-a aflat toate secretele, înseamnă că n-ai înțeles deloc cine e personajul ăsta.

— Mi-e destul să mă gândesc la Brangbo ca să știu ce-i poate pielea.

Minna rostise aceste cuvinte pe un ton sec, care nu admitea replică, iar în spusele ei se amestecau amărăciunea, tristețea și un soi de dispreț dictat de o durere profundă.

Beewen percepuse toate acestea, căci îi răspunse pe dată, pe un ton chiar mai dur:

— Îți amintesc că și tatăl meu a murit în incendiu.

— Haideți, că nu-i o întrecere, tranșă Simon disputa ce stătea să se declanșeze.

Se întoarse spre Minna:

— Beewen are dreptate. Trebuie să dispari.

— Nici nu mă gândesc.

— Primul lucru pe care-l va face Mengerhäusen va fi să trimită Gestapo-ul aici, iar apoi, dacă va fi nevoie, va răscoli întreg Berlinul ca să te găsească.

— Și ce-ar putea să-mi facă?

— În primul rând, ar putea să te ucidă. Sau să te trimită într-un lagăr. Sau să te tortureze în subsolul sediului la numărul 8, pe Prinz-Albrecht-Straße. Unul ca Mengerhäusen poate face orice-i trece prin cap.

— Nu va îndrăzni să se atingă de o von Hassel.

— Aristocrația e o valoare; nazismul înseamnă însă putere.

— Ai uitat de unchiul meu, care cinează cu Hitler și Göring.

— N-are rost să discutăm ore-n șir, șuieră Beewen. Trebuie să te ascunzi și gata.

Minna, ajunsă parcă la capătul argumentelor, îi privi pe rând și apoi zâmbi. Ochii ei negri căpătaseră reflexe aurii ce aminteau de nuanța coniacului pe care-l consumase.

— Nu mi-e teamă. Vă am pe voi doi, ca să mă protejați.

Cei doi bărbați îi întoarseră zâmbetul și în încăpere începu să plutească o anumită stare de complicitate, la fel de lentă și de albastră precum fumul țigărilor lor.

Simon redeschise discuția, de teamă ca sentimentalismul să nu-i acapareze cu totul.

— În orice caz, dacă admitem că Steinhoff își ucide partenerele, sau că un alt asasin le vizează tocmai pe femeile fecundate de el, e păcat că n-ai apucat să notezi numele tuturor femeilor care i-au trecut prin așternut.

— Iartă-mă, dar eu zic că-i un miracol c-am reușit să găsesc atât de repede registrul care ne interesa.

— Și un miracol și mai mare că ai scăpat cu viață, adăugă Beewen.

Simon, rămas în minoritate, încuviință la rândul său.

— Înțeleg, spuse el, cu un dram de fatalitate în glas. Dar dacă Steinhoff, fie el ucigașul sau nu, s-a culcat și cu alte femei la *Lebensborn,* acestea sunt următoarele pe lista victimelor…

Observă că Minna începuse să picotească, iar Beewen se tolănise mult prea comod în fotoliu. Venise vremea să meargă la culcare.

Totuși, mai adăugă ceva:

— Un lucru e sigur, Mengerhäusen ne urmărește. Ancheta noastră e și ancheta lui. Nu-și va lăsa prețioasele *Mutter* să fie masacrate.

— Și ce-i cu asta?

— Asta e probabil singura veste bună din seara asta. Câtă vreme nu-l vom fi găsit pe asasin, ne va lăsa în viață.

120.

Nu mai aveau timp de pierdut. Încă de a doua zi dimineață se hotărâră să revină la clinica *Lebensborn.* Nu intenționau să intre cu forța și nici să-l amenințe pe Mengerhäusen. Cu puțin noroc, sperau să ia prin surprindere o infirmieră care tocmai își încheiase tura de noapte la clinică.

De-abia se așezaseră la pândă, la ora șapte dimineața, când o infirmieră ieși pe poartă. Era poate o compensație pentru timpul pierdut în ajun, în cea mai lungă zi din existența lui Simon. Femeia purta o rochie albă, un șorț alb cu bretele, manșete detașabile și o bonetă albă: purta, așadar, uniforma îngerilor care vegheau asupra fântânilor vieții. Pe umeri avea o haină simplă, o concesie făcută îmbrăcămintii civile. Femeia înainta chiar în direcția în care se aflau ei.

Scena avea ceva de film. O mașină parcată lângă bordură, o siluetă înaintând spre ei, încadrată în spațiul parbrizului, tensiunea crescând odată cu trecerea fiecărei secunde…

— Deja optăm pentru metoda expres, decretă Beewen. Fără tâmpenii psihiatrice sau drogurile lui pește.

Simon nu era sigur că înțelesese corect. Atunci când femeia trupeșă, care avea în jur de treizeci de ani, ajunse în dreptul mașinii, Beewen țâșni afară, un colos de un metru și nouăzeci de centimetri ce îi răsări înainte pe neașteptate.

Tânăra *Fräulein* tresări și sări un pas în spate. Se pregătea să strige, când insigna de gestapovist a lui Beewen o reduse pe dată la tăcere.

— Urcă în mașină.

— Dar… de ce? gemu infirmiera, aruncând o privire îngrozită spre cei doi pasageri.

— Urcă, fără să îmi faci probleme.

Câteva minute mai târziu înaintau pe străzile Berlinului, fără o țintă anume. Tânăra nu înceta să se agite pe bancheta din spate, terorizată de prezența lui Beewen, aflat lângă ea. Gâfâitul ei umplea întreg habitaclul.

Ofițerul nu scotea o vorbă. O lăsa să fiarbă în suc propriu. Știa că spaima se hrănește de la sine în astfel de circumstanțe. Conducând, Simon putea să-i vadă chipul în oglindă. Ochii înspăimântați păreau gata să-i sară din orbite. El însuși transpira abundent. Cu dosul mânecii își șterse pleoapele înfierbântate.

În cele din urmă, gestapovistul scrâșni, printre dinți:

— Kurt Steinhoff. Spune-mi tot ce știi despre el.

— Nu… nu-l cunosc.

— Nu mergi niciodată la cinematograf?

— Nu. Ba da.

— Steinhoff vine des la *Lebensborn*?

Infirmiera nu-i răspunse. Beewen, la fel de calm ca până în acel moment, își scoase pistolul. Ochii femeii se făcură și mai mari.

— Kurt Steinhoff. La clinică. Te ascult.

Când deschise gura, glasul femeii părea sufocat de spaimă:

— Vine uneori, da.

— Uneori… când? Cât de des, de câte ori pe lună înseamnă acest „uneori”?

— De două-trei ori… Nu știu exact. Atunci când vine, toți trebuie să plecăm de la etaj.

— De ce?

— Fiindcă e un secret. Nimeni nu trebuie să afle că el e un *Stier* pentru noi.

— Și totuși, toți de-acolo știu.

— Da.

— Ia-o la dreapta, îi ceru Beewen lui Simon.

Se apropiau de Tiergarten. Cu pleoapele grele de sudoare și inima

pulsându-i în ceafă, Simon conducea mașinal, din reflex. Mâinile lui tremurânde abia dacă stăpâneau volanul.

— Oprește.

Simon nu reacționă. La intersecția cu o cărare care se pierdea într-un desiș, Minna apucă volanul și cârmi Mercedesul pe drumul lateral. Simon reuși să controleze mașina printre gropi, în ciuda frunzișului care biciuia parbrizul și a crengilor joase care zgâriau portierele.

În cele din urmă frână și opri motorul.

O vreme se auzi doar liniștea, întreruptă doar de câte-un ciripit răzleț, provenind de undeva de sus, din frunzișul ce lăsa să răzbată ici-colo câte o rază de soare.

Brusc, vocea lui Beewen se făcu din nou auzită:

— Sunt convins că în pavilion rămâne măcar o infirmieră, care are rolul de-a face toate pregătirile.

— Așa e.

— Ai rămas și tu vreodată?

— Da.

— Cum se petrec lucrurile? Cine alege fetele?

— Nu știu. El, fără îndoială.

— Le vede înainte? Stă de vorbă cu ele?

— Nu. Nu știu.

— Și mai departe?

— Toate luminile trebuie să fie stinse.

— Adică?

— El nu vine decât atunci când întunericul e total.

— Nu vrea să fie recunoscut?

Infirmiera nu-i răspunse. Beewen introduse un glonte pe țeavă.

— Nu! urlă femeia.

— Vorbește.

— Se spune… că el vrea să fie așa. Vrea să acționeze pe întuneric…

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce?

— Se spune că… că așa-i place, să violeze fetele pe întuneric, să le siluiască în timp ce ele nu pot să vadă nimic…

— Dar nici el n-ar vedea nimic…

— Ba da… se spune că…

— VORBEȘTE!

Ea trecu la un ritm mult mai alert, de-a dreptul precipitat:

— Se spune că poate să vadă în întuneric! Că bea sângele fetelor. Și că ar avea gheare la capătul mădularului. E poreclit *Werwolf*. Vârcolacul. Toți se tem de el!

Tot ceea ce Sylvia Müthel, costumiera de la studiourile Babelsberg, le spusese despre actorul decedat Edmund Fromm se referea, în realitate, la Kurt Steinhoff. I se puseseră toate aceste zvonuri sinistre în cârcă bietului Fromm fiindcă acesta avea deja o reputație proastă și fiindcă el era cel care purta masca pe platourile de filmare. El era *der Geist*. Fantoma. Cel rău. În realitate însă, eroul, protagonistul peliculei, acel Apollo al studiourilor de film era de fapt un pervers sărit de pe fix care profita de privilegiile sale pentru a abuza femei și a-și satisface perversitatea.

Simon se gândi din nou la Doamnele de la Adlon. Așadar, ele trăiseră această experiență traumatizantă și nu-i pomeniseră absolut nimic despre ea. Se culcaseră cu un vârcolac și nu scoseseră o vorbă despre asta. Îi povestiseră niște vise vag neliniștitoare și în schimb, tăcuseră în privința violului. De ce această duplicitate? Această trădare?

— Ieși.

— Poftim?

— Am spus să ieși.

— Ce vreți să-mi faceți?

Beewen deschise portiera, își încorda trupul – lățimea mașinii îi permitea acest lucru – și o izbi puternic cu piciorul în șold pe femeie. Aceasta fu aruncată afară, dar reuși să-și recapete echilibrul, fără să cadă la pământ.

Beewen coborî din mașină și o împinse înspre desiș. Înaintau pe un covor de frunze moarte ca două marionete pe o scenă de hârtie. Infirmiera nu mai îndrăznea să strige. Făcu câțiva pași înainte, pe jumătate întoarsă spre călăul ei, apoi se întoarse cu totul și continuă să se miște cu spatele, fără să-și poată lua ochii de la Beewen, care avea în mână Luger-ul.

— Nu putem face asta, protestă Simon.

— Lasă-l, rosti Minna, apucându-l de braț.

Îl reținea ca să nu se repeadă pe urmele lui Beewen și, în egală măsură, părea că se agățase de el.

— E doar o cacealma, mai spuse ea.

Infirmiera se împiedică de o rădăcină și căzu pe spate, la baza unui

castan, de care-și lipi spinarea.

Brusc, Simon se întrebă dacă Minna se culcase cumva cu Beewen. Gestapovistul își ridică pistolul, ațintindu-l asupra femeii căzute, care-și acoperi fața cu mâinile. El spuse ceva, dar erau prea departe ca să poată fi auzit.

În cele din urmă, femeia reuși să se ridice și porni în goană spre adâncul pădurii, într-un foșnet de frunze moarte. Beewen rămase locului, nemișcat.

Minna abandonă brațul lui Simon, iar psihiatrul înțelese că ea se temuse mai tare decât el însuși.

121.

Pe drumul de întoarcere, Simon făcu un mic ocol pe la cabinetul său, în apropiere de Leipziger Straße. Ceilalți doi nu-i comentară decizia. Intrarea în clădire. Scările. Pragul. Ușa spartă era întredeschisă. Simon intră în apartament și avu senzația că privește un cadavru jupuit. Luaseră tot: radioul, gramofonul, cafetiera sa italiană. Luaseră cu ei mobilierul, covoarele și tablourile, iar cărțile, însemnările și discurile îi fuseseră distruse.

Însă puțin îi păsa acum de toate astea. Alergă în camera sa și găsi șifonierul la locul lui. Fusese prea greu pentru a fi deplasat. Deschise ușile și realiză că intuiția sa fusese corectă.

Nu se atinseseră de costumele sale.

Această victorie avea însă și ceva umilitor. Nu-i furaseră hainele fiindcă erau prea mici. Partea asta de pradă nu fusese interesantă, căci nimeni nu are de gând să-și îmbrace copiii în costume de trei piese și cu pălării homburg cu pene.

Simon începu să golească dulapul, luând mai multe costume deodată și așezându-le pe podea. Într-o epocă a privațiunilor, când se zvonea deja că țesăturile și încălțămintea aveau să fie distribuite raționalizat, o garderobă ca a sa era o adevărată comoară, o mină de aur de care numai un om mărunt, care-și recuperase toate hainele liliputane, putea să se bucure. Era o parte din lumea sa, o latură derizorie a ei, e adevărat, dar la care ținea.

Pe fereastră, le strigă lui Beewen și Minnei:

— Veniți să mă ajutați!

În timp ce-și împăturea conștiincios costumele, Simon avu o viziune,

care îl izbi frontal: și-l imagină pe Kurt Steinhoff, acest phoenix al platourilor de filmare, taurul doamnelor din înalta societate, mișcându-se prin beznă. În imaginația lui Simon, Steinhoff era gol, cu masca de marmură pe figură și sexul animalic în erecție, blindat cu ținte de fier sau poate cu lame de ras.

În gând i se ivi un cuvânt: incub. Un demon care pătrunde în visele femeilor pentru a le viola. Figură mitologică, în Antichitatea greacă, se înrudea cu zeul Pan, cel cu picioare de țap și mădularul erect. Acesta fusese desemnat în Evul Mediu drept amantul de predilecție al vrăjitoarelor, diavolul nocturn care copulează cu femeile adormite…

Atunci când Minna și Beewen se treziră în fața grămezilor de haine din imitație de tweed, de pulovere croite în V și cămăși cu guler oxford, de pălării Trilby sau Borsalino, rămaseră cu gura căscată.

Simon bătu din palme.

— Haideți, la treabă! Putem să le cărăm pe toate la mașină în zece minute, dacă punem cu toții mâna.

Partenerii săi se supuseră fără să protesteze. Munca fizică era relaxantă. Dar n-aveau timp de pierdut.

Îi aștepta vârcolacul.

122.

Ancheta recăpăta, în sfârșit, un curs normal.

Urmărire. Pândă. Percheziții.

Muncă de gestapovist. Mărturia infirmierei le confirmase existența unei laturi demonice a personalității actorului. Kurt Steinhoff era de-acum cel dintâi pe lista suspecților. Nu trebuiau să-l scape din ochi. Dacă junele-prim era într-adevăr Omul de marmură, aveau să-l surprindă la un moment dat în flagrant delict, iar asta merita orice efort.

Revenind la vilă, se apucaseră să caute informații despre Steinhoff. În primul rând trebuiau să îl localizeze. Era limpede că supraviețuise întâlnirii cu Minna: se afla pe platourile de filmare la Babelsberg. Lucra la o comedie ușoară, *Trandafirii din prag*. Cinematograful era o lume aparte. În vreme ce Al Doilea Război Mondial tocmai începuse, când Polonia era scăldată-n sânge și flăcări, iar Franța și Anglia își ascuțeau armele, nimic nu se

schimbase pe platourile de filmare de la UFA: se râdea în continuare la telefon și se cânta din balcoane.

Planul lui Beewen era simplu: să se repeadă acasă la actor și să-i răscolească vizuina. Minna îl calmă numaidecât: nu știau nimic despre acesta. Poate era căsătorit și avea copii. Poate că avea un batalion de servitori. Poate că era vecin cu Himmler și Göring, iar strada pe care locuia era o anexă a SS-ului.

Cu dinții încleștați, Beewen se văzuse nevoit să aștepte până când Minna avea să-și sfârșească convorbirile telefonice menite strângerii de informații. Aceasta mânuia telefonul cu mai multă pricepere decât oricare dintre ei. Păcălea operatoarele, înrolându-le practic în ancheta sa. Știa pe cine să sune, ce să spună, când să-și schimbe vocea pentru a se da drept cutare sau cutare interlocutoare. Telefonul, care nu devenise încă o unealtă comună, se transforma în mâinile ei într-un obiect familiar și o armă redutabilă în egală măsură.

Între timp, gestapovistul își ronțăia nervii într-un fotoliu, înghițind cafea după cafea, iar piticul nebun își aranja costumele undeva la etaj, fluierând, într-o încăpere pe care i-o oferise Minna. Casă de nebuni.

Spre ora patru după-amiaza, Minna le propuse, în sfârșit, să le împărtășească cele aflate. Doar din telefoanele date-n stânga și-n dreapta, aceasta reușise să strângă ditamai dosarul, spre surprinderea lui Beewen.

Kurt Steinhoff se născuse în 1897 în Bavaria, într-o familie burgheză. Urmașe studii clasice, doar examenul de maturitate îl dăduse cu o oarecare întârziere, din pricina războiului. În 1918 începuse să studieze Dreptul la Universitatea Ludwig și Maximilian din München, și tot în acel an devenise membru al trupei de teatru. Înfățișarea sa remarcabilă făcuse restul: fusese văzut jucând de cine trebuia și fusese solicitat, apoi invitat la Berlin. Cariera sa avusese curgerea unui râu sprințar de munte, care nu ocolește niciun obstacol și freamătă la orice boare de vânt.

Steinhoff nu avusese de suferit după preluarea puterii de către naziști. Dimpotrivă, devenise dintru început un simpatizant fervent al acestora. Atunci când toți actorii evrei, comuniști sau pur și simplu non-naziști aleseseră calea exilului, Kurt Steinhoff își văzuse spațiul vital mărindu-se dintr-odată. În prezent era unul dintre actorii berlinezi cei mai cunoscuți, iar publicul, care-și nutrea nepăsarea ca pe un viciu, se repezea să-i vadă filmele, în care toată lumea era frumoasă, stupidă și fericită. Lungmetrajele

lui nu lăsau nicio urmă, dar tocmai această absență de substanță era cea care umplea golul din sufletele germanilor. Această distracție facilă era singurul antidot pe care poporul german îl descoperise a fi eficace pentru a da uitării apocalipsa anunțată.

În ceea ce privea viața sa privată, lucrurile erau ceva mai confuze. Steinhoff fusese căsătorit de două ori. Prima oară în 1929 cu Lili Purzer, o actriță mai vârstnică decât el, care dispăruse odată cu filmele mute. Apoi, în 1934, se căsătorise cu o machieuză pe nume Karin Kaufman, de care divorțase patru ani mai târziu. Tabloidele, care-i urmăreau fiecare aspect al vieții cu lupa, nu dăduseră totuși niciodată vreo explicație pentru aceste divorțuri. De altfel, toată lumea era fericită: Kurt era logodnicul secret al tuturor femeilor germane. Trebuia să fie liber!

— Și în prezent care e starea lui civilă? întrebă Beewen, care începea să-și cam piardă răbdarea.

— I se atribuie mai multe legături, dar niciuna dintre ele nu iese în evidență.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot. Locuiește singur, într-o vilă din cartierul Dahlem, la câteva străzi distanță de Leni Riefenstahl… și de noi. Viața lui privată e netedă ca o oglindă. La premiere și vernisaje se afișează cu cele mai frumoase actrițe ale momentului, dar nimeni nu știe cu cine își petrece nopțile.

Simon interveni:

— E genul de existență de carton pe care o exhibă de obicei homosexualii.

— Poate, spuse Minna. Dar nu există nimic care să confirme ipoteza asta. Cu atât mai puțin isprăvile sale de la Zeherthofer.

Beewen se ridică.

— Oricum ar fi, nu ne interesează nici viața lui publică, nici cea privată, dacă are vreuna. Ceea ce trebuie să ne preocupe e existența sa secretă. Latura de vârcolac, de violator și criminal…

— Ce propui? întrebă Minna, cu un dram de provocare în intonație.

— E la filmare? Foarte bine. Dăm o fugă la el acasă și răscolim…

— E aproape cinci după-amiaza. Se va întoarce acasă cât de curând.

— Atunci stăm la pândă în fața casei lui. Cu puțin noroc, va ieși diseară și vom putea profita de absența lui.

Minna și Simon schimbară o privire. Propunerea lui Beewen nu li se

părea neapărat inspirată, dar ei, nefiind de meserie, nu puteau să îl contrazică. În definitiv, Beewen își petrecuse ultimii zece ani din viață răscolind prin rufele murdare ale berlinezilor.

— Vin cu tine, anunță Simon.

Purta o pereche de pantaloni bej, cu vipușcă, un tricou cu mâneci scurte și mocasini de culoarea caramelelor. Proaspăt dat cu briantină, părea un gigolo ce-și pierde vremea pe lângă terenurile de tenis de la Charlottenburg, în căutare de dame burgheze moarte de plictiseală.

Cum putea să-și piardă atâta timp în fața oglinzii? Chestiunea îl depășea de-adevăratelea. Și totuși, oarecum confuz, putea să-i înțeleagă sensibilitatea. La fel ca oamenii care lucrează în domeniul parfumurilor și care au un miros la fel de fin ca al animalelor, care reacționează la o latură a lumii inaccesibilă oamenilor de rând.

De-aici, gândul îi fugi la Kurt Steinhoff, care se pretindea a fi nictalop.

Nu credea că infirmiera inventase toate acele detalii: un actor adulat care vedea noaptea ca în plină zi, un armăsar ce-și fecunda partenerele în timp ce le bea sângele, un bărbat gol pușcă ce bântuia prin pavilionul din inima parcului clinicii…

— Ne dai mașina? o întrebă el pe Minna.

— Sigur că da. Verificați însă cum stă cu benzina. Dacă trebuie, găsiți niște canistre în garaj, ca să-i faceți plinul.

— Foarte bine. Iar tu, nu uita să închizi tot.

— Ești iar în criză de paranoia?

— Nu te prosti, Minna. Îți repet, Mengerhäusen nu va lăsa lucrurile așa.

— Ei, haide, sunt fată mare…

— Fă-o pentru mine, te rog. Câtă vreme ești singură aici, ia-ți măcar această precauție. Măcar atât poți să faci.

Ea își goli paharul ce arăta ca un glob uriaș de miere, apoi încuviință din cap, exagerându-și capitularea:

— Am s-o fac.

Beewen porni spre ieșire, apoi se întoarse spre Simon, care încă nu se clintise.

— Încă un lucru, spuse el.

Simon, cu mâinile-n buzunarele pantalonilor săi bej și cu tricoul său alb, părea gata să-nceapă un meci de tenis.

— Ce e? întrebă el.

— Ai putea să te îmbraci ceva mai… discret?

123.

Erau din nou la pândă, în Mercedesul Mannheim ce-i aparținea Minnei, la doi pași de o proprietate care semăna îndeajuns de mult cu clinica Zeherthofer. Aceleași zid de incintă, aceleași coroane ample ce mascau fațada, aceeași poartă care nu permitea vreo privire în interior. Nu era deloc o priveliște plăcută.

Schimbaseră cartierul, dar strada era la fel de pustie, fiind mărginită de grădini și de reședințe ce păreau la fel de moarte ca niște mausolee.

Abia sosiseră la post când, în jurul orei optsprezece, văzură sosind o limuzină Hansa-Automobil 1100 nou-nouță, cu portiere roșii și calandru negru, condusă de un șofer. Steinhoff coborî, însoțit de doi bărbați cărora le strânse călduros mâinile.

Beewen își ascuți privirea. Steinhoff părea făurit din metal: părul negru lipit de țeastă, un zâmbet proaspăt, un costum de mătase care părea că lua foc în lumina amurgului. Kurt Steinhoff era arianul perfect, un model la care Hitler sau Himmler probabil că reflectau înainte de culcare, o promisiune întrupată.

Nu era chiar atât de înalt, puțin peste un metru șaptezeci, dar era solid, lat în umeri, silueta fiindu-i accentuată și de croiala costumului.

Beewen continuă să observe acest animal uman. Nu uitase de reputația lui, de „cel mai frumos bărbat din Germania” și, într-adevăr, Steinhoff avea o înfățișare princiară. Ceva din privirea lui absorbea lumina ambiantă pe sub sprâncenele perfect arcuite, trimițând-o înapoi îmbogățită spre cei din jur, vibrantă, precum alcoolul de pe fundul unui pahar. Franz nu se considera un expert în materie de frumusețe masculină, dar putea să intuiască în ce măsură ochii aceia albaștri aduceau în pragul leșinului un popor de secretare.

Aruncă o privire spre Simon, care fusese la rândul lui izbit de frumusețea actorului. Pentru psihiatru era o adevărată ofensă personală, căci, câtă vreme Simon se dădea drept star în fața pacientelor sale, Steinhoff chiar era un star.

După scurta apariție de la sosire, cei doi avură destul timp la dispoziție

pentru a reflecta asupra înfățișării celui pe care îl pândeau. Până după ora zece, în vilă nu se văzu nicio mișcare. Cel puțin asta putură ei să deducă. Din postul lor de pândă nu se vedea decât parterul și o parte din etaj. Luminile erau aprinse, dar nu se zărea nicio mișcare sau vreo umbră la ferestre.

În sfârșit, poarta se deschise și o Hanomag 2/10 ieși din incintă cu farurile stinse, apoi o coti spre stânga, în direcția opusă celei în care se aflau cei doi parteneri.

— Ce facem? întrebă Simon. Îl urmărim?

— Nu. Profităm ca să-i scotocim în bârlog. Repede, până nu se închide poarta.

Porniră în fugă, strecurându-se la limită printre batantele de fier forjat. Înaintau cocârjați, de parcă ar fi avut pe umeri povara lunii. Rămaseră câteva clipe nemișcați, atenți la umbre și zgomote. Nu auziră lătrături, iar la ferestre nu mai rămăsese nicio lumină aprinsă. Nici urmă de vreun paznic sau de servitori. Acum era momentul potrivit ca să acționeze.

Înaintară spre clădire. Parcul nu avea nimic ieșit din comun: garduri vii tunse drept, arbori maiestuoși ale căror coroane bogate se pierdeau în văzduhul întunecat, ca un fum negru…

Vila nu semăna deloc cu cea a Minnei. Era un paralelipiped prelung, a cărui suprafață era străpunsă de foarte multe ferestre. Fațadei îi lipsea orice urmă de ornamente. Și totuși, construcția nu avea nimic în comun cu stilul numit de Minna „Bauhaus”. Beewen nu se pricepea deloc la arhitectură, dar ar fi fost gata să bage mâna în foc că această baracă era opera lui Albrecht Speer sau a unuia dintre discipolii săi, o construcție în așa-numitul stil nazist care, deși era vorba doar de felul în care erau asamblate niște pietre, era menit să înspăimânte.

Urcară treptele și ajunseră la intrarea principală. Beewen observă că Simon părea la fel de interesat de casă și de absolut fiecare gest al său. Poate că vizita aceasta nocturnă îl umplea de entuziasm, sau poate că era pur și simplu emoționat să asiste la felul în care se comporta un ofițer al Gestapo-ului în acțiune.

Își scoase șperaclul. În general, atunci când Gestapo-ul făcea cuiva o vizită, fie bătea puternic cu pumnul în ușă, fie o spărgea de-a dreptul. Exista însă și o metodă mai discretă, mai puțin cunoscută: metoda blândă. Gestapo-ul știa să fie și discret, pătrunzând la nevoie incognito în casa

oricui.

Broasca lui Steinhoff nu-i puse niciun fel de probleme: ușa masivă ornată cu motive de fier forjat era foarte solidă, dar broasca era una banală. Descoperiră, iară surprize, un interior burghez extins în spații generoase, populate cu mobilier furniruit, cu un pian, cu rafturi de bibliotecă. Un portret al Führer-ului trona în sufragerie, iar *Mein Kampf* fusese așezată ostentativ pe o măsuță scundă, fără îndoială cu sens decorativ. Beewen nu cunoștea pe nimeni care să fi citit cartea asta până la capăt.

Intui că n-aveau să găsească nimic interesant aici: se aflau în vitrina existenței lui Steinhoff. Fața solară. Cea a actorului și simpatizantului NSDAP. Ei căutau însă fața dinspre miazănoapte. Cea rece, umbroasă. Unghiul mort al acestei false existențe.

Vizitară pe rând fiecare încăpere. Erau atât de multe camere de oaspeți încât s-ar fi zis că se aflau într-un hotel. Scotociră în dulapuri, comode, sertare. Verificară sub paturi, în spatele tablourilor, dincolo de fundul sertarelor. Evoluau într-un univers vătuit ce le stârnea mai degrabă poftă să adoarmă. Totul era în nuanțe întunecate, cu auriu. Ușile aveau feronerie strălucitoare, zidurile erau lambrisate, covoarele erau groase ca niște saltele iar draperiile grele ca niște plăpumi.

Beewen se uită la ceas. Era unsprezece și jumătate. Nici urmă de vreun pumnal nazist sau de încălțăminte feminină și cu atât mai puțin de vreo mască de marmură falsă.

Aruncă o privire printre draperii și descoperi imensul parc ce începea din spatele casei și avea în centru o piscină. În jurul acesteia erau înșirate șezlonguri de plajă în dungi. Undeva sub copaci, în întuneric, era ascuns un soi de salon în aer liber, mobilat de un balansoar, o masă de curte și mai multe fotolii asortate cu aceasta.

Beewen își încordă privirea și zări, la capătul grădinii, un bloc de beton care slujea probabil drept vestiar pentru cei ce se foloseau de piscină. Gestapovistul simți furnicături în buricele degetelor.

— E o anexă mai încolo, îi șopti el lui Simon. Cred că acolo vom găsi ceea ce ne interesează.

124.

De aproape, pavilionul, cu o suprafață de vreo patruzeci de metri pătrați, arăta mai degrabă ca o magazie menită să adăpostească materialele pentru întreținerea piscinei. Era un bloc de beton brut, fără ferestre, nici măcar tencuit, o urâțenie ce fusese ascunsă printre copaci ca să nu deranjeze privirea.

Cei doi stăteau în prag, conștienți că aici se afla unica lor șansă să găsească ceva. Mirosul de clor al piscinei anestezia emoția clipei și acoperea până și parfumul verde al grădinii.

Aici, încuietoarea ușii de fier era altfel, mai solidă și mai complexă decât cea de la intrarea în clădirea principală. Aici vom găsi ceea ce ne interesează, își repetă Beewen, în timp ce asuda încercând să o descuie. Avu nevoie de douăzeci de minute de rotit cilindrul și penele pentru a reuși, în cele din urmă, să deschidă ușa.

Se strecurară înăuntru, închizând ușa în urma lor. La adăpostul pereților fără ferestre îndrăzniră să-și aprindă lanternele. Ceea ce le fu dat să vadă îi luă prin surprindere.

Un laborator foto.

Tăvi cu produse chimice, un bec roșu suspendat de plafon, clișee lăsate la uscat pe un fir, poze peste tot, împrăștiate pe o masă înaltă și chiar pe podea.

Beewen se înfioră. Era convins că aveau să descopere imagini cu fiecare dintre crime, din toate unghiurile posibile. Fotografii făcute chiar în miezul acțiunii, în intimitatea sacrificiului, cu planuri apropiate asupra pântecelor despicate și a organelor sexuale mutilate, răni revărsându-se afară din cadru și fețe chinuite în prim-plan…

Fără să șovăie trase de firul declanșator al becului din tavan. O lumină roșie se răspândi în spațiul încăperii, o lumină vâscoasă, de aceeași consistență ca substanțele din tăvi. Reperă o altă sursă de lumină. De-a lungul zidului, cam la înălțimea medie a unui om, fusese montat un șir de neoane. Căută comutatorul și declanșă într-un târziu luminile albe, mult mai utile pentru o percheziție mai amănunțită.

Se întoarse spre clișeele de pe masă. Decepție. În fotografii nu apăreau cadavre, ci oameni în carne și oase, aflați în plină activitate. Trupuri surprinse în actul copulării sau în timpul preludiului, cu pipăială și masturbare reciprocă, rostogolindu-se în iarbă, într-un melanj incredibil de membre și guri ce sugeau asemenea unor lipitori.

Cei doi se aplecară asupra clișeelor și înțeleseră imediat despre ce era vorba. Cupluri clandestine care își dădeau frâu liber instinctelor într-un parc. Rochii ridicate, pantaloni în vine, cămăși descheiate și chipuri invizibile, de parcă s-ar fi înecat în propria plăcere.

Beewen nu fu surprins la vederea acestor scene. Era de notorietate faptul că parcurile Berlinului se preschimbau, odată cu venirea nopții, în teritorii ale sexului. În ciuda eforturilor depuse de SS, care înmulțise controalele și patrulele, instinctul sexual era mai puternic decât frica: în tufișuri se muncea din greu.

La ce foloseau însă aceste fotografii? Beewen se vedea nevoit să admită, calitatea lor era extraordinară. Nu erau niște clișee oarecare. Aveau o strălucire lunară și ofereau privirii un contrast alburiu, ca un negativ în care valorile n-ar fi fost inversate. Pielea era lăptoasă, ochii, atunci când se vedeau, erau de un negru intens, ca de cerneală, incluzând uneori și o mică pată albă, cât un vârf de ac.

Autorul acestor imagini utiliza un tip nou de peliculă, de care Beewen mai auzise: fotografia în infraroșu. Era vorba de filme capabile să capteze lumina aflată în afara spectrului vizibil.

Se pricepea cât de cât la fotografie și mai văzuse astfel de imagini la Gestapo, unde invenția laboratoarelor germane fusese îmbrățișată cu entuziasm și cu speranța că avea să poată fi utilizată pentru o mai bună spionare a „suspecților” (adică a oricărui cetățean).

Beewen zăbovi o vreme cu privirea asupra detaliilor. Pantofiori cu bride. Genunchi rotunzi, ascunși sub un ciorap de mătase. Pensele de prindere al unei jartiere. O pălărie-clopot uitată în iarbă. Aceste creaturi fantomatice, surprinse printre ierburi și frunzișuri, erau berlineze sadea. Mai mult chiar, erau trecătoarele oarecare de peste zi, devenite muzele înflăcărate ale miezului de noapte.

Dar în fotografii nu erau doar cuplurile. Ascunși pe după copaci sau prin tufișuri, în poze apăreau bărbați care le observau zbaterile amoroase. În fotografii, păreau surprinși în flagrant delict de voyeurism. Mai mult chiar decât cei ce se abandonaseră desfrâului, arătau ca niște spectre plutitoare, niște apariții de-o paloare ireală. Obsedați, vicioși, vânători de senzații tari, aceștia bântuiau prin tufișuri, pândind fiecare mișcare, concentrați și muți, ținuți la respect de propriile dorințe murdare…

Beewen aruncă o privire spre Simon, care era la fel de fascinat de ceea

ce le era dat să vadă. Amândoi erau leoarcă de sudoare, încăperea era o adevărată etuvă. Ceafa îi lucea de transpirație, părând pictată cu argint viu, iar în jurul gâtului părea că poartă o armură. Imaginile păreau să-i fi indus psihiatrului o stare de transă. Acest voyeurism probabil că-i era pe plac unui explorator de suflete.

Își reaminti zvonurile care circulau despre Steinhoff, care nu erau decât niște distorsionări ale adevărului. Așadar, actorul nu era nici nictalop, nici vampir, ci doar un vicios căruia îi plăcea să-i privească pe cei care priveau, la rândul lor. Era perfect echipat pentru a vedea noaptea și, seară de seară, înarmat cu aparatura și peliculele de ultimul tip, încerca să surprindă cuplurile care n-aveau bani să-și ia o cameră la hotel și pe aceia care se excitau urmărindu-le strădaniile amoroase.

— Toate pozele astea nu ne spun absolut nimic despre crime, observă Beewen, cu o voce gâtuită.

O luară de la capăt, efectuând o percheziție după toate regulile artei, întorcând pe dos sertarele, tăvile, dosarele, deschizând fiecare plic și examinând cu lupa o infinitate de negative. Toate astea, fără a se osteni să le repună la loc.

Nimic, în afara fotografiilor cu orgii nocturne și cu spectatori care se masturbau, în peisajul parcurilor berlineze.

— Cu siguranță, mai are o ascunzătoare…

Fotografiile care imortalizau crimele erau mult mai periculoase și mai compromițătoare decât aceste clișee ce imortalizau acte sexuale sub clar de lună.

Dar nu erau aici, și nici în vilă. Unde puteau fi?

Revenind la fotografii, Beewen observă anumite detalii care îi furnizară o altă idee. În câteva dintre poze se vedeau părți ale unor statui, mai exact, cele de pe Siegesallee, Aleea Victoriei din Tiergarten. Era o arteră care traversa parcul de la nord la sud, cale de un kilometru, între Königsplatz și Kemperplatz. Era străjuită de statui gigantice din marmură de Carrara, reprezentându-i pe împărații, margravii și vechii regi ai Brandenburgului și Prusiei.

Recent, statuile fuseseră răspândite prin parc, întrucât Albrecht Speer avea planuri mari pentru Aleea Victoriei, care urma să fie lărgită astfel încât să permită desfășurarea unor defilări de amploare.

Beewen cunoștea noul amplasament al fiecărei statui. Ăsta era secretul

său: atunci când începea să se îndoiască de propriul destin, îi plăcea să se plimbe prin preajma statuilor, pentru a-și recăpăta forțele și inspirația.

— Plecăm, decretă el.

— Unde?

Beewen își apăsă arătătorul pe colțul unei fotografii în care putea fi văzut un fragment al statuii lui Albrecht Ursul, prinț al Sfântului Imperiu Roman germanic din secolul XII.

125.

Intrară în Tiergarten prin Kemperplatz. Pe drum, niciunul dintre ei nu scosese o vorbă. Erau deopotrivă șocați de ceea ce găsiseră și de faptul că nu aflaseră mai multe. O beznă totală pusese stăpânire pe Berlin. Niciun felinar, nicio lanternă și, fiindcă trecuse de miezul nopții, nici măcar vreun trecător purtând o lampă cu lumină albastră.

Era o noapte ideală pentru a ridica vălul ororilor.

În întuneric, Aleea Victoriei arăta ca o panglică lungă, jupuită de pe epiderma nopții. Statuile fuseseră împrăștiate în împrejurimi. Beewen, însoțit de Simon, porni către cele care apăreau în fotografiile lui Steinhoff. Siluetele lor se profilau în întuneric, titani musculoși purtând pe umeri destinul unei rase aparte. Dădură ocol fiecărei statui, scotocind în desișurile înconjurătoare, atenți la fiecare foșnet al frunzișului…

Mai întâi îi făcură o vizită lui Othon Întâiul de Brandenburg, cu cămașa lui de zale, apoi urmă împăratul Sigismund cu coiful său înaripat, urmat de Ioan al II-lea, cel rezemat de un scut. Degeaba. Abia lângă Friedrich Întâi al Brandenburgului, înfățișat cu mantie și cu o pălărie cu boruri largi pe creștet, dădură peste un prim cuplu de amorezi. Nu-i văzură, ci îi auziră, ciulind urechile foarte atent, căci totul, absolut totul se petrecea într-o beznă desăvârșită.

Se apropiară. Această expediție părea să-i fi cufundat pe amândoi, în egală măsură, într-o stare de cvasi-hipnoză. Amorezii fără chip și fără nume care se hârjoneau printre ferigi le dăduseră mintea peste cap, făcându-i aproape să uite care era adevărata țintă a căutărilor lor: Kurt Steinhoff cu aparatul său de fotografiat.

Brusc, Beewen încremeni: amanții erau acolo, foarte aproape. Femeia,

cu coapsele dezvelite, desculță, avea fața ascunsă de un tufiș. Bărbatul, deasupra ei, încerca neîndemânatic să se descotorosească de pantaloni. Beewen îi făcu semn lui Simon să nu scoată niciun sunet.

Cu siguranță, Steinhoff era pe aproape. Aproape imediat, alte două cupluri își dezvăluiră prezența, undeva în dreapta. Ambele cupluri erau angajate într-o partidă orală, între rădăcinile groase ale unui arbore secular. Nici aici însă nu se vedea vreo urmă a fotografului amator…

Își reluară înaintarea și descoperiră un al patrulea cuplu, într-un mic luminiș, unde crengile plecate ale copacilor păreau că-i protejează. Aproape imediat, Beewen observă un bărbat întins în iarbă, care încerca să se apropie târâș. Apoi văzu un altul, care se desprinse de după trunchiul unui copac, deplasându-se fără să clintească o crenguță. Gestapovistul miji ochii și scrută atent desișul. Văzu un chip, apoi încă unul, apoi un al treilea…

Voyeurii.

Erau acolo, invizibili și tăcuți, dar trăind la intensitate maximă momentul. Nemișcați, păreau în egală măsură la pândă și la un pas de extaz.

Un nou gest al lui Beewen, cerându-i lui Simon să nu mai înainteze. Se trezise în el vânătorul. Nu mai era gestapovistul care spărgea uși cu piciorul, ci tânărul țărănuș care învățase să răsufle împreună cu pădurea, să se cufunde în ea.

În acel moment, i se păru că avea vedenii. Cuplul pe care-l observau începuse să se metamorfozeze. Îi creșteau alte mâini și alte picioare. Trupurile înlănțuite se preschimbau într-un cuib de șerpi, unde membrele se înmulțeau, se zvârcoleau și se amestecau.

Voyeurii se prinseseră în joc.

Apropiindu-se pe nesimțite, strecuraseră mai întâi o mână, apoi o alta. Riscaseră apoi câteva mângâieri, înainte de a se aventura pe de-a-ntregul în acțiune, sărutând oriunde găseau loc pentru un sărut și căutând zonele erogene cu înverșunarea cu care-ar fi căutat aurul în noroaie.

Jocul în doi se preschimba într-unul cu parteneri multipli, care, la rândul său, se transforma într-un amalgam de trupuri, brațe și picioare, animat de un suflu intern propriu, în vreme ce o constantă maree îl dilata, făcându-l să emită icnete și gemete…

Beewen și Simon își țineau răsuflarea, fascinați de această scenă suprarealistă ce amintea de un animal proteiform venit din bezna timpurilor.

Un zgomot îi readuse la realitate.

Clinchetul sec al obturatorului unui aparat fotografic. Steinhoff era acolo, aproape, gata să imortalizeze aceste clipe cruciale. Se ghemuiră în tufiș, în așteptarea următoarei declanșări, care să le permită să-l localizeze pe fotograf. Când sunetul așteptat se făcu auzit, gestapovistul știu pe dată mult mai exact de unde provenea acesta. Era undeva în dreapta lor. Întinzându-și gâtul și mijind ochii, zări o siluetă lângă un aparat foto fixat pe un trepied. Ca un vânător adevărat, bărbatul purta o haină închisă la culoare și o cagulă ce-i ascundea fața.

Beewen îi arătă spre dreapta lui Simon. Efectuând un ocol mare, puteau să-i cadă în spate lui Steinhoff. Înaintând precaut, evitând să calce pe vreo crenguță, ajunseră în scurtă vreme chiar în spatele fotografului, la vreo zece metri distanță.

Ar fi putut să se apropie și mai mult pentru a pune mâna pe el, dar riscau să se facă auziți și, la cel mai mic semn de pericol, Steinhoff ar fi șters-o pierzându-se în bezna parcului.

Beewen preferă în schimb să îl abordeze oficial. Își scoase arma, îl luă în cătare și răcni:

— STEINHOFF!

În clipa în care bărbatul se întoarse, de jur-împrejur izbucniră fasciculele de lumină ale unor proiectoare. Amorezii și cei care-i pândeau încremeniră asemenea unor căprioare prinse-n lumina farurilor pe șosea. Steinhoff se agăță de aparatul său de fotografiat, ca un prădător ce-și apără prada, și încetă să se mai miște. Beewen avea în continuare arma ațintită asupra acestuia, în vreme ce încerca să-și dea seama cine se afla în spatele reflectoarelor. Alți voyeuri? Paznicii parcului? SS-iștii?

Nu-i venea să creadă că o asemenea coincidență era posibilă: o razie a celor în uniformă, tocmai în momentul în care urmau să-l aresteze pe ucigaș!

Nu apucă să-și limpezească aceste gânduri, căci încremenirea făcu loc panicii. Fasciculele de lumină începură să se miște, amanții și voyeurii se răspândiră care-ncotro și în noapte răsunară țipete.

— Ai arma la tine? îl întrebă Beewen pe Simon.

— Care armă? Bineînțeles că nu.

— Așteaptă-mă aici. Nu te clinti din loc.

— Nu. Vin cu tine.

Țâșniră în direcția lui Steinhoff, în timp ce trunchiurile copacilor din jur erau hașurate de fasciculele de lumină ale unor lanterne. Acum putea să discearnă uniformele: erau de la Gestapo. Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutau aici? Se hotărâseră oare să pună capăt, taman în noaptea asta, jocurilor nocturne din Tiergarten?

De jur-împrejur, agitația continuă: participanții la orgie se îmbrăcau, își încurcau picioarele-n haine și-n pantaloni, trăgându-și pe ei cum puteau mai bine chiloți și izmene.

Deși ar fi putut părea de necrezut, Steinhoff nu se mișcase din loc. Parcă fără grabă, își împacheta echipamentul. Alți câțiva pași. Beewen realiză că se înșelase. Steinhoff se ridică, ținând în mână un Luger; se pare că se hotărâse să opună rezistență pe față. Beewen încetini, în vreme Simon i-o luă înainte. Fără îndoială, nu observase arma din mâna actorului.

În aceeași clipă, din dreapta își făcură apariția mai mulți soldați SS, ținând în mâini lanterne și arme. Avea să fie un adevărat măcel. Doar câțiva metri îl mai despărțeau pe Simon de Steinhoff, căruia doar ochii i se vedeau de sub cagulă, o privire de lup încolțit; el era Fantoma spațiului și intenționa să-și vândă scump pielea.

Beewen se aruncă înainte, încercând să-l oprească pe Simon, exact în clipa în care Steinhoff apăsa pe trăgaci. Răsună o împușcătură. Simon căzu pe spate, antrenându-l în căderea sa și pe Beewen. Țâșni o jerbă de sânge: glonțul traversase mâna psihiatrului, care urla acum de durere, cât îl ținea bojocii.

Gestapovistul se ridică și-l luă la țintă pe ucigaș. Beewen contra Steinhoff: doar trei metri îi despărțeau pe cei doi adversari. Beewen însă nici nu se gândea să apese pe trăgaci. Îl voia viu. Dacă avea să-i reușească această lovitură, plecarea sa în Polonia n-avea să mai fie decât o formalitate.

În clipa aceea, din dreapta, foarte de aproape, răsună un avertisment:

— E al meu!

Beewen recunoscu vocea lui Grünwald. Așadar, nu era o razie și nicio acțiune spontană a unei patrule. Rivalul său de la Gestapo nu încetase nicio clipă să îl urmărească, intuind că nu avea de gând să renunțe la anchetă. Atunci când fusese anunțat că proaspătul *Totengräber* stătea la pândă în fața vilei lui Steinhoff, Grünwald își alertase oamenii și-l urmărise pe actor până în Tiergarten, intuind că avea să aibă ocazia să pună mâna pe el printr-o operațiune apoteotică.

Beewen nu mai apucă să reacționeze. Grünwald ajunse lângă Steinhoff și-i trase un glonț în pântece. Dus de elan, SS-istul se împiedică și căzu peste actor. Cei doi se rostogoliră în iarbă. Beewen nu putea să tragă, căci ar fi riscat să-l nimerească pe Grünwald. Nu l-ar fi deranjat prea mult asta, dar avea și așa destule probleme.

Cei doi se luptau în întuneric, în vreme ce alți gestapoviști își făceau apariția și, la rândul lor, nu prea știau cum să acționeze, deoarece nu voiau să-și rănească comandantul. Tot ce puteau să facă era să lumineze scena cu lanternele lor și să țină scorul.

Beewen reveni lângă Simon, care-și ținea mâna stângă cu dreapta; era perforată și plină de sânge, dar nu-i lipsea niciun deget. Beewen își scoase haina și o sfâșie, încercând să încropească un pansament. Oricum, nu mai avea ce face: Grünwald avea să-l aresteze pe Steinhoff sau, chiar dacă acesta reușea să-l învingă, oamenii celuilalt aveau să culeagă laurii.

Ridică privirea și-i văzu pe cei doi angajați într-o luptă corp la corp. Grünwald reuși să scape din strânsoarea lui Steinhoff și-și aținti arma pe care reușise să n-o scape din mână asupra acestuia. Steinhoff, cu abdomenul însângerat, reuși să se ridice la rândul său în picioare. Cu un gest scurt, își smulse cagula și-și mușcă adversarul de încheietură.

Grünwald își scăpă din mână Luger-ul. Soldații SS își ațintiră armele asupra lui Steinhoff, rămas descoperit, și-l somară să se predea. Însă actorul nu păru să-i audă. Revenise lângă trepied și părea că încearcă să-l strângă. Grünwald își ridică de jos arma. Steinhoff se întoarse și Beewen înțelese că se înșelase din nou. În timp ce ofițerul deschidea focul, Steinhoff se aruncă înainte, ținând în mână o spadă pe care o desprinsese din trepied.

Glonțul lui Grünwald îl atinse pe Steinhoff în plină față, în vreme ce spada acestuia îl străpungea pe SS-ist. Cei doi adversari se prăbușiră, scăldați în sânge, sub privirile neputincioase ale celorlalți soldați.

Beewen, care-l ținea pe Simon în brațe ca pe-un prunc, înțelese că întreaga poveste se sfârșea aici și că acest deznodământ nu avea să-i includă nici pe el, nici pe Kraus.

126.

Minna nu avusese timp să se îngrijoreze. Reîntâlnirea cu coniacul preferat îi ocupase întreaga seară. Bucuria acestei regăsiri o determinase să nu-și numere nici paharele, nici orele, astfel încât sfârșise prin a se prăbuși într-un somn fără vise, nu mai știa nici unde și nici când.

Ca s-o trezească, Beewen fusese nevoit s-o vâre cu capul în cada cu apă rece. Ar fi lăsat-o să doarmă, dar avea nevoie de ea. Mâna lui Simon sângera puternic și nu se punea problema să-l ducă la spital.

Minna, în pragul șocului hipotermic, cu inima bătând să-i spargă pieptul, își veni rapid în fire. O simplă privire fusese de-ajuns pentru a stabili un diagnostic, care-l confirmă pe cel stabilit de Simon însuși. Glontele îi traversase palma, sfârtecând țesuturile și atingând o venă metacarpiană.

Încă tremurând, dar aproape complet trează, dezinfectase și pansase rana. Abia apoi aflase întreaga poveste. Kurt Steinhoff, actorul, fotograf și voyeur. Baletul nocturn al sexului, în Tiergarten. Descinderea Gestapo-ului. Morții și, în cele din urmă, fuga discretă a lui Beewen și Simon.

Atunci când vru să deschidă o nouă sticlă de coniac, pentru a-și mai ascuți mintea, Beewen îi spusese simplu: *Nein*. În acest „nu” hotărât era subînțeles tratamentul pe care i-l hărăzise în cazul în care ar fi devenit recalcitrantă. Dând dovadă de înțelepciune, Minna renunțase, înghițind în sec.

Nevoia de-a bea a alcoolicilor trebuie bine înțeleasă. Nu e vorba de dorință sau atracție ci, mai degrabă, de o repunere în drepturi. Bețivul aparține alcoolului, în sensul organic al termenului. Atomii stabilesc între ei legături imateriale; desparte-i, iar ei vor reveni de la sine la conexiunea primordială. Pentru Minna se întâmpla exact același lucru. Într-un fel, chiar înainte de-a fi băut, de dimineață, primul pahar, ea era deja însuși alcoolul. Fără această substanță, nu era întreagă. A sta pe sec era împotriva firii ei. Simțea magnetismul care o lega ireversibil de otrava alcoolică încă din clipa în care deschidea ochii. Altfel spus, aceasta era esența conștiinței sale.

Însă micile sale probleme de beție nu însemnau mai nimic în comparație cu povestea dezvăluită de Beewen. O noapte a Walpurgiilor în variantă nazistă, în Tiergarten. Dumnezeule! Avea să se termine oare vreodată povestea asta? Kurt Steinhoff fusese doborât de un ofițer al cărui nume îl uitase deja, dar pe care își amintea că-l întâlnise la Gestapo, și care fusese el însuși ucis de vârcolacul de la studiourile din Babelsberg…

Era un final pe cât de spectaculos, pe-atât de frustrant. Steinhoff fiind

mort, n-aveau să mai afle niciodată răspunsurile la întrebările pe care încă și le puneau. Începând, desigur, cu cea mai importantă: fusese el cu adevărat ucigașul Doamnelor de la Adlon?

Cei doi eroi ai nopții adormiseră pe canapele, înfășurați în cearșafurile menite protejării mobilierului. Minna, îngândurată, privise singură răsăritul soarelui. Zori roșii, însângerați și împovărați de gânduri.

Steinhoff era candidatul perfect pentru rolul asasinului, cu condiția unui efort de imaginație. Un fotograf voyeur nu e neapărat Jack Spintecătorul. Un taur de montă nu e obligat să-și eviscereze femelele însămânțate. Un actor egocentric nu are niciun interes să-și ucidă pruncii nenăscuți, mai ales având în vedere că nu avea să fie obligat să-i recunoască vreodată.

Minna începea deja să aibă îndoieli.

Mai rămânea însă reacția acestuia. Un simplu voyeur nu-și scoate Luger-ul atunci când e pe punctul de-a fi arestat, mai ales atunci când e vorba de un voyeur care se tutuiește cu Himmler și-l invită pe Hitler la premierele filmelor sale. Altele erau păcatele actorului, iar reacția sa era dovada unei culpabilități mai grave.

Se lăsă să lunece în somn jucându-se cu aceste idei, întinsă pe un șezlong. Care era rolul ei în toată povestea asta?

Atunci când adormi – adică în momentul deopotrivă delicios și neliniștitor în care conștiința se decuplează de la realitate și începe să flirteze cu absurdul – luă cu sine pe tărâmul oniric o imagine chihlimbarie: un puț cu pereții calzi, sclipitori, și o senzație de cădere neîntreruptă; era imaginea propriului gâtlej, aurit de mângâierea alcoolului.

127.

După ce dormise toată ziua precedentă, Simon Kraus se trezi în acea sâmbătă, 9 septembrie 1949, cu o singură idee în minte: să cumpere toate ziarele din acea dimineață pentru a vedea cum trata Ministerul Propagandei evenimentele din Tiergarten. După spusele lui Beewen, edițiile din seara precedentă nu scoseseră o vorbă despre incident, iar el nu auzise vorbindu-se la Gestapo despre corrida din parc. În mod evident, SS-ul pregătea o versiune convenabilă despre confruntare.

La chioșc, Simon alese ziarele relativ independente, precum *Deutsche*

Allgemeine Zeitung. Independența era relativă, libertatea de expresie fiind un cuvânt interzis în vocabularul nazist. Măcar ziarele pe care le alesese nu foloseau limba de plumb a propagandei negre, stilul atât de greoi încât înseși paginile păreau că atârnă mai greu în mâini.

În trecere, observă titlurile triumfaliste ale zilei: Wehrmachtul făcea progrese remarcabile în Polonia, cucerirea Varșoviei era o chestiune de zile. Cât despre forțele aliate, Franța și Marea Britanie nu păreau grăbite să intre în horă.

Așteptă să ajungă înapoi la vilă înainte de-a deschide paginile în care se vorbea despre Tiergarten. Se aștepta să citească o versiune cosmetizată a celor întâmplate, dar avu parte, în schimb, de o cu totul altă poveste. Cuvintele urlau a minciună și nedreptate și era conștient că nu avea de ales, trebuia să le înghită pe nemestecate.

> CELEBRUL ACTOR KURT STEINHOFF, UCIS ACCIDENTAL
>
> KURT STEINHOFF A FOST ÎMPUȘCAT DE O SANTINELĂ ÎN PERIOADA DE INTERDICȚIE NOCTURNĂ
>
> STARUL KURT STEINHOFF A FOST VICTIMA UNUI GLONTE RĂTĂCIT

Versiunea oficială afirma așadar că actorul, nu se știe de ce, se aventurase noaptea în Tiergarten, ignorase somațiile santinelelor și sfârșise răpus de gloanțele acestora. Niciun cuvânt despre moartea lui Grünwald. Nimic despre lupta dintre actorul înarmat cu o spadă scoasă din trepied și un *Hauptsturmführer* dezlănțuit. Tăcere deplină asupra descinderii Gestapo-ului, cu lanternele și armele pregătite. Nici măcar o aluzie la orgia din parc și la voyeuri, deranjați cu toții din plăcutele lor îndeletniciri. În ceea ce privea prezența la locul faptei a unui psihiatru rămas fără casă și a unui gropar de la Gestapo, tăcere totală, de parcă nici n-ar fi existat. Istoria n-avea să le consemneze nici numele și nici participarea la această apoteoză.

Astfel se încheia ancheta asupra cazului Doamnelor de la Adlon. Ucigașul avea să fie înmormântat onorabil: un mare actor, ucis de propria imprudență. Ulterior, aveau să se găsească explicații privind moartea Susannei Bohnstengel, a Margaretei Pohl, a lui Leni Lorenz și Greta Fielitz.

În Berlinul anului 1939 nu existase niciun criminal în serie. Și cu atât mai puțin un ucigaș care să fi fost deopotrivă un actor adulat de public și un voyeur.

Aparențele erau salvate, Germania putea să se preocupe de singura afacere care merita interes în acel moment: invadarea Poloniei și începutul unui Al Doilea Război Mondial.

Simon realiză că în vilă domnea o tăcere deplină. Mai mult ca sigur, Minna nu se trezise încă după ce băuse întruna două zile la rând, iar Beewen plecase deja la muncă, cu lopata-n spinare, ca un muncitor model.

Simon își prepară o cafea; Minna ducea lipsă de o cafetieră italiană, dar ce avea era îndeajuns de bun. Cât timp fierbea apa, Simon își contemplă mâna stângă, strânsă în pansament. Nu-i venea să creadă că acționase ca un erou. Până acum, curajul fizic nu fusese câtuși de puțin specialitatea sa. Și totuși, îl înfruntase deja pe Josef Krapp la *Mietskaserne* și nu ezitase, a doua zi, în metrou, să îl urmeze pe Beewen până la capăt, fără să se teamă de gloanțe sau de o luptă corp la corp.

Încercă să-și strângă pumnul rănit, în semn de hotărâre: imposibil. Nu, actele sale de curaj nu fuseseră o consecință a unei trăsături de caracter neștiută care se revelase pe neașteptate, ci se datora acestei anchete și susținerii tovarășilor săi: Beewen, bravul soldat nazist, și Minna, cea total inconștientă. Ei îl determinaseră să se autodepășească și să acționeze eroic.

Strânse din nou mâna. Îl durea, dar rana avea să se cicatrizeze curând. În ceea ce privea consecințele de ordin psihic, lucrurile stăteau altfel. În noaptea aceea, la Tiergarten, văzuse practic glonțul pornind din țeava Luger-ului. Într-o fracțiune de secundă, noaptea, sângele și sunetul împușcăturii se concretizaseră într-o durere ascuțită în palmă. Târându-l la adăpostul boscheților, Beewen îi salvase literalmente viața și, în agitația generală, reușiseră să fugă, lăsând naziștilor victoria.

— ’Neața.

Un halat de mătase lila, tenul alb ca o foaie velină, ochii negri cu o privire învăluitoare: Minna își făcuse apariția în pragul ușii. O întruchipare a ceea ce naziștii numeau „rasa vestică”, în care încadrau popoarele mediteraneene, pe care le așezau doar cu o treaptă mai sus decât evreii și negrii. Cum oare își putuse ea închipui că avea să se poată strecura printre potențialele mame ariene?

Îi făcu semn către ziarele deschise pe masa din bucătărie.

— Citește. Totul e rău când se termină rău.

Minna ignoră însă ziarele și se îndreptă spre aragaz, unde espressorul zumzăia surd. Avea gesturi sigure și tenul proaspăt, deși de patruzeci și opt de ore băuse încontinuu. Simon era surprins de rezistența ei: se pare că avea un somn de bebeluș.

Ea își turnă o cafea groasă și neagră ca cerneala, apoi, cu ceașca în mână, se apropie de masă. Rămânând în picioare, aruncă o privire asupra primelor pagini din Deutsche Allgemeine Zeitung și celelalte ziare, doar în treacăt, de parc-ar fi atins o suprafață de sticlă pentru a descoperi vreun fir de praf.

— Se pare că Beewen nu va fi decorat nici azi de superiorii săi.

— Măcar e-n viață, spre deosebire de Max Wiener și de Philip Grünwald.

Minna se strâmbă superior; era limpede că numele astea nu-i spuneau nimic. Sorbi din cafea, apoi plescăi din buze, resemnată.

— Credeam c-am pierdut tot, dar ne mai rămăsese ancheta, spuse ea, cu o voce scăzută.

Bătu cu degetul în teancul de ziare.

— De-acum e oficial: nu ne-a mai rămas nimic.

Simon îi zâmbi și bău la rândul său, o gură de cafea. Încerca să se agațe de fiecare senzație, vrând parcă să se convingă că viața mergea înainte.

Rosti singura întrebare ce-i veni în minte:

— Aș putea rămâne să mai dorm la tine câteva zile?

128.

– Gestapo-ul e o organizație care nu cunoaște mila.

Chiar așa… Beewen stătea în poziție de drepți în fața *Obergruppenführer*-ului Perninken care, ca de obicei, se plimba de colo-colo, cu mâinile la spate.

— … Însă e o organizație justă.

Beewen habar n-avea unde voia să ajungă. De cum sosise în acea zi la colegii săi *Totengräber,* aceștia îl anunțaseră că era așteptat de *Obergruppenführer.* Urcase treptele în fugă, din patru în patru, în uniforma sa de gropar, fără grade și decorații. Înfățișarea sa avea ceva din umilința

creștinilor: „Stau dinaintea Ta, Doamne, și-ți ofer viața mea. Mă las în voia mâinilor Tale…”

— Am aici un raport detaliat cu tot ce s-a întâmplat alaltăieri seara la Tiergarten. Prezența ta acolo nu a trecut neobservată. Ce naiba ai căutat acolo?

Beewen aproape că răsuflă ușurat: în ajun, vineri, pe culoarele Gestapo-ului, avusese o senzație bizară, mai neliniștitoare decât oricare alta. Nimeni nu pomenise nimic despre incidentul din noaptea precedentă. Nimeni nu-l privise pieziș. De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Sau de parcă ar fi fost mort.

Acum nu mai avea rost să mintă. În câteva fraze scurte, ca niște palme, deșertă întreaga poveste ascunsă a băii de sânge și sex din Tiergarten.

— Așadar, ai continuat ancheta în ciuda ordinelor mele?

— Da, *Obergruppenführer*.

Avea senzația că dansează pe marginea prăpastiei, azvârlindu-și din vreme în vreme câte-un picior spre hău și dând cu tifla sorții.

— Și ești convins că omul pe care-l căutam era Kurt Steinhoff?

— Da, *Obergruppenführer*.

Perninken tăcu o vreme. Arestare. Deportare. Execuție. Aceste cuvinte planau pe deasupra capului lui Beewen, ca niște muște deasupra unui cadavru.

— Te felicit, rosti în cele din urmă Perninken.

O surpriză enormă în biroul auster al lui Perninken: complimentele erau foarte rare aici. Mai ales fiind vorba de un act de nesupunere. Însă era prea devreme ca să se bucure: la Gestapo, dubla măsură era o regulă. Veștile bune puteau oricând să ascundă altele, rele…

Însă *Obergruppenführer*-ul continuă:

— Sper că ai avut dreptate și acest caz atât de neplăcut e definitiv închis.

Perninken era sincer: își dorea cu adevărat ca Steinhoff să fi fost ucigașul pe care-l căutaseră de-atâta timp. Era mulțumit că Beewen reușise să pună mâna pe el, dar mai ales se bucura că reușise s-o facă fără să dezvăluie secretul actorului, un secret pe care SS-ul nu-l voia scos la lumină, și din pricina căruia Max Wiener, care îl aflase, își pierduse viața. Dar ce secret?

— Am să-ți cer să redactezi un raport detaliat cu privire la această latură a anchetei. Nu-l vei semna și numele tău nu va figura nicăieri în acest

raport. În ce mă privește, am să văd ce anume voi reține din aceste circumstanțe. Oricum, dosarul acesta va rămâne confidențial. Cu excepția câtorva secretare frivole, nimeni nu va simți lipsa lui Steinhoff, iar noi avem o mulțime de alte chestiuni mai urgențe de rezolvat.

— *Obergruppenführer*…

— Ce e?

— Nu știu când voi putea să redactez acest raport. Misiunea mea alături de *Totengräber*…

— Uită de ei. Din acest moment ești reintegrat în serviciul nostru. Din păcate, ne-am pierdut în această operațiune unul dintre cei mai valoroși ofițeri. Trebuie să-l înlocuim.

Lui Beewen nu-i venea să-și creadă urechilor. La Gestapo, degradările erau monedă curentă, dar o reintegrare era ceva nemaiauzit.

Se hotărî să-și încerce norocul:

— Gradul meu…

Perninken făcu un gest de lehamite.

— Vei aranja aceste detalii cu serviciul administrativ. Îți repet: ești reintegrat în serviciu, cu același grad ca înainte. Redactează-mi raportul și treci la treabă. Avem și alte sarcini urgente.

Beewen n-avea cum să refuze: cazul avea să fie închis rapid, mizeria măturată sub covor și o nouă misiune avea să-l aștepte pe un *Hauptsturmführer* gata de muncă.

— Mi s-a raportat că, de curând, ai luat apărarea unui *Zigeuner*…

Beewen nu se așteptase la o atare interpelare.

— N-am luat apărarea nimănui, *Obergruppenführer*. Am încercat să pun un pic de ordine într-o operațiune gata să cadă pradă haosului. Timpul soldaților SS e prețios. Au destule de făcut și fără să se înverșuneze împotriva unor asociali care nu merită efortul.

Un nou gest al lui Perninken, nu neapărat agasat, cât grăbit. Sublinia astfel lipsa de importanță a anecdotei, ca și cum ar fi alungat un țânțar indezirabil.

— Avem noi ordine. E vreme de război și trebuie să ne curățăm orașul și împrejurimile acestuia. Rapoartele primite afirmă că un număr considerabil de *Zigeuner* se târâie pe drumurile noastre și, mai ales, ocupă terenurile virane de la marginea Berlinului. *Führer*-ul nostru vrea să continuăm și să încheiem curățenia începută înaintea Jocurilor Olimpice

din 1936.

Beewen știa să citească printre rânduri. Izbucnirea războiului modificase datele problemei: țiganii nu mai aveau să fie trimiși în lagăre, ci aveau să fie pur și simplu eliminați, cât mai repede posibil, încă din 1933, regimul nazist își pătase mâinile cu sânge, dar abia de-acum se trecea cu adevărat la lucruri serioase.

— Care va fi misiunea mea, *Obergruppenführer*?

— Debarasează-ne de paraziții ăștia. Și ai să începi chiar aici, la subsol. Cei de la SS ne-au trimis o mulțime de țigani. Dușmani ai statului care ar fi trebuit să ne spună unde le sunt familiile. Au vorbit cu toții, o să citești rapoartele, dar acum nu mai vreau să-i știu între pereții acestei clădiri. Mișună acolo jos ca șobolanii, încheie Perninken, bătând din picior.

Până la urmă, noua misiune nu se deosebea prea mult de precedenta. Din nou, sarcina sa era să facă să dispară niște corpuri. Doar că, de data asta, corpurile acelea erau încă vii. Însă, pentru Reich-ul de O Mie de Ani, acesta era un detaliu nesemnificativ.

129.

De îndată ce ajunse la subsol, Beewen înțelese că Perninken nu exagerase deloc. În beciul Gestapo-ului era un haos de nedescris. Celulele erau ticsite de indivizi hirsuți, iar culoarele erau, la rândul lor, pline de bărbați cu privirile rătăcite, pielea închisă la culoare și ochi negri ca tăciunele. Gestapoviștii nu reușeau să le facă față. Urlau ordine peste ordine în germană, dar nimeni nu părea să-i înțeleagă. Împingeau mulțimea către celule, cu lovituri de baston, dar haita se revărsa mereu înapoi, umplând din nou până la refuz culoarul.

Întreaga operațiune îi amintea lui Beewen de anii pe care-i petrecuse în trupele SA când trebuiau să pună ordine printre mulțimile în transă venite să-l asculte pe Hitler. Recunoscu câteva chipuri dintre SS-iști și se apucă, la rândul său, să urle ordine, adresându-se de astă dată gestapoviștilor. Îi împinseră astfel pe țigani, umplând celulă după celulă până la refuz, chiar comprimând mulțimea până la asfixiere, și poruncindu-le să încuie imediat ușile celulelor pline.

Jumătate de oră mai târziu, lucrurile erau mai limpezi. Zdrențăroșii erau în celule: *Zigeuner*, nomazi, Sinti, gitani, căldărari… Încă din copilărie,

auzise adesea aceste denumiri generice, căci țiganii erau temuți prin locurile sale de baștină, dar nu știuse niciodată să-i deosebească.

Acum, în trecere, remarca diferențele dintre ei: unii purtau pălării cu boruri largi, alții pălării mai țuguiate, cu bor îngust… Unii purtau bandane legate pe frunte, iar alții bărbi ca de călugăr sau mustăți de geambaș… Cu toții aveau însă un lucru în comun: rănile de pe față. Gestapoviștii își dăduseră frâu liber forței pumnilor. Avea în față un popor de învinețiți și însângerați, înghesuit în celule. Cu puțin noroc, parte dintre ei aveau să se sufoce, iar asta avea să mai facă nițel loc în camioane…

După ce se convinse că „operațiunea de sufocare” era pusă pe roate așa cum trebuia, urcă la parter și se interesă dacă existau niște furgonete disponibile. Până la urmă, acestea erau treburi administrative; ar fi putut transporta la fel de bine cartofi sau cadavre. Dar, în cadrul *Geheime Staatspolizei,* îndeletnicirea asta se numea „asigurarea suportului logistic”.

Coborî din nou la subsol și văzu că, între timp, culoarul căpătase o înfățișare decentă. Câțiva țigani se prăbușiseră sub loviturile de baston, iar alții, căzuți în genunchi, se rugau. Culoarul fusese însă, în sfârșit, eliberat și se putea circula, cu condiția să îi ocolești pe cei morți și pe cei recalcitranți.

Beewen intenționa acum să-i evacueze pe toți, pe rând, celulă cu celulă, verificându-le identitatea. Muncă administrativă, desigur, pusă în aplicare de un funcționar conștiincios.

Brusc, reperă un chip cunoscut. Toni. Negriciosul cel mărunțel dar plin de mușchi pe care îl găsise legat de grămada de morți în descompunere. Era și el plin de răni pe fața tumefiată, dar își păstrase expresia mândră, plină de tupeu, pe care Beewen i-o remarcase, surprins, la prima lor întâlnire.

— Tu ce cauți aici?

— Vere, mă mișc. Așa suntem noi, coaie, ăștia nomazi, făcuți să ne mișcăm.

Rostind aceste cuvinte, rânji și începu să danseze pe loc, deși avea mâinile legate.

— *Herr Hauptsturmführer*!

Beewen se întoarse și dădu nas în nas cu Alfred, fostul său secretar. Tânărul SS-ist își aranjă ochelarii pe nas.

— Mi s-a spus că ați fost reintegrat.

— Veștile circulă repede.

— Suntem la Gestapo, nu? îndrăzni tânărul, încurajat de propriul entuziasm.

— Ce vrei?

Lui Beewen îi venea greu să creadă că puștiul era într-atât de zelos încât venise să-l ajute în îndeplinirea sarcinii pe care o avea aici, la subsol.

— Voiam să vă spun cât de mult mă bucur că v-ați întors și…

— Asta-i tot? i-o reteză Beewen, iritat.

— Nu. Apropo de cazul nostru…

— Ce e?

Alfred aruncă o privire spre Toni, care rămăsese în apropiere, cu vânătăile și cătușele lui cu tot. Beewen îi răspunse printr-un gest explicit, dându-i de înțeles că nu era nicio diferență dacă vorbea în fața unui țigan sau în fața unei grămezi de cărămizi.

— *Hauptsturmführer*-ul Grünwald a ordonat cercetarea atentă a locului unde a fost descoperit cadavrul Cretei Fielitz, pe malul lacului Plötzen.

— Ați găsit ceva?

— Pantofii victimei.

Beewen avu nevoie de o secundă pentru a procesa vestea.

— Erau îngropați la baza unui copac, la vreo zece metri de locul unde-a fost găsit cadavrul.

— Asta-i tot?

— Asta s-a întâmplat miercuri. *Hauptsturmführer*-ul Grünwald a ordonat atunci să fie făcute săpături și la celelalte locuri ale crimelor, pe Insula Muzeelor, în parcul Köllnischer și în Tiergarten.

— ȘI?!

— De fiecare dată s-au găsit pantofii, îngropați la câțiva metri de locul unde era cadavrul. Știu că ancheta a fost încheiată și că ucigașul a fost identificat, dar am vrut să vă semnalez acest detaliu și…

Beewen deja nu-l mai asculta. Încerca să se convingă că acest detaliu nu intra în contradicție cu ipoteza Kurt Steinhoff. Nu mai era timp de pierdut cu afacerea asta. Demascaseră criminalul, mobilul crimelor fusese lămurit (mai mult sau mai puțin), bestia fusese neutralizată. Povestea era încheiată.

— E-n regulă, rosti Beewen, răgușit. Întoarce-te în birou, o să-mi mai povestești când vin sus.

Alfred pocni din călcâie, răcni un *Heil Hitler*! așa cum se cuvenea și se făcu nevăzut. Beewen rămase singur cu îndoielile sale, pe culoarul plin de

umbrele nomazilor care gemeau.

— I-auzi, tipul ăla, ucigașul de care vorbea…

Beewen observă că Toni era tot acolo, lângă el, cu mutra lui de faun negricios.

— Tacă-ți gura, îi replică Franz. Nu te-am întrebat nimic.

— Prietene, știu de ce îngroapă ăla pantofii fetelor alea patru pe care le-a ucis…

Gestapovistul îl privi lung. În definitiv, n-avea nimic de pierdut…

— Coaie, le-a scos pantofii ca să nu poată veni să-l bântuie dup-aia…

— Ce bazaconii îndrugi tu acolo?

Rezemat de perete, cu gulerul îmbibat de sudoare, Beewen nu mai avea putere să se enerveze sau să ridice tonul.

— E o șmecherie de-a noastră, prietene. Morților li se scot întotdeauna pantofii, pentru ca dup-aia să nu se mai poată întoarce în visele noastre. Asta-i datina, prietene. Ăsta-i obiceiul la noi… Ucigașul matale, ăsta de-a căsăpit cele patru dame, e unul de-al nostru, un călător ca noi…

Beewen izbucni în râs. Asta era cea mai bună poantă pe care-o auzise în ultima vreme. Ucigașul era un țigan. Îi venea să se tăvălească pe jos de râs, să urle, să se sufoce… Simți cum un văl înghețat îi cobora peste ochi. Un zid negru. Roșu. Un zid care pulsa, pe care erau înscrise câteva cuvinte: „pantofi”, „vis” și „răzbunare”.

Ideea „prietenului” Toni se ivise ca un iepure din pălăria unui magician. Însă, la urma urmei, această ipoteză nu era cu nimic mai fantasmagorică decât toate cele pe care și le imaginaseră până atunci.

PARTEA A PATRA

TRIUNGHIUL NEGRU

130.

Poate că de vină era oboseala, lehamitea sau coniacul pe care-l îngurgitase până atunci, cu concursul majordomului Eduard, care avea grijă să o aprovizioneze, dar Minna nu era deloc pregătită să asculte elucubrațiile lui Beewen.

Până atunci, cuptorul cu idei absurde fusese alimentat mai degrabă de ea însăși, cu ipoteza ucigașului desfigurat, și de Simon, cu al său asasin care-și vestea prezența în vise. Iată însă că Beewen se hotărâse să contribuie și el la colecție, revenind de la Gestapo cu o nouă teorie dubioasă în privința Omului de marmură.

— Ia stai așa, i-o retezase imediat Minna. Toată povestea asta nu s-a terminat la Tiergarten? Nu-ți mai place Kurt Steinhoff în rolul ucigașului?

Beewen avea îndoielile sale și fusese de-ajuns o remarcă a unui deținut țigan pentru a-i impune o nouă convingere înflăcărată. Minna stopase această conversație cu un gest de lehamite și-și deschisese o nouă sticlă de coniac.

În ceea ce-l privea pe Simon, acesta preferase să nu se amestece. Pierduse totul din pricina acestui caz. Se străduia să pară interesat însă avea convingerea că, în privința anchetei, dăduse tot ceea ce avea de oferit. În noaptea de la Tiergarten fusese la un pas de a-și pierde viața. Micuțul Kraus nu se simțea deloc pregătit să pornească din nou la luptă.

Beewen nu se lăsase: enumerase toate întrebările rămase fără răspuns în ceea ce-l privea pe Steinhoff. Subliniase fundăturile, nonsensurile și găurile negre ale anchetei. Niciun obiect sau indiciu de alt fel care să-l lege pe actor de crime nu fusese descoperit acasă la acesta. În sfârșit, în afară de faptul că le lăsase însărcinate pe cele patru victime, nu-l lega absolut nimic de Doamnele de la Adlon. Nici măcar nu reușiseră să dovedească faptul că Steinhoff purtase masca de marmură…

Minna și Simon ar fi putut admite toate aceste rezerve, căci aveau ei înșiși propriile nelămuriri, dar de-acolo și până la a înghiți povestea cu țiganul? De ce nu un turc? Sau un chinez? Drept argument, Beewen insista cu credința etniei respective: îngroparea încălțărilor, pentru a-l împiedica pe mort să bântuie visele supraviețuitorilor.

Bineînțeles, își construise deja un scenariu. Un țigan singuratic atacase toate aceste femei minat de o ură viscerală, cât se poate de legitimă, pentru tot ce respira și gândea în spirit nazist.

Și totuși, nici Minna și nici Simon nu erau dispuși să acorde credit acestei teorii. De fapt, nu mai voiau să audă niciun fel de teorie. *Das Maß ist voll.* S-a umplut paharul. Dacă Beewen avea chef să sape mai departe în speranța că avea să descopere adevărul, n-avea decât să o facă de unul singur…

Și-apoi, sincer vorbind, cum ar putea cineva să-și imagineze că un țigan negricios și jegos s-ar fi putut apropia fie și pentru o clipă de una dintre Doamnele de la Adlon? Cum ar putea unul dintre flămânzii aceia care puțeau a balegă și-a funingine, care abia bâiguiau niște cuvinte în germană, să convingă o femeie sofisticată precum Margarete Pohl sau Greta Fielitz să îl urmeze până-n parcul Köllnischer sau la malul lacului Plötzen?

Și, dacă tot era să despice firul în patru, prin ce minune ar fi putut unul de-ăsta să știe că femeile erau însărcinate? Ca să nu mai pomenim de cunoștințele medicale necesare pentru prelevarea pruncilor nenăscuți…

Minna preferă să meargă la culcare și să-și regăsească noii tovarăși nocturni – Kurt Steinhoff, musculos și despuiat, pe care-l vedea în pragul camerei sale, sau Ernst Mengerhäusen, pufăind din pipa sa făcută dintr-o tibie de om, la căpătâiul patului ei…

Fiecare are visele ce-i sunt hărăzite…

131.

Marți 12 septembrie, dis-de-dimineață, Simon deschise *Deutsche Allgemeine Zeitung* și descoperi fotografiile de la funeraliile marelui actor Kurt Steinhoff. Impresionant. Mii de femei se adunaseră pentru a urma cortegiul funerar, iar înmormântarea ajunsese să semene cu una dintre defilările de care erau îndrăgostiți Hitler și ai săi.

Ce ironie! În definitiv, Simon nu era convins că Steinhoff fusese de-adevăratelea Omul de marmură, dar un lucru era sigur: nu era câtuși de puțin îngerul dat cu briantină pe care-l venerau toate acele femei. Nu era doar atât. Ci, în egală măsură, era un nazist cu aspirații perverse, un obsedat sexual, *Zuchtbulle* pentru cine știe câte femei și un voyeur amator de orgii în mijlocul naturii…

Fie că era adevărată sau nu, îi plăcea ideea că Steinhoff trecuse adesea prin galeria Teilor pentru a contempla afișul *Fantomei spațiului* și că își asumase riscul de a pătrunde în casa lui pentru a-l recupera. Iar apoi urmașe urmărirea prin canale… *Ce vremuri de glorie*!

Acum, Simon lenevea într-un fotoliu uriaș din vila Minnei, imaginându-se în rolul baronului von Hassel. Începea să-i placă viața asta. Nu mai lucra, pierduse tot, cu excepția contului său în bancă, ce nu putuse să fie confiscat de autoritățile SS, și se simțea liber și ușor.

Încearcă să alungi firea unui om, iar ea va reveni în galop. Aici, în casa acestei femei foarte bogate, Simon avea senzația că-și retrăiește tinerețea, vremurile când își căuta câte-o susținătoare pe ringurile de dans pariziene, timpurile în care își fabrica singur briantină, amestecând zahăr cu ulei de ricin. Într-un fel, se întorsese de unde plecase.

Își mai puse o cafea. În acea dimineață purta un tricou de tenis și un pantalon alb cu pliuri, călcat la dungă. Părea că-i gata de-o excursie la Großer Wannsee.

Nu simțea niciun fel de nostalgie după cabinetul său și nici măcar după prețioasele sale înregistrări. Vremea analizei și a șantajelor trecuse. Era război, iar pacientele sale aveau să se retragă în cuiburile proprii. Nu era timpul potrivit să-și exprime neliniștile cauzate de visele lor sau de regimul hitlerist. În curând, bombele aveau să fie grija principală a berlinezilor.

Iar el? Ei bine, lui nu-i mergea rău în preajma Minnei, care îi tolera prezența. Avea costumele și pălăriile sale și avea banii din bancă. Era un nomad. Un parazit trăind pe spinarea fiarei. Oricum, psihanaliza nu mai avea niciun viitor aici. Dacă s-ar fi încăpățânat să practice această activitate decadentă, ar fi sfârșit prin a fi deportat. Se oprise la timp, chiar dacă n-o făcuse de bunăvoie.

În urmă cu câteva zile, plimbându-se prin vilă, dăduse peste trabucurile tatălui Minnei, somptuoase Habanos, importate direct din Cuba. Se ridică și se servi cu un astfel de trabuc, reveni în fotoliu și, fără grabă, îi strivi

capătul, ținându-l în dreptul urechii și ascultând sunetul delicat al frunzelor de tutun sfărâmate între degete. Abia apoi aprinse țigara de foi groasă precum un picior de scaun, pufăind din greu.

Se putea și mai rău.

În realitate însă, nu era chiar atât de calm și liniștit. Fără să vrea, viața lui se desfășura potrivit ritmului în care în minte îi reveneau amintirile recente, asemenea unor șocuri electrice neașteptate. Erau imagini explozive care i se iveau în gând, făcându-l să tresară, ca atunci când, între somn și trezie, visa că se prăbușește într-un hău.

Retrăia clipele în care, sub biciul înzecit al aversei de ploaie, în labirintul din *Mietskaserne,* își descărcase arma asupra unui om desfigurat. În minte i se derula scena din metrou: capul lui Josef Krapp sfărâmând geamul U-Bahn-ului, înainte de-a fi retezat de trenul care venea din sens opus. Își imagina cum se scufundase în canalele inundate de ploaie, urmărindu-l pe Omul de marmură. Lipsa de aer, zbaterile în beznă, toate astea le simțea de parcă s-ar fi întâmplat chiar atunci. Întunericul, senzația de sufocare, iminența morții…

Însă imaginile care îl marcaseră cel mai puternic erau cele de la Tiergarten. Noaptea aceea, ca o orgie păgână, trupurile ce se zvârcoleau în umbră, ca niște reptile cu solzi lucitori prinse-n capcana dorinței… Actorul-vârcolac, surprins în plină vânătoare… Și, în sfârșit, impulsul pe care-l simțise, de a-l prinde pe criminal de unul singur, fără ajutorul nimănui. *Ce aiureală*!

Simon își alungă din minte toate aceste imagini anxiogene și se concentră asupra luminii soarelui, care scălda cu generozitate ferestrele salonului. Era un septembrie sufocant, orașul întreg părea să se fi transformat într-o seră gigantică. Nu se putea respira și lumea întreagă se cocea și putrezea, acompaniată de veștile proaste care veneau în fiecare zi.

Polonia era de-acum strivită. Cavaleria poloneză nu rezistase prea mult în fața tancurilor germane, iar cucerirea Varșoviei era o chestiune de zile. În curând, Rusia avea să se alăture Germaniei, decupându-și la rândul său o halcă din țară. Dinspre vest, în schimb, nimic demn de semnalat. După declarația de război a Franței și Angliei, ei bine… *nichts*. Pe străzile Berlinului, omul de rând începuse să vorbească despre *Sitzkrieg* (războiul așezat), în opoziție cu *Blitzkrieg,* faimoasa strategie a războiului-fulger…

Simon lăsă deoparte ziarul și începu să se gândească, pufăind din trabuc,

la cea mai recentă ipoteză a lui Beewen. Un ucigaș țigan. O răzbunare cu substrat etnic… Simon nu avea o opinie concretă. Ancheta aceasta îi făcuse țăndări întreaga existență. Încă nu digerase pe deplin evenimentele ultimelor săptămâni haotice… Nu știa cât timp avea să dureze convalescența sa mentală. Câte luni, sau câți ani avea să-i ia până când va asimila pe deplin tot ce se întâmplase? Dar, la urma urmei, chiar și de asta îi păsa prea puțin…

Contau doar visele sale. Din acest punct de vedere, revenise la primele iubiri. Dormea bine, iar asta însemna că visa mult, dar nu vise cu Josef Krapp și vălul de pe chipul lui mutilat, nici cu Kurt Steinhoff și aparatul lui de fotografiat. Asta i se părea cu adevărat interesant. Evenimentele de-o violență nemaiîntâlnită care îl bântuiau în timpul zilei nu-i tulburau niciodată odihna nocturnă. Inconștientul, în toată complexitatea sa, nu folosea acest material pentru a se exprima, căci avea altceva mai bun de făcut. Își avea propriul limbaj și își alegea vocabularul propriu: fragmente de viață, detalii nesemnificative în aparență, scenete simbolice…

— Simon.

Psihanalistul tresări, iar scrumul trabucului i se scutură pe tricoul alb.

— *Scheiße*!

Se întoarse și-o descoperi pe Minna, într-un halat de baie.

— Te caută cineva.

— Pe mine?

Simon era deja în picioare, felicitându-se în gând pentru ținuta îngrijită pe care o alesese. Îi veni în minte un citat din Baudelaire: „Un dandy trebuie să trăiască și să doarmă în fața oglinzii”.

— E o femeie, adăugă Minna, îndreptându-se spre trepte. O să-ți placă.

Un minut mai târziu, Simon era la intrare, pieptănat, strălucitor, imaculat. Era gata să se-aprindă.

Cea care se afla în fața lui era, fără îndoială, cea din urmă persoană pe care se așteptase să o vadă. Magda Zamorsky, cu ochelari negri și părul alb. O frumusețe ireală.

132.

Se plimbau acum prin grădina vilei. Simon, care detesta tot ce ținea de

natură, era pentru prima oară aici. Așa se face că, până în acel moment, nu avusese habar că în capătul îndepărtat al parcului se înălța o seră și nici că aleile mărginite de tufe de liliac și hortensii duceau spre un mic lac. Insectele bâzâiau, păsărelele ciripeau, totul emana o bucurie indiferentă care îi îngheța sângele în vine.

— Cum m-ai găsit?

— E simplu: am fost la cabinetul tău. Am stat de vorbă cu portarul, care, ca toți *Blockleiterii* din Berlin, s-a arătat dispus să-mi vândă informații. Așa am obținut numărul de înmatriculare al mașinii cu care ai plecat atunci când ți-ai recuperat costumele.

— Și, pornind de la un simplu număr de înmatriculare, ai reușit să afli adresa?

Magda râse.

— N-a fost nevoie decât de un singur telefon.

Uneori, Simon uita cine ce era cu adevărat. Pentru Magda Zamorsky, obținerea unei astfel de informații n-avea cum să fie prea dificilă.

Profită de un răgaz de tăcere pentru a o privi cu coada ochiului. În soarele dimineții, părul ei prea blond părea că se destramă în fire ultrafine. Ochelarii negri îi ascundeau ochii de culoarea perlei și sprâncenele ciudate, ce-i amplificau farmecul. Expusă vederii rămânea doar partea inferioară a feței, de-o finețe ce-ar fi topit chiar și o inimă de piatră.

Purta o rochie ușoară, deschisă la culoare, pe care lui Simon i-ar fi fost dificil să o descrie, căci modelul părea să-i fi fost inspirat de însuși soarele.

— E drăguț din partea ta că ai venit să mă vezi.

Ea îi așeză cu blândețe o mână pe umăr.

— Te-ai pensionat sau ce s-a întâmplat?

— Zilele mele în calitate de psihanalist erau numărate.

— Și ce ai de gând să faci?

— Habar n-am. Cine știe? Poate c-am să fiu mobilizat.

Ideea însăși era de-ajuns ca să-l împietrească de spaimă.

Fără să se oprească, Magda scotoci în poșetă și scoase un pachet de țigări, își scoase o țigară și-l servi și pe Simon, care o refuză. Abia își stinsese trabucul.

Își scoase bricheta din buzunar și-i aprinse Magdei țigara, o Lucky Strike. Marca americană nu trecu neobservată: niciun conflict și nicio frontieră nu puteau sta în calea Magdei Zamorksy atunci când voia să-și

satisfacă plăcerile.

Vreme de-o clipă, ea îi reținu mâna, observându-i pansamentul.

— Ce-ai pățit?

— M-am rănit în timpul mutării.

Ea se întoarse și arătă spre vila în stil Bauhaus.

— Și cum de-ai aterizat tocmai aici? Te descurci de minune, în continuare. Baroneasa von Hassel, chiar așa?

Râse, iar spațiul din jur se umplu de lumină: în vocea ei, în păr, în aer…

— E o veche prietenă, spuse Simon, pe un ton de scuză. O cunoști?

— O știam doar după nume, nu suntem din aceeași generație. Dar am întâlnit-o când am sosit. E foarte frumoasă!

Pe lângă tine, e ca un gândac ascuns sub o piatră, fu cât pe-aci să-i răspundă, dar reuși să se abțină.

Simon se întreba ce voia frumusețea aceasta de la el. În cele din urmă, vizita asta era stranie, ba chiar de-a dreptul neliniștitoare.

— Am venit ca să vorbim despre Doamnele de la Adlon, reluă ea, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Vă mai întâlniți? întrebă el, inocent.

— Nu. Eu, în orice caz, nu m-am mai dus pe-acolo.

— Nici eu, spuse el, sperând să închidă astfel subiectul.

— M-am interesat însă despre Susanne Bohnstengel și Margarete Pohl.

Simon tresări. Genul ăsta de discuție era de așteptat să apară la un moment dat. De-acum însă, aceasta nu mai era problema lui.

— Am o prietenă care și-a petrecut toată luna august la Sylt, continuă ea. E genul de persoană foarte mondenă…

— Și?

— Mi-a spus că nu s-a întâlnit cu niciuna dintre ele. Dar noi știam că ele-s acolo, nu-i așa?

— N-am idee.

— Cât despre Leni, nimeni nu știe unde este.

Simon nu-i răspunse.

— Dacă o mai adăugăm și pe Greta…

El se baricadase în tăcerea lui, ca un crab în cochilie.

— Sunt moarte, nu-i așa?

Ajunseseră în fața serei. Simon văzu reflexia siluetelor lor pe peretele de sticlă ranforsată. Chiar și lângă această femeie care nu avea mai mult de un

metru șaizeci, tot ca un pitic se simțea.

— Ce-ți veni să spui una ca asta? replică el, încercând să câștige timp.

— De câțiva ani încoace se moare foarte ușor la Berlin… Ei, sunt sau nu moarte?

— De unde vrei să știu eu?

— La ultima noastră întâlnire de la club, ai pus întrebări despre ele. Tu erai cel care pornise un soi de anchetă.

Simon își simțea gura uscată, în asemenea măsură încât limba i se lipea de cerul gurii.

— Dacă-ți aduci aminte, chiar eu te-am lămurit în privința simpatiilor lor politice. Liturghia de seară de la Kampen, mai știi?

Psihanalistul era leoarcă de sudoare, tricoul i se lipea de spinare de parc-ar fi fost un mop ud. Brusc, simți că era sătul de toate șaradele, care, la urma urmei, nu foloseau la nimic, nimănui.

— Da, sunt moarte, rosti el, sec. Au fost ucise.

— Cine le-a ucis?

— Habar n-am.

Prima minciună. *Doar dacă nu cumva…*

— Au fost crime obișnuite sau eliminări cu substrat politic?

— Ți-am spus, nu știu nimic.

A doua minciună.

— A avut vreo legătură cu faptul că erau însărcinate?

Simon o privi pieziș. Era limpede, Magda știa o mulțime de lucruri. De unde scotea toate aceste informații? Cu pielea ei diafană, cu ochelarii negri și buzele sângerii, părea o Pythie misterioasă.

— De fapt, ce vrei de la mine? întrebă el, iritat.

Ea îi așeză din nou mâna pe umăr, dar nu mai era doar un simplu gest prietenesc, ci o mângâiere plină de empatie. În ciuda ochelarilor opaci, putea să-i citească bunăvoința din ochi.

— Sunt curioasă, asta-i tot, îi răspunse ea într-un târziu, strecurându-și brațul sub brațul lui. Trăim într-o lume periculoasă, iar izbucnirea războiului e departe de-a aranja lucrurile.

— Nu știu nimic, repetă el, încăpățânat.

Ea își lăsă capul pe umărul lui și-i vorbi aproape în șoaptă. Simon îi simțea parfumul răspândindu-se-n lumina soarelui. O aromă intimă, onirică și seacă deopotrivă.

— Voiam doar să știu dacă e cazul să-mi fie teamă…

— De ce ți-ar fi?

— Și eu fac parte din club.

— Dar n-ai nimic altceva în comun cu aceste femei.

— Fiindcă nu sunt însărcinată?

— Nu ești nazistă. Nu-i așa?

Ea izbucni în râs.

— Ar fi chiar bizar să fiu, având în vedere că-s poloneză.

Simon profită de ocazie pentru a schimba subiectul:

— Ai vești de-acolo? Din Polonia, adică?

— Nemții sunt pe cale să-mi distrugă țara. Au început masacrele. Aveau liste pregătite, știi?

— Cu evreii?

— Nu doar cu evreii. Ucid intelectuali, preoți, pe toți cei care i-ar putea împiedica să-i transforme pe polonezi într-un popor de sclavi.

Simon își dădu seama, cu oarecare întârziere, că puțin îi păsa de invazia Poloniei. Vedea în sacrificarea acestei țări doar începutul problemelor pentru germani, genul de probleme care aveau să spulbere terasa de la Kranzler și aveau să distrugă viața confortabilă a berlinezilor.

— Dar tu? Nu mai vrei să pleci?

— Nu știu. Frontierele sunt închise.

Kraus nu-și făcea prea multe griji pentru ea. Atunci când ai o avere de multe milioane de mărci, se găsește întotdeauna o soluție.

În cele din urmă, întâlnirea cu Magda se dovedea o dezamăgire. Atunci când o văzuse în cadrul ușii, Simon începuse să viseze frumos. Cea mai frumoasă dintre Doamnele de la Adlon era poate interesată de el. Poate că farmecul său de breloc al damelor sfârșise prin a o mișca și pe ea.

— Femeile acestea nu erau cele pe care credeai că le cunoști.

— Mi-ai mai spus asta.

— Ai fost atunci la capela din Kampen?

— Da.

— Deci știi despre ce vorbesc.

— De acord, erau niște fanatice.

— Mai mult chiar. Sau mai puțin… nu știu. Ce știu e că erau niște persoane rele.

El se opri din mers. Bâzâitul insectelor devenea din ce în ce mai agasant,

iar mirosul vegetației îi provoca greață. Iar soarele… era ca o bucată de tablă albă care-l izbea în față, făcându-l să se clatine.

— Ai venit să-mi povestești ceva, declară el, vădit nerăbdător. Haide, spune-mi.

Ea inspiră adânc, șovăi… Mici manevre teatrale.

— Susanne, de exemplu… Am auzit o poveste înspăimântătoare despre ea.

— Te ascult.

Magda își reluă mersul, conducându-l de braț la umbra unui stejar înalt. *Bună idee.*

— În urmă cu un an sau doi, soțul ei, Werner Bohnstengel, a dus-o să viziteze un lagăr de deportați; istoria n-a reținut care anume. Susanne a pregătit pentru această ocazie un coș cu mâncare pentru prizonieri și a luat cu sine și un mic pistolet. Probabil ai auzit și tu de arma asta, era un Browning model 1906. Așa-numitul „revolver pentru doamne”.

Simon se miră:

— O armă americană?

— Nu știi nimic, râse ea, ironic. De ani de zile, armele Browning sunt fabricate de către belgieni.

Căldura, povestea din lagăr, cunoștințele surprinzătoare ale Magdei în materie de arme de foc… Se refugie, ușurat, la umbra stejarului.

— Soții Bohnstengel au vizitat lagărul, urmă Magda. Au văzut barăcile deținuților, bucătăria, infirmeria, spălătoria… Au stat de vorbă cu prizonierii, iar Susanne le-a împărțit mâncarea adusă, ca o zână bună. Adusese chiar și bomboane pentru copii. Râzând, i-a cerut unuia dintre aceștia să închidă ochii și să deschidă gura. Puștiul s-a supus, iar ea i-a tras un glonte în gură.

Simon revăzu fulgerător în gând chipul Susannei Bohnstengel. Ochii ei migdalați, aproape mongoloizi, pometii înalți și frumusețea ei care părea că ațâță întruna, de-o manieră superioară ceți reamintea propria banalitate, propria impotență.

— Nu cred o iotă din povestea asta.

— Așa mi s-a povestit.

— Îți dai seama că tocmai mi-ai spus că Susanne Bohnstengel a ucis un copil din simplă distracție? E neverosimil. Ar fi fost trimisă imediat la pușcărie.

Magda îl mângâie pe obraz.

— Ești drăguț. Și n-ai înțeles nimic din lumea în care trăim. Ce se întâmplă într-un lagăr rămâne în lagăr. E o zonă în care legea nu are nicio putere. În care oricine are absolut orice drepturi își arogă. Viața nu mai are nicio valoare. Toți deportații sunt, de fapt, condamnați la moarte.

Simon Kraus se înfioră, corpul său reacționând la unison cu freamătul copacului de deasupra lor. Se crezuse mereu cel mai șmecher, răsfățatul femeilor, cel care se culca cu cele mai frumoase femei din Berlin, punându-le astfel coarne celor mai puternici bărbați germani. Însă încornoratul fusese, în tot acest timp, el însuși. Pacientele sale îi serviseră pe nemestecate diverse aiureli, pretinzându-se sărmane victime ale viselor și temerilor lor… *Von wegen*! Serios? De fapt, îl manipulaseră, îl păcăliseră, își bătuseră joc de el.

Fanatice naziste.

Mame purtătoare.

Iar acum, afla că avusese de-a face inclusiv cu criminale.

Cel puțin, una dintre ele chiar asta fusese.

Susanne Bohnstengel, care cântărea lumea așa cum ar fi evaluat o servitoare înainte de angajare, cea care se plângea mereu de soțul ei indiferent și de visele periculoase pe care le avea…

— Dar… de ce-ar fi făcut una ca asta? reluă el, încă neîncrezător.

— Doar așa, ca să vadă cum e. Azi, linia sacră dintre viață și moarte a fost ștearsă, Simon. Poți experimenta orice, fără teama de a fi judecat sau pedepsit.

Se apropie de el. De-acum, frumusețea ei nu mai era doar o desfătare pentru privire. Era un soi de blestem, o vrajă care te frângea, îți sfărâma integritatea fizică și morală.

— Suntem ca niște copii, spuse ea, rezemându-se cu o mână de trunchiul copacului și apropiindu-se de urechea lui. Trebuie să ne resemnăm cu pierderea inocenței noastre.

Lui Simon îi venea să-i smulgă ochelarii negri.

— De ce mi-ai povestit asta?

— Ca să nu verși prea multe lacrimi pe mormântul Susannei.

Ea se dădu câțiva pași înapoi, fără a ieși din umbra stejarului, cuprinzându-l întreg cu privirea-i sclipitoare.

— Îți repet, știu că anchetezi aceste crime. Nu e nevoie să-mi explici

nimic și, de altfel, nici n-am de gând să îți cer asta. Voiam să știi însă ce fel de om era una dintre victime. Și, crede-mă, nici celelalte nu valorau mai mult.

Ea făcu iar câțiva pași înapoi, ieșind în plină lumină. În ciuda așteptărilor, își scoase ochelarii de soare. Pleoapele-i fremătară. Sub genele ei date cu mascara, irișii răspândeau reflexe cenușii. Era mai frumoasă decât toate Doamnele de la Adlon laolaltă, cele vii și cele moarte deopotrivă.

Simon nu mai înțelegea nimic. Vizita aceasta matinală, frumusețea ei de-a dreptul ireală, povestea sinistră pe care i-o istorisise… Nimic nu se lega.

— Am să mai vin să te văd, murmură ea. Nu-mi pari din cale-afară de ocupat. Mai am și alte povești să-ți spun.

O privi îndepărtându-se, cu gura parcă plină de nisip, uitând până și să-și ia la revedere. Silueta ei părea că stârnește valurile unui vânt de vară, mirosind suav a Liberty.

Rămase locului, la umbra stejarului, o bucată de vreme. Ce urmărea femeia asta? Simon mai c-ar fi putut să jure că încerca, pe căi ocolite, să-l determine să reia ancheta.

133.

Numele n-avea importanță. În ochii lui Beewen, țiganii aparțineau unei categorii umane unice și universale în egală măsură. Categoria găinarilor cu păr slinos și priviri piezișe. Toată copilăria îi fusese dat să tremure de teama acestor nomazi misterioși care băteau drumurile cu căruțele lor ce scârțâiau cu o stridență aparte.

În adâncul sufletului, se temea și acum de acești sălbatici cu unghiile negre, care mâncau carne de arici, cerșeau ca să-și ascundă bogăția și își îngropau morții la marginea drumurilor.

Faptul că, la capătul anchetei privind Doamnele de la Adlon, se vedea confruntat cu vechile lui spaime i se părea oarecum amuzant. Nu credea cu adevărat în pista cu țiganii, pe care le-o expusese lui Simon și Minnei doar ca să-i provoace, dar ceva îl împiedica să o ignore cu totul. Ce anume era acel ceva? N-ar fi putut spune exact. Poate că era, pur și simplu, absența unor dovezi directe sau a unui motiv concret care să-l acuze pe Steinhoff.

Prea multe întrebări rămăseseră fără răspuns: ce se alesese de pumnalul nazist? Unde era masca? De ce crimele se petrecuseră de fiecare dat în preajma unor ape? Și, mai ales, de ce-ar fi vrut un *Stier* precum Steinhoff să-și recupereze odraslele nenăscute? Dimpotrivă, logica ar fi dictat ca un actor egocentric să-și dorească să își vadă progeniturile crescând: copii perfecți, crescuți de marele Reich…

În acea dimineață, Beewen își spuse că putea să profite de o oarecare libertate în programul său zilnic pentru a săpa nițel în direcția ipotezei țigănești. Nu mai era un *Totengräber,* dar nu redevenise încă pe deplin un *Hauptsturmführer* însărcinat cu multiple misiuni.

Avea la dispoziție cel puțin o zi liberă…

Tabăra Marzahn era situată la vest de Berlin. Nu era chiar în oraș, dar nici la periferie. În 1936, în timpul pregătirii Jocurilor Olimpice, autoritățile naziste făcuseră curățenie. Pe de o parte, trupele SA primiseră ordin să facă să dispară toate lozincile antisemite, fie înscrise pe panouri, fie mâzgălite pe ziduri. Pe de altă parte, străzile Berlinului fuseseră curățate de tot ce însemnau oameni ai străzii sau nomazi și, cât ai zice pește, mii de țigani se treziseră la Marzahn.

Tot aici erau și acum.

Nici măcar în calitate de prizonieri țiganii n-aveau parte de atenția autorităților: „lagărul” lor de concentrare era doar un teren viran înconjurat de sârmă ghimpată, abia păzit. Nicio clădire, niciun fel de infrastructură, nici vorbă de-o infirmerie sau vreun birou. Pur și simplu fuseseră adunați acolo și atât.

Beewen nu văzuse niciodată atâtea rulote, căruțe cu coviltir și corturi la un loc. Părea un târg uriaș de vite, unde doar oamenii erau de vânzare, iar marfa nu era tocmai de prima calitate. Țiganii păreau înghesuiți de-a valma între cerul murdărit de dârele de fum ale sobelor improvizate și pământul noroios în asemenea măsură încât nu mai lăsa să-i scape roata vreunei căruțe sau piciorul gol al vreunui puradel mai firav.

Beewen își opri mașina la câteva sute de metri distanță de tabără. Odată cu gradele, își recuperase șoferul și Mercedesul, dar nu voia să atragă atenția, motiv pentru care, de altfel, venise îmbrăcat în haine civile.

Trecu de gardul de sârmă ghimpată și îi văzu. Regăsi chipurile întunecate ce-i bântuiseră copilăria și figurile bocitoarelor care-l tulburaseră cu câteva zile în urmă. Copiii erau goi-pușcă. Femeile, toate cu păr negru și

fuste colorate pestriț ce arătau ca niște adunături de zdrențe, găteau la foc, deasupra vetrelor improvizate. Bărbații, pletoși și uneori bărboși, purtau pantaloni prea largi și cămăși strânse la brâu și strâmte pe piept, ca niște dansatoare. Mai erau și o grămadă de câini, atât de slabi încât părea că pielea le fusese cusută grosolan laolaltă.

Beewen fu cât pe ce să facă cale întoarsă. Cum ar fi putut să-și îndrepte bănuielile asupra unor păduchioși ca aceștia? Făcuse însă drumul până aici, iar Toni Serban era undeva în latrina asta, verificase în prealabil în registre. Avea să meargă până la capăt.

Trecu de poartă fără probleme, arătându-și insigna de la Gestapo. Gardienii arătau ei înșiși de parcă fuseseră adunați din beciurile SS-ului. Niște indivizi cu uniforme ponosite și cârpite, arși de soare și prostiți de alcool, care păreau că nu așteaptă de la viață decât schimbul de gardă.

Porni pe prima alee. Scânduri, pneuri, fiare vechi și, pretutindeni, grămezi de gunoi. Domnea o atmosferă apăsătoare de lehamite și abandon. O tabără de învinși care doar supraviețuiau, fără a-și face iluzii în privința viitorului. Țiganii aceștia nu aveau nimic în comun cu cei din amintirile lui din copilărie și taberele lor, unde toată lumea răcnea, cânta, râdea, unde o anumită mândrie răzbătea de sub zdrențe și stratul de jeg.

Întrebă câteva familii despre Toni. Prin gesturi, însoțite de directive date în romani, i se explică încotro s-o apuce, dar, cum nu le știa limba, n-ar fi putut spune dacă încercaseră să-l ajute sau să-l rătăcească.

Urmă vreme de un sfert de ceas rețeaua de scânduri care slujeau drept trotuare, astfel încât să nu se scufunde-n mocirlă, și se pierdu în labirintul de căruțe, mutre bronzate și vetre cu focuri abia pâlpâind. În trecere, observă felurite detalii: monedele de aur împletite-n părul femeilor, ornamentele sculptate în lemnul căruțelor, viorile, tamburinele și urșii dansatori, un întreg bazar plin cu saltimbanci nevoit de-acum să-și ducă viața în umbra coviltirelor.

— Hohoho, vere, da’ tu ce mai cauți aici?

Beewen se-ntoarse și se trezi față-n față cu Toni, cu ochii lui nisipii și moaca de câine turbat. Ca în cazul tuturor bărbaților de-aici, chipul lui întunecat părea a fi fost schițat în cărbune, cu o expresie de furie și amărăciune întipărite veșnic. Doar mustața îi conferea un soi de aer bonom, cât să-i îngăduie să se dea prieten cu câte-un *gadjo* până prindea ocazia să-l ușureze de portofel.

Dar acest Toni nu avea prea multe-n comun cu subțirelul despuiat legat de mormanul de cadavre și nici cu grămada de cârpe însângerate pe care o găsise ulterior la Gestapo. Toni era acum îmbrăcat din cap până-n picioare: pantaloni cu talie înaltă, o eșarfă feminină înfășurată la gât și un cuțit la cingătoare. Părea tare mândru de sine acest Toni, în cămașa lui cu modele argintii.

— Am venit să-ți pun câteva întrebări.

— Bei o rachie, coaie?

— Merge, mulțumesc.

— Și o cafea?

Beewen încuviință. Fără să vrea, privi în jur, contemplând peisajul mocirlos. Avea impresia că se află într-o deltă a mizeriei, unde descurajarea era pretutindeni și nicăieri în același timp, îmbibată-n rulote și-n chipurile oamenilor.

— Ce zici, prietene, nu-i așa că suntem grozav instalați aici?

Beewen nu reuși să-și dea seama dacă Toni glumea sau chiar era convins că le mergea bine. Țiganul aruncă o privire ce valora cât o poruncă unei femei al cărei chip era brăzdat de riduri atât de dese și de adânci încât părea a fi o hartă-n relief a unui râu cu mulți afluenți.

— Până-i gata cafeaua, hai să-ți arăt p-aici.

Beewen îl urmă. În echilibru pe scânduri, se strecurară între două rulote. Șmecheria era să fii atent la picioare, să sari peste bălțile ce străluceau ca niște cioburi de oglindă și să eviți deșeurile și pneurile vechi care umpleau traiectoria drumului, ca niște stârvuri.

— Aici sunt neamurile Lovara și Ciurara, explică Toni. Adică noi, prietene. Vindem cai, îi îngrijim, suntem mai buni cu ei decât cu ai noștri. Coaie, de-aia ne permitem să locuim în rulote! Rulotele-s de bază.

Lucru bizar, SS-iștii nu le confiscaseră caii. Pentru niște geambași, țiganii din neamul Lovara arătau destul de ciudat. Costume lustruite de uzură, pantaloni cu pense, gulere cu rever larg. O eleganță de gangsteri, cu sclipiri metalice: cercei, ghiuluri, lanțuri…

— Hai să-ți mai arăt oarece…

Se îndepărtară de zona rulotelor, apropiindu-se de un luminiș acoperit de corturi din pânză groasă, cu dungi negre și roșii, cârpite la greu.

— Ăștia-s căldărarii.

Bărbații de-aici purtau bărbi lungi și pălării mici, în formă de clopot.

Aveau pe piept coliere groase, iar femeile purtau broboade roșii de sub care se ivea câte-o pereche de cozi lungi împletite, lucioase, ca niște șiraguri de perle negre.

— De ce au mâinile verzi? întrebă Beewen.

— E de la *zalzaro,* prietene, acidul pe care-l folosesc ca să prelucreze metalul. Căldărarii-s ceea ce le spune numele, fac căldări și ceaune. Niciun mister la mijloc, coaie! Fier, zinc, cupru, spune ce vrei, iar ei ți-l lucrează. Haide, prietene.

Părăsiră această parte a taberei și se îndreptară spre o altă zonă, plină de căruțe cu coviltire din pânză cenușie. Laturile de lemn ale căruțelor era sculptate atent, cu linii, torsade și arabescuri în stil arab, sau cel puțin cu acesta le asemănă Beewen. Toate femeile erau învești mântate în negru, iar bărbații, cu fețele de culoarea scoarței de salcâm, purtau mustăți lungi și pălării cu boruri largi.

— Ăștia-s Sinti. Nomazii, dacă preferi. Vin din sud, nici dracu' nu-i înțelege ce vorbesc. Niște sălbatici. Nu se căsătoresc niciodată, m-auzi? Niciodată! Bărbatu' își răpește nevasta și gata. Dar după aia, femeia e aia care poruncește-n casă. Sălbatici, cum ziceam…

Beewen nu venise aici pentru a afla inventarul diverselor caste din tabără. Toni păru să se fi prins că oaspetele său se cam săturase, așa că-l bătu pe umăr și porniră în direcția din care veniseră. Pe drum, gestapovistul riscă totuși o întrebare:

— De ce-s atâtea femei și atâția copii aici?

Toni râse scurt, aproape la fel de vesel ca o lovitură de sabie-n coaste.

— De anu' trecut încoace vin mereu și mai iau din bărbați, prietene.

— Și unde-i duc?

— În lagărele de muncă. Zice că munca te eliberează, vere! Da' mă lipsesc de așa libertate. Să crăpi cu mutra-n pietriș și oasele făcute fărâme…

Scuipă în țărână și-și șterse cu dosul mânecii gura strâmbată a dispreț.

— Și-apoi, să port și-un triunghi negru pe piept?

Acesta era simbolul ales de naziști pentru marginali și asociați. Beewen avusese ocazia să vadă ce scria în ordinele de transfer pentru Oranienburg-Sachsenhausen. Formularea de acolo nu îngăduia interpretări ambigue: „eliminare prin muncă".

Lângă rulota lui Toni, câțiva țigani se strânseseră în jurul focului. Unul

dintre aceștia era un bătrân îndesat într-un fotoliu scâlciat; ținea în mână un cub de zahăr pe care, din vreme în vreme, îl înmuia în alcool și-l sugea. Un alt bărbat folosea niște foale vechi pentru a înteți focul. Mai mulți puradei se ciondăneau în jurul unui ceaun, mâncând cu mâinile, pe care apoi și le ștergeau în plete.

Beewen observă un detaliu care îl înduioșă: niște adolescente găsiseră cine știe pe unde niște pigmenți și își vopseau unghiile cu ajutorul unor fire de iarbă.

— Asta-i *kumpania* noastră…

— Adică?

— Familia noastră, prietene. Frați, veri, unchi, tot tacâmul.

— Și cu ceilalți? Căldărarii? Nomazii? Nu vă mai încăierați?

— E legea la mijloc, prietene. Legea…

— Care-i legea asta?

Toni avu un gest de fachir, un soi de unduire din șolduri, cu mâinile desfăcute și ochii holbați.

— Legea spune că suntem toți mână-n mână. Noi, călătorii, suntem frați cu toții. Asta ne e viața, ăsta ne e adevărul: noi suntem bărbații…

Toni sfârși prin a se așeza pe o ladă întoarsă cu fundul în sus, închizând cercul din jurul vetrei. Puradeii își continuau ciorovăiala, iar bătrânul cu cubul de zahăr stătea să ațipească. Beewen căută din priviri ceva pe care să se așeze, dar nu găsi nimic. Toni îi trase un picior somnorosului, acesta se rostogoli din fotoliu, se ridică și plecă bombănind. Beewen îi luă locul în fotoliu, care se afundă cu vreo douăzeci de centimetri sub greutatea sa.

Femeia cu fața ridată își făcu apariția cu un ibric în mână. Trăsăturile ei păreau sculptate în piele neagră. Buzele îi erau doar o tăietură, iar ochii machiați cu khol păreau două găuri adânci.

Femeia îi turnă cafeaua într-o cană de tablă. La fiecare mișcare a ei se auzea un concert de clinchete, un sunet de feerie orientală produs de cerceii mari, de coliere și monedele aurii împletite în păr.

Beewen era fascinat. Aici, în cloaca asta noroioasă, gustul acestor oameni pentru tot ce strălucea supraviețuise. Important era să sune. Apetența lor pentru lux, eleganța și refugiul în sclipiciul acestor obiecte derizorii, dinții de aur, toate astea contrastau violent cu carapacea lor tuciurie. Cochetării de coțofană hoață.

— Bun, spuse Toni după ce sorbi o gură de rachiu. Spune-mi ce întrebări

ai.

134:

– Atunci când un țigan ucide, își va descălța întotdeauna victima. Asta mi-ai spus data trecută.

— Poate că mai sunt romi care nu fac asta, prietene, dar la neamul Lovara de dincoace de Dunăre așa se face. În felul ăsta, fantoma mortului, mulo, nu se mai poate întoarce în vise.

Beewen tresări.

— De ce tocmai în vise?

— Prietene, visele-s teritoriul *mulo*. Când moare careva, se-ntoarce mereu atunci când dormi. De-aia i se dă numele mortului primului prunc care se naște. În felul ăsta, nu se mai poate întoarce. Da' dacă omori pe careva, nu mai merge așa. Șmecheria cu numele nu mai funcționează. Așa că nu-ți rămâne decât să-l descalți.

Omul de marmură se arăta victimelor sale în vis, înainte de-a le ucide. Era oare vreo legătură cu credințele țiganilor?

Beewen scutură din cap. Începea să o ia razna.

— Imaginează-ți un *Zigeuner* care ar ucide niște femei din înalta societate nazistă. Ce părere ai? întrebă el, totuși.

Toni scuipă.

— Sigur n-aș merge să plâng la mormântul lor.

— De acord, am priceput asta, dar de ce ar face țiganul acela una ca asta?

Toni răspunse fără nicio ezitare:

— Ca să se răzbune, prietene.

— Să se răzbune pentru ce?

Toni izbucni în râs. Avea dinți albi, strălucitori, dinți de ghepard.

— Vere, chiar nu-ți dai seama?

— Naziștii vă tratează ca pe niște câini, știu, dar de ce s-ar răzbuna respectivul tocmai pe niște femei? De ce n-ar ucide un demnitar nazist, mai degrabă? De pildă, un șef de la Biroul de igienă rasială.

Toni se aplecă și-și rezemă antebrațele pe genunchi. Apucă o bucată de lemn din foc și-o îndreptă spre Beewen.

— Prietene, poate că femeile alea au ceva ce nouă ne-a fost furat.

— Ce anume?

— Vere, ele pot să facă copii.

Handicapații, cei cu boli ereditare, asocialii (care, după definiția șefilor NSDAP, erau ei înșiși suferinzi de o boală congenitală) fuseseră cu toții sterilizați.

Printre aceștia, țiganii erau cap de listă.

— Vere, continuă Toni, trebuie să pricepi cum stau lucrurile: ne-au omorât, dar ne-au lăsat în viață. Ne-au despicat burțile, dar suntem încă aici. Și, în fiecare zi, noi trebuie să retrăim chestia asta, vere, moartea noastră, faptul că ne-au făcut sterpi. Dacă împiedici un rom să facă copii, vere, e ca și cum i-ai tăia drumul. Nu mai avem viitor, doar ne retrăim în fiecare dimineață moartea.

Doamnele de la Adlon erau însărcinate atunci când fuseseră ucise. Pruncii nenăscuți le fuseseră smulși din burtă. Un gest turbat, dictat de furie și disperare.

Brusc, Beewen îl întrebă:

— Știi să înoți?

— Aoleu, nu, vere. Apa-i pentru pești.

În acel moment, abia atunci, Beewen înțelese ce anume îl determinase să vrea să-l revadă pe Toni. Detaliul decisiv îi reveni în minte, fulgerător.

— La Gestapo, în arest, mi-ai spus așa: „Știu de ce îngroapă ăla pantofii fetelor alea patru pe care le-a ucis…” De unde-ai știut c-au fost patru victime?

Rânjetul de pe chipul lui Toni era ca o flacără, precum cele care se zvârcoleau sub ceaun, în vatră.

— Noi romii știm o grămadă de lucruri despre *gadjo,* noi…

Țiganul nu avu răgaz să-și termine vorba. Beewen îl apucase de gulerul cămășii, făcând să-i sară câțiva nasturi.

— Să nu-ți bați joc de mine! răcni el, strângându-l de gât pe Toni cu o singură mână. De unde-ai știut treaba asta?

Toni se eliberă din menghina mâinii neamțului cu un gest fluid și fără drept de apel. Era felul lui de-a fixa regulile jocului: de la egal la egal.

— Calmează-te, vere. Discutăm ca între bărbați.

Beewen își vârî mâinile-n buzunare, ca să nu mai fie ispitit să-l ia de gât.

— Ascultă-mă bine, reluă țiganul. Noi, călătorii, așteptăm răzbunarea

asta de ani de zile. Fără milă, coaie. Naziștii trebuie să plătească.

— Răspunde-mi la întrebare: de unde-ai știut că sunt patru victime?

Toni se retrase, fără să se ridice de pe ladă, de parcă și-ar fi strâns într-un năvod tainele.

— VORBEȘTE!

Țiganul se aplecă din nou spre foc. Pe chip îi dansau reflexiile portocalii, în vreme ce soarele alb îi căuta păduchii în coama neagră.

— E foarte simplu, prietene. Știu cine le-a omorât pe gâsculițele tale.

— Îți bați joc de mine.

— Crede-mă. Sau nu mă crede. Alegerea e a ta.

Rotițele din mintea lui Beewen se roteau cu o viteză amețitoare. Era un delir, o halucinație. Dar nu putea să ignore o astfel de posibilitate, oricât de mică ar fi fost ea.

— Te-ascult, murmură el, cu răsuflarea tăiată.

— Și eu ce primesc în schimb?

— Vrei haine? Mâncare?

— Acum tu ești cel care-și bate joc de mine.

Gestapovistul explodă:

— Păi ce vrei? Vrei bani?

— Vreau să mă scoți de aici.

— Cum?

— Scoate-mă de aici, prietene, și am să-ți spun absolut tot ce știu.

— Dar ai tăi? Vrei să-i lași aici?

Un zâmbet cu toți dinții.

— O să mă descurc eu cu ai mei. Noi ne pricepem s-o luăm din loc.

— Dar poți ieși de-aici când vrei! Tabăra asta abia dacă e păzită.

— Nu, șmechere, eu vorbesc de ieșit pe poarta principală, cu acte în regulă. Vreau să mă pot întoarce la ai mei, în Silezia.

— Va trebui să mă gândesc la asta.

Fără vreun alt cuvânt, Beewen se ridică și porni, cu pași mari. De fapt, asta-i fusese intenția inițială, dar în realitate se bălăbăni lamentabil de pe-un picior pe altul, încercând să-și păstreze echilibrul, până ce reuși să ajungă la scândurile înșirate de-a lungul aleii ce ducea spre ieșirea din această cloacă.

În drum spre poartă, cu capul vâjâindu-i de durere, se încrucișă cu un bărbat scund care nu era nici țigan, nici dintre gardieni. Uscat și cocârjat ca

un animal de povară, individul căra în spinare un sac ce părea mai greu decât propria-i greutate.

Beewen remarcă imediat gulerul alb ce-i strângea gâtul. Un preot printre țigani? De ce nu? Locul ăsta nu era un lagăr de concentrare și niciunul de muncă.

— Îmi cer scuze, părinte.

Se dădu înapoi pe scândură până când găsi un loc mai puțin noroios și se dădu deoparte pentru a-l lăsa pe preot să treacă.

— Mulțumesc, fiule! îi spuse acesta, cu o voce de bas marcată de un guturai.

— Ce le-ați adus acolo? întrebă Franz, curios.

Preotul râse, cu un aer de modestie afectată care-l irită pe Beewen. În mintea sa, nu era nimic mai fals decât un preot care ierta tot, dar nu tolera nimic.

— O nimica toată. Niște mâncare și haine.

Clătină din cap, dezaprobator.

— Sărmanii oameni sunt ținuți aici și nu li se asigură absolut nimic.

— Îi cunoașteți bine?

— Pe cine?

— Pe țigani.

— Mă ocup de ei de mai bine de douăzeci de ani. Pe drumuri, pe sub poduri, prin păduri, i-am regăsit întotdeauna.

Bărbatul avea spre cincizeci de ani, dar părul îi era pe de-a-ntregul negru încă, o coamă demnă de un apaș. Pe vârful nasului purta o pereche de ochelari groși ce păreau că-i trag întreaga față înainte, așa cum trage un atelaj de căruță. Dar cel mai mult ieșea în evidență gâtul lui lung, ca de struț, cu un măr al lui Adam proeminent.

Beewen se gândi puțin. În privința lui Toni nu luase încă o hotărâre. Dar nu avea de gând să abandoneze o potențială pistă. Trebuia să sape, să afle mai multe despre acest neam Lovara.

Iar preotul reprezenta o bună ocazie de a afla mai mult, pe dată. În situația asta, era gata să recunoască că Dumnezeu însuși i-l scosese în cale pe popă.

Din reflex, își scoase legitimația de la Gestapo. N-avea chef de conversații prietenești.

— Aș vrea să vă pun câteva întrebări.

— Am putea discuta peste câteva ceasuri? Trebuie să le duc prietenilor mei sacul ăsta.

„Prietenii mei”? Niște muribunzi cărora le ducea din când în când niște zdrențe și ceva mâncare veche, pentru ca, de cum revenea la casa parohială, să se ghiftuiască în numele bunului Iisus?

Beewen își înfrână proasta-dispoziție și se strădui să zâmbească, ba chiar se înclină, de parcă însăși amărăciunea sa ar fi decis să capituleze.

— Bineînțeles.

— Vino să mă vezi la parohie mai către seară. Biserica Heiligen Petrus, în cartierul Moabit.

135.

Minna începuse să se sature până și de alcool. Gustul grețos de zahăr și de fructe, arsura care nu mai reușea să ardă nimic, greața care-i urca din fundul gâtului… Era bolnavă și se simțea anesteziată de parfumurile prea puternice, prea grele. Despre bucuriile beției nici nu merita pomenit. De prea multă vreme, Minna bea doar ca să se amețească. Nici veselă, nici tristă, căuta absența, detașarea, un soi de nirvana de șanț.

Atunci când Beewen revenise la vilă, spre sfârșitul după-amiezii, abia dacă înțelesese ce voia acesta de la ei. Grăbit și exaltat, SS-istul le ordonase să se îmbrace: noua sa pistă începuse să dea roade. Niciunul dintre ei nu reacționase: Simon zăcea la soare pe un șezlong, iar Minna era trântită pe-o canapea, căreia nici măcar nu se ostenise să-i scoată husa de protecție.

Beewen se înfuriase și răcnise de răsunase întreaga vilă; pereții de beton armat și spațiile largi conduceau bine sunetul. Simon și Minna consimțiră în sfârșit să se urnească. Gestapovistul părea entuziasmat de povestea cu țiganii. Îi aruncase un sacou lui Simon și îi poruncise Minnei să se îmbrace ceva mai decent, căci ea era în costum de baie.

Se aflau acum în inima cartierului muncitoresc Moabit, lângă o capelă mizerabilă. Scundă și latră, într-o stare apropiată de ruină, biserica părea că fusese sigilată de autorități: cele două uși grele de la intrare erau legate una de alta cu sfoară groasă. La baza zidurilor crescuseră buruieni, iar ferestrele erau acoperite cu cartoane, în locul vitraliilor în rame plumbuite.

Această bisericuță era o imagine-simbol a indiferenței, dacă nu chiar a

ostilității pe care naziștii o nutreau față de credința creștină. Sub cerul Berlinului nu era loc pentru doi Dumnezei. Catolicii și protestanții trebuiau să urmeze o singură regulă pentru a supraviețui: să nu facă prea multă gălăgie. Să-nchidă gura și ochii atunci când erau sterilizați țiganii sau erau eliminați evreii.

În interior, biserica avea aceeași înfățișare de epavă. Lumina lipsea. Stranele păreau că se sprijină unele-ntr-altele pentru a nu cădea. Lumânările erau înfipte în găleți umplute cu nisip. De-a lungul zidurilor umede erau înșirate schele șubrede, în plin proces de putrezire. În aer plutea un miros de tencuială umedă și salpetru, de parcă timpul, delăsarea și abandonul se preschimbaseră, încet-încet, în pete de mucegai.

Minna zări câteva enoriașe care se rugau în tăcere. Capela asta n-avea nevoie de fresce care să ilustreze drumul crucii pe Golgota; era ea însăși un drum al crucii, o agonie care provoca durere privitorului.

Ieșind din altar, un preot le veni în întâmpinare.

— Nu-i chiar Ludwigkirche, dar Hristos însuși a propovăduit smerenia, glumi el.

Minna surâse, îngăduitoare. Un fâlfâit de aripi le atrase atenția. Erau porumbei, descoperiseră probabil vreo gaură în acoperiș, iar acum traversau balconul corului.

Beewen făcu prezentările.

— Să mergem în prezbiteriu, propuse preotul.

Înaintară pe aleea centrală. În afară de mirosul de umezeală, Minna percepu o vagă aromă de tămâie. Acest detaliu avu darul de-a o liniști. În copilărie îi plăceau la nebunie acele mirosuri arse pe care le asocia cu tihna oferită de-o liturghie, cu un psalm cântat, cu aroma răspândită din cădelniță…

În sfârșit, opinia Minnei despre această biserică începea să se schimbe. Lumina fructată a amurgului ce se infiltra prin crăpături în această ruină era salvarea de care avea nevoie acest decor. Nava bisericii era scăldată într-o limpezime de icoană misterioasă, precum comoara din adâncul unui mormânt.

Intrară într-o sală mare, cu pereții văruiți și având drept mobilier doar un dulap și-o masă țărănească.

Preotul cel mărunțel îi invită să se așeze în jurul mesei. Gârbov ca un școlar aplecat deasupra lucrării de control, uscățiv, acesta purta o sutană de-

o curățenie îndoielnică și ochelari cu lentile mari, cât niște inele olimpice. Capul părea a-i fi crescut la capătul gâtului lung ca o floare de cactus și își ținea mereu mâinile împreunate, de parcă s-ar fi rugat fără încetare, sau poate ca un om care se bucură la ideea unei mese copioase.

Minna nu știa ce să creadă despre noua pistă descoperită de Beewen. SS-istul refuzase să le explice mai mult. Nu insistase: constata că Beewen ajunsese să sufere, exhibând simptomele specifice unei nevroze obsesive. Nu o deranja acest lucru, căci ea însăși, dar și Simon, sufereau de exact aceeași afecțiune mintală.

— N-am să vă ofer nimic de băut, zâmbi preotul, instalându-se în capul mesei. Am doar niște vin de liturghie, și nici acela nu-i prea mult.

De-abia se așezase, când Beewen se hotărî să pornească la atac, fără vreo introducere sau un preambul. Rosti o întrebare ce părea a fi fost scoasă din pălărie, aleatoriu, dintr-o mulțime de alte întrebări la fel de malefice:

— Știți cum sunt sterilizați țiganii?

136.

Preotul tresări ușor, apoi zâmbi, plecându-și ochii. Nici el nu părea a fi omul care să piardă timpul cu politețurile.

— Autoritățile germane i-au luat pe țigani în colimator de foarte mult timp, cu mult timp înainte de venirea naziștilor la putere, încă de pe timpul lui Wilhelm al II-lea, aceștia erau înregistrați. S-a făcut un recensământ, cu colectarea de date antropometrice, cu scopul de a avea o evidență a fiecărei *kumpania* de pe teritoriul și drumurile Germaniei. Acest prim proiect de catalogare a premers planurilor de eliminare. Naziștii au mers mai departe și au trecut la acțiune, prin promulgarea legilor rasiale de la Nürnberg și chiar mai devreme, prin decretarea sterilizării forțate din 14 iulie 1933. Potrivit noii ideologii, sterilizarea asocialilor, a paraziților din societatea germană, era necesară, pentru a împiedica înmulțirea lor.

— Nu mi-ați răspuns la întrebare, îl întrerupse Beewen. Cum sunt sterilizați?

— Tehnicile chirurgicale cele mai frecvent folosite sunt legarea trompelor uterine la femei și ligatura canalului deferent la bărbați, ceea ce se cheamă vasectomie. Uneori se extirpează uterul. Toate astea se practică

în condiții sinistre, total neigienice și doar cu o anestezie superficială.

— Mai sunt practicate și alte metode?

— Se fac cercetări și experimente în domeniu, da. Există cineva care a lucrat mult în domeniu. L-am întâlnit pe respectivul… medic. Am vrut să pledez cauza țiganilor în fața lui, dar…

— Cum se numește?

— Mengerhäusen.

— Ernst Mengerhäusen?

— Îl cunoașteți? E un cercetător strălucit, dar mintea lui a luat-o pe o pantă… nedorită. Unele dintre lucrările sale au permis niște progrese extraordinare în domeniul fertilității, dacă nu mă înșel. Dar e un nazist fanatic. Întreaga lui cunoaștere e îndreptată împotriva speciei umane. Acum, ceea ce îl interesează e sterilizarea…

Așadar, monstrul roșcat era prezent în peisaj…

— După părerea lui, intervențiile chirurgicale durează prea mult, continuă preotul. A demonstrat că expunerea prelungită la razele X sau la radiu provoacă, pe lângă alte efecte, sterilitatea. După ce a supus mai multe țigănci acestui tratament, le-a ucis și apoi le-a prelevat ovarele pentru analize. Într-adevăr, țesuturile arse fuseseră distruse.

— Sunteți convins că e adevărat ce spuneți?

— Știu toate astea de la un medic care a asistat la aceste experimente. Iar cruzimea acestui protocol s-ar potrivi cu personalitatea lui Mengerhäusen. I-am citit eu însumi unul dintre proiecte…

— Cum de ați avut acces la el?

— E destul de greu de crezut, explică preotul, dar în calitate de specialist în problemele romilor mi s-a cerut o opinie privind fezabilitatea unui anumit… protocol. Naziștii n-au știut și nu știu care îmi sunt convingerile.

— Despre ce era vorba?

Preotul, care istorisea aceste orori cu o voce gravă, de bas, tăcu câteva clipe.

— Nu-s tocmai cele mai frumoase amintiri…

— Vă rog, părinte. E foarte important.

Preotul trase aer în piept și începu:

— Folosind tehnologia cu raze X, Mengerhäusen spera să poată steriliza țiganii pe bandă rulantă, cum ar veni. Desenase un plan pentru niște ghișee administrative echipate cu valve de iradiere. Țiganii care veneau la ghișeu

pentru a completa niște documente sau pentru a răspunde la întrebările unui funcționar ar fi fost astfel expuși, fără să știe, unui flux foarte puternic de raze X. După spusele lui Mengerhäusen, un singur astfel de ghișeu ar fi putut steriliza până la două sute de persoane pe zi. Cu douăzeci de instalații de acest tip, până la patru mii de persoane…

Minna digera în tăcere cuvintele preotului. Nebunia creierelor celui de Al Treilea Reich impunea un soi de admirație, dar în sens contrar. Tot mai josnic, tot mai întunecat, asta părea să fie deviza Reich-ului.

— În ce stadiu se află acum acest proiect?

— Nu știu, n-am fost ținut la curent. La vremea respectivă mi-am asumat curajul de a mă opune unor astfel de… manevre. Dar părerea unui preot nu contează. Fără îndoială, asta mi-a și salvat viața.

Cu coada ochiului, Minna îl observa pe Beewen. Putea să-i intuiască traiectoria gândurilor: cu cât se lungea lista atrocităților la care fuseseră supuși țiganii, cu atât se contura motivul crimelor: răzbunarea.

— După părerea dumneavoastră, câți țigani au fost sterilizați?

— Greu de spus. Sute. Poate chiar mii… Am senzația că ritmul sterilizărilor a încetinit.

— De ce?

— În loc să-i sterilizeze, SS-ul a decis să-i elimine pur și simplu. Asta ar explica transferarea bărbaților în taberele de muncă: vor să-i ucidă prin epuizare. De altfel, din câte am auzit, Mengerhäusen însuși pare să fi trecut la alte proiecte.

Beewen, Simon și Minna schimbară o privire: cunoșteau „operele” recente ale doctorului. Una dintre ele se numea *Gnadentod* (uciderea din milă), iar cealaltă *Lebensborn* (fântânile vieții). Omul de știință era departe de a se plictisi.

— Cum au reacționat țiganii la politica de sterilizare?

— Ca întotdeauna, cu fatalism. Și-au acceptat soarta.

— Doar atât?

Preotul plescăi din buze, ca și cum ar fi întors pagina unei cărți.

— Pentru ei, întemeierea unei familii e însuși sensul vieții. Când îi împiedici să aibă copii, îi distrugi. Prietenii mei care au fost „Operați” mi-au spus adesea: „Suntem ca niște copaci fără fructe” sau „Suntem în viață, dar suntem deja morți”. Țiganii au o zicală: „Casa fără copii e ca cerul fără stele”.

— Credeți că aceste persecuții ar putea provoca o răzbunare?

— Din partea țiganilor? Bineînțeles. Dar cum ar putea să o pună în practică? Și împotriva cui?

— Mengerhäusen.

Preotul clătină din cap.

— Doctorul e practic inaccesibil. Mai ales pentru un *Zigeuner*.

Beewen părea că înregistrează răspunsurile, dar nu voia să renunțe la ideea sa fixă:

— Ați asistat vreodată la vreo scenă care ar fi putut să tulbure mintea unui țigan în asemenea măsură încât să fie dispus să recurgă la crimă pentru a se răzbuna?

— Glumiți?

— Vi se pare că glumesc?

Preotul oftă scurt.

— Am văzut femei cu vintrele și spinarea nenorocite de radiații. Am văzut bărbați cărora părțile genitale li s-au cangrenat și s-au desprins de scrot. Alții au dezvoltat peritonite, au murit pradă febrei și unor accese de vomă teribile. Îmi amintesc de un sat din apropierea Dresdei, unde Mengerhäusen își instalase „clinica”. Experimenta atunci o nouă metodă: injectarea unei substanțe caustice în vederea obstrucționării trompelor uterine. După „operație”, pacientele erau lăsate să zacă în curte vreme de câteva zile. Mirosul era cumplit. Apoi, când rănile supraviețuitoarelor abia se cicatrizaseră, soldații erau puși să le violeze, pentru a vedea dacă rămâneau sau nu însărcinate. Rănile li se redeschideau, era… un măcel. Și da, aceste scene ar fi putut motiva conceperea unui plan de răzbunare. Dar, așa cum am mai spus, un atare plan ar fi fost peste putință de aplicat pentru un țigan.

— Mai am și alte întrebări, părinte…

Bărbatul cu ochelari uriași își privi ceasul.

— O să vă rog să vă grăbiți, liturghia de seară începe la ora șase.

— Mi s-a spus că un țigan care ucide ar avea obiceiul de a-și descălța victima.

— Nu e întotdeauna adevărat, dar țiganii se tem că *mulos*, adică morții, ar putea să vină să le bântuie visele. Prin scoaterea pantofilor unui mort, acesta este împiedicat, simbolic, să se întoarcă în lumea celor vii.

— E o credință care există la toate triburile?

— Am întâlnit-o mai degrabă la cei din neamul Lovara.

Simon își permise să intervină:

— Ce rol joacă visele în superstițiile și credințele țiganilor?

Pista ucigașului țigan fusese ideea lui Beewen, dar atunci când venise vorba de universul oniric, lui Simon i se păru firesc să preia firul discuției.

— Cum aș putea să vă rezum câteva secole de credințe? Țiganii au o viziune foarte complexă despre interacțiunile dintre lumea celor vii și cea a morților. Visele sunt o punte între aceste universuri.

— Ați auzit vreodată povești despre un ucigaș care li s-ar fi arătat victimelor sale în vis înainte de a acționa?

— Da. Atunci când un țigan se teme că va fi atacat, de pildă, se poate întâmpla ca el să-și vadă în vis potențialul agresor. E un soi de premoniție.

Simon aruncă din nou o privire spre tovarășii săi. În acel moment, toți trei se gândeau la același lucru. Exista un motiv pentru crime, persecuția țiganilor. Exista un mod de acțiune – tăierea abdomenului și furtul feților – care desemna explicit motivul răzbunării, adică sterilizarea. Aveau de-a face cu o aplicare a legii talionului, faimoasa expresie „ochi pentru ochi”.

Și iată că acum rolul viselor se adăuga premiselor de veridicitate ale ipotezei țigănești. Voința ucigașului, de a se arăta în vis victimelor sale, precauția înlăturării încălțărilor, toate acestea pledau pentru existența unui ucigaș țigan.

— Ați auzit vreodată vorbindu-se despre un criminal care ar fi atacat soțiile demnitarilor naziști? reluă Beewen.

— Niciodată. De altfel, ideea mi se pare total nerealistă.

— Cunoașteți țigani care întrețin relații… să zicem mai apropiate cu lumea *gadjé*?

— Nu.

— Dar țiganii pot avea ocazional contact cu femeile *gadjé,* nu-i așa? De exemplu, atunci când le ghicesc viitorul.

— Sunt întâlniri de scurtă durată.

— Dar bărbații? Vând cai unor gadjé. Le repară cratițele…

— Vă repet, sunt contacte episodice, iar o anumită mefiență predomină de ambele părți. Niciun țigan nu va face afaceri pe termen lung cu un gadjo.

Cu regret, Beewen se văzu nevoit să admită acest fapt de necontestat.

— Ideea ca un țigan să posede cunoștințe medicale vi se pare plauzibilă? continuă el.

— Vă bateți joc de mine.

— Dar un țigan ar putea fi un bun înotător?

— Ascultați-mă… Nu înțeleg ce e cu întrebările astea.

Preotul se uită la ceas.

— Trebuie să mă pregătesc pentru liturghie.

Se ridică de la masă, vrând să pornească spre ieșire, dar Beewen îl apucă de mânecă.

— În cadrul unei anchete am ascultat mărturia unui țigan. Informațiile primite au fost… neașteptate. Credeți că-i pot da crezare?

— Nu.

— De ce nu?

— Țiganii mint. Dumnezeu mi-e martor, niciunul dintre cei pe care îi cunosc n-a spus vreodată adevărul unui gadjo. E și asta o parte din cultura lor.

— Se mint și între ei?

— Niciodată. Din punctul acesta de vedere urmează niște reguli stricte. Însă gadjé aparțin de lumea exterioară. Au practic datoria să ne mintă, ca să nu aflăm niciodată ce se petrece cu adevărat în interiorul comunității lor.

— Țiganul despre care v-am spus a fost relocat la Marzahn. Se numește Toni. Îl cunoașteți?

Preotul izbucni într-un hohot de râs sincer, dar se stăpâni în scurtă vreme, adoptând o expresie serioasă și oarecum jenată, ce părea că spune că nu-i frumos să râzi de răul altuia.

— Toni? E mai al dracului decât toți ceilalți.

137.

Reveniră la vilă în momentul în care peste oraș se dezlănțuia furtuna. O vijelie de sfârșit de vară, cu fulgere și tunete care făceau să tremure deopotrivă ferestrele și nervii, o răscolire a cerului ce se oglindea parcă în adâncuri, o bulversare seismică…

După bubuielile în tonuri joase, urma simfonia notelor înalte. Ploaia ce vine și pleacă, dinlăuntru și în afară, de sus și de jos. Când plouă așa, știi deja ce vrea să-ți șoptească ploaia. E murmurul originilor, vocea mamei ascultată cu capul pe pernă, sunetul vieții materializat în tine, ce îți curge

prin vine la fel ca sângele și lacrimile.

Simon nu se mai sătura să asculte acest murmur. Când era copil, era în stare să asculte ore-n șir ploaia care lovea acoperișurile, ferestrele, mașinile din stradă. Doamne, cât îi mai plăcea! Își simțea sângele curgând vijelios și se entuziasma mai tare decât în noaptea din Ajunul Crăciunului.

Furtuna asta venise tocmai la țanc, cât să-i spele mintea de toate atrocitățile povestite de preot. Simon nu prea înțelegea ce urmărea Beewen, dar știa deja care avea să fie sfârșitul: o baie de sânge și viscere.

Privind pe fereastră spre parcul scăldat în ploaie, îi veni o idee. Locul ideal pentru a se bucura de această aversă era în sera pe care o descoperise în ajun, când Magda venise să-i împărtășească bizarele ei confidențe.

Se servi cu un trabuc și o sticlă de riesling și găsi în vestiar o pelerină de ploaie. Ăsta era avantajul celor bogați: se gândeau la toate. Sau, mai exact, tot, de la cel mai neînsemnat obiect, cel mai puțin util, era mereu la îndemână în caz de nevoie, la fel ca monedele din fundul unui buzunar.

Astfel echipat, traversă parcul, întreg peisajul apărându-i ca hașurat din pricina aversei. Graficianul care se ocupa de hașurare nu folosea cărbune sau creion, ci o mină translucidă inepuizabilă, care scotea la iveală adevărata înfățișare a grădinii, ca-n jocurile copiilor în care mâzgălirea unei foi opace face să apară o imagine: verde, apă, prospețime…

Din iarba peluzei urca acum un abur cristalin, ca un zvon de beție, nerăbdător, debordant. Suprafața apei din arteziene plescăia continuu, un zgomot ce amintea revărsarea bilelor de sticlă pe o pardoseală de marmură…

Simon își încetini pasul. Își aminti de aversa de ploaie care-l trezise în dimineața când la radio fusese anunțată invadarea Poloniei de către Germania. O amintire frumoasă, în ciuda tuturor celor petrecute de-atunci, ca o mușcătură într-un loc intim, ce-i dăduse impresia unei conexiuni profunde cu însăși esența vieții: apa.

În ciuda pelerinei, veșmintele îi erau îmbibate de apă și i se lipeau de trup ca o a doua piele. Se simțea greu, dar și ușor în același timp. Trabucul i se dusese naibii. Doar sticla de riesling înfrunta cu tenacitate ploaia. Lustruită de aversă, părea mai dură, mai plină, în desăvârșit acord cu imperativul clipei.

Găsi aleea alcătuită din dale late ce ducea în fundul grădinii și porni înainte. Un tunet răsună aproape simultan cu un fulger și, răspunzând unui

reflex inexplicabil, Simon întoarse capul spre poartă. Atunci o văzu: Magda Zamorsky, îmbrăcată într-o rochie albă cu pătrățele negre, strânsă cu două centuri, până sub sâni. Pe umeri purta o capă de mătase sau ceva asemănător, un material ce părea aproape inexistent. Sub umbrela mare, neagră, părea că e pe deplin la adăpost de ploaie, precum prova unei nave în plin naufragiu, care se încăpățânează să rămână la suprafață.

Simon alergă spre ea, gata să alunece și să cadă în repetate rânduri.

— Ce cauți aici? o întrebă, regretându-și aproape instantaneu tonul ridicat al vocii.

Însă, pentru a se face auziți în ropotele de ploaie, nu se puteau înțelege fără să strige.

— Am venit să-mi iau rămas-bun! urlă și ea.

— Rămas-bun?

— Am găsit o filieră pentru a părăsi Germania!

Simon deschise poarta și-i porunci:

— Hai cu mine, trebuie să-mi explici tot!

Consecvent cu hotărârea sa inițială, o conduse pe Magda nu înspre vilă, ci spre seră. Structura de fontă susținea suprafețele vitrate ce păreau gata să se facă fărâme sub asediul violent al ploii. Se strecurară înăuntru.

Aproape imediat, îi învălui umezeala care domnea aici. Confruntarea dintre atmosfera de pădure tropicală din interior și răceala ploii de-afară favorizase condensarea. Surprinși, cei doi izbucniră în râs. Picăturile de ploaie de pe obrajii lui Simon se îngreunară, preschimbându-se în broboane de sudoare. Abia se putea respira.

Magda se așeză pe marginea unui ghiveci uriaș și-și scoase pachetul de Lucky Strike. Îi oferi o țigară și lui Simon, care o apucă cu degetele umede.

Reușiră să își aprindă țigările și, o vreme, fumară în tăcere. Învinși, fericiți și uzi până la piele.

Simon nu acorda o atenție prea mare decorului. De altfel, în semiîntunericul ce domnea aici, nu se putea distinge mare lucru. Observă vag că erau împresurați de cactuși, de felurite flori exotice de culoarea sângelui proaspăt, de arbori cu frunze lungi ce atârnau, triste și languroase precum un cântec oriental.

— Când pleci? întrebă el, în sfârșit.

— Poimâine.

— Și care e filiera?

— E destul de complicat. Voi trece prin Austria, Ungaria, Serbia, Macedonia. Apoi voi traversa Mediterana și voi ajunge la Atlantic prin Gibraltar.

— Și destinația finală?

— Statele Unite. Asta a fost prima idee care mi-a venit.

Simon continua să tragă din țigară. Intimitatea neașteptată cu Magda îl făcea să se simtă stânjenit, de parcă tocmai ar fi surprins-o dormind, respirând zgomotos și asudând la tâmple. I se părea că e pe cale să comită o indiscreție, o faptă vag obscenă.

— E frumos din partea ta că ai venit să-mi spui.

Magda ridică din umeri și schiță o mică grimasă, semn că nu renunțase cu totul la pisiceala specifică Doamnelor de la Adlon.

— În timp ce-mi făceam bagajele am realizat că n-am chiar atât de mulți prieteni la Berlin.

— Prieteniei noastre se pare că nu i-a fost dat să dăinuiască prea mult.

— E o poveste clasică. Atunci când se apropie o plecare, se-noadă adesea relații de acest fel, pe repede-nainte. Se ard etapele, sub presiunea termenului final, data plecării…

Suprafețele de sticlă ale serei erau în continuare biciuite de potopul de afară, iar interiorul începea să semene tot mai mult cu o baie turcească. Tăcerea se prelungi câteva secunde, iar Simon, cântărind în sfârșit această intimitate proaspăt descoperită, se îndoi de sinceritatea ei: altul era motivul vizitei Magdei Zamorsky.

— Nu cumva ai venit ca să-mi smulgi niște informații?

— Despre ce?

— Despre Doamnele de la Adlon care au dispărut.

— Am renunțat să mai înțeleg. Toate acestea țin de trecut.

Lui Simon îi veni o altă idee:

— Sau poate vrei să-mi dai niște informații?

— Ai fi interesat?

— De ce nu?

Conversau ca sub un clopot de sticlă umplut cu aburi și curenți de aer cald. Simon abia dacă o putea distinge pe Magda. Privirea sa capta doar frânturi, îndeajuns însă pentru ca mintea lui să-i reconstituie în imaginație frumusețea.

— Ce ai vrea să știi?

— Data trecută mi-ai povestit, cu tot calmul din lume, cum a ucis Susanne Bohnstengel un copil. Ce-au făcut celelalte?

Magda se ridică și începu să se plimbe printre plante. Frunzele și petalele păreau niște alge unduind sub acțiunea curenților marini, într-un peisaj subacvatic.

— Am auzit că Leni Lorenz avea, la rândul său, micile ei păcate.

— Ca de exemplu?

— Datorită relațiilor soțului ei, avea acces cam peste tot. În special la Gestapo.

— Și ce-i cu asta?

Magda reveni spre el, cu zâmbetul pe buze. Își pusese ochelarii de soare negri, care se aburiseră.

— Îi plăceau interogatoriile și ședințele de tortură.

— Asista la ele nemijlocit?

— Observa totul prin vizor. Au acolo acest gen de instalații.

Simon respira din ce în ce mai greu, sacadat.

— Ai fost și tu acolo?

— Doamne ferește!

— Așadar, lui Leni Lorenz îi plăcea să vadă oameni suferind?

Își amintea de partidele lor de amor, de Leni cea Nebună, divorțată de un pește pederast și căsătorită cu un boșorog cu lornion. Era o fată veselă și complicată.

— Mi s-a spus chiar că, la auzul țipetelor și la izbucnirea sângelui, obișnuia să se mângâie.

Simon înghiți în sec. După Susanne ucigașa de copii, iat-o pe Leni cea sadică…

— Margarete Pohl și Greta Fielitz. Care erau păcatele lor?

— Din câte am înțeles, în fiecare duminică, îmbrăcată în costum de baie, Greta trăgea cu arma de la balcon în grădinarii săi, deținuți aduși din lagăr.

— Și își atingea țintele?

— Istoria nu precizează acest lucru. Cât despre Margarete…

Simon nu o mai asculta. Pricepuse mesajul: victimele de la Adlon făceau parte din tagma călăilor. Niște furii naziste, sadice, criminale, dispuse chiar să se lase însămânțate cu nebunia hitleristă, umplându-și pântecele cu acei embrioni arieni, așa-zis perfecți.

Dar ce urmărea, de fapt, Magda? De ce se ostenise să vină să-și ia

rămas-bun? Doar pentru a-i povesti aceste istorii sordide? Ce altceva mai știa? Părea că-și dorea, înainte de a dispărea, să-l pună pe urmele „victimelor criminale”, ceea ce avea să-l trimită, poate, pe o nouă pistă.

Scăldat în sudoare în această baie de aburi, Simon simțea că se topește cu fiecare minut care trecea.

— Mai voiai să-mi spui și altceva?

— Da, murmură ea, apropiindu-se și mai mult de el. Aș vrea ca micul meu Simon să aibă grijă. Vreau să-l regăsesc în stare perfectă de funcționare, după război.

— Atât?

— Eu zic că e destul. Ce e mai rău de-abia urmează, mai ales pentru cei ce vor rămâne aici.

— Doar n-ai de gând să-mi propui să te însoțesc?

— De ce nu?

El se mulțumi să râdă, ca un om beat care nu-și mai poate ține în frâu emoțiile. Simțea în gură un gust de sevă și de frunze. Se simțea din ce în ce mai relaxat, de parcă și-ar fi schimbat starea de agregare, lichefiindu-se; nici măcar nu-și mai dădea seama despre ce-i vorbea ea.

Magda dispăruse în ceață, dar el își dădu seama mult prea târziu. Nu avusese timp nici măcar să-i spună… Ce anume ar fi putut să-i spună? Dar, mai ales, nu cunoștea răspunsul la o întrebare: înainte de-a dispărea, îl sărutase Magda, sau nu?

138.

Totul sau nimic. Fie Toni îi turnase baliverne pentru a fi eliberat, fie deținea o informație adevărată drept monedă de schimb. Toată ziua, Beewen cântărise cele două talere ale balanței. Drept rezultat, o concluzie: nu putea lăsa să-i scape ocazia aceasta, chiar dacă șansele de a fi tras pe sfoară erau de o sută la una.

Pentru un *Hauptsturmführer* de la Gestapo, scoaterea unuia ca Toni de la Marzahn nu era ceva foarte complicat. Prin urmare, Beewen își consacră sfârșitul după-amiezii redactării unui ordin de transfer prezentabil, semnat și ștampilat așa cum se cuvenea, căruia îi adăugase câteva alte documente care era posibil să îi fie solicitate, căci orice SS-ist ascunde în adâncul

inimii un birocrat model, care adoră formalitățile.

Se hotărâse să acționeze chiar în acea noapte, pentru a duce la bun sfârșit un transfer din motive medicale. Planul său era foarte simplu: avea să utilizeze Mercedesul Minnei, uniforma sa avea să demonstreze autoritatea, iar hârtiile ștampilate aveau să-i slujească drept cheie menită să deschidă orice ușă. Boala aleasă de Beewen era tifosul, care făcea ravagii în majoritatea lagărelor, dar care ocolise deocamdată tabăra de la Marzahn. Știa că posibilitatea izbucnirii unei epidemii avea să îi înspăimânte pe gardieni, care aveau să se grăbească să i-l ofere pe tavă pe Toni.

La ora zece seara conducea spre Marzahn, încrezător. Avusese toate motivele să fie așa: nu întâlni deloc opoziție din partea santinelelor. Câteva ștampile plasate unde trebuia și după două-trei „*Heil Hitler*!" distribuite aleator, doar cincisprezece minute mai târziu, Toni cel contagios era așezat lângă el în Mercedes.

Beewen se îndreptă spre est și conduse neîntrerupt vreme de jumătate de oră. Trecu de Hönow, apoi de Atlandsberg și mai departe, în noaptea călduță. Acum erau în mijlocul pustietății, având drept singur reper lumina farurilor, care gonea în urma tenebrelor, fără a reuși să le ajungă din urmă. De jur-împrejur erau doar câmpuri de pe care recolta fusese deja strânsă, plate precum ideile neinspirate.

De când plecaseră de la Marzahn, Beewen nu scosese o vorbă. Bătea darabana cu degetele pe volan, nerăbdarea i se apropia de apogeu, dar nu voia să și-o trădeze.

În schimb, Toni era în culmea fericirii și nu se sfia să o proclame. Nu înceta să turuie, jumătate în germană, jumătate în dialectul doar de el știut. Nu se întrecea în a-i mulțumi lui Beewen pentru intervenția sa, ci își înșira proiectele de viitor: urma să plece în Silezia și să se alăture altei *kumpania* de care erau legați niște veri de-ai să-i Bună parte din discursul lui era de neînțeles.

Beewen nu știa încă dacă avea să-l lase să plece sau să îl ucidă. Totul depindea de ceea ce urma să-i spună. Coti pe un drum lateral de pământ, ce dădea într-un crâng, opri motorul și stinse farurile. Întunericul îi înghiți ca o mare de gudron, apoi, pe măsură ce ochii li se obișnuiau cu bezna, începură să distingă câte ceva.

Beewen își scoase Luger-ul din toc, dând astfel tonul discuției.

— Te ascult, îi spuse el mărunțelului, care continua să rânjească. Cine le-

a ucis pe Susanne Bohnstengel, Margarete Pohl, Leni Lorenz și Greta Fielitz?

Toni Serban nu avu nici măcar o clipă de ezitare:

— Prietene, Nanosh-ul a fost, să mă trăsnească dacă nu-i așa.

— Cine?

— Nanosh-ul.

— Cine-i ăsta?

— Vere, noi țiganii avem o grămadă de *paramitshas* care circulă… Legende, dacă vrei. Dar sunt legende adevărate, nu povești.

— Cine e Nanosh-ul?

— Nanosh-ul e ca Mesia al vostru, prietene… El va veni să ne salveze. Și, pentru început, o să ne răzbune șmecher de tot… Nanosh-ul, vere, are o putere foarte mare, o *draba,* care…

Beewen îl apucă de gât pe Toni.

— *Gottverdammt,* nu te-am scos din lagăr ca să te-ascult debitându-mi tâmpenii!

Țiganul își ridică mâinile și începu să le agite ca pe niște marionete.

— Ți-o jur, șmechere! Nanosh-ul a fost. Se vorbește de el în toate taberele. Nanosh-ul a venit și ne răzbună! Vine mai întâi în vise, apoi ucide. Nanosh-ul a fost, prietene! E de-al nostru! E de-al nostru, îți spun!

Beewen își apropie țeava Luger-ului de fața țiganului.

— Te-mpușc, ticălosule!

— Nanosh-ul e cu noi! urlă Toni. Nanosh-ul ne apără!

Beewen urcă un glonte pe țeavă. Clipa se putea rezuma în câteva mișcări simple: degetele sale pe trăgaci, o simplă apăsare, o serie de declicuri.

— Te duc acolo, vere! Te duc! Știu pe cineva care-l cunoaște pe Nanosh! Ți-o jur, vere! Jur!

Gestapovistul îi lipi arma de frunte.

— Cine? CINE?

— E o *drabarni*!

— Ce e?

— O măicuță care se știe cu ierburile! O vrăjitoare, na!

Degetul lui Beewen începu să apese pe trăgaci.

— Îți jur, vere, ai încredere în mine! Nanosh-ul e din *kumpania* ei! O cheamă Rupa, ea știe! Ea o să-ți poată spune!

Aflat într-un crâng din mijlocul pustietății, cel mai la îndemână lucru pe

care-l putea face Beewen era să apese pe trăgaci și să-l îngroape pe țigan sub un maldăr de frunze, la rădăcina unui copac. În schimb, Beewen își asigură arma și se auzi întrebând:

— Și unde anume zici c-o putem găsi pe vrăjitoarea asta a ta?

139.

La trezire, Minna descoperi în jurul său o lume nouă.

Beewen condusese toată noaptea. Din nou, trecuse să-i ia de la vilă pe Minna și pe Simon, în miez de noapte, fără să le ofere niciun fel de explicații. Urcaseră în Mercedes, unde se afla un țigan care se agita întruna, faimosul Toni. În cele din urmă, adormiseră toți trei, cuminți, la fel ca ursuleții din poveste.

Berlinul cu terenurile sale virane rămăsese undeva în urmă. Noaptea violet se preschimbase încet-încet în zori roșii, apoi într-o dimineață aurie, iar acum peisajul din jur explodase într-o splendoare arămie. Dealurile presărate pe versanți cu cabane și grajduri se succedau de-a lungul drumului, zugrăvite în această culoare incandescentă, ce amintea de picturile unor Claude Monet sau Maurice Denis. La o privire mai atentă, miriștile se dovedeau a fi fost deja pârjolite, iar florile de pe pajiști erau ofilite, dar priveliștea de ansamblu era de-a dreptul măreață, și-ți permitea să treci peste asemenea detalii.

Acest decor pașnic era cu atât mai surprinzător cu cât Minna se așteptase la ceva cu totul diferit. Toni repeta într-una că acea *drabarni,* un soi de vrăjitoare, putea fi găsită în apropiere de Breslau, în Silezia. Călătorind spre sud-est, ea se temuse că aveau să întâlnească trupele germane angrenate în campania din Polonia. Se așteptase să audă avioane zburând în formație, să vadă mii de soldați sub pașii cărora tremura asfaltul șoselei și convoaie de blindate… Când colo, erau împresurați de pace. Pe măsură ce soarele urca pe cer, Mercedesul părea că se întoarce în timp. Nu mai întâlneau nicio mașină, doar cai și căruțe care stârneau praful drumului…

Iar praful era peste tot. Înaintau pe drumuri de pământ bătătorit și uscat, iar de-o parte și de cealaltă, frunzișul tufișurilor era albit de praf. Lumea părea să se sfărâme în lumina soarelui, asemenea adevărului care nu înceta

să le scape precum nisipul fin printre degete.

Lui Toni nu-i mai tăcea gura. Explica, într-o limbă de neînțeles, obiceiurile și tradițiile țigănești. Confesiunea lui era mai degrabă surprinzătoare, câtă vreme Minna știa că țiganii nu se prea înghesuie să vorbească atunci când e vreun gadjo prin preajmă. Toni însă, la fel ca Șeherezada, părea convins că, atâta vreme cât avea să vorbească, avea să scape cu viață. O eroare de strategie, căci Minna îl simțea pe Beewen cum fierbea în suc propriu în timp ce conducea. Avea să sfârșească prin a-i trage un glonte în cap lui Toni numai pentru a-l face să tacă.

Toni tocmai încerca să explice cum lumea țiganilor era întemeiată pe ideea de puritate. Anumite gesturi și obiecte erau socotite impure, *mahrime,* și deci trebuiau evitate cu orice preț. Astfel, nu era permisă spălarea părții de jos a corpului și a feței cu aceeași apă. *Mahrime.* O farfurie care era atinsă de fusta unei femei putea fi aruncată. *Mahrime.* O femeie nu avea voie să se amestece cu obștea în timpul ciclului menstrual. *Mahrime*…

Cuvintele lui o fascinau pe Minna. Acest popor nomad, jegos, mizerabil, ce părea să nu aibă nici lege, nici credință, poseda în realitate legi stricte și exigente.

Părinții săi avuseseră mereu angajați țigani. Erau grădinari, căldărari, grăjdari și, cu toții, renunțaseră la viața nomadă. Zadarnic încercau ei să se poarte *gajikanes,* exista întotdeauna, fără excepție, câte un detaliu care le dădea de gol originea: un cercel, un tatuaj, o cravată deschisă la culoare purtată cu o cămașă neagră… După cum scria Jean Cocteau, „când nu mai stau în rulote, tot la rulote le e gândul…

În apropiere de Breslau, Toni ceru să schimbe locurile. Trebuia să fie lângă geam, pentru a putea observa drumul.

— De ce? întrebă Beewen, neîncrezător.

Toni îi explică faptul că, în acest moment, pentru a găsi *kumpania* Rupei, trebuia să urmărească *vurma*: bucăți de cârpă în culori vii legate de crengile copacilor, foarte sus, pentru a nu fi băgate în seamă de *gadjé,* urme ale unor vetre de foc, mici grămezi de pietre suprapuse sau de cioburi de ceramică…

Minna avea încredere în acest bărbat mărunțel ce mirosea deopotrivă a tutun și a flori de tei, a transpirație și a caprifoi. Toni își scoase capul pe geam, cu nasul în vânt, și scruta vârfurile copacilor și marginea drumului.

Trecură prin sate năpădite de praf, cătune în ruine, ferme arse de soare toată vara și care stăteau gata să se prăbușească. Erau câini, mulți câini,

vite docile și, ici colo, câte un țăran apatic. O lume rurală care-și vedea de viața ei monotonă, indiferentă la cele ce se întâmplau la oraș, ignorând războiul.

Minna rămăsese la locul ei, lipită de geamul opus celui la care stătea Toni. Cu pleoapele fremătând, observa câmpia vălurită, brăzdată de văi, pășunile uscate și câmpurile cu recolta strânsă, în mijlocul cărora se înălța răzleț câte-un nuc sau un castan, precum acul indicator al unui cadran solar.

— Ia-o la dreapta, prietene. Acolo, pe cărare.

Minnei i se păru că-l aude pe Beewen scrâșnind din dinți. Cu fiecare kilometru, părea că-și regreta decizia de a-l cruța pe Toni, dar era prea târziu – sau poate prea devreme – pentru a se mai răzgândi. Aveau să se lămurească dacă vrăjitoarea Rupa știa sau nu ceva.

Deodată, văzură jos, în vale, niște cai care pășteau pe malul râului, precum și un indiciu: bucăți de scoarță de copac așezate pe-un pat de frunze. Drumul cobora, urmând curba unei formațiuni stâncoase, printre copacii invadați deja de rugina toamnei.

În curând ajunseră jos, mai aproape de malul nisipos al râului mărginit de tufișuri sălbatice. Rulotele țiganilor erau dispuse în cerc, ca pentru a se apăra de orice atac, iar în centru, țiganii formau un alt cerc în jurul focului.

Mercedesul nu mai putea să înainteze. Lăsară mașina la vreo sută de metri de tabără, la marginea unei poieni. Pe măsură ce înaintau prin iarba înaltă, clătinându-se, se străduiră cu toții să pară în egală măsură demni și prietenoși, deși Beewen era îmbrăcat în uniforma sa neagră. Efortul lor se dovedi zadarnic, căci Toni fu cel ce le vesti sosirea, răcnind de când începură să se apropie de tabără. O mulțime de copii le ieșiră în întâmpinare, iar privirile tuturor țiganilor se ațintiră spre nou-veniții gadjé, nu tocmai bineveniți, după aparențe.

Se așezară lângă foc, unde, înfipte în proțap, se rumeneau niște animale mici, lucind de grăsime, închise la culoare. Nu era nevoie să fii mare vânător pentru a recunoaște corpurile unor arici. În copilărie, când i se povestise că țiganii se hrăneau cu aceste animale, Minna fugise și se închisese în camera ei ca să poată plânge în voie.

Toni îi surprinse expresia dezgustată și-i dădu un cot:

— Ăsta-i cel mai bun sezon, fato! Sunt grași în așteptarea iernii.

Minna se așeză pe nisip, sub impresia unei senzații ciudate. În cercul de pietriș deschis la culoare ce mirosea a verde și-a lucernă, *kumpania*

țiganilor simboliza libertatea de-a călători. Războiul? Care război?

Un samovar se ivi de undeva, purtat de degete negre: urma să fie serviți cu un ceai sau vreun alt fel de infuzie. După spusele lui Toni, cei din neamul Vana erau experți în plante de leac.

Agitația lui Toni se mai potoli. Privind în jur, Minna observă câteva adolescente, abia trecute prin pubertate și deja gravide. Băură ceaiul, tăcuți, în bătaia soarelui. Minna închise ochii. Soarele toamnei încă mai avea oarece putere să încălzească, dar era o căldură lipsită de veselie și de energie, ca o febră.

Toni renunțase la rolul său de intermediar și se lungise în iarbă, cu o țigară în mână. Își recăpătase dispoziția firească și siguranța de sine. Erau acasă la el, iar între țiganii lui se simțea protejat. Și, pentru moment, nu se întâmpla nimic…

O așteptau pe Înălțimea Sa, care fusese fără îndoială avertizată de sosirea lor. Vrăjitoarea Rupa avea să-și facă apariția cu toate prerogativele cuvenite rangului ei și cu întârzierea de rigoare.

În cerc se iscă o oarecare agitație. Țiganii se ridicară, dându-se câțiva pași înapoi. Femeile, cu fustele lor înflorate, se făcură nevăzute. Copiii o luară la fugă.

Precedată parcă de un câmp de forță, faimoasa *drabarni* își făcu în sfârșit apariția. Înfățișarea ei era cu totul diferită de ceea ce se așteptase Minna să vadă, adică o femeie uitată de timp, fără dinți și ridată ca un măr sec. Rupa Vana era o tânără cu chip rasat, ochi negri migdalați și buze cărnoase. Purta o eșarfă roșie, strânsă pe cap deasupra frunții, care-i ascundea rădăcina părului, desenându-i pe frunte un soi de diademă stacojie.

Toni era deja în picioare, în poziție de drepți. Își recăpătase glasul și debita frază după frază în limba romani, fără să-și ia răgaz măcar ca să respire. Rupa nu-i scăpa din ochi pe vizitatori, iar privirea ei scrutătoare părea să-i fi încadrat deja în categoria musafirilor nepoftiți.

În cele din urmă, cu un simplu gest, îl potoli pe Toni care își încetă imediat maimuțăreala și se așeză de cealaltă parte a focului. Tot pe tăcute, își vârî mâna în decolteu și scoase de-acolo o pipă lungă cât un ac de croșetat, apoi, tot de acolo, scoase și o punguță de piele cu tutun.

Fără să se grăbească, își umplu pipa, apoi apucă cu mâna goală un tăciune din foc și o aprinse. Pufăind din pipă, cu buzele strânse pe mușțiuc,

își plimbă privirea de piatră neagră asupra celor trei gadjé.

Într-un târziu, rosti într-o germană perfectă, fără cea mai mică urmă de accent:

— Ați făcut un drum lung ca să ne întâlnim. Sper ca întrebările voastre să fi meritat efortul.

140.

Simon se simțea rău. Călătoria interminabilă cu mașina îi dăduse o senzație a naibii de neplăcută, de greață. Legănat toată noaptea de hurducăiala mașinii, sfârșise prin a asocia câmpiile nesfârșite pe care le traversau, ce se întindeau cât vedeai cu ochii de-o parte și de alta a drumului, precum marea sub lună, cu nesfârșita greață care-l încerca. Nu-i venea să creadă că avea să se mai sfârșească vreodată.

Iar acum se aflau în mijlocul unei hoarde de nespălați și beau o fiertură de urzici sau ceva de genul acela. Ajunseseră aici pe urmele unei legende. Singura surpriză plăcută era prezicătoarea țigancă, care era cu adevărat frumoasă. O brunetă sălbatică, aprigă ca o împușcătură, care-i amintea de vrăjitoarea Circe. În rest, însă…

Se aflau aici în căutarea Nanosh-ului, un soi de sperietoare țigănească care era pornită, chipurile, să răzbune familiile persecutate, sterilizate, decimate… Iar acest golem obscur se întâmpla să fie tocmai Omul de marmură? Un individ capabil să extragă fetii din pântecele unor femei inaccesibile lui, un ucigaș capabil să-și convingă victimele să-l însoțească în cele patru colțuri ale Berlinului, fugind apoi înot? Asocierea asta era cusută cu ață albă.

— E o chestiune de *Kriss,* rosti Rupa.

Simon se concentra asupra discuției, pe care n-o urmărise chiar de la bun început.

— *Kriss,* repetă Beewen, prosteşte. Ce înseamnă?

— Legea, judecata, pedeapsa.

— Iar acest Nanosh ar fi călăul?

— Judecătorul și călăul, da. De secole încoace, au existat mai mulți Nanosh-i. El își bate joc de gadjé, îi pedepsește și, în același timp, ne călăuzește. El e *lixta,* lumina.

Simon se gândi la Moise, care-i călăuzise pe evreii deveniți sclavi ai egiptenilor. La Hristos, care redase speranța evreilor asupriți de romani. Nu era de mirare că țiganii își creaseră, la rândul lor, un mântuitor.

— Cineva ucide la Berlin soțiile unor personalități naziste, reluă Beewen. Le spintecă pentru a le fura pruncii nenăscuți. Ar putea Nanosh-ul să acționeze atât de violent?

— El e singurul judecător, iar felul în care acționează reflectă păcatele săvârșite de gadjé.

Cu un ochi închis, cu maxilarul pătrățos, Beewen părea că se cufundă în această lume subterană și nebunească, absorbindu-i esența. Avea să-l găsească aici, poate, pe ucigașul pe care-l vâna de săptămâni. Ori poate c-avea să-și piardă el însuși mințile.

— Așadar, omul acesta ar acționa așa fiindcă naziștii v-au sterilizat?

— Nu știu, *gadjo*. Și nu vorbim de un om, ci de Nanosh.

— De acord. Dar el e cel care ucide?

— Așa umblă vorba printre ai noștri.

— Cum ați aflat despre toate acestea?

— Nanosh-ul e de-al nostru. El ne informează, el ne dă veștile.

— Cum?

Ea făcu un gest deopotrivă grațios și vag.

— Vocile țiganilor sunt purtate de vânt.

Beewen își trecu mâna peste față și reluă, cu o voce mai scăzută:

— Toni spune că-l cunoașteți pe Nanosh.

— E adevărat. El e parte din *kumpania* noastră.

— Cine e?

Un zâmbet înflori pe buzele ei cărnoase.

— N-am niciun motiv să-ți răspund. Răzbunarea e pe cale de a se împlini. Nanosh-ul a sfidat lumea naziștilor, iar naziștii sunt acum îngenuncheați. Tot ce-au putut face a fost să ne trimită un om în uniformă și doi medici.

— De unde știți că prietenii mei sunt medici?

Un nou zâmbet. Părea că se joacă cu mințile lor, de parc-ar fi fost niște bile de sticlă în palma ei. Îi lăsa să întrevadă adevărata măsură a puterilor ei, ca orice vrăjitoare sau prezicătoare demnă de acest nume.

Apoi ea rosti, cu o lucire ironică-n privire:

— Toni mi-a spus.

Râse din toată inima, un râs luminos și proaspăt, care însemna: „Acești *gadjé* nu-s prea luminați la minte”.

Beewen se simți obligat să se justifice:

— De când au început crimele, am urmat mai multe piste. Ne-am rătăcit. De mai multe ori. Dar n-am abandonat nicio clipă. Oricare ar fi atrocitățile comise de naziști, aceste crime trebuie să înceteze.

— De ce?

Chiar așa, de ce? Victimele erau niște naziste ticăloase ele însele, niște criminale de război, deși războiul abia începuse. Însăși ideea că un *Zigeuner,* unul dintre cei considerați de Reich drept treapta cea mai de jos a societății, putea să lovească atât de sus și cu atâta forță în vârful piramidei naziste, era într-adevăr stimulantă, aproape plăcută. *Auge am Auge, Zahn am Zahn.* Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte…

Beewen nu avu la dispoziție decât câteva secunde pentru a găsi o replică potrivită. Înghiți în sec, vizibil, căci mărul lui Adam îi urcă deasupra gulerului, apoi vorbi, decis să abordeze altfel chestiunea:

— Dacă Nanosh-ul e într-adevăr ucigașul, vrem să-l identificăm înainte de a fi ucis. Acest Mesia al vostru nu trebuie să sfârșească pe cruce.

Argumentul său fu convingător, în aparență. Vrăjitoarea *drabarni* își trecu mâna prin coama ei neagră, împingând-o înapoi sub eșarfa roșie de pe cap.

— Nanosh-ul e o femeie.

Totul încremeni în jur. Simon avu impresia că nu auzise bine. Aberațiile nu se mai terminau.

Beewen silabisi, vădit șocat:

— Poți, te rog, să repeți ce ai spus?

— Se numește Lena.

— Unde e?

— Nu știu.

— Mi-ai spus că face parte din *kumpania* voastră.

— A plecat în urmă cu mult timp dintre noi.

— A plecat? Unde? Cu cine?

Rupa trase din pipă, arcuindu-și buzele. În comparație cu această revelație, tot ce spunea de-acum înainte avea să pară a fi o simplă anecdotă.

— A plecat printre gadjé.

— Cum?

— Nanosh-ul trebuie să trăiască printre gadjé pentru a-i putea lovi direct în inimă. Acesta e sacrificiul său. Trebuie să-și murdărească mâinile, să devină una cu dușmanul.

Simon începea să se delecteze ascultând această conversație purtată într-un luminiș cu nisip violaceu, pe malul unui râu care clipocea vesel. Pătrunseseră de-acum în lumea viselor.

— Cum se numește?

Beewen părea căzut în transă, fascinat de informațiile primite.

— Cum se numește? repetă el, mai tare.

— Ți-am spus adineauri, Lena.

— Și-a păstrat acest nume?

— Nu. Atunci când a plecat, noi am dat numele ei unui nou-născut.

— Și nu știi numele pe care-l poartă acum?

— Nu. Acum trăiește printre gadjé, în lumea celor bogați. Ne răzbună, gadjo. Trebuie să o lăsăm în pace, să-și ducă la bun-sfârșit menirea.

Această nouă pistă, care nu era decât un lung delir, din multe puncte de vedere, era într-adevăr fascinantă. Li se cerea să-și imagineze o țigancă ce se transformase pe deplin din punct de vedere fizic. Trebuiau să fie dispuși să admită ideea că o țigancă învățase să scrie și să citească, ba chiar și să mănânce civilizat, cu tacâmuri.

Dar cum ar fi putut Lena/Nanosh să se apropie de Doamnele de la Adlon, elita societății berlineze? Devenise servitoarea uneia dintre acestea? Le ghicise în palmă? Le vânduse talismane norocoase?

Nu. Simon presimțea, și probabil Beewen avea aceeași convingere, că Lena, în calitate de gadjo, se descurcase mult mai bine. Reușise să se amestece printre Doamnele de la Adlon și să devină egala acestor femei bogate și sofisticate.

Rupa păru a le ghici gândurile; în definitiv, se presupunea că e clarvăzătoare:

— Nanosh-ul are o *draba.*

— O putere anume?

— Da. Poate deveni invizibil.

Beewen scoase un sunet ciudat, între muget și înjurătură: era deja prea mult. Dădu să se ridice, dar Rupa îl apucă de încheietura mâinii. Degetele ei întunecate, brăzdate de vinișoare albăstrii, păreau niște rădăcini ieșite din pământ.

— Ascultă-mă, îi ceru ea imperativ. Nanosh-ul suferă de o boală.

— Ce fel de boală?

— Nu pot vorbi despre asta, e *mahrime.*

— Și ce legătură are boala asta cu puterea ei?

— Boala de care suferă înseamnă și puterea ei. Asta o ajută să devină invizibilă, înțelegi?

Beewen ar fi fost tentat să răspundă „Nu”, iar Simon ar fi fost de aceeași părere. Dar nazistul refuza să abandoneze:

— De câteva decenii încoace, germanii v-au recenzat. V-au arestat, v-au băgat în pușcării și v-au obligat să vă identificați.

— Așa e.

— Naziștii au folosit fișe pentru a vă localiza și a vă deporta.

— Tu ești nazistul, tu știi mai bine.

— *Kumpania* ta a fost recenzată?

— De mai multe ori, gadjo. Sub numele de Vana.

— S-a întâmplat și pe când Lena era cu voi?

Ea-și recăpătă zâmbetul de parcă ar fi îmbrăcat o haină sau o vestă. Aerul de toamnă, mai răcoros, se făcea simțit, iar poveștile acestea de demult nu mai aveau puterea de a o încălzi.

— Poți încerca să o cauți așa, dar nu o să-ți folosească la nimic. Lena nu mai e Lena, de-acum.

Beewen se ridică, iar Simon îl imită de îndată, urmat de Minna. Cei doi psihiatri nici măcar nu deschiseseră gura. În definitiv, în meseria lor, tăcerea era o cerință profesională.

Lasă-i pe ceilalți să vorbească. Doar așa adevărul va ieși la iveală. Chiar dacă, în această zi, adevărul era sinonim cu imposibilul.

141.

Ajunseră înapoi la Berlin în miez de noapte. Beewen condusese fără oprire, singurele scurte popasuri fiind necesare pentru a alimenta cu benzină. Nicio pauză, niciun minut de odihnă. Trebuiau să ajungă în capitală cât mai repede posibil. Îl lăsaseră pe Toni acolo, între ai lui, cei din neamul Vana. *Dumnezeu să-l aibă în pază.*

De-acum aveau o singură prioritate: să o identifice cât mai curând posibil

pe Lena Vana. De când se declanșase această nebunie, nu luaseră nici măcar o clipă în considerare posibilitatea ca ucigașul să fie o femeie. Și totuși, această ipoteză rezolva mai multe necunoscute. Cum reușise ucigașul să se apropie de Doamnele de la Adlon și cum le convinsese pe victime să-l urmeze până în Tiergarten sau în parcul Köllnischer? De ce, în ziua comiterii crimelor, nimeni nu le văzuse pe victime în compania unui bărbat?

În cele zece ore cât durase drumul de întoarcere, Beewen nu încetase să întoarcă pe toate părțile noianul de ipoteze. Omul de marmură era o femeie. O creatură pe jumătate reală, pe jumătate fantastică, ce reușise să se infiltreze în elita nazistă. Cum? De când? Sub ce identitate?

Avea doar un nume, Lena Vana și o singură certitudine: fusese recenzată cândva în anii ’20-’30.

Auzise vorbindu-se de *Rassenhygienische und bevölkerungsbiologische Forschungsstelle* (Centrul de cercetări pentru igiena rasială și biologia populațiilor), pe scurt RHI, despre care știa că era condus de doctorul Robert Ritter. O altă șarlatanie specifică Reich-ului, un institut pseudoștiințific a cărui întemeiere avusese drept consecință o grămadă de minciuni și destule crime.

Ritter efectuase însă un recensământ foarte conștiincios al tuturor țiganilor din Germania, trimițându-și echipele în întreaga țară pentru a verifica registrele primăriilor, bisericilor și comisariatelor și convocând fiecare familie de țigani la cel mai apropiat post de poliție. Lansase o taxonomie exhaustivă a țiganilor, consacrându-i fiecăruia o fișă ce cuprindea numele, cazierul judiciar, amprentele digitale, fotografia antropometrică, la care se adăugau eventualele „măsuri rasiale”.

Aceste arhive, care se îmbogățiseră cu cele de la *Zigeunerzentrale* (Biroul central pentru afacerile țigănești, instalat la München și care colecta aceleași date, începând de la finalul secolului XIX), conțineau informații privind mai bine de douăzeci de mii de persoane.

De cum sosiră la Berlin, Beewen dăduse o fugă la Gestapo. La miezul nopții, niciun șobolan nu mișca în cel mai mare cuib de șobolani din oraș. Găsise în câteva minute informațiile care îl interesau. Arhivele RHI se aflau într-o clădire aflată la câțiva pași de numărul 8 de pe Prinz-Albrecht-Straße.

Misiunea lor era acum să răscolească miile de fișe pentru a o găsi pe cea a Lenei Vana. Chiar dacă aceasta își schimbase între timp numele, aveau să îi vadă măcar fotografia și, cine știe, poate aveau să descopere o informație

decisivă ce avea să le permită să pună mâna pe ea.

Clădirea arhivei era un bloc de beton, construit recent. Avură noroc: arhivistul-șef dormea la fața locului, într-o anexă de lângă sala cea mare ce conținea documentele. Respectivul, deși trezit în miez de noapte, se dovedi a nu fi deloc prost-dispus, ba dimpotrivă. Părea fericit că se interesa cineva de hârțoagele pe care le avea în grijă, fie și la o oră atât de târzie.

Conducându-i prin clădire, le explică faptul că aici erau păstrate toate arhivele referitoare la *Untermenschen* (suboameni): evrei, slavi, homosexuali, țigani… Toți cei care nu erau arieni sau buni cetățeni ai Germaniei aveau o fișă depozitată între aceste ziduri.

— Ce anume căutați, mai exact?

— Fișele de recenzare ale țiganilor dintre 1920 și… să zicem 1935.

— Nicio problemă. Din ce regiune?

— Breslau și împrejurimile. Întreaga provincie a Sileziei Inferioare.

— Să-i dăm drumul! exclamă entuziast arhivistul, frecându-și palmele de parcă ar fi vrut să se încălzească.

Trecură pe culoarele dintre rafturi, scăldate în lumina lăptoasă a neoanelor; rafturile acestea adăposteau ziduri întregi de dosare, bibliorafturi și cutii de carton, închise în spatele unor grilaje. Beewen se așteptase să fie nevoit să cerceteze liste interminabile de nume și numere, ceea ce avea să dureze până în zori. Nu se prea pricepea la calcule, iar imaginația nu-i fu de ajutor în această privință.

Ceea ce căutau se afla undeva în cele doar câteva mii de fișe care, în total, ocupau vreo zece cutii de carton. În trei, aveau să le parcurgă în aproximativ o oră.

Arhivistul le așeză cutiile pe o masă uriașă de lucru.

— Iată! Spor la treabă, *Hauptsturmführer*. Anunțați-mă când veți termina.

Se apucară de treabă conștiincios, scoțând din cutii câte-un teanc gros de dosare și studiindu-le bucată cu bucată, cu mare atenție. Beewen nu mai voia să se gândească. Un nou suspect, o nouă serie de ipoteze. Anumite fapte care se potriveau, altele nu. Dar, mai ales, întreaga pistă avea un aer fantastic, de legendă, care-i displăcea profund.

Căutau o femeie, o țigancă, care își asumase, nu se știe cum, rolul de Nanosh, apoi se infiltrase în înalta societate berlineză, pentru a o putea lovi direct în inimă. Să vedem…

Cioban Levna
Luca Kendji
Rotar Plamen
Zidar Saip
Patakia Volkia
Komi Geza
Yalçin Dritta
Rus Khalil

Dosarele nu erau aranjate în ordine alfabetică și nici grupate pe familii sau *kumpanii.* Prin urmare, trebuia răsfoit fiecare dosar în parte, în speranța că aveau să dea peste numele de Lena Vana.

Beewen nu se grăbea. Privea cu luare-aminte fiecare fotografie antropometrică ce, în majoritatea cazurilor, însoțea o fișă personală. Pentru a mia oară, își repeta în gând că toată povestea era absurdă. Cum ar fi putut vreun tuciuriu, cu fața plină de cicatrice, de riduri sau de crăpături să aibă vreo legătură cu grațioasele Doamne de la Adlon? Chiar dacă frumusețea lor era mincinoasă, de suprafață, acestea reprezentau, totuși, elita berlineză. Cum ar fi putut o femeie venită din noroaiele Sileziei să se ridice la nivelul lor?

Beewen vedea defilând prin fața ochilor să-i succesiunea mutrelor întunecate, figuri învești mântate în haine pe jumătate luxoase, pe jumătate zdrențe, purtând cercei mari și grei, care le deformau lobii urechilor. Femeile acestea nu aveau ce să caute la hotelul Adlon. Chiar și dacă și-ar fi imaginat că…

Beewen își stopă pe dată șirul gândurilor. Dintr-o copertă de dosar se ivise o fotografie, cu forța unui trăsnet și autoritatea unui miracol divin.

Înainte chiar de a citi numele, Beewen știu că o găsise. Vrăjitoarea *drabarni* spusese: „Boala de care suferă înseamnă și puterea ei”.

Iar dovada existenței acelei boli se afla acum sub ochii săi, impregna imaginile, la fel de reală pe cât era de monstruoasă. „Boala de care suferă înseamnă și puterea ei. Asta o ajută să devină invizibilă…”

Acum înțelegea, în sfârșit, la ce se referise vrăjitoarea. Handicapul de care suferea Lena Vana era un adevărat atu în lumea naziștilor și, într-adevăr, cea mai bună cale pentru a deveni transparentă.

Căci Lena, spre deosebire de cei din neamul său, nu avea părul negru și nici pielea închisă la culoare. N-avea ochi căprui-închis sau negri și nici

sprâncene stufoase.

Lena Vana suferea de albinism.

Chiar și în fotografii i se putea ghici fragilitatea maladivă. Pielea îi era mai palidă decât hârtia velină, iar părul atât de deschis la culoare încât părea alb. Mutrișoara ei de porțelan te făcea să eviți să o privești, căci chiar și o simplă căutătură ar fi putut s-o sfărâme în mii de bucăți.

Dintr-odată, totul părea scăldat în lumina acestei creaturi diafane: Lena Vana, deși era țigancă pursânge, n-ar fi avut deloc dificultăți în a se împrieteni cu Doamnele de la Adlon. Era la fel de blondă precum gorgonele de pe Unter den Linden și cel puțin la fel de rafinată ca o Margarete Pohl sau Greta Fielitz.

… Și chiar mult mai frumoasă.

Această creatură – Nanosh, *lixta* sau oricare i-ar fi fost porecla – se alăturase firesc Doamnelor de la Adlon și, la momentul potrivit, nu-i fusese deloc greu să le atragă în capcană.

Atunci când vorbi, el însuși abia dacă-și mai recunoscu glasul.

— Am găsit-o.

Simon, care lucra alături, se apropie.

— Ai mai văzut-o vreodată? O știi?

Văzând fotografia, Simon se albi la față mai abitir decât adolescenta albinoasă. Pe dată, orice picătură de sânge păru a i se retrage din chip, de parcă ar fi fost absorbit de o deschidere spre o peșteră subterană a uimirii și groazei. Reuși cu mare greutate să articuleze, cu glas gâtuit de emoție:

— Da, o cunosc. Numele ei e Magda Zamorksy.

142.

Minna von Hassel văzuse destule case frumoase la viața ei. Bineînțeles, una dintre ele era vila Bauhaus în care crescuse, la care se adăugau casele de vacanță ale familiei de pe insula Sylt, din valea Elbei și de pe panta masivului Großer Arber, dar și conacul unchiului Gerhard și splendidele case ale familiilor prietenilor părinților ei. Cu toate acestea, niciodată nu-i fusese dat să vadă o reședință precum cea a Magdei Zamorsky.

Era un adevărat castel. Nu era una dintre imitațiile în miniatură după care se dădeau în vânt monarhii și aristocrații germani de la finele secolului

XIX încoace, ci o fortăreață masivă, cu ziduri groase și creneluri pătrate, cu turnuri abrupte și ferestre înguste și adânci. Era un bastion ce-ar fi putut sluji drept pușcărie sau ca refugiu din calea unui asediu. Zidurile de cărămidă roșie păreau să coloreze întunericul înconjurător, ca o navă însângerată plutind pe valuri de beznă. Iar Magda Zamorsky numea acest loc „acasă”.

Clădirea situată în inima cartierului Dahlem, la doar câteva străzi distanță de vila Minnei, se înălța în inima unui parc nu prea mare, un soi de grădină sălbăticită, cu un iaz la poalele contraforturilor năpădite de mușchi și de verdeață.

Parcară în afara grădinii și înaintară de-a lungul unei alei cu pietriș cenușiu-deschis, ce părea să reflecte lumina lunii. Castelul dormea un somn de cărămidă întunecată. Doar la o fereastră de la etajul întâi se vedea o lumină. Cei trei urcară treptele care duceau la intrarea principală. Îndărătul lor, un gard viu din pini pitici părea că-i observă cu ostilitate. Undeva în beznă, un animal nocturn scoase un țipăt scurt, ce semăna cu râcâitul unei lopeți pe suprafața solului.

Ușa nu era încuiată. Se strecurară în interior cu băgare de seamă, căci sperau să-și surprindă inamicul. Omul de marmură. Nanosh-ul. Ucigașa delicată cu părul alb…

Brutalitatea arhitecturii exterioare era întrucâtva atenuată la interior. La fel ca acasă la unchiul Gerhard, holul de la intrare era pardosit cu marmură și tot în marmură era dăltuită și somptuoasa scară dublă care ducea la etaj.

Holul era plin de bagaje. Prințesa Zamorsky se pregătea de plecare. Se îndreptară spre una dintre scări, când Minna îi opri cu un gest și arătă spre ușa dublă, întredeschisă, a salonului. Cei doi bărbați nu pricepură, se pare, așa că, fără vreun cuvânt, Minna își asumă conducerea și intră în salon.

Pe partea dreaptă, dincolo de canapele și măsuțe scunde, erau înșirate armuri vechi. Drept înainte, o serie de manechine serveau drept suport de expunere pentru veșminte de epocă, pieptare, veste brodate, săbii și spade… Părea că între cele două laturi urma să se dea o bătălie menită să demonstreze eficiența ținutelor de război care, fără îndoială, aparținuseră odinioară strămoșilor dinastiei Zamorsky.

Minna se apropie și studie uniformele care, în ciuda semiîntunericului ce domnea în încăpere, reușeau să-și afișeze cu fală strălucirea. Nu se pricepea la așa ceva, dar era capabilă să facă distincția între plastronul unui

archebuzier și haina unui ofițer napoleonian. Urcă astfel în timp până când ajunse la uniforma unui *Gruppenführer* SS. Fără îndoială că, din lipsă de ocupație, prințul de origine poloneză își găsise timp să devină general.

Minna verifică un detaliu și fu cât pe ce să țipe. Teaca prinsă la centură, decorată cu runde SS și cu un vultur de argint, era goală. Pumnalul lipsea. Beewen și Simon, care o urmaseră, îi făcură semn să se întoarcă. Dar, atunci când ea le arătă teaca goală, cei doi înlemniră, la rândul lor.

Ajunseseră unde trebuia, cu adevărat. Erau în pragul vizuinii ucigașului, în nebănuitul său bârlog, în acest bastion din alte vremuri despre care se presupunea că adăpostește o prințesă solitară.

Reveniră la scări și urcară în șir indian, fără să facă vreun zgomot. Culoarul de la etaj nu le rezerva nicio surpriză: un tapet textil de un roșu-închis acoperea pereții ornați cu arme de epocă și trofee de vânătoare. În acest decor funest, ce aducea cu visul sângeros al unui vânător, ușile din lemn lăcuit se înălțau de-o parte și de alta, ca niște santinele.

Nu avură dificultăți în a identifica camera Magdei Zamorsky: de sub o singură ușă răzbătea o dâră subțire de lumină. Înaintară până în dreptul acesteia și schimbară o privire. Fusese cât pe ce să bată la ușă și să aștepte să fie invitați să intre.

Dar nu mai era vremea invitațiilor.

Cu un gest ferm, Beewen – care-și păstrase mănușile, ca un bun nazist ce era – apucă clanța și deschise brusc ușa. În mai puțin de-o secundă se aflau toți trei în încăperea luminată surprinzător de puternic. Era genul de lumină care scotea în evidență detaliile, ca o lampă de autopsie: tapetul înflorat, masa de toaletă Art Deco, covorul gros, cu trandafiri. Părea camera unei adolescente.

Prințesa – sau țiganca – era așezată pe pat, cu genunchii adunați la piept. Era în cămașă de noapte, peste care îmbrăcase un pulover. Două lămpi așezate de-o parte și de cealaltă a patului, pe noptiere, o scăldau în lumină, ca niște reflectoare de scenă.

Magda strângea la piept o pernă. Plângea. Lacrimile îi șiroiau pe obraji, făcându-i să strălucească. Era ca o sculptură în marmură albă, în bătaia ploii.

Un detaliu amuzant, aproape înduioșător, sărea în ochi: purta șosete groase, bărbătești.

— Mă întrebam dacă aveați să ajungeți aici înaintea plecării mele…

Simon făcu un pas înainte, de parcă ar fi vrut să preia de-acum inițiativa. Minna nu știa ce se petrecuse între ei doi, dar îi văzuse cu o zi înainte, în sera din parc, prin geamurile aburite. Simon o iubise, sau fusese la un pas de a se îndrăgosti de această pasageră a viselor, de această furie cu pumnal ascuțit.

— Magda…, murmură el.

Ea îl opri cu un gest brusc, de prințesă capricioasă, apoi își șterse fața în perna ce-o avea în mâini.

— Numele meu e Lena, spuse ea. Lena Vana. Magda Zamorsky e numele ce mi-a fost dat de Papi.

Simon încuviință din cap. Nu-i venea să creadă că trăia acest moment.

— Cine e Papi? întrebă el, pe un ton scăzut, ca un ecou.

— Stanislaw, prințul Casei Zamorsky, se alintă ea, răsucindu-și buclele albe în jurul degetului. Magnat în *szlachta* polonează. Urmaș direct al sarmaților, poporul scitic al Antichității. Sau cel puțin așa se spunea. El era Papi. Iubitul meu. Soțul meu.

Simon tuși, fără să-și dea seama dacă își dregea doar glasul sau încerca să se trezească din acest coșmar.

— De ce-i spuneai așa?

— O diferență de vârsta de cincizeci și doi de ani… îți spune ceva, micuțul meu Simon?

— Povestea, Lena, îi răspunse el. Vrem toată povestea și-am să te implor să nu uiți nimic. Nu te vom judeca. Dar e ultima ta șansă de a-ți aduce povestea la cunoștința întregii lumi.

143.

– M-am născut dintr-o frunză și-o suflare de vânt, dintr-o alunecare de teren și din scârțâitul căruței, începu ea pe un ton distant, chiar distrat. M-am născut țigancă, din neamul Lovara, aproape de Krzeszów, la malul unui râu, în bazinul Kamienna Góra din Silezia inferioară. Tata era negustor de cai, mama culegea *lipa, laika, chipka*… Adică, pe limba voastră, tei, mușețel și lemn câinesc. Nimeni nu mi-a vorbit vreodată despre faptul că eram diferită, dar toți cei din jur mă priveau fie cu teamă, fie cu admirație. Curând, au început să-mi spună *lixta,* adică lumina, și am știut că eram

destinată să devin o *drabarni* solară, o vrăjitoare albă…

Simon, în picioare lângă pat, o privea uimit pe această nemțoaică superbă, pe care o întâlnise între alte nemțoaice superbe. O asemenea frumusețe, printre țigani? Era ceva unic, nemaivăzut, într-adevăr…

Lena nu era blondă; părul ei era alb. Pielea nu-i era palidă, ci de-a dreptul transparentă. Părea gata-gata să se destrame, lăsând la vedere delicatele rețele de vinișoare de la tâmple, de pe obraji, de pe frunte. Ochii nu-i erau pur și simplu albaștri, ci încrustați cu așchii de gri deschis, ce aminteau de un pumn de diamante strălucitoare.

— Într-o zi, prințul Zamorsky a venit să vâneze pe pământul nostru, care, de fapt, îi aparținea. Vânătoarea era marea lui pasiune. Și-ar fi fugărit cu pușca propriii copii de-ar fi luat-o la fugă prin pădure. Dar Papi nu avea copii. Nu-și avea decât câinii, o haită neiertătoare pe care o asmuțea asupra prăzii sale. Atunci când a descoperit prezența *kumpaniei* noastre i s-a părut amuzant să hăituiască niște tuciurii speriați. Au fost morți. Mulți. Între ei, mama și tatăl meu. Nu, nu vorbesc despre oameni împușcați pur și simplu. Mă refer la trupuri sfâșiate de câini, la minți înnebunite de spaimă… Familii întregi au fost preschimbate în mormane de carne și viscere împrăștiate în iarba proaspătă.

Prințul Zamorsky s-a plictisit însă destul de repede de noua specie de vânat, insuficient de iute și mult prea previzibilă pentru gusturile sale. Intenționa să-i alunge pur și simplu pe cei rămași dincolo de hotarele proprietății sale, când… a văzut lumina. O copilă de o paloare lăptoasă între tuciurii, lucind ca un ciob de oglindă. Eu. Mai întâi m-a violat. Aveam doisprezece ani. Apoi m-a iubit și tot doisprezece ani aveam. Mi-a dat un alt nume și m-a închis în castelul lui, aici, la Dahlem. Era ca într-unul dintre basmele *gadjé,* una dintre poveștile alea pe care voi le spuneți copiilor, ca să-i speriați sau poate ca să-i faceți să viseze, habar n-am. Eu trăiam acest basm zi după zi, dar nu-mi era teamă. Eram moartă încă din ziua vânătorii, de la moartea părinților mei.

Papi m-a învățat o mulțime de lucruri, începând cu limba germană. Mi-a angajat profesori, instructori, antrenori. Am avut parte de-o educație de elită, ziua. Iar noaptea, am avut parte de labele lui cu unghii murdare. Uneori călătoream și vizitam muzee și restaurante sofisticate, iar noaptea aveam parte de grohăielile lui de mamifer în curs de îmbătrânire. Nu l-am urât niciodată pentru asta. Dimpotrivă, mi-era milă de el, biet bătrân sclav al

dorințelor, al tuturor acelor puteri întunecate care refuzau să se stingă în el. Corpul lui… Dumnezeule! Un soi de înveliș flasc din care răzbăteau proeminențe osoase, de parcă scheletul ar fi vrut să se elibereze dintre cărnurile împuținate…

Calvarul acesta n-a durat prea mult. După ce am împlinit cincisprezece ani nu a mai fost în stare să se culce cu mine. Îi plăcea doar ideea. Îi plăcea să mă vadă goală, să mă mângâi pentru el și, în zilele în care era în formă, să îmi ofere orgasme. El însă… Singurele părți tari ale corpului lui erau coastele sau maxilarele…

Simon îi memora fiecare cuvânt. Diseca originile răului, ca într-o ședință-fulger de psihanaliză. Ca un ecou la cele rostite, percepea acum numeroase alterații în fizicul Magdei. Reflexii de coajă de ou în păr, o strălucire cenușie într-unul dintre ochi, o carnație anemică, nesănătoasă… Tot ceea ce i se păruse pur și inefabil, frizând o perfecțiune de neatins îi apărea acum ca o manifestare a bolii. Paloarea ei angelică era de fapt un simplu deficit de melamină, o tară fiziologică. Grația ei era, în realitate, doar o deformare a firesculului.

— Eram bună la sport. Tenis, echitație și, mai ales, natație. În anul când am împlinit șaptesprezece ani era cât pe ce să fiu selecționată în echipa națională… Papi mă ducea peste tot, se mândrea cu mine. Mă prezenta drept o nepoată din Breslau pe care o luase sub aripa sa. În realitate eram deja căsătoriți. Eu îi făceam jocul. N-aveam de ales. Dar nici măcar o clipă, sub pielea mea albă și părul meu blond, sub noul meu nume și buna mea educație germană, n-am uitat cine eram: o țigancă din Kamienna Góra, din neamul Lovara, care, înainte de-a merge, învățase să călărească.

Tinerețea mea a fost o boală continuă, și nu mă refer acum la albinismul de care sufăr, nici de nevoile sexuale ale lui Papi. Vorbesc de această impostură, de această permanentă minciună. La facultatea pe care am ales să o urmez, medicina, dar și la cluburile sportive pe care le frecventam sau la petrecerile la care participam, toată lumea îmi lăuda frumusețea. Eu aveam însă mereu senzația că vorbeau despre altcineva. În adâncul meu, rămăsesem o țigancă nomadă și analfabetă. Aveam o singură obsesie: să-mi regăsesc adevărata familie și să-mi las sângele negru să învingă această paloare uzurpatoare. În cele din urmă, am căzut pradă depresiei. Am abandonat studiile, sportul, viața mondenă. Am început să mă automutilez. Am refuzat să mai mănânc. Am încercat să mă sinucid. Ca să mă abată de la

gândurile negre, Papi îmi proiecta filme: *Asfalt, Der weiße Demon, Der blaue Engel, Viktor und Viktoria, Der Geist des Weltraums*… Cel din urmă mă înnebunea. Eram terifiată și, în același timp, fascinată de creatura spațiului…

Atunci când ești depresiv, mintea face fixații pe anumite detalii, care ajung să-ți domine întreg procesul de gândire. Pentru mine, masca fantomei din spațiu a jucat acest rol. Cumva, am devenit convinsă că, dacă aș fi avut chipul ei, toate suferințele mele ar fi încetat. Devenind *der Geist,* aveam să găsesc în sfârșit o noimă rătăcirilor mele… Am mers la studiourile din Babelsberg și am aflat că masca fusese distrusă. Îl cunoșteam pe Kurt Steinhoff, el mi-a dat numele și adresa artistei care crease masca. M-am întâlnit cu Ruth Senestier și i-am oferit o sumă consistentă ca să-mi facă o mască identică. Dar ea nu era interesată de mărcile mele, ea voia altceva. Mă culcasem de atâtea ori cu un prinț bătrân, cu scula bleagă, de ce n-aș fi făcut-o și cu o femeie? Ruth s-a îndrăgostit nebunește de mine. A luat un mulaj al feței mele și apoi a modelat, prin galvanoplastie, o mască de cupru care era replica exactă a celei din film. În cele din urmă, a pictat-o pentru a-i da aspectul de marmură. Când mi-a dat-o, am răsplătit-o cu o înjurătură și-am fugit.

Apoi a murit Papi. O pneumonie galopantă. Era în 1937. Îmi ucisese părinții, mă violase și mă făcuse sclava lui, mă distrusese, dar era singura familie pe care o aveam. Fără el, nu mai însemnam nimic. M-am închis în sala de proiecție și am vizionat, la nesfârșit, *Fantoma spațiului.* Noaptea îmi puneam masca și ucideam câinii lui Papi. Câinii care îmi omorâseră părinții. Le beam sângele și le mâncam carnea crudă și simțeam că trăiesc din nou. Bineînțeles, cu un astfel de regim, m-am îmbolnăvit. Am fost spitalizată, eram alimentată prin perfuzii. Când m-am întors la castel, avocații lui Papi mi-au spus că moștenisem întreaga avere. Devenisem cea mai bogată femeie din Berlin dar puțin îmi păsa. Pe parcursul spitalizării, îmi pierdusem masca. Nu mai puteam să mă protejez…

Am căutat-o din nou pe Ruth Senestier, ca să-mi facă una nouă. M-a refuzat. Ne-am bătut. Urăsc lesbienele! Am crezut că aveam să mă scufund din nou în acea stare imposibil de suportat. Apoi mi-am amintit de ai mei, țiganii din Silezia. Trebuia să-mi regăsesc *kumpania,* frații mei țigani aveau să știe cum să mă facă bine. M-au primit de parcă aș fi fost însăși Fecioara Neagră. Toți mă crezuseră moartă. M-am stabilit în mijlocul lor. O prințesă

poloneză, o regină a Berlinului, refugiată printre crescătorii de cai, trăind sub cerul liber… Regăsirea neamului Vana m-a salvat. M-am reconstruit. Mi-am strâns cioburile sufletului și le-am pus laolaltă din nou. Însă, în realitate, pacea mea era doar o iluzie. Noaptea, aveam viziuni care mă torturau: părinții mei sfâșiați de câini, vânătorile lui Papi care-i înnebuniseră pe ai mei. Înainte de a fi răpită, asistasem la o scenă îngrozitoare: unul dintre frații mei a încercat să traverseze un lac, pentru a scăpa de hăitași. Papi l-a urmărit cu barca și i-a înfipt un pumnal în gât și în spate, iar el nu știa nici măcar să înoate…

Întoarcerea printre cei din neamul Vana readucea la suprafață toate aceste amintiri îngropate. Dar mai era și altceva… De jur-împrejur, femeile șușoteau despre o taină. Copiii nu mai erau tratați ca înainte: erau fie prea răsfățați, fie respinși fără vreun motiv anume. Bărbații se închideau într-o tăcere impenetrabilă, iar fețele lor, Dumnezeule mare, erau asemenea unor capcane pentru lupi ce prinseseră în colții lor o suferință de neînțeles. Era o rană adâncă aici, o simțeam pulsând, fără să-i cunosc însă natura sau originea.

Rupa a fost cea care mi-a povestit totul. Neamul Vana fusese printre cele dintâi comunități sterilizate cu forța, cu doi ani în urmă. Fuseseră printre cele dintâi victime ale campaniei de igienizare rasială. Făcuseră experimente pe ei, încercaseră metode și tehnici ce depășeau orice imaginație. Încet, limbile li s-au dezlegat și astfel am aflat despre operațiile practicate fără anestezie, despre ovarele smulse, despre acele înfipte în vagin, despre castrări… Mi-au povestit despre urletele fetelor ce-și strigau mamele în timp ce li se injecta soda caustică… Am aflat povestea unuia dintre frații noștri care, după ce fusese operat sub anestezie peridurală, l-a văzut pe medic cum le arăta colegilor unul dintre testiculele sale însângerate, abia prelevat. *Drabarni* Rupa nu mi-a lăsat răgazul să jelesc aceste cumplite torturi. Mi-a dezvăluit adevărata mea natură. Eu eram Nanosh-ul, singura capabilă să îi salveze pe cei din neamul nostru, sau măcar să îi răzbune… Eram blondă, bogată și nemțoaică. Puteam să mă amestec printre ucigași și să-i ucid la rândul meu, începând cu cel ce comandase întreaga operațiune, un bărbat roșcat, jovial și foarte amabil, dar de-o cruzime fără margini. Nu mi-a fost greu să aflu numele acestui monstru: Ernst Mengerhäusen. Îl întâlnisem deja pe la petrecerile naziștilor. Puteam să-l aleg în orice moment aș fi dorit. Am descoperit însă că și el

avea un plan al său: voia să creeze o rasă de copii arieni, după propriile criterii. Am înțeles atunci că puteam să fac ca răzbunarea mea să fie și mai teribilă: el ne distrusese, aveam să-i distrug și eu seminția pe care voia să o creeze…

Urmarea o cunoașteți deja. Am început să frecventez reuniunile Doamnelor de la Adlon, m-am prefăcut implicată în viața mondenă, le-am identificat pe cele care participau de bunăvoie la programul doctorului Mengerhäusen: Susanne Bohnstengel și toate celelalte… Informându-mă despre ele, mi-am dat seama că nu erau cu nimic mai bune decât Mengerhäusen… M-am hotărât atunci să le ucid, să nimicesc din pântece această generație de copii arieni, acele creaturi așa-zis superioare… Nu am vrut să-l ucid pe Mengerhäusen însuși, am vrut să-l fac să sufere, să-și vadă planul spulberat și „copiii" dispărând unul după altul…

Trebuia să acționez conform regulilor. În definitiv, eram Nanosh, îngerul exterminator. Iar Nanosh-ul, înainte de a acționa, își vizitează victimele în vise, evoluează pe tărâmul dintre vis și realitate… Am început să citesc publicațiile științifice despre universul oniric. Mi se pare amuzant că lucrările tale, Simon, sunt cele care m-au pus pe calea cea bună. În studiul despre ciclurile somnului pe care l-ai publicat, ai explicat cum e de-ajuns să-i arăți ceva celui care doarme, chiar în timpul somnului, pentru ca acel ceva să figureze mai târziu în visele respectivului… Așa că am decis să mă înfățișez viitoarelor mele victime în vis, înainte de a le ucide. Însă Nanosh-ul trebuia să aibă o înfățișare înspăimântătoare, de neuitat. M-am gândit imediat la mască. În felul acesta se închidea cercul.

Am căutat-o din nou pe Ruth. A trebuit să mă culc cu ea. În cele din urmă, a consimțit să-mi facă o nouă mască. Aș fi vrut s-o pot lăsa în viață, dar mi-am dat seama că avea să vorbească. A trebuit să o ucid și pe ea…

Restul a fost, până la urmă, foarte simplu. Am folosit pumnalul lui Papi. Doamnele de la Adlon nu mi-au opus rezistență, aveau încredere în mine. Ne făceam confidențe, le spuneam că aș avea un secret să le dezvălui, dar trebuia să mergem undeva, într-un loc discret, asta le amuza peste poate… După sacrificiu, mă dezbrăcam și mă întorceam acasă înot. În perioada aceea l-am întâlnit în mai multe rânduri pe Mengerhäusen. Doar eu îi puteam citi durerea ascunsă îndărătul măștii lui joviale: planul său amplu, care dura de atâta vreme și pe care îl edificase în cadrul programului *Lebensborn,* era distrus de un ucigaș împotriva căruia nu putea face absolut

nimic…

Urmă o tăcere prelungită. Se aflau acum la cumpăna adevărului și cu toții păreau că așteaptă ca cerul să se despice și să-i spulbere un trăsnet. Dacă nu cumva fuseseră deja trăsniți…

Simon fu cel care rupse tăcerea. Credincios obsesiilor sale, voia să cunoască toate detaliile:

— Dar afișul?

— Afișul?

— Cel din Galeria Teilor. Cel pe care l-am cumpărat și pe care mi l-ai furat.

Magda chicoti.

— Am făcut-o, într-un fel, pentru a-ți face plăcere. E adevărat, mergeam adesea acolo, pentru a admira imaginea… Dar la sfârșitul verii trecusem deja într-o altă etapă. Nu mai simțeam nevoia să văd Fantoma, devenisem eu însămi Fantoma.

— Și atunci, de ce mi l-ai furat?

— Am venit în primul rând pentru a te provoca, pentru a mă strecura în visele tale. Dar micuțul meu Simon e un om cu resurse nebănuite. A trebuit să mă urmărești până în tunelurile de canalizare… E una dintre amintirile mele cele mai puternice.

— Și liturghia de seară? De ce m-ai sfătuit să merg acolo?

— Fiindcă mi-am dat seama că ancheta voastră lâncezea. V-am observat… Am văzut cum l-ați urmărit pe individul acela desfigurat… Și n-ați înțeles cât de măreț era planul meu de răzbunare. De la bun început, v-a lipsit un element-cheie: victimele erau ele însele dintre călăi. Trebuia să vezi cu ochii tăi acea liturghie și pe acei enoriași fanatici…

— La ce-au slujit vizitele tale din ultimele zile?

— Motivul a fost același. Voi v-ați înșelat din nou cu Kurt Steinhoff, care, recunosc, se potrivea foarte bine cu profilul ucigașului pe care îl căutați. Însă voi nu ați înțeles nici atunci care era motivul crimelor: răzbunarea. Voiam să te trimit pe calea corectă spre aflarea mobilului. Să-ți arăt că victimele erau niște monștri pe cale să dea naștere unor monștri. Mengerhäusen le alesese pe viitoarele Mutter pentru frumusețea lor, dar și pentru că aveau sufletele otrăvite, pregătind astfel viitorul Reich-ului, o nouă generație de naziști…

Brusc, Beewen păru a se fi săturat de confesiuni:

— S-a terminat, Magda. Te vom duce la…

Ea izbucni în hohote de râs. Un râs alb, asortat cu fizicul ei palid și cu lămpile prea puternice de la căpătâiul patului. Părea gata să dispară într-o explozie de lumină.

— Dar n-aveți nicio putere asupra mea! Sunt moartă deja, de-atâta vreme…

— Asta nu te va împiedica să răspunzi pentru crimele pe care le-ai comis.

Enunțul solemn sună derizoriu în camera aceasta de adolescentă în care se concentrase atâta nebunie criminală.

Lena/Magda șopti pe un ton îmbufnat, răsucindu-și în continuare buclele în jurul degetului arătător:

— Oricum, ați ajuns prea devreme.

— Prea devreme? repetă Simon.

— Nu mi-am terminat opera.

— Vrei să spui că…

— Da, a mai rămas încă o viitoare mamă. Proiectul lui Mengerhäusen cuprindea cinci *Mutter*. Cea din urmă e încă în viață.

Magda își strecură mâna sub perna cu care-și acoperise pântecele. În clipa următoare, ținea în mână un pumnal nazist. O reflexie ca argintul viu se prelinse pe lama de oțel.

— Eu.

Înainte ca Simon să fi apucat să schițeze măcar un gest, Magda își înfipse lama până-n prăsele între picioare. O jerbă de sânge țâșni dintre picioarele ei, inundând de îndată așternuturile. Simon apucă perna și încercă să stăvilească hemoragia, dar Magda îi blocă gestul.

— Nu.

Cu ochii pe jumătate închiși, deasupra cărora Simon putea să-i distingă fiecare geană prea blondă, Magda murmură:

— Mai ai încă de căutat, Degețel… N-ați înțeles încă sensul profund al acestei povești. Un singur lucru a contat: „operațiunea Europa”…

Simon își șterse sângele de pe pleoape și constată că Magda Zamorsky, cea care fusese odinioară Lena Vana, era moartă. Își șterse din nou ochii cu dosul mânecii și își dădu seama că nu sângele îi tulbura vederea, ci lacrimile.

PARTEA A CINCEA

OST

144.

Noiembrie 1942. Pierdut în Caucazul Superior, Franz Beewen n-ar fi putut spune exact cum ajunsese tocmai acolo. Era atât de departe… Amintiri… Ancheta despre Doamnele de la Adlon se încheiase într-o cheie minoră, fără ca nimeni să fi aflat adevărul. Războiul, măturând tot în calea sa, intervenise într-o cheie majoră. *Obergruppenführer*-ul Perninken, revenit la sentimente mai bune, consimțise să-l lase să plece pe front. Nu în cadrul Waffen SS, căci nu mai voia nici să audă de SS, sub nicio formă, ci în adevărata armată germană, Wehrmachtul. Fusese chiar avansat: Franz ajunsese pe front în calitate de *Oberstleutnant,* locotenent-colonel.

Beewen nu-i dezvăluise superiorului său niciun fel de detalii, ci doar îi șoptise, discret:

— Pot să vă asigur că Magda Zamorsky va fi cea din urmă victimă în acest caz.

Din tonul vocii sale, *Obergruppenführer*-ul înțelesese că, de astă dată, nu se mai înșela.

— Dar ucigașul?

— A pierit odată cu ea.

Cazul fusese închis. La urma urmei, nici Perninken și nici superiorii acestuia, Himmler și ceilalți, nu țineau să cunoască detaliile. Aveau altele mai importante de făcut și, în vâltoarea războiului, o execuție în minus nu mai avea importanță. Important era doar ca astfel de asasinate să nu prolifereze.

Franz plecase aproape imediat pe frontul polonez, iar de acolo în Țările de Jos. În sfârșit, avea parte de războiul mult dorit. Cu toate acestea, coerența destinului său nu mai era aceeași. Își dorise să se bată cu francezii? Erau atât de penibili, încât pierduseră războiul dinainte ca el să fi început. Voia să-și răzbune tatăl? Bătrânul murise asfixiat într-un incendiu

pus de germani. Chiar și ura sa dintotdeauna intrase serios la apă. Ancheta în cazul Doamnelor de la Adlon îi schimbase radical scara de valori, determinându-l să prețuiască anumite lucruri de care până atunci nu-i păsase.

În primul rând, prietenia. Îi lipseau Minna și Simon. Acum putea să o spună: din vara lui 1939 nu trecuse nicio zi fără să se gândească la ei. În al doilea rând, inteligența. Ancheta avusese atâtea meandre… iar Beewen prinsese gustul reflecției. Chiar dacă se străduise tot timpul să judece doar pe baza faptelor, apreciase din plin experimentele de gândire. În definitiv, acestea valorau mai mult decât bâta pe care se obișnuise să o folosească zi de zi, începând din adolescență.

Pe câmpul de luptă, devenise pasionat de strategie. Discuta de la egal la egal cu superiorii ierarhici, propunea soluții și, ulterior, se bucura atunci când acestea erau puse în aplicare cu succes. Pentru ofițerii superiori, războiul e ceva abstract, un joc al manipulării, cu pariuri pe care le plătesc alții… cu viața.

Beewen își aranjă uniforma, se privi în oglinda murdară, apoi îmbrăcă o manta lungă de piele cu guler de blană și ieși din cazemată. Zorii nu se iviseră încă. Din prag, cuprinse în priviri peisajul sinistru ce-l înconjura. Oamenii săi dormeau în ciuda ploii torențiale, la adăpostul foilor de cort pe care se adunau bălți grele, deasupra celor adormiți. Clipocitul picăturilor de ploaie în aceste bălți, sforăitul oamenilor, vuietul vântului… fiecare detaliu își avea sunetul său aparte. Oamenii aceștia fuseseră readuși în stadiul lor de originar, de bestii, sau poate chiar de magmă putrezindă. În noaptea aceea însă, un singur lucru era important: să evite frigul. Soldații se înghesuiau unii într-alții, până când sângele ce le curgea în vine încălzea pelicula subțire de apă de ploaie care-i despărțea.

Oberstleutnant-ul nu avea niciun fel de simpatie pentru subordonații săi: o adunătură de imbecili, docili ca niște vite, până la moarte. Însă, în cele din urmă, suferința și mizeria pe care le îndurau sfârșise prin a-l impresiona. Soldații germani erau ticăloșii în acest război, nu încăpea îndoiala. Ei provocaseră războiul, ei dăduseră peste cap ordinea lumii, ei atacaseră, distruseseră și jefuiseră tot în cale. Curajoși sau lași și sadici, n-avea importanță: erau pleava pământului și pământul avea să-i înghită pe toți, în cele din urmă.

Însă amărâții pe care-i comanda nu arătau deloc a ticăloși. Răniți,

disperați, bolnavi… De sub căști li se iveau chipurile verzui (ale celor bolnavi de dizenterie), gălbui (cei ce-și duceau pe picioare hepatita) sau doar hirsute (nu se știe de ce, carențele alimentare sporeau viteza de creștere a părului). Oamenii ăștia nu erau altceva decât carne de tun și niciunul dintre ei n-avea să se întoarcă acasă viu.

Oberstleutnant-ul habar nu avea unde se aflau cu adevărat. Contactul cu statul major fusese pierdut. Hărțile se contraziceau între ele. Cât despre simțul orientării… Rușii sfârșiseră prin a deveni singurul lor reper. Beewen aproape că le era recunoscător fiindcă erau mereu acolo, atacând, murind și renăscând. Inamicul sovietic era singura certitudine pe care puteau conta.

În rest… Chiar și numele locurilor păreau alese pentru a-l deruta. Maikop. Krasnodar. Nalcik. Mozdok… Vara trecută, la Maikop, se crezuseră victorioși. Se așteptau să pună mâna pe niște puțuri de extracție a petrolului. Când colo, acestea fuseseră sabotate. Continuaseră așadar să avanseze, printre munții negri și populațiile barbare în timp ce iarna le venea în întâmpinare încă se mai găseau optimiști care să afirme că Germania domina întreaga Europă, de la Atlantic în Franța și până la Volga, de la Cercul Polar în Norvegia și până-n deserturile Africii de Nord. Era adevărat. Reich-ul de O Mie de Ani cucerise un spațiu vital nemaiauzit, demn de ambițiile sale, dar semnele nu aveau cum să înșele pe cineva cât de cât atent. Fisurile din tabloul de ansamblu se înmulțeau, iar Beewen adulmeca de o bună bucată de vreme mirosul înfrângerii.

În nord, la Stalingrad, soldații Armatei a 6-a germane erau implicați într-o luptă corp la corp, în plin oraș, care avea să-i ducă la pierzanie. Odată cu venirea iernii, trupele sovietice aveau să-i înconjoare și să-i nimicească, precum fuseseră împresurați Cavalerii Teutoni de apele înghețate ale lacului Peipous, în secolul XIII.

În ciuda lipsei de informații oficiale – căci era interzis să se vorbească despre astfel de lucruri –, se știa că, la șase mii de kilometri distanță, Aliații deschiseseră un nou front, în Africa de Nord. Și acolo, înfrângerea era inevitabilă. Gerul Rusiei, deșertul Marocului… Germania nu lupta doar cu Aliații, ci și împotriva Naturii însăși.

… Și mai erau ei, Armata 1 și a 4-a de blindate, Panzerarmee, căutătorii de aur negru, cuceritorii câmpurilor petrolifere, pierduți în neant. După victoriile din vară, toamna îi găsise cufundați în noroaiele înghețate ale Caucazului. La început de noiembrie cuceriseră Nalcik-ul, ultima etapă

înainte de-a ajunge la Groznîi. Dar ruşii făcuseră faţă atacului, iar acum erau împotmoliţi, dispersaţi, flămânzi şi indecişi…

Ordinele venite de sus erau clare: înainte! Uşor de zis cu nasul în hartă, în adăpostul călduţ al Cartierului General… Aici între munţii necunoscuţi, într-un frig de crăpau pietrele, nu mai era nimic de făcut. Nici măcar ruşii nu se mai osteneau să încerce să spargă linia frontului: îi lăsau pur şi simplu să moară de frig.

Beewen mai înfruntase viscolul, în Ucraina. Un vânt ce era în stare să-ţi smulgă puşca din mână sau să-ţi îngheţe degetele dacă îndrăzneai să-ţi scoţi mâna de sub manta pentru a-ţi aprinde o ţigară. Aici însă, în văile dintre munţi, era chiar mai rău. Vântul se concentra, ridicând Panzerele de pe şenile şi răsturnând furgonetele, dislocând stâncile şi dezrădăcinând copacii.

Beewen continua să se plimbe printre oamenii săi. Dincolo de crestele munţilor, zgomotul bombardamentelor se înteţise, dar n-ar fi putut spune cine pe cine bombarda. Ploaia se prelingea şiroaie pe viziera caschetei, cerul negru se întindea ca un giulgiu deasupra şi doar lucirile îndepărtate ale exploziilor, luminile morţii, îi dădeau de ştire că ajunseseră la capătul speranţei.

În ultimii trei ani, un singur gând refuzase să i se şteargă din minte, obsesiv. Doamnele de la Adlon. Cazul fusese rezolvat, în privinţa asta nu avea nicio îndoială. Magda Zamorsky, ţiganca cu părul alb, fusese cu adevărat Omul de marmură. Îi ascultaseră mărturisirile. Îi înţeleseseră motivele, metoda, furia care o animase. Fuseseră martori, fără să-şi fi dorit asta, la moartea ei.

Mai rămâneau însă nelămurite ultimele sale cuvinte: „N-aţi înţeles încă sensul profund al acestei poveşti. Un singur lucru a contat: «operaţiunea Europa»…”

Această înşiruire de silabe nu încetase să-i bântuie mintea. Ce voia să spună Magda? La nazişti, planurile de atac şi strategiile militare purtau întotdeauna nume groteşti. Operaţiunea Barbarossa. Operaţiunea Fall Blau. Operaţiunea Edelweiss. Nu auzise însă vorbindu-se niciodată de o „operaţiune Europa”. Să fi fost vorba de Franţa? De Scandinavia? De Grecia? De vreo altă ţară? Sau era vorba de un proiect global?

Alta era însă adevărata întrebare. Ce legătură putea oare să existe între o manevră militară de anvergură şi moartea a patru berlineze… cinci, dacă o

socotea și pe Magda? Era aici o diferență de ordin de mărime care i se părea inexplicabilă. Un decalaj precum cel dintre planurile megalomane ale lui Hitler și asasinarea câtorva viitoare mame.

În cei trei ani de conflict, văzuse tot ce era de văzut în materie de grozăvii și suferință; din acest punct de vedere era mai blindat decât un *Panzerkampfwagen*. În schimb, simțea cuvintele acestea ca pe-o rană nevindecată: operațiunea Europa…

Și iată că ieri, în timp ce se îndepărtau de Vladikavkaz, se întâlniseră, întâmplător, cu un alt regiment ținând de a 4-a *Panzerarmee.* Ofițerii discutaseră despre manevrele viitoare și apoi cinaseră laolaltă; mă rog, asta era o exagerare, câtă vreme proviziile întârziau să sosească.

În acel moment, printre alte anecdote schimbate între cei prezenți, Beewen prinsese din zbor o informație nesperată, ceva care avea să-i permită, chiar de-aici, din marele neant, să reia ancheta asupra Doamnelor de la Adlon…

În sfârșit, zări mașina. Ceruse un vehicul discret, standard, una dintre acele mașini ce se întâlneau cu sutele pe drumurile Caucazului și Ucrainei. Era un Volkswagen 82 Kübelwagen, o „mașină-găleată" kaki, atât de murdară de noroi încât culoarea ei era greu de descris în cuvinte, fiind undeva între brun-mlaștină și cenușiu *feldgrau.* Perfect.

Potrivit directivelor sale, pe bancheta din spate fuseseră așezate bidoane de carburant, iar pe locul pasagerului fusese montată o mitralieră. Ceruse, de asemenea, să fie întărită capota și portierele să fie bine etanșate, astfel încât vântul înghețat să nu-l preschimbe în sloi înainte de a ajunge la destinație.

Ordonanța sa păși înainte, din umbră.

— Totul e pregătit, *Oberstleutnant.*

Mai mult de formă, Beewen verifică osiile și diferențialul autoblocant. Mașina asta era capabilă să-și urmeze drumul în orice condiții, chiar și atunci când drumul nu era decât o simplă dâră de noroi.

— *Oberstleutnant*…

— Ce e?

Aghiotantul său era un tinerel din München, roșu la față, cu obrajii atât de fini încât puteai să-i numeri degerăturile.

— Dacă-mi permiteți, nu ar trebui să vă asumați dumneavoastră misiunea pe care ar putea să o ducă la capăt orice curier…

— Stai liniștit. Am dat ordinele de rigoare și comanda trupelor va fi asigurată și în lipsa mea.

Beewen se ostenise totuși să-și „fabrice” o misiune pentru a-și justifica plecarea: un mesaj urgent, care trebuia transmis personal unui alt detașament, aflat altundeva. Avea să plece din cloaca aceasta și nici măcar nu-și pusese problema să revină. Avea să fie declarat dezertor, fără îndoială. Lași erau toți. El măcar avea o scuză: ancheta.

Aghiotantul său îl salută sec, pocnind din călcâie. Sărmanul de el părea mai fragil decât un pahar de șampanie. Potrivit mediei estimate de către Beewen, nu mai avea de trăit mai mult de o zi, cel mult două.

Franz urcă în mașină și apucă volanul. Pe moment, avu senzația că se așeza la cârma unei corăbii pregătite să înfrunte orice furtună pentru a ajunge dincolo de orizont, la marginea soarelui.

Demară și se pierdu în întuneric. Reușise să-și ascundă entuziasmul în fața aghiotantului său. De-acum putea să se bucure în voie, singur în noapte, pornit într-un periplu de mai bine de opt sute de kilometri, o traversare solitară a frontului.

Acceleră, derapă puțin, străbătu bălțile de noroi stropind totul în jur. Se simțea invincibil. Era în posesia unei comori ce strălucea în beznă: o informație capitală, care-i încălzea inima mai mult decât ar fi făcut-o toate focurile din lume.

145.

– Schije de obuz. Triplă fractură, trei coaste succesive, cu deschidere cutanată în…

— Îl iau, spuse Minna.

— Schije de obuz. Fractură deschisă a osului frontal, cu leziune hemoragică a scalpului…

— Lasă-l baltă.

Medicul se aplecă și rupse în două plăcuța de identificare pe care soldatul o purta la gât. O parte avea să rămână pe loc, la capătul lănțișorului, cealaltă avea să servească la înregistrarea decesului. Fața rănitului nu mai era decât o grămadă însângerată, iar medicului, un tânăr român pe nume Constantin, îi fu greu să desprindă bucata de tablă de zinc

din masa vâscoasă de carne, oase și sânge.

Minna își continuă înaintarea. Răniții erau întinși în noroi, unii dintre ei pe câte-o targă, alții direct pe sol, la baza unei biserici ortodoxe pe jumătate distrusă, ce le slujea drept spital, sau mai degrabă drept refugiu.

De fiecare dată când sosea câte un nou convoi cu răniți, tânăra încotoșmănată într-o manta cu însemnele Wehrmacht-ului era nevoită să efectueze această sinistră trecere în revistă. Nicio intervenție chirurgicală care ar fi durat mai mult de o oră nu era permisă.

— Membrul inferior sfâșiat sub genunchi.

— Îl iau.

Din prudență, avea să-l amputeze deasupra articulației. Intervenția avea să dureze mai puțin de treizeci de minute. De altfel, sarcina amputării avea să i-o paseze românului, ale cărui progrese în arta mânuirii bomfaierului erau mai rapide decât într-ale compasiunii.

— Disjuncție a ansamblului masiv facial, reluă el, cu accentul său brut. Fractură bilaterală a oaselor maxilarului și a părții superioare a orbitelor.

Chiar și acum, după ce-i fusese să vadă atâtea, spectacolul anumitor răni o umplea de scârbă. Această față tăiată în două… La înălțimea frunții, craniul era împins înapoi, în vreme ce arcadele erau mai în față, ca un sertar deschis.

— Uităm de el.

Se apleca asupra următorului rănit când auzi zgomotul bucății din placa de identificare căzând în gamela de aluminiu. Cei în agonie trebuiau să se mulțumească cu acest sunet pe post de clopote trase.

— Disjuncția simfizei pubiene, plagă hemoragică deschisă.

Minna nici măcar nu se obosi să privească trupul: între picioarele acestuia nu se mai afla decât un amalgam de sânge și viscere. Poate că într-un spital care să-și justifice numele ar fi putut fi încercată o operație de salvare, dar nu într-o biserică în ruine, unde măsurile de aseptizare erau egale cu zero și operațiile aveau loc fără anestezie.

— Uită-l și pe ăsta.

Se opri o clipă, cât să-și tragă suflarea. De-abia se luminase de ziuă. Întunericul părea că se agață de fiecare detaliu al peisajului, refuzând să se risipească. Era luni, 23 noiembrie 1942. Minna știa acest lucru fiindcă avea mereu în buzunar un mic calendar ce putea fi răsfoit, un soi de carnețel promoțional, distribuit de fabrica de bere Löwenbräu. Era singura ei

legătură cu timpul care trecea, cu rotațiile Terrei. Aici, în acest vârtej de măruntaie ce se cereau cârpite și de oase care trebuiau să fie tăiate, zilele înseși se roteau ca o tornadă, absorbindu-te și ducându-te fie spre moarte, fie spre nebunie.

Minna nu intrase în război, ci războiul intrase în ea. Fără să știe prea bine cum, psihiatra se trezise mobilizată în Belgia, în august 1940, la un an după afacerea Doamnelor de la Adlon. Apoi urmase Danemarca. Acolo avusese parte de o slujbă relativ liniștită: îngrijea răni ușoare și executa gărzi de noapte la dispoziția armatei. Apoi, spre sfârșitul anului 1941, fusese trimisă pe Frontul de Est.

Abia atunci descoperise adevărata medicină de război: chirurgia sălbatică, un soi de muncă zilnică de măcelar, fără mijloace și în condiții septice. Mai întâi, asistase și ea alți medici mai pricepuți la triaj, apoi, încetul cu încetul, preluase ștafeta de la aceștia. Mai întâi efectuase amputări, iar apoi chirurgie internă.

Sub imperiul necesității, Minna se specializase în medicina practică, datorită urgențelor venite cu fiecare convoi însângerat. Serile se apuca să parcurgă cărți menite să-i perfecționeze tehnicile profesionale. Chirurgie ortopedică, internă, respiratorie, maxilo-facială… Zi și noapte, Minna opera, tăia, ciopârțea și cosea la loc. Învăța meserie salvând vieți și pierzând alte vieți. Nu era loc de discuții. Dacă n-ar fi fost ea, n-ar fi fost nimeni care să o înlocuiască.

Mai întâi fusese trimisă la Smolensk, iar de acolo la Dnipropetrovsk, până când sfârșise aici, la periferia Stalingradului, unde își opera pacienții pe masa din altar. În timp ce se adâncea în valuri de sânge, nu uita să mulțumească în gând generatorului de curent, care era suficient de zgomotos încât să acopere urletele pacienților și duhnea îndeajuns de puternic a benzină cât să nu se mai simtă efluviile mirosului de carne crudă.

Opera cutii toracice sparte ca niște uși după o razie a poliției, abdomene pline de fluide ce bolboroseau și viscere alburii care dădeau pe afară. Nu-și putea permite să se gândească la pacienții săi ca la niște ființe umane. Ar fi fost deopotrivă o eroare și un semn de slăbiciune. Trebuia să vadă în ceea ce avea în față doar modelele și schemele din tratatele de chirurgie, să privească organismul uman ca pe un mecanism și să încerce să se orienteze corect în masele vâscoase și fibroase ce-i erau aduse înainte. Acesta era secretul.

O altă greșeală pe care nu avea voie să o comită: încercarea de a înțelege situația militară. Minciunile, neînțelegerile și zvonurile domneau pretutindeni și era imposibil de aflat care erau adevărate și care nu. Din câte prinsese din zbor, Hitler, după o primă înfrângere la porțile Moscovei, își îndreptase atenția asupra regiunii Volgăi și a Caucazului. Își trimisese trupele înspre câmpurile petrolifere din regiunile Baku și Groznîi, atacând însă în același timp Stalingradul, cu scopul de a întrerupe lanțul de aprovizionare al rușilor pe axa Nord-Sud. Dar ceea ce ar fi trebuit să fie doar o formalitate se preschimbase într-un coșmar pentru soldați, obligați să facă față unor lupte de stradă fără sorți de izbândă, de-a lungul întregii veri.

Minna avea un singur instrument de măsură pentru a evalua aceste manevre militare complexe și nu arareori confuze: afluxul de răniți. Judecând după numărul halucinant care depășea cu mult capacitatea centrelor de îngrijiri, armata germană avea să fie în curând decimată la Stalingrad. Cu voce scăzută, se vorbea deja de retragere strategică, de înfrângere, de un adevărat dezastru…

— Arteră carotidă secționată la nivel cervical, cu fragmente de schije prezente în plagă…

Minna avu o izbucnire neașteptată de furie:

— Nu înțeleg de ce-mi mai sunt prezentați indivizi în starea asta! De câte ori mai trebuie să repet? E pierdere de timp! Am avea nevoie de cel puțin șase ore pentru a încerca să-l salvăm. E pierdere de vreme, *Scheiße*! Trecem la următorul.

Își șterse fruntea cu antebrațul, căci nu-și scosese mănușile chirurgicale murdare de sânge coagulat, în vreme ce auzi îndărăt clinchetul plăcuței de identificare.

— Puncte de impact multiple în abdomen, cu posibilă atingere hemoragică a fierii și ficatului.

Poate ca o compensare, ori din lehamite, decise să preia acest rănit, chiar dacă operația avea să dureze probabil mai bine de două ore.

— Fractură vertebrală cervicală datorată unei explozii. Cu siguranță, tasarea vertebrelor C5, C6 sau C7… Pneumotorax. Prognostic de paralizie totală și asfixiere în evoluție.

— Trecem la altul.

Nu se gândea deloc la Berlin, sau poate doar foarte rar. Chiar și numele

orașului îi părea străin. Minna se îngropase de vie în această mocirlă înghețată, fără trecut și fără viitor, doar prezentul sufocant.

De altfel, nu prea avea ce să-și amintească. Moartea Magdei Zamorsky fusese anunțată public, dar cu discreție. Minna nu renunțase la alcool. Era obsedată de ultima imagine a Magdei, zăcând cu picioarele desfăcute în așternuturile îmbibate de sânge. O abandonaseră, plecând de parcă nici n-ar fi fost acolo vreodată, de parcă n-ar fi auzit din gura ei adevărul, de parcă nimic din întreaga afacere nu s-ar fi întâmplat în realitate.

Vreme de săptămâni, Minna se simțise incapabilă să se mai miște. Beewen plecase pe front, cu entuziasmul celui care se pregătește să treacă înot o apă. Simon, care nu mai avea nici casă, nici cabinet, accepta misiuni în aziluri și dispensare, tot mai departe spre Est.

Baroneasa Minna von Hassel își încheiase cariera în psihiatrie. Întreg universul ei personal fusese dat peste cap. Își pierduse încrederea în propria profesie și nu mai avea un profil potrivit pentru a o practica. Se căutau mai degrabă călăi. Prin urmare, atunci când i se propusese să plece pe front în calitate de medic nespecializat nu ezitase nicio clipă. Putea măcar să se simtă utilă și, ca un bonus, să încerce să bea mai puțin.

Serile, când putea să-și acorde în sfârșit câteva ore de somn, povestea Magdei Zamorsky îi revenea în minte: micuța mamă care-și asumase rolul unui Mesia sălbatic pentru o întreagă comunitate, femeia eroină ce fusese în stare să rămână însărcinată cu un pervers nazist pentru a-și atinge scopul. În gând îi răsunau ultimele ei cuvinte: „N-ați înțeles încă sensul profund al acestei povești. Un singur lucru a contat: «operațiunea Europa»…”

În cei trei ani care urmaseră, Minna încercase să rezolve această ultimă enigmă în lumina manevrelor militare ale Reich-ului. Nu auzise însă niciodată vorbindu-se despre o „operațiune Europa”.

— Doamna doctor…

Tresări. Triajul răniților se încheiase. În realitate, acest proces nu se încheia niciodată, dar Minna adunase de-acum destui răniți pentru cinci sau șase ore de muncă.

— Trebuie să începem.

— Pregătește tot, vin și eu imediat.

Se hotărî să bea o cafea, căci nu mai înghițise nimic din ajun. Tocmai intra în biserică, când o voce necunoscută i se adresă:

— Bună, Minna.

Se întoarse și avu o ezitare. Între brancardieri, soldați răniți și infirmieri aflați în continuă agitație stătea un bărbat înalt, purtând o manta de piele plină de noroi. Purta ochelari de motociclist ridicați peste marginea caschetei și întreaga lui figură era desenată în alb și negru, de parcă ar fi străbătut alternativ straturile de cenușă și de zăpadă.

— Nu mă recunoști?

Nu, nu-l recunoscuse. Apoi, brusc, de parc-ar fi desprins o ancoră din nisipul de pe fundul mării, reuși să pună eticheta unui nume pe acest chip. Franz Beewen. Recunoștea acum brusc capul său pătrățos, ochiul închis și statura de atlet olimpic. Fizicul lui de uriaș, care nu se potrivea deloc în decorul berlinez, își căpăta aici adevărata măsură. Beewen ajunsese pe front, la locul potrivit.

Înaintă fără să scoată vreun cuvânt. Gestapovistul îi zâmbea, dar zâmbetul lui era îndepărtat, venit parcă dinaintea ultimilor trei ani de violență și grozăvii. Știa ea însăși de-acum destule despre grade și uniforme și remarcă faptul că Beewen nu era îmbrăcat în uniforma specifică Waffen-SS, ci purta însemnele Deutsches Heer, armata de infanterie a Wehrmacht-ului.

Aproape imediat, fără legătură cu realitatea, cu o naivitate care nu înceta să o surprindă, își imagină cum colosul traversase liniile frontului, câmpurile de luptă și teritoriile inamicului pentru a-i declara dragostea sa. Nu încetase nicio clipă să se gândească la ea și, printre morți și bombe, reușise să o regăsească, pe ea, marea sa iubire. Dezertase din regimentul său, luase la pas teatrele de război și răscolise fiecare spital ce-i ieșise în cale, doar pentru a-i da de urmă și a o cere în căsătorie.

Beewen își dădu jos cascheta, scoțându-și la iveală coama blondă, cu reflexii aurii demne de o cofetărie vieneză. O privi, iar ea îi remarcă privirea strălucitoare și iritația din jurul pleoapelor. Apoi el se aplecă și-i șopti, abia stăpânindu-și râsul:

— L-am găsit pe Mengerhäusen!

146.

– Vin noaptea.

— Unde?

— În visele mele.

— Bărbați?

— Nu. Femei și mai ales copii.

— Cine sunt?

— Cei pe care i-am omorât, vezi matale? Îi recunosc.

Einsatzgruppen.

Atunci când Simon Kraus fusese mobilizat la Vinița, în Ucraina, nici măcar nu cunoștea acest termen. *Grupe de intervenție.* Dar ce fel de intervenții? În naivitatea sa, crezuse că era vorba de trupe speciale, de comandouri însărcinate cu misiuni specifice. Dintr-un anumit punct de vedere, chiar așa era, dar acești oameni nu erau combatanți. Misiunea lor era să ucidă civili neînarmați, în proporții de neimaginat.

Aceste grupări ale SS-ului înaintau în siajul trupelor Wehrmacht-ului și ucideau absolut tot ce mai mișca. Evreii aveau prioritate, desigur, dar și destui țărani și familiile acestora aveau parte de aceeași soartă, fiind etichetați drept partizani sau complici ai acestora. În orice caz, era vorba de niște slavi, iar noul spațiu vital al Germaniei nu avea nevoie de rase inferioare…

— Și ce se întâmplă atunci? reluă Simon.

— Păi îi mai omor o dată, vezi matale? La fel ca prima oară…

— Adică?

Simon Kraus pusese întrebarea doar de formă: auzise deja de sute de ori acest gen de poveste. SS-istul, cu ochii holbați, nu-și mai putea stăpâni ticurile nervoase. Mai degrabă mormăia, nereușind să-și articuleze complet spusele. Avea cel mult douăzeci și cinci de ani și niște ochi angelici, o mutră absolut normală, trecută însă prin catran…

— Îi punem să sape o groapă lungă de vreo douăzeci de metri, reluă el. Apoi, li se ordonă să se dezbrace și să coboare în groapă, vezi matale? Acolo trebuie să se întindă pe burtă, lipiți unii de alții…

— De ce așa?

— Păi pentru economia de spațiu, vezi matale? La început, îi împușcam pe marginea gropii, da' cădeau de-a valma. Acum se-ntind frumușel… Tragem și chemăm încă un rând. Le cerem… Mă rog, același lucru, ce mai…

Simon îi asculta pe exterminatori în vreme ce își descriau faptele de coșmar, iar el trebuia să se convingă că indivizii aceștia erau pacienții săi.

Urmau alte detalii… Soldații veneau la el ca să se confeseze, să-și deșerte desaga… Dar Simon nu era preot. Nu înțelegea și nu putea să le acorde iertarea. Ucigașii aceștia nu meritau izbăvirea.

— În visul meu, morții se întorc, continuă individul. Sunt acoperiți de cenușă și var. Asta turnăm peste ei în gropi, ca să nu pută așa de tare, vezi matale?

Individul se bâțâia întruna pe scaun. Își vârâse mâinile sub fund, ca să le împiedice tremuratul, dar în privința umerilor nu avusese ce să facă, așa încât, tot ridicând din umeri, părea că e atașat unui resort.

Cei „răniți psihic" pe care îi trata Simon aparțineau unui gen aparte. Traumatismele pe care le suferiseră se datorau propriilor fapte. Autoritățile SS observaseră apariția acestui tip de tulburări încă din 1940 și luaseră hotărârea de a trimite psihiatri pe teren, la fața locului, pentru a-i trata pe cei afectați. Nu făcuseră asta din compasiune sau bunăvoință, ci fiindcă, în starea în care erau, indivizii respectivi nu mai puteau menține cadența ce le era solicitată.

Acesta era, probabil, cel mai cumplit aspect al misiunii sale: Kraus știa că, pe măsură ce îi diagnostica pe acești ucigași cu mintea în neant și redacta rapoarte pe care le trimitea pe cale ierarhică, încuraja puterea nazistă să treacă într-o viteză superioară.

Naziștii imaginau mereu noi metode de eliminare, mai rapide. Mașinăriile aveau să ia locul omului, categoric mai lent și prea vulnerabil. Vremea artizanatului trecuse. Iar Simon contribuia la această evoluție. El era cel care constata fisurile, slăbiciunile sistemului.

Nu avea informații concrete, dar în sistem se vorbea deja de construirea unor camere de gazare, inspirate de tehnicile deja utilizate pentru eliminarea bolnavilor mintal și a handicapaților. Monoxid de carbon, acid cianhidric… Lagărele de concentrare se echipau cu cele necesare. Pragul spre industrializarea morții fusese trecut.

Simon nu mai reușea să doarmă. Înghițea de unul singur cam tot atâtea tranchilizante câte le prescria și pacienților. Avea impresia că plutește în această non-lume, ca o conștiință imaterială, gata să dispară din clipă în clipă.

Spitalul psihiatric în care fusese instalat era, în sine, o aberație. Cei din Waffen-SS îi împușcaseră pe toți ocupanții anteriori, bolnavi mintal pentru care fusese săpată o groapă comună în spatele clădirii, pentru a face loc

„colegilor aflați în dificultate”.

Spitalul nu dispunea de mijloace moderne și chiar și echipamentele elementare lipseau: electricitatea provenea de la un generator, ferestrele sparte erau astupate cu scânduri. De hrană nici pomeneală, iar apa, rece sau cel mult călâie se scurgea din dușuri într-un firicel subțire.

Putea spune că avusese noroc: biroul său avea o sobă cu lemne. Simon își petrecea cea mai mare parte a timpului aici, între patru pereți. Aici își primea pacienții, pentru a practica hipnoza sau a le prescrie calmante, aici mânca și uneori chiar dormea pe masa de consultație.

Câteodată se gândea la Minna von Hassel și nu putea să-și stăpânească un hohot de râs când reflecta la ironia propriei situații. El, care își bătuse joc de ea și de institutul ei ruinat de la Brangbo, nu o ducea deloc mai bine acum.

Atunci când ieșea, frigul îl pietrifica instantaneu și avea nevoie de ore bune pentru a-și folosi degetele. Avea impresia că toată lumea plecase din orașul acesta blestemat.

Cu excepția câinilor.

Ăsta era un alt detaliu care îl scotea din minți. Fiecare SS-ist părea stăpân pe-un câine. Ucigașilor deprimați li se permisese, pentru a le menține moralul cât mai bun, să-și ia cu ei javrele. Erau atât de multe, încât fusese nevoie să li se construiască un adăpost, alături de spital. Lătrau toată ziua și urletele lor turbate se amestecau cu confesiunile insuportabile ale stăpânilor lor.

— M-asculți, dom’ doctor?

Simon tresări. Pierduse firul celor spuse de soldat de-o bună bucată de vreme.

— Bineînțeles, continuă.

La început, refuzase să dea crezare celor auzite. Grajduri pline cu femei și copii, care erau stropiți cu benzină și apoi li se dădea foc. Bărbați spânzurați cu nodul ștreangului sub bărbie, ca să moară mai lent. Morți și uneori chiar răniți care erau tocați cu buldozerul, tăindu-li-se brațele, picioarele sau capetele înainte de-a fi împinși în gropi. Blindate care treceau peste cadavre, prunci azvârliți din mers pe ferestrele trenurilor…

Simon era gata să vomite la fiecare ședință, sau chiar să-și lovească pacienții… Se și întâmplase în câteva rânduri. Cel mai cumplit era atunci când descoperea, sub carapacea ucigașului, vestigii de umanitate. Unii, în

ciuda miilor de morți pe care-i aveau pe conștiință, izbucneau în plâns la vederea cailor sfârtecați de obuze. Alții își justificau cruzimea pomenind de solda de douăsprezece mărci și rația dublă de mâncare ce le erau asigurate de această îndeletnicire. În sfârșit, alții, înspăimântați că aveau să trebuiască să plătească pentru crimele comise, se apucau să sape la gropile comune astupate chiar de ei, cu gândul să dea foc cadavrelor.

Fără să vrea, Simon se apucase să-și ia notițe. Rămăsese totuși un om de știință, fascinat de Thanatos în versiunea sa cea mai dură, cea mai brutală. Moartea însăși acționa prin intermediul acestor soldați descreierați, simple instrumente aflate la cheremul unei puteri care îi depășea.

Seara, trântit pe o saltea mult prea tare, Simon înnegrea pagină după pagină. Plănuia să își scrie memoriile sub forma unei analize a Răului în toate ipostazele lui. Nu-și făcea însă iluzii: planurile sale mărețe aveau doar rolul de a-i menține mintea întreagă. Atrocitățile acestea aveau să-i vină de hac, până la urmă și, când acest lucru avea să se întâmple, plănuia să se arunce în aer: supraviețuirea într-un univers al distrugerii și cruzimii i se părea inutilă.

Când își stingea lampa cu gaz, în mintea lui se aprindea o altă luminiță și în gând i se iveau Doamnele de la Adlon. Susanne Bohnstengel. Margarete Pohl. Leni Lorenz. Greta Fielitz. Și, desigur, Magda Zamorsky. Victime care se dovediseră a fi ele însele monștri. Monștri și mame viitoare. Jucării într-un plan perfect menit să producă o chintesență a seminției germanice.

Simon retrăia în minte întreaga istorie și ordona fiecare element la locul său din poveste, iar și iar. Totul se lămurise. Totul era limpede, logic, încheiat.

Cu toate acestea, rămâneau ultimele cuvinte ale Magdei: „N-ați înțeles încă sensul profund al acestei povești. Un singur lucru a contat: «operațiunea Europa»…” Gândindu-se la aceste propoziții, Simon, la fel ca Minna și Beewen, fără îndoială, avea insuportabila senzație că le scăpase esențialul întregii povești. Exista un sens ascuns, pe care ei nu reușiseră să-l pătrundă.

„Operațiunea Europa” avea să rămână un mister, o enigmă ce n-avea să-și afle niciodată rezolvarea.

Un zgomot înfundat îl readuse la realitate. Pacientul său, zgâlțâit de convulsii, căzuse de pe scaun și se arsese lovindu-se de soba încinsă. Fără

să ezite, Simon îl apucă de guler și-l dezlipi de suprafața fierbinte. Apoi se apropie de ușă și izbi puternic cu pumnul în ea. Deși nu era închis aici, căpătase de-a lungul timpului, în lunile care trecuseră, acest obicei de deținut. Într-un fel, chiar asta era: un prizonier într-o închisoare de șase sute de mii de kilometri pătrați numită Ucraina.

Un infirmier își făcu apariția. De fapt, era un SS-ist care purta un halat alb. Simon îi arătă spre pacientul încă scuturat de spasme, cu spume la gură.

— Scoate-l pe ăsta de aici și fă-i o injecție de Luminal, în sănătatea mea.

Celălalt execută imediat ordinul, târându-l pe cel căzut ca pe un sac de cartofi. Simon închise ușa și se trânti pe scaun. Înfofolit în mantaua militară, contemplă o vreme soba. De când era aici, se îmbrăca doar în hainele militare și se încălța cu bocanci îmblăniți. Unde erau oare costumele sale cu dublă cusătură, pălăriile homburg și pantofii derby cu călcâie înalte, menite să-i compenseze handicapul înălțimii?

Se auzi o bătaie în ușă.

Sări în picioare, iritat. Dacă iar îl deranja unul dintre ucigașii degenerați… Deschise ușa, turbat de furie, și descoperi în fața ei, stupefiat, ultimele persoane pe care se aștepta să le vadă aici: Franz Beewen, cu manta de piele și ochelari de aviator, mai arian decât coloșii lui Arno Breker, și Minna von Hassel, înfofolită într-o pufoaică groasă, cu figura ei de-o frumusețe ireală ivindu-se din gulerul îmblănit.

Vreme de câteva clipe, căută cuvintele potrivite momentului, apoi se prăvăli în brațele lor, izbucnind în plâns.

147.

Pentru a ajunge la Minna, Beewen fusese nevoit să șofeze cale de opt sute de kilometri, iar asta îi luase trei zile. Apoi porniseră împreună spre Vinița, iar asta le mai luase încă patru zile și jumătate. Se îndreptau acum spre Polonia și, potrivit calculelor lui Beewen, expediția lor avea să mai dureze încă trei zile. Poate chiar mai mult. În apropiere de Liov începuse să ningă și, din 29 noiembrie încoace, înaintaseră tot mai lent.

Cu toate astea, una peste alta Beewen era mulțumit de periplul său. Parcurgerea unor asemenea distanțe, pe astfel de drumuri, pe timp de iarnă și la vreme de război, era o adevărată realizare. Da, resimțea o oarecare

doză de mândrie derizorie, de camionagiu. Mașina sa VW 82 Kübelwagen rezistase eroic. Își terminase rezerva de carburant inițială, dar gradul său de *Oberstleutnant* îi garanta siguranța aprovizionării oriunde s-ar fi nimerit să fie nevoie.

În drum spre Vinița, el și Minna vorbiseră destul de puțin; duduitul motorului și hurducăielile drumurilor proaste le ținuseră loc de conversație. Dar, mai ales, Beewen nu voise să repete de două ori ceea ce avea de spus. Aveau să-l aștepte și pe Simon.

Era duminică și ningea abundent. De două zile încoace conduceau cu rândul. Când unul dintre ei prelua volanul, ceilalți doi dormeau. Beewen se hotărî, în sfârșit, să deschidă gura.

Într-o seară de noiembrie, în tabăra lui poposise un ofițer de la o altă unitate, care-i povestise vizita întreprinsă într-un lagăr nou de lângă Częstochowa. Era un soi de unitate-pilot care, chipurile, experimenta noi metode de exterminare, consacrându-se în egală măsură cercetărilor medicale. Numele persoanei responsabile de acest nou lagăr îl făcuse pe Beewen să sară în sus: Ernst Mengerhäusen, devenit între timp *Gruppenführer*.

Franz nu stătuse prea mult pe gânduri: în aceeași seară se pregătise de drum, cu gândul de a-i face o vizită singurului om care ar fi putut ști ce însemna misterioasa „operațiune Europa”. Nu avea însă de gând să plece singur. Mai întâi trebuia să-și regăsească tovarășii de odinioară, astfel încât să descopere împreună adevărul final.

— Cum ne-ai găsit? întrebă Minna.

— Mai am încă relații la Gestapo. Nu v-am pierdut urma în niciun moment, în toți anii ăștia.

Beewen era fericit să îi revadă. Mintea îi era cam tulbure, iar creierul părea să-i fi fost scurtcircuitat de cei trei ani de război, însă, în torentul de rahat care devenise înșiruirea gândurilor sale, o rază de lumină și bucurie era mai mult decât binevenită.

Ceea ce îl entuziasma cel mai mult însă era faptul că Minna și Simon, auzind numele lui Mengerhäusen, îl urmaseră fără să-i pună măcar o întrebare. Pentru amândoi, părăsirea postului era periculoasă, căci ar fi putut fi acuzați de dezertare sau defetism. Nici unul nu ezitase însă: la fel ca Beewen însuși, cei doi nu uitaseră nicio clipă de Doamnele de la Adlon, iar enigma „operațiunii Europa” le rămăsese în minte, la fel de obsedantă.

După această primă salvă de explicații, Beewen tăcu. Ar fi putut să le povestească despre ceea ce văzuse în timp ce traversase Ucraina sau despre încercările sale din ultimii ani, dar… la ce bun? Nu știa prin ce trecuseră Simon și Minna, dar era convins că ar fi avut și ei destule de povestit.

În seara aceea, Beewen le propuse să poposească într-o pădure. Cei doi refuzară: preferau să conducă cu schimbul toată noaptea. Mai aveau de parcurs vreo patru sute de kilometri și, cum zăpada depusă pe șosele îi întârzia serios, aveau să treacă cel puțin douăzeci și patru de ore până când aveau să ajungă la destinație.

Bucuros să-și vadă tovarășii atât de hotărâți, rămase la volan și începu să le mai dea câteva detalii cu privire la ceea ce îi aștepta în punctul final al călătoriei.

— La Częstochowa, totul este observat și studiat: infecțiile, durerea, moartea… Acolo se testează eficacitatea camerelor de gazare. Fiecare astfel de încăpere e dotată cu o oglindă cu două fețe care permite cronometrarea agoniei prizonierilor.

Cu privirea ațintită înainte, pe șosea (o dâră neagră mărginită de tufișuri dezgolite), Beewen rostea toate acestea pe un ton egal, lipsit de emoție. Prefera să nu ocolească și nici să îndulcească detaliile, căci îi voia pregătiți să suporte ceea ce aveau să găsească în lagăr. Nu avea să existe o a doua șansă.

— Lagărul are pretenția că e, în egală măsură, un laborator de cercetare. Ei bine, cercetările în cauză sunt foarte speciale. Sunt inoculate diverse boli unor subiecți perfect sănătoși, sunt mutilați prizonierii cu scopul de a observa efectele unor tratamente sau doar pentru a observa felul în care evoluează rănile netratate. Anumite experimente au drept obiect substanțe toxice, îndeosebi petroliere, care se aplică pe pielea deținuților-cobai sau le sunt injectate în organism. Mi s-a mai vorbit despre arsuri cu fosfor, experimente privind cantitatea de apă de mare înghițită suportabilă pentru un om sau altele privind rezistența la frig… Cum e de așteptat, niciun prizonier nu poate supraviețui în atare condiții. Cadavrele sunt autopsiate de îndată, pe când nici n-au apucat să se răcească, apoi sunt tăiate în bucăți, jupuite, trimise la diverse facultăți de medicină de pe tot teritoriul Reich-ului sau sunt prelucrate pentru un muzeu secret consacrat scheletelor umane. Când nu există destule cadavre, deținuții sunt eliminați cu câte-o injecție de fenol în inimă. Pentru Mengerhäusen, această rezervă cvasi-

inepuizabilă de material uman e o oportunitate unică. Știința trebuie să se elibereze de orice constrângere morală și, desigur, de orice urmă de compasiune.

Înșiruind aceste orori, Beewen vorbea și pentru a se căli el însuși. Făcea pe durul, dar nu pusese niciodată piciorul într-un lagăr de exterminare și habar nu avea care urma să-i fie reacția odată ajuns acolo.

Luni 30 noiembrie, în jurul orei patru după-amiaza, ajunseră la periferia orașului Częstochowa. Din câte știa Beewen, acesta era un oraș-sanctuar care adăpostea o Fecioară Neagră, un loc de pelerinaj foarte frecventat, așadar. Era însă cam târziu pentru rugăciuni, iar polonezii erau mult prea ocupați să supraviețuiască.

Evitară aglomerația, cerură lămuriri unui localnic și în curând ajunseră pe un drum plin de noroi și de bălți. Se înserase și tot ce puteau să vadă, la baza unui deal acoperit de zăpadă, erau câteva clădiri fără etaj, perfect aliniate, care păreau ninse cu zahăr pudră, în lumina difuză a crepusculului.

— Vorbesc doar eu, îi avertiză simplu Beewen.

148.

Nici urmă de drapele naziste sau de capete de mort. Niciun semn particular. De-aproape însă, lagărul de exterminare își exhiba pe de-a-ntregul aspectul lugubru. Dincolo de gardul electrificat de sârmă ghimpată, înalt de trei metri, și de turnurile de pază din care se ițea țeava câte unei mitraliere, se zăreau treizeci de clădiri de cărămidă, înșirate pe două rânduri simetrice. Beewen spusese că acesta era un lagăr de mici dimensiuni, iar în acest context Minna se întrebă cum arătau lagărele mai mari. La prima vedere, ansamblul arăta mai degrabă ca o fabrică de pantofi sau o lăptărie, activități care nu necesitau mașinării uriașe sau hangare spațioase.

Beewen coborî din mașină și parlamentă cu santinelele în fața postului de gardă. Cu fiecare cuvânt rostit, norișorul de aburi de deasupra capetelor lor căpăta proporții tot mai mari. Minna urmări cu privirea gardul punctat din loc în loc de reflectoare. Urma curba ascendentă a dealului și se pierdea în noapte. Luminile reflectoarelor păreau parte dintr-o ghirlandă luminoasă de Crăciun. Minna se simți dezorientată.

Beewen tocmai le arăta santinelelor niște hârtii, fără îndoială falsuri pe

care le fabricase înainte de plecare. Soldații îl aprobară. În definitiv, câtă vreme însuși Beewen își folosea identitatea reală, nici hârtiile fabricate de acesta nu puteau fi considerate false.

Poarta se deschise și santinelele se dădură la o parte. „Mașina-găleată” intră pe poartă, pătrunzând pe teritoriul lagărului acoperit de nea. Artera centrală era bine curățată și cei trei nu schimbară niciun cuvânt în timp ce parcurseră câteva sute de metri. Drumul arăta ca o lungă fisură neagră pe suprafața unui lac înghețat.

Totul era pustiu. Nu era niciun suflet în acest orășel în alb și roșu-cărămiziu, în afara paznicilor care patrulau cu puștile pe umăr, însoțiți de câini-lup care gâfâiau.

Minna privea în jur cu atenție, mânată în parte de o curiozitate nesănătoasă. Se așteptase să vadă deținuți, poate chiar cadavre. Avea senzația fizică a pătrunderii în inima Răului și se aștepta să vadă indicii în acest sens. În schimb, nu era decât pustietate.

Beewen coborî din nou, pentru a cere lămuriri unui gardian. Dialogul lor părea a fi presărat cu argint viu, de parcă ar fi fost prinși într-o bulă de cristal.

Minna își plecă privirea și, prin portiera rămasă deschisă, observă că zăpada însăși avea aici reflexii argintate. Mai mult chiar, solul părea împestrițat cu argint. Se aplecă și își dădu seama că zăpada era plină de fulgi argintii. Cenușă.

Abia atunci, Minna își dădu seama că simțise, de cum intraseră pe teritoriul lagărului, un miros ciudat, care pătrundea acum și în interiorul mașinii, mult mai pregnant. Întoarse capul spre Simon și se încruntă, îngrozită, iar acesta îi răspunse tot din ochi, de o sută de ori mai îngrijorat…

Era un miros de carne friptă.

Carne de om.

— Biroul lui Mengerhäusen e chiar în capăt, anunță Beewen, urcând înapoi la volan.

Porniră mai departe pe aleea principală. Prin parbriz, gerul de-afară conferea o stranie luminescență fiecărui detaliu: țurțuri la marginea acoperișurilor, flori de gheață argintii la geamuri, urmele albăstrii din zăpadă, lăsate de gardieni…

În acest decor spectral, întunericul nu reușea să se impună. Toate suprafețele ninse păreau a respinge noaptea, ținând-o la distanță, de parcă

creta ar fi câștigat, în sfârșit, bătălia împotriva tablei negre.

În curând ajunseră în dreptul unui pavilion ce arbora un steag nazist cu svastică și un altul cu runele SS; erau primele steaguri pe care le vedeau de când ajunseseră aici. Clădirea era înconjurată de sârmă ghimpată, ca un lagăr în interiorul lagărului, și aspectul îi trăda funcțiunea administrativă. În această clădire ca un seif erau luate toate deciziile și se aplică dreptul de viață și de moarte.

Beewen coborî pentru a treia oară din mașină. Aici se aflau mai mulți gardieni cu câini, de parcă deținuții cei mai periculoși erau, până la urmă, cei care luau deciziile. De data asta, *Oberstleutnant*-ul îl urmă pe unul dintre soldați în interiorul edificiului.

— E la anexă, spuse Beewen la întoarcere.

— Ce e anexa asta?

— Nu știu. Așa denumesc ei un ansamblu de clădiri aflate mai sus, în pădure. Acolo e cartierul general al lui Mengerhäusen.

Ajunseră la capătul aleii principale. Minna era dezamăgită. Nu văzuseră nimic. Częstochowa arăta ca o închisoare abandonată.

Un nou punct de control. O gheretă, doi soldați, din nou câini… De data asta, Beewen se mulțumi să-și coboare geamul și să îi strige pe cei doi soldați. Nici măcar nu fu nevoie să-și arate actele. Bariera se ridică silențios, într-o liniște vătuită.

Un alt drum, mărginit de brazi grei de zăpadă. Mai sus, crângul scund părea o aglomerare de mușchi mustind de umezeală, ori poate niște sălcii plantate pe malul unui lac invizibil.

Din nou, un gard. Beewen opri, apoi scoase cheia din contact.

— Aici ar trebui să fie, murmură el, de parcă ar fi putut fi auzit. Sunteți pregătiți?

În loc de răspuns, Minna și Simon își scoaseră armele Luger. Beewen încuviință din cap, mulțumit de reacție. Își armară toți trei pistoalele, apoi coborâră din mașină și se îndreptară spre poartă. Niciun paznic, nici măcar o cazematăă. În partea dreaptă însă, de cealaltă parte a porții, un bărbat pufăia din țigară, rezemat de unul dintre stâlpii gardului, chiar lângă un tablou electric.

Beewen își aprinse lanterna. Bărbatul se întoarse și-și dădu deoparte fularul care-i ascundea chipul. În ciuda șepcii îmblănite și a fularului care-i acoperea partea de jos a feței, Minna îl recunoscu imediat: Hans Wirth,

sinistrul ucigaș din trupele de asalt și garda de corp personală a lui Mengerhäusen.

Pe față i se putea citi că, la rândul său, îi recunoscuse. Erau înfofoliți în haine groase, dar erau trei, veșnic aceleași trio.

Cu umerii ninși, cufundat în zăpadă până la genunchi, Wirth îi privi lung, de dincolo de sârma ghimpată. Ochelarii lui mici și rotunzi erau aburiți din pricina răsuflării lui.

— Ce naiba căutați aici? făcu ei, coborându-și fularul de pe gură.

Rânjea, arătându-și dinții.

— Tu ce crezi?

Wirth se urni din zăpadă și porni în lungul gardului de sârmă ghimpată spre poartă, unde deschise lacătul greu. Între timp, nu înceta să le arunce priviri vădit amuzate. Părea încântat să-i reîntâlnească. O întâlnire amânată mereu, o condamnare la moarte amânată…

Deschise larg poarta, împingând zăpada acumulată, pentru a le face loc să intre. Era îmbrăcat în stilul rușilor: manta cu blană de lup la guler, cizme îmblănite, șapcă de piele și blană, mănuși de piele.

— Ați venit până aici ca să-l întâlniți? Admirabil efort, rățuștelor…

Izbucni în râs, împrăștiind cu fiecare hohot câte-un norișor, părând că-și fumează amuzamentul.

— Vai, dar ați ajuns prea târziu, se prefăcu el a fi dezolat. Nu mai e nimic de văzut, totul s-a închis deja și…

Wirth nu-și mai încheie fraza: Beewen îi înfipsese lama pumnalului în gât. Imediat, mâna înmănușată îi fu inundată de un val de sânge roșu aprins ce părea încântat să-și capete libertatea, ca o viitură stacojie. Wirth continua să râdă, dar era un rânjet încremenit. Dincolo de lentilele aburite, ochii îi străluceau neîncrezători.

Menținându-și lama în gâtul celuilalt, Beewen îl apucase pe Wirth de reverul mantalei. De departe, părea o regăsire între prieteni, sau poate o altercație. O afacere ce se cerea reglată ca între bărbați, poate amicală, poate ostilă; nimic periculos, însă.

Minna își plecă privirea, fascinată la vederea sângelui care împroșca zăpada, aburind, de parcă suprafața netedă a stratului de nea ar fi ascuns un crater incandescent.

În cele din urmă, Beewen aruncă o privire în dreapta și-n stânga, nu văzu santinele și niciun alt martor și-i dădu drumul celuilalt. Wirth căzu în

genunchi, iar apoi cu fața în jos, întipărindu-și mutra în zăpadă. Fiecare om își are masca sa mortuară, după putință.

Beewen nu scoase o vorbă. Se mulțumi să-și șteargă lama pumnalului cu două degete, un gest de măcelar, calm și hotărât, care avea și valoare de avertisment: tot ce sufla în partea locului avea să aibă aceeași soartă.

149.

înaintară spre prima clădire, mergând pe o cărăruie mărginită de o bordură de piatră. Sub carapacea alcătuită de manta, glugă, mănuși și fular, Simon nutrea aceleași gânduri precum Beewen, un gând însângerat ca trupul lui Wirth ce zăcea în zăpadă: nu erau aici doar pentru a smulge ultimele frânturi de adevăr, ci și pentru a-i elimina pe cei din urmă implicați în această afacere.

Din anchetatori, deveniseră exterminatori. Dar, în Polonia anului 1942, aceasta nu era, neapărat, o transformare surprinzătoare.

Decorul era calm: nici măcar o boare de vânt. Chiar și timpul părea să fi încremenit odată cu chiciura de pe crengi. Doar ei înaintau prin zăpada ce le ajungea la glezne, cu agilitatea unor pachiderme. Cavalerii Apocalipsei, în versiunea înfofolită și greoaie.

Lămpi cu sodiu iluminau intrarea în fiecare clădire, dar la ferestre nu se vedea nicăieri vreo lumină. Întreg complexul părea abandonat. Deocamdată, singurul punct pozitiv era dispariția mirosului insuportabil, cel care-i provocase greața de mai devreme. Se putea respira mai bine aici, în aer plutea un miros de scoarță umedă și rășină proaspătă.

Beewen se apropie de prima clădire din stânga și apăsă pe clanța ușii: era deschisă. Înaintă în întuneric și, aproape imediat, îl împresură un halou de lumină gălbuie: își aprinsese lanterna.

Simon și Minna i se alăturară chiar în clipa în care apăsa pe întrerupător. O serie de becuri își răspândiră lumina în sala care amintea de o baie publică, dar fără faianța sau prosoapele de rigoare. Pereți de cărămidă, bazine dreptunghiulare din ciment, umplute cu o apă neagră pe care pluteau blocuri de gheață, un rând de chiuvete de-a lungul peretelui, cu robinete nichelate, iar pe jos, băltoace de apă…

Arăta ca un hammam în stil rusesc, dar fără căldură și aburi. Simon

simți un fior înghețat, ca în copilărie când, la biserică, trebuia să-și scufunde degetele în agheasmatarul de marmură.

Înaintară. Lumina directă contribuia la accentuarea brutalității clinice a ansamblului. Niște țevi metalice abandonate într-un colț aduceau cu extremitățile unor furtunuri de pompieri. Mesele de disecție, pe care erau așezate niște salopete ciudate, din cauciuc, păreau niște altare păgâne.

Chiar în momentul în care Simon își spunea că nu era nimic sinistru aici, o privire îi spulberă această speranță. Dincolo de o coloană se aflau mai multe etajere pline cu borcane. Conținutul lor îi aminti de anii de facultate și de cursurile de anatomie, dar nu era convins că putea să identifice tot ce vedea: ficați, vezicule biliare, calculi renali, ovare… Cel care adunase toate acestea aici avea vocație de colecționar.

Dar, mai ales, părea pasionat să adune ochi. Erau acolo mai multe flacoane de sticlă, pline cu ochi înghesuiți în formol ca vișinele în damigeana de vișinată. Păreau că îi observă, evocând în șoaptă povești îngrozitoare despre felul în care fuseseră scoși din orbite, cu lingurița…

Ceva mai încolo, pe un mic cărucior cromat, Simon descoperi o serie de instrumente cum nu mai văzuse nicăieri până atunci, fără îndoială invenții locale. Cârlige cu vârful expandat, lame curbate, pense cu extremitățile modelate precum dinții unui fierăstrău…

Făcură cale întoarsă. Nu aflaseră nimic aici, în afara certitudinii că, în aceste locuri, noțiuni precum umanitatea, integritatea fizică sau morală erau absente. În acest lagăr, bărbații sau femeile valorau exact cât iepurii de laborator, ori poate chiar mai puțin.

Următoarea clădire semăna cu o cabană. Ferestrele îi erau acoperite, dar lăsau să se întrevadă o geană de lumină. Era oare cu putință ca înăuntru să se fi aflat prizonieri?

Ușa era ferecată cu un lanț și un lacăt. Cu o lovitură dată cu patul pistolului, Beewen îi veni de hac. Intrară și găsiră o mulțime de prizonieri, strânși în jurul unei vetre în care ardea focul. Nu erau în haine dungate din pânză aspră, ci, lucru curios, purtau haine civile. După colecția de organe, iată acum colecția de oameni.

La vederea uniformei lui Beewen, două gemene în vârstă de aproximativ zece ani, îmbrăcate în rochițe negre și șosete albe, săriră în picioare și începură să danseze la unison, ca niște păpuși mecanice. Mai încolo, o familie de pitici care semănau enorm unii cu alții se adunară, formând un

soi de front comun. Era clar că erau gata să moară, însă nu și să se despartă.

De-a lungul zidurilor, erau înșirați mai mulți bărbați la bustul gol, atinși de-o letargie comatoasă. Aveau piepturile osoase, cu răni întunecate din care se scurgea un puroi negru. Simon își aminti de cele povestite de Beewen, conform cărora la Częstochowa se făceau anumite experimente ce implicau hidrocarburi.

În capătul încăperii se aflau mai multe femei ghemuite, acoperite de pansamente. Simon fu cuprins de o senzație puternică de greață. Toate aceste ființe care avuseseră șansa de-a supraviețui erau simpli cobai pentru Mengerhäusen.

Unde era doctorul? Fără să se înțeleagă între ei, ieșiră și porniră spre clădirea care ocupa punctul cel mai înalt de pe colină. Un birou care să domine toate aceste grozăvii s-ar fi potrivit cu stilul degeneratului roșcat.

Când observă că pe hornul clădirii ieșea fum, schimbară o privire: aceasta le era ținta. Gâfâind și alunecând în zăpadă la fiecare pas, înaintară prin stratul pufos de omăt.

La un moment dat însă, tălpile bocancilor lor emiseră un sunet diferit de scârțâitul de până atunci, în contact cu zăpada. Era un sunet mai plin, de parcă ar fi pășit pe pietre. Beewen își îndreptă lanterna spre sol. Un craniu, un femur, coaste… Sub stratul de zăpadă răvășit de pașii lor, cărarea părea așternută cu oase umane. Sau poate nimeriseră exact într-un loc unde se răsturnase o roabă care căra rămășițe omenești?

Simon fu scuturat de un fior puternic, aproape un spasm. Acum îi reveneau în minte toate poveștile istorisite de membrii *Einsatzgruppe.* Era același coșmar, într-o formă ușor diferită, Beewen numise lagărul „unitate științifică”, dar locul acesta îi inspira lui Simon, mai degrabă, imaginea unei manufacturi al cărei singur obiect de activitate era moartea, în cele mai variate și pline de cruzime forme ale sale.

Intrară în clădire și își înțeleseră pe dată eroarea: acesta nu era biroul lui Mengerhäusen. Niciun birou din lume n-ar fi putut avea o atare înfățișare. Mai degrabă părea că intraseră în bârlogul vrăjitoarei din Hansel și Gretel, minus bomboanele și prăjiturile cu ghimbir.

Era o singură încăpere mare, luminată de focurile aprinse sub niște ceaune uriașe. Imediat, mirosul îi izbi violent, iar respirația le deveni dificilă și gâtul uscat, iar în gură simțiră un gust acru. În tinerețe, Simon avusese diferite slujbe, între care și la o tăbăcărie, unde nu rezistase nici

măcar trei zile, din cauza duhorilor fetide. Aici puțea exact la fel.

Nu era nevoie să caute cine știe pe unde o explicație. Zidurile, în aparență lambrisate cu felii de butuci, erau de fapt acoperite de grămezi de cadavre decapitate, despuiate, de culoarea cerii, stivuite unele peste altele. Toate cadavrele erau incredibil de slabe, doar piele și os.

Beewen se împiedică de un vas mai mare de lemn din care se rostogoliră pe jos câteva capete rase. Capetele fuseseră retezate drept, chiar la baza gâtului. Simon își impuse să privească. Fețele aveau trăsăturile șifonate și ochii migdalați, de mongoloizi. Dimpotrivă, gurile păreau să fi fost dislocate, iar dinții – câți mai rămăseseră – păreau gata să cadă. Cât despre ochi, păreau să fie topiți printr-o procedură misterioasă.

Se apropiară de unul dintre ceaune, în care bolborosea un lichid gros. Un capac îi acoperea pe jumătate suprafața. Beewen, care își păstrase mănușile, îl dădu la o parte. Se aplecară cu toții să vadă. Cine știe? Poate că într-o zi aveau să fie chemați să depună mărturie asupra acestor orori… În ceaun pluteau bucăți de torace, membre retezate și felurite fragmente greu identificabile. Pielea era aproape desprinsă de mușchi. Fără îndoială, acesta era scopul urmărit.

De-o bună bucată de vreme, prin taberele militarilor circulau zvonuri îngrozitoare: se spunea că existau fabrici de săpun pe bază de grăsime umană, că se fabricau felurite obiecte și chiar haine din piele de om. Niște povești de groază care, chiar fiind vorba de naziști, erau greu de crezut.

Ei bine, nimeriseră exact în substanța acestor zvonuri. Pe un pupitru erau stivuite cărămizi de săpun brut, lângă matrițele ce fuseseră folosite pentru a li se da formă, după cum dovedea substanța deja uscată cu care erau mânjite acestea. Cu ochii ieșiți din orbite, Simon privea toate acestea și nu-i venea să creadă: *Cine s-ar putea oare spăla cu săpun făcut din… oameni*?

— Să plecăm, rosti Beewen, cu un glas pe care ceilalți abia îl recunoscură. N-avem nimic de văzut aici.

Simon observă într-un colț niște mese mari, dintre cele ce pot fi văzute prin croitorii și în atelierele de confecții. Pe mese erau așezate bucăți de țesut cafeniu, dar și tipare de croire, cu forme desenate cu linie punctată. Lângă mese se aflau mașini de cusut cu ace groase și bobine de fir rezistent.

Grăbi pasul și li se alătură celorlalți. Aerul proaspăt îi făcu bine. Ceea ce le fusese dat să vadă în aceste clădiri nu avea cum să existe, în sensul uman

al termenului: era ceva atât de străin, o ruptură totală în raport cu sentimentul universal de umanitate. Nici măcar scandalos nu era și nici nu putea fi înțeles. Era ceva venit de altundeva, de pe o altă planetă, un alt spațiu-timp unde empatia firească fusese eradicată sau poate nici nu existase vreodată.

— Acolo sus, rosti Beewen, arătând cu degetul.

Simon ridică privirea și văzu, ascunsă printre copaci, o casă de lemn, un fel de *datcha* rusească. Avea ferestrele luminate și din horn ieșea fum. Întreaga imagine evoca o oază de liniște, un refugiu din calea furtunii.

De data asta nu mai încăpea îndoială: acela era biroul lui Ernst Mengerhäusen.

150.

– Bun venit în umila mea reședință!

Sub halatul alb, Mengerhäusen purta haine boierești. Un boier de duminică însă, gata să grădinărească de plăcere sau să-și hrănească câinii de vânătoare: o scurtă marinărească din lână albastră, pantaloni de pânză și cizme îmblănite.

La fel de jovial ca întotdeauna, nu afișase nici cea mai mică surpriză descoperindu-i pe cei trei oaspeți nepoftiți.

Refugiul doctorului merita din plin o vizită: mobilierul era din lemn natur, pe jos erau covoare de blană și capete de urs împăiate pe pereți. În centru trona o sobă care duduia surd, făcându-le noilor veniți poftă să-și încălzească mâinile deasupra ei. Ansamblul părea hogeacul confortabil al unui tăietor de lemne pensionar.

Însă aceasta era doar prima impresie. La o privire mai atentă, vizitatorii puteau observa o etajeră amplasată în spatele biroului, pe ale cărei rafturi se aflau mai multe borcane în care pluteau în formol niște forme organice nelămurite.

— Nu pot decât să vă admir tenacitatea, rosti Mengerhäusen, de parcă i-ar fi așteptat dintotdeauna. După trei ani, încă vă mai încăpățânați să căutați răspunsuri. În alte vremuri, o astfel de curiozitate v-ar fi costat viața, dar azi…

Suspină, dezolat.

— E un paradox, dar acum, când existența nu mai valorează aproape nimic, sunt șanse mai mari să o poți păstra, strecurându-te printre picături…

Vizitatorii rămaseră tăcuți, nemișcați precum cadavrele pe care tocmai le văzuseră. Gazda le propuse să ia loc în fotoliile rudimentare acoperite de blănuri, dar ei rămaseră în picioare, ca niște condamnați ce-și așteptau rândul la ștreang, la baza spânzurătorii.

— Îmi păreți cam zgribuliți, observă Mengerhäusen. Am să vă fac o cafea.

Mărunțelul se îndreptă spre soba de fontă emailată, unde avea un ibric ținut la cald. Cești, lingurițe, o zaharniță… Medicul era tacticos, fără să tremure sau să-și manifeste în vreun alt fel teama. Coama îi era la fel de deasă și de rebelă, de parcă i-ar fi fost flambată cu coniac.

Oricât de suprarealistă ar fi putut să pară scena, atunci când le întinse fiecăruia câte o ceașcă, cei trei își scoaseră mănușile și acceptară. Mai presus de furie, dezgust sau orice considerație etică, adevărul era că crăpau de frig, iar o cafea caldă era exact ceea ce aveau nevoie.

Beewen își sorbi cafeaua dintr-o înghițitură, fără să simtă măcar arsura în gât. Câteva secunde mai târziu însă simți cum căldura i se răspândea în piept. Se gândi la Wirth, cel pe care tocmai îl înjunghiase și al cărui sânge îi păta mâneca. Se gândi la grăsimea de om, la pieile tăbăcite, la organele care fierbeau în ceaun…

— Pentru mine, această întâmplare nefericită e departe în trecut, spuse obstetricianul, reluându-și locul din spatele biroului. Mi-am construit o vizuină confortabilă aici, unde îmi pot continua cercetările liniștit, departe de război și de Berlin. Am devenit un pustnic.

Dacă ar fi avut un topor în mână, Beewen l-ar fi despicat în două chiar atunci, pe loc, iar apoi ar fi aruncat jumătățile la câini. Ar fi fost însă o eroare tactică. Veniseră aici pentru a afla adevărul și nu voia să piardă o iotă.

Celălalt își scoase pipa, continuând să bată câmpii:

— N-am de unde să știu unde ne va duce acest război și prefer să nici nu mă gândesc la asta. În colțișorul meu modest, lucrez la niște proiecte de cercetare care vor permite celui de Al Treilea Reich, poporului german și întregii omeniri să trăiască mai bine, mai fericită și într-o stare mai bună de sănătate…

Vocea molcomă a roșcatului acționa ca un balsam. Iar această vilișoară confortabilă, unde mirosea a lemn de brad, avea ceva, în chip straniu, foarte liniștitor. La capătul infernului exista o nișă călduță, unde un tip banal, în costum de marinar, își fuma pipa cea lungă făcută dintr-un os de om.

— N-am venit aici ca să-ți ascultăm bazaconiile de savant nebun, i-o reteză Beewen.

— Prea bine, spuse Mengerhäusen. Aveți întrebări?

Beewen făcu un pas înainte. Avea o singură întrebare:

— Ce e „operațiunea Europa” și care e legătura cu Doamnele de la Adlon?

— Cine v-a vorbit despre asta?

— Magda Zamorsky.

— Draga de Magda… Cine-ar fi crezut că tocmai ea era dușmanul nostru cel mai de temut?

Cei trei schimbară o privire. Așadar, Mengerhäusen știa tot. Doctorul își umplea liniștit pipa, cu gesturi calme, ca un bunic sfătos.

— Știi cum funcționează Reich-ul, nu-i așa? întrebă el, fixându-l cu privirea pe Beewen.

Oberstleutnant-ul nu-i răspunse. Mengerhäusen se ridică din nou. Luă de pe birou o foaie de hârtie – cu siguranță o listă de condamnați sau poate de pacienți aflați în tratament – și o făcu sul, vârându-i apoi vârful în sobă.

Cu ajutorul acestei mici torțe, își aprinse pipa, pufăind de zor și răspândind norișori albi de fum.

— Olimpul nazist e Reichsleitung-ul, reluă el. În vârful piramidei sale se află Reichsleiter-ii, guvernatorii Reich-ului. Uneori sunt cincisprezece, alteori sunt optsprezece. Ei sunt zeii noștri. Pontifii regimului nazist… Ei sunt cei care ne hotărăsc soarta și ne privesc din înalt.

Făcu câțiva pași, trăgând din pipă.

— I-am putea compara cu zeitățile Antichității. Deasupra tuturor, desigur, s-ar afla Jupiter, regele zeilor, adică *Führer*-ul nostru mult-iubit. Ar fi apoi Pluto, zeul infernului, aici Heinrich Himmler. Tu vii din SS, nu e nevoie să-ți explic de ce am făcut tocmai această asociere. Pentru rolul lui Apollo, zeul poeziei, l-aș alege pe Goebbels. Nu râde: chiar dacă nu are fizicul potrivit acestui rol, el e pentru noi stăpânul cuvintelor. Mercur, mesagerul, e Martin Bormann, șeful cancelariei partidului, iar Ianus cel cu două fețe ar fi Rudolf Hess, trădătorul și dezertorul.

Beewen începea să-și piardă răbdarea.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi.

Mengerhäusen încuviință din cap, aureolat de un nor de fum.

— Probabil v-ați gândit luni de zile – dar ce spun eu, ani! – la aceste două cuvinte simple: „operațiunea Europa”! Cărei operațiuni militare îi corespundeau aceste silabe? În ce fel ar fi putut fi legate Doamnele de la Adlon de un raid oarecare al Wehrmacht-ului?

Plescăia din buze pe mușt iucul pipei.

— E bine, răspunsul e foarte simplu, reluă el pe tonul unui profesor care oferă elevilor să-i soluția unei probleme. Nu e vorba de acest gen de manevre, nicidecum, iar numele nu face referire la continent, ci la personaj.

— Care personaj?

— Europa, personajul mitologic.

Bineînțeles, Beewen habar n-avea la ce se referea doctorul, dar era convins că tovarășii săi, intelectuali sadea, știau foarte bine despre ce era vorba.

— Povestea asta e una dintre cele mai cunoscute dintre legendele antice, catadicsi să-i explice Mengerhäusen. Într-o zi, Europa, fiica lui Agenor, regele Tyr-ului, a fost remarcată de Jupiter…

Beewen nu venise până aici pentru a asculta un curs. Pipăi cu vârful degetelor mânerul pumnalului din mânecă. Cu greu se stăpâni să nu îl apuce.

— Așadar, Jupiter e fermecat de frumusețea Europei, pe care o vede așezată pe țărm, continuă medicul. Ca să nu o sperie, se preschimbă mai întâi într-un taur magnific, ce i se așază la picioare. Inițial temătoare, Europa se apropie de animal și i se urcă în spinare. De îndată, taurul se ridică și intră în valuri, tot mai departe, până când dispare dincolo de orizont. Legenda spune că mai târziu, cuplul a ajuns în Creta, unde s-au împreunat. Din această unire dintre un zeu și o muritoare s-au născut trei copii divini, între care și Minos, celebrul rege cretan.

Beewen reuși să-și descleșteze maxilarele pentru a spune:

— Tot nu-mi dau seama unde bați.

— „Operațiunea Europa” a urmat același plan: unirea zeilor noștri cu niște simple muritoare…

— Poftim?

— Zeii au aceleași nevoi pe care le au oamenii. Și vor să fie siguri de

perenitatea lor, adică de descendența lor. Azi îl avem pe *Führer*-ul nostru vizionar și ai săi Reichsleiter-i, dar mâine? Peste cincizeci de ani? Cine va guverna Reich-ul de O Mie de Ani? Succesori aleși politic? Niște intriganți care se vor cocoța în funcții prin cine știe ce uneltiri? Nu, nu, nu! Pentru noi, germanii, dreptul sângelui primează asupra oricărei alte valori!

Beewen începea să bănuiască despre ce vorbea Mengerhäusen, iar asta îi dădea amețeli. Aruncă o scurtă privire spre Simon și Minna. Nu era nevoie să aibă darul telepatiei pentru a ghici că și ei erau în exact aceeași stare.

— Moștenitori adevărați! urmă Mengerhäusen. De asta au nevoie *Führer*-ul și Reichsleiter-ii. Odrasle perfecte care să asigure continuitatea puterii. Copii cu sânge superior, născuți din pântecele unor ariene fără prihană și crescuți în cel mai pur spirit al Reich-ului.

Se lăsă tăcerea. Beewen, Minna și Simon erau încă în picioare, dar ar fi fost de-ajuns un bobârnac pentru a-i răsturna.

„Operațiunea Europa”.

Unirea dintre zei și muritoare, la fel cum Jupiter s-a împreunat cu Europa. Altfel spus, în limbajul naziștilor, punerea la dispoziția guvernanților Germaniei a unor frumuseți germane pursânge, cu scopul fertilizării. Doamnele de la Adlon.

— Așadar, nu Kurt Steinhoff le-a însămânțat pe Leni Lorenz și celelalte?

— Nu. El a fost omul nostru de fațadă, dacă vreți… Sexul de fațadă, mai exact, precizează doctorul, râzând de propria glumă. Chiar credeați că pentru a produce niște copii perfecți l-am fi ales pe acest individ libidinos, al cărui unic țel în viață era fotografierea unor orgii în aer liber? Să fim serioși!

— Cum s-au petrecut lucrurile?

— La fel ca în cazul tău, ricană Mengerhäusen. Într-un întuneric total. Toate zvonurile pe care le-am lansat, privind tendința lui Steinhoff de-a se crede vârcolac sau nictalop au fost niște tromboane. Stăpânii Reich-ului au venit, unul câte unul, la clinica Zeherthofer pentru a-și face datoria. Nu i-a văzut nimeni. Nimeni nu ne-a aflat secretul.

Cu delicatețea sa proverbială, Beewen întrebă:

— Cine cu cine s-a culcat?

Mengerhäusen se opri, cu pipa între dinți, cu mâinile la spate și-și aținti privirea șăgalnică în ochii lui Beewen.

— Ești conștient că nu veți ieși vii din acest lagăr?

— Răspunde-mi.

— Știi că aceste revelații vă vor duce direct la crematoriu?

— RĂSPUNDE!

Medicul oftă, apoi își reluă plimbarea, cu capul plecat.

— Susanne Bohnstengel a fost fecundată de Martin Bormann, Mercur al nostru, în 2 aprilie 1939. Margarete Pohl a fost partenera lui Goebbels, Apollo, la 17 aprilie 1939. Leni Lorenz a rămas însărcinată cu Rudolf Hess, alias Ianus, în 4 mai, iar Greta Fielitz cu Heinrich Himmler, zeul infernului, în 6 mai…

— Ele au știut?

— Nu. Au fost convinse că acela care le-a fecundat a fost Kurt Steinhoff. N-au știut niciodată că erau alesele noastre, cele făgăduite nemuririi… Cele prin care Reich-ul de O Mie de Ani avea să supraviețuiască în deplina sa măreție.

Beewen voia faptele, doar faptele concrete.

— Au fost adormite când s-a întâmplat?

— Nu. Dar repet, totul s-a petrecut într-o beznă absolută.

Beewen rosti întrebarea finală, al cărei răspuns îl intuia deja:

— Dar Magda Zamorsky?

— Magda era cea mai frumoasă. Ea a fost Europa noastră, prințesa pe care regele zeilor a remarcat-o, singura demnă să-i poarte progenitura sacră… *Führer*-ul nostru a fecundat-o la 10 iunie 1939. O dată care va rămâne în istorie. Asta-i ironia întregii povești: cea mai frumoasă dintre alesele noastre, cea căreia i-am încredințat sarcina cea mai nobilă, e cea care ne-a trădat.

Pe parcursul anchetei, Beewen învățase să-și imagineze, să creeze scenarii posibile, să extrapoleze. De astă dată însă, capacitatea sa de abstractizare era depășită. Reuși să mai adauge doar atât:

— Ai spus că sunt cincisprezece Reichsleiter-i…

— Am demarat operațiunea cu cinci dintre cele mai importante personaje din Olimp, zeii cei mari…

Brusc, Simon găsi cu cale să intervină:

— Proiectul acesta a fost imaginat de tine?

— Sută la sută Mengerhäusen! exclamă medicul, încântat. Îmi aduc aminte că i-am propus acest plan *Führer*-ului într-o seară, în decembrie 1938, la reședința sa de la Berghof, în Obersalzberg. Erau prezenți și

ceilalți Reichsleiter-i, exact cei la care mă gândisem. Goebbels și Himmler au prins imediat ideea și au fost entuziasmați. Hess n-a priceput nimic, iar Bormann și-a permis o glumă despre soția sa, care-i încurajează infidelitățile…

— Și… Hitler?

Profesorul afișă o grimasă ambiguă, pe jumătate contrariată, pe jumătate ghidușă.

— *Führer*-ul nostru n-a fost niciodată foarte dornic să vorbească despre acest subiect. Gurile rele spun chiar că Eva Braun ar fi doar o acoperire care să ascundă…

Râse.

— Ei bine, ar ascunde tocmai faptul că nu e nimic de ascuns!

— Și totuși, a acceptat să se culce cu Magda Zamorsky.

— A înțeles necesitatea operațiunii, da. Zeii naziști trebuie să-și genereze propria descendență: moștenitori a căror frumusețe și inteligență vor depăși tot ceea ce ne-a fost dat să cunoaștem. *Führer*-ul nostru o remarcase deja pe poloneză cu ocazia unei reuniuni a Doamnelor de la Adlon. Așa cum Jupiter a fost sedus de Europa, la fel a fost și el fermecat…

O tăcere sceptică întâmpină aceste din urmă afirmații. Era greu de crezut o poveste de dragoste la prima vedere desfășurată la vârful Ordinului Negru.

Mengerhäusen simți că era pe cale de-a pierde atenția publicului său.

— Să nu vă înșelați! îi avertiză el, ridicând tonul. Zeii Reich-ului au depășit stadiul iubirii și al altor chestiuni neînsemnate de acest fel. Cei mai mulți dintre ei au soții și copii, da, chiar au trăit povești de dragoste, dar toate acestea țin de latura lor umană, meschină. N-au nimic de-a face cu das Tausendjähriges Reich!

Gesticulă teatral, cu pipa în mână.

— Reich-ul nostru ne cere imperativ descendenți de excepție, născuți din uniunea dintre geniu și frumusețe, dintre inspirația și perfecțiunea ariană! Amintiți-vă cuvintele lui Hess: „Național-socialismul nu e decât o aplicație practică a biologiei”. Pentru a guverna viitorul, trebuie respectate principiile fundamentale ale Rasei!

Fu rândul Minnei să pună o întrebare. Calmul din glasul ei cobora în ridicol exaltarea roșcatului:

— După naștere, ce-ar fi urmat să se întâmple?

— Acești copii ar fi avut parte de o educație de excepție. Un proces de formare demn de niște prinți, potrivit cu valorile Reich-ului. Noi…

— Și-acum? îl întrerupse Beewen. Doamnele de la Adlon sunt moarte, pruncii nenăscuți au fost furați, proiectul vostru a fost spulberat și războiul e în toi…

Aceste câteva cuvinte fură de-ajuns, se pare, pentru a-l înfrânge pe Mengerhäusen pe propriul teren. Își lăsă capul în jos, ca un tăuraș învins de toreador, și se întoarse dincolo de birou.

Inexplicabil, își așeză mâna pe unul dintre borcanele ce conțineau țesuturi organice, un gest plin de tandrețe.

— O vom lua de la capăt…

Beewen avu o revelație. Arătând spre recipientele de sticlă, murmură:

— Acestea sunt…

— Aceștia sunt fetii, desigur. Vestigii sacre. Piesele de bază ale arheologiei viitoare a Reich-ului nostru.

— Cum i-ai recuperat? De la Magda?

— Magda Zamorsky n-a avut niciun amestec. Cum ar fi putut ea să fure embrionii, când nu ar fi fost în stare nici să găsească plămânii în cavitatea toracică? Nu. De fiecare dată, König, medicul legist, m-a prevenit și le-am operat eu însumi pe sărmanele femei, înaintea autopsiei… Trebuia să păstrăm aceste relicve prețioase ale unei descendențe sacre.

Vreme de săptămâni căutaseră un hoț de prunci nenăscuți, un om care poseda cunoștințe chirurgicale avansate. Crimele se petrecuseră, așadar, în două etape: o înjunghiere sub semnul răzbunării, pusă în aplicare de Magda, iar apoi, o intervenție atentă și meticuloasă performată de Mengerhäusen.

Fără să vrea, cei trei vizitatori se dădură un pas înapoi. Nonsensul era la el acasă în toată povestea aceasta. Într-un lagăr al terorii, un om aflat în vârful unui deal înzăpezit colecționa ca pe niște sfinte moaște embrioni în vârstă de câteva săptămâni, în vreme ce sute de mii de vieți erau pe cale să fie distruse.

Beewen își strecură mâna în căptușeala mantalei sale de piele. Acest vârtej de nebunie pură se cerea curmat numaidecât.

151.

Minna von Hassel era convinsă că puterea nebuniei nu avea limite. Aceasta își extrage forța din spiritul uman, el însuși infinit. Din acest motiv, epilogul istoriei era pe deplin pe placul ei: un delir nazist în stil mare, siderant până la capăt.

Și totuși, încă nu era pe deplin mulțumită. Mai avea câteva întrebări. Mai erau legături de explicat și detalii de aflat. Trebuia să știe.

— Cum a aflat adevărul Magda Zamorsky?

— Habar n-am. Împreunarea s-a petrecut într-un întuneric deplin.

Râse.

— Poate că mustața *Führer*-ului nostru a făcut să-i încolțească în minte o îndoială…

Simon preluă cuvântul:

— Am fost urmăriți pe tot parcursul anchetei?

— Această anchetă ne-a pus în fața unei dileme fundamentale: trebuia să găsiți asasinul, fără a bănui însă care-i fuseseră motivele. Trebuia să îi stimulăm pe anchetatori, punându-le în același timp piedică. Până la urmă, toți cei care au fost amestecați în această afacere erau condamnați…

— De aceea a murit Max Wiener? interveni Beewen.

— Wiener a fost un polițist bun. Chiar prea bun. Lui i-a venit ideea să le interogheze pe servitoarele Susannei și Margaretei și astfel a descoperit că fuseseră însărcinate. Apoi a început să dea târcoale clinicii *Lebensborn*… A trebuit să-l oprim înainte să fie prea târziu…

— Dar noi? Nouă ce soartă ne era rezervată? întrebă Minna.

— Urma să fiți eliminați, dar am sperat că veți descoperi în cele din urmă ceva. După moartea lui Steinhoff am decis să spunem stop. Atunci ne-am dat seama că voi vă încăpățânați să continuați ancheta. Printre țigani? O ipoteză mai absurdă decât cele precedente, dar, la urma urmei…

— Și toată punerea în scenă de la clinica *Lebensborn* la ce a folosit?

— Am vrut să îți dau o lecție și, în același timp, să te conving că Steinhoff era într-adevăr părintele-donator.

Simon preluă din nou inițiativa interogatoriului:

— Tu le-ai trimis pe toate aceste femei la cabinetul meu?

— Trebuia să creăm confuzie, să convingem pe toată lumea că Doamnele de la Adlon nu erau naziste fanatice.

— Nu văd legătura.

— Dar tu erai cel mai guraliv psihanalist din Berlin! Vrei să lansezi un

zvon? Nicio problemă, sună-l pe Simon Kraus!

— Nu eu l-am inventat pe Omul de marmură.

— E adevărat. Susanne, Margarete și Leni erau îngrozite de visele acelea. Credeau că au încălcat o linie nepermisă, că sarcinile lor erau un blestem, că Omul de marmură era o întrupare a justiției divine…

Minna vru să afle cum de aflase Mengerhäusen despre vinovăția Magdei Zamorsky. În definitiv, cea de-a cincea Doamnă de la Adlon se sinucisese și nimeni dintre ei nu dezvăluise altcuiva care era adevărul.

— E simplu, îi răspunse Mengerhäusen. În cursul autopsiei, König a descoperit că suferea de albinism. În urma percheziției făcute la ea acasă am descoperit niște obiecte care țineau de cultura țigănească. Am făcut atunci legătura cu ancheta voastră privind die *Zigeuner*.

Simon interveni:

— De ce am fost cruțați?

— V-a salvat războiul. În prezent, sunteți toți trei risipiți pe Frontul de Est, cu o speranță de viață limitată. Și, la urma urmei, cine crezi că ar sta să vă asculte?

— În orice caz, un lucru e sigur, concluzionă Minna. Magda v-a făcut praf toată operațiunea.

— E adevărat, recunoscu doctorul. Dar zeii noștri sunt încă în viață… Când războiul se va sfârși…

— N-o să îi supraviețuiți.

Mengerhäusen nu-i răspunse. În ultimele minute își abandonase borcanele cu embrioni și se mutase lângă una dintre ferestre. Era cu spatele la cei trei și părea că scrutează bezna de afară, căutând ceva. La un moment dat chiar șterse condensul de pe suprafața de sticlă cu dosul mânecii.

Trecură câteva secunde încă, apoi doctorul se întoarse.

— Nimic din toate astea nu mai are importanță. E timpul să-l chem pe Wirth.

— De data asta n-are să mai vină, spuse Beewen.

— De ce nu?

— Fiindcă l-am ucis.

Mengerhäusen își înălță o sprânceană. Era prima notă falsă în partitura plină de căldură pe care o scria în intimitatea cabanei sale. Într-un alt timp și alt loc, doctorul ar fi deschis un sertar și-ar fi scos de-acolo un pistol încărcat. Se aflau însă într-o cabană de lemn, iar biroul său era o simplă

masă, fără sertare și ascunzișuri.

Fără să-și piardă cumpătul, Mengerhäusen se așeză înapoi în fotoliul său de lemn, luă un bisturiu și se apucă să curețe vatra pipei de scrum.

— Reich-ul e o navă uriașă, murmură el. Mi-e teamă însă că a început să ia apă prin toate părțile.

— Mi-ai scos cuvintele din gură, spuse Beewen. Aici sau altundeva… O să crăpați cu toții, până la urmă.

— Noi? Poate. Dar mișcarea nu poate fi oprită. Cucerirea spațiului vital e în plină desfășurare. Tot ce-am făcut a fost în slujba acestei cauze: a trebuit să eliminăm, a trebuit să procreăm. Nu-i loc pentru toți în lumea asta.

Beewen își scoase Luger-ul din toc.

— Am o veste bună pentru tine: în curând se va mai elibera un loc.

La vederea armei, doctorul își lăsă deoparte pipa și scrumul. Înfundându-se în fotoliu, își întinse leneș picioarele sub masă, cu un rânjet întipărit pe chipul său de porc de porțelan.

Minna avusese ocazia să observe acest tip de comportament în destule alte ocazii: demenții pot da dovadă de un curaj ieșit din comun. Nu e nimic merituos în asta: pur și simplu nu cred în realitate.

Împreunându-și mâinile grăsulii în poală, medicul murmură:

— Dacă tragi, vei alarma tot lagărul.

— Nu-i neapărat nevoie să facem zgomot.

Colosul învești mântat în piele se apropie, îl apucă pe Mengerhäusen de păr și îi vârî țeava Luger-ului adânc în gură. Apăsă de două ori pe trăgaci. Zgomotul împușcăturilor fu înăbușit de trahee, care jucă rolul unui amortizor natural.

Minna văzu cu propriii ochi cum primele vertebre țâșniră prin ceafa doctorului și se rostogoliră pe podea, ca o pereche de zaruri.

Într-un roman sau într-un film, eroii ar fi răsturnat soba incandescentă și ar fi dat foc cabanei, purificând astfel sălașul răului. Ei se mulțumiră însă să-și ridice gulerele mantalelor și să se întoarcă pe același drum pe care veniseră cu doar două ore în urmă.

152.

Coborâră panta înspre gardul de sârmă ghimpată. Erau oare niște justițiari sau simpli ucigași? Simon habar nu avea care era răspunsul la această întrebare. Aveau să depună vreodată mărturie despre cele întâmplate? Acum? După război? Deocamdată, într-o lume în care criminalii erau la putere, nu exista nicio șansă de a-i judeca și pedepsi.

Răpirea Europei. Olimpul divinităților. Împreunarea obscenă între Reichsleiter-i și Doamnele de la Adlon, între zei și niște simple muritoare… Evoluau acum în universul unei noi mitologii, una înghețată, îngrozitoare, cea a nazismului și a distrugerii lumii de către o mână de demenți ce se credeau demiurgi.

Trecură prin fața fabricii de săpun, pe lângă casa gemenelor dansatoare și pe lângă hammam-ul cu ochi ca vișinele-n vișinată… E ca un soi de recapitulare a celor trăite în această noapte. *Legitimă apărare*. Îl uciseseră pe Mengerhäusen în legitimă apărare. Întreaga lume era în pericol de moarte.

Pașii le scârțâiau pe zăpadă. Făcură un pas mai mare peste cadavrul lui Wirth, pe care zăpada începuse deja să-l acopere cu un giulgiu alb și pufos. Deschiseră poarta și urcară în mașină. La punctul de control de la intrarea în lagărul propriu-zis, Beewen fu nevoit să-și prezinte din nou actele. Fără probleme și de astă dată. Își reluară înaintarea pe aleea centrală. Paznicii pe care-i întâlneau în cale, cu puștile pe umăr, nu catadicseau să le acorde nici măcar o privire.

Începuse să ningă din nou, ușor, parcă în glumă. Lagărul părea învăluit în puf, căptușit parcă pentru evitarea oricărui șoc. Reflectoarele desenau bălți gălbui de lumină pe solul imaculat. Din când în când, santinelele traversau halourile luminoase, iar umbrele lor retezau, cu muchii drepte, albul așternutului de nea.

La colțul uneia dintre clădiri, Simon observă o scenă bizară aflată în plină desfășurare. În lumina unui proiector, sub supravegherea a doi soldați SS, vreo treizeci de copii stăteau la coadă în fața unei grile de măsurat. Tremurau cu toții de frig și însăși ideea de a face acest triaj pe timp de noapte, pe frigul acesta care-ți îngheța și sângele în vine, era o cruzime suplimentară, total inutilă.

Ultimul transport al zilei… Fără vreun cuvânt, Simon coborî din VW și se apropie. Unul după altul, copiii se așezau sub tija de lemn a grilei, fixată la o anumită înălțime. Cei care o atingeau erau împinși spre dreapta, ceilalți

spre stânga. În traducere: copiii care erau îndeajuns de mari pentru a fi puși la muncă scăpau cu viață, cel puțin deocamdată; ceilalți aveau să ajungă în camera de gazare.

În clipa aceea, Simon înțelese că docilitatea cu care se lăsase purtat de evenimente aparținea trecutului. Această scenă, banală într-un lagăr de exterminare, determinase în el o schimbare. Fusese picătura care face să se reverse un vas plin de multă vreme cu acid.

Unul dintre copii, care nu depășea un metru douăzeci înălțime, înțelesese că faptul că era atât de scund echivala cu o condamnare. Discret, se ridicase pe vârfurile picioarelor, încercând să atingă tija de lemn.

Unul dintre paznici, cu un picior în fund, îl trimise printre cei mai mici, cei care aveau să moară chiar în acea noapte.

Simon simți că-i venea să verse. Încercarea disperată a copilului, în ochii unui om care se chinuise de-a lungul întregii vieți să își depășească handicapul și să trișeze în privința înălțimii, i se păru de nesuportat. Cu pași mari, se apropie de soldatul SS.

— Putem sta de vorbă un minut?

— Ce e?

— Haide cu mine.

Tipul părea beat criță. Simon îl împinse prietenește după colțul clădirii, la adăpost de privirile altora.

— Micuțul, ăsta din urmă… Vreau să-l cumpăr.

Soldatul începu să râdă ca un vițel, dacă viței știu cumva să râdă.

— Aici nu merge așa.

— Spune-mi un preț. Te plătesc și-l iau cu mine. Nu trebuie să știe nimeni altcineva.

Simon simțea că fierbe. Fața îi era stacojie, urechile îi ardeau și simțea că eșarfa de la gât avea să-i ia foc în curând.

— Cinci sute de mărci.

Era un preț absurd. Viața unui copil nu are preț. Simon scotoci în geanta pe care o purta în bandulieră. Știa că nu avea să găsească acolo mare lucru, cel mult o sută de mărci.

— Am banii în mașină.

Soldatul îl apucă de mânecă și-i studie mai atent îmbrăcămintea. Brusc, părea a se fi trezit.

— *Nein,* rosti el, încărcându-și pușca.

— *Nein*? repetă Simon. Lasă-mă să caut încă o dată.

Își vârî mâna în geantă, scoase Luger-ul cu siguranța ridicată și trase un glonț în fruntea santinelei.

Când se întoarse, văzu că celălalt paznic se repezise înspre el, în timp ce încerca să-și aducă un glonte pe țeava puștii.

Țâșnind din stânga lui, Beewen îl seceră cu pumnalul său, din plin avânt. Vreme de o fracțiune de secundă, soldatul se află în aer, cu ambele picioare ridicate de la sol și cu pieptul drept, apoi se prăbuși cu un zgomot moale. O arteziană de sânge izbucni vertical din beregata tăiată. Beewen apăsă pe rană cu vârful bocancului până când reuși să întoarcă trupul cu fața în jos, în zăpadă.

Simon reveni lângă grupul de copii și-și luă de mână protejatul, apoi porniră în fugă, împreună, către mașină.

După doar câțiva metri se opri.

Nu putea să îi abandoneze pe ceilalți.

În clipa aceea, un zgomot puternic de motor se făcu auzit, un sunet grav, greoi. Simon lăsă mâna copilului și își apucă din nou Luger-ul. Apoi văzu, dincolo de cercurile luminoase ale farurilor, un camion marca Borgward care tremura pe roți, de parcă ar fi fost înfrigurat de gerul nopții.

Simon miji ochii și observă două lucruri esențiale. În primul rând, camionul era dotat cu o platformă acoperită cu pânză de cort: locul ideal pentru a ascunde vreo treizeci de copii. În al doilea rând, la volanul enorm al camionului se afla Minna.

Oricât ar fi putut părea de aberant, nu le fu deloc greu să părăsească lagărul, cu încărcătura ascunsă sub pânza de cort cu tot. Bariera se ridică, iar Beewen lansă un „*Heil Hitler*” rapid santinelelor împietrite de frig.

Drumul negru, drumul alb.

Niciun cuvânt în cabină, niciun zgomot pe platformă.

Simon era fericit, iar fericirea asta era atât de dură, de concentrată, încât avea senzația că înghițise o piatră, un silex cu muchii ascuțite, care-i ardea măruntaiele dar a cărui frumusețe radia din adâncul pântecelui său.

Salvaseră câțiva copii de la moarte. Câteva picături de sânge într-un ocean de hemoglobină. Însă, cel puțin în acea noapte, grila de măsurat fusese învinsă. Înălțimea nu fusese un motiv pentru moarte. Iar ideea asta era de-ajuns, pentru moment, pentru a-l umple cu totul de o stare profundă de bine.

Minna o apucase spre est.

Încotro mergeau? Ce aveau să facă mai departe?

Polonia nu mai era decât un tărâm jupuit, care-și scuipa cadavrele și râurile de sânge sub acțiunea unor seisme de nestăpânit. Ucraina și Bielorusia erau la fel. Cât despre Rusia, aceasta se pregătea să producă cel mai mare număr de morți din istoria tuturor războaielor omenirii.

Simon se cufundă în scaun, între Minna și Beewen, cu capul adăpostit în blana gulerului. Simțea căldura propriului corp urcându-i în obraji. Se lăsă legănat de gropile drumului. Toate acestea semănau cu un vis, cu febrilitatea unei prime iubiri.

Trei asasini în față, în cabină. Treizeci de copii în spate, pe platformă. Un transport neverosimil, pierdut în nicăieri.

Simon își simți trupul dedublându-se și luându-și zborul în afara habitaclului. Văzu camionul înaintând singuratic pe șoseaua mărginită de plopi, apoi distinse pădurile întunecate și uriașele întinderi imaculate, apoi dealurile năpădite de crânguri răzlețe.

În curând, camionul nu mai fu decât un punct minuscul. Un atom lipsit de însemnătate într-un deșert alb nemărginit. Un electron ce-și vedea de cursa sa nebună. O particulă ce conținea, dacă nu o promisiune, măcar visul unui viitor mai bun.

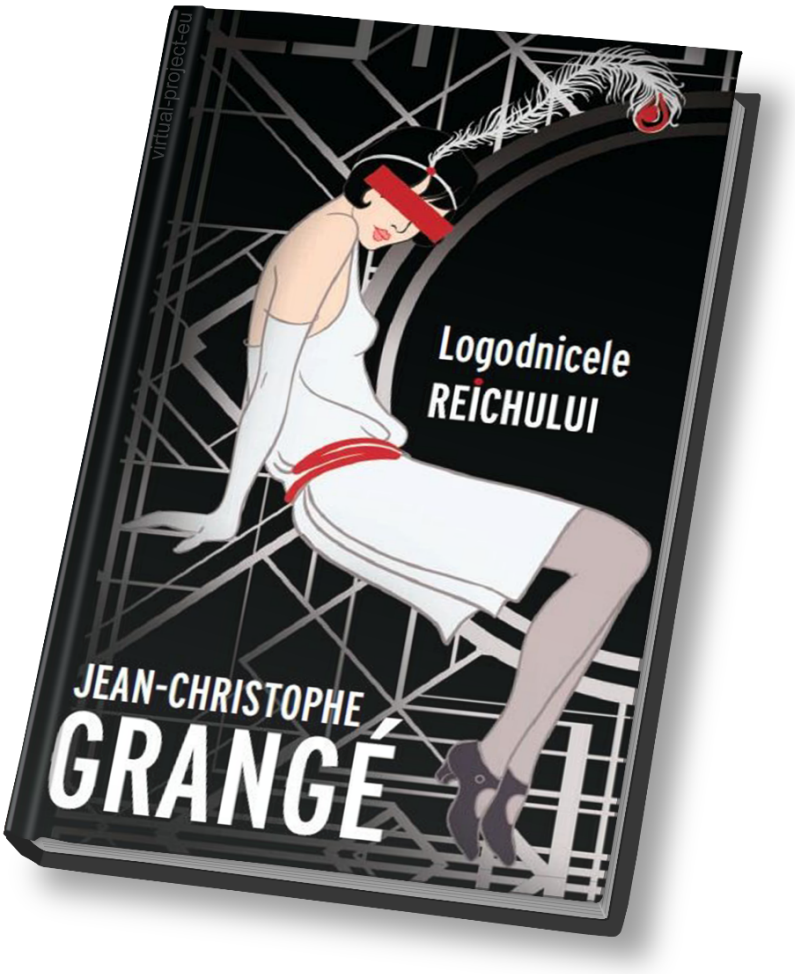

virtual-project.eu

[1] Liga Fetelor Germane, ramura pentru fete a mișcării de tineret – Hitlerjugend – a Partidului Nazist. (*n. red.*).

[2] Acronimul pentru Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei, partidul nazist. (*n.tr.*).

[3] *Kriminalpolizei,* serviciul de criminalistică al poliției germane. (*n.tr.*).

[4] Serviciul de informații al SS și al Partidului Nazist. (*n. red*.).

virtual-project-eu